

Người Vợ Bí Mật

Contents

Người Vợ Bí Mật	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	12
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	18
9. Chương 9	20
10. Chương 10	22
11. Chương 11	24
12. Chương 12	26
13. Chương 13	28
14. Chương 14	30
15. Chương 15	31
16. Chương 16	33
17. Chương 17	35
18. Chương 18	37
19. Chương 19	39
20. Chương 20	41
21. Chương 21	43
22. Chương 22	45
23. Chương 23	47
24. Chương 24	49
25. Chương 25	51
26. Chương 26	53
27. Chương 27	55
28. Chương 28	57
29. Chương 29	58
30. Chương 30	60
31. Chương 31	62
32. Chương 32	64
33. Chương 33	66
34. Chương 34	68
35. Chương 35	70
36. Chương 36	72
37. Chương 37	74
38. Chương 38	75
39. Chương 39	77
40. Chương 40	79
41. Chương 41	81

42. Chương 42	83
43. Chương 43	85
44. Chương 44	87
45. Chương 45	89
46. Chương 46	91
47. Chương 47	93
48. Chương 48	95
49. Chương 49	97
50. Chương 50	99
51. Chương 51	101
52. Chương 52	102
53. Chương 53	105
54. Chương 54	107
55. Chương 55	109
56. Chương 56	111
57. Chương 57	113
58. Chương 58	114
59. Chương 59	116
60. Chương 60	120
61. Chương 61	123
62. Chương 62	125
63. Chương 63	128
64. Chương 64	131
65. Chương 65	134
66. Chương 66	136
67. Chương 67	139
68. Chương 68	143
69. Chương 69	146
70. Chương 70	149
71. Chương 71	151
72. Chương 72	154
73. Chương 73	157
74. Chương 74	157
75. Chương 75	160
76. Chương 76	163
77. Chương 77	166
78. Chương 78	169
79. Chương 79	172
80. Chương 80	174
81. Chương 81	179
82. Chương 82	182
83. Chương 83	184
84. Chương 84	187
85. Chương 85	189
86. Chương 86	192
87. Chương 87	195
88. Chương 88	197
89. Chương 89	200
90. Chương 90	203
91. Chương 91	205
92. Chương 92	207
93. Chương 93	210
94. Chương 94	212
95. Chương 95	215

96. Chương 96	218
97. Chương 97	221
98. Chương 98	223
99. Chương 99	226
100. Chương 100	228
101. Chương 101	231
102. Chương 102	243

Người Vợ Bí Mật

Giới thiệu

Bạn trai phản bội, cha đột nhiên qua đời, cô lựa chọn gả cho anh. Chẳng qua anh chỉ là khúc gỗ trôi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-vo-bi-mat>

1. Chương 1

Thời tiết đã dần vào thu, ban đêm cũng bắt đầu se lạnh.

Sáu rưỡi chiều, Mễ Giai ngồi trong phòng khách nhàm chán ấn điều khiển ti vi, cuối cùng dừng lại ở hình ảnh một hội nghị thương mại. Trong phòng bếp, dì quản gia đang vội chuẩn bị bữa tối.

Trên màn hình vô tuyến xuất hiện một đôi nam nữ khoác tay nhau, khoe miệng Mễ Giai gợn lên nét cười như có như không.

Ti vi hôm nay phát sóng buổi hội nghị của ‘Kiến trúc Vũ Dương’, người đàn ông anh tuần trên màn ảnh chính là chồng cô, tên Nghiêm Hạo, cùng ra sân khấu là người đẹp trợ lý Diêu Mẫn của anh, hai người đã sớm được người trong ngành công nhận là tài tử giai nhân, báo chí đối với chuyện của bọn họ sớm đã đẩy lên dư luận xôn xao, tuy rằng chỉ là tin lá cải, nhưng không có lửa làm sao có khói.

Tính ra đã ba năm, cô gả cho người đàn ông kia cũng đã được ba năm. Cô không biết nói về chồng mình như thế nào, anh luôn bận rộn công tác và xã giao, gần như ngày nào cũng trong tình trạng tăng ca, dễ nhận thấy anh là một ông chủ rất tận tâm. Anh không phải là một người chồng tốt, nhưng lại đáp ứng mọi nhu cầu của cô, trong nhà anh cũng an bài người giúp việc theo giờ và dì quản gia, việc nhà cô không cần nhúng tay nửa phần, ba bữa ăn cũng có người giúp cô thu xếp, bốn mùa có người tới tận nhà may đo quần áo cho cô, đi ra ngoài anh cũng cấp cho cô một cái thẻ ATM không giới hạn. Cô giống như con chim sẻ bay lên đầu cành liền biến thành phượng hoàng, hết thấy mọi chuyện đều khiến cô có cảm giác không chân thực.

Gả cho anh, chỉ là vì trong thế giới này không còn nơi nương tựa, chỉ là vì muốn có một gia đình. Cô cũng biết anh lấy cô chỉ vì theo mệnh lệnh của cha, chỉ vì cô là điều kiện duy nhất để anh đạt được quyền lợi trong tay cha. Có người nói tình yêu là nền móng của hôn nhân, bọn họ tuy không có nền móng ấy nhưng

hôn nhân cũng đã kéo dài được ba năm, cho tới bây giờ cuộc hôn nhân không tình yêu này vẫn gần như chưa có vết rạn nứt gì lớn.

Ba năm trước cô không nghĩ rằng mình sẽ gả vào một gia đình giàu có, cô chỉ cảm thấy ông lão kia thật hiền lành, cô khát khao có người thân như vậy, giống như cha cô vẫn còn sống trên đời. Cô thậm chí còn chưa nhìn kĩ chồng tương lai trông như thế nào, cứ như vậy đem gả mình. Sau khi kết hôn cô mới biết thì ra ông lão có khuôn mặt hiền lành đó lại là một thương nhân bất động sản có tiếng ở Thượng Hải, mà cô lại gả đúng cho con trai duy nhất của ông là Nghiêm Hạo. Cũng sau khi kết hôn cô mới biết thì ra chỉ có cô và cha chồng là tán thành cuộc hôn nhân này, còn mẹ chồng cảm thấy cô không xứng với con trai ưu tú của bà, đối với cô, bà hay tìm cách gây khó dễ trong mọi chuyện, chồng cô lại luôn bận rộn công tác, căn bản không rảnh quan tâm đến vợ, cuối cùng bởi vì cha chồng thấy vậy nên đau lòng, đã cho hai vợ chồng ra ở riêng, chuyển đến khu dân cư cao cấp trong nội thành.

Mễ Giai nghe thấy trên ti vi có một phóng viên hỏi chồng cô và Diêu Mẫn khi nào thì có hỉ sự, chỉ thấy nhân vật nữ chính trong tin đồn khẽ mỉm cười nói, hôm nay chỉ trả lời những vấn đề liên quan đến bất động sản, những vấn đề khác sẽ không trả lời, không phủ nhận cũng không thừa nhận, khiến mọi người tha hồ tưởng tượng, lại nhìn chồng cô, vẻ mặt hờ hững, đó là biểu cảm nhất quán của anh, cho dù ở nhà cũng không thay đổi. Loại tin tức này ba năm nay vẫn chưa bị bỏ qua, mới đầu Nghiêm Hạo còn chủ động giải thích với cô, “Đều là tin đồn vớ vẩn, em đừng tưởng thật”. Mễ Giai chỉ cười hờ hững, là thật hay giả đối với cô mà nói cũng không quan trọng. Về sau những lời đồn đại ngày càng nhiều, anh cũng không giải thích nữa.

Bọn họ kết hôn ba năm, rất ít người biết tình hình thực tế như thế nào, trong mắt người ngoài, Nghiêm Hạo vẫn là một người đàn ông độc thân hoàng kim như lúc trước, vẫn là đối tượng lí tưởng trong mắt nhiều thiên kim quý tộc, đây là anh giữ bí mật rất thành công hay là thất bại của người làm vợ như cô? Có lẽ cả hai người đều liên quan.

“Phu nhân, bữa tối đã chuẩn bị xong rồi”. Dì quản gia không biết từ lúc nào đã đi đến bên cạnh cô.

“Dạ”. Mễ Giai mỉm cười đáp, tắt ti vi, đứng dậy đi về phía phòng ăn, vừa ngồi xuống vừa hỏi: “Tiên sinh có nói tối nay sẽ về nhà dùng cơm không dì?”.

“Ban chiều tiên sinh có gọi điện về, nói buổi tối còn có tiệc xã giao nên không về dùng cơm”. Lấy cơm cho cô, dì quản gia cung kính trả lời.

“Dạ, dì ngồi xuống ăn cùng cháu đi”. Bình thường cũng như vậy, bởi vì ăn cơm một mình rất buồn chán, Mễ Giai luôn mời dì quản gia cùng ăn.

“Không cần đâu phu nhân, hôm nay con tôi đưa cháu gái về thăm nhà, chúng tôi đã hẹn tối cùng nhau ăn cơm”. Dì quản gia nói vậy, trên mặt lộ ra vẻ hạnh phúc khó nén.

“Vậy dì mau về đi, đừng để chậm trễ”. Mễ Giai biết nhà dì quản gia ở khá xa, lại không quen ngồi taxi, nếu muộn là không bắt được xe buýt, nghĩ một chút Mễ Giai nói thêm, “Ngày mai là cuối tuần, dì không cần đến đây, ở nhà chơi với cháu gái đi”.

Nghe cô nói vậy, dì quản gia vui mừng cảm tạ, “Cám ơn phu nhân, nhưng còn ba bữa của cô. . .”.

“Cháu đâu phải người được chiều chuộng thành thói, hồi nhỏ mẹ mất sớm, lúc trước ba bữa cơm trong nhà cũng đều là do cháu làm, cháu sẽ không để mình chịu đói đâu”. Mễ Giai cười nói, đứng dậy tiễn dì ra tận cửa. Nhìn dì đi rồi cô mới trở lại bàn ăn, một mình thưởng thức bữa tối.

Lúc Nghiêm Hạo về nhà đã là mười một giờ đêm, Mễ Giai đang ngồi ở đầu giường đọc tiểu thuyết. Ba năm nay, đọc tiểu thuyết gần như là hoạt động giải trí duy nhất của cô. Cô tự nhận mình có thể coi như là một người vợ tốt, ít nhất mỗi ngày đều đợi anh về, sau khi anh về liền đón lấy cặp tài liệu, giúp anh chuẩn bị nước ấm, tìm đồ ngủ thoải mái.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Mễ Giai nhanh chóng cất tiểu thuyết vào trong ngăn tủ đầu giường, cô không muốn anh biết cô đọc tiểu thuyết để giết thời gian, sau khi xác định quần áo chỉnh tề mới đứng dậy ra khỏi phòng.

“Anh đã về rồi à”. Vẫn một câu hỏi khuôn sáo như cũ, bọn họ nói chuyện rất ít, đây là câu hỏi mỗi ngày của cô, ba năm nay gần như đã thành thói quen.

“Ừ, em còn chưa ngủ sao”. Ngàn bài một điệu trả lời, cô hỏi, anh đáp, không có gì đặc biệt và cũng không có gì mới.

Không trả lời, cũng không cần trả lời, đưa tay đón lấy cặp tài liệu của anh, cô ngửi thấy trên người anh một mùi nước hoa quen thuộc, không phải mùi nước hoa của cô, lơ đãng nhìn thấy dấu son hồng trên cổ áo anh, chỉ cười nhẹ, không hỏi nhiều, cũng không nghĩ nhiều, xoay người đi chuẩn bị nước tắm cho anh. Không nói chuyện nhiều hơn, đây là hình thức ở chung của vợ chồng họ.

Nghe thấy tiếng nước trong phòng tắm đã ngừng, cô biết anh sẽ nhanh ra ngoài, một lần nữa đem tiểu thuyết cát kỳ, nằm xuống giả vờ ngủ, nghiêng người, đưa lưng về phía phòng tắm. Cô nghe thấy cửa phòng tắm bị mở ra, cảm giác bên giường còn lại bởi vì trọng vật mà rung động, một đôi tay mạnh mẽ dùng lực đem cô ôm vào lồng ngực quen thuộc ấm áp, cảm anh để lên đỉnh đầu cô, sau đó giọng nói trầm tĩnh dịu dàng vang lên, “Ngủ ngon”. Theo một câu ngủ ngon của anh, Mễ Giai chậm rãi ở trong lòng anh chìm vào giấc ngủ.

Trong bóng tối, khóe miệng Nghiêm Hạo nhếch lên một đường cong đẹp mắt, vô cùng thỏa mãn chìm vào giấc ngủ cùng tiếng thở đều đều của vợ.

2. Chương 2

Hôm nay nhàn rỗi không có việc gì làm, Mễ Giai ra chăm sóc mấy chậu cây cảnh trên ban công để giết thời gian, cắt tỉa cành lá, tưới nước, xới đất, những việc này cô đã học được trong ba năm qua.

“Phu nhân, có điện thoại từ bên nhà”. Dì quản gia cầm điện thoại không dây, đẩy cửa ban công ra.

Mễ Giai phủi nhẹ tay, mỉm cười nhận lấy điện thoại trong tay dì quản gia. “Alo”.

“Thật kiêu ngạo, lại còn bắt tôi phải đợi cô”. Đầu bên kia điện thoại truyền đến một giọng nữ, giọng điệu bình tĩnh, nhưng lời nói lại mang theo vẻ trào phúng khinh thường.

“Mẹ”. Mễ Giai gọi. Trên mặt lộ nét cười, tâm tình cũng không vì lời nói của bà mà ảnh hưởng, những lời giống thế này cô nghe nhiều lắm rồi, gần như bây giờ đã sinh ra miễn dịch.

“Hừ”. Đầu bên kia điện thoại hừ lạnh một tiếng, cũng không quan tâm đến câu chào hỏi của cô, “Sáng nay bệnh tim của lão gia tái phát nên phải vào bệnh viện, cô mau báo cho Nghiêm Hạo để nó đến đây. Cô cũng đến đi, nhưng mà nhớ kỹ, ra ngoài để ý một chút, lát nữa cô đi xe tới đây, A Hạo không thích chuyện của cô và nó bị phát hiện”. Đầu dây bên kia Vu Phân Phương giống như một bà hoàng truyền lệnh cho Mễ Giai.

Bà không ưa Mễ Giai, trong mắt bà, Mễ Giai và bọn họ vốn là người ở hai thế giới khác nhau, nếu không phải do chồng kiên trì, con cũng không phản đối, sẽ không có chuyện bà nhún nhường để con nha đầu đó bước vào cửa, ba năm trước bà sớm đã có kế hoạch tuyển chọn con dâu lý tưởng, cuối cùng lại bị cô ta phá ngang.

“Tình hình cha sao rồi mẹ? Bác sĩ nói thế nào ạ?”. Mễ Giai vội vàng hỏi. Ba năm nay, ông là người duy nhất trong gia đình này thực lòng quan tâm đến cô, giống như lúc trước đã nói, ông thật sự yêu thương cô như con gái ruột, trong mắt cô, Nghiêm Vũ Dương không giống cha chồng cô, mà giống cha đẻ cô hơn.

“Tôi đây sẽ biết, đừng hỏi nhiều”. Dặn xong cũng không chờ Mễ Giai nói thêm, Vu Phân Phương lập tức ngắt điện thoại.

Mễ Giai nhanh chóng gọi điện cho Nghiêm Hạo, kể tình hình sự việc một lượt, sau đó lập tức đi xe tới bệnh viện. Khi cô đến bệnh viện đã thấy không ít phóng viên vây kín trước cổng, cô liền bảo lái xe chạy thẳng đến cổng sau, theo một đường khác đi vào trong.

Đầu năm nay Nghiêm Vũ Dương bị ngã từ tầng hai xuống, thân thể ông yếu hẳn đi, số lần đến bệnh viện càng ngày càng thường xuyên, rất nhiều người đều đoán ông khó có thể trụ được qua mùa đông này. Cho nên chỉ cần Nghiêm Vũ Dương đến bệnh viện, y rằng sẽ có rất nhiều phóng viên vây quanh cổng chờ tin tức.

Lúc Mễ Giai đến phòng bệnh thì Nghiêm Vũ Dương đã tỉnh lại, nhìn thấy cô tới, ông có vẻ vui mừng, không để ý bản thân còn đang bệnh, liền nắm tay cô hỏi gần đây sống có tốt không, có phải gầy đi không, ôn tồn khiến Mễ Giai cảm thấy ông lão đang nằm đối diện chính là cha đẻ cô.

Mễ Giai hỏi bác sĩ về bệnh tình của ông, bác sĩ nói bệnh tim đột ngột tái phát, may mà cấp cứu kịp thời, hiện tại đã không còn nguy hiểm đến tính mạng, nhưng vẫn phải nằm viện quan sát thêm vài ngày. Mễ Giai muốn ở lại chăm sóc ông, lại bị Vu Phân Phương phản đối. Trên đường Nghiêm Hạo có gọi điện cho cô, hỏi thăm tình hình, nói rằng mình còn phải tham gia một hội nghị quan trọng nên có thể sẽ đến muộn, nghe cô trả lời đã không còn nguy hiểm mới yên tâm đi họp.

Lúc Nghiêm Hạo đến đã gần giờ cơm chiều, hàn huyên với cha một lát, lại đi hỏi bác sĩ tình hình. Vu Phân Phương đề nghị con trai cùng ăn tối, Nghiêm Vũ Dương cũng sợ Mễ Giai bị đói, bảo cô đi cùng bọn họ, Vu Phân Phương ngoài mặt không nói gì, nhưng Mễ Giai biết bà không muốn ăn cơm cùng cô. Ra khỏi cổng, Mễ Giai hiểu ý nên mở miệng trước, nói bên ngoài có nhiều phóng viên, sợ đi ra như vậy sẽ dấy lên ngờ vực và phiền toái không cần thiết nên không đi ăn cùng bọn họ. Vu Phân Phương tất nhiên sẽ không giữ cô, còn Nghiêm Hạo nhìn chằm chằm cô hồi lâu, sau đó không nói một lời liền xoay người rời đi.

Mễ Giai một mình đi trên đường lớn, đã bao lâu rồi cô chưa từng thoải mái tản bộ như thế này. Sau khi kết hôn cô gần như rất ít ra ngoài, tất cả mọi thứ từ quần áo đến đồ dùng hàng ngày đều có người thay cô chu toàn, không cần cô quan tâm, cô cũng không có bạn bè, sau khi La Lệ về nhà làm việc thì ở Thượng Hải cô gần như không có một người bạn thân giao nào, vì nguyên nhân đó nên bình thường cô cũng ít khi ra khỏi nhà, phương thức trao đổi duy nhất với thế giới bên ngoài chính là thông qua internet.

Nhìn mọi người tấp nập trên đường, nhìn ánh đèn neon tỏa sáng, Mễ Giai cảm thấy thật ra thỉnh thoảng đi tản bộ một chút cũng là một chuyện tốt.

Có lẽ do cô đi đứng không chuyên tâm, có lẽ do đối phương chạy quá nhanh, cứ như thế va vào nhau, hai người đồng thời té ngã xuống đất, cảm giác đau đớn ở mông khiến Mễ Giai suýt chút nữa rơi nước mắt, nhưng chưa đợi cô kịp đứng dậy, trên đỉnh đầu liền truyền đến một giọng nữ thanh thoát có phần tức giận.

“Hừ, cô đi đường không nhìn sao”. Cô gái va chạm với Mễ Giai đã đứng dậy, xoa xoa cái mông nhỏ, nhìn thấy chiếc xe buýt vừa rồi mình liều mạng đuổi theo đã rời đi, bèn hung tợn nhìn chằm chằm Mễ Giai.

Mễ Giai nhẹn đau đứng dậy. Aizz! Mặc kệ là ai đúng ai sai, cô đều nhận. “Rất xin lỗi”. Không nhìn lên, tay vẫn còn ấn ấn vào mông, cú ngã này thật sự là không nhẹ.

“Mề. . . Mễ Giai?”. Giống như bất ngờ, mang theo kinh ngạc lẫn vui mừng, cô gái đối diện hô lên.

Nghe cô ta gọi tên mình, Mễ Giai mới ngẩng đầu nhìn diện mạo của đối phương, trước mặt là một cô gái tóc ngắn, mặc đồ công sở, mắt không to nhưng lại rất tinh anh, khuôn mặt này giống hệt với một khuôn mặt trong trí nhớ của cô, “La Lệ?”. Mễ Giai ấp úng thốt lên, giọng điệu có phần không chắc chắn.

“Đúng là cậu rồi, Mễ Giai”. La Lệ vui vẻ tiến tới ôm chầm lấy cô, cao hứng nói.

Mễ Giai cũng vui vẻ ôm cô ấy, có thể gặp lại bạn tốt khi xưa, cô mừng rỡ nói không nên lời.

Hai người tìm một quán cà phê ngồi xuống, chúc mừng vì được gặp lại nhau, cũng tâm sự tình hình gần đây của cả hai.

“Cậu về Thượng Hải lúc nào vậy? Tớ còn tưởng rằng sau khi cậu về nhà sẽ không quay trở lại đây nữa”. Uống một ngụm cà phê, Mễ Giai hỏi.

“Còn hỏi nữa, tớ về đây đã được hai năm rồi, muốn liên lạc với cậu mà mãi chẳng liên lạc được”. La Lệ tức giận lườm Mễ Giai, hai năm trước cô trở lại Thượng Hải, đầu tiên là gọi điện cho cô ấy nhưng lại thấy tắt máy, đến nhà tìm thì nghe nói cô ấy đã chuyển đi rồi, hỏi thêm các bạn học, cũng không ai biết cô ấy đã đi đâu.

“A, điện thoại cũ tớ không dùng nữa, tớ quên không cho cậu số mới, xin lỗi, rất xin lỗi”. Mễ Giai nhớ tới lúc đó bản thân quá đau khổ trước sự ra đi của cha, dĩ nhiên quên mất việc cho La Lệ số điện thoại mới, vội vàng nhận lỗi.

La Lệ đương nhiên biết năm đó Mễ Giai đã phải chịu đả kích lớn thế nào, cha qua đời, bạn trai phản bội, mọi chuyện gần như xảy ra cùng một lúc, đổi lại là cô, cô cũng không thể chịu nổi, “Đưa đi động cho tớ”.

Mễ Giai đưa ra di động của mình, chỉ thấy La Lệ nhanh chóng nhập vào một dãy số, tiếng chuông du dương dễ nghe từ trong túi cô truyền ra, La Lệ mỉm cười nói, “Đã xong. Tớ lưu số di động của tớ vào máy cậu rồi đấy, về sau nhớ liên lạc với tớ nhiều hơn”.

“Được”. Mễ Giai mỉm cười gật đầu đáp ứng.

“Bây giờ cậu đang ở đâu, lúc trước tớ tìm đến nhà cậu, nghe hàng xóm nói cậu đã chuyển đi”. La Lệ quan tâm hỏi, cô biết Mễ Giai và cha cô ấy luôn sống nương tựa lẫn nhau, không có họ hàng thân thích.

“Tớ. . . Hiện tại tớ đang ở nhờ nhà một người bạn thân của cha tớ. Bọn họ đối xử với tớ rất tốt”. Mễ Giai nói dối, tạm thời cô chưa muốn đem chuyện mình đã kết hôn nói cho La Lệ.

“Ừ, vậy giờ cậu đang làm gì? Kế toán à?”. La Lệ hỏi tiếp, ngày trước ở trường Đại học các cô học ngành kế toán tài vụ, thế nên cô đoán vậy.

“Tớ. . . . Tớ không đi làm”. Lúc trước cô cũng đã vài lần đề cập đến chuyện ra ngoài đi làm với Nghiêm Hạo, đều bị anh một mực phản đối, cô nghĩ chắc anh không muốn cô tiết lộ mối quan hệ của bọn họ, nên mới không cho cô đi làm. Nói nữa cũng không có tác dụng, cô cũng dứt khoát không nhắc lại, yên tâm sống cuộc sống mà anh đã an bài, cứ như vậy qua ba năm.

“Cậu thất nghiệp sao?”. La Lệ không nghĩ nhiều, trực giác cảm thấy Mễ Giai đúng là thất nghiệp, những phương diện khác cũng không nghĩ đến.

Mễ Giai cười cười, lảng sang chuyện khác, “Vậy còn cậu, hiện tại công tác ở đâu?”.

“Tớ làm kế toán ột công ty thiết kế nội thất, để tớ tìm hiểu giúp cậu xem ở chỗ tớ có tuyển thêm người không, tớ sẽ giới thiệu cậu tới làm việc”. La Lệ nhiệt tình nói.

“Được”. Mễ Giai mỉm cười đáp ứng.

Hai người cứ như vậy vui vẻ trò chuyện, tán gẫu những chuyện cũ, tán gẫu chuyện tương lai, cũng tán gẫu về đối tượng trong tương lai. Thời gian vui vẻ đặc biệt luôn trôi rất nhanh, lúc Mễ Giai về nhà đã là hơn mười giờ đêm, người mà bình thường đều gần mười hai giờ mới về hôm nay lại phá lệ về sớm, hơn nữa đã tắm xong, mặc bộ đồ ngủ rộng rãi, nhàn nhã ngồi ở phòng khách đọc tạp chí kinh tế tài chính.

“Sao về trễ vậy?”. Thấy cô vừa vào cửa, Nghiêm Hạo ngẩng đầu nhìn cô, hỏi.

“Á”. Không nghĩ rằng hôm nay anh lại về sớm, kinh ngạc một giây, Mễ Giai khôi phục trấn định đáp, “Trên đường em gặp lại một người bạn thân đã mất liên lạc từ lâu, cho nên hàn huyên một lát”.

Nghiêm Hạo nhìn cô, như đang xác định xem cô có nói dối hay không, hồi lâu hỏi thêm, “Đã ăn rồi à?”.

“Vâng”. Mễ Giai gật gật đầu trả lời, sau đó không nói thêm gì, xoay người trực tiếp vào trong phòng.

Lúc Mễ Giai từ phòng tắm đi ra, Nghiêm Hạo đang ở trên giường lật xem tạp chí, thấy cô liền để tạp chí lên đầu giường, ánh mắt nhìn cô như hồ sâu, thăm thẳm không thấy đáy.

Mễ Giai tất nhiên biết ánh mắt này mang theo ngụ ý gì, tim đập thành thịch. Mặc cỡ đồ mặc leo lên bên kia giường, vừa lên giường gần như đã bị anh kéo ngay vào trong lòng, Nghiêm Hạo hôn dọc theo vành tai cô, hơi thở ấm áp lười biếng phả lên cổ cô, hai gò má Mễ Giai bắt đầu nóng bừng, hô hấp cũng bắt đầu dồn dập, kết hôn ba năm bọn họ đã có vô số lần thân mật, đối với những khiêu khích của anh, cô vẫn luôn miễn cưỡng như lúc ban đầu.

Phản ứng của cô càng làm cho Nghiêm Hạo không khống chế được, xoay người đem cô áp ở dưới thân, gần như cùng lúc đó, trên mông truyền đến đau đớn khiến Mễ Giai kêu lên thành tiếng.

“Sao vậy? Làm em đau à?”. Nhìn thấy cô nhú chặt mày, Nghiêm Hạo dừng động tác lại, quan tâm hỏi.

Mễ Giai lắc đầu, mặc cỡ đồ mặc nói, “Mông em. . . Đau quá. . .”. Cô xấu hổ muốn khóc, thật là quá mất mặt mà.

Nghe vậy, Nghiêm Hạo lật người cô lại, để cô nằm ra giữa giường, tay vén váy ngủ của cô lên. Nhận ra ý đồ của anh, Mễ Giai đỏ mặt nắm lấy tay anh, không cho anh hành động.

Trông bộ dạng mắc cỡ đến đỏ bừng mặt mũi của cô, Nghiêm Hạo buồn cười nói, “Cũng không phải chưa từng nhìn thấy, em còn thẹn thùng cái gì”. Nói xong kéo tay cô ra, trực tiếp vén váy lên, kéo quần lót xuống, thấy trên mông cô một mảng sưng đỏ lớn, vẻ mặt không vui hỏi, “Sao lại thành thế này?”.

“Trên đường đi không cẩn thận đụng phải người ta”. Mễ Giai chôn đầu ở trong chăn, thì thào nói, gần như không nghe rõ. Giờ phút này cô thật sự cảm thấy vô cùng mất mặt.

“Đã lớn như vậy còn không cẩn thận”. Nói xong đứng dậy ra khỏi phòng, Mễ Giai ảo não nửa ngày vừa định đem quần lót kéo lên, Nghiêm Hạo liền từ bên ngoài đi vào, trở lại giường, đem thuốc mỡ và tinh dầu trong tay bôi lên mông cô, sau đó nhẹ nhàng xoa. Mễ Giai mặt đỏ như cà chua, trong lòng cảm thấy ngọt ngào và ấm áp.

3. Chương 3

La Lệ là một người nhiệt tình, lần gặp lại mấy ngày trước nói sẽ giới thiệu việc làm giúp cô, hôm nay đã gọi điện bảo cô đi phỏng vấn.

“Muốn tớ đi phỏng vấn?”. Đối với lời mời của La Lệ, Mễ Giai hiển nhiên cảm thấy bất ngờ, cô nghĩ La Lệ chỉ nói vậy cho có, không nghĩ cô ấy lại để chuyện này trong lòng, khiến cô rất cảm động, nhưng mà về phần đi làm.

“Lệ Lệ, tớ. . . .”. Mễ Giai nghe thấy đầu bên kia điện thoại có người gọi La Lệ.

“Mễ Giai, hiện tại tớ không thể nói chuyện với cậu được, tớ đang bận chút việc, để tớ đọc địa chỉ rồi cậu đến, khi nào tới nơi thì điện thoại cho tớ, tớ sẽ xuống đón cậu, cứ vậy nhé”. La Lệ nói nhanh, hoàn toàn không cho Mễ Giai cơ hội trả lời, Mễ Giai còn chưa kịp tiêu hóa hết lời nói của cô ấy, đầu dây bên kia đã cúp máy.

Mễ Giai bất đắc dĩ cúp điện thoại, không biết có nên đi hay không.

Dì quản gia đang lau bàn, cuộc điện thoại vừa rồi của Mễ Giai đương nhiên cũng nghe được chút ít. Nhìn thấy cô chau mày, nhìn không được mở miệng hỏi, “Phu nhân muốn đi ra ngoài phỏng vấn sao?”.

“Dì à, dì nói cháu có nên đi không?”. Mễ Giai sầu não, giống như một đứa trẻ bất định.

“Phu nhân muốn đi sao? Nếu cô muốn đi tôi sẽ nói là nên đi, không khó chọn như vậy”. Bà làm quản gia ở đây cũng đã ba năm, không hề xem Mễ Giai là bà chủ, nhiều lúc còn coi cô như con gái mình. Bà biết Mễ Giai vừa tốt nghiệp Đại học đã gả cho tiên sinh, sau khi kết hôn gần như không hề đi ra ngoài, cho dù dạo phố một năm cũng không gặp cô được đến vài lần, mà tiên sinh thì gần như ngày nào cũng đi làm, căn bản không có thời gian trò chuyện với cô, bà biết thật ra cô rất cô đơn, tuy rằng ngày nào cũng cười, nhưng bà hiểu cô chẳng vui về gì. Nếu đi ra ngoài làm việc có thể khiến cô vui vẻ và chuyện trò nhiều hơn, cũng không phải là không tốt.

“Nhưng mà, chồng cháu không đồng ý để cháu ra ngoài làm việc”. Lúc trước đã nói với Nghiêm Hạo rất nhiều lần, thái độ của anh đều giống nhau, xem ra lần này cũng sẽ không đồng ý.

“Sáng nào tiên sinh cũng đi làm từ sớm, buổi tối lại về rất muộn, nếu chúng ta cố ý giấu cậu ấy, cậu ấy nhất định không thể biết được”. Dì quản gia ngừng công việc, ngồi xuống bên cạnh cô.

“Thật sự có thể làm vậy?”. Có lẽ dì nói đúng, Nghiêm Hạo ngày nào cũng đi sớm về muộn, đúng là nếu cô muốn ra ngoài làm việc thì anh cũng khó mà biết được.

“Ra ngoài đi dạo đối với thân thể cũng có lợi, suốt ngày ngồi buồn chán ở nhà không cẩn thận lại hỏng cả người”. Dì quản gia nói trêu.

“Được, vậy cháu đi”. Mẹ Giai giống như quyết định việc trọng đại, nghiêm túc gật đầu, lại nghĩ đến điều gì, nường mảy nói, “Nhưng nếu không trúng thì làm thế nào bây giờ?”.

“Như vậy có sao đâu, cô vốn không có ý định đi làm, chỉ là hiện tại vừa vặn có cơ hội này, nếu trúng tuyển đương nhiên là tốt, còn không trúng thì cô cũng chẳng tổn thất gì, cùng lắm là để lần sau, không có gì đáng ngại cả”. Di quần gia như người mẹ hiền, luôn cổ vũ Mẹ Giai làm những việc cô muốn. Mẹ! Mẹ Giai không ngờ đã lâu lắm rồi cô không nhắc đến từ này, khi cô mới mười một tuổi mẹ đã qua đời vì bệnh tật, cuộc sống sau này của cô chỉ có cha, gần như những ấn tượng về mẹ đều phai nhạt dần.

“Cảm ơn dì ạ”. Mẹ Giai theo cảm tính ôm chặt di quần gia, ba năm này, may mắn có dì ở bên cạnh, mới không còn cảm thấy bản thân chỉ có một mình.

Mẹ Giai thay một bộ âu phục trắng, buộc gọn mái tóc dài lên thành đuôi ngựa, cả người nhìn qua thanh thuần giống như nữ sinh Đại học, người ngoài khó có thể đoán được thật ra cô là người đã kết hôn ba năm.

Mẹ Giai theo địa chỉ La Lệ cho đi tới một công ty thiết kế nội thất, quy mô không thể coi là lớn, nhưng cũng không thể nói là nhỏ. Lúc Mẹ Giai ở dưới lầu gọi điện thoại cho La Lệ, La Lệ lại nói hiện tại không thể xuống được, bảo cô tự mình đi lên.

Nhìn thấy mọi người trong phòng làm việc đều là bộ dáng bận rộn, cô có chút hoa mắt, hỏi ai được đây, bọn họ dường như vô cùng bận rộn. Điện thoại hoạt động liên tục, bên này vừa mới buông, ngay lập tức lại có một cuộc gọi khác ở bên kia, cô muốn tìm một người để hỏi cũng không phải là chuyện dễ.

Mẹ Giai ngơ ngác nhìn hết thấy, đang do dự có nên gọi lại cho La Lệ, đột nhiên từ bên cạnh quảng đến một tập tài liệu, một thanh âm trầm ấm trên đỉnh đầu cô vang lên, “Đem photo tài liệu này, rồi đưa đến phòng làm việc của tôi”. Nói xong liền xoay người rời đi, hướng về phía văn phòng của tổng giám đốc.

“Tôi. . . Tôi không phải là nhân viên”. Mẹ Giai trông bóng lưng cao lớn kia rời đi, thì thào lẩm bẩm. Nhìn tập tài liệu trong tay, lại nhìn mọi người trong phòng làm việc, Mẹ Giai lắc đầu, thầm thở dài, phóng tầm mắt tìm kiếm máy photocopy.

Mẹ Giai đem tài liệu photo rồi đưa đến cho người đàn ông vừa nãy, vừa vào cửa, liền thấy anh ta tao nhã ngồi dựa trên ghế da, một tay cầm bút, một tay cầm tài liệu, tô tô vẽ vẽ, cũng không ngừng đầu lên.

Mẹ Giai hít sâu một hơi, nói, “Thưa ngài, đây là tài liệu ngài cần”. Cung kính đem tài liệu đặt lên trên bàn. Mẹ Giai thoáng nhìn, trong tay anh ta không phải là tài liệu, mà là một bản vẽ, hình như là bản thảo thiết kế nội thất.

Người đàn ông vẫn như trước không ngừng đầu, cầm bút sửa sửa trên bản vẽ, coi như không biết có người mới vào.

Thấy anh ta như vậy, Mẹ Giai vốn vô tình quấy rầy, bèn xoay người muốn chạy.

Không đợi Mẹ Giai đi tới cửa, người ở phía sau lại lên tiếng, “Lấy giúp tôi một tách cà phê, không thêm đường”.

Mẹ Giai sửng sốt, cô tới để phỏng vấn trợ lý kế toán, còn hiện tại là tình huống gì đây, chút cảm tình lúc anh ta xem cô như nhân viên văn phòng bỗng xẹp lép.

Xoay người, tiến lên, hít một hơi thật sâu, trịnh trọng nói, “Tiên sinh, mời anh nhìn cho rõ, tôi đến để phỏng vấn, bây giờ vẫn chưa phải nhân viên của anh”.

Nghe vậy, người đàn ông ngồi trước bàn làm việc mới ngừng đầu lên, nhìn Mẹ Giai, không nói gì, giống như muốn nhìn thấu cô.

Mẹ Giai bị nhìn chằm chằm như vậy có chút không được tự nhiên, lắp bắp nói, “Anh. . . Anh nhìn gì vậy”. Vừa nói, khuôn mặt nhỏ nhắn đồng thời cũng đỏ lên.

“Vậy từ hôm nay tôi nhận cô vào làm thư ký của tôi, bây giờ bắt đầu làm việc, cho nên ra ngoài kia lấy cho tôi một tách cà phê, không thêm đường”. Người đàn ông nói, biểu cảm trên mặt thoạt nhìn cũng không giống như đang đùa.

“Hà?”. Tình huống này khiến Mễ Giai có chút bất ngờ, cô nhớ là cô tới để phỏng vấn trợ lý kế toán mà, sao người này lại nói nhận cô làm thư kí của anh ta.

“Có vấn đề gì sao?”. Phản ứng của Mễ Giai khiến anh ta có vẻ không vui, rõ ràng trong câu hỏi vừa rồi, Mễ Giai nghe ra được giọng điệu dọa dẫm.

Mễ Giai theo bản năng lắc đầu, có lẽ chính bản thân cô cũng không biết mình nên làm gì.

“Vậy còn không mau đi đi”. Thanh âm không lớn, lại lộ ra cảm xúc cực kì không vui.

Mễ Giai sững sờ từ trong phòng đi ra, đến tận lúc đứng ở phòng pha trà, cô mới ý thức rằng bản thân đã mơ hồ trở thành thư kí của người ta, mà cô rõ ràng là đến để phỏng vấn trợ lý kế toán.

4. Chương 4

“Cái gì. . . . Cậu, bây giờ cậu là thư kí của Mạc tổng?”. La Lệ bị lời nói của Mễ Giai làm cho suýt sặc, thiếu chút nữa là phun hết nước vừa uống trong miệng ra, nói chuyện mà như hét ầm lên, căn bản chẳng thèm để ý xem âm lượng của mình có phù hợp với hiện trường hay không.

“Cậu nhỏ tiếng chút, mọi người đều đang nhìn bọn mình”. Phía dưới bàn Mễ Giai dùng chân đá đá La Lệ, nhắc nhở cô để ý lời nói. Xung quanh có mấy người đã tò mò nhìn về hướng các cô, một vài ánh mắt tìm kiếm vừa lúc chạm mắt cô, Mễ Giai chỉ biết áy náy cười trừ, có chút xấu hổ.

La Lệ lúc này mới nhớ bản thân hiện tại đang ngồi trong một tiệm cơm Tây, không hẳn là cao cấp, nhưng khung cảnh cũng không tệ, radio phát ra một khúc nhạc dương cầm, phục vụ tương đối tốt, phù hợp với túi tiền của tầng lớp lao động, đây là nơi rất nhiều công nhân viên chức thường xuyên ghé đến.

“Không phải cậu đến để phỏng vấn trợ lý kế toán à, sao tự nhiên lại thành thư kí?”. La Lệ dè dặt giọng hỏi. Hôm nay cô thật sự là bận rộn muốn điên rồi, bởi vì sắp đến cuối tháng, luôn có một đồng sổ sách cần phải hoàn thành, vô số giấy tờ phải sửa lại, rồi còn bảng biểu, báo cáo nữa, cuối tháng nào cô cũng như đi đánh trận, hơn nữa một trợ lý kế toán lại vừa mới nghỉ việc, lượng công việc tháng này của cô cứ thế tăng thêm không ít, cho nên tận đến giờ tan tầm cô mới nhớ tới chuyện phỏng vấn của Mễ Giai.

Mễ Giai kể lại qua loa quá trình nhận việc của mình cho La Lệ, kỳ thực đến bây giờ cô vẫn cảm thấy khó hiểu, tự nhiên lơ ngơ lại trở thành thư kí của người ta.

“Đáng nhẽ tớ nên đi xuống đón cậu”. Nghe Mễ Giai kể xong, La Lệ ảo não nói.

“Hà?”. Mễ Giai có chút không hiểu.

“Người hôm nay nhận cậu làm thư kí tên là Mạc Chấn Huân, là tổng giám đốc, đồng thời là nhà thiết kế nội thất hàng đầu của công ty. Tháng trước vừa mới giành cúp vàng ở một cuộc thi quốc tế, hiện tại là nhà thiết kế nội thất được săn đón nhiều nhất trong nước. Nhưng mà tính khí anh ta không được tốt, lúc anh ta đang làm việc không thích bị người khác quấy rầy, mấy thư kí lúc trước cũng là bị anh ta mắng rồi đuổi đi”. La Lệ nói xong hơi lo lắng nhìn Mễ Giai.

“Vậy tớ. . .”. Chẳng phải sẽ rất thảm sao.

“Nếu không để tớ đi nói với Mạc tổng”. Thật ra La Lệ cũng sợ Mạc Chấn Huân, hơn nữa cô biết dù cô có đi nói hẳn là cũng không đạt được kết quả gì.

“Thôi quên đi, làm được đến đâu hay đến đấy. Về sau tớ chịu khó cẩn thận một chút, không chọc tới anh ta là được”. Mễ Giai không muốn làm phiền La Lệ, cô ấy giới thiệu việc làm cho cô đã là tốt lắm rồi, lại nghĩ đến biểu cảm lạnh lùng của Mạc Chấn Huân kia, cô nghĩ La Lệ có đi nói chuyện với anh ta cũng chẳng giải quyết được gì.

“Ừ, chỉ cần cậu không quấy rầy anh ta lúc anh ta đang thiết kế thì sẽ không sao đâu, bình thường lúc nào trông cũng lạnh lùng, nhưng trên cơ bản anh ta không hay mắng người vô cớ, có thể là những thư kí lúc trước thật sự làm ra những chuyện khó chấp nhận nên mới bị anh ta đuổi việc”. La Lệ an ủi Mễ Giai.

“Ừ, cảm ơn cậu Lệ Lệ, tớ sẽ cẩn thận”. Mễ Giai cảm tạ.

Ngày thứ hai, lúc Mễ Giai tới công ty thì Mạc Chấn Huân và các nhân viên phòng ban khác đều chưa đến. Mễ Giai không có kinh nghiệm làm việc, cùng lắm chỉ có chút kinh nghiệm làm trong một tiệm ăn nhanh hồi nghỉ hè khi còn học Đại học, cho nên cô cũng không rõ thư kí cần phải làm những gì. Nhìn trên bàn làm việc của anh ta khá bừa bộn, Mễ Giai nghĩ thu dọn lại chắc sẽ không sao, cô nhớ trên ti vi người ta cũng hay diễn như vậy, vì thế cô liền dọn dẹp lại bàn làm việc, bắt đầu ngày đi làm chính thức đầu tiên của mình.

“Cô đang làm gì vậy?”. Mạc Chấn Huân cầm túi công văn, đứng ở cửa phòng, ánh mắt đầy giận dữ, xông vào quát Mễ Giai.

Lúc Mễ Giai mới thu dọn được một nửa, ngoài cửa đột nhiên truyền đến một tiếng rống giận, cô sợ tới mức làm rơi vãi hết văn kiện và tư liệu trong tay, có chút hoảng sợ không dám nhìn anh.

Nhìn bản vẽ lộn xộn trên nền nhà, lửa giận trong mắt Mạc Chấn Huân càng tăng, quát, “Cô muốn làm cái quái gì vậy”. Bước đến đẩy Mễ Giai ra, cẩn thận nhặt giấy tờ lên.

“Tôi. . . Tôi nhìn thấy bàn hơi bừa bộn, nên muốn. . . Giúp anh dọn dẹp lại cho gọn”. Mễ Giai bị anh dọa, lắp ba lắp bắp giải thích.

“Không có ai nói với cô là không được phép động vào bàn làm việc của tôi sao?”. Mạc Chấn Huân cắn răng nói, anh ghét nhất việc bị người khác động chạm vào đồ đạc của mình, chẳng may bản thiết kế bị trộm, rồi truyền ra ngoài thì không phải chuyện đùa, hơn nữa kiểu bừa bộn của anh cũng có trật tự, ít nhất bản thân anh biết rất rõ vị trí của từng thứ. Cho nên từ trước đến giờ anh không cho phép người khác động vào bàn làm việc của mình, chuyện này ở công ty gần như mọi người đều biết.

Mễ Giai thành thật lắc đầu, đúng là không ai nói với cô, hôm nay không phải là ngày đầu tiên cô đi làm sao, hơn nữa đại bộ phận nhân viên công ty bây giờ còn chưa đến, cô muốn hỏi cũng không thể hỏi được.

“Cô. . .”. Mạc Chấn Huân thật sự bị cô làm cho tức giận, vừa định mắng tiếp, đột nhiên nhớ tới cô là người mà ngày hôm qua anh mới nhận vào, không biết cũng là đương nhiên, lạnh mặt nói, “Đi ra ngoài đi, về sau nhớ kỹ, đừng tự ý động vào đồ của tôi”.

“Vậy tôi phải làm những gì?”. Mễ Giai dè dặt hỏi, chỉ sợ lại chọc giận anh.

“Đi pha giúp tôi một tách cà phê đen rồi mang vào đây”. Nhìn bộ dáng vô tội đáng yêu của cô, khuôn mặt Mạc Chấn Huân lập tức giãn ra, giọng điệu cũng không còn nghiêm khắc như vừa nãy.

“Vâng”. Mễ Giai cung kính lui ra ngoài, sau khi đóng cửa lại mới thở ra một hơi dài. Nghĩ thầm đợi lát nữa mọi người đến làm, nhất định phải tìm người để hỏi rõ về Mạc Chấn Huân, không lại tái phạm như vừa rồi, đến lúc đó chết lúc nào không biết.

Mễ Giai từ miệng mọi người biết được, Mạc Chấn Huân không thích người khác động tay động chân vào đồ đạc của anh ta, cũng không thích bị người khác quấy rầy lúc anh ta đang thiết kế, đồ uống chỉ uống cà phê đen không đường, đặc biệt kiêng kị những người lợi dụng công việc với mục đích để tiếp cận anh ta, nghe nói lúc trước có mấy nữ thư kí bị đuổi việc cũng là do nguyên nhân này.

Không thể phủ nhận Mạc Chấn Huân là một người đàn ông anh tuấn, hơn nữa anh không chỉ có thiên phú ở phương diện thiết kế, mà còn có phương pháp điều hành quản lý công ty rất ổn định, cho nên trong thời gian ngắn ngủi vài năm, công ty chỉ có vài ba thành viên giờ đã trở thành một công ty có chỗ đứng vững chắc trong nước. Thế nên địa vị và giá trị của Mạc Chấn Huân hiện tại luôn có thể hấp dẫn phụ nữ, mục đích bọn họ đến đây không đơn thuần chỉ là làm việc, mà muốn thông qua công việc để tiếp cận anh.

Mễ Giai vô cùng cẩn thận để tránh đụng chạm lỗi khu[1], cứ như vậy mang theo căng thẳng cùng sợ sệt trong lòng bắt đầu công việc đầu tiên của mình. Công việc của cô cũng không phức tạp, mỗi ngày ngoài

việc sắp xếp ổn thỏa lịch trình xã giao của tổng giám đốc, thì thỉnh thoảng ghi chép lại các hội nghị, rồi gửi đi một vài thông cáo và văn kiện linh tinh.

Nghiêm Hạo vẫn đi sớm về muộn như trước, đôi khi còn đi công tác dài hạn, đối với sự thay đổi của Mễ Giai trong khoảng thời gian này anh cũng không để ý.

[1] Khu vực có sấm sét, ý nói lúc Mạc Chấn Huân tức giận.

5. Chương 5

Cuối tuần này là ngày họp gia đình, từ sau khi Nghiêm Hạo và Mễ Giai chuyển ra sống riêng, Nghiêm Vũ Dương đã quy định cứ hai tuần phải về nhà một chuyến, cho dù không có chuyện gì thì người một nhà cùng nhau ăn bữa cơm cũng tốt.

Giống như trước, bởi vì sợ người ngoài phát hiện ra quan hệ của bọn họ, Mễ Giai một mình đi xe đến, Nghiêm Hạo tan tầm trực tiếp từ công ty về thẳng nhà. Mễ Giai luôn tới trước, ngồi tiếp chuyện với Nghiêm Vũ Dương về nhà cửa gia đình, nói nói cười cười, Nghiêm Vũ Dương không có con gái, nên coi Mễ Giai như chính con gái ruột của mình, còn thân thiết hơn cả với con trai. Vu Phân Phương lạnh lùng, thờ ơ ngồi một bên, trong lòng bà vẫn không có cách nào tiếp nhận Mễ Giai là con dâu.

Nghiêm Hạo luôn đến đúng vào giờ cơm chiều, thấy anh vừa đến, Vu Phân Phương lập tức sai người dọn cơm.

“Gần đây công ty thế nào?”. Nghiêm Vũ Dương vài năm nay do tình hình sức khỏe không tốt, mọi chuyện ở công ty gần như không tham gia, nhưng thỉnh thoảng vẫn hỏi qua một chút, nhưng mà cũng chỉ là hỏi ngoài miệng.

“Bán được khá nhiều chung cư so với dự kiến, quý tiếp theo công ty quyết định hướng đến lắp đặt thiết bị, đồ dùng trong nhà với mục tiêu phát triển mở rộng, bây giờ người ta đều thích thuận tiện và nhanh gọn, bởi vì còn bận các việc linh tinh khác, nên việc trang hoàng phòng ốc đối với đa số mọi người là không đủ thời gian và thể lực, vậy nên nhu cầu thuê người lắp đặt thiết bị gia dụng càng lúc càng nhiều, con cảm thấy đây là một cơ hội lớn, nếu làm tốt, sẽ tương đối có thị trường”. Nghiêm Hạo báo cáo qua công việc với cha.

“Ừ, đây là một ý tưởng không tồi, nhưng việc lắp đặt thiết bị kiểu này phải thật cẩn thận, nếu để thiếu sót thì còn không bằng bán nhà thờ”. Nghiêm Vũ Dương nói lên quan điểm.

“Dạ, đã nghe một số công ty thiết kế nội thất đề cập, chuyện này con sẽ chú ý”. Đây đúng là vấn đề mấu chốt, nếu không đạt được yêu cầu của thị trường, như vậy sẽ ảnh hưởng trực tiếp tới toàn bộ việc tiêu thụ của công ty.

“Thôi đi, hai người định nói đến bao giờ mới xong, ăn một bữa cơm gia đình cũng bàn chuyện công việc, nghe mà phát ngán”. Đối với chuyện công ty, Vu Phân Phương không có chút hứng thú nào, nghe là thấy phiền, ánh mắt dời đến Mễ Giai vẫn yên lặng ăn cơm, con người vừa dịch chuyển, giống như nghĩ đến điều gì, hỏi, “A Hạo, các con kết hôn đã ba năm, tại sao bụng Mễ Giai mãi chưa có gì hết vậy?”. Nghe thế cả ba người còn lại đều sững sốt, dừng đũa.

Con cái! Mễ Giai chưa từng nghĩ tới vấn đề này, cũng cảm thấy không thích hợp ột đứa trẻ giữa cô và Nghiêm Hạo. Cô nhận ra rằng, hôn nhân không tình yêu có thể tiếp tục, nhưng con cái phải là kết tinh tình yêu của cha mẹ, cô gả cho Nghiêm Hạo chỉ để tìm kiếm một chỗ dựa, hơn nữa Nghiêm Hạo cũng không hề yêu cô. Có lẽ sẽ có ngày cuộc hôn nhân của bọn họ đi đến kết thúc, khi đó nếu tồn tại một đứa trẻ như lời nói, sự tình sẽ trở nên phức tạp hơn nhiều. Có lẽ trong tiềm thức vốn đã có ý nghĩ như vậy, nên sau mỗi lần hoan ái, cô đều uống thuốc tránh thai.

“Mấy ngày trước mẹ đi chơi mặt chược, nghe nói cháu trai của Lý Đồng đã đầy tháng, bà Lý vui mừng khoe khoang, bảo A Hạo tuổi không còn trẻ, cũng nên kết hôn sinh con, còn nói thẳng là muốn giới thiệu đối tượng cho con, nhưng ai ngờ các con kết hôn đã hơn ba năm, bụng Mễ Giai một chút tin tức đều không có”. Vu Phân Phương cố ý ai oán.

Nghe thế nhưng Nghiêm Hạo cũng không để trong lòng, cầm đũa tiếp tục tào nhả ăn cơm, dường như chuyện này căn bản không liên quan đến anh.

Thật ra Nghiêm Vũ Dương cũng muốn sớm được bế cháu, chỉ là sợ tạo áp lực cho Mễ Giai nên không nói, hiện tại Vu Phân Phương đã khơi mào, Nghiêm Vũ Dương liền nhìn sang Mễ Giai với ánh mắt khẩn thiết.

“Con. . .”. Mễ Giai xấu hổ đỏ mặt, không thể nói rằng do cô không muốn có con nên toàn uống thuốc tránh thai.

“Mễ Giai, không phải con có bệnh gì chứ?”. Giả bộ sưng sốt, có chút khinh thường nói, “Ngày mai mẹ đưa con đi kiểm tra, xem có phải có vấn đề gì hay không”.

“Con không có”. Mễ Giai lắc đầu.

“Thế là vì sao, ba năm rồi mà con vẫn chưa mang thai, không thể đảm bảo là ở phương diện này không có vấn đề”.

Không khí trở nên có chút ngưng ngập, Mễ Giai muốn giải thích lại không thể nào mở miệng, Nghiêm Vũ Dương nhận thấy Mễ Giai đang khó xử, bèn tìm cách xoa dịu cục diện, “Chúng nó còn trẻ, vài năm nữa có con cũng không sao”.

“Chúng nó còn trẻ, nhưng chúng ta thì già rồi, nhìn xem người khác đều đã có cháu bé, hâm mộ biết bao nhiêu”. Vu Phân Phương nói trúng những suy nghĩ trong lòng Nghiêm Vũ Dương, thành ra ông cũng không thể nói thêm gì.

Thấy Nghiêm Vũ Dương im lặng, Vu Phân Phương lại nói thêm, “Không thì như vậy đi, Mễ Giai, ngày mai mẹ đưa con đi khám phụ khoa, mẹ có quen một bác sĩ phụ khoa, chuyên kiểm tra về vấn đề này”.

Mễ Giai mặt đỏ lên, có cảm giác hết đường từ chối.

Buông bát đũa trong tay, Nghiêm Hạo đối mặt nói, “Là con không muốn có con sớm, Mễ Giai không làm sao hết”. Giọng nói không lớn, ngữ điệu có phần không vui.

“Con không còn trẻ nữa, lúc này sinh con cũng là hợp lí”. Nghe vậy Nghiêm Vũ Dương liền khuyên nhủ, hai năm nay cơ thể ngày càng suy yếu khiến khát khao được bế cháu của ông càng mãnh liệt.

“Con biết rồi”. Nói xong kéo Mễ Giai cùng đứng dậy, “Ba mẹ, không có chuyện gì nữa, con và Mễ Giai xin phép về trước”. Không chờ hai người trả lời, lập tức kéo Mễ Giai đi ra ngoài.

“Chúng ta cứ đi như vậy không hay lắm”. Trên xe Mễ Giai quay sang Nghiêm Hạo, nhin không được lo lắng hỏi, làm thế này thì lần sau cô khó mà nhìn mặt mẹ chồng.

Nghiêm Hạo không nói chuyện cũng không nhìn cô, sắc mặt lạnh lùng đoán không ra cảm xúc, nửa đường anh dừng xe ở một cửa hàng tiện lợi, Mễ Giai nghĩ chắc anh muốn mua thuốc hoặc mấy thứ lặt vặt, không ngờ rằng lúc đi ra anh lại cầm trong tay một túi bánh mì và một hộp sữa.

Nghiêm Hạo đưa bánh mì và sữa cho Mễ Giai, “Vừa rồi em không thể ăn cơm”. Một câu nói đơn giản, một hành động lơ đãng, lại khiến trong lòng Mễ Giai âm ập dào dạt, giờ phút này cô mới chân chính ý thức được rằng, ở bên cạnh chồng mình, anh cũng quan tâm cô hết thủy.

Về nhà, Mễ Giai vừa định vào phòng thay quần áo, lại bị Nghiêm Hạo gọi lại, “Nếu bây giờ em chưa muốn có con, chúng ta có thể đợi thêm vài năm, từ nay về sau việc phòng tránh cứ để anh, đừng uống thuốc nữa, không tốt cho sức khỏe”.

Mễ Giai chăm chú nhìn Nghiêm Hạo, thì ra anh biết cô vẫn luôn uống thuốc, thì ra chẳng phải anh không muốn có con, nói như vậy chỉ để giải vây giúp cô. “Em. . .”. Mễ Giai không biết nên nói gì, luống cuống cúi đầu, nắm chặt góc áo.

Nhìn bộ dáng của cô, Nghiêm Hạo cười nhẹ, tiến tới ôm lấy cô, ở trên trán cô in một nụ hôn, “Những lời cha mẹ nói em đừng để trong lòng, tắm rửa rồi đi ngủ sớm một chút, anh còn công việc cần xử lý, không cần chờ anh”. Buông cô ra, cầm cặp tài liệu trực tiếp đi vào thư phòng. Mẹ Giai ngẩng đầu nhìn về hướng thư phòng, cô không biết nên hình dung tâm tình hiện tại của mình như thế nào, cho tới bây giờ cô vẫn không hiểu rõ Nghiêm Hạo, ngày hôm nay anh khiến cô có một loại ảo giác được yêu.

6. Chương 6

Công ty Kiến trúc Vũ Dương.

Hôm nay Diêu Mẫn mặc một bộ lê màu hồng phấn, áo khoác được cởi ra vắt ở chỗ ngồi, zip ngắn ôm lấy hông, áo trong màu trắng nhìn qua có vẻ bó sát người, làm nổi bật lên vóc dáng yêu kiều, cổ áo cổ tình để hở hai cúc, khiến cho bộ ngực như ẩn như hiện, hấp dẫn hồn phách đàn ông. Lúc này cô bưng một tách cà phê vừa mới pha, khuôn mặt như hoa đào đi về phía văn phòng tổng giám đốc.

Nghiêm Hạo mặc áo sơ mi màu lam, cổ áo nới ra, cả người thả lỏng tựa lưng vào ghế, hai tay để trước ngực thành một hình tam giác, hơi nhíu mày, như là đang suy tư về điều gì.

“Tổng giám đốc?”. Diêu Mẫn cảm thấy kì lạ, đặt tách cà phê xuống, sắc sảo hỏi, “Có chuyện gì phiền não sao?”.

Nghiêm Hạo hờ hững nhìn cô ta, cầm tách cà phê uống một ngụm, đáp, “Không có gì, chỉ là có chút chuyện nghĩ không ra”. Anh không hiểu vì sao Mẹ Giai lại không muốn có con, anh không ghét trẻ con, thậm chí còn hy vọng có thể cùng cô sinh một đứa, anh nghĩ nếu ngày thường có con ở nhà chơi với cô, cô hẳn sẽ không cảm thấy cô đơn nữa, nhưng hình như cô không nghĩ như vậy. Trước kia cô thấy bản thân còn quá trẻ, dù sao vừa mới tốt nghiệp đã gả cho anh, nên cần một khoảng thời gian để thích ứng, nhưng hiện tại đã quá ba năm, nếu nói vẫn chưa thể thích ứng thì nghe có vẻ không hợp lí lắm.

Anh biết cô luôn uống thuốc tránh thai, mới đầu anh còn tức giận, gần như đêm nào cũng cùng cô dây dưa, nhưng ngay cả như vậy thuốc tránh thai vẫn rất có tác dụng, cứ thế lặp lại vài lần sau, anh cũng đành buông tha. Nếu không phải tối hôm qua mẹ nhắc tới vấn đề này, anh gần như đã quên mất, vốn định nghe xem cô giải thích thế nào, nhưng không biết vì sao nhìn bộ dáng vô tội của cô lúc bị mẹ ép hỏi anh lại không đành lòng.

“Thử nói ra xem, không chừng em có thể giúp anh”. Diêu Mẫn khéo hiểu lòng người.

Nghiêm Hạo thờ ơ liếc cô ta, “Thành phẩm của phòng kế hoạch đã xong đúng hạn, em liên hệ với công ty thiết kế nội thất bên kia thế nào rồi, có phù hợp với mục tiêu của chúng ta không?”. Nghiêm Hạo lái sang chuyện khác, anh cảm thấy không cần thiết phải nói với cô ta chuyện riêng tư này, từ trước đến nay anh đều công tư phân minh.

“Hiện tại đã đàm phán với mấy công ty nội thất tương đối mạnh, nhưng cá nhân em chỉ xem trọng ‘Nội thất Tân Nhà’, nghe nói giám đốc công ty đó là Mạc Chấn Huân thắng trước vừa giành được giải thưởng quốc tế lớn, là nhà thiết kế đang rất hot ở trong nước”. Ở phương diện công việc, Diêu Mẫn rất chuyên nghiệp.

“Giành giải thưởng hay không không quan trọng, chúng ta chủ yếu nhắm vào đại bộ phận người tiêu dùng là các gia đình có thu nhập vừa, họ không quan tâm tới danh tiếng của người thiết kế, mà là giá cả thế nào, có tốn kém không mới là quan trọng nhất. Như vậy đi, em sắp xếp thời gian, mời bọn họ đến công ty một chuyến, tôi muốn xem những thiết kế của họ có phù hợp với yêu cầu của chúng ta hay không”. Nghiêm Hạo nói.

“Dạ, em đã biết.” Diêu Mẫn gật đầu.

“Ừ, nếu không còn chuyện gì em ra ngoài trước đi”. Cầm lấy tài liệu lúc trước đang đọc dở trên bàn, anh tạm gác chuyện phiền não đêm qua sang một bên, hiện tại đang là giờ làm việc.

“Còn nữa. . .”. Diêu Mẫn đứng ở trước bàn làm việc, như còn muốn nói điều gì.

“Có vấn đề gì sao?”. Buông tài liệu trong tay, ngẩng đầu nhìn, như là chờ cô báo cáo tiếp.

“Nghe nói có một nhà hàng Pháp mới mở cửa, chúng ta đã lâu không ăn cơm cùng nhau, nên tối nay em muốn mời anh dùng cơm có được không”. Diêu Mẫn đi tới, hai tay vòng qua cổ anh, thuận thế ngồi lên đùi anh, ánh mắt quyến rũ nhìn anh, ý đồ tương đối rõ ràng.

Nghiêm Hạo nhìn người phụ nữ trong lòng, đưa tay đẩy cô ta ra, lạnh lùng nói, “Tôi nghĩ em là một người thông minh, hẳn là biết chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm”.

“Hạo, em không rõ anh vì sao lại đột nhiên thay đổi như vậy, lúc trước chúng ta không phải rất tốt sao?”. Diêu Mẫn không cam lòng hỏi, cô không biết vì sao hơn ba năm trước anh bỗng nhiên thay đổi, cho cô một khoản tiền nói là để chấm dứt mối quan hệ của bọn họ. Sau đó không hề tìm đến cô nữa, cô cho rằng bên anh có người mới, nhưng theo quan sát của cô hình như không phải vậy.

“Tôi không nhớ là tôi đã hứa hẹn gì với em?”. Nghiêm Hạo nhíu mày nhìn cô ta, hỏi ngược lại.

“Nhưng mọi người đều nghĩ chúng ta có quan hệ này”. Bên ngoài truyền tin hỉ sự của bọn họ đã gần, có người thậm chí còn đoán cuối năm họ sẽ cử hành hôn lễ, mà đối với tất cả những lời đồn đại ấy, cho tới bây giờ Nghiêm Hạo chưa từng phủ nhận.

“Quan hệ giữa chúng ta là gì, trong lòng em không phải hiểu rất rõ ư?”. Nghiêm Hạo nhướng mày hỏi lại cô.

Cô đương nhiên biết quan hệ của bọn họ là gì, nhưng chính vì như thế nên cô mới không cam lòng. “Chúng ta thật sự không thể trở lại như cũ được sao?”. Vẫn chưa từ bỏ ý định.

“Tôi rất tán thưởng năng lực làm việc của em, cũng công nhận em là một người thông minh, nhưng hiện tại em hỏi vấn đề này kỳ thực là không thông minh lắm đâu, trò chơi giữa chúng ta kết thúc, em không nên lưu luyến gì nữa”. Nghiêm Hạo bình tĩnh nói, giọng điệu nghe không ra tí cảm xúc nào, có một loại khí phách của anh, đó là không cho phép người khác cự tuyệt.

“Em đã hiểu”. Diêu Mẫn là một người biết nhìn sắc mặt của người khác để làm việc, nếu cứ tiếp tục hỏi, bản thân tuyệt đối sẽ chẳng gặp chuyện gì tốt đẹp, rất nhanh điều tiết lại cảm xúc của mình, “Không có chuyện gì nữa, em ra ngoài trước”.

Diêu Mẫn vừa đi tới cửa, đưa tay định mở cửa, Nghiêm Hạo đột nhiên gọi lại, “Lịch trình của tôi hôm nay thế nào?”.

Diêu Mẫn cho rằng anh đột nhiên thay đổi tâm ý, cao hứng nói, “Bốn giờ chiều nay như thường lệ có một hội nghị, tiếp theo tạm thời chưa có lịch”.

“Ừ, hôm nay đừng sắp xếp thêm việc gì, tôi muốn về sớm một chút”. Đã một khoảng thời gian rất dài anh không về ăn cơm cùng Mễ Giai, ngày hôm qua nhìn cô hình như hơi gầy, không biết vì sao hôm nay cứ lơ đãng nghĩ đến cô.

“Em đã biết.” Nghe anh nói muốn về sớm, không phải đồng ý ăn tối cùng mình, Diêu Mẫn có chút thất vọng, nhưng qua chuyện vừa rồi, cô thật không nên tìm tòi nguyên nhân khiến anh về sớm nữa, cô nghĩ, chỉ cần bên người anh không có phụ nữ, cô vẫn còn hy vọng, hơn nữa cô lại có ưu thế ở phương diện công việc, một khi đã như vậy, cô cũng không nên nhất thời nóng vội.

Lúc Nghiêm Hạo về nhà vẫn chưa đến bảy giờ, buổi chiều anh đã gọi điện thoại nói là sẽ về nhà dùng cơm, lúc về đến nơi di quản gia đã chuẩn bị đồ ăn thơm tất, nhưng Mễ Giai lại không ở nhà, điều này khiến anh bất ngờ, anh biết Mễ Giai không quá thích đi ra ngoài, ba năm này cô thích ở nhà, chăm sóc hoa cỏ, đọc tạp chí linh tinh, sinh hoạt của cô rất đơn giản, đơn giản đến mức làm cho người ta cảm thấy có chút buồn tẻ, nhàm chán.

Di quản gia nói cô và một người bạn học đi ra ngoài, định gọi điện thoại cho cô nhưng bị anh ngăn lại .

Lúc Mễ Giai trở về đã là gần chín giờ, gần đây nghe nói đang cạnh tranh một hạng mục lớn, mấy ngày tới sẽ chính thức có quyết định, chưa từng có hạng mục nào được giám đốc coi trọng thế này, vậy nên mọi người

phải chỉnh sửa bản thiết kế sao cho hoàn mỹ nhất, mấy ngày nay toàn bộ công ty đều ở tình trạng tăng ca, một thư kí nhỏ bé như cô đương nhiên cũng không tránh được số phận này.

“Mệt quá, có gì ăn không dì, cháu rất đói”. Mễ Giai vừa vào cửa đã gục lên sô pha, từ chiều đến giờ cô chưa được ăn, mệt đến nỗi không còn một chút khí lực.

Nghiêm Hạo buồn cười nhìn Mễ Giai, chưa thấy cô như vậy bao giờ, rất tự nhiên, rất ngây thơ. Cô ở trước mặt anh chỉ luôn thờ ơ, giống như giữa họ có một khoảng cách lớn.

“Nhà dì hôm nay có việc nên về sớm, em muốn ăn gì, anh làm cho em”. Nghiêm Hạo mỉm cười hỏi.

“Á!”. Mễ Giai kinh hô, mở choàng mắt, thấy Nghiêm Hạo mang theo ý cười đứng ngay trước mặt.

7. Chương 7

Mễ Giai bỗng chốc đứng phắt dậy, nhìn Nghiêm Hạo trước mặt lấp bắp nói, “Anh... Anh... Anh, vì sao lại ở trong này?”. Lời vừa nói ra cô liền hối hận, cái gì mà hỏi vì sao anh ở trong này, đây là nhà của anh, nhà là do anh mua, lại nói như kiểu anh không nên tới đây, nhưng vấn đề là anh chưa bao giờ về nhà sớm như vậy! Bình thường sớm nhất anh cũng chín giờ hơn, gần mười giờ mới về.

“Thế anh nên ở đâu?”. Nghiêm Hạo nhướn mày bất ngờ, khóe miệng mang theo ý cười nồng đậm hỏi, kết hôn đã ba năm nhưng anh chưa từng thấy qua bộ dạng thất kinh của cô như vậy, cô luôn hồ hững, dường như không giống với lúc trước.

Cô nhận thức vị trí của mình rất tốt, chuyện của anh cô không hề nhúng tay, chuyện lùm xùm của anh cô cũng không hỏi, mẹ càng làm khó dễ cô càng tránh đi, cô biểu hiện rất tốt, việc này không thể nghi ngờ. Cô cứ như vậy khiến cho người khác có cảm giác vô cùng xa cách, khó gần, đối mặt với chuyện gì cũng không nhiệt tình, luôn thờ ơ như bị ngăn cách một tầng lớp, anh biết đấy không phải con người thật của cô, cô chỉ sắm vai vào nhân vật mà anh chỉ định.

“Không... Không, em chỉ là, chỉ là muốn hỏi hôm nay anh không tăng ca à, mà về sớm như vậy”. Mễ Giai xấu hổ giải thích, hối hận sao mình lại hỏi một vấn đề ngu xuẩn đến thế.

Nghiêm Hạo tiến tới, kéo cô cùng ngồi xuống, ôm cô vào lòng, để cô tựa lên vai mình, “Hôm nay định về sớm một chút cùng em ăn bữa tối, nhưng không nghĩ là em lại đi ra ngoài với bạn”.

Đi ra ngoài với bạn, hẳn là dì quản gia đã lấy cớ này để gạt anh.

“Em. . . Không biết”. Ở trong lòng anh, Mễ Giai áy náy nhỏ giọng trả lời.

“Anh không có ý trách em, thế nào, hôm nay đi chơi vui chứ?”. Nghiêm Hạo dịu dàng hỏi, đối với hành động tình cảm này, không hiểu sao anh lại có chút yêu thích.

“A, đúng vậy, rất, rất thú vị”. Mễ Giai đỏ mặt, nhỏ giọng nói dối, chắc anh sẽ không phát hiện ra.

“Rất mệt sao?”. Nhìn bộ dáng hữu khí vô lực của cô, Nghiêm Hạo có chút thương tiếc hỏi.

“Dạ, có một chút”. Mí mắt bắt đầu có chút nhòe nhưng đánh nhau, Mễ Giai ở trong lòng anh cọ cọ, điều chỉnh một tư thế thoải mái, an tâm nhắm mắt lại. Thật kỳ quái, tuy rằng không thương anh, nhưng lại quen thuộc vòng ôm của anh, đêm nào cô cũng ngủ trong lòng anh mới an tâm, chuyện này cũng là nguyên nhân khiến cô mỗi ngày đều chờ anh về.

“Trước hết đi tắm rửa đã, anh đi làm chút đồ cho em ăn rồi ngủ tiếp”. Nghiêm Hạo cúi đầu nhẹ nhàng nói bên tai cô.

“Ừm”. Mễ Giai nỉ non lên tiếng trả lời, nhưng không hề tỉnh dậy.

Nghiêm Hạo buồn cười nhìn cô ngủ, xem ra cô đúng là mệt muốn chết rồi. Cẩn thận ôm cô bế vào phòng, đem cô nhẹ nhàng đặt lên giường, mới buông tay định rời đi, lại phát hiện không biết từ lúc nào tay cô đã

ôm chặt thắt lưng anh, bỏ tay cô ra, Mễ Giai thoáng nhú lông mày có chút bất mãn, thân thể không tự giác hướng về phía trước cọ cọ, như cảm giác được không có vòng ôm quen thuộc ấm áp, lại mất hứng nhú nhú mày.

Nhìn biểu cảm phong phú của cô, khóe miệng Nghiêm Hạo mang theo ý cười, xốc chân lên nằm xuống bên cạnh cô, sau đó ôm cô vào trong lòng, Mễ Giai dùng đầu cọ cọ, cảm giác được độ ấm quen thuộc, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, lông mày cũng giãn ra, thỏa mãn an tâm ngủ. Nghiêm Hạo nhìn cô như vậy, thấp giọng cười ra tiếng, thì ra cô rất quyến luyến vòng ôm của anh, phát hiện này khiến tâm tình anh cực tốt, về phần công việc hôm nay vẫn chưa xong để lại làm sau cũng được.

Công ty Nội thất Tân Nhã, mấy ngày nay toàn bộ công ty đều bị vây quanh bởi trạng thái chuẩn bị chiến đấu, cũng không kì quái lắm, công ty bất động sản lớn nhất Thượng Hải là ‘Kiến trúc Vũ Dương’ đấu thầu công khai đợt tiếp theo cho hạng mục thiết kế và trang trí nội thất, hạng mục này ít nhất cũng có hơn trăm gói hộ gia đình, chia ra thành từng nhóm nhỏ, nếu có thể thắng trong đợt đấu thầu này, Tân Nhã dù cả năm không nhận thêm bất kì một đơn hàng nào cũng không thành vấn đề.

Giữa trưa Mễ Giai và La Lệ hẹn nhau cùng ăn cơm ở một nhà hàng gần công ty.

“Nghe nói gần đây các cậu thường xuyên phải tăng ca?”. La Lệ hỏi, cô làm kế toán, chỉ cần phụ trách tốt phần sổ sách và các loại báo biểu vào cuối tháng là được, về phần nghiệp vụ cô không cần hiểu rõ, cho nên cũng không ở lại tăng ca với bọn họ.

“Ừ, gần đây có một dự án lớn, tất cả mọi người đều đang nghĩ cách để giành được hợp đồng tiếp theo”. Mễ Giai nuốt đồ ăn trả lời.

“Vậy cậu đã thích ứng được chưa, có mệt quá không?”. La Lệ quan tâm hỏi, cô luôn cảm thấy vì lúc trước không đi xuống đón Mễ Giai nên mới khiến Mễ Giai đánh bậy đánh bạ thành thư kí của Mạc Chấn Huân, việc này cô vẫn canh cánh trong lòng, tự trách không thôi.

“Không sao, làm thư kí cũng không vất vả lắm, tớ thích ứng rất nhanh”. Mễ Giai mỉm cười khiến La Lệ an tâm. Những điều cô nói đều là thật lòng, mấy ngày đầu cũng có hơi mệt, nhưng dần dần thích ứng được thì mọi chuyện đã khá hơn nhiều.

“Vậy là tốt rồi”. Nghe cô nói vậy La Lệ mới thoáng an tâm. Lại nghĩ cái gì, vội nói, “Đúng rồi, mấy ngày trước tớ có chạm mặt học trưởng lúc trước của chúng mình”.

“Thật à, tớ với bạn học, học trưởng đều không giữ liên lạc”. Mễ Giai thờ ơ đáp lời, nếu không phải lần trước đụng La Lệ trên đường, cô nghĩ chắc giờ này cô vẫn còn ở nhà chăm cây cảnh với đọc tiểu thuyết.

“Bọn họ muốn khi nào rảnh rồi tụ tập một phen”. La Lệ vui vẻ nói, sắc mặt mang theo chút hưng phấn cùng kích động.

“Ừ, có thời gian thì đi một lát”.

“Tớ còn nghe bọn họ bảo. . .”. La Lệ ậm ừ không biết lời kế tiếp có nên nói hay không.

“Ừ?”. Mễ Giai hỏi cô, không hiểu có gì vướng mắc mà không thể mở miệng.

“Tớ nghe họ bảo Trương Dương giờ rất tốt, hiện tại đã là phó tổng tập đoàn Mạc Thị”. La Lệ lo lắng nhìn Mễ Giai, sợ cô nghe thấy Trương Dương lại kích động.

Tay đang gấp thức ăn dừng lại một chút, nhưng rất nhanh khôi phục về tự nhiên. Cô không nghĩ mình sẽ xúc động khi nghe La Lệ nhắc đến tin của Trương Dương, Mễ Giai trầm mặc một lát, hồ hững nói, “Vậy à, vậy thì quá tốt, anh ta đã đạt được điều anh ta muốn”. Nói xong bình tĩnh ăn cơm, nhìn không ra chút cảm xúc nào.

“Chỉ thế thôi?”. La Lệ không thể tin được, cô ấy phản ứng cũng quá mức bình tĩnh.

Nhìn bộ dáng giật mình của La Lệ, Mễ Giai buồn cười hỏi ngược lại, “Bằng không thì thế nào? Tớ phải thể hiện thật đau khổ, rồi vừa khóc vừa mắng anh ta là kẻ phụ bạc, vì tiền đồ của bản thân mà nỡ ích kỉ vứt bỏ tình yêu ba năm của chúng tớ ư?”.

“Í”. La Lệ ghen lời, cô cũng cảm thấy Trương Dương không đáng để Mễ Giai vì anh ta mà làm vậy.

“Thật ra Trương Dương nói đúng, tình yêu rồi cũng sẽ theo củ gạo dầu muối mà dần phai nhạt, anh ta lựa chọn từ bỏ tình yêu, hướng đến khát vọng thành công, anh ta không sai, đúng là tớ không thể giúp anh ta được như hiện tại. Nếu lúc trước chúng tớ không chia tay, có lẽ bây giờ cũng có khả năng chỉ vì mấy việc vặt trong cuộc sống mà cãi vã không ngừng”.

“Vài năm nay tớ đã suy nghĩ thấu đáo rất nhiều chuyện, cũng đã không còn là một thiếu nữ chỉ đề cao tình yêu mà quên đi mọi thứ. Có lẽ trước kia tớ sẽ khẳng định rằng hai người phải yêu nhau thì mới kết hôn, nhưng hiện tại tớ đã hiểu ra, cuộc sống hôn nhân với người mình không yêu kỳ thực cũng không có gì là không tốt, cả hai người đều đạt được những gì họ muốn có lẽ mới là hình thức sống chung tốt nhất”. Mễ Giai điềm đạm cười nói.

La Lệ nhìn Mễ Giai, có cảm giác so với ba năm trước cô đã thay đổi không ít, ba năm trước cô là một cô gái trẻ hồn nhiên chỉ cần tình yêu không cần bánh mì, có lẽ ba năm này cô ấy đã trải qua không ít chuyện.

8. Chương 8

Lúc Mễ Giai cùng La Lệ trở về công ty thì Mạc Chấn Huân đã ở trong văn phòng, trông thấy Mễ Giai liền đứng dậy đi ra khỏi phòng làm việc của mình, trong tay còn cầm tài liệu, hôm nay anh mặc một bộ Tây trang màu xám bạc, tóc ngắn được chải gọn gàng.

Đưa tài liệu trong tay cho Mễ Giai, “Cô chuẩn bị đi, lát nữa cùng tôi đến ‘Kiến trúc Vũ Dương’ họp”.

“Đi, đi, đi đến đó?”. Mễ Giai trừng lớn mắt nhìn Mạc Chấn Huân, hoài nghi bản thân vừa rồi có nghe nhầm hay không.

Mạc Chấn Huân tức giận lừ mắt với cô, cô không mang theo tai hay thế nào, anh nói như vậy mà không nghe rõ sao.

“Đọc chỗ tài liệu này kĩ một chút, chốc nữa theo tôi đến Vũ Dương họp”. Mạc Chấn Huân nhắc lại.

“Không, không phải trợ lý Kiều đi cùng anh ư?”. Lúc trước không phải nói để trợ lý Kiều đi cùng? Cô còn tưởng mấy ngày vừa rồi tăng ca liên miên, hôm nay có thể về sớm một chút nghỉ ngơi cho đã. Hướng hồ ‘Vũ Dương’ không phải là công ty của Nghiêm Hạo sao, nếu đi chẳng phải là sẽ gặp Nghiêm Hạo, như vậy chuyện cô ra ngoài đi làm sẽ bị lộ, cho nên lần này cô không thể đi được.

“Nhà trợ lý Kiều có việc đột xuất, đã xin nghỉ chiều nay, nên không đi được”. Mạc Chấn Huân giải thích đơn giản, lại nói, “Cô nhớ chuẩn bị tài liệu thật tốt, đừng để quên cái gì”. Dứt lời bèn xoay người đi về văn phòng.

“Này này, tôi. . . .”. Mễ Giai lắp bắp mãi không biết nên cự tuyệt thế nào.

Mạc Chấn Huân quay đầu nhìn cô, chau mày, “Còn có vấn đề gì sao?”.

“Lát nữa. . . Tôi có thể không đi không?”. Mễ Giai nhỏ giọng hỏi.

“Có thể, vậy bây giờ cô lập tức đến chỗ kế toán La nhận hết lương tháng này”. Khuôn mặt Mạc Chấn Huân đầy nghiêm túc, biểu cảm một chút cũng không giống như đang đùa.

Nghe anh ta nói vậy, La Lệ đứng bên cạnh vội vàng mở miệng, “À, Mạc tổng, Mễ Giai cô ấy không có ý đó, chỉ là cô ấy chưa quen với những cuộc đàm phán quan trọng nên có chút lo lắng sẽ làm không tốt, ảnh hưởng đến công ty chúng ta”.

Mạc Chấn Huân lạnh lùng nhìn Mễ Giai, “Nếu một chút tự tin như vậy cũng không có, vẫn nên nghỉ việc sớm đi”. Nói xong không chờ các cô trả lời, lập tức đi vào phòng làm việc của mình.

Khuôn mặt Mễ Giai đầy vẻ rối rắm khổ sở, thật là, đi cũng chết, mà không đi thì cũng sống không nổi.

“Mề Giai, hiện giờ không dễ tìm việc đâu, cậu đừng làm mình làm mẩy nữa. Lại nói, mấy cuộc họp thế này đâu có gì khó khăn”. La Lệ cho rằng Mề Giai sợ làm hỏng việc nên mới không dám đi, đành khuyên nhủ.

“Haizz, đi với không đi, kết quả đều như nhau”. Mề Giai bất đắc dĩ nói.

Đây là lần đầu tiên Mề Giai đến công ty Vũ Dương, thân là phu nhân tổng giám đốc ‘Kiến trúc Vũ Dương’, nhưng hôm nay lại đến đây với một thân phận khác, Mề Giai cười thành tiếng trong lòng. Bên họ tổng cộng gồm bốn người, ngoài Mề Giai và Mạc Chấn Huân, còn có hai nhà thiết kế khác của công ty. Họ được đưa đến phòng khách ở tầng mười lăm, lúc lên đến nơi bên trong đã có không ít người cùng ngành, tất cả mọi người đều đến đây vì một miếng thịt ngon.

Bọn họ không họp cùng nhau, mà là từng công ty, từng công ty một được gọi vào đàm phán, những bên chưa được gọi ở lại trong phòng khách chuẩn bị phương án thiết kế của mình, khi nào đến lượt thì đi sang phòng hội nghị bên cạnh. Trình tự này khiến Mề Giai cảm thấy có chút giống với chương trình tuyển chọn người tài năng rất ăn khách đang chiếu trên ti vi, bọn họ là các thí sinh, cầm phương án của mình, lát nữa sẽ trình bày với những người trong phòng, được chọn thì sẽ vào vòng tiếp theo, không thì sẽ bị loại.

Mề Giai vốn đã chuẩn bị tâm lý từ trước, sau khi đến đây cũng không cảm thấy hồi hộp lắm, nhưng lúc đến lượt công ty khác được gọi vào, chân cô không tự giác bắt đầu nhũn ra, cô không biết khi vào đó, Nghiêm Hạo nhìn thấy cô sẽ có thái độ gì, nhưng cô biết sắc mặt anh hẳn sẽ không tốt.

Cửa bị mở ra, Mề Giai cúi đầu đi theo phía sau Mạc Chấn Huân, bởi vì lo lắng và sợ hãi khiến cô không chú ý tới người phía trước đã dừng lại, cứ như vậy ở trước mắt bao người va vào lưng Mạc Chấn Huân, đột nhiên bị đau làm cô kêu ra tiếng, “A!”. Vừa ngẩng lên liền đối diện với cặp mắt cháy rực của Mạc Chấn Huân.

“Cô đang làm cái gì vậy”. Mạc Chấn Huân cắn răng thấp giọng nói bên tai cô, trong giọng nói mang theo tức giận cố kìm nén.

Mề Giai liên tục xin lỗi, “Rất xin lỗi, rất xin lỗi. . .”. Cô chỉ là quá hồi hộp.

Trong phòng hội nghị, Diêu Mẫn cùng hai người đàn ông trung niên ngồi ở một bên dãy bàn, nhìn thấy tình huống không nên xảy ra này, Diêu Mẫn không vui nhún mày hỏi, “Có thể bắt đầu chưa?”.

Nghe vậy Mề Giai ngẩng đầu, thấy ở bàn đối diện có ba người, hai nam một nữ, hơi bất ngờ vì không thấy Nghiêm Hạo. Mề Giai trong lòng thả lỏng. Cô nhận ra người phụ nữ kia, đó là người đẹp trợ lý Diêu Mẫn của Nghiêm Hạo, cả hai cũng được mọi người công nhận là đôi kim đồng ngọc nữ, những chuyện tai tiếng trên báo chí chưa bao giờ ngừng. Diêu Mẫn rất xinh đẹp, có chút lẳng lơ, Mề Giai mặc dù đã nhìn thấy cô ta trên báo chí và ti vi rất nhiều lần, nhưng nhìn tận mắt thì đây mới là lần đầu tiên.

Diêu Mẫn bị nhìn cảm thấy không thoải mái, nam giới ngắm nhìn cô rất nhiều, nhưng bị nữ giới nhìn chăm chăm như vậy là lần đầu tiên, có chút không vui, “Cô nhìn cái gì?”.

Mề Giai lúc này mới phát hiện bản thân đang ngây người nhìn chăm chăm Diêu Mẫn, ngượng ngùng nói, “Không có gì, không có gì”.

Mạc Chấn Huân hối hận, anh đột nhiên có một loại xúc động muốn bóp chết Mề Giai, người phụ nữ này đến cùng là tới đây làm gì, gây phiền phức cho anh?

Đã biết Nghiêm Hạo không ở đây, Mề Giai cũng không còn lo lắng sợ hãi, mỉm cười ngẩng lên tùy Mạc Chấn Huân bắt đầu.

Việc của Mề Giai chủ yếu là phân phát tài liệu và điều khiển máy chiếu, ghi lại những ý kiến mà đối phương đưa ra, còn lại đã có Mạc Chấn Huân cùng hai nhà thiết kế kia phụ trách.

Cuộc đàm phán lần này khiến Mề Giai thấy được sự chuyên nghiệp của Diêu Mẫn, cô ta đặt vấn đề rất sâu sắc, hơn nữa còn nói lên ý kiến cá nhân, trình độ của cô ta làm Mề Giai cảm thấy không bằng.

Đàm phán tiến hành tương đối thuận lợi, đối với phương án thiết kế của Tân Nhã, Vũ Dương khá vừa lòng, nhưng kết quả còn phải đợi họp lại mới quyết định.

Ngay lúc Mễ Giai mừng thầm cho rằng đã đến lúc ra về, cửa phòng họp đột nhiên bị mở ra, mà người đến không ai khác chính là Nghiêm Hạo.

9. Chương 9

Nghiêm Hạo mới từ công trường về, muốn đến xem việc đàm phán tiến hành thế nào. Không nghĩ sẽ nhìn thấy người mà anh cho rằng hiện tại đang ở nhà chăm hoa xối đất bây giờ lại đứng ở chỗ này, vừa vào mắt anh đã trông thấy Mễ Giai đầu tiên.

Ở thời điểm Nghiêm Hạo mở cửa, trong nháy mắt sắc mặt tươi cười của Mễ Giai lập tức đông cứng lại, cô cho rằng mình đã thoát khỏi nguy hiểm, nhưng thật không ngờ khi chỉ còn cách cánh cửa một bước chân, cô vẫn bị Nghiêm Hạo vừa vặn nhìn thấy. Mễ Giai cúi đầu, thầm nghĩ: xong rồi, xong rồi, sớm không đến, trễ không đến mà đúng giờ phút này lại xuất hiện, thật đúng là biết chọn thời điểm.

Điều Mẫn thấy Nghiêm Hạo bước vào, mỉm cười đón tiếp trước, “Tổng giám đốc”. Hai người còn lại cũng rối rít chào.

Mạc Chấn Huân tất nhiên là nhận ra Nghiêm Hạo, tiến lên vươn tay muốn bắt tay, chào hỏi, “Chào anh, tôi là Mạc Chấn Huân đến từ Tân Nhã”.

Nghiêm Hạo thờ ơ nhìn anh ta, gật đầu, bắt tay, sau đó quay sang nhìn chăm chăm cô gái nhỏ nhắn đang cúi đầu giả bộ suy nghĩ. Mở miệng nói, “Ngẩng đầu lên”. Giọng điệu lạnh lùng, không có chút ấm áp nào, cũng nghe không ra cảm xúc.

Mễ Giai lắc đầu không nói, miễn cưỡng ngẩng đầu lên. Cô biết anh tức giận, trong cuộc sống chung ba năm nay tuy rằng nhiều chuyện về anh cô không hiểu, nhưng cơ bản đối với chuyện vui mừng hay tức giận cô đều biết.

Hành động của họ khiến Điều Mẫn sinh nghi, nhìn bộ dạng này thì có vẻ Nghiêm Hạo quen cô thư kí kia, cười hỏi, “Tổng giám đốc, hai người. . . Quen biết?”.

Nghiêm Hạo vẫn nhìn Mễ Giai như trước, làm ngơ trước câu hỏi của Điều Mẫn.

Không chỉ có Điều Mẫn nghi ngờ, những người khác cũng cảm thấy kỳ quái, Mạc Chấn Huân nhìn Mễ Giai rồi lại nhìn Nghiêm Hạo, “Nghiêm tổng biết thư kí của tôi?”.

Nghe vậy Nghiêm Hạo xoay người nhìn Mạc Chấn Huân, nhíu mày, “Cô ấy là thư kí của anh?”.

“Đúng thế, có vấn đề gì sao?”. Mạc Chấn Huân đáp, thái độ không kiêu ngạo cũng không xu nịnh.

Nghiêm Hạo không trả lời câu hỏi của anh ta, một lần nữa đem ánh mắt chuyển tới trên người Mễ Giai, “Mễ Giai, anh nói ngẩng đầu lên”. Lần này, giọng điệu rõ ràng đã lộ vẻ tức giận. Anh rất ghét cảm giác bị lừa, thế mà cô gái nhỏ này dám gạt anh, lén lút ra ngoài làm việc.

Ai nha, anh kêu tên cô làm chi vậy, coi như không quen không phải là tốt hơn ư, không phải là anh không muốn người khác biết quan hệ của bọn họ sao, cứ làm như không quen là được rồi. Mễ Giai ở trong lòng bất mãn nói thầm, miễn cưỡng ngẩng đầu lên, nhìn anh, cười ngượng, “Chào anh, Nghiêm tổng”.

“Hai người thật sự biết nhau!”. Điều Mẫn ở bên cạnh có chút kinh ngạc, họ quen nhau lúc nào? Quen như thế nào? Bao lâu rồi? Những câu hỏi liên tiếp quay vòng quanh trong đầu, cô không khỏi cảm thấy cô gái tên Mễ Giai này sẽ là trở ngại của mình. Cô chuyên chú nhìn Nghiêm Hạo, cô nhận thấy ánh mắt Nghiêm Hạo nhìn Mễ Giai không giống như vậy, trong ánh mắt ấy có một loại tia lửa chưa từng có khi anh nhìn người khác.

“Chúng tôi không hề quen”. Mễ Giai xấu hổ giải thích, rất sợ người khác cứ cố đào sâu tìm hiểu mối quan hệ thực sự giữa cô và Nghiêm Hạo.

Nghe Mễ Giai giải thích quan hệ của bọn họ như vậy, ánh mắt Nghiêm Hạo nhìn Mễ Giai càng hung tợn, kinh khủng đến mức giống như có thể ăn thịt người. Mễ Giai không dám nhìn thẳng anh, nhát gan đưa mắt chuyển qua nơi khác. Mọi người đều phát hiện không khí ở đây có chút không phù hợp, nhưng lại im tiếng không dám nói chuyện. Nghiêm Hạo trừng mắt nhìn Mễ Giai hồi lâu, cuối cùng không nói một câu xoay người rời đi.

Diêu Mẫn nhìn Mễ Giai, đi theo Nghiêm Hạo ra khỏi phòng họp. Thấy Diêu Mẫn rời đi, hai người bên Vũ Dương cũng trước sau lần lượt rời đi.

Trong phòng hội nghị chỉ còn lại mấy người bên Tân Nhã, Mễ Giai âm thầm thở dài, ngẩng đầu vừa vịn đối diện với ánh mắt nghiến cứa của Mạc Chấn Huân.

“Cô và Nghiêm Hạo quen biết?”. Mạc Chấn Huân hỏi.

“Không, không hề quen”. Mễ Giai nói dối, khuôn mặt lập tức đỏ ửng, hai bàn tay bắt giắc xoắn vào nhau.

Mạc Chấn Huân nhìn chằm chằm cô một lát, nói, “Đi thôi”. Sau đó xoay người dẫn đầu đi ra khỏi phòng họp.

Nghiêm Hạo trở lại văn phòng, tức giận ngồi trước bàn làm việc, cứ nhớ tới câu nói không quen của Mễ Giai anh lại xúc động muốn giết người. Đáng chết, kết hôn ba năm mà cô dám dùng hai từ không quen để giới thiệu về mối quan hệ của bọn họ, rất tốt, thật là đáng chết. Nghiêm Hạo trong lòng phần nộ nghĩ.

Cạch cạch. . . Cửa bị mở ra, Diêu Mẫn bưng một tách cà phê tiến vào.

“Có chuyện gì sao?”. Nghiêm Hạo sắc mặt không vui hỏi, giờ phút này anh không muốn bị người khác quấy rầy.

“Em nghĩ anh cần một tách cà phê”. Đem cà phê để lên bàn, Diêu Mẫn cười nói.

Nghiêm Hạo trầm tư một lát, nghĩ đến cái gì đột nhiên đứng dậy mở miệng, “Hoãn lại tất cả lịch trình chiều nay của tôi, buổi chiều tôi không đến công ty”. Nói xong không đợi Diêu Mẫn phản ứng đã đi ra ngoài.

Diêu Mẫn ngây ngốc nhìn cửa, đây là lần đầu tiên Nghiêm Hạo về sớm.

Nghiêm Hạo lái xe như bay về nhà, vào cửa, dì quản gia đang tỉ mỉ chăm sóc mấy chậu cây cảnh của Mễ Giai.

“Dì à”. Nghiêm Hạo lên tiếng.

“Tiên sinh?”. Dì quản gia rất bất ngờ trước sự xuất hiện đột ngột của Nghiêm Hạo.

“Phu nhân đâu?”. Nghiêm Hạo bình tĩnh hỏi.

“Phu nhân. . . Phu nhân cùng bạn đi ra ngoài”. Dì quản gia nói đáp án đã thông đồng với Mễ Giai từ lúc trước.

Nghiêm Hạo sắc mặt trầm xuống, giọng điệu nghiêm khắc, “Dì còn muốn giúp cô ấy giấu diếm tôi tới khi nào?”.

“Tôi. . .”. Dì quản gia cả kinh, bị dọa đến không nói thành lời.

Hít một hơi thật sâu, đem cảm xúc của bản thân điều chỉnh thật tốt, Nghiêm Hạo lại mở miệng hỏi, “Cô ấy ra ngoài đi làm bao lâu rồi?”. Anh muốn biết đến cùng mình bị giấu diếm bao lâu.

“Đã được hai tháng”. Biết giấu không nổi nữa, dì quản gia thành thật trả lời.

Rất tốt, thật sự rất tốt, cô dám gạt anh, lén lút ra ngoài làm việc đã hai tháng, như vậy nếu không phải lần này vừa vịn chạm mặt, chắc cô cũng sẽ không nói với anh.

“Tiên sinh, phu nhân thật ra cũng chẳng vui về gì”. Dì quản gia mở miệng muốn giải thích giúp Mễ Giai.

“Có ý gì?”. Nghe vậy Nghiêm Hạo chau mày, Mễ Giai không vui về ư? Sao trước đây anh chưa từng phát hiện.

“Phu nhân rất cô đơn, không có bạn bè, cậu lại bận bịu công việc, không có thời gian ở bên cạnh cô ấy, ba năm nay đa phần thời gian cô ấy đều ở nhà, chăm hoa, đọc sách, ngoài mặt luôn tươi cười, nhưng trong lòng lại rất cô đơn. Lần này đi ra ngoài làm việc cũng xem như chuyện ngoài ý muốn, phu nhân biết nếu nói với cậu, cậu nhất định sẽ không đồng ý, đã định buông xuôi, nhưng là tôi cố vũ cô ấy đi ra ngoài thử xem, có lẽ cậu không phát hiện trong khoảng thời gian này cô ấy thay đổi không ít, tươi cười nhiều hơn trước kia, thật đấy”. Dì quản gia nói.

Nghiêm Hạo nhìn dì quản gia hồi lâu, sau đứng dậy trở về thư phòng. Đúng thật là anh không phát hiện ra, anh cho rằng cô thích ứng rất tốt với cuộc hôn nhân này, anh chưa từng thấy cô lặng lẽ hay cô đơn. Anh nhớ vào năm đầu tiên cô đã nhắc đến chuyện đi làm với anh không chỉ một lần, nhưng đều bị anh phủ quyết, anh cảm thấy vợ của Nghiêm Hạo anh không cần thiết phải ra ngoài làm việc, lại xem nhẹ nguyên nhân khiến cô muốn được đi làm.

Kết hôn ba năm, lần đầu tiên Nghiêm Hạo có cảm giác không hiểu gì về vợ mình.

10. Chương 10

Mễ Giai mở cửa tiến vào, thấy Nghiêm Hạo đang ngồi ở phòng khách, trong lòng thất kinh, đây là lần đầu tiên trong ba năm trở lại đây anh về nhà sớm như vậy, xem ra lần này anh vô cùng tức giận.

Là phúc thì không phải họa, là họa thì tránh không khỏi, kiểu gì cũng phải đối mặt, Mễ Giai đi tới ngồi xuống phía đối diện anh.

Nghiêm Hạo nghiêm túc ngồi trên sofa, nhìn Mễ Giai trước mắt một lúc lâu, không nói câu nào.

Anh không mở miệng cô sẽ chờ, trên đường về Mễ Giai đã sớm tính toán cẩn thận, dù sao cô sẽ không từ chức, anh muốn phát tiết thể nào cũng được, tức giận mắng chửi cũng thế. Nhưng mà, trở về trước, kết hôn ba năm, nói Nghiêm Hạo chưa từng nổi giận với cô là thật.

Trầm mặc hồi lâu, Nghiêm Hạo mở miệng, “Em muốn ra ngoài làm việc hẳn là nên nói với anh một tiếng”. Ngữ khí bình thản, nghe không ra là đang tức.

“Nói với anh anh sẽ đồng ý sao?” Mễ Giai nhỏ giọng nói thầm.

“Sẽ không”. Bốn phía rất yên tĩnh, không có một chút tiếng động, lời nói thầm của Mễ Giai toàn bộ đều lọt vào tai Nghiêm Hạo.

“Vậy nên mới không nói với anh”. Mễ Giai nhỏ giọng nói, ánh mắt bất an liếc nhìn vẻ mặt của anh.

Nghiêm Hạo khẽ thở dài, có chút bất đắc dĩ nói, “Nếu bây giờ anh muốn em thôi việc, em đồng ý không?”.

Mễ Giai mở to hai mắt, ngây thơ lắc đầu như trống bỏi.

“Như thế này đi, anh sắp xếp cho em một công việc trong công ty, em từ chức bên kia, về sau sẽ đến làm ở Vũ Dương”. Nghiêm Hạo thỏa hiệp, anh không thích vợ mình ra ngoài làm việc cho người khác, muốn làm thì đến công ty của gia đình làm sẽ tốt hơn, huống chi Mễ Giai không có kinh nghiệm làm việc, ở công ty của người khác, khó tránh khỏi sẽ bị người ta bắt nạt.

Mễ Giai lắc đầu cự tuyệt, “Không cần, không cần, em làm việc ở bên kia rất tốt, huống hồ nếu em đến làm ở Vũ Dương, quan hệ của chúng ta nhất định sẽ khiến cho người khác ngờ vực, như vậy không ổn”. Cô nhớ lúc trước anh nói không hy vọng sẽ công khai quan hệ của bọn họ.

Sắc mặt Nghiêm Hạo đột nhiên trầm xuống, ánh mắt cũng tối lại, gần như nghiến răng nói, “Anh làm em chán ghét, có quan hệ với anh khiến em tủi thân như vậy sao?”. Lần trước không đồng ý dùng cơm với anh và mẹ, hôm rồi ở trước mặt người khác nói không quen, đến bây giờ về nhà lại bảo không muốn để cho người khác biết quan hệ của bọn họ, anh chưa bao giờ khiến cho người khác không thích mình như vậy, cái

về chỉ muốn gạt anh sang một bên, phủ nhận sạch sẽ mọi chuyện, mà người này vừa vặn còn là bà xã của anh. Bây giờ như nào, anh là quái vật hồng thủy, dọa cô sợ đến mức không muốn nhìn thấy?

“Lúc trước anh đã nói là không muốn công khai hôn sự của chúng ta, không muốn cuộc sống vốn có của anh vì cuộc hôn nhân này mà bị thay đổi”. Mễ Giai giải thích, cô chỉ là làm theo chỉ thị của anh, lại chọc vào ông lớn rồi ư?

Tốt, rất tốt, cô đem lời nói lúc trước của anh ra nhắc lại rất rành mạch. Thật ra anh có từng nói như vậy, nhưng lúc đó chỉ là vì anh lấy cuộc hôn nhân này làm điều kiện trao đổi với cha về cổ phần công ty và vị trí tổng giám đốc Vũ Dương, anh cũng chưa từng phủ nhận mình là người có dã tâm, nhưng anh cũng không thích người khác dùng loại uy hiếp này buộc anh đi vào khuôn khổ, cho nên mới nói dối là không đồng ý công khai hôn sự, không muốn bị cuộc hôn nhân này làm cản trở bước chân anh. Kỳ thực cho dù có công khai thì với anh mà nói cũng không ảnh hưởng gì mấy, chẳng qua anh là người vô cùng kiêu ngạo, anh cho rằng chuyện riêng tư của mình không cần thiết phải thông báo rõ ràng với mọi người, hôn nhân là vậy, chuyện thị phi lúc trước với Diêu Mẫn cũng vậy.

Nghiêm Hạo giận dữ đứng dậy, “Tùy em”. Rồi xoay người vào thư phòng, ngay sau đó, cửa thư phòng bị anh đóng sầm lại.

Mễ Giai phát hoảng, không rõ vì sao anh lại đột nhiên tức giận, nhưng cô cũng không suy nghĩ nhiều về điều đó, hiện tại cô đang rất cao hứng vì anh đã đồng ý để cô ra ngoài làm việc.

Thứ hai tan tầm, Mễ Giai và La Lệ cùng nhau đi bộ đến trạm xe buýt, dọc theo đường đi Mễ Giai nhìn không nổi ngáp mấy lần liền, bộ dáng nhìn qua có chút mệt mỏi.

“Hôm nay cậu sao thế? Sắc mặt không được tốt, vành mắt cũng có quầng thâm. Hay là, hôm qua đi làm kẻ trộm không thành”. La Lệ chế nhạo nói trêu.

Mễ Giai tức giận liếc La Lệ, “Có cậu ấy, trộm cái gì mà trộm, đêm qua tớ gần như cả đêm không ngủ, hôm nay mệt muốn chết. Cậu không biết hôm nay tớ bị Mạc Chấn Huân xem thường không biết bao nhiêu lần, thiếu chút nữa là bị đuổi việc”.

“Ha ha. . .”. La Lệ có thể tưởng tượng ra biểu cảm của Mạc Chấn Huân khi thấy Mễ Giai ngáp liên tục như vậy, “Vậy cuối cùng thì tối qua cậu làm gì mà cả đêm không ngủ?”.

“Có chút không quen”. Tối qua Nghiêm Hạo không biết là bị làm sao, ở trong thư phòng cả đêm, cơm tối cũng không ăn. Làm hại cô thiếu đi vòng ôm của anh, ở trên giường lăn qua lăn lại mãi không ngủ được, cứ như vậy trần trọc cả một đêm, buổi sáng vừa dậy đã thấy hai mắt thâm quầng, đánh phấn vẫn không che hết. Đáng giận hơn là vì tối qua ngủ không đủ giấc, nên hôm nay đến công ty buồn ngủ không chịu được, lúc mang cà phê vào tí nữa thì làm đổ cả lên bàn làm việc của Mạc Chấn Huân, anh ta gần như muốn ăn thịt cô luôn.

“Không quen? Cậu mua giường mới, thế nên chưa quen?”. La Lệ không hiểu hỏi.

“Không phải, là thiếu anh. . .”. Ý thức được điều gì, Mễ Giai lập tức ngậm miệng, nhận thấy mình đã nói ra điều không nên nói, khiến La Lệ nghi ngờ.

“Thiếu gì?”. Cô không nói nữa, càng làm cho La Lệ tò mò.

“Ai nha, không có gì, chỉ là. . . Chỉ là thiếu chút gấu nhồi bông theo tớ từ hồi còn nhỏ, vậy nên mới ngủ không ngon thôi”. Mễ Giai mặt không đỏ, thở không gấp, mắt không nháy nói dối La Lệ. Mễ Giai cảm thấy từ sau khi đi làm, bản lĩnh nói dối gạt người của cô đã tăng lên đáng kể, đúng là tiện tay cầm, thuận miệng nói.

“Mễ Giai, cậu đúng thật là, lớn như vậy rồi còn ôm gấu bông đi ngủ, xem như tớ phục cậu”. La Lệ không đồng tình.

“Aizz, cậu không hiểu đâu”. Mễ Giai lại ngáp.

“Thôi quên đi, việc này tớ cũng không muốn tìm hiểu”. La Lệ không chấp nói, Mễ Giai đã là một cô gái trưởng thành hai mươi lăm tuổi, sang năm mới sẽ hai sáu rồi, không ngờ cô ấy có vẻ ngoài thành thực như vậy mà nội tâm lại y như trẻ con.

Mễ Giai không thèm để ý tới La Lệ, thầm nghĩ về sớm một chút để còn ngủ bù. Một người đi qua không cẩn thận huých vào vai cô, Mễ Giai lắc đầu, người như sắp ngã, may mà La Lệ bên cạnh đỡ kịp, có trọng tâm, cô mới đứng vững lại.

“Đi đứng kiểu gì vậy, đụng vào người ta. . .”. La Lệ xem Mễ Giai đã đứng vững, xoay người định ra tay đòi lại công bằng cho cô, vừa nhìn thấy mặt đối phương, giọng nói lập tức im bặt.

Đối phương là một người đàn ông ăn mặc chỉnh tề, cao khoảng một mét bảy tám, trong tay cầm túi công văn, đầu tóc chải chuốt gọn gàng. Người đàn ông lúc thấy mặt La Lệ cũng đồng thời sửng sốt, có chút bất ngờ cũng có chút vui mừng, “Em là. . . La Lệ?”.

Mễ Giai nghe anh ta gọi tên La Lệ, nghĩ rằng chắc là người quen, ngẩng đầu lên, lúc nhận ra người đó là ai, lòng bỗng chùng xuống, sao lại là anh?

11. Chương 11

Đây là lần đầu tiên sau lễ tốt nghiệp Mễ Giai gặp lại Trương Dương, cũng là lần đầu tiên gặp mặt sau khi hai người chia tay. Trương Dương vẫn anh tuấn như lúc trước, cách ăn mặc thể hiện đẳng cấp, tóc được chải chuốt cẩn thận tỉ mỉ, hiện tại cầm theo túi công văn, hiển nhiên là một bộ dáng trí thức xã hội.

Sự kinh ngạc của La Lệ lúc trước rất nhanh đã bị lửa giận che khuất, khẩu khí tức giận, “Tiền sinh, ngài nhận lầm người rồi”. Xoay người kéo Mễ Giai rời đi.

Lúc này Trương Dương mới chú ý tới Mễ Giai đang đứng bên cạnh, khuôn mặt đầu tiên là lộ ra kinh ngạc, sau là vui mừng như điên, tiến tới ôm lấy bắp vai của Mễ Giai, kích động nói, “Mễ Giai? Thật là em?”.

Trương Dương dùng sức hơi mạnh, Mễ Giai nhú mày đáp, “Đúng vậy, đã lâu không gặp”. Một câu nói bình bình đạm đạm, không vui mừng giống như anh, cũng không có giọng điệu tức giận giống La Lệ, bình thản giống như ân cần hỏi thăm một người xa lạ.

“Mễ Giai, anh tìm em đã lâu, anh nghe nói cha em đã. . .”. Dưới ánh nhìn trừng trừng của La Lệ, Trương Dương thức thời không nói nữa, về mặt ấy này, “Anh xin lỗi. . .”.

Lúc biết được tin cha Mễ Giai qua đời đã là hai tháng sau, ngày đó anh vội vàng cử hành hôn lễ, vội vàng đi hưởng tuần trăng mật, khi trở về mới nghe các bạn học nói về chuyện của Mễ Giai, anh thật không ngờ cha Mễ Giai lại gặp tai nạn xe vào đúng hôm anh nói chia tay với cô, lúc anh đến nhà Mễ Giai tìm cô, nơi đó đã người không nhà trống, hỏi thăm các bạn học của cô cũng không ai biết cô đã đi đâu.

Mễ Giai cười nhẹ, “Không cần xin lỗi, anh không nợ em gì cả”.

“Đi thôi Mễ Giai, nói chuyện với loại người như thế có gì tốt”. La Lệ bên cạnh chán ghét nhìn Trương Dương, kéo Mễ Giai xoay người đi.

Mễ Giai cũng muốn rời đi cùng La Lệ, nhưng tay kia lại bị Trương Dương giữ chặt. Mễ Giai nhú mày quay đầu, hết nhìn anh rồi lại nhìn tay của hai người.

“Chúng ta nói chuyện được không? Mễ Giai”. Trong ánh mắt Trương Dương mang theo khẩn cầu.

“Anh làm cái gì đấy, Mễ Giai căn bản không muốn nói chuyện với anh, anh không nhận thấy à”. La Lệ tức giận hất tay Trương Dương ra, Trương Dương khiến Mễ Giai đau khổ, hơn nữa lại đúng lúc cô ấy tuyệt vọng nhất, cô không biết miệng vết thương của Mễ Giai đã hồi phục thế nào, nhưng cô không muốn Mễ Giai lại tiếp tục chịu thương tổn.

“Anh. . .”. Trương Dương nghẹn lời, đương nhiên anh nhận ra Mễ Giai không muốn nói chuyện thêm với mình, nhưng nếu lần này để cô đi, anh không biết đến bao giờ mới được gặp lại, đối với Mễ Giai anh không chỉ có áy náy.

“Em thật sự không biết là giữa chúng ta còn có chuyện gì để nói, hẹn gặp lại”. Mễ Giai giọng điệu bình tĩnh, nói xong liền kéo La Lệ xoay người rời đi.

Trương Dương định đuổi theo, di động lại đúng lúc này vang lên, là Mạc Khả Huyền gọi tới, không cần nghe anh cũng có thể đoán được, Mạc Khả Huyền gọi tới bảo anh về nhà .

Xuống xe buýt, Mễ Giai thu lại nét cười nhàn nhạt trên mặt, dọc theo đường đi La Lệ gần như muốn đem cả mười tám đời tổ tông của Trương Dương ra mắng nhiếc, Mễ Giai biết La Lệ bất bình thay cô, cô ấy cảm thấy không đáng. Bởi vì không muốn cô ấy phải lo lắng ình nên Mễ Giai mỉm cười nói mọi chuyện đều đã qua, làm cho La Lệ yên tâm. Kỳ thật gặp lại Trương Dương làm sao cô có thể không có cảm giác, dù gì đó cũng là người mà cô đã từng yêu thương. Nhưng cảm giác đó lại không mãnh liệt như cô tưởng, cô nghĩ khi gặp lại anh cô sẽ giống như La Lệ trách móc anh thậm tệ, hoặc là vung tay tặng anh một cái tát, sau đó ung dung quay người đi, không nghĩ rằng thì ra mình có thể bình tâm cùng anh ân cần thăm hỏi, lại còn nói hẹn gặp lại. Vậy nên Mễ Giai mới phát hiện, thì ra cô cũng không hận Trương Dương, thì ra ở trong lòng cô sớm đã đem anh trở thành người xa lạ.

Lúc Mễ Giai về nhà, dì quản gia đã chuẩn bị xong cơm tối, thấy cô trở về liền gọi vào ăn cơm, “Phu nhân đã về, cơm dọn ra rồi, cô vào ăn trước đi”.

Mễ Giai buông túi xách, lắc đầu nói, “Không ạ, cháu buồn ngủ lắm, đi ngủ một chút đã”. Nói xong ngáp một cái đi về phía phòng ngủ.

Dì quản gia nghĩ là thân thể cô không khỏe, đi theo vào, quan tâm hỏi, “Thân thể vẫn không thoải mái như vậy?”.

Mễ Giai quần áo cũng chưa thay, lập tức ngã nhào lên giường lớn, nhắm mắt lại nỉ non, “Tối hôm qua cháu ngủ không đủ”.

“Vậy khi nào tỉnh dậy nhớ gọi tôi, tôi hâm nóng lại thức ăn cho”. Thấy cô bảo chỉ một mỗi đơn thuần, dì quản gia cũng yên tâm, trước khi ra ngoài còn không quên dặn dò.

“Dạ. . .”. Mễ Giai mơ mơ màng màng đáp lại bà, không bao lâu liền ngủ khì.

Khi Nghiêm Hạo trở về đã hơn chín giờ tối, nghe thấy tiếng mở cửa, dì quản gia từ trong nhà đi ra, đón lấy cặp tài liệu trong tay anh, “Tiên sinh đã về, cậu ăn chưa? Có muốn tôi chuẩn bị chút đồ ăn khuya không?”.

“Không cần, phu nhân đâu?”. Trước đây lúc anh về toàn là Mễ Giai ra đón, hôm nay bỗng thay đổi, cảm thấy có chút không quen. Chẳng lẽ bởi vì chuyện cãi vã hôm qua nên cô mới không ra đón anh, Nghiêm Hạo chau mày nghĩ.

“Phu nhân đang ngủ”. Dì quản gia nói.

“Ngủ ư, không thoải mái sao?”. Nghiêm Hạo nhíu mày hỏi.

“Vừa trở về liền đi ngủ, cơm tối cũng chưa ăn. Nói là tối qua ngủ không ngon”.

Nghiêm Hạo gật đầu, xoay người đi vào phòng ngủ. Mễ Giai hơi nhíu mi, nhìn qua ngủ cũng không an ổn. Nghiêm Hạo cúi người nhẹ nhàng gọi cô, “Mễ Giai, Mễ Giai, tỉnh dậy, dậy ăn một chút rồi ngủ tiếp”.

Mễ Giai mơ hồ biết có người gọi mình, nhưng vẫn không thể mở nổi mắt, thì thầm, “Không đâu. . . Buồn ngủ lắm. . .”.

Bộ dáng mơ màng đáng yêu của cô khiến Nghiêm Hạo rung động, cúi người hôn lên đôi môi đỏ mọng, nhẹ nhàng đụng chạm, đợi cô hé miệng liền đem lưỡi thâm nhập, ban đầu chỉ định hôn lướt qua, trong nháy mắt lại thay đổi ý định, hai tay không an phận do thám tiến vào trong chăn, sờ soạng. Từ lúc mới bắt đầu Nghiêm Hạo đã biết Mễ Giai có lực hấp dẫn với anh mãnh liệt đến cỡ nào, nhưng anh không muốn dùng cách này để đánh thức cô, vì như vậy không nghi ngờ gì là sẽ khiến cô càng thêm mệt mỏi.

Mễ Giai bị nụ hôn và động tác của anh đánh thức, mơ mơ màng màng nhìn Nghiêm Hạo trước mắt. Cảm giác được cô đã tỉnh lại, nhớ tới mục đích vào đây đánh thức cô, Nghiêm Hạo ra lệnh cho bản thân phải dừng lại, tựa đầu chôn ở gáy cô, thầm giọng nói, “Đã tỉnh rồi à, trước hết ra ăn một chút rồi ngủ tiếp”.

Mễ Giai đã thanh tỉnh, cô nghe được anh đang đè nén, đưa tay vòng lên cổ anh. Nghiêm Hạo phát hiện động tác ấy, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cô, bất ngờ đón nhận môi cô dâng lên, lí trí của anh trong nháy mắt tất cả đều sụp đổ, mở màn ột đêm kích tình. Kỳ thật đối với cô anh không chỉ thấy hấp dẫn mà còn có khát vọng mãnh liệt, anh muốn cho cô tất cả.

Kích tình qua đi, Mễ Giai mềm mại như không xương nằm trong lòng Nghiêm Hạo, Nghiêm Hạo nhẹ tay vỗ về chơi đùa trên tấm lưng trơn bóng của cô. Dịu dàng nói bên tai cô, “Chưa ăn cơm tối, có đói bụng không? Anh đi làm chút gì đó cho em ăn”.

Mễ Giai vòng tay ôm lấy thắt lưng anh, nhắm mắt lắc đầu nói, “Em buồn ngủ lắm”.

Nghiêm Hạo mỉm cười điều chỉnh một vị trí thoải mái, giúp cô ở trong lòng anh ngủ yên.

Trước khi ngủ, Mễ Giai mơ hồ nói, “Chỉ có được anh ôm mới khiến em an tâm ngủ. . .”. Nói xong cọ cọ đầu vào ngực anh, lát sau đã truyền đến tiếng hít thở đều đều.

Giọng của cô rất nhẹ, nói cũng không rõ ràng, nhưng Nghiêm Hạo lại nghe rất rõ, khóe miệng mỉm cười thỏa mãn, cúi người hôn lên trán cô, thấp giọng nói, “Ngủ đi”.

12. Chương 12

Thời gian cứ thế chậm chậm trôi qua, lại một năm nữa sắp kết thúc, Mễ Giai đã làm ở Tân Nhã được ba tháng. Hôm nay là ngày làm việc cuối cùng trong năm của ‘Nội thất Tân Nhã’. Hội nghị được quyết định tiến hành vào buổi sáng, buổi chiều mọi người trong công ty tụ tập liên hoan, coi như chúc mừng một năm kết thúc và thưởng ọi người vì trong năm vừa rồi đã vất vả phấn đấu.

Trong hộp đêm tràn đầy náo nhiệt, mang theo những tiếng cười, có người ca hát nồng nàn, có người sôi nổi chơi oản tù tì uống rượu, Mễ Giai yên tĩnh ngồi ở một bên, mỉm cười nhìn bọn họ, cô không tham gia cùng mọi người, nhưng vẫn có thể cảm nhận được niềm vui của họ.

“Mễ Giai, tới đây chơi cùng chúng tớ”. La Lệ cùng mấy đồng nghiệp đang chơi trò giải câu đố, người nào thua bị phạt rượu.

Mễ Giai điềm đạm cười lắc đầu, cô chơi trò giải câu đố không giỏi, lại không biết uống rượu, đối với trò chơi này không thể nghi ngờ là kiểu gì cô cũng thua, cho nên cô thông minh lựa chọn ngồi một bên xem mà không tham gia vào.

Biết tính cách của cô, La Lệ cũng không miễn cưỡng, xoay người chơi tiếp cùng mọi người.

Đúng lúc này có điện thoại di quần gia gọi tới, trong phòng rất âm ỉ, Mễ Giai đứng dậy đi ra ngoài nghe điện.

“Dì à?”. Hơi bất ngờ, cô biết nếu không có chuyện gì thì di quần gia sẽ không gọi điện ỉnh, vậy ở nhà đã xảy ra chuyện gì sao? Mễ Giai có chút lo lắng nghĩ.

“Phu nhân, ở nhà bên kia gọi điện nói. . . . Lão gia, lão gia đi rồi. . .”.

Mặt Mễ Giai phút chốc tái nhợt, suýt chút nữa đánh rơi di động, không muốn chấp nhận, “Dì... Dì ơi, cháu, cháu không hiểu ý dì?”. Hỏi thật dè dặt cẩn trọng, thanh âm run rẩy.

“Chiều nay bệnh tim của lão gia đột nhiên tái phát, nên bị ngã cầu thang, lúc đó phu nhân và quần gia không có ở đó, lúc trở về lão gia đã quá yếu, đưa đến bệnh viện thì đã, đã quá muộn . . .”. Đầu dây bên kia giọng di quần gia mang theo đau đớn.

Mễ Giai sắp đứng không vững, đây là lần thứ hai cô phải nghe cuộc điện thoại như thế này, lần đầu tiên là về cha đẻ cô, lần này là cha chồng cô – người đã coi cô như chính con gái ruột của mình.

Mễ Giai cúp điện thoại, mặt trắng bệch như tuyết, lảo đảo trở vào lấy túi xách rồi đi ra, bên trong mọi người vẫn rất cuồng nhiệt, không ai phát hiện bọn họ thiếu mất một người.

Mạc Chấn Huân đứng ở cửa lớn, trong tay kẹp nửa liều thuốc, anh hẳn là phải ở trên kia, anh là ông chủ nên không thể không tham gia những cuộc liên hoan thế này. Nhưng cho tới bây giờ anh vẫn không thích hợp với những khung cảnh quá náo nhiệt như vậy, trước kia ở nhà cũng thế, mà sau này ra công ty do chính mình thành lập cũng không có gì thay đổi. Cho nên mới đi xuống dưới hóng gió hút thuốc, đợi lát nữa vào thanh toán hóa đơn rồi đi thẳng về nhà, anh biết nếu như không có mặt anh ở đó, mọi người lại càng cao hứng.

Đột nhiên một bóng dáng xuất hiện trong tầm mắt anh, thân mình có chút lung lay đi đứng bất ổn, lại vội vàng chạy đến bên đường, như là muốn gọi taxi rời đi. Ánh đèn đường bên cạnh chiếu rọi xuống, anh có thể thấy trên gương mặt nhỏ nhắn là nước mắt trong suốt, cau mày tự hỏi, “Cô gái này muốn làm gì đây?”. Vứt bỏ liều thuốc trong tay, Mạc Chấn Huân đi nhanh về phía trước.

Mễ Giai sốt ruột muốn ngăn chiếc xe tiếp theo, nhưng giờ phút này lại thiếu xe đến đáng thương, xe đi qua không một chiếc nào dừng lại. Nước mắt không cầm được chảy dài trên má, trong lòng cô rất hoảng loạn, trông giống như đứa trẻ không biết mình đã làm sai việc gì.

Mạc Chấn Huân tiến lên dùng sức kéo cô lại, bởi vì vô thức Mễ Giai đã chạy ra giữa đường, những chiếc xe lao vun vút bên người cô. “Cô không muốn sống nữa hả”. Mạc Chấn Huân hướng về phía Mễ Giai lớn tiếng rít gào, một màn vừa rồi không biết có bao nhiêu nguy hiểm, nghĩ lại anh vẫn còn thấy sợ.

Mễ Giai rơi lệ, ánh mắt dại đi, một hồi lâu mới nhận ra anh, cầm lấy tay anh, kích động nói, “Mạc tổng, anh có xe đứng không, anh làm ơn đưa tôi đi, tôi. . . Tôi không đón được taxi. . .”. Nói xong nước mắt lại chảy dài.

“Có chuyện gì?”. Nhìn bộ dáng của cô, Mạc Chấn Huân biết nhất định là đã xảy ra chuyện, hơn nữa không phải là chuyện tốt.

Mễ Giai nhìn anh, không ngừng rơi lệ, nói mãi không nên lời. Nhìn bộ dạng này của cô, Mạc Chấn Huân biết dù có hỏi cũng không được gì, kéo tay cô chạy đến chỗ đậu xe.

Trên xe Mạc Chấn Huân lấy khăn giấy đưa cho cô, hỏi, “Cô muốn đi đâu?”.

Mễ Giai lau mắt, nói địa điểm.

Mạc Chấn Huân có chút kinh ngạc nhìn cô, cũng không hỏi thêm gì, lập tức khởi động xe phóng vụt đi.

Dọc theo đường đi cảm xúc của Mễ Giai đã ổn định không ít, chỉ dờ dẫm nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói một câu. Mạc Chấn Huân im lặng lái xe, cũng không chủ động tìm đề tài nói chuyện, chỉ thỉnh thoảng quay sang nhìn cô, xem cô thế nào.

Tiếng chuông di động vang lên trong không gian yên tĩnh, phát ra những nốt nhạc vây quanh toàn bộ thùng xe, Mễ Giai bị gọi nên phục hồi lại tinh thần, nhìn di động trong tay, là Nghiêm Hạo gọi tới. Ấn nút nghe, thanh âm khàn khàn, “Dạ”.

“Em ở đâu? Anh đến đón”. Mễ Giai nghe ra giọng anh mang theo mệt mỏi.

“Em đang trên xe, chờ một lát là đến”. Nói xong giọng điệu lại có chút ghen ngạo.

“Anh đợi em ở cửa”. Nghiêm Hạo nói xong liền cúp điện thoại.

Xe chậm rãi tiến vào tiểu khu, dừng lại trước một biệt thự lớn ba tầng, Nghiêm Hạo đã chờ ở cửa. Mễ Giai xuống xe đi về phía Nghiêm Hạo, Mạc Chấn Huân xuống xe đi theo, thấy Nghiêm Hạo bèn nhún mày.

Nghiêm Hạo tiến lên ôm Mễ Giai vào lòng, nhìn Mạc Chấn Huân đứng bên cạnh, mở miệng, “Đã làm phiền Mạc tổng đưa Mễ Giai về”.

Mạc Chấn Huân lắc đầu, bình tĩnh đáp, “Cô ấy là nhân viên của tôi”.

Nghiêm Hạo gật đầu, nói, “Hôm nay trong nhà xảy ra chút chuyện, nên không thể mời Mạc tổng vào thăm”.

“Không cần khách khí”. Mạc Chấn Huân nói.

Nghiêm Hạo gật đầu, ôm Mễ Giai đi vào trong, Mễ Giai ở trong lòng anh nghẹn ngào hỏi, “Nghiêm Hạo, cha thật sự. . .”. Chuyện này quá đột ngột, đến bây giờ cô vẫn chưa thể tin đó là sự thật.

Nghiêm Hạo dừng bước chân, đau đớn nhắm mắt, “Chúng ta vào thôi”. Trong giọng nói của anh có chứa đau khổ đè nén.

Ngồi trong xe, Mạc Chấn Huân nhìn chằm chằm cửa lớn ngôi biệt thự kia, chìm vào suy nghĩ sâu xa, hồi lâu mới quay đầu xe rời đi.

Nghiêm Vũ Dương an bình nằm trên giường, yên tĩnh khiến người ta cảm thấy ông như đang ngủ, chỉ là khuôn mặt không còn chút máu nói cho chúng ta biết ông đã ngừng thở. Vu Phân Phương chảy nước mắt ngơ ngác ngồi một bên, tay vẫn nắm tay ông.

Mễ Giai khóc đi tới, ngồi quỳ bên giường, nghẹn ngào nói, “Cha, con gái tới chậm”. Cô không thể ngờ rằng người hôm trước còn cao hứng gọi điện thoại trò chuyện với cô mà đột nhiên hôm nay đã ra đi, cha đi rồi, người luôn đối đãi với cô như con đẻ hôm nay cũng cứ như vậy bỏ cô mà đi. Nước mắt như vòi rồng mở nước, thế nào cũng không dừng được, không ngừng tràn ra, Nghiêm Hạo tiến lên ôm lấy cô, không ngăn cản, đôi mắt anh cũng phấp phồng, nước mắt bị kìm lại trong hốc mắt, anh phải dùng sức chịu đựng mới không để nó rơi xuống.

Một đêm này, tất cả những người trong Nghiêmgia đều thức trắng.

13. Chương 13

Năm mới đến nhưng ở Nghiêmgia không có chút không khí vui vẻ nào, cả nhà đều trong trạng thái cảm xúc bi thương. Lễ tang của Nghiêmgia Vũ Dương tổ chức rất đơn giản, chỉ mời một vài bạn bè thân thích tới tham dự, hoàn toàn phong bế với bên ngoài. Buổi sáng đầu tiên của tuần sau đó, luật sư của Nghiêmgia đến, nói rằng một tháng trước khi qua đời, Nghiêmgia Vũ Dương đã lập lại di chúc một lần nữa.

Ba người ngồi trên sofa không có biểu cảm gì, hiển nhiên vẫn còn chưa nguôi ngoai cảm giác đau đớn. Luật sư ngồi xuống trước mặt họ, lấy trong cặp tài liệu ra một túi văn kiện màu vàng, bên trong là quyết định cuối cùng của Nghiêmgia Vũ Dương.

Luật sư mở miệng, trịnh trọng nghiêm túc nói, “Nghiêmgia tiên sinh khi còn sống đã lấy danh nghĩa của mình an bài mọi chuyện, ngôi biệt thự này cùng toàn bộ tiền mặt sở hữu dưới tên ông được để lại cho vợ là bà Vu Phân Phương. Phần tài sản còn lại, bất động sản, chứng khoán có giá trị và hai mươi phần trăm cổ phần công ty Kiến trúc Vũ Dương để lại cho con trai độc nhất là Nghiêmgia Hạo tiên sinh kế thừa”.

“Vậy số cổ phần còn lại của Vũ Dương đâu?”. Vu Phân Phương nghe có chút không hợp lý, vội vàng hỏi ra tiếng. Nghiêmgia Vũ Dương có sáu mươi tám phần trăm cổ phần trong Kiến trúc Vũ Dương mới đúng, sao chỉ để lại cho Nghiêmgia Hạo hai mươi phần trăm, vậy bốn mươi tám phần trăm còn lại đâu?

Nghiêmgia Hạo vẫn ngồi đó, mặt không biểu cảm, không nói gì, ánh mắt nhìn chằm chằm vào luật sư.

Luật sư hắng giọng nói tiếp, “Về phần bốn mươi tám phần trăm cổ phần công ty, Nghiêmgia tiên sinh để lại toàn bộ cho con dâu mình – Mễ Giai tiểu thư, về phần vị trí chủ tịch của Kiến trúc Vũ Dương để lại cho con trai độc nhất Nghiêmgia Hạo tiên sinh tiếp quản. Nếu về sau Mễ Giai và Nghiêmgia Hạo ly hôn, Mễ Giai có thể lấy thân phận là cổ đông lớn nhất của công ty để tiếp quản Kiến trúc Vũ Dương”.

Nội dung di chúc hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của mọi người, không thể ngờ rằng Nghiêmgia Vũ Dương lại đem tâm huyết cả đời mình để lại ột người không có quan hệ huyết thống, không ai đoán được lúc lập bản di chúc cuối cùng này ông đã nghĩ gì. Kết quả thực tại làm cho người ta phải ồ lên, Vu Phân Phương kinh ngạc đến mức không nói nên lời, Mễ Giai cũng không dám tin, ngay cả Nghiêmgia Hạo luôn trấn định cũng sửng sốt một lúc.

“Điều này, sao có thể như vậy được, luật sư Chương, không phải là ông nhầm lẫn chứ, làm sao Vũ Dương lại có thể lập một di chúc như vậy được”. Nếu nói chồng mình để lại tiền cùng biệt thự cho Mễ Giai bà còn có thể hiểu và chấp nhận, bởi vì bà biết ông rất yêu thương Mễ Giai, ông vẫn luôn cho rằng mình có một phần trách nhiệm trước sự ra đi của cha để Mễ Giai, cho nên ông thật tình coi Mễ Giai như con gái ruột. Nhưng dù thế nào đi nữa thì Mễ Giai vẫn là người ngoài, ông làm sao có thể đem tâm huyết cả đời mình đều để lại cho Mễ Giai, Nghiêm Hạo mới chính là con đẻ của ông, ông làm như vậy là để mẹ con bà ở chỗ nào.

“Đúng vậy, luật sư, hay là ông đã nhầm lẫn ở đâu đó?”. Mễ Giai cũng không tin đây là sự thật.

“Chắc chắn không sai, đây là ý nguyện của Nghiêm lão tiên sinh, trên giấy còn có chữ kí do chính tay Nghiêm lão tiên sinh kí, còn có cả dấu công chứng rõ ràng”. Nói xong luật sư đem bản di chúc trong tay đưa cho họ xem, đồng thời lấy ra tờ công chứng trong túi văn kiện để chứng minh.

Không sai, trên giấy đúng là có chữ kí do Nghiêm Vũ Dương tự tay viết, bút tích này cả ba người họ đều nhận ra, cho nên, nói cách khác, bản di chúc này chính xác là quyết định của Nghiêm Vũ Dương.

Nghiêm Hạo nhắm mắt lại tựa vào sofa, người đó là cha anh, anh có thể hiểu được mục đích mà ông làm như vậy, ông muốn củng cố địa vị của Mễ Giai trong nhà này, cho dù không nhận được tiền mặt, nhưng chỉ cần có cổ phần của Vũ Dương, dù mẹ không thích cô, cũng không thể gây khó dễ cho Mễ Giai, có lẽ cha cũng nhận ra anh đối xử với cô thế nào. Anh không thích loại cảm giác bị sắp đặt như vậy, giống như lúc trước anh vì chán ghét nên đã cự tuyệt cuộc hôn nhân này.

Nghiêm Hạo đột nhiên đứng dậy, không nói một lời đi ra ngoài, Mễ Giai như cảm giác được anh đang tức giận, liền chạy theo anh.

Sau khi Nghiêm Hạo rời đi, Vu Phân Phương bất mãn với Mễ Giai bèn trào phúng, “Bây giờ chắc cô cao hứng lắm, Vũ Dương đã là của cô, công ty lớn như vậy không để lại cho con trai mà đi để lại cho người ngoài, có phải cô rất đắc ý không, thật vui mừng”.

“Con chưa bao giờ nghĩ mọi chuyện sẽ thế này”. Lúc đọc di chúc, dù cô có nghĩ thế nào cũng không nghĩ rằng nó sẽ có nội dung như vừa rồi.

“Hừ, đừng ở đây giả bộ vô tội”. Vu Phân Phương chán ghét nhìn cô, đứng dậy đi lên gác.

Mễ Giai tủi thân đỏ hốc mắt, cô không biết là mình đã làm sai chuyện gì. Nhìn thái độ của mẹ, nghĩ đến gương mặt lạnh lùng của Nghiêm Hạo lúc rời đi, Mễ Giai có chút mờ mịt, chẳng lẽ trong ba năm hôn nhân chỉ có duy nhất cha chồng coi cô như người nhà? Về sau không còn cha nữa, đối với cô mà nói, ‘gia đình’ cũng chẳng còn bao nhiêu ý nghĩa.

Trong quán bar, Nghiêm Hạo uống hết ly này đến ly khác, bình thường anh là một người rất tự chủ, trước mặt người ngoài anh luôn luôn một thân tào nhả, chưa từng thất thố, nhưng hôm nay anh cảm thấy trong lòng vô cùng buồn bực, anh không để ý đến việc cha không đem cổ phần công ty để lại cho anh, chỉ là anh không muốn bị ông dùng loại thủ đoạn này trói buộc, tuy rằng anh chưa từng nghĩ sẽ ly hôn với Mễ Giai, nhưng chuyện này không thể nghĩ ngờ đã đã kích đến lòng tự trọng ngút trời của anh.

Đêm nay Nghiêm Hạo uống say, người quản lý quán bar đưa anh về tận nhà. Mễ Giai chưa bao giờ thấy Nghiêm Hạo uống nhiều như vậy, lúc trước tiệc tùng xã giao anh cũng chỉ mang theo chút hơi rượu, không bao giờ để say, nhưng hôm nay anh thật sự say, vậy là anh rất để ý đến bản di chúc kia.

Hiện tại đang là Tết Âm lịch, dì quản gia xin nghỉ phép về nhà mừng năm mới. Một mình Mễ Giai đỡ Nghiêm Hạo toàn thân vô lực, bước đi chập vấp, vất vả lắm mới đưa anh đến được giường, rồi vào toilet lấy nước và khăn cẩn thận chà lau giúp anh. Nghiêm Hạo cau mày ngủ có chút không an ổn, miệng mấp máy nói ngắt quãng, “Vì sao, vì sao phải làm như vậy. . . Vì sao. . .”.

Tay đang chà lau đột nhiên dừng lại, Mễ Giai nhìn Nghiêm Hạo, anh nói không lớn, nhưng Mễ Giai lại nghe rất rõ, anh đây là đang hỏi về chuyện phân chia trong di chúc hôm nay sao? Xem ra ở trong lòng anh, anh thật sự cảm thấy là cô đoạt mất của anh. Nhìn khuôn mặt Nghiêm Hạo đang ngủ, Mễ Giai thất thần nghĩ.

Một đêm này Mễ Giai thức trắng, không chỉ là vì muốn chăm sóc cho Nghiêm Hạo, mà còn vì câu nói mớ kia của anh.

14. Chương 14

Trong nhà không có sẵn trà giải rượu, Mễ Giai dùng nước sôi pha với một chút mật ong rồi mang qua cho Nghiêm Hạo. Nghiêm Hạo ngồi trên sô pha, bởi vì say rượu nên vẫn đau đầu, khẽ cau mày, dùng hai tay xoa xoa huyệt thái dương.

“Anh uống đi, có lẽ sẽ đỡ hơn một chút”. Mễ Giai đem cốc nước đưa qua.

Nghiêm Hạo nhận lấy, vừa lúc chạm phải ánh mắt cô, anh thấy có hai quầng tím nhạt dưới vành mắt, sắc mặt cũng có vẻ mỗi mệ, là vì tối qua chăm sóc anh mà cô không ngủ ư? Anh nhớ sáng nay lúc anh tỉnh lại thấy cô nhắm mắt ghé vào cạnh giường, bên cạnh có chậu nước và khăn lau. Trong lòng không khỏi xúc động, “Tối qua làm phiền em rồi”.

Nghe vậy người Mễ Giai bỗng chốc cứng đờ, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại, anh là đang khách khí với cô? Cười nhẹ nói, “Bữa sáng muốn ăn gì, em làm cho anh”.

“Không cần đâu, anh không có khẩu vị”. Đầu đầu gần chết, dạ dày cũng giống như sông cuộn biển gầm, rất không thoải mái.

“Uống nhiều rượu vẫn nên ăn một chút đi, em nấu ít cháo cho anh ăn nhẹ, dạ dày cũng sẽ dễ chịu hơn”. Mễ Giai nói đầy quan tâm.

Nhìn bộ dáng cẩn thận của cô, Nghiêm Hạo không từ chối, gật gật đầu.

Mễ Giai cho thêm muối vào trong cháo, để cháo trắng có thêm chút mùi vị, sau đó rắc lên một ít hành hoa. Cháo trắng đi xuống bụng khiến dạ dày Nghiêm Hạo thoải mái không ít, lúc trước ăn quá nhiều đồ béo ngậy, ngẫu nhiên ăn nhẹ làm anh cảm thấy rất ngon. Có lẽ từ hôm qua đến giờ chưa ăn gì nên đói bụng, Nghiêm Hạo nhanh chóng ăn hết hai bát cháo to.

Mễ Giai kinh ngạc nhìn anh, Nghiêm Hạo có chút xấu hổ, “Ừm, cháo này. . . Mùi vị rất ngon”. Nói xong liền đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Thấy anh sắp đi, Mễ Giai đột nhiên mở miệng, “Chúng ta có thể nói chuyện không?”. Cô đã suy nghĩ cả đêm, thế nào thì bọn họ cũng cần nói chuyện một chút.

“Chuyện gì?”. Nghiêm Hạo ngồi lại bàn ăn, hơi bất ngờ, đây là lần đầu tiên cô chủ động muốn nói chuyện với anh.

“Nếu anh để ý chuyện phân chia tài sản trong di chúc của cha, em có thể đem bốn mươi tám phần trăm cổ phần kia chuyển lại cho anh, vốn dĩ em cũng không nghĩ sẽ lấy gì của Nghiêm gia. Lúc trước gả vào Nghiêm gia, khi đó em đang rất tuyệt vọng, cha tựa như cha đẻ em, khiến em cảm thấy ấm áp”. Muốn nói rồi lại thôi một hồi lâu, cuối cùng Mễ Giai đem những suy nghĩ đêm qua nói ra hết, trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nghiêm Hạo nhìn cô, sắc mặt bắt đầu biến hóa, lạnh lùng nói, “Em có ý gì?”. Trong giọng nói lộ ra tâm tình hiện tại của anh. Cô nói muốn tặng chỗ cổ phần kia cho anh khiến anh không thoải mái, lý do lúc trước cô gả cho anh càng làm tâm tình của anh thêm tồi tệ đến cực điểm.

“Chính là em muốn nói, nếu thật sự anh để ý đến bốn mươi tám phần trăm cổ phần công ty kia thì em sẽ nhường lại cho anh, anh không cần vì thế mà uống rượu hành hạ thân thể”. Mễ Giai nói nghiêm túc.

“Em đang thương hại anh?”. Hiện tại là sao đây, bởi vì bốn mươi tám phần trăm cổ phần kia mà anh đã đến nông nổi để cô phải thương hại? Không sai, anh thật sự để ý đến chỗ cổ phần đó, nhưng anh cũng không cần người khác bố thí.

“Ý em không phải vậy, em chỉ là. . .”. Biết anh hiểu lầm, Mễ Giai định giải thích lại bị anh cắt lời.

“Đủ rồi, cho tới bây giờ những gì anh muốn đều không cần người khác bố thí, cho dù em đem bán bốn mươi tám phần trăm cổ phần kia anh cũng không quan tâm”. Nghiêm Hạo lớn tiếng.

“Anh hiểu lầm rồi, em. . .”.

Đúng lúc này di động của Nghiêm Hạo vang lên. Nghiêm Hạo nhìn Mễ Giai, đứng dậy cầm di động vào thư phòng.

Mễ Giai ảo não đứng cạnh bàn, tại sao chuyện này càng nói càng rối, cô không hề ‘thương hại’ như trong lời nói của anh, chỉ là cô cảm thấy tại gia đình này cô mới là người ngoài, không có tư cách lấy bất cứ thứ gì của Nghiêm gia.

Không quá lâu, Nghiêm Hạo từ thư phòng đi ra, vào phòng thay đồ, vài phút sau anh đã quần áo chỉnh tề cầm túi công văn chuẩn bị đi làm, gương mặt như phủ một màn sương, có thể thấy tâm trạng không hề tốt.

Mễ Giai định gọi anh, nhưng gặp phải khuôn mặt rét lạnh, đành từ bỏ.

Vài ngày tiếp theo Nghiêm Hạo lại đi sớm về muộn, sau khi trở về lập tức vào thư phòng, tối cũng không về phòng ngủ. Mễ Giai nhận ra rằng cuộc chiến tranh lạnh lần đầu tiên trong ba năm kết hôn của bọn họ đã bắt đầu, Mễ Giai không nghĩ sẽ thành như vậy, vài lần muốn tìm anh nói rõ ràng đều bị ánh mắt lạnh lùng của anh đánh lui, mà anh cũng không cho cô cơ hội để giải thích, cứ về nhà là đi thẳng vào thư phòng tiếp tục làm việc. Cứ như vậy, bọn họ bỗng chốc trở nên xa lạ hơn rất nhiều, gần như không trao đổi cả về những chuyện cơ bản nhất.

Đêm nay Mễ Giai ngồi ở phòng khách chờ Nghiêm Hạo về, cuộc sống ở chung như bây giờ cô thật sự không thích, anh vẫn lạnh lùng khiến cô cảm thấy không thoải mái, hôm nay cô muốn đánh tan cục diện như đá tảng này. Một giờ sáng Nghiêm Hạo mới về nhà, mấy ngày vừa rồi trên cơ bản anh đều về nhà giờ này. Có chút bất ngờ khi nhìn thấy Mễ Giai ngồi ở phòng khách, anh nghĩ rằng cô hẳn là đã ngủ.

“Anh đã về rồi”. Mễ Giai đứng lên, giống như trước kia tiến tới cầm cặp tài liệu giúp anh.

“Còn chưa ngủ?”. Nghiêm Hạo thờ ơ hỏi, thấy sắc mặt cô có chút tiêu tụy không hiểu sao anh cảm thấy đau lòng, nhưng cũng không để ý lắm.

“Vâng, anh có đói không? Cần em chuẩn. . .”. Mễ Giai đột nhiên ngửi được trên người anh có một mùi nước hoa lạ, cô chắc chắn mùi nước hoa này không phải là của Diêu Mẫn, nhưng cũng có thể Diêu Mẫn thay đổi phong cách. Không quan tâm nữa, liền hỏi, “Cần em chuẩn bị bữa ăn khuya không?”.

“Không cần, em đi ngủ đi, anh còn công việc cần xử lý”. Lấy cặp tài liệu, giống như mấy ngày hôm trước, Nghiêm Hạo xoay người vào thư phòng.

Mễ Giai sững sờ nhìn cửa thư phòng bị đóng lại, hồi lâu mới lấy lại tinh thần. Cứ như thế này? Quan hệ của bọn họ cứ như vậy sao, đã không thể trở lại như lúc trước? Đường như tất cả mọi chuyện đều thay đổi từ sau khi cha qua đời. Mễ Giai khẽ thở dài, trở về phòng ngủ, đêm nay cô vẫn như trước, bởi vì không có vòng ôm ấm áp của anh nên ngủ không an ổn, mà Nghiêm Hạo cũng nhốt mình trong thư phòng trọn một đêm.

Mùi nước hoa lạ kia vài ngày sau Mễ Giai đã xác định được đúng là không phải của Diêu Mẫn, cô thấy trên báo chí đưa tin chồng mình tham dự tiệc từ thiện vào tối hôm đó cùng một người đẹp khác, là một người phụ nữ xinh đẹp quý phái, hai người mười ngón tay đan vào nhau cùng đi ra sân khấu, cái này so với tin tức nhạy cảm lúc trước cùng Diêu Mẫn xem ra thuyết phục hơn nhiều.

15. Chương 15

Mễ Giai ngồi trong quán cà phê, nhìn dòng người qua lại trên đường. Bây giờ là đầu năm, mọi người vẫn đang được nghỉ Tết, một đôi tình nhân nắm tay nhau đi tối, trên mặt tươi cười dào dạt hạnh phúc, Mễ Giai nhớ tới trước kia lúc còn yêu nhau cô và Trương Dương cũng từng như thế đi qua các con phố ở Thượng Hải, gia cảnh của Trương Dương không được khá giả nên mỗi khi hò hẹn hai người thường tay trong tay đi dạo phố, ngay cả đi xem phim cũng không được nổi vài lần, nhưng lúc đó cô đã nghĩ chỉ muốn sống cùng

anh, dù thế nào đi nữa cô cũng sẽ vui vẻ chịu đựng. Hẹn ước tốt đẹp, hiện thực lại tàn khốc, nhìn lại ba năm này bên người anh sớm đã có vợ yêu làm bạn, còn cô cũng đã làm vợ người khác.

Mấy ngày nay Mễ Giai luôn suy nghĩ về chuyện giữa cô và Nghiêm Hạo không biết có nên tiếp tục hay không, cha chồng mất, mọi thứ đều thay đổi, trước kia cô với Nghiêm Hạo tương kính như tân nhưng mỗi đêm vẫn ôm nhau ngủ, bình thường còn có thể nói chuyện mấy câu, nhưng hiện tại anh lấy cớ chuyện công ty nên đi sớm về muộn, dường như là muốn tránh mặt cô. Cô biết mình và Nghiêm gia không hợp nhau, vốn chỉ là con chim sẻ bay lên đầu cành, nếu đã không thể biến thành phượng hoàng thì cũng không nên chiếm tổ của phượng hoàng. Giờ đây anh đã có niềm vui mới, hơn nữa cũng không thêm giấu diếm chuyện của bọn họ, cô có phải không cần đợi anh mở miệng mới rời đi, vẫn nên tự mình chủ động đưa ra đề nghị trả tự do cho anh.

“Nghĩ cái gì thế? Gọi mấy lần đều không có phản ứng”. La Lệ xách theo túi lớn túi nhỏ ngồi xuống đối diện cô, đột vừa rồi La Lệ đã đi uốn tóc, trông có vẻ thành thực hơn lúc trước.

Mễ Giai lấy lại tinh thần, nhìn La Lệ trước mặt cười lộ ra lúm đồng tiền, hỏi, “Cậu làm gì vậy?”. Nhìn túi lớn túi nhỏ trong tay cô ấy, Mễ Giai thật sự nghi ngờ có phải trước khi đến đây cô ấy đã quay lại chỗ ở.

“He he, đây là đặc sản mang cho cậu, Thượng Hải không có, mấy thứ tớ mang đều tươi rồi, hương vị so với đồ trong siêu thị ngon hơn nhiều”. La Lệ nói xong đem mực ống, mực khô, bạch tuộc chiên giòn, cá chiên giòn và mấy đồ hải sản khác bày ra trước mặt Mễ Giai. Bởi vì lo lắng mấy ngày nữa sẽ tới mùa du lịch xuân, nên hôm qua La Lệ đã trở lại Thượng Hải, hôm nay hẹn riêng Mễ Giai để mang cho cô đặc sản quê nhà. Quê của La Lệ ở đảo Chu Sơn vùng Chiết Giang, không có nơi nào nhiều hải sản như nơi đó.

“Nhiều vậy tớ làm sao ăn hết”. Từng túi một túi một, thật không ít đồ.

“Cứ từ từ mà ăn, không sợ bị hư đâu”. La Lệ tức giận liếc cô, dường như Mễ Giai vừa hỏi một vấn đề ngu ngốc.

“Mễ Giai? Cậu thế nào mà qua một năm lại gầy đi nhiều như vậy, người cũng tiêu tụy không ít”. La Lệ sơ ý nên đến giờ mới để ý tới sắc mặt nhợt nhạt của Mễ Giai, cau mày quan tâm hỏi.

Mễ Giai bất giác sờ sờ mặt mình, “Thật hả? Tớ cũng không chú ý, có thể là mấy ngày nay ngủ không ngon. Đúng rồi, cậu làm kiểu tóc này trông rất đẹp”. Thấy La Lệ không bắt bẻ nữa, cô âm thầm chuyển đề tài.

“Thật không, anh ấy cũng khen đẹp”. La Lệ lộ ra chút thẹn thùng thiếu nữ, đỏ mặt nói.

“Anh ấy? Ai là anh ấy?”. Mễ Giai khôn khéo nghe ra ý tứ trong câu nói của cô ấy.

“À, làm gì có anh nào, tớ... Tớ nói mẹ tớ”. Nhận thấy tự mình đã để lộ chuyện, La Lệ vội sửa lời nói.

“Thế à?”. Mễ Giai cười cười, ánh mắt ái muội, ẩn ý cảm thán, “Xem ra có người trái tim đã thâm rung động!”.

La Lệ chột dạ liếc mắt, nói thầm, “Chả hiểu cậu nói gì”.

Hai người ở trong quán cà phê ăn cơm trưa, trên đường về La Lệ sau khi lén lút tiếp điện thoại liền nói buổi chiều có việc không thể đi cùng cô, Mễ Giai một mình xách theo mấy cái túi đi trên đường, trong lòng nghĩ về nhà sẽ đem mấy thứ này chia cho dì quản gia một ít.

Một chiếc xe hơi Audi màu đen dừng lại bên cạnh cô, mở cửa kính xe xuống, Trương Dương gọi cô, “Mễ Giai”.

Mễ Giai sững người nhìn Trương Dương, không nghĩ là bọn họ lại gặp mặt.

“Lên xe đi”. Trương Dương mở cửa xe ra, ý bảo cô đi lên.

Mễ Giai hoàn hồn, khách khí nói từ tốn, “Không cần, em phải về”. Cô không nghĩ rằng hai người sau khi chia tay còn có thể làm bạn.

“Chỗ này không thể dừng xe”. Chỉ chỉ phía trước tuần cảnh đang đi về phía bọn họ, Trương Dương nói.

Nhìn thấy tuần cảnh đang đi về phía này, lại nhìn vẻ mặt thành thật của Trương Dương, Mễ Giai bất đắc dĩ ngồi vào xe anh.

“Đến giao lộ phía trước anh cho em xuống xe”. Sau khi lên xe Mễ Giai vội nói.

Trương Dương nhìn cô, tâm tình có chút phức tạp, “Mễ Giai, chúng ta nói chuyện đi”.

“Em không biết là giữa chúng ta còn có chuyện gì để nói”. Nhìn ra ngoài cửa sổ, Mễ Giai thờ ơ trả lời.

Trương Dương nhìn cô, quay đầu xe đi về phía bờ sông, Mễ Giai kinh ngạc nhìn anh, nhưng không nói gì.

Xe dừng lại ở bờ sông, nơi này ban ngày không náo nhiệt bằng ban đêm, sau giữa trưa gần như không có mấy người đi qua. Bọn họ không xuống xe, trầm mặc một hồi, Trương Dương mở miệng trước, “Em hẳn là rất hận anh”. Ánh mắt nhìn về phía trước, trong giọng nói mang theo chút tự giễu.

Mễ Giai cũng không nhìn anh, khước miệng cười nhạt nói, “Không có”.

Trương Dương kinh ngạc quay đầu nhìn cô, không có, sao có thể, anh đã phản bội như vậy, cô làm sao có thể không hận.

Mễ Giai quay đầu nhìn anh, cười nhẹ, “Có lẽ anh không tin, thật ra lúc trước em cũng cảm thấy là em hận anh, nhưng lần trước sau khi gặp lại anh em mới phát hiện em chưa từng hận anh”.

“Tại sao. . . Có thể?”. Anh đối xử với cô như vậy, hơn nữa ngày đó cha cô còn. . .

“Là thật”. Mễ Giai khẳng định chắc chắn, “Lúc trước anh rời đi, em còn chưa kịp hận anh thì đã bị tin cha qua đời giáng xuống không kịp trở tay, lúc đó em chỉ lo đau khổ khi cha qua đời, một thời gian dài đau đớn vật vã, thử hỏi em nào có thừa thời gian cùng tinh lực để oán hận anh”.

“Chuyện bác trai. . . Anh thật sự xin lỗi”. Trương Dương áy náy nói, anh biết nhà Mễ Giai không còn ai, có thể tưởng tượng ở thời điểm đó một cô gái như cô đã khó khăn cỡ nào, vậy mà lúc đó anh lại bội bạc rời bỏ cô.

“Anh không cần phải xin lỗi em, chuyện này vốn không liên quan đến anh, hơn nữa đều đã qua rồi”.

“Hiện tại em rất tốt?”. Trương Dương nhìn Mễ Giai, hỏi.

“Anh xem em có chỗ nào không tốt?”. Mễ Giai cười hỏi ngược lại.

Trương Dương nhìn cô thật sâu, muốn nói cô gầy, tiều tụy, còn muốn dang tay ôm lấy cô, nhưng bây giờ anh có tư cách ư? Lúc trước là anh vì tiền đồ của bản thân mà từ bỏ tình yêu ba năm của bọn họ, hiện tại cho dù anh có năng lực làm chút gì đó cho cô, cô còn có thể nhận sao?

“Trương Dương, anh không cần vì những chuyện lúc trước mà tự trách mình, mỗi người đều có mục tiêu muốn theo đuổi, tình yêu của chúng ta, cũng đã thành chuyện cũ, có lẽ duyên phận giữa hai ta quá mỏng manh, cũng không có gì đáng tiếc”. Mễ Giai bình tĩnh nói, trong giọng nói mang theo xa cách, “Cứ như vậy đi, về sau có gặp lại thì gật đầu mỉm cười xem như chào hỏi”. Nói xong mở cửa chuẩn bị xuống xe.

“Để anh đưa em về”. Trương Dương rầu rĩ mở miệng.

“Không cần, em muốn đi dạo ở đây một chút, hẹn gặp lại”. Mễ Giai từ chối ý tốt của anh, chậm rãi đi dạo dọc theo bờ sông.

16. Chương 16

Mễ Giai xách mấy cái túi, cứ như vậy đi dọc theo bờ sông, đến lúc mệt liền tìm ghế đá bên đường ngồi nghỉ, hôm nay thời tiết khá đẹp, có ánh mặt trời, phơi nắng vào ngày đông như thế này cũng là một kiểu hưởng thụ.

Đã lâu rồi cô không ra ngoài tản bộ, thời còn sinh viên thường xuyên đến đây đi dạo cùng Trương Dương, nhưng từ sau khi kết hôn cô không còn tới nữa. Đối với cô, chuyện lãng mạn nhất chính là cùng người yêu nắm tay nhau đi dạo bên bờ sông, còn cô và Nghiêm Hạo vốn không có tình cảm, anh cưới cô, chỉ vì bị ép

buộc, cô gả cho anh, chỉ vì muốn tìm kiếm chút an ủi và cảm giác an toàn, hai người không có chung mục đích bắt đầu một cuộc hôn nhân không tình yêu thì làm sao có thể nắm tay cùng nhau tản bộ bên bờ sông.

Hôm nay cô và Trương Dương xem như cuối cùng đã kết thúc, cô lại đi qua những con đường mà bọn họ đã từng đi, chỉ là sau ba năm, vẫn là chậm rãi từng bước nơi này, nhưng tâm tình của cô đã không còn như trước, dù sao cũng đã quá lâu, con người cũng đã thay đổi.

Mạc Chấn Huân đứng ở cạnh lan can, trong tay kẹp điều thuốc, miệng nhả ra từng làn khói trắng, cau mày, như là đang suy tư về điều gì.

Đầu năm mới đối với Mạc Chấn Huân mà nói trôi qua không được như ý, vốn là vô cùng cao hứng về nhà cùng gia đình ăn bữa cơm đoàn viên, vậy mà cơm còn chưa ăn được một nửa, anh và cha lại nảy sinh mâu thuẫn, ý kiến bất đồng liên cãi nhau trên bàn cơm, như bình thường là cha bỏ đĩa không ăn tiếp, anh thì ra khỏi nhà. Không nghĩ rằng hôm qua lại nhận được tin cha đột nhiên té xỉu phải đưa vào bệnh viện.

Mạc Chấn Huân là con trai trưởng của Mạc gia, theo lý hẳn là nên tiếp nhận tập đoàn Mạc Thị, nhưng anh trời sinh đã có tính nổi loạn, năm đó cha anh là Mạc Vinh Quân đưa anh ra nước ngoài học về quản trị kinh doanh, hy vọng sau khi về nước anh có thể đến hỗ trợ ông, về sau sẽ đem tâm huyết đã dốc sức cả đời mình để lại cho con trai kế thừa, không ngờ rằng anh lại vòng vo chạy đi học cái ngành gì mà thiết kế nội thất, vì chuyện này mà bọn họ thiếu chút nữa là cắt đứt quan hệ cha con.

Mạc gia tuy rằng không chỉ có Mạc Chấn Huân là con, nhưng anh là con trai duy nhất, sau anh còn có hai cô em gái, Mạc Vinh Quân là một người đàn ông truyền thống, gia nghiệp chỉ truyền lại cho con trai chứ không truyền cho con gái. Sau này Mạc Chấn Huân tự mình ra ngoài mở công ty riêng, ông Mạc lúc đó đã ra lệnh không cho phép bất cứ ai trong nhà được giúp anh, công ty Mạc gia cũng sẽ không bỏ ra một xu nào giúp anh, hơn nữa cũng đừng hy vọng mượn tên tuổi của Mạc Thị để thu hút khách hàng, ông coi như không có đứa con trai này. Mạc Chấn Huân cũng không chịu thua kém, tự mình từng bước một nỗ lực lập nên ‘Nội thất Tân Nhã’, dần dần khiến nó lớn mạnh hơn trong mắt mọi người. Nhưng thành công của Mạc Chấn Huân đều không được Mạc Vinh Quân tán thành khen ngợi, bởi vì ông biết kể từ đó, hy vọng con trai trở về Mạc Thị càng trở nên vô vọng, cho nên quan hệ giữa hai người luôn luôn căng thẳng.

Buổi sáng Mạc Chấn Huân đến bệnh viện thăm cha anh, mới phát hiện vài năm nay cha đã già đi rất nhiều, tóc bạc cũng nhiều hơn, nhìn mặt ông tái nhợt nằm trên giường bệnh, anh đột nhiên cảm thấy có phải anh thật sự đã làm sai, vì cái gọi là sở thích và lý tưởng của bản thân mà anh chưa từng khiến cha hài lòng, kể làm con như anh thật sự thất bại.

Bả vai bị người nào đó vỗ nhẹ, Mạc Chấn Huân quay đầu vừa lúc đối diện với một dung nhan thanh lệ, mắt to chớp chớp, miệng hơi mỉm cười.

Mễ Giai đang đi, từ xa nhìn thấy phía trước bên cạnh lan can là một bóng dáng có chút quen thuộc, lúc đi tới vừa nhìn thấy đã xác định người nọ đúng là ‘bánh mì và bơ’ của cô, muốn lấy lòng bèn tới chào anh một tiếng, không nghĩ là gọi vài câu cũng không thấy anh có phản ứng, cho nên mới tiến lên vỗ nhẹ vai anh.

“Mạc tổng, thật trùng hợp”. Mễ Giai mỉm cười chào anh.

Mạc Chấn Huân đem điều thuốc trong tay ném xuống, dùng chân đi đi, hỏi, “Đi dạo?”.

Mễ Giai sửng sốt một chút, mỉm cười gật đầu, “Đúng vậy”.

Mạc Chấn Huân nhìn một lượt đánh giá cô, cuối cùng ánh mắt rơi xuống một đồng túi trên tay cô, nhíu mày, “Như thế này gọi là đi dạo?”.

Mễ Giai gật đầu cười nhẹ, “Tự nhiên muốn tản bộ một chút, nên đi tới đây”.

Mạc Chấn Huân không hỏi nhiều, tính khí của anh có vẻ không được tốt lắm, lại hay nóng nảy, nhưng đồng thời anh cũng là một người đàn ông rất ga lăng. Cầm lấy mấy cái túi trong tay cô, “Đi thôi”. Nói xong cũng không chờ Mễ Giai, cứ thế đi thẳng về phía trước.

Mễ Giai kinh ngạc, đuổi theo bước chân anh, cô vốn chỉ muốn đi tới chào hỏi mà thôi, rồi anh tiếp tục ngắm phong cảnh, còn cô tiếp tục tản bộ, nhưng hiện tại sao lại thay đổi thành thế này?

Mễ Giai giống như cô dâu nhỏ đi theo phía sau anh, chân anh dài nên sải chân lớn, Mễ Giai gần như phải chạy chậm mới đuổi kịp bước chân anh. Thế này mà là đi dạo ư? Có mà là chạy bước nhỏ thì đúng hơn.

Nhận thấy Mễ Giai chưa đuổi kịp, Mạc Chấn Huân bèn đi chậm lại, hai người cứ như vậy sóng vai bước đi.

“Mấy ngày nghỉ vừa rồi không ổn à?”. Trầm mặc hồi lâu, Mạc Chấn Huân đột nhiên mở miệng hỏi.

“Hả?”. Mễ Giai không hiểu vì sao anh lại hỏi vậy.

“Sắc mặt của cô không tốt”. Mạc Chấn Huân hồ hững nói, xem như giải thích.

Đây không phải là người đầu tiên, lúc trước La Lệ và dì quản gia cũng đã nói với cô, “Thật sao? Chắc là mấy ngày vừa rồi tôi ngủ không đủ giấc”. Cô luôn trả lời như vậy, thật ra là thiếu vòng ôm của Nghiêm Hạo, ban đêm cô ngủ không yên, cô đang nghĩ có nên mua một con gấu bông thật lớn về để thay thế hơi ấm của anh hay không. Thói quen thực sự là điều rất đáng sợ, trước kia ở nhà, cô chưa bao giờ khó ngủ như vậy, thế mà mới sau ba năm hôn nhân đã nhiễm thói quen hưởng thụ vòng ôm của Nghiêm Hạo, đến bây giờ chỉ cần thiếu hơi ấm của anh là cả đêm trằn trọc.

“Trong nhà vẫn ổn chứ?”. Anh nhớ lại tình cảnh lần anh đưa cô về, sau này đọc báo mới biết chủ tịch ‘Kiến trúc Vũ Dương’ Nghiêm Vũ Dương đột nhiên phát bệnh qua đời, anh không biết cô có quan hệ thế nào với Nghiêm gia, nhưng hẳn là quan hệ không chỉ sơ sơ.

Cô bỗng nhớ tới ngày cha chồng qua đời là anh đưa cô về nhà, “Ừm, rất tốt”.

Mạc Chấn Huân đột nhiên dừng lại, bình tĩnh nhìn cô, Mễ Giai bị nhìn, cảm thấy có chút kỳ quái, sờ soạng mặt mình hỏi, “Trên mặt tôi có gì sao?”.

“Cô và Nghiêm Hạo là quan hệ gì?”. Mạc Chấn Huân chất vấn.

Vốn đã nghĩ đến khả năng anh cũng đoán được một ít, nhưng đối với câu hỏi đột ngột của anh, Mễ Giai vẫn trở tay không kịp, ánh mắt chột dạ nhìn đi nơi khác, đáp, “Không, không có quan hệ gì, chỉ là hiện tại tôi đang ở nhờ nhà anh ấy”. Đúng vậy, là tạm thời ở nhờ.

Mạc Chấn Huân nhìn cô, giống như đang nghiên cứu ý tứ và độ tin cậy trong lời nói của cô. Ngay tại lúc Mễ Giai cho rằng anh sẽ tiếp tục truy vấn, Mạc Chấn Huân lại xoay người đi về phía trước.

Mễ Giai ở đằng sau âm thầm nhẹ nhàng thở ra, chậm rãi đuổi theo bước chân anh.

17. Chương 17

“Hôm nay Mạc Thị đã quyết định đầu tư một khoản vốn lớn như dự kiến, nỗ lực của chúng ta trong khoảng thời gian này quả là không uổng phí”. Điều Mẫn như vừa tham gia một chiến dịch đầy gian nan, có chút cảm thán.

“Ừ, đợt vừa rồi mọi người đều đã vất vả, thông báo xuống cho nghỉ phép chiều nay, bảo mọi người về nghỉ ngơi thật tốt”. Nghiêm Hạo tựa ở ghế, khuôn mặt đầy vẻ mỏi mệt tiêu tụy.

Mấy ngày nay anh thật sự vô cùng mệt mỏi, cho dù chuyện cha qua đời đã phong bế thông tin với bên ngoài, nhưng dường như đám phóng viên đó có thể moi móc được mọi tin tức dù trên trời hay dưới biển, tin này truyền ra có ảnh hưởng rất lớn đối với cổ phiếu của ‘Kiến trúc Vũ Dương’, cổ phiếu Vũ Dương giảm mạnh khiến việc đàm phán vay vốn trực tiếp với ngân hàng lúc trước bị đình trệ. May mắn là anh và tổng giám đốc tập đoàn Mạc Thị Mạc Liên Huyền cũng coi như có chút giao tình, liền đưa bản dự án phát triển bất động sản cho phía Mạc Thị xem qua, thấy bọn họ có vẻ hứng thú. Nhưng để có thể điều động được khoản tiền vốn nhanh như vậy, một trong những nguyên nhân là do Nghiêm Hạo đã đồng ý đáp ứng một điều kiện của Mạc Liên Huyền, mấy ngày trước đọc những tin tức trên báo chí, anh luôn hoài nghi việc bản thân đáp ứng điều kiện đó của Mạc Liên Huyền rốt cuộc là đúng hay là sai.

“Vâng, em đã biết”. Diêu Mẫn cung kính đáp, nhìn khuôn mặt mỗi một của anh, có chút không đành lòng, quan tâm nói, “Anh cũng nên nghỉ ngơi cho tốt, mấy ngày nay đều không chớp mắt được mấy”.

Nghiêm Hạo gật đầu, đứng dậy cầm áo khoác trên sô pha đi ra ngoài, mấy ngày vừa rồi gần như anh toàn ở công ty, không về nhà mấy, giờ cũng nên về một chút xem thế nào.

Sáng hôm đó sau khi nghe điện thoại của Diêu Mẫn, chưa kịp nói chuyện với Mễ Giai đã phải đến công ty gấp, trong khoảng thời gian này anh căn bản không thể nào gặp được Mễ Giai, lúc về tới nhà đã là rạng sáng, sợ quấy rầy đến cô nên vào luôn thư phòng. Hôm ấy hai người lờ qua tiếng lại, Nghiêm Hạo biết bản thân quá nhạy cảm, cô không hề có ý tứ kia, nhưng những lời đó giống như là bị điều khiển mà bật ra khỏi miệng, hơn nữa thời gian này rất bận rộn, anh cũng chưa có dịp nói chuyện thẳng thắn lại với cô, hoặc xin lỗi hoặc gì đó.

Nghiêm Hạo đột nhiên nhớ tới tin tức trên báo chí mấy ngày trước, không biết Mễ Giai có hiểu lầm hay không, nhưng bỗng có một ý niệm chợt lướt qua, anh biết Mễ Giai là một người vợ đúng mực, chưa bao giờ vì mấy cái tin lá cải này mà chất vấn anh, Nghiêm Hạo chợt nghĩ, anh nên vì thế mà cảm thấy cao hứng chứ sao lại thất vọng? Bà xã của anh căn bản là không quan tâm đến những việc anh làm bên ngoài.

Về nhà, chỉ có mình dì quản gia ở nhà, không thấy bóng dáng Mễ Giai.

“Phu nhân đâu? Đi ra ngoài sao?”. Ngả người xuống sô pha, Nghiêm Hạo khép hờ mắt, hỏi.

“Phu nhân sang nhà bên kia, sáng nay bên đó gọi điện báo lão phu nhân đột nhiên té xỉu, gọi điện cho cậu không được nên gọi phu nhân qua”. Dì quản gia cung kính trả lời.

Nghiêm Hạo mở lớn mắt, “Mẹ tôi xảy ra chuyện gì?”.

“Vừa rồi phu nhân có gọi điện về, nói trong thời gian này cơ thể lão phu nhân không được khỏe nên mới ngã xỉu, hiện tại chỉ còn hơi sót, không có gì đáng ngại”.

Nghe bà nói vậy Nghiêm Hạo mới yên lòng, cầm chìa khóa trên bàn, ra khỏi nhà, đi đến biệt thự Nghiêm gia.

Nghiêm Vũ Dương qua đời quá đột ngột, Vu Phân Phương cũng kiên cường, không hề quy ngã, nhưng việc phân chia tài sản trong di chúc của chồng lại đã kích bả, thể xác và tinh thần đều mỗi một khiến bà ngã xỉu vào sáng sớm, tuy rằng không có vấn đề gì lớn, nhưng cảm mạo rồi phát sốt cũng gần như tra tấn. Nhiệt độ lên đến ba mươi chín độ, thanh quản bị nhiễm trùng, muốn nói một câu cũng phải cố hết sức.

Súc miệng nước muối rồi ngủ một lát, Vu Phân Phương dần dần tỉnh lại, thấy miệng khô, đưa tay ra định cầm cốc nước mới phát hiện bản thân cũng không có bao nhiêu khí lực, không cẩn thận đã làm rơi cốc xuống đất, đánh thức Mễ Giai ở bên cạnh. Biết rõ tình huống, cô vội vàng đứng dậy đi đến bên giường.

“Mẹ, mẹ muốn uống nước ạ”. Nói xong liền lấy một cái cốc khác, rót nước đưa cho bà.

Vu Phân Phương lúc này mới để ý trong phòng còn có một người khác, từ đầu đã không thích Mễ Giai, sau chuyện di chúc lại càng ghét hơn, quay đầu không thèm nhìn cô, cũng dứt khoát không uống nước.

Thấy vậy, Mễ Giai bắt đầu cười nhẹ, quan tâm hỏi, “Mẹ ngủ một giấc có thấy đỡ hơn không?”.

“Chưa chết được”. Giọng nói có chút khàn khàn.

Mễ Giai cười nhẹ, cô biết Vu Phân Phương không thích cô, cô từng nghĩ muốn đối xử với bà thân thiết như mẹ đẻ, từ nhỏ cô đã mất mẹ, Mễ Giai luôn luôn khao khát có được tình thương của mẹ, nhưng dù cô có làm gì thì Vu Phân Phương cũng không vừa mắt, qua một thời gian dài cô đành từ bỏ. Giờ cha đã đi rồi, cô cũng không biết mình còn có thể ở trong Nghiêm gia bao lâu nữa, nhưng lúc trước cha đối đãi với cô rất tốt, huống hồ bây giờ cô vẫn đang là con dâu của Nghiêm gia, cô muốn chăm sóc bà thật chu đáo.

“Vậy mẹ muốn ăn gì, con sẽ đi nấu”. Mễ Giai biết người bị ốm mềm miệng thường nhạt nhẽo, muốn ăn chút gì nhẹ nhẹ nhưng cũng phải có mùi vị.

“Không cần, tôi không muốn ăn”. Vu Phân Phương mấy ngày nay đều không có khẩu vị, ăn rất ít, từ sáng đến giờ vẫn chưa ăn gì, cũng thấy đói bụng, nhưng người kiêu ngạo như bà, đối với ý tốt của Mễ Giai nhất quyết cự tuyệt.

“Vậy con cứ nấu chút gì đó trước, khi nào mẹ muốn ăn là có thể ăn”. Mẹ Giai thu dọn hết mảnh thủy tinh trên nền nhà, đứng dậy đi ra ngoài.

Lúc Mẹ Giai nấu xong cháo cho bữa sáng, vừa bê lên đã thấy Nghiêm Hạo ở trong phòng của Vu Phân Phương, hai người đang nói chuyện.

Mẹ Giai sững sốt, lập tức mở miệng hỏi, “Sao anh lại đến đây, việc ở công ty đã giải quyết hết chưa?”. Cô không biết đến cùng có phải là anh vội vàng thu xếp chuyện công ty hay không, nhưng anh đã đến đây, tạm thời cứ hỏi vậy đi, Mẹ Giai nghĩ trong lòng.

“Tạm ổn”. Nghiêm Hạo đứng lên, đón lấy cái khay trong tay cô.

“Mẹ, con nấu chút cháo trắng, hôm nay mẹ vẫn chưa ăn gì, mẹ ăn chút đi”. Mẹ Giai nói.

Vu Phân Phương ngửi thấy mùi cháo, nuốt nuốt nước miếng, không nói gì.

Thấy thế, Nghiêm Hạo nói, “Ăn chút đi mẹ, Mẹ Giai nấu cháo rất ngon”. Anh còn nhớ rõ hương vị cháo mà sáng hôm đó Mẹ Giai nấu cho anh, thanh thanh đậm đậm.

Thấy con trai cũng nói vậy, Vu Phân Phương mới gật đầu. Nghiêm Hạo cầm bát, đút từng miếng từng miếng ẹ. Nhìn cảnh ấy, Mẹ Giai cảm thấy mình là người thừa, liền để lại không gian ẹ con họ, đi ra ngoài.

Lúc Nghiêm Hạo cầm khay xuống, Mẹ Giai đang ngồi ăn cháo ở bàn, sáng nay đi vội nên cô cũng chưa kịp ăn gì.

Thấy Nghiêm Hạo đi ra, buông bát đĩa hỏi, “Mẹ ăn xong rồi à?”.

Nghiêm Hạo nhìn bát cháo, gật gật đầu.

Mẹ Giai nhìn anh rồi lại nhìn bát cháo, “Anh có ăn không?”.

“Còn hả?”. Nghiêm Hạo chỉ bát cháo.

Mẹ Giai mỉm cười gật đầu, đứng dậy múc cho anh một bát, hai người ngồi đối diện nhau cùng ăn.

18. Chương 18

“Sao mặt thế, cô định đầu độc chết tôi à?”. Vu Phân Phương kêu lên, sợ hãi đem bát cháo gạt qua một bên.

“Vậy ạ, nhưng con vừa nếm thử rồi, không phải chứ? Hương vị giống với hôm qua mà mẹ”. Mẹ Giai có chút nghi hoặc.

“Chẳng lẽ tôi cố ý làm khó dễ cô? Rõ ràng là cô bỏ nhiều muối hơn”. Vu Phân Phương phẫn nộ trừng mắt nhìn cô, bất giác đẩy cao âm lượng, hôm qua ngủ cả một ngày, ra rất nhiều mồ hôi, tinh thần Vu Phân Phương so với lúc trước đã thoải mái hơn nhiều, giọng nói cũng trong hơn, không còn khàn khàn nữa.

Mẹ Giai cười cười, tuy rằng biết bà cố tình, nhưng ngoài miệng vẫn nói, “Không ạ, để con đi nấu lại ẹ”. Nói xong thu dọn bát đĩa ở đầu giường, xoay người đi xuống bếp làm lại.

“Thôi không cần, khó ăn muốn chết”. Vu Phân Phương chán ghét nói, “À này, A Hạo đâu?”.

“Công ty có việc nên anh ấy đến đó, nói buổi trưa sẽ về, chắc một lát nữa là về”. Mẹ Giai bình tĩnh trả lời.

“Đã biết”. Bà Vu lạnh lùng đáp.

Mẹ Giai đi ra khỏi phòng đóng cửa lại, xoay người mới để ý Nghiêm Hạo không biết đã đứng cạnh cô từ bao giờ.

“Á. . . Anh không định vào ư?”. Nhìn anh, có chút kinh ngạc hỏi.

Nghiêm Hạo nhìn cô thật sâu, “Mẹ sinh bệnh khó chịu trong người, em đừng để trong lòng”.

Mẽ Giai sững sốt, cười nói, “Em đâu có nhỏ nhen như vậy”.

“Ừ”. Nghiêm Hạo gật đầu, anh biết mẹ cố ý gây khó dễ cho Mẽ Giai, nhưng dù sao đó cũng là mẹ anh, cha vừa qua đời, hơn nữa bà lại đang ốm, anh là phận con có thể nói gì đây, cho nên đành xin Mẽ Giai đừng quá để ý.

Hai người nhìn nhau không biết nói gì, không khí có phần ngưng đọng.

“Em xuống bếp làm chút đồ mẹ thích ăn, hôm nay hình như cháo hơi mặn”. Mẽ Giai dí dỏm chỉ chỉ bát cháo trắng trên tay.

Nghiêm Hạo mỉm cười gật đầu, “Mẽ Giai, hiện giờ mẹ đã đỡ nhiều, hơn nữa trong nhà cũng có quản gia, em về trước đi, ngày mai không phải bắt đầu đi làm lại sao”. Cô ở đây, mẹ khó kiềm chế lại tiếp tục làm khó, cho nên để cô về ngược lại còn tốt hơn.

“Dạ, em biết rồi”. Ngày mai phải đi làm, cô cũng muốn chuẩn bị tốt một chút.

Những gì cần nói đều đã nói, Mẽ Giai xoay người định rời đi. Phía sau Nghiêm Hạo đột nhiên lại mở miệng gọi cô, “Mẽ Giai. . .”.

“Còn có việc gì sao?”. Mẽ Giai nghi hoặc nhìn anh, biểu cảm của Nghiêm Hạo có chút do dự.

“À. . . Ngày đó tâm trạng của anh có hơi kích động, anh biết em không có ý kia, những lời anh đã nói hôm ấy em cũng đừng để trong lòng nhé”. Ậm ừ nói xong, Nghiêm Hạo vội vàng mở cửa đi vào.

Mẽ Giai đối với lời anh nói đầu tiên là sững sốt, sau đó nhớ lại chuyện hôm anh say rượu, khóe miệng hiện lên ý cười nồng đậm, xoay người đi về phía phòng bếp.

Ngày đầu tiên đi làm của năm mới, trên cơ bản không có chuyện gì quan trọng, mọi người vẫn mang theo không khí của kì nghỉ, ở trong văn phòng nói chuyện mình đã đi đâu chơi vào năm mới, hay bên nhà lại giới thiệu đối tượng xem mắt, dù sao không để lộ tâm tư lúc đang làm việc là được. Hôm nay sắc mặt của Mạc Chấn Huân không tốt lắm, cứ xưng xưng xỉa xỉa, dường như có người mắc nợ anh ta tám trăm vạn vậy, nhưng kỳ lạ là không phát giận, có lẽ vì là ngày đi làm đầu tiên của năm mới nên mới chịu đựng không bùng nổ.

Buổi sáng Mạc Chấn Huân triệu tập mọi người mở một cuộc họp, chủ yếu là xác định phương hướng và mục tiêu chính của công ty trong năm nay, Mẽ Giai làm biên bản. Giữa giờ họp, Mạc Chấn Huân không chỉ một lần nhìn đồng hồ, giống như là có chuyện gì rất quan trọng.

Buổi họp kết thúc sau hai tiếng, lúc đi ra đã hơn mười hai giờ trưa, buổi sáng Mẽ Giai chưa ăn gì nên hơi đói bụng, để mọi thứ xuống, liền kéo La Lệ chuẩn bị đi xuống nhà ăn tầng dưới.

“Mẽ Giai, cậu là quỷ chết đói đầu thai hả?”. La Lệ ồn ào nói, Mẽ Giai gần như kéo cô chạy, năm nay cô đã khác những năm trước, nếu nói theo kiểu thời thượng bây giờ thì cô đã là hoa có chủ, để thành thực nữ chính hiệu, cô còn đi làm tóc theo đúng một đường thời lưu hành ‘xoăn lộn to’, hiện tại bị nha đầu điên Mẽ Giai này lôi kéo như vậy thì còn đâu là khí chất thực nữ nữa, ngay cả tóc tai cũng bị làm cho bù xù. May là vị kia nhà cô không có ở đây, bằng không trước mặt anh hình tượng thực nữ cô mất công xây dựng chắc chắn sẽ bị phá hủy.

Hai người dừng lại trước thang máy, La Lệ đứng đối diện thang máy sửa sang lại mái đầu cuộn sóng.

“Không sao đâu, tớ đói muốn điên rồi”. Mẽ Giai ôm bụng, dạ dày đau âm ỉ.

La Lệ tức giận lườm cô, tặng cô ba chữ, “Đáng đời cậu”.

Số trên thang máy không ngừng chuyển động, dừng lại ở tầng các cô đang đứng, cửa thang máy mở ra, bên trong có đôi nam nữ đứng nắm tay nhau, nam cao lớn anh tuấn, nữ tinh tế xinh đẹp.

Bốn mắt nhìn nhau, không, phải là sáu mắt mới đúng, Mẽ Giai và La Lệ cũng nhìn Trương Dương trong thang máy, Trương Dương cũng bất ngờ, anh không nghĩ sẽ gặp các cô ở đây.

“Trương Dương?”. La Lệ kinh ngạc lên tiếng.

“Trương Dương, mấy người quen nhau sao?”. Mạc Khả Huyền ở bên cạnh thấy lạ quay sang nhìn Trương Dương.

“Anh. . . Các cô ấy là. . .”. Trương Dương lắp bắp mãi, cả nửa ngày cũng nói không xong.

“Chúng tôi không quen anh ta”. Lão đại La Lệ mất hứng.

Không khí có chút ngưng ngập, nhìn khuôn mặt khó chịu của La Lệ, lại nhìn Trương Dương bối rối đỏ mặt, Mễ Giai cười đáp, “Chúng tôi học khóa dưới anh ấy, Trương Dương là học trưởng của chúng tôi, lúc trước chúng tôi học cùng trường”.

“Phải không?”. Mạc Khả Huyền mỉm cười nhìn Trương Dương, như đang đợi anh xác nhận.

“Là. . . Đúng vậy, các cô ấy học khóa dưới anh hồi Đại học”. Trương Dương nói theo lời Mễ Giai.

“Chỉ là khóa dưới thôi à?”. Mạc Khả Huyền cười như không cười hỏi, dựa vào trực giác của phụ nữ, cô cảm thấy quan hệ giữa Trương Dương và các cô ấy không chỉ đơn thuần là mối quan hệ khóa trên khóa dưới.

“Tất cả chen chúc ở đây làm gì vậy”. Phía sau truyền đến một giọng nói lạnh lùng.

Mạc Khả Huyền trông thấy Mạc Chấn Huân, mỉm cười đi tới, làm nũng kéo tay anh, ngọt ngào gọi, “Anh trai”.

Mễ Giai và La Lệ đều ngẩn ra, cô ta gọi Mạc Chấn Huân là anh trai!

“Anh cả”. Trương Dương cũng chào hỏi.

Mạc Chấn Huân gật đầu, nhìn qua, thấy Mễ Giai và La Lệ, anh nhăn mày.

La Lệ kéo Mễ Giai còn đang xuất thần, mỉm cười, “Chào Mạc tổng”.

Mạc Chấn Huân hờ hững gật đầu, quay sang Mạc Khả Huyền và Trương Dương nói, “Đi thôi”.

Mạc Khả Huyền dẫn đầu, ba người cùng vào thang máy.

Thấy Mễ Giai và La Lệ vẫn đứng bất động, Mạc Chấn Huân cau mày hỏi, “Không định vào sao?”.

Mễ Giai trao đổi ánh mắt với La Lệ, “Chúng tôi đi sau cũng được, không vội”.

Cửa thang máy vừa khép lại, Mễ Giai quay đầu nhìn La Lệ nghi hoặc, “Mạc Chấn Huân là anh trai Mạc Khả Huyền?”.

La Lệ cũng nghi hoặc lắc đầu, chuyện này, cô cũng không biết.

19. Chương 19

Lúc mấy người Mạc Chấn Huân đi vào, Mạc Vinh Quân và Mạc phu nhân đang ngồi trên sô pha, Mạc Liên Huyền cười nhiệt tình với bọn họ, “Anh cả, mấy người đã về, ba chờ anh lâu lắm rồi đấy”. Vô cùng thân thiết kéo anh đến trước mặt cha mẹ.

“Cha, mẹ.”. Mạc Chấn Huân ngồi xuống sô pha đối diện.

“Vừa ở công ty?”. Mạc Vinh Quân lên tiếng hỏi, biểu cảm nghiêm túc trước sau như một.

“Vâng, buổi chiều Khả Huyền và Trương Dương đến đón con”. Mạc Chấn Huân đáp.

Biểu cảm nghiêm túc của Mạc Vinh Quân có chút dịu xuống, là một thương nhân, cho dù trong lòng có bao nhiêu vui sướng ông cũng sẽ không thể hiện ra ngoài mặt, sắc mặt vẫn không đổi, gật đầu nói, “Nhớ kỹ những gì con nói với ta”.

Ánh mắt Mạc Chấn Huân trầm xuống, không nói gì thêm.

“Được rồi, được rồi, Chấn Huân khó khăn lắm mới có dịp về nhà, chúng ta ăn cơm trước đi”. Mạc phu nhân mỉm cười xoa dịu không khí ngột ngạt trong phòng khách.

“Đúng vậy, vì chờ anh cả về, bụng con đã réo inh ỏi rồi đây”. Mạc Liên Huyền phụ họa, nháy mắt với Mạc Khả Huyền, hai người tiến lên dìu cha đi vào nhà ăn.

Không khí trong bữa ăn có chút ngưng trọng, Mạc Vinh Quân vẫn một mặt nghiêm túc, cứ thế gấp thức ăn, không nói câu gì. Ông không phải không muốn nói, chỉ là vài năm nay không cùng con trai ngồi xuống mặt đối mặt ăn một bữa cơm tử tế, ông sợ nhất thời mở miệng hai cha con lại to tiếng với nhau.

Bà Mạc vui vẻ gấp thức ăn cho con, cảm giác không khí vẫn không thay đổi, mở miệng cười nói, “Mấy ngày hôm trước mẹ đọc báo, không ngờ lại đọc được một tin tức vô cùng thú vị”.

“Tin gì vậy mẹ?”. Mạc Liên Huyền tò mò hỏi.

“Cái đó chẳng phải nên hỏi con?”. Bà Mạc nhìn con gái, mỉm cười ẩn ý.

“Hỏi con?”. Mạc Liên Huyền có chút khó hiểu.

Mọi người tò mò nhìn cô, Mạc Khả Huyền đột nhiên nghĩ ra, cười nói, “À, em cũng biết, chuyện đó, đích xác phải hỏi chị”.

“Cuối cùng là chuyện gì vậy?”. Cuộc đối thoại giữa ba người phụ nữ khiến Mạc Vinh Quân rất tò mò.

“Đúng là.... Mẹ, Khả Huyền, hai người đừng úp úp mở mở nữa”. Mạc Liên Huyền thật ra đã biết họ đang nhắc đến chuyện gì, nhưng cô lại muốn để họ tự nói.

“Khả huyền, con nói đi”. Bà Mạc nhìn cô, cười cười, giục con gái út nói.

Mạc Khả Huyền gật đầu, quay sang cười với chị mình, hỏi, “Chuyện của chị và Nghiêm Hạo bên ‘Kiến trúc Vũ Dương’ không hỏi chị thì còn hỏi ai đây?”.

Nghiêm Hạo bên ‘Kiến trúc Vũ Dương’, cái tên này khiến Mạc Chấn Huân chú ý, ngẩng đầu nhìn em gái, Liên Huyền và Nghiêm Hạo?

Ánh mắt Mạc Liên Huyền dạo qua một vòng, từ tốn mở miệng, “Hỏi chị gì cơ? Hai người không phải đã đọc báo rồi sao, ảnh chụp chụp không đủ rõ ư, mẹ và Khả Huyền đều không nhìn rõ à”.

“Là thật?”. Bà Mạc và Mạc Khả Huyền gần như cùng kinh hô lên tiếng, ánh mắt sáng trưng của bà Mạc trông càng khoa trương.

“Các con thật sự cùng nhau!”. Bà Mạc lẩm bẩm, “Nhìn trên báo trông các con cũng rất xứng đôi, trai thanh gái lịch”. Như vậy thật tốt, bà không cần phải vì chuyện hôn sự của cô mà lo lắng suốt ngày.

Mạc Liên Huyền cũng không nói lời nào, chỉ mỉm cười đầy ý tứ.

“Nghiêm Hạo bên ‘Kiến trúc Vũ Dương’? Cậu nhóc đó là một nhân tài, tài kinh doanh so với cha cậu ta ỉnh hơn rất nhiều”. Mạc Vinh Quân mở miệng.

“Ông cũng biết cậu ấy?”. Bà Mạc hưng phấn hỏi.

Mạc Vinh Quân gật đầu, đột nhiên lại nghĩ đến cái gì, liền hỏi, “Có phải mấy ngày hôm trước chúng ta vừa kí hợp đồng với Vũ Dương?”.

“Đúng ạ, là quyết định việc đầu tư vào ‘Kiến trúc Vũ Dương’ ” Mạc Liên Huyền đáp, chớp mắt hỏi đùa, “Cha à, cha không tin mắt nhìn người của con sao?”.

Mạc Vinh Quân nghiêm túc nhìn con gái, “Ta chưa từng nghi ngờ năng lực của con, bằng không ta sẽ không đem vị trí tổng giám đốc Mạc Thị trao cho con”. Đối với năng lực của con gái ông không hề nghi ngờ, bởi vì lúc trước con trai chỉ một lòng nghĩ tới sự nghiệp của bản thân, không có ý định kế thừa xí nghiệp Mạc Thị, ông đành coi con gái thứ hai như con trai để bồi dưỡng, mà Liên Huyền cũng không làm ông thất vọng, chỉ là hai sự kiện lần này quá mức trùng hợp.

“Cha, con phân chia tình cảm và sự nghiệp rất rõ ràng”. Mạc Liên Huyền cam đoan nói với cha.

Mạc Vinh Quân gật đầu, không nói thêm gì.

Mạc Chấn Huân đứng trên ban công, trong tay kẹp điều thuốc. Ngày đó cha đột nhiên ngất xỉu phải đưa vào bệnh viện, lúc đứng ở trước giường bệnh anh mới ý thức được cha đã già đi nhiều, hỏi mẹ mới biết cha làm việc quá sức nên đổ bệnh, chuyện công ty khiến ông hao tâm tổn sức, từ việc nhỏ đến việc lớn ông đều muốn tự làm, đó là tâm huyết cả đời của ông. Cũng khi đó anh mới nhận ra mình bất hiếu cỡ nào, anh chưa bao giờ chia sẻ cùng cha bất cứ một việc gì, ngược lại toàn chọc giận ông, vậy nên lúc đó anh đã quyết định, nếu có thể giúp cha, anh tình nguyện trở về. Nhưng điều này không có nghĩa là anh muốn chấm dứt sự nghiệp của mình, anh vẫn sẽ duy trì Tân Nhã, chỉ là dành thêm chút thời gian đến công tác ở Mạc Thị.

“Thì ra anh trốn ở đây hút thuốc?”

“Liên Huyền?”. Mạc Liên Huyền không biết từ khi nào đã đi đến phía sau anh.

“Em gõ cửa mỗi cả tay mà chả thấy động tĩnh gì, cho nên đành tự ý vào”. Nói xong đi đến lan can trước ban công, hít một hơi thật sâu, như muốn cảm thụ được hơi thở của thiên nhiên.

“Em tới chỉ là vì không khí trong phòng anh tươi mát sạch sẽ sao?”. Mạc Chấn Huân cứng chiều gõ lên trán cô một cái, cười nói.

Nhấn trán, Mạc Liên Huyền nói nghiêm túc, “Em biết chuyện Mạc Thị là anh không tình nguyện, nhưng dù sao cũng đã đồng ý quay về, đừng suy nghĩ nhiều quá, hơn nữa hiện tại cha cũng không phản đối anh tiếp tục duy trì ‘Tân Nhã’, nên anh cứ yên tâm, mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp, huống hồ, còn có em giúp anh”.

Ban đêm gió lớn, Mạc Chấn Huân ôm lấy vai cô đi vào bên trong phòng, cười dịu dàng, “Không, anh không lo lắng, anh đương nhiên biết em sẽ giúp anh, việc này anh chưa từng lo nghĩ”.

“Vậy sao cả ngày không thấy anh cười”. Mạc Liên Huyền cau mày hỏi.

“Chỉ là anh cần một khoảng thời gian để thích ứng”. Ôm cô cùng nằm xuống, tình cảm của hai người từ nhỏ đã rất tốt, Mạc Khả Huyền cũng không có cách nào xen vào giữa bọn họ. So với những người khác, anh luôn thương yêu Liên Huyền nhiều hơn một chút.

“Được rồi, tạm thời tin anh”. Tựa lên cánh tay anh, Mạc Liên Huyền nhắm mắt lại, tựa như quay về hồi còn nhỏ.

Ngay lúc Liên Huyền sắp ngủ, Mạc Chấn Huân đột nhiên hỏi, “Chuyện của em và Nghiêm Hạo là thật?”.

Liên Huyền mở to mắt, ngồi dậy cười nói, “Báo chí đều đăng, còn có thể là giả ư”.

Mạc Chấn Huân cũng ngồi dậy, nhìn cô chăm chú, như muốn đoán xem cô nói thật hay nói đùa.

“Thôi, muộn rồi, em muốn về phòng ngủ, ngủ ngon, anh trai”. Nói xong đứng dậy rời khỏi phòng anh.

Mạc Chấn Huân nhìn bóng lưng em gái rời đi, trong đầu nhớ tới cảnh Nghiêm Hạo ôm lấy Mễ Giai hôm anh đưa cô về.

20. Chương 20

Tuy rằng đã đáp ứng sẽ đến làm việc ở Mạc Thị, nhưng Mạc Chấn Huân cũng không tính đóng cửa ‘Tân Nhã’, anh vẫn đến Tân Nhã như trước, đồng thời mỗi tuần đều ghé qua Mạc Thị để tìm hiểu thêm về tình hình công ty. Việc này Mạc Vinh Quân không có ý kiến, ông biết muốn con trai lập tức từ bỏ công ty mà anh đã lao tâm khổ tứ tự lực gây dựng và phát triển bao nhiêu năm là không có khả năng, chỉ cần anh khẳng định trở về, ông không còn lo lắng gì nữa.

Hôm nay Mễ Giai cùng Mạc Chấn Huân đi ra ngoài khảo sát tiến độ trang hoàng một ngôi biệt thự, lúc xong việc đã là giữa trưa, Mạc Chấn Huân tâm trạng bất ổn, nhưng anh là một ông chủ tốt và là một người

đàn ông ga lăng, hai người cùng vào một nhà hàng Tây, chỗ này anh và Liên Huyền trước kia thường xuyên lui tới, vậy nên không cần phải lựa chọn, Mạc Chấn Huân lập tức đi vào.

Đây là một nhà hàng mang phong cách Italy điển hình, xung quanh trang trí cách điệu rất vừa ý, không gian tạo sự thoải mái, bên ngoài còn có chỗ ngồi lộ thiên nhằm phục vụ những thực khách thích lãng mạn. Bọn họ không phải là người yêu, hơn nữa đang là mùa đông, lãng mạn e rằng không phù hợp, hai người ăn ý nhìn về vị trí gần cửa sổ, liền đi về phía đó.

Dưới sự dẫn đường của nhân viên phục vụ, hai người đi đến vị trí đã chọn, đang chuẩn bị ngồi xuống thì bị một tiếng hét kinh hãi phía sau ngăn cản động tác.

“Anh trai?”. Mạc Liên Huyền mới từ trong toilet đi ra, không ngờ lại gặp anh trai ở chỗ này.

Mạc Chấn Huân nghe tiếng, quay đầu lại, sắc mặt bất giác hiện lên nét vui mừng khi nhìn thấy em gái, “Liên Huyền?”.

Mễ Giai xoay người nhìn Mạc Liên Huyền, kinh ngạc, cô nhớ người phụ nữ này, chính là cô gái đứng bên cạnh Nghiêm Hạo trong bức ảnh được đăng trên báo, là người khiến Diêu Mẫn về sau đã nói với báo chí rằng khả năng có thể sẽ là thiếu phu nhân tương lai của Nghiêm gia.

“Sao anh lại tới chỗ này?”. Cô nhớ ‘Tân Nhã’ cách nơi này có thể nói là khá xa.

Mạc Chấn Huân không trả lời, dịu dàng hỏi ngược lại, “Còn em? Một mình đến đây ăn cơm?”.

Mễ Giai nghe hai người nói chuyện, trong lòng không ngừng cảm thán: thế giới này thật quá nhỏ bé! Đếm qua đếm lại cũng chỉ vài người.

“Em có hẹn với bạn”. Mạc Liên Huyền lúc này mới chú ý tới Mễ Giai ở bên cạnh, “Vị tiểu thư này là?”.

“Thư kí của anh, vừa cùng anh đi khảo sát một biệt thự gần đây, bây giờ cùng đi ăn cơm”. Mạc Chấn Huân giải thích.

Mạc Liên Huyền mỉm cười gật đầu với Mễ Giai, Mễ Giai lễ phép cười đáp lại.

“Nếu không phiền thì chúng ta cùng nhau dùng cơm đi, vừa vặn em muốn giới thiệu với anh một người”. Mạc Liên Huyền chỉ chỉ một vị trí cách đó không xa, nơi đó có một người đàn ông đang ngồi đọc văn kiện một cách nghiêm túc.

Mễ Giai nhìn theo ngón tay cô ấy, trong lòng cả kinh, sao lại là anh?. Người đàn ông kia không phải ai khác mà chính là ông chồng Nghiêm Hạo của cô.

Mạc Chấn Huân cũng nhận ra Nghiêm Hạo, quay đầu nhìn Mễ Giai, thu hết biểu cảm của cô vào trong mắt, nhướn mày, mỉm cười nói với Mạc Liên Huyền, “Được thôi, em nên giới thiệu thật tốt”.

Nghe vậy Mễ Giai vội vàng từ chối, “À Mạc tổng, tôi còn có chút việc, tôi xin phép về trước”. Cùng ăn cơm! Ngồi ăn cùng chồng mình và ‘tình nhân’ bên ngoài của anh ta, loại tình huống phức tạp gì thế này? Ngẫm lại cảm thấy rất kỳ quái.

“Vội gì thì cũng phải ăn đã, ăn một bữa cơm có thể mất bao nhiêu thời gian của cô”. Sắc mặt Mạc Chấn Huân trầm xuống, trong giọng nói lộ ra ý không vui.

“Nhưng tôi. . .”. Mễ Giai đang định giải thích, lại bị ánh mắt sắc bén của anh trực tiếp ngăn lại, dưới uy quyền chuyên chế của anh, Mễ Giai hậm hực ngậm miệng.

Nhận thấy không khí có chút căng thẳng, Mạc Liên Huyền cười với Mễ Giai, “Đúng vậy, chỉ ăn bữa cơm, không mất nhiều thời gian đâu”.

‘Ăn cơm đúng là không mất nhiều thời gian, nhưng khẳng định là bữa cơm này không dễ tiêu hóa’. Mễ Giai thầm nghĩ trong lòng. Trước kia cô có thể coi như mình chưa từng xem qua mấy tin vụn vặt đó trên báo chí, không quan tâm đến chuyện phong lưu bên ngoài của Nghiêm Hạo, nhưng sau bữa cơm này cô nên dùng thái độ gì đối mặt với Nghiêm Hạo, đối diện với cuộc hôn nhân của bọn họ?

Mễ Giai rầu rĩ đi theo sau hai người kia đến chỗ Nghiêm Hạo, Nghiêm Hạo không ngẩng đầu, tiếp tục chuyên chú đọc văn kiện trên tay. Mễ Giai có chút ngượng ngùng, dường như so với Nghiêm Hạo ở nhà cũng không

có gì khác biệt, giờ phút này vẫn có thể chuyên tâm đọc văn kiện, quả nhiên là một người cuồng làm việc, đi với bạn gái mà cũng không rời công việc.

“Nghiêm Hạo, để em giới thiệu với anh, đây là anh trai em và thư kí của anh ấy, vừa vặn gặp gỡ nên lại đây dùng bữa cùng chúng ta”. Mạc Liên Huyền nhiệt tình thay bọn họ giới thiệu.

Nghiêm Hạo lúc này mới ngẩng đầu, lúc nhìn thấy Mạc Chấn Huân liền sửng sốt, sau đó ánh mắt lập tức quét đến Mễ Giai đứng đằng sau, hơi nhú mào.

“Nghiêm tổng, chúng ta lại gặp mặt”. Mạc Chấn Huân tươi cười chào hỏi, kéo chiếc ghế đối diện anh, ngồi xuống.

“Mạc tổng”. Ánh mắt Nghiêm Hạo rời khỏi Mễ Giai, mỉm cười hờ hững, “Không ngờ rằng Mạc tổng lại chính là thiếu gia của tập đoàn Mạc Thị, thật thất kính”.

“Hai người biết nhau?”. Mạc Liên Huyền có chút bất ngờ hỏi.

“Trong hợp đồng hợp tác giữa Mạc Thị và Vũ Dương, việc thiết kế bên trong là do ‘Nội thất Tân Nhã’ đảm nhiệm”. Nghiêm Hạo giải thích.

“Thật ư?”. Mạc Liên Huyền vui mừng nhìn về phía anh trai.

Mạc Chấn Huân mỉm cười gật đầu, xem như trả lời cô. Thoáng thấy Mễ Giai vẫn đứng yên như cũ, bèn gọi, “Mễ Giai, ngồi xuống, còn đứng đấy làm gì”.

“Đúng vậy, ngồi xuống đi, cùng ăn bữa cơm thôi mà”. Mạc Liên Huyền cũng nhiệt tình nói.

Nghiêm Hạo nhìn cô, không nói chuyện, mào nhú chặt hơn.

Sự tình đến bước này, dường như tất cả đều đã là định mệnh, dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, Mễ Giai cuối cùng đành ngồi xuống.

“Mỳ Ý ở chỗ này là chính cống, cá sốt cà chua hương vị cũng không tồi”. Mạc Chấn Huân bỗng nhiệt tình giới thiệu đồ ăn nổi tiếng của nhà hàng cho Mễ Giai, hơn nữa khuôn mặt tuấn tú bình thường luôn nghiêm túc lại mang theo ý cười dịu dàng.

Đối với hành động của Mạc Chấn Huân, Mễ Giai có chút kinh ngạc, Mạc Liên Huyền cũng hơi bất ngờ, biểu cảm của Nghiêm Hạo vẫn không đổi, mào nhún lại thành một chữ ‘xuyên’ ().

“Cám. . . Cám ơn”. Mễ Giai vội vàng lấp bắp.

Mạc Chấn Huân ôn nhu cười, ngẩng đầu nhìn Mạc Liên Huyền, “Chỉ đơn giản muốn giới thiệu anh với Nghiêm tổng thôi à, không định nói về quan hệ của hai người sao?”.

Tim Mễ Giai đập chậm mất một nhịp, đột nhiên trở nên khẩn trương, chờ đợi câu trả lời từ Nghiêm Hạo.

Mạc Liên Huyền mỉm cười, khoác tay Nghiêm Hạo, cười duyên hỏi ngược lại, “Vay theo anh chúng em có quan hệ gì?”.

Trong lòng Mễ Giai có chút mất mát, không hiểu sao lại cảm thấy khó chịu.

“Xem ra anh hỏi thừa rồi”. Mạc Chấn Huân cười cười, quay đầu về phía Nghiêm Hạo, ánh mắt Nghiêm Hạo bình tĩnh nhìn Mễ Giai.

“Tôi đi toilet”. Mễ Giai đứng dậy rời đi, không khí ngột ngạt nơi này khiến cô thấy khó thở.

21. Chương 21

Mạc Chấn Huân nhìn Nghiêm Hạo, ánh mắt của anh ta luôn đi theo mỗi chuyển động của Mễ Giai, anh có thể khẳng định quan hệ giữa Nghiêm Hạo và Mễ Giai tuyệt đối không đơn giản, ý cười ở khóe miệng chậm

rãi bị che giấu.

Mạc Liên Huyền không chú ý tới sự khác lạ của bọn họ, hiện tại cô đang suy nghĩ về hành động quan tâm của anh trai với Mẹ Giai khi này, cô chưa bao giờ thấy anh săn sóc một người phụ nữ nào như vậy, đương nhiên là trừ bản thân mình, ngay cả đối với Khả Huyền anh cũng chưa từng dịu dàng như thế.

“Anh muốn theo đuổi Mẹ tiểu thư?”. Bởi vì nghi hoặc nên hỏi ra miệng, bởi vì sợ bị nhìn thấu, thế nên cố gắng che giấu cảm xúc của bản thân, cười tươi như hoa.

Đột nhiên bị hỏi vấn đề này khiến Mạc Chấn Huân sửng sốt, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại như thường. Đồng thời, câu hỏi của Mạc Liên Huyền cũng kéo theo suy nghĩ của Nghiêm Hạo, ánh mắt chuyển về phía Mạc Chấn Huân, cùng đợi anh ta trả lời. Tay ở dưới bàn âm thầm nắm thành quyền, anh không rõ vì sao mình lại có cảm giác hơi hồi hộp.

Mạc Chấn Huân nhìn Nghiêm Hạo, hồi lâu mới cười như không cười đáp, “Anh nghĩ rằng đây là một ý tưởng không tồi”.

Nghiêm Hạo biết anh ta đang khiêu khích, nhưng anh ta đã rất thành công khơi mào lửa giận trong lòng anh, anh nghĩ Mạc Chấn Huân cũng đã phần nào đoán được quan hệ giữa anh và Mẹ Giai, đây là anh ta định khiêu chiến?

Đối với câu trả lời của anh trai, trong lòng Mạc Liên Huyền có chút thất vọng, nhưng ngoài mặt không để lộ ra nửa phần, cười nói, “Vậy cũng tốt, Mẹ tiểu thư rất xinh đẹp, hai người trông rất xứng đôi. Đúng rồi, nếu mẹ mà biết sẽ vô cùng vui mừng, bà luôn nhắc tới chuyện của anh, hiện tại thế này, hẳn là bà đã có thể yên tâm”.

Mạc Chấn Huân nhìn Nghiêm Hạo, ánh mắt hai người chạm nhau, người ngoài không thể nhìn thấy ánh lửa. Đáng tiếc là Mạc Liên Huyền không còn giữ được tâm trạng vui vẻ như ban đầu, rầu rĩ ăn thức ăn trong đĩa của mình, không hề phát giác ra sự khác thường của hai người đàn ông bên cạnh, cảm xúc của cô vẫn còn chìm đắm theo câu nói kia của Mạc Chấn Huân.

Lúc Mẹ Giai trở về mơ hồ nhận thấy được không khí xung quanh có chút căng thẳng, cô phát hiện ánh mắt Nghiêm Hạo nhìn cô mang theo tức giận cùng nghiêm khắc, là trách cô quấy rầy cuộc hẹn của anh và ‘bạn gái’ sao? Chắc vậy, thật là oan ức mà, không biết sau khi trở về có nên xin lỗi anh và nói rằng cô không cố ý? Đồng thời cô còn phát hiện ánh mắt Mạc Chấn Huân nhìn mình có một nét dịu dàng chưa từng thấy lúc trước, cô biết đó là giả, rõ ràng là muốn để người khác thấy, chỉ là không rõ vì sao anh ta lại làm vậy. Trong lúc rời đi cô đã bỏ lỡ điều gì chăng?

Không gian của nhà hàng này rất tuyệt, âm nhạc du dương bao trùm toàn bộ nhà hàng, làm cho tâm tình thực khách thoải mái hơn. Tài nghệ nấu nướng của đầu bếp ở đây đạt tiêu chuẩn cao, mùi vị đồ ăn rất ngon miệng; phục vụ cũng hết sức chu đáo, nếu thấy đồ uống trong ly của bạn đã hết thì họ sẽ lập tức rót thêm cho bạn. Nhưng cho dù không gian thoáng đãng, đồ ăn ngon miệng, phục vụ chu đáo, bữa cơm này vẫn là bữa cơm buồn bực và khó tiêu nhất của Mẹ Giai, bởi vì những người ngồi cùng bàn đều rất khác thường, không khí ngột ngạt khiến cô cũng chẳng còn khẩu vị.

Sau khi ăn xong, Mẹ Giai và Mạc Liên Huyền cùng đứng ở cửa nhà hàng, chờ hai người đàn ông đi lấy xe.

“Cô thấy anh trai tôi thế nào?”. Mạc Liên Huyền đột nhiên mở miệng hỏi Mẹ Giai.

“Hả?”. Mẹ Giai nghiêng đầu nhìn cô ấy, không hiểu sao cô ấy lại hỏi như vậy, Mạc Chấn Huân tốt hay không tốt có liên quan gì đến cô?

Mạc Liên Huyền cười, “Tôi chưa bao giờ thấy anh ấy đối xử nhẹ nhàng với người phụ nữ nào, cô là đặc biệt”. Lúc ăn cơm cô đã nghĩ, nếu đây là hạnh phúc của anh, như vậy cô sẽ chúc phúc cho anh.

Mẹ Giai mơ hồ hiểu ra ý tứ trong lời nói của Mạc Liên Huyền, ngược ngùng giải thích, “Tôi nghĩ Mạc tiểu thư hiểu lầm rồi, tôi và Mạc tổng không giống như cô nghĩ đâu, tôi chỉ là thư kí của anh ấy thôi”. Một câu không thể nói hết, cô là người phụ nữ đã có chồng, đâu dám mơ tưởng đến người đàn ông khác. Nếu Mạc Liên Huyền biết cô là vợ Nghiêm Hạo thì không hiểu sẽ nghĩ sao, còn có thể hỏi như vậy không?

“Anh tôi nói muốn theo đuổi cô, người như anh ấy hẳn đã suy nghĩ cẩn thận mới nói ra miệng, mới quyết định hành động”. Mạc Liên Huyền vô cùng thân thiết kéo tay Mễ Giai, cô phát hiện mình có chút thích thú với ánh mắt mở lớn của Mễ Giai, cô không biết có phải vì mối quan hệ với Mạc Chấn Huân hay không, nhưng cô biết cảm giác của cô với cô gái này là không xấu.

Nghe cô ấy nói xong, Mễ Giai thấy choáng váng, đây là cái tình huống gì vậy, Mạc Chấn Huân lại nói muốn theo đuổi cô, đang đùa sao. Ngày nào cô cũng sống trong nơm nớp lo sợ, một ngày anh ta không mắng cô, cô đã phải cảm tạ trời đất lắm rồi.

“Hai người đi cùng nhau, cảm giác thật xứng đôi”. Mạc Liên Huyền nói thật tình. “Có lẽ cô thấy tính tình anh tôi không được tốt, nhưng anh ấy đối với cô rất đặc biệt”.

Mễ Giai nhìn cô ấy, kinh ngạc, cô nên đáp lại những lời này thế nào, cũng quay sang khen cô ấy và Nghiêm Hạo rất xứng đôi? Nói cô ấy đối với Nghiêm Hạo cũng rất đặc biệt? Anh chưa bao giờ công khai mối quan hệ của mình với bất cứ người phụ nữ nào, mặc kệ là người vợ đã cưới hỏi堂堂 hoàng hay scandal kéo dài ba năm với Diêu Mẫn. Không, nói như vậy cô không thể nói được, tuy rằng biết đó là sự thật, nhưng cô không có cách nào nói với cô ấy như vậy. Cô không hiểu vì sao, dù biết rõ bản thân không yêu Nghiêm Hạo, nhưng tận mắt thấy anh thân thiết với người phụ nữ khác, loại cảm giác này so với lúc đọc tin trên báo hoàn toàn khác nhau.

Con người đúng là một loài động vật kì quái, cũng là một việc nhưng phải đến lúc chứng kiến tận mắt mới biết thì ra cũng có sự khác biệt.

Ở bãi đỗ xe, hai người đàn ông đối mặt, một khuôn mặt lạnh lùng như băng, một khuôn mặt mỉm cười đắc ý.

“Hãy chặt đứt ý định với Mễ Giai đi”. Nghiêm Hạo mặt không biểu cảm cảnh cáo Mạc Chấn Huân, hai tay đút trong túi quần gắt gao nắm thành quyền.

“Dựa vào cái gì? Anh không có quyền quản việc đó”. Mạc Chấn Huân khê cười, coi thường lời cảnh cáo.

“Tôi có”. Bởi vì tôi là chồng cô ấy, anh không có quyền mơ tưởng đến vợ của người khác. Nghiêm Hạo muốn nói với anh ta như vậy, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra miệng, bởi vì anh nhớ tới điều kiện của Mạc Liên Huyền, anh là một thương nhân, hơn nữa còn là một thương nhân biết giữ chữ tín.

Thu lại ý cười, Mạc Chấn Huân nhìn anh, “Tôi mặc kệ mối quan hệ giữa anh và Mễ Giai là gì, nhưng tôi không cho phép Liên Huyền bị thương tổn”. Liên Huyền luôn là người anh thương yêu nhất, anh không cho phép cô phải chịu dù chỉ một chút oan ức hay tổn thương, anh cho rằng đây là cách bảo vệ cơ bản nhất của một người anh trai đối với em gái.

“Mạc Liên Huyền biết rõ tôi không xúc phạm cô ấy, về phần Mễ Giai tôi không nghĩ sẽ từ bỏ”. Hiện tại Nghiêm Hạo hối hận muốn chết vì sao lúc trước lại đáp ứng cái điều kiện nhằm chán kia của Mạc Liên Huyền, anh chán ghét loại cảm giác không rõ ràng này.

Nghiêm Hạo không nói nữa, có lẽ anh không nên ở đây nói thêm gì với anh ta, suy nghĩ của Mễ Giai mới là điều anh cần quan tâm, xoay người ngồi vào trong xe lái đi.

Mạc Chấn Huân híp mắt, anh ta nói câu đó là có ý gì? Nói anh ta không yêu Liên Huyền sao?

22. Chương 22

Bởi vì bữa cơm trưa kia nên tâm trạng buổi chiều của Mễ Giai chả ra làm sao, cô cho rằng mình để ý đến những lời nói của Mạc Liên Huyền, có thể nói là cả buổi chiều trong đầu cô chỉ nghĩ đến hình ảnh Mạc Liên Huyền khoác tay Nghiêm Hạo vô cùng thân thiết, Mễ Giai đem hết những chuyện này quy kết thành một nguyên nhân là vì bây giờ cô vẫn còn là Nghiêm phu nhân, một người vợ sao có thể thờ ơ khi thấy chồng mình đi với người phụ nữ khác.

“Cậu làm sao vậy, trông như người mất hồn thế”. La Lệ khẽ đẩy đẩy cô, từ lúc gặp nhau đã cảm thấy cô có gì đó khác thường, nói chuyện cả nửa ngày mà một chút phản ứng cũng không có.

“Hả? Chuyện gì?”. Mễ Giai phản ứng chậm mất nửa nhịp, cô đang suy nghĩ lúc về nên đối mặt với Nghiêm Hạo như thế nào. Nghiêm Hạo sẽ thừa nhận tất cả, sau đó yêu cầu ly hôn với cô? Nếu như đúng là vậy, phải chăng cô nên bắt đầu đi tìm nhà trọ?

“Ôi trời ơi!”. La Lệ uể oải vỗ vỗ trán, tình cảm vừa rồi cô thao thao bất tuyệt nói cả nửa ngày mà người này một chữ cũng không nghe lọt tai ư. Dừng bước chân, nhìn Mễ Giai, nghiêm túc lại lặp lại lời nói một lần nữa, “Tớ nói là tớ không thể về cùng cậu, lát nữa tớ có hẹn, cậu tự về một mình nhé”. Hai người tuy rằng không ở cùng một chỗ, nhưng lại chung đường về nhà, cho nên tan tầm hai người hay cùng nhau đi xe buýt về.

La Lệ vốn tưởng rằng Mễ Giai sẽ truy hỏi xem cô hẹn hò với ai, sau đó cô sẽ nhân cơ hội này kể chuyện về bạn trai mình, nhưng không có.

Mễ Giai dờ dẫm nhìn La Lệ, gật gật đầu đáp, “Ừ”.

“Chỉ. . . Như vậy?”. Chẳng lẽ không có gì muốn hỏi cô sao? Cô còn tưởng cô ấy cũng thích tám chuyện giống mình, tò mò truy hỏi xem hẹn ai.

“Cậu đi chơi vui vẻ, tớ về đây”. Nói xong lập tức xoay người rời đi.

“Này Mễ. . .”. La Lệ còn muốn nói thêm với cô, di động lại đúng lúc này vang lên, là bạn trai gọi tới, thấy Mễ Giai không có ý định quay đầu lại, La Lệ bĩu môi đành từ bỏ.

Mễ Giai đi trên đường, đột nhiên cảm thấy không muốn về nhà, kỳ quái là hôm nay đi trên đường đâu đâu cũng thấy quảng cáo cho thuê phòng. Đây là hiệu lực từ những suy nghĩ trong lòng?

Dây dưa kéo dài mãi nên lúc về đến nhà đã gần bảy giờ tối, mở cửa, Nghiêm Hạo vẻ mặt nghiêm túc ngồi ở sofa, như là đặc biệt chờ cô về.

Mễ Giai sững sốt, đây là lần thứ hai anh về nhà sớm, lần trước là vì chuyện cô ra ngoài làm việc, lần này là muốn bàn với cô chuyện ly hôn?

Mễ Giai hít sâu một hơi, trong lòng tự an ủi: vấn đề này cô đã sớm chuẩn bị, có gì đâu mà phải khẩn trương, việc nên đến cuối cùng cũng sẽ đến.

Không thấy dì quản gia, chắc anh đã bảo dì về trước, dù sao chuyện này cũng không thích hợp để nói trước mặt người thứ ba.

Nghiêm Hạo nhìn cô, thấy cô mới vào cửa đầu tiên là sững sốt, rất nhanh sau đó khước miệng lại mang theo ý cười đi về phía anh, ngồi xuống sofa gần anh. Cô mỉm cười khiến Nghiêm Hạo không khỏi nhú mày, lúc này anh không thích nụ cười trên mặt cô chút nào.

Hai người đối diện hồi lâu, đều không mở miệng, cuối cùng Mễ Giai nhịn không được hỏi, “Anh không có gì muốn nói với em à?”. Không rõ anh vì sao chậm chạp không mở miệng, loại sự tình này không phải là giải quyết càng nhanh càng tốt sao?

“Anh nghĩ em có nhiều chuyện muốn hỏi anh”. Nghiêm Hạo lạnh lùng mở miệng, bất mãn với câu hỏi của cô. Anh vẫn chờ, chờ cô mở miệng hỏi anh về chuyện Mạc Liên Huyền.

Anh thật ga lăng, nhường cô nói trước để cô giữ chút thể diện, thật sự rất chu đáo. Khước miệng Mễ Giai hiện lên ý cười tự giễu. Không biết vì sao, lúc này cô lại cảm thấy có chút xót xa.

“Anh và Mạc tiểu thư. . .”. Mễ Giai cân nhắc hồi lâu, vừa mở miệng lại bị anh ngắt lời.

“Anh và Mạc Liên Huyền không giống như em nghĩ, báo chí viết xằng bậy em đừng để ý, anh và cô ấy chỉ là quan hệ hợp tác”. Nghiêm Hạo vẫn luôn để ý đến biểu cảm biến hóa trên mặt Mễ Giai, nét tự giễu cùng mất mát trên khuôn mặt cô khiến anh không đành lòng, vậy nên không đợi cô hỏi hết, anh đã chủ động giải thích trước.

Lời nói của anh khiến Mễ Giai có chút giật mình, kinh ngạc nhìn anh, nhất thời quên phản ứng.

Khẽ thở dài, đứng dậy đi tới ôm cô vào lòng, hai người cùng chen chúc trên sofa nhỏ hẹp, “Khoảng thời gian trước, chuyện cha qua đời có ảnh hưởng rất lớn đối với công ty, ngân hàng không tín nhiệm liền trực tiếp huỷ bỏ khoản đầu tư cho vay, kế hoạch trọng tâm trong năm nay của công ty nếu không có khoản tiền đầu tư này bắt buộc phải đình chỉ, vì thế bọn anh quyết định hợp tác với tập đoàn Mạc Thị, Mạc Liên Huyền là tổng giám đốc Mạc Thị, dự án hợp tác này do cô ấy trực tiếp phụ trách, cô ấy đối với chuyện hợp tác của hai bên tỏ vẻ rất hứng thú, nhưng có thêm điều kiện là muốn anh phối hợp với cô ấy diễn trò một chút, công ty cần tài chính của Mạc Thị, thế nên anh mới đồng ý”. Nghiêm Hạo kể hết với cô chuyện giao dịch giữa anh và Mạc Liên Huyền.

Mễ Giai nghe có chút mơ mơ màng màng, hồi lâu mới hiểu ra bèn gật đầu, không có lý do gì mà cô không nguyện ý tin tưởng lời anh nói, nằm trong lòng anh rầu rĩ hỏi, “Vậy nên. . . Khoảng thời gian trước thật sự bề bộn nhiều việc?”. Chứ không phải là đi hẹn hò với Mạc Liên Huyền!

Nghiêm Hạo mỉm cười đắc ý, anh nghe được ý tứ trong lời nói của cô, buồn cười nói, “Nếu không em nghĩ là gì?”.

“Em nghĩ rằng anh đi hẹn hò với Mạc tiểu thư”. Giọng điệu Mễ Giai có chút chua xót.

Nghiêm Hạo buông cô ra, khiến hai người mặt đối mặt, qua hồi lâu, mới nghiêm cẩn hỏi, “Em đang ghen?”. Phát hiện này khiến tâm tình anh khoái trá hơn rất nhiều, thoáng chốc đã phá tan tâm trạng buồn bực lúc ban trưa.

Lời nói của Nghiêm Hạo như động đến Mễ Giai, cô bất giác đỏ mặt, Ghen? Cô không biết quan hệ giữa mình với Nghiêm Hạo lại có thể dùng từ ngữ mờ ám như vậy, nhiều lắm cô chỉ cảm thấy với thân phận Nghiêm phu nhân, cô nên có phản ứng đó. Lấp bắp giải thích, “Em...em... Em không có. . . Em... Em sao có thể ăn dấm chua của anh, chúng ta cũng không. Ừ ừm. . .”. Chưa kịp nói hết, miệng đã bị bịt lại.

Vì không muốn nghe những lời nói khiến bản thân mất hứng, Nghiêm Hạo dùng phương pháp hữu hiệu nhất, trực tiếp áp lên miệng cô, hơn nữa phương pháp này cũng khiến anh luôn luôn vui vẻ.

Mễ Giai mở to mắt nhìn anh, hoàn toàn quên phản ứng, hiển nhiên là phát hoảng trước hành động này của anh. Nghiêm Hạo đùa dai khẽ cắn môi cô, thành công khiến cô bừng tỉnh thần trí, đưa tay che mắt cô, đang hôn hít nhiệt tình như vậy mà hai mắt mở lớn cũng có chút sát phong cảnh, tay kia chế trụ gáy cô làm nụ hôn càng sâu hơn.

Mễ Giai luôn rất dễ dàng trầm mê vào nụ hôn của anh, bất giác chậm rãi đáp lại, đưa tay ôm lấy vai anh.

Đối với Mễ Giai, Nghiêm Hạo cảm thấy bản thân luôn dễ dàng bị kích thích, tay bắt đầu không an phận thâm nhập vào trong áo cô, sờ lên chiếc móc nội y quen thuộc, bắt đầu cởi bỏ, vào lúc vừa định có động tác tiếp theo thì bỗng phát sinh kịch vui, giờ phút này cửa lớn bị ai đó mở ra.

Sáu mắt nhìn nhau, thời gian dường như ngừng lại, lúc này Mễ Giai thật sự chỉ muốn chết đi cho xong.

23. Chương 23

Dì quản gia sững sờ nhìn cảnh tượng trước mắt, rất nhanh ý thức được mình trở về không đúng lúc, làm hỏng chuyện tốt của chủ nhân, thật sự tội lỗi, tội lỗi.

Mễ Giai nhìn dì quản gia đứng cạnh cửa, lại nhìn Nghiêm Hạo, mặt thoáng đỏ bừng, vùi đầu vào trong lòng Nghiêm Hạo, tuy rằng hai người quần áo đầy đủ, nhưng chỉ cần là người có mắt vừa trông thấy liền hiểu rõ hiện tại là tình huống gì, chuyện này, chuyện này về sau cô biết đối mặt với dì quản gia thế nào đây! Mễ Giai có cảm giác khóc không ra nước mắt, nghĩ như vậy, đầu càng vùi sâu vào trong lòng Nghiêm Hạo.

“À. . . À tôi đột nhiên nhớ ra trong nhà có việc, tôi. . . Tối nay tôi xin phép về sớm, sẽ không trở lại”. Dì quản gia ngượng ngùng nói, nói xong xoay người bước đi như chạy trốn. Thật sự là gặp quỷ, ra ngoài một lát không nghĩ lúc về lại làm hỏng một chuyện tốt, làm quản gia ở đây hơn ba năm, chưa bao giờ thấy hai

người ân ái tình cảm, chỉ toàn lạnh lùng thờ ơ, hôm nay tại sao lại. . . . Dì quản gia vỗ vỗ đầu, đi vào thang máy, hôm nay không trở về thì sẽ tốt hơn, miễn quấy rầy đôi vợ chồng son trong nhà, thật đúng là tội nghiệt.

Dì quản gia đi rồi, trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, cùng lắm chỉ sau phút phút đồng hồ, tình huống này hoàn toàn bị thay đổi. Nghiêm Hạo nhìn người đang vùi đầu trong lòng mình, nghĩ lại một màn vừa rồi, không kiềm chế được mà cười toe toét, cuối cùng cười lên thành tiếng.

Mễ Giai trốn trong lòng anh không ngẩng đầu, tay đánh đánh vào lưng anh, người này vẫn còn cười được, thật là làm cô tức chết, tức chết.

Nghiêm Hạo không để ý, dường như vô cùng cao hứng, cười không ngừng. Mễ Giai giận dữ, đẩy anh ra, đỏ mặt, trừng mắt, nghiêng răng nghiêng lợi, oán hận nhìn Nghiêm Hạo.

Nhìn bộ dáng tức giận đáng yêu của cô, Nghiêm Hạo càng vui vẻ, nghiêng người về phía trước hôn lên môi cô, vừa hôn vừa muốn đem cô ôm sát, không nghĩ Mễ Giai đột nhiên dùng lực, đẩy anh ra, tức giận nói, “Anh còn cười nữa, em... Em ngày mai làm sao còn mặt mũi mà gặp dì chứ”. Ngày mai chắc chắn dì sẽ cười cô, lớn bằng từng này nhưng cô chưa bao giờ bị mất mặt như vậy.

Nghiêm Hạo lơ đãng, trên mặt vẫn mang theo ý cười, “Chuyện này có gì đâu, chúng ta vốn là vợ chồng, không phải yêu đương vụng trộm, cũng không ăn trộm ăn cướp, ở trong nhà mình thân thiết lại phạm pháp ư? Còn nữa, chả có gì xấu như em nghĩ, quần áo chúng mình chỉ hơi xộc xệch thôi, nhưng lúc đi mở cửa cũng đâu có chuyện gì, anh đã che cho em rồi, sao phải sợ ai nhìn thấy”.

Nghe một chút, lại nghe thêm một chút, người đàn ông này bình thường luôn luôn nghiêm túc hôm nay lại nói chuyện không đứng đắn tí nào! Mặt Mễ Giai càng đỏ hơn, “Anh. . . Anh. . . Đáng ghét, em... Em không thêm để ý đến anh nữa”. Tức giận đến mức ngay cả nói một câu cũng không hoàn chỉnh, đứng dậy xoay người đi về phòng.

Nghiêm Hạo đứng lên đi theo, ôm lấy cô từ phía sau, dỗ dành, “Thôi đừng giận, đừng giận, tất cả là tại anh, tại anh, là do anh quá nôn nóng. Ngày mai, ngày mai anh sẽ nói chuyện với dì quản gia, bảo dì không được cười em”. Nghiêm Hạo ngoài miệng nói rất nghiêm trang, nhưng trong mắt lại không thể che giấu ý cười.

Mễ Giai xoay người, trừng mắt với anh, “Không được, không cho anh nói”. Nếu anh thật sự nói vậy, về sau cô lại càng không muốn làm người.

Nhìn cô, Nghiêm Hạo mỉm cười, cúi đầu hôn lên môi cô, cắn cắn, mút mút, nhân lúc cô không để ý há miệng liền đưa lưỡi vào bên trong, linh hoạt tìm kiếm lưỡi cô, dây dưa chơi đùa không cho cô từ chối, đến lúc cô đầu hàng thì cả hai người đều đã rạo rực. Mễ Giai đầu tiên là kháng cự, nhưng anh lại rất nồng nàn, cuối cùng cô liền đắm chìm vào sự dịu dàng của anh.

Không biết bị hôn bao lâu, Mễ Giai chỉ biết lúc cô sắp ngạt thở Nghiêm Hạo mới buông tha, tựa vào trước ngực anh, Mễ Giai cảm nhận được nhịp tim của anh và của mình đập cùng một tần suất, trước ngực phập phồng, hơi thở ấm áp bên tai, cảm giác này khiến Mễ Giai không hiểu sao vô cùng an tâm, cô có chút tham luyến giờ khắc dịu dàng hiện tại.

Ôm lấy cô, Nghiêm Hạo điều chỉnh lại hơi thở của bản thân, anh đột nhiên nhớ tới những lời nói của Mạc Chấn Huân trong bữa cơm trưa, những lời này khiến anh không thoải mái, rất không thoải mái, không hiểu sao làm anh cảm thấy bất an. Ôm chặt cô, cảm giác cô ở trong lòng mình rất chân thực, anh khẽ gọi bên tai cô, “Mễ Giai”.

“Vâng?”. Dựa vào ngực anh, ngửi hơi thở của anh, Mễ Giai đáp ứng trả lời.

“Chúng ta. . . . Sinh con đi”. Nghiêm Hạo nói. Anh nghĩ, nếu Mễ Giai mang thai, như vậy Mạc Chấn Huân sẽ phải tự tránh ra. Anh không thích người đàn ông khác nghĩ về vợ mình. Cũng là lúc này, anh mới ý thức được mình đối với Mễ Giai lại có ham muốn chiếm hữu mãnh liệt như thế, có lẽ ngày trước không đồng ý cho cô đi ra ngoài làm việc là do nguyên nhân này. Đương nhiên, làm vậy không chỉ là muốn đem cô nhốt trong nhà, anh thật lòng muốn cùng cô sinh con, anh muốn có một bé gái xinh đẹp giống cô, chắc chắn sẽ rất đáng yêu!

Ý nghĩ này không phải là nhất thời cao hứng, trước kia không đề cập đến là vì cô nói cô còn trẻ, nhưng hôm nay Mạc Chấn Huân khiêu khích, thật sự có chút kích thích đến anh.

Nghe anh nói vậy, trong lòng Mễ Giai sững sốt, chốc lát không kịp phản ứng.

Không thấy đáp lại, Nghiêm Hạo buông cô ra, nhìn vào mắt cô, nghiêm túc nói lại một lần nữa, “Chúng ta sinh con đi, anh muốn một đứa trẻ”.

Mễ Giai nhìn anh chăm chú, dường như muốn nhìn ra điều gì từ trong mắt anh, nhưng không trả lời. Đối với chuyện này, cô chưa có chuẩn bị, cũng chưa từng nghĩ tới, cô cho rằng đứa trẻ phải là kết tinh từ tình yêu của hai người, hai người không đủ yêu thương thì làm sao có can đảm để sinh con. Mà cô và Nghiêm Hạo cũng được tính là yêu sao? Cô nghĩ, bọn họ hẳn là không có.

Thấy cô không đáp, Nghiêm Hạo coi như cô đã đồng ý, xoay ngang bế cô lên, đi về phía phòng ngủ của hai người.

24. Chương 24

Mễ Giai khoan khoái ưm một tiếng từ từ tỉnh dậy, quay đầu nhìn về phía bên kia giường, Nghiêm Hạo sớm đã chẳng biết đi đâu, không, không nên nói là chẳng biết đi đâu, cô biết nơi anh đến, anh luôn đặt công việc lên hàng đầu, tuyệt đối là một ông chủ rất có trách nhiệm. Nhưng để làm một người cha, liệu anh đã đủ kinh nghiệm? Lời nói hôm qua của Nghiêm Hạo khiến Mễ Giai nghĩ như vậy, cô bắt đầu lo lắng về chuyện liên quan đến đứa trẻ.

Đưa tay tìm kiếm ở phía đầu giường, sờ soạng muốn tìm di động của mình để xem hiện tại là mấy giờ, rèm cửa sổ màu đậm che khuất toàn bộ ánh sáng bên ngoài, trong phòng tối om làm cho Mễ Giai không thể đoán được giờ giấc. Cô đột nhiên nhớ lại ngày hôm qua lúc về nhà liền để túi trong phòng khách, rồi ngồi xuống sofa nói chuyện với Nghiêm Hạo. Đường nhiên, cô cũng đồng thời nhớ tới dì quản gia sau khi trở về bất gặp tình huống xấu hổ kia của bọn họ, ký ức này khiến Mễ Giai ngượng ngùng vùi mặt vào trong chăn, bây giờ nghĩ lại vẫn còn cảm thấy mất mặt.

Mùa đông, chỉ nằm quần chăn thôi cũng đã đủ dụ dỗ con người, Mễ Giai tham luyện cảm giác ấm áp ấy cỡ nào, nhưng cô phải đi làm, cô nhớ hôm nay mới thứ sáu, ngày mai mới là cuối tuần tươi đẹp làm cho người ta khao khát. Trở mình chuẩn bị đứng lên, không để bản thân quyến luyến chiếc giường. Vậy mà vừa động, ngay lập tức đã cảm thấy toàn bộ cơ thể dường như bị xe tăng nghiền qua, từ thắt lưng trở xuống đều không phải của mình. Mễ Giai đau khổ nhắm chặt mắt.

Trận đau nhức khiến những hình ảnh như trong phim đã diễn ra tối qua bỗng tái hiện lại trong đầu Mễ Giai.

Ở phương diện này, cho tới bây giờ Nghiêm Hạo đối với cô luôn có dục vọng rất mãnh liệt, hai người ở trên giường vô cùng hòa hợp khiến Mễ Giai đã hơn một lần hoài nghi rằng trong suốt cuộc hôn nhân kéo dài ba năm của bọn họ, chưa hề cãi vã, không có dị nghị là vì anh mê đắm thân thể cô. Anh đối với cô nhiệt tình, khẩn thiết, đồng thời cũng dịu dàng, săn sóc, nhưng ngày hôm qua anh đột nhiên trở nên điên cuồng, dường như thật sự muốn thực hiện lời nói của chính mình, cả một đêm anh không ngừng đòi hỏi cô.

Những hình ảnh cực hạn ấy khiến Mễ Giai không khỏi xấu hổ đỏ mặt, đau nhức trên thân thể làm trong lòng Mễ Giai không dưới trăm lần rửa xả Nghiêm Hạo, nhưng cô không hề phát hiện khoe miệng mình bất giác mỉm cười, trong mắt cũng tràn đầy nhu tình.

Mễ Giai nhin đau, đứng dậy xuống giường, cô là một nhân viên tận tụy với công việc. Mở cửa phòng nghe thấy trong bếp có tiếng vang liền đi vào, thì ra là dì quản gia đang nấu cơm trong đó. Dì quản gia cảm giác sau lưng có người, quay lại vừa vặn đối diện với khuôn mặt mang vẻ bất ngờ của Mễ Giai, thân thiết tươi cười với cô, ở chung đã lâu, bà coi Mễ Giai như con gái mình.

“Sao hôm nay đi đến sớm vậy ạ?”. Mẹ Giai biết gia đình đi quán gia cũng ở Thượng Hải, nhưng vẫn cách nơi này một đoạn khá xa, dậy sớm vào mùa đông không phải là một chuyện dễ dàng.

Đi quán gia cười cười, nhìn Mẹ Giai rồi lại nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, “Bây giờ đã là giữa trưa rồi”. Chỉ vào đồ ăn trên bàn, nheo mắt cười, “Hiện tại tôi đang chuẩn bị cơm trưa”.

Mẹ Giai nhìn trời bên ngoài, ánh nắng tươi sáng, lại nhìn trà và cá đã rửa sạch để cạnh bếp ga, cô đến cùng là đã ngủ bao lâu? Nghĩ vậy vội vàng chạy ra phòng khách, tìm được túi xách hôm qua để quên trên sofa, lấy đi động ra, thời gian hiển thị rõ ràng trên màn hình là mười một giờ ba mươi phút. Trời ạ! Cô đã ngủ một mạch đến tận giữa trưa, cô còn phải đi làm mà.

Đi quán gia đi theo sau cô, trông mặt cô thộn ra, chỉ biết cười bất đắc dĩ.

“Đi à, sao đi không gọi cháu dậy, hôm nay cháu phải đi làm”. Mẹ Giai vẻ mặt đau khổ, cô có thể tưởng tượng ra bộ dáng phát hỏa của Mạc Chấn Huân khi thấy mình, trong lòng không khỏi âm thầm cầu nguyện cho bản thân.

“Tiên sinh nói tối qua cô quá mệt, cho nên hôm nay đã giúp cô xin nghỉ”. Đi quán gia nhìn Mẹ Giai đầy ái muội, cười nói.

Nhận ra ý tứ trong ánh mắt của đi quán gia, khuôn mặt Mẹ Giai ửng hồng, trong lòng lại mắng Nghiêm Hạo hơn mười lần, tối hôm qua quá mệt. Mệt? Anh dám nói ra như vậy.

“À, tiên sinh giúp cháu xin nghỉ?”. Vội vàng chuyển đề tài. Nhưng lại bắt đầu lo lắng, Nghiêm Hạo giúp cô xin phép, liệu Mạc Chấn Huân có phát hiện ra điều gì không?

“Vâng, buổi sáng có người gọi điện vào di động của cô, tiên sinh nghe máy, sau đó tiện giúp cô xin nghỉ luôn”. Đi quán gia nói.

“Có người gọi vào di động? Là ai?”. Mẹ Giai có cảm giác không ổn, người đó không phải La Lệ chứ?

“Tôi không rõ lắm, nhưng nghe giọng điệu hẳn là đồng nghiệp của cô”. Điện thoại là do Nghiêm Hạo tiếp, bà cũng không biết nhiều.

Không cần đoán, Mẹ Giai xác định hai trăm phần trăm người đó là La Lệ. Được lắm, giờ cô phải tiếp tục đối mặt với phiền não thứ hai – sự truy vấn của La Lệ như thế nào đây. Lại một lần nữa, Mẹ Giai ở trong lòng chỉ chiết Nghiêm Hạo gấp ngàn lần.

“Tại sao có thể thành ra như vậy. . .”. Thở dài một tiếng, Mẹ Giai bất đắc dĩ cảm thán.

Đi quán gia cười cười, đột nhiên nghĩ đến điều gì, nói, “À, đúng rồi, tiên sinh nhắn cô buổi chiều đến công ty tìm cậu ấy”.

“Đến công ty tìm anh ấy? Vì sao?”. Mẹ Giai không hiểu.

Đi quán gia lắc đầu, “Tiên sinh không nói rõ, chỉ dặn là nhắn cô khoảng năm giờ chiều đến công ty tìm cậu ấy là được”.

Mẹ Giai có chút không tình nguyện gật gật đầu, “Cháu biết rồi”.

Ăn cơm trưa xong, mấy tháng trước ra ngoài đi làm nên giờ ở nhà cô chẳng có việc gì, mấy chậu cây cảnh đã được đi quán gia chăm bón cẩn thận, không cần cô phải nhúng tay vào, những cuốn tiểu thuyết ngôn tình trước đây dùng để giết thời gian giờ cũng chẳng còn kiên nhẫn ngồi đọc lại từng chữ. Xem tivi cũng chẳng có chương trình gì hay, về phòng ngủ tiếp nhưng rồi cũng không ngủ được. Cuối cùng Mẹ Giai quyết định ra ngoài đi dạo, hoặc là vào một quán cà phê ngồi nhâm nhi, cũng sắp tới giờ phải đến ‘Kiến trúc Vũ Dương’ tìm Nghiêm Hạo.

Thay quần áo, Mẹ Giai đi ra ngoài, không gọi xe, cứ như vậy đi bộ dọc theo ngã tư.

Vốn là đi bữa không có mục đích, nhưng đi một lát, dừng lại nhìn, không nghĩ đã đi tới nơi ở trước đây của hai cha con cô. Nơi này vẫn không có nhiều thay đổi, đột nhiên mới phát hiện từ sau khi cha qua đời cho đến lúc lấy Nghiêm Hạo, cô chưa quay về đây lần nào, cô sợ lại chạm vào vết thương lòng, đây là nơi cô đã sống hai mươi hai năm cùng với cha, có lẽ đến bây giờ cô vẫn chưa thể hoàn toàn chấp nhận sự thật là cha

đã qua đời. Có một loại xúc động không thể giải thích, khắc chế cảm giác muốn rơi lệ, Mễ Giai xoay người định rời đi, sau khi xoay người lại đứng sững ở chỗ cũ.

Phía sau Trương Dương không biết đã tới từ lúc nào, nhìn Mễ Giai có chút vui sướng.

“Mễ Giai”. Trương Dương gọi cô, khóe miệng khó giấu nét cười.

25. Chương 25

Mễ Giai nhìn Trương Dương, nghĩ: quái lạ, một người đã hơn ba năm không gặp mà dạo gần đây không hiểu sao đi đến đâu cũng thấy. Cô mỉm cười chào, “Thật là trùng hợp”. Giọng điệu lạnh nhạt, mang theo xa cách.

Trương Dương vui mừng tiến lên định cầm tay Mễ Giai, bị Mễ Giai khéo léo né tránh, nụ cười trên mặt bỗng cứng đờ, nhưng rất nhanh lại khôi phục như thường, cười nói, “Đúng vậy, thật trùng hợp”.

“Em còn có việc, em đi trước”. Mễ Giai cười cười, nói xong xoay người muốn rời đi. Cô không muốn nghĩ nhiều, cũng không có ý định dây dưa thêm với anh.

Đi qua bên người Trương Dương, Trương Dương đưa tay nắm lấy tay cô, có chút thất vọng, “Em đang tránh mặt anh?”.

“Không phải, em thật sự có việc”. Mễ Giai nói xong, muốn rút tay về, nhưng anh không buông. Giằng co vài giây, Mễ Giai nhìn đồng hồ, vẫn còn thời gian, đành nhượng bộ, “Em chỉ có chút thời gian”.

Hai người ngồi trong cửa hàng Starbucks đối diện, gọi hai tách cà phê. Mễ Giai khuấy cà phê trong tách, im lặng vì không biết nên nói gì với anh. Không phải người yêu, cũng không phải đồng nghiệp, miễn cưỡng có thể xem là bạn bè, lại hơn ba năm không liên lạc, không tìm được đề tài để tán gẫu, hiện tại chỉ như hai người xa lạ, cô không rõ vì sao Trương Dương cứ cố chấp muốn nói chuyện với mình.

“Em làm ở ‘Tân Nhã’?”. Trương Dương mở miệng hỏi.

“Vâng, em không biết đây là công ty của anh vợ anh”. Thân phận của Mạc Chấn Huân được anh ta che giấu rất kĩ, gần như tất cả nhân viên công ty đều không biết anh ta chính là thiếu gia của tập đoàn Mạc Thị.

“Nếu em biết anh là chồng của em gái anh ta, em hẳn sẽ không đi làm ở chỗ đó”. Trương Dương tự giễu.

Mễ Giai tay khuấy cà phê đột nhiên khựng lại một chút, không ngẩng đầu, cười cười. Anh nói không sai, nếu biết anh và Mạc Chấn Huân có quan hệ như vậy thì cô sẽ không đến làm ở ‘Tân Nhã’, nếu lúc trước La Lệ biết quan hệ giữa Trương Dương và Mạc Chấn Huân, chắc chắn cô ấy cũng sẽ không giới thiệu cô tới đó.

“Anh đã hy vọng em hận anh”. Trương Dương nói.

Mễ Giai nhú mày, ngẩng đầu nhìn anh, cô không hiểu lời anh nói.

“Như vậy ít nhất chứng minh được trong lòng em còn có anh, chứ không phải như bây giờ, lạnh lùng thờ ơ”. Trương Dương nhìn cô, nói nghiêm túc, trong ánh mắt mang theo khẩn thiết.

“Hiện tại nói như vậy còn có ý nghĩa gì đâu, chúng ta nói chuyện khác đi”. Mễ Giai cười gượng, những lời này giữa bọn họ đã không còn thích hợp, anh đã kết hôn, mà cô cũng đã gả cho người khác, lại ở đây nói về chuyện trong lòng ai có ai, rất không phù hợp.

Trương Dương đột nhiên nắm tay cô, Mễ Giai muốn giằng ra, anh lại nắm càng chặt. Trương Dương kích động nói, “Mễ Giai, anh hối hận. Anh yêu em, điều này chưa bao giờ thay đổi, ba năm nay cứ có thời gian là anh lại tới đây, hy vọng có thể gặp em. Ngày đó gặp lại em trên đường, em không biết anh đã vui mừng đến cỡ nào đâu, anh rất muốn ôm chầm lấy em”. Nói xong nắm tay Mễ Giai càng chặt.

Hành động của anh hơi thái quá, Mễ Giai không thích đụng chạm như vậy, “Trương Dương, anh. . . Anh đừng như thế”. Cô cố rút tay về nhưng không được.

Trương Dương không hề để ý đến sự tránh né của Mễ Giai, tiếp tục nói, “Anh không yêu Khả Huyền, kết hôn với cô ấy hoàn toàn là vì cô ấy có thể giúp đỡ anh, anh đã cho rằng mình có thể cùng cô ấy cứ như vậy đến lúc lìa đời, nhưng đến khi gặp lại em anh mới phát hiện anh vẫn còn rất yêu em. Mễ Giai, chúng ta bắt đầu lại một lần nữa được không?”.

Mễ Giai không giãy nữa, hoảng hốt nhìn anh hỏi, “Còn. . . Mạc Khả Huyền thì sao? Anh muốn ly hôn với cô ấy?”. Phải biết rằng, nếu ly hôn Mạc Khả Huyền, anh cũng sẽ mất hết mọi thứ.

Ly hôn! Trương Dương ngây ngẩn cả người, anh chưa từng nghĩ đến, tuy rằng Mạc Khả Huyền có tính tiểu thư, lòng dạ hẹp hòi hay nghi ngờ vô cớ, nhưng không thể không thừa nhận rằng anh không định ly hôn với cô ta, bởi vì anh không muốn mất đi cuộc sống hiện tại.

“Chúng ta. . . Chúng ta sẽ không để Khả Huyền biết”. Trương Dương chột dạ.

Mễ Giai không thể tin được anh có thể nói ra những lời này, đây là người đàn ông cô đã yêu sâu đậm lúc trước ư? Cô vì con mắt vụng về của mình mà cảm thấy bị ai, đau lòng nói, “Trương Dương, em thật sự coi thường anh”.

Trương Dương không dám nhìn cô, bởi vì anh biết yêu cầu của mình quá đáng, nhưng đúng là anh yêu cô.

Mễ Giai dùng sức hất tay anh ra, “Anh dùng tình yêu để đổi lấy sự nghiệp, em chưa từng hận anh, bởi vì phương thức theo đuổi thành công của mỗi người không giống nhau, anh đã lựa chọn như vậy em chỉ có thể than rằng chúng ta hữu duyên vô phận, nhưng bây giờ anh đưa ra yêu cầu đó, từ đáy lòng em rất coi thường anh”.

“Anh. . . Anh thật sự yêu em”. Trương Dương vội giải thích.

Mễ Giai kích động nói, “Đừng nói đường hoàng như vậy, anh không yêu ai hết, người anh yêu nhất chính là bản thân anh. Nếu lúc trước anh thật sự yêu em, anh sẽ không vì sự nghiệp mà lựa chọn rời bỏ em, nếu hiện tại anh thật sự yêu em, anh sẽ không đưa ra yêu cầu vô sỉ khiến em phải sống lén lút như vậy”. Cô hít sâu, kiềm chế cảm xúc của bản thân, nói tiếp, “Anh làm như vậy không phải yêu em, mà là vũ nhục em, đồng thời cũng hạ thấp chính anh”.

“Mễ Giai, anh. . .” Trương Dương còn muốn giải thích, lại bị Mễ Giai lập tức ngắt lời.

“Xin lỗi, thật sự em còn có việc, em đi trước”. Dứt lời cô cầm túi xách, đi nhanh ra ngoài.

Mễ Giai ra khỏi quán cà phê, liền vẫy taxi nói địa chỉ, hôm nay cô thật sự không nên nói chuyện với anh ta, không nghĩ rằng anh ta có thể đưa ra yêu cầu như vậy, Mễ Giai bắt đầu cảm thấy may mắn vì sự ra đi lúc trước của anh ta.

Bị Trương Dương gây rắc rối, lúc Mễ Giai đến ‘Kiến trúc Vũ Dương’ mới hơn bốn giờ một chút, cô không biết có nên đi vào hay không, cứ đứng do dự ở cửa, không hiểu Nghiêm Hạo muốn cô tới đây làm gì.

Cuối cùng Mễ Giai quyết định vẫn nên gọi điện cho anh trước, nếu có thể nói rõ ràng qua điện thoại thì sẽ không cần phải đi lên đó. Nhưng sau lại nghĩ, tùy tiện điện thoại cho anh liệu có làm phiền đến công việc của anh hay không, cuối cùng Mễ Giai nhấn một tin cho Nghiêm Hạo, ‘Anh tìm em có việc gì?’.

Mễ Giai không đi vào, tản bộ quanh bồn hoa trước cổng công ty, chờ tin anh, nhưng nói thật, cô không biết anh có hồi âm ngay lập tức không, nếu không, chứng tỏ là anh đang bận, như vậy cô sẽ chờ đến năm giờ rồi đi lên, nếu anh trả lời, chứng tỏ là anh không quá bận, như vậy cô sẽ gọi điện cho anh, nếu có thể nói rõ qua điện thoại thì thật sự cô không muốn vào trong đó.

Ngay lúc Mễ Giai đang tính toán, di động của cô vang lên, là Nghiêm Hạo gọi đến.

“Em tới rồi à?”. Không nói nhiều, Nghiêm Hạo mở miệng hỏi thẳng.

“Í. . . Anh tìm em có việc gì?”. Mễ Giai hỏi ngược lại.

“Cứ đến đi đã, anh ở công ty chờ em”. Đầu bên kia điện thoại Nghiêm Hạo cười nói.

“Không thể nói qua điện thoại sao?”. Mễ Giai nhìn cổng lớn của ‘Kiến trúc Vũ Dương’, cau mày hỏi.

“Ừ, không thể nói rõ. Muốn anh cho người đến đón em không?”. Dường như tâm tình hôm nay của Nghiêm Hạo rất thoải mái, Mễ Giai có thể nhận ra qua lời anh nói.

“Không, không cần, em. . . Em đang ở dưới lầu”.

26. Chương 26

Trong phòng hội nghị của ‘Kiến trúc Vũ Dương’, mọi người đều vì Nghiêm Hạo đột nhiên dừng cuộc họp để ra ngoài nghe điện thoại mà cảm thấy vô cùng tò mò. Nhưng cũng vẫn chỉ dừng lại ở tò mò, không có ai dám lên tiếng hỏi.

Điều Mẫn nhìn Nghiêm Hạo, ánh mắt có chút phức tạp, so với mọi người cô còn tò mò hơn về người ở đầu dây bên kia, theo nội dung cuộc điện thoại cô có thể nghe ra đối phương hẳn là một người phụ nữ.

Nghiêm Hạo cúp điện thoại, khoe miệng còn mang theo ý cười. Nhưng rất nhanh đã biến mất, ngẩng đầu nhìn những người khác trong phòng hội nghị, cao giọng hỏi, “Mọi người có ý kiến gì không?”

“Đây là tình hình thu chi tài chính trong tuần trước”. Trưởng phòng tài vụ Bạch Lâm đem bản báo cáo trong tay đưa lên, nói từ tốn, “Tiền đầu tư từ Mạc thị đã dùng đến 80%, tháng sau đợt công trình lần hai sẽ bắt đầu tiến hành, đến lúc đó cần rất nhiều kinh phí, theo tình hình tài chính của công ty bây giờ thì quả là một gánh nặng lớn, cho nên việc điều phối tiền đầu tư từ Mạc Thị lần thứ hai phải được thực hiện càng nhanh càng tốt”

Nghiêm Hạo trầm mặc đọc tài liệu Bạch Lâm đưa, chuyện tài chính thật là phiền toái. Ngẩng đầu nghiêm mặt nói, “Tôi đã biết, còn có vấn đề gì nữa không?”

Mọi người đều yên lặng, trao đổi qua ánh mắt, tất cả đều phát giác hôm nay Nghiêm Hạo không giống bình thường, dường như anh nóng lòng muốn kết thúc cuộc họp, chuyện này trước đây chưa từng có.

Thấy mọi người đều yên lặng, Nghiêm Hạo cũng không nói thêm gì, trực tiếp đứng dậy cầm văn kiện trên bàn, dẫn đầu ra khỏi phòng họp, nhìn đồng hồ, chắc Mễ Giai đã lên đến nơi.

Mễ Giai đón thang máy, đến tầng có văn phòng Nghiêm Hạo thì dừng lại. Ở trước văn phòng lớn của Nghiêm Hạo, có thư kí của anh ngồi ở đó.

“Chào cô, tôi có hẹn với Nghiêm Hạo tiên sinh, cô có thể giúp tôi thông báo một tiếng không?” Mễ Giai có phần thấp thỏm mở miệng.

Thư kí của Nghiêm Hạo cau mày, đánh giá cô, người phụ nữ này cô ta chưa từng gặp qua, hơn nữa thân là thư kí Tổng giám đốc, Tổng giám đốc có hẹn với người phụ nữ này sao cô ta lại không biết?

“Cô có hẹn với Tổng giám đốc?” Cô ta hoài nghi hỏi.

“Đúng vậy, hy vọng cô giúp tôi thông báo một tiếng”. Sự nghi ngờ của cô ta khiến Mễ Giai không khỏi luống cuống, cô không biết phải giới thiệu thân phận của mình với cô ta như thế nào.

Thư kí hồ nghi nhìn cô, lạnh giọng, “Cô tên gì, Tổng giám đốc hiện đang họp, chờ lát nữa ngài ấy ra tôi giúp cô thông báo”

“Cảm ơn cô”. Mễ Giai gật đầu, ngồi xuống sofa gần đó nghĩ, thì ra Nghiêm Hạo còn đang họp, vừa rồi anh gọi điện, cô còn tưởng rằng anh không bận.

Thư kí ngằm vụng trộm đánh giá Mễ Giai, mắt to, làn da trắng nõn, ngũ quan tinh tế, có thể coi như một người đẹp thuần khiết, trong lòng không khỏi âm thầm đoán già đoán non quan hệ giữa cô và Nghiêm Hạo.

Mễ Giai biết có người nhìn mình, cảm giác kì quái này khiến cô khó chịu, cô bắt đầu suy nghĩ có hay không nên xuống dưới đi dạo một chút, lát nữa quay lên tìm Nghiêm Hạo.

Ngay lúc Mễ Giai đang nghĩ định rời đi, cửa phòng họp bị mở ra, Nghiêm Hạo và Diêu Mẫn từ bên trong đi ra.

Nghiêm Hạo gần như liếc mắt một cái liền nhận ra người ngồi ở sô pha đang cúi đầu suy tư chính là Mễ Giai, khéo miệng bất giác mỉm cười, bước nhanh về phía cô, nói, “Em đến rồi à”

Mễ Giai ngẩng đầu, thấy anh, trên mặt lộ ra vui mừng mà chính mình cũng không để ý, gật đầu, “Vâng”. Ánh mắt vừa vận nhìn đến Diêu Mẫn và những người khác phía sau anh, đột nhiên nghĩ gì đó, có chút áy náy nói, “Em. . . Không biết anh đang họp”

Nghiêm Hạo cười thần nhiên, lắc đầu tỏ vẻ không sao, nắm tay cô đi vào phòng làm việc của mình trong sự kinh ngạc của mọi người.

Diêu Mẫn kinh ngạc nhìn cửa phòng Nghiêm Hạo đóng lại, cô nhận ra người phụ nữ bị Nghiêm Hạo kéo tay đi vào, cô ta là thư kí của Mạc Chấn Huân bên ‘Nội thất Tân Nhã’, lần trước đã tới ‘Vũ Dương’, hơn nữa Nghiêm Hạo và cô ta hình như có quen biết, nhưng hôm nay xem ra không hẳn chỉ là quen biết đơn thuần. Nhìn phía trước, bàn tay Diêu Mẫn ở dưới nắm chặt thành quyền.

“Thế nào, Nghiêm tổng của chúng ta lại có niềm vui mới?”. Trưởng phòng tài vụ Bạch Lâm không biết từ lúc nào đã đi đến bên cạnh cô, coi một màn phía trước như trò đùa, khéo miệng tươi cười khinh thường.

Diêu Mẫn lườm cô ta không nói gì, ngược phập phồng.

Bạch Lâm khinh miệt lườm lại, ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén, xem thường nói, “Đàn ông đều như thế hết, có mới nới cũ”. Nói xong không nhìn Diêu Mẫn, xoay người đi về phía thang máy.

Diêu Mẫn hiện tại không có tâm trạng để ý tới lời nói của Bạch Lâm, cái mà cô để ý là những gì xảy ra trong văn phòng.

Trong văn phòng, Nghiêm Hạo để Mễ Giai ngồi ở sô pha, bảo thư kí mang cà phê và tạp chí vào cho Mễ Giai xem giết thời gian, còn mình đi tới bàn làm việc chăm chú đọc tài liệu. Mễ Giai có chút khó hiểu, cô không rõ Nghiêm Hạo gọi cô đến làm gì, đã đến rồi sao lại không nói chuyện với cô.

“Ồm. . . Anh gọi em đến có chuyện gì?”. Không thể cứ ngồi như thế, Mễ Giai cuối cùng cũng hỏi ra miệng.

Nghiêm Hạo không ngẩng đầu, ánh mắt vẫn dán vào tài liệu trên tay, nói, “Chờ anh một chút, đây đều là những văn kiện khẩn cấp, cần phải xử lý trước”. Vừa nói chuyện đồng thời chiếc bút trong tay vẫn không ngừng ghi chép, sửa sửa tài liệu.

“À”. Cho rằng mình quấy rầy đến công việc của anh, Mễ Giai lập tức im miệng, cầm tạp chí trên bàn trà lật xem.

Cốc cà phê uống đã thấy đáy, đối với tạp chí về kiến trúc Mễ Giai không có hứng thú, nên xoay qua tùy ý đánh giá văn phòng của Nghiêm Hạo, lúc ánh mắt đảo qua bàn làm việc đột nhiên dừng lại, Nghiêm Hạo là một người đàn ông rất điển trai, điểm ấy ngay từ đầu Mễ Giai đã biết, nhưng cô cũng không để ý lắm, chỉ là có một câu nói rất phù hợp, đàn ông lúc nghiêm cẩn làm việc luôn có thể hấp dẫn ánh nhìn của phụ nữ.

Nhìn anh cau mày, khéo miệng Mễ Giai vô thức gọi lên một độ cong đẹp mắt, trong mắt cũng có thể thấy tràn đầy nhu tình, đương nhiên những điều này cô đều không phát giác.

Như là nhận ra có người đang ngắm mình, Nghiêm Hạo bỗng ngẩng đầu nhìn về phía cô, Mễ Giai bị sự đột ngột của anh dọa cho sửng sốt, mắt tự nhiên đổ mắt chuyển dời tầm mắt, trong lòng thâm mắng bản thân không có việc gì lại nhìn anh chăm chú làm gì. Nghiêm Hạo đem biểu cảm của cô thu hết vào đáy mắt, ung dung cười, cúi đầu tiếp tục làm việc.

Ngay lúc Mễ Giai cho rằng bản thân đã phát chán đến mức buồn ngủ, Nghiêm Hạo đứng lên, đi đến bên kéo cô dậy, nói, “Xong rồi, đi thôi”

Mễ Giai sửng sốt, “Đi đâu?”, hơi kinh ngạc, không phải anh muốn nói chuyện với cô sao?

Nhìn bộ dáng Mễ Giai vừa mơ hồ lại có chút vô tội, Nghiêm Hạo rung động, cúi đầu ở đôi môi đỏ mọng của cô hôn nhẹ, mỉm cười dịu dàng, “Đi hẹn hò”. Không chờ cô phản ứng, nói xong trực tiếp nắm tay Mễ Giai rời đi.

Mở cửa vừa vặn gặp Diêu Mẫn đang định gõ cửa, không dừng lại mà đi vòng qua cô ta.

Chờ Diêu Mẫn phản ứng lại, Nghiêm Hạo đã kéo Mễ Giai đi gần đến thang máy, thấy thế vội vàng đuổi theo, “Nghiêm tổng, đây là kế hoạch dự án với Mạc thị em vừa làm xong”

Mễ Giai đến bây giờ vẫn còn nhớ rõ lúc trước khi cưới cô, Nghiêm Hạo có nói không muốn công khai quan hệ của bọn họ, nên cô định giằng tay ra, nhưng dưới ánh mắt không vui của Nghiêm Hạo đành dừng động tác, để yên cho anh nắm.

“Đề lên bàn đi, mai tôi sẽ đọc”. Thang máy đến, Nghiêm Hạo không nói thêm gì, lập tức kéo Mễ Giai đi vào.

27. Chương 27

Hết phim, Nghiêm Hạo nắm tay Mễ Giai theo đám đông đi ra khỏi rạp chiếu phim. Tâm trạng Nghiêm Hạo cực kì tốt, biểu cảm không lạnh lùng như trước, khóe miệng luôn ẩn hiện ý cười, trái lại Mễ Giai ở bên cạnh vẫn trong tình trạng lơ mơ, cô không rõ hôm nay vì sao Nghiêm Hạo lại gọi mình tới, chỉ để đi xem phim? Cô thấy xem ra Nghiêm Hạo có vẻ khác thường.

Về không yên lòng của Mễ Giai tất cả đều lọt vào mắt Nghiêm Hạo, lúc xem phim, cái mà cô nhìn nhiều nhất không phải màn hình mà là mặt anh, anh biết hiện tại cô đang nghi hoặc, nhưng cũng không vạch trần, tùy ý hỏi, “Phim không hay à?”.

“Hay. . . Rất hay”. Mễ Giai xấu hổ cười cười, phim hôm nay xem là một bộ phim hài về tình yêu, nhân vật nữ chính có cuộc gặp gỡ bất ngờ, lúc đầu hai người nhìn nhau không vừa mắt, sau đó thành đôi oan gia, đoạn giữa làm ra rất nhiều trò cười, cuối cùng không thể quên được nên trở về với nhau. Đây là một bộ phim âm áp khôi hài, chỉ là tâm tư của Mễ Giai không đặt vào nó, cho nên nói nghiêm túc thì cô chẳng biết trên màn hình đã chiếu những gì.

Nghiêm Hạo mỉm cười, vén những lọn tóc lòa xòa trước trán cô ra sau tai, khẽ nói, “Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm”.

Sự dịu dàng của anh khiến Mễ Giai có phần choáng váng, tim cũng bỗng chốc đập tăng nhịp, lúc anh chạm vào da thịt cô, đột nhiên cô có một loại cảm giác như bị điện giật, sau này cô mới biết cảm giác này gọi là rung động.

Nghiêm Hạo cực kỳ tự nhiên nắm tay cô đi ra ngoài, cứ thế đi lẫn trong dòng người, bề ngoài anh tuần của Nghiêm Hạo giúp anh tăng thêm khí chất nổi bật, thu hút rất nhiều ánh mắt nóng rực không thềm che giấu của mấy nữ sinh, Mễ Giai không có thói quen bị chú ý như vậy, ngại ngùng muốn tránh ra. Cảm giác được Mễ Giai không an phận, Nghiêm Hạo nhủ chặt mày, nhìn cô, biểu cảm có chút không vui.

“Nếu. . . Bị phóng viên nhìn thấy thì không ổn lắm”. Cẩn thận quan sát vẻ mặt biến hóa của anh, Mễ Giai dè dặt nói.

“Anh không phải là nhân vật của công chúng, không có phóng viên nào nhằm chán đến mức cả ngày theo dõi để chụp ảnh anh đâu”. Nghiêm Hạo tức giận lờ cô, sau lại thả nhiên bồi thêm, “Lại nói, nhìn thấy thì làm sao, chúng ta vốn là vợ chồng, chẳng lẽ nắm tay cũng phạm pháp ư”.

Mễ Giai im lặng không nói gì, nhu thuận mặc anh nắm tay kéo đi.

Hai người tìm một nhà hàng gần rạp chiếu phim, không xa hoa nhưng sạch sẽ gọn gàng, làm cho người ta có cảm giác thoải mái như ở nhà. Gọi cơm và vài món ăn gia đình, hai người cứ như vậy bắt đầu bữa tối của bọn họ, Nghiêm Hạo hình như rất đói bụng, anh ăn một miệng lớn, nhưng tướng ăn vẫn vô cùng nhã nhặn, Mễ Giai dăm chiêu gắp gắp đồ ăn trong bát, không thể nào động đũa.

Nghiêm Hạo gấp đồ ăn để vào bát Mễ Giai, “Em mau ăn đi, ăn xong mình ra bờ sông tản bộ”. Theo kế hoạch của anh, ‘buổi hẹn hò’ hôm nay phân ra ba bước, đầu tiên là xem phim, sau đó ăn cơm, cuối cùng là đi dạo.

“Còn. . . Anh còn muốn đi dạo ở bờ sông?”. Mễ Giai ngạc nhiên nhìn anh, hôm nay anh rốt cục là làm sao vậy? Đường như đã thay đổi thành một người khác.

“Đúng rồi, hẹn hò không phải đều như thế sao?”. Nghiêm Hạo nói thản nhiên, đối với chuyện hẹn hò nam nữ này anh cũng không có nhiều kinh nghiệm, nhớ mang máng thời niên thiếu với mỗi tình đầu đều làm vậy.

“Vì. . . Vì sao?”. Mễ Giai không hiểu, không hiểu sự thay đổi đột ngột của anh.

“Chả vì sao hết, chỉ là anh muốn làm như vậy thôi”. Nghiêm Hạo trả lời bất cần, đồng thời lại gấp thêm thức ăn cho Mễ Giai, hiện tại bát cơm của Mễ Giai gần như đã bị anh gấp thành đầy ú, cơm bị che kín không thể nhìn thấy.

“Nhưng anh trước kia. . . . Không phải như thế”. Mễ Giai nhỏ giọng nói, không dám ngẩng đầu nhìn anh.

Nghiêm Hạo mỉm cười, trông cô bây giờ giống một nàng dâu nhỏ thời cổ đại đang chịu oan ức, liền trêu, “Thế nào, em đây là đang oán giận anh trước kia không lãng mạn ư?”.

Nghĩ rằng anh hiểu lầm, Mễ Giai vội vàng giải thích, “Không có, chỉ là cảm thấy có hơi là lạ”.

Buông bát đũa, Nghiêm Hạo nghiêm túc nhìn Mễ Giai, nắm tay cô, nói, “Mễ Giai, có lẽ chúng ta chưa hiểu hết về đối phương, chúng ta kết hôn cũng không phải xuất phát từ tình yêu, nhưng hiện tại chúng ta có thể bắt đầu thử tìm hiểu, thử yêu nhau”.

Anh thích Mễ Giai, điểm này anh có cảm giác ngay từ đầu, nhưng gần đây mới xác định, anh không thích ánh mắt ngày đó Mạc Chấn Huân nhìn Mễ Giai, tuy khả năng là anh ta chỉ tìm cách khiêu khích mình, nhưng anh vẫn để ý. Anh biết Mễ Giai đối xử với anh cũng như anh đối xử với cô, nếu anh mở lời, cô sẽ rời đi. Ý nghĩ đó khiến anh cảm thấy khó thở, cho nên anh nghĩ mình thích cô, hơn nữa anh cũng thích cảm giác này, bởi vì anh đối với cô có ham muốn chiếm hữu mãnh liệt.

Mễ Giai kinh ngạc nhìn Nghiêm Hạo, anh đặc biệt ‘thông báo’, ờ, cứ tạm thời gọi là ‘thông báo’ đi, thật là có chút dọa đến cô, nếu không phải chính tai mình nghe được, cô thật không thể tin lời này được nói ra từ miệng Nghiêm Hạo.

Nhìn anh hồi lâu, Mễ Giai cuối cùng vẫn không cho anh một đáp án chính xác, xấu hổ cúi đầu, mặt đỏ lên, ăn thức ăn anh gấp cho lúc trước. Nghiêm Hạo cũng không ép cô, cười dịu dàng, sau lại tiếp tục cầm bát đũa.

Cuối cùng hai người cũng không tán bộ thành công, bởi vì lúc Mễ Giai đang cúi đầu ăn, trùng hợp là La Lệ hôm nay tăng ca đến bây giờ, đang tính trước tiên cùng bạn trai đến đây ăn một chút, sau đó đi xem phim ở rạp chiếu phim bên cạnh.

“Mễ Giai?”. Thấy Mễ Giai ở bàn bên đang cúi đầu ăn cơm, La Lệ bất ngờ gọi, cô nhớ sáng nay vì lo lắng chuyện hôm qua lúc về trông Mễ Giai như mất hồn mất vía nên gọi điện hỏi thăm, không nghĩ rằng nghe điện lại là một người đàn ông, còn nói Mễ Giai hôm nay không thoải mái, nhờ cô giúp cô ấy xin nghỉ.

“Lệ, Lệ Lệ?”. Mễ Giai giật mình ngẩng đầu, thấy bàn bên cạnh là La Lệ và một người đàn ông, Mễ Giai nhận ra người đó, chính là đồng nghiệp của bọn cô ở công ty.

Bạn trai của La Lệ cũng trông thấy Mễ Giai, hào phóng mỉm cười gật đầu với cô, lúc ánh mắt dời sang Nghiêm Hạo ngồi đối diện Mễ Giai, không khỏi mở lớn, hết nhìn anh rồi lại nhìn Mễ Giai, biểu cảm giống như ‘không thể tin được’.

La Lệ cũng thấy Nghiêm Hạo, nhìn Mễ Giai, ánh mắt như muốn hỏi đến cùng là đã xảy ra chuyện gì.

Mặc cho bọn họ bất ngờ kinh ngạc, Nghiêm Hạo vẫn thong dong gật đầu chào hỏi.

Mễ Giai hiện tại có cảm giác hết đường chối cãi, cũng không còn tâm trạng ăn cơm, nhân lúc hai người La Lệ vẫn còn kinh ngạc chưa kịp phản ứng, kéo Nghiêm Hạo, vội vàng thanh toán hóa đơn rồi rời đi.

28. Chương 28

Mễ Giai cảm thấy mình rất có tổ chức làm đà điểu, biết La Lệ sẽ gọi điện thoại ỉnh, cô lập tức tắt máy, để di động yên tĩnh nằm trong ngăn kéo hai ngày. Cô thật sự không biết phải giải thích thế nào về mối quan hệ với Nghiêm Hạo, cho nên đà điểu nghĩ có thể trốn được bao lâu thì cứ trốn. Nhưng chỉ cần làm trong cùng một công ty, liền giống như ở hai nhà đối diện, mở cửa là có thể nhìn thấy.

Giữa trưa La Lệ không thèm ăn cơm, trực tiếp kéo Mễ Giai lên sân thượng của công ty, trông cô ấy dường như muốn ăn tươi nuốt sống cô.

Mễ Giai đương nhiên biết cô ấy kéo mình lên đó là muốn hỏi gì, lại giả bộ cười khan, “Thời tiết hôm nay thật là. . .”. Lời này còn chưa nói hết, Mễ Giai đã thấy hối hận, cô muốn nói hiện tại thời tiết thật đẹp, chết tiệt, lại không nghĩ hôm nay trời đầy mây, một tia nắng nhỏ cũng không thấy, hoàn toàn mù mịt, gió thổi mạnh khiến người ta run rẩy.

“Thời tiết thế nào?”. La Lệ mỉm cười nhìn cô, giống như tâm tình rất tốt, hai tay khoanh trước ngực, nhàn nhả chờ Mễ Giai đi qua.

“Thật. . . Không ra gì”. Sắc mặt hiện tại của La Lệ tuy là cười tươi như hoa, nhưng Mễ Giai có thể khẳng định tâm tình của cô ấy bây giờ giống như khí trời hôm nay, tuyệt đối không ổn, trong lòng Mễ Giai cảm thấy khiếp đảm.

“Di động của cậu bị sao vậy, tớ gọi mãi mà không được?”. La Lệ ý cười không giảm, nhưng trong nụ cười thần nhiên ẩn chứa vài phần nguy hiểm.

“À, đúng rồi, hai ngày nay di động không kêu, tớ cũng không biết, đến đêm qua mới rung lên, ha ha. . . Ha ha. . .”. Mễ Giai cười ngượng, nói dối không chớp mắt.

Đột nhiên sắc mặt La Lệ trầm xuống, thu lại toàn bộ tươi cười trên mặt, quát cô, “Có phải nếu tớ không hỏi ra miệng, cậu định mãi mãi sẽ không nói với tớ? Đến bây giờ cậu vẫn còn muốn giấu diếm tớ, vậy xem như cậu không hề coi tớ là bạn”.

La Lệ tức giận, thật sự tức giận, cô cảm thấy bản thân là một người bạn thật lòng với Mễ Giai, chuyện gì cũng nghĩ cho cô ấy. Trương Dương phụ bạc cô ấy, cô còn kích động hơn, ngẫm đem tên phụ bạc kia mắng không dưới ngàn lần, cứ nhìn thấy Trương Dương là cô cực kì khó chịu, chỉ thiếu chút tiến lên cho anh ta hai cái tát. Vậy mà cô ấy, việc gì cũng không nói với cô, ngay cả quen bạn trai cũng phải che giấu, đề phòng cô.

La Lệ như vậy khiến Mễ Giai sợ hãi, lúc trước hai người bọn họ thỉnh thoảng cũng hay bắt đồng quan điểm, nhưng không nghiêm trọng mấy, còn lần này, La Lệ rõ ràng rất tức giận.

“Không, không phải thế, tớ không nghĩ vậy, cậu là người bạn duy nhất của tớ”. Ý thức được mức nghiêm trọng của sự việc, Mễ Giai vội vàng kéo tay La Lệ giải thích, “Tớ. . . Tớ chỉ là. . . Không biết nên nói với cậu thế nào”.

“Tớ khó khăn trong giao tiếp thế à? Như vậy làm cậu khó xử sao? Nói mấy câu mà không biết phải nói như thế nào sao? Nói thẳng không phải là xong sao?”. La Lệ tức giận nhìn cô, thật sự có chút cảm giác bị cô đả bại.

Mễ Giai nhìn cô ấy hồi lâu, thở dài bộc trực nói, “Cha anh ấy. . . Là người năm đó đã đâm vào cha tớ”.

La Lệ mở to hai mắt, không thể tin được lời cô nói.

Mễ Giai cười nhạt, xoay người đi đến bên cạnh lan can chắn. La Lệ đuổi theo, đi cùng cô, không dám tùy tiện mở miệng.

Mễ Giai nhìn nhìn trời, lâu sau mới kể tiếp, “Tai nạn xe năm đó không phải là lỗi của họ, cho nên tớ cũng không trách Nghiêm gia, tớ đã từng hơn một lần tự trách mình trước sự ra đi của cha, nếu không phải vì tớ, cha sẽ không phải vội vàng mà vượt đèn đỏ”. Giọng điệu có chút ghen ngào. La Lệ lo lắng vỗ vỗ vai cô.

“Khi đó tớ chỉ biết im lặng đau khổ, có lẽ là vì áy náy trước cái chết của cha, Nghiêm Vũ Dương đến tìm tớ, ông ấy đối với tớ rất tốt, giống như là cha ruột của tớ vậy, tớ khát vọng tình cảm đó, cho nên lúc ông nói

muốn coi tớ như con gái để chăm sóc, tớ đã đồng ý, cùng ông đến Nghiêm gia”. Khôi phục lại tâm trạng, Mễ Giai nói hờ hững, dường như đang kể về chuyện xưa của một người khác.

“Lúc trước cậu nói đang ở nhờ nhà một người bạn của cha cậu, đó chính là Nghiêm gia?”. La Lệ nhớ hồi trước có hỏi Mễ Giai ở đâu, Mễ Giai nói là ở nhờ nhà một người bạn của cha cô ấy.

Mễ Giai gật đầu cười, quay sang La Lệ, “Nói đúng ra thì đó là nhà của tớ, bởi vì ba năm trước tớ đã kết hôn với Nghiêm Hạo”.

La Lệ há hốc miệng, ánh mắt mở lớn đến không thể lớn hơn, chuyện này làm sao cô dám tin, Mễ Giai kết hôn, hơn nữa là kết hôn với Nghiêm Hạo, hơn nữa kết hôn đã ba năm?

Nhìn bộ dáng của cô ấy, Mễ Giai mỉm cười, “Được rồi, đây là toàn bộ câu chuyện, là nguyên nhân vì sao Nghiêm Hạo lại nghe điện thoại của tớ và chúng tớ cùng đi ăn cơm ở chỗ đó, còn vấn đề gì nữa không?”.

“Thế nào. . . Sao lại có thể như vậy?”. Hơn nửa tiếng sau La Lệ vẫn chưa thể tiêu hóa những lời kể của Mễ Giai, cô tình nguyện tin rằng gần đây Mễ Giai mới quen Nghiêm Hạo, như vậy sẽ dễ làm người ta tin tưởng hơn.

“Cậu không tin ư? Cũng đúng, đến bây giờ tớ vẫn cảm thấy có chút khó tin”. Mễ Giai trêu ghẹo. Cô nghĩ, Nghiêm Hạo giữ bí mật quá giỏi, ba năm rồi mà người ngoài không thể phát hiện ra chuyện anh đã kết hôn, nhưng việc này xem ra cô cũng có chút công lao, bởi vì khi ra ngoài cô luôn thức thời tránh xa anh.

“Nhưng mà, vài năm nay báo chí viết về Nghiêm Hạo. . .”. La Lệ vốn thích đọc mấy tạp chí lá cải, đối với những tin đồn tình cảm của Nghiêm Hạo cũng có biết chút ít.

Đau lòng nhìn Mễ Giai, La Lệ quan tâm nói, “Ở nơi nhà giàu ấy, cậu nhất định đã chịu không ít tủ thân”.

Mễ Giai cười lắc đầu, “Cha chồng đối với tớ rất tốt, giống như đối với con gái ruột vậy, cho nên tớ không bị tủ thân, hơn nữa chúng tớ không ở cùng bố mẹ chồng, Nghiêm Hạo có mua nhà trong nội thành”.

“Nhưng Nghiêm Hạo anh ta. . .”. La Lệ muốn nói, lại đột nhiên ý thức được điều gì, thở dài hỏi, “Mễ Giai, cậu có yêu Nghiêm Hạo không? Hoặc là, Nghiêm Hạo có yêu cậu không?”.

Đối với vấn đề La Lệ thắc mắc, Mễ Giai sửng sốt, cô chưa từng nghĩ đến chuyện này, cô yêu Nghiêm Hạo không? Nghiêm Hạo yêu cô không? Bỗng nhiên cô nhớ tới lời nói hôm đó của Nghiêm Hạo ở tiệm cơm, ‘có lẽ chúng ta chưa hiểu hết về đối phương, chúng ta kết hôn cũng không phải xuất phát từ tình yêu, nhưng hiện tại chúng ta có thể bắt đầu thử tìm hiểu, thử yêu nhau’, cho nên anh hẳn là không thích cô, vậy còn cô? Chắc là cũng không thích.

Không trả lời, Mễ Giai cười nói với La Lệ, “Lệ Lệ, giờ cậu đã biết mọi chuyện, cậu có thể giữ bí mật giúp tớ không?”.

La Lệ thở dài, bất đắc dĩ gật đầu.

Đến khi hai người rời khỏi sân thượng, ở phòng nhỏ phía sau Mạc Chấn Huân mới đi ra, khí trời hôm nay làm tâm trạng anh phiền chán buồn bực nên muốn tìm một nơi yên tĩnh nghỉ ngơi, lại không nghĩ rằng ở trong này nghe được một đoạn đối thoại. Nhìn về phía cửa xuống, lông mày vì nghĩ chuyện vừa rồi mà nhíu chặt.

29. Chương 29

Trong sảnh nhà hàng, Mạc Liên Huyền quay đầu nhìn quanh, không bao lâu đã thấy mục tiêu cần tìm ở gần cửa sổ. Trên mặt thoáng tươi cười, đi về hướng ấy.

“Anh”. Ngọt ngào gọi, kéo ghế tựa ra, ngồi xuống phía đối diện Mạc Chấn Huân.

Mạc Chấn Huân như đang suy nghĩ điều gì, ngay cả cô đến cũng không phát hiện, mày nhíu chặt, cũng không nghe thấy Mạc Liên Huyền gọi.

“Anh?”. Thấy anh không có phản ứng, Mạc Liên Huyền lại gọi lần nữa, đưa tay quơ quơ trước mặt anh.

“À”. Mạc Chấn Huân lấy lại tinh thần, thấy em gái đã ngồi trước mặt mình, nặn ra một nụ cười miễn cưỡng, “Tối rồi à, vừa tan làm sao?”.

“Dạ”. Mạc Liên Huyền đau nhức cổ, cả ngày chỉ ngồi một chỗ không hoạt động, dường như bây giờ xương cổ của những thành phần trí thức đều như vậy. “Anh đang nghĩ gì vậy, em gọi mãi cũng không phản ứng”.

Mạc Chấn Huân cười cười, không trả lời, “Không có gì, em muốn ăn gì để anh gọi giúp”.

“Anh ăn gì em ăn nấy, em không kén ăn”. Mạc Liên Huyền cười tủm tỉm.

Mạc Chấn Huân gọi hai phần ăn, hôm nay anh có vẻ trầm mặc, ít nói, không khí quái dị này Mạc Liên Huyền không thể không cảm giác được.

“Anh, hôm nay anh sao vậy, là lạ”. Bữa tối ăn vừa miệng, Mạc Liên Huyền no bụng buông dao đĩa, hỏi.

Nghe vậy Mạc Chấn Huân cũng buông bộ đồ ăn trong tay, đưa mắt nhìn cô. Biểu cảm có chút nghiêm trọng, mở miệng, “Em và Nghiêm Hạo thật sự đang hẹn hò?”. Giữa trưa trên sân thượng vô ý nghe được những lời khiến anh không yên lòng cả buổi, anh cứ suy nghĩ đến vấn đề này mãi, anh sợ em gái mình bị lừa.

Về mặt của Mạc Liên Huyền có chút hoảng loạn, nhưng rất nhanh đã bị che đậy, cười tươi giấu đi chột dạ, đáp, “Biểu hiện lần trước của em còn chưa rõ ràng sao, thế nào đến bây giờ anh vẫn hoài nghi như vậy?”.

“Nói với anh, các em thật sự đang hẹn hò?”. Mạc Chấn Huân nghiêm túc hỏi lại, nếu đáp án là thật, nói cách khác hiện tại Liên Huyền là người thứ ba, anh không hy vọng em gái mình phải gánh cái tiếng xấu đó trên lưng.

“Đương nhiên là thật”. Mạc Liên Huyền trả lời rất nhanh, giọng điệu mang theo kiên định.

“Lập tức chia tay, anh ta không thích hợp với em”. Mạc Chấn Huân lạnh lùng nói, biểu cảm đã không còn dịu dàng như trước.

“Vì sao, em cảm thấy rất tốt, xét về gia thế bối cảnh, chúng em coi như môn đăng hộ đối, xét về tài mạo năng lực, chúng em cũng có thể nói là trai tài gái sắc, có chỗ nào không phù hợp?”. Mạc Liên Huyền sáng giọng.

“Anh ta không xứng với em”. Ở trong lòng anh, Liên Huyền xứng đáng tìm được một người đàn ông tốt, nếu Nghiêm Hạo không phải đã có gia đình, có lẽ sẽ như Liên Huyền nói, bọn họ là một đôi vẹn toàn được ông trời tác hợp, nhưng muốn Liên Huyền chịu tủi thân làm kẻ thứ ba, người anh trai là anh tuyệt đối không cho phép.

“‘Kiến trúc Vũ Dương’ không xứng với ‘Tập đoàn Mạc Thị’?”. Mạc Liên Huyền hỏi ngược lại, trong lòng lo lắng nghĩ, hôm nay anh trai toàn nói những lời quái dị, hay anh ấy đã phát hiện được điều gì?

“Xứng, những thứ em kể đều xứng, nhưng anh ta. . .”. Còn chưa nói xong, Mạc Liên Huyền đã ngắt lời anh.

“Em thích anh ấy, việc này và việc anh ấy có phải là tổng giám đốc ‘Kiến trúc Vũ Dương’ hay không không liên quan, cũng không ảnh hưởng gì từ gia thế bối cảnh nhà anh ấy, em không cần những thứ đó”. Mạc Liên Huyền không muốn tiếp tục đề tài này, cô sợ nếu nói nhiều sẽ lộ ra dấu vết, nên đã trực tiếp khẳng định, cho thấy tâm ý của mình đối với Nghiêm Hạo, hy vọng anh không dấn động gì đến vấn đề này nữa.

Mạc Chấn Huân nhìn cô, cảm thấy sự chân thành trong ánh mắt cô, cau mày hỏi, “Em thật sự thích anh ta?”.

“Đương. . . Đương nhiên”. Mạc Liên Huyền chột dạ, nhưng cô có tài diễn trò thiên phú, nói y như thật, làm cho người khác không thể phát hiện.

Mạc Chấn Huân thở dài một tiếng, nhắm chặt mắt, không nói nữa. Hiện tại trong lòng anh vô cùng hoảng loạn, anh muốn nói với Liên Huyền rằng Nghiêm Hạo thật ra đã kết hôn, hơn nữa còn kết hôn đã ba năm,

nhưng anh lại rất yêu em gái mình, từ nhỏ đã đặc biệt yêu thương cô, anh không muốn cô thương tâm khổ sở.

“Được rồi anh à, chúng ta không nói chuyện này nữa, mẹ rất nhớ anh, cả ngày cứ nhắc hoài. Ba tuy không nói gì, nhưng em biết ông cũng rất muốn anh về thăm nhà. Thế nên tối nay anh về nhà cùng em đi, ở lại một đêm là được rồi”. Mạc Liên Huyền chuyển đề tài.

Mạc Chấn Huân không nói, gật đầu coi như trả lời. Hiện tại anh đang rối loạn, anh cần chút thời gian để ổn định lại, nghĩ xem nên nói thế nào, làm thế nào để khả năng tổn thương Liên Huyền là thấp nhất.

Lúc về Mạc gia đã là tám giờ tối, hôm nay Mạc Chấn Huân về nhà không báo trước nhưng cũng không khiến hai ông bà Mạc vui vẻ, bởi vì bọn họ còn đang lo lắng về chuyện buồn của cô con gái út.

Vừa mới bước vào cửa, Mạc Chấn Huân và Mạc Liên Huyền đã nghe thấy tiếng khóc, kèm theo bà Mạc đứng một bên nhẹ nhàng an ủi.

“Chuyện này là thế nào?”. Trên sofa, Mạc Khả Huyền ngồi dựa vào mẹ khóc lóc, cha nghiêm túc ngồi bên cạnh, Liên Huyền đi tới hỏi. Theo bản năng quay đầu tìm, không thấy bóng dáng của Trương Dương, cậu ta không về cùng Khả Huyền ư?

Bà Mạc ngẩng đầu, bất đắc dĩ nói, “Trương Dương có người phụ nữ khác ở bên ngoài”.

Nghe thế Mạc Chấn Huân đứng sau nhú mày, hôm nay sao lại lắm chuyện như vậy.

Liên Huyền kinh ngạc, làm sao có thể, cô thấy Trương Dương rất nhường nhịn Khả Huyền, bọn họ lúc nào cũng ân ái ái ái, “Sao lại có chuyện đó? Khả Huyền, em tận mắt nhìn thấy?”.

“Nếu bắt được, em chỉ hận không thể xông lên tát cho con hồ ly tinh kia hai cái”. Đang tựa trong lòng mẹ, Mạc Khả Huyền ngẩng đầu nói, ánh mắt mang theo vẻ hung ác.

Nghe em gái nói vậy, Liên Huyền có thể xác định Khả Huyền cũng chưa nhìn thấy tận mắt, “Không phải nhìn thấy tận mắt, sao đã vội khẳng định, nói không chừng chỉ là hiểu lầm thôi”.

“Hiểu lầm, hiểu lầm cái gì, tối qua Trương Dương uống say, mơ mơ màng màng nói, nói cái gì yêu, cái gì rất nhớ em này nọ, còn có thể sai ư? Mấy ngày nay em cảm thấy anh ấy có chút khác thường, không nghĩ rằng anh ấy thật sự ở bên ngoài vụng trộm”. Dứt lời, Mạc Khả Huyền lại khóc nức lên.

“Thật là Trương Dương nói như vậy?”. Liên Huyền hoài nghi hỏi.

Tựa vào lòng bà Mạc, Mạc Khả Huyền nức nở trả lời, “Em nghe rõ rành rành, anh ấy nói. . . Anh ấy nói. . . Mẹ Giai, anh yêu em, anh rất nhớ em. Chị xem em có thể nghe nhầm sao? Ngay cả tên cũng đã gọi, em hiểu lầm anh ấy sao?”.

Liên Huyền nghe tên Mẹ Giai có chút quen tai, nhưng không nhớ được là ai. Nhìn em gái như vậy, việc này ắt hẳn là thật, bất đắc dĩ thở dài, tiến lên cùng mẹ an ủi em.

Mọi người trong nhà không hề để ý lúc Mạc Chấn Huân nghe những lời nói vừa rồi của Mạc Khả Huyền bỗng trừng lớn mắt.

Mẹ Giai? Trương Dương và Mẹ Giai có quan hệ gì? Mạc Chấn Huân trong lòng suy nghĩ, mày nhăn càng chặt.

30. Chương 30

Nghiêm Hạo hôm ấy nói muốn cùng cô thử tìm hiểu, thử yêu nhau, nhưng ngay thứ hai sau đó đã sắp xếp đi công tác, chẳng nói với cô một tiếng, cũng không gọi được một cuộc điện thoại, vài ngày trôi qua Mẹ Giai không có một chút tin tức nào của anh, lại trở về giống như ba năm vừa rồi. Đây là chuyện hết sức bình thường, nhưng lần này cô có hơi để ý, điều đó khiến Mẹ Giai cảm thấy bất ngờ, cười cười tự giễu, không rõ

bản thân vì sao lại suy nghĩ nhiều như vậy, có lẽ là vì những lời anh đã nói ngày hôm đó, ít nhiều cũng có phần ảnh hưởng.

Lắc lắc đầu, thu lại tâm trạng đi lạc của mình, Mễ Giai bắt đầu chuẩn bị những thứ cần thiết cho công việc hôm nay.

Mạc Chấn Huân mang theo túi công văn đi vào, nhìn thấy Mễ Giai, ánh mắt đột nhiên tối sầm lại, nhũu mày, lúc đi qua bàn làm việc của cô, nói, “Cô vào đây một lát”.

Mễ Giai không nghĩ nhiều, cho rằng anh muốn bàn chuyện công việc, đứng dậy theo sau anh đi vào.

Mạc Chấn Huân buông cặp tài liệu trong tay, tâm tình phiền muộn đưa tay nói lỏng cà vạt trên cổ, giữa trưa hôm qua trên sân thượng nghe được một chuyện, lúc sau ở nhà ăn lại nghe Liên Huyền nói với anh là yêu Nghiêm Hạo, tối về nhà lại thấy Khả Huyền khóc lóc kể, tất cả đều khiến anh tâm phiền ý loạn.

“Mạc tổng, có việc gì phân phó?”. Mễ Giai rất biết điều, ở trước mặt anh ta cô luôn nói năng dè dặt cẩn thận, chỉ sợ chẳng may chọc anh ta tức giận.

Tuy rằng hiện tại tâm tình buồn bực, nhưng anh vẫn bình tĩnh hỏi, “Cô và Trương Dương có quan hệ gì?”. Không quanh co lòng vòng, không thăm dò thái độ của cô, Mạc Chấn Huân lập tức hỏi thẳng. Anh không hiểu sao mấy chuyện gần đây đều có liên quan đến cô.

Mễ Giai ngẩn ra, không rõ vì sao anh đột nhiên hỏi như vậy, hay anh đã biết chuyện lúc trước giữa cô và Trương Dương? Lập bắp trả lời, “Tôi. . . Không hiểu ý của Mạc tổng?”.

“Thế nào? Cô định nói với tôi cô không quen Trương Dương?”. Đôi mắt chim ưng nghiêm khắc nhìn chăm chăm cô, dường như có thể nhìn thấu lòng người. Hôm qua lúc Khả Huyền nhắc đến tên cô, anh liền tin tưởng lời nói của em gái mình là thật. Nhưng về phần Mễ Giai thật sự có loại quan hệ đó với Trương Dương hay không, anh không chắc chắn, nhưng ít nhất là hai người có quen biết.

“Tôi với anh ấy là bạn cùng trường”. Mễ Giai đáp.

“Chỉ thế thôi?”. Mạc Chấn Huân lạnh lùng hỏi lại, anh không nghĩ chỉ đơn giản như vậy.

Giọng điệu của anh ta khiến Mễ Giai cảm thấy không thoải mái, “Bằng không anh nghĩ là thế nào?”. Cô nghĩ anh ta hẳn đã biết điều gì đó, nhưng không quan trọng, anh ta biết thì đã sao, người bị tổn thương năm đó là cô cơ mà.

Nhìn cô không trả lời, trầm mặc một lát, lại hỏi, “Lúc trước cô có biết quan hệ giữa tôi và cậu ta không?”.

“Không biết”. Nếu biết cô tuyệt đối sẽ không đến đây.

Mạc Chấn Huân không hỏi nữa, trầm mặc hồi lâu mới lạnh nhạt mở miệng, “Cô ra ngoài đi”.

Mễ Giai cũng không nói nhiều, lập tức xoay người rời đi.

Buổi sáng không thoải mái khiến tâm trạng Mễ Giai cả ngày nay không thể vui nổi, hôm nay cô về một mình, La Lệ mới có bạn trai nên gần đây lúc nào cũng vội vàng đi vun đắp ngọt ngào hạnh phúc, nghĩ đến La Lệ, Mễ Giai nở nụ cười hiếm có, cô thật lòng vì chuyện La Lệ tìm được hạnh phúc mà cảm thấy vui vẻ.

Ra đến cửa lớn công ty, từ chiếc Audi màu đen đỗ bên đường, Trương Dương xuống xe đi về phía cô, hôm nay nhìn anh có vẻ tiêu tụy, tóc tai lộn xộn, quần áo trên người cũng nhăn nhúm.

Mễ Giai ngạc nhiên nhìn anh, nhất thời không có phản ứng.

“Mễ Giai”. Trương Dương mở miệng gọi cô, thanh âm có chút khàn khàn. Hôm qua ở nhà âm ỉ một trận với Mạc Khả Huyền, cô khóc lóc đòi về nhà mẹ đẻ, còn anh buồn bực cả đêm uống rượu trong quán bar, không biết vì sao, anh nên đến dỗ Mạc Khả Huyền về nhà, nhưng trong lòng lại chỉ nhớ đến Mễ Giai, không thể không chế tâm tưởng, anh không biết cô đang ở nơi nào, cho nên đã lái xe đến chờ ở đây.

Mễ Giai phản ứng đi tới, cô không biết anh đã gặp chuyện gì, cũng không muốn biết, cũng cảm thấy không cần phải biết. Lại nhớ tới lời nói lúc sáng của Mạc Chấn Huân, bèn nghĩ nên tránh đi sẽ tốt hơn, thờ ơ gạt đầu, lướt qua anh định rời đi.

“Mẽ Giai, đừng đi”. Trương Dương bắt lấy tay cô, “Hiện giờ anh rất hoảng loạn, em có thể trò chuyện với anh được không?”. Ngữ khí hèn mọn như đang cầu xin.

Nhìn anh như vậy, Mẽ Giai có chút động lòng, nhưng không muốn dây dưa thêm với anh, quay đầu nói, “Em không thể chia sẻ với anh điều gì, nếu anh thật sự hoảng loạn, em khuyên anh nên tìm một nơi nào đó yên tĩnh để chỉnh đốn lại cảm xúc của bản thân, em không giúp được anh”. Nói xong giằng tay ra khỏi tay anh, nhưng vừa mới xoay người, một bàn tay hung hăng tát vào má phải cô, nóng bừng đau đớn nhanh chóng lan ra trên mặt.

Cái tát này khiến Mẽ Giai choáng váng, cô hoàn toàn không hề phòng bị, cô thậm chí còn không hiểu đã xảy ra chuyện gì, dường như là phản xạ có điều kiện, liền lấy tay che mặt, kinh ngạc ngẩng đầu, trước mắt là một cô gái xinh đẹp, nhưng biểu cảm khuôn mặt cô ta rất dữ tợn, trong ánh mắt có lửa phần nộ thiêu đốt. Mẽ Giai nhớ gương mặt xinh đẹp này, cô ta là em gái Mạc Chấn Huân, là vợ Trương Dương, Mạc Khả Huyền.

Trương Dương có phản ứng trước Mẽ Giai, đi tới hung hăng bắt lấy cổ tay Mạc Khả Huyền, phần nộ quá, “Cô muốn làm gì?”. Thanh âm của anh rất lớn, khiến cho người đi đường xung quanh đều dừng lại nhìn ba người bọn họ, đương nhiên, trong số những người đó không thể thiếu nhân viên của ‘Tân Nhã’, dù sao hiện tại vừa tan tầm, hơn nữa vẫn đang ở dưới cổng công ty, thấy Mẽ Giai, bọn họ bất giác hít vào một hơi, nhưng không ai dám tiến lên.

“Tôi muốn làm gì? Tôi đến để hỏi xem anh và con hồ ly tinh kia muốn làm gì?”. Mạc Khả Huyền cũng không kém cạnh, giọng điệu cao vút. Hôm nay Liên Huyền đột nhiên gọi điện báo cái tên Mẽ Giai có chút quen tai, hình như là thư kí của anh cả, cô đột nhiên nhớ có lần cùng Trương Dương đến tìm anh trai, ở cửa thang máy có gặp hai cô gái, lần đó cô thấy Trương Dương hơi kì lạ, nhưng không mấy để ý, nghe Liên Huyền nói vậy mới nghĩ đến tìm anh trai hỏi rõ ràng, không ngờ ở cửa lại chứng kiến một màn lôi kéo của bọn họ.

“Cô quả thực không thể nói lý”. Trương Dương giận giữ hất tay cô ta ra, xoay người quan tâm Mẽ Giai, “Mẽ Giai, em không sao chứ?”. Đưa tay định xoa lên gò má phồng hồng, lại bị Mẽ Giai theo bản năng tránh đi.

Thấy tình huống như vậy, Mạc Khả Huyền càng cuồng nộ, tiến lên đánh vào người Trương Dương, khộc mắng, “Trương Dương, anh là đồ khốn nạn, đều giả, vô lại. . .”.

“Đủ rồi”. Cầm lấy tay Mạc Khả Huyền, trong mắt Trương Dương đã tràn đầy lửa giận, dường như chỉ thêm chút nữa liền bùng nổ.

Mạc Khả Huyền bị anh dọa tới mức cả kinh, một chút cũng không dám phản ứng, ngơ ngác nhìn anh, trên mặt giàn giụa nước mắt.

Người trên đường vây xem càng ngày càng nhiều, Mẽ Giai vẫn ôm mặt như trước, không nói gì trong tình huống vừa rồi, lúc này, đẩy đám người ra, Mạc Chấn Huân một mình đi tới.

31. Chương 31

Mạc Chấn Huân đầu tiên đem ánh nhìn quét một lượt xung quanh, tất nhiên những nhân viên của ‘Tân Nhã’ rất thức thời tránh ra, vài người qua đường cũng vì ánh mắt nghiêm khắc ấy mà có chút khiếp đảm, sờ sờ mũi tản ra một chút. Nhìn em gái khộc lốc ỉ ôi, Trương Dương bên cạnh biểu cảm dữ tợn mang theo lửa giận chưa ngớt, Mẽ Giai bụm mặt đứng một bên, những ngón hồng trên mặt rõ ràng khiến mọi người có thể biết được cái tát kia của Mạc Khả Huyền đã dùng bao nhiêu lực.

Mạc Khả Huyền nhìn thấy anh trai, tủi thân khộc nhào vào trong lòng anh, “Anh. . . Trương Dương bắt nạt em, bọn họ đều bắt nạt em. . .”.

Mạc Chấn Huân vỗ nhẹ em gái, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Mẽ Giai. Lúc này Mẽ Giai cũng dần dần lấy lại phản ứng, tay buông khỏi mặt, trên mặt in rõ năm vết ngón tay. Quay đầu đón nhận ánh mắt anh,

“Quan hệ giữa tôi và Trương Dương không phải như vậy, về sau hy vọng các người hãy tìm hiểu thật kĩ trước”.

“Không phải cái gì, tôi đã nhìn thấy hết”. Mạc Khả Huyền hung hăng trừng mắt với cô, vừa rồi Trương Dương giữa ban ngày ban mặt lôi kéo tay cô ta, không lẽ cô lại nhìn nhầm.

“Cô thấy cái gì? Cô thấy anh ta kéo tay tôi, chẳng lẽ cô không thấy tôi đã giằng ra định quay đi? Cô thấy chúng tôi dùng dằng, chẳng lẽ cô không nghe thấy những lời tôi nói với anh ta? Cô dựa vào đâu mà khẳng định quan hệ giữa tôi và anh ta là như cô nghĩ?”. Mễ Giai kiên định nhìn lại cô ta, giọng điệu mang theo khí thế bức người, vô duyên vô cớ lĩnh một cái tát, lại còn phải nghe mấy lời đổ oan, tâm tình hiện tại của Mễ Giai vô cùng tức giận, cô tự nhận là cô đã cố tránh mặt Trương Dương, không nghĩ rằng hôm nay lại rước lấy hiểu lầm như vậy.

“Tôi. . .”. Mạc Khả Huyền bị hỏi có chút ấp úng, vừa rồi cô thấy Trương Dương kéo tay Mễ Giai, thật tình cũng thấy Mễ Giai có nói gì đó, nhưng lúc ấy cô đã tức giận đến phát điên, hoàn toàn không để ý tới hành động của Mễ Giai, làm sao mà bình tĩnh cho được.

“Thế nào? Không có lời nào để nói sao?”. Mễ Giai tiến lên một bước, nhìn cô ta, khí thế không cho phép kháng cự.

Mạc Khả Huyền từ bé đã là công chúa nhỏ trong nhà, chưa bao giờ phải chịu oan ức, ông xã thay lòng khiến cô cảm thấy cực kì tổn thương, hiện tại Mễ Giai lại hỏi dồn bức cô không thể trả lời, bỗng chốc, tính khí tiểu thư kiêu kì trở lại, không yếu thế hỏi Mễ Giai, “Nếu thật sự các người không có gì, Trương Dương đều mỗi ngày nhớ tới cô sao?”.

“Đủ rồi, đừng làm loạn nữa, theo anh về nhà”. Trương Dương bình tĩnh, đưa tay kéo Mạc Khả Huyền từ trong lòng Mạc Chấn Huân.

“Không được, hôm nay chúng ta phải nói chuyện cho rõ ràng”. Mạc Khả Huyền hung hăng trừng mắt nhìn anh, trên mặt còn mang theo nước mắt.

“Được rồi, Khả Huyền, chúng ta về nhà nói chuyện, về nhà Trương Dương sẽ cho em công bằng”. Mạc Chấn Huân khuyên can. Người đứng xem xung quanh đã bắt đầu xì xào bàn tán, Mạc gia ở Thượng Hải có thể coi là một gia tộc lớn, bây giờ lại cãi lộn trên đường, quả thật là mỗi ngon của báo chí, không biết là muốn người ta chê cười đến mức nào nữa.

“Người khác muốn nghĩ gì, muốn làm gì tôi không thể ngăn cấm, tình cảm vợ chồng các người xảy ra vấn đề lại đem trách nhiệm đổ hết lên đầu người khác, việc đầu tiên phải làm là tự mình xem xét xem bản thân đã cố gắng hay chưa”.

“Nếu không phải cô xen vào, giữa chúng tôi căn bản không có vấn đề gì”. Mạc Khả Huyền kiên định đáp trả, như muốn khẳng định Mễ Giai chính là kẻ thứ ba trong cuộc hôn nhân của cô ta.

Lời này hôm nay Mễ Giai nghe thấy thật buồn cười, cười lạnh nhìn cô ta, lại nhìn Trương Dương bên cạnh, “Là tôi xen vào, hay là ba năm trước cô xen vào quan hệ lúc đó giữa tôi và Trương Dương?”.

Mạc Khả Huyền không ngốc, hơn nữa lời nói của Mễ Giai hết sức rõ ràng, cô có thể nhận ra ý tứ trong đó, hoài nghi hỏi, “Cô có ý gì?”.

“Tôi nói còn chưa đủ hiểu? A... Hay là cô có thể hỏi lại chồng cô”. Mễ Giai cười lạnh.

Mạc Khả Huyền đảo mắt nhìn về phía Trương Dương, Trương Dương có chút chột dạ không dám nhìn cô ta.

Lúc này Mễ Giai mới nói thêm, “Mặc kệ lúc trước quan hệ giữa tôi với Trương Dương là gì, đó đều đã là chuyện của quá khứ, hiện tại tôi và anh ta không có quan hệ, về sau cũng sẽ không có bất cứ liên quan gì hết”.

Nói xong Mễ Giai xoay người rời đi, cô không cần biết bọn họ sẽ phản ứng thế nào, bởi vì chuyện đó không liên quan đến cô. Tin hay không tin thì cô cũng chỉ biết nói vậy, làm thì cũng chỉ biết làm vậy.

Mễ Giai bắt đầu thấy có chút may mắn là Nghiêm Hạo đi công tác, nếu không mặt sưng đỏ như này nhất định không biết nên giải thích với anh thế nào.

Mễ Giai cứ thế đi một mình trên đường, trên mặt truyền đến đau đớn cũng không thêm để ý, dường như không có cảm giác, cứ bước đi vô định, mà con đường này vừa vặn ngược hướng về nhà cô, cô không chú ý phía sau có một chiếc ô tô màu xám bạc chậm rãi đi theo mình.

Mạc Chấn Huân lái xe đi theo sau Mễ Giai, anh kỳ thực không biết bản thân vì sao muốn làm như vậy, cuối cùng đành kết luận: có lẽ bởi vì Khả Huyền hiểu lầm mà đánh cô, người anh trai như anh cũng có chút áy náy.

Đi theo Mễ Giai hơn nửa tiếng, Mạc Chấn Huân thấy cô dừng lại ở một cửa hàng bán cá cảnh, nhìn những chú cá nhỏ bơi qua bơi lại trong bể kính. Mễ Giai đứng nhìn gần năm phút, Mạc Chấn Huân không nhẫn nại xuống xe, đi đến bên cạnh cô, không nhìn cô mà nhìn bể cá, hỏi, “Xem vui như vậy sao?”.

Mễ Giai không nhìn anh, dường như không hề bất ngờ trước sự xuất hiện của anh, vẫn nhìn bể cá bình tĩnh đáp, “Có người đã nói, cá là loài động vật vui vẻ nhất, bởi vì trí nhớ của chúng rất ngắn, chỉ vồn vện có ba giây”.

Mạc Chấn Huân quay đầu nhìn cô, không nói gì, chờ cô đi tiếp.

“Vì trí nhớ ngắn ngủn có ba giây, chúng không nhớ gì về những chuyện không vui, trong quãng đường bơi từ thành bể bên này đến thành bể bên kia là đã quên sạch, thế nên chúng có thể du ngoạn suốt ngày, rất vui vẻ”. Mễ Giai mỉm cười.

“Cô tin điều đó?”. Nghe xong Mạc Chấn Huân vội hỏi.

Mễ Giai quay đầu nhìn anh, “Nếu nghĩ như vậy có thể khiến tôi vui vẻ, vì sao tôi lại không tin?”.

Nhìn khuôn mặt sưng đỏ của cô, Mạc Chấn Huân cảm thấy không đành lòng, áy náy nói, “Vừa rồi Khả Huyền đã hiểu lầm cô, thật xin lỗi, tôi thay Khả Huyền xin lỗi cô”.

“Tôi tưởng tượng bản thân mình giống như một con cá, đối với những chuyện không vui tôi sẽ quên đi, huống hồ như anh nói chuyện này chỉ là hiểu lầm, tôi không cần phải so đo tính toán”. Mễ Giai cười nhạt trả lời.

“Mặt của cô. . .”. Mạc Chấn Huân nhìn khuôn mặt sưng đỏ, trong mắt có phần thương tiếc.

Mễ Giai đưa tay sờ lên má, hiện tại đau đớn đã giảm bớt, chỉ còn chút cảm giác nóng nóng. Nhìn anh vẫn đang áy náy, bèn nói, “Nếu anh cảm thấy áy náy thì ngày mai cho tôi nghỉ phép đi”. Cô dí dỏm ra điều kiện.

Nhìn Mễ Giai như vậy, Mạc Chấn Huân như bị mê hoặc, anh luôn cho rằng cô là người nhu nhược, nhưng giờ cô lại khôi phục nhanh như vậy khiến anh có chút kinh ngạc, xem ra cô cũng rất kiên cường.

32. Chương 32

Bởi vì áy náy nên Mạc Chấn Huân cho Mễ Giai nghỉ phép hai ngày, thêm cả cuối tuần, Mễ Giai xem như có được một kì nghỉ ngắn. Sáng sớm hôm sau La Lệ gọi điện thoại tới, Mễ Giai biết nhất định khi đi làm đồng nghiệp đã kể chuyện với cô ấy, trong điện thoại La Lệ chửi rủa Trương Dương hết lần này đến lần khác, ngay cả Mạc Khả Huyền cũng không tha. Mễ Giai chỉ nghe rồi cười, trong lòng cảm thấy ảm áp.

Nghiêm Hạo cuối tuần này sẽ về, lúc anh về mặt Mễ Giai cũng đã đỡ hơn, Mễ Giai không biết nếu anh biết chuyện cô bị người khác tát sẽ có phản ứng gì, nhưng vẫn dặn dì quản gia đừng nói với Nghiêm Hạo.

Hôm nay Mễ Giai nhàn rỗi ra ban công chăm sóc cây cảnh, cho nên cô không phát hiện người nào đó đã trở về, đến khi có hai cánh tay vòng qua thắt lưng ôm eo cô từ phía sau, hơi thở ảm áp quen thuộc phả lên cổ cô, lúc này cô mới để ý người đàn ông vừa đi công tác suốt một tuần đã trở về, lúc đi không gọi lấy một cú điện thoại, khi về cũng không báo trước.

“Anh. . . Đã về rồi”. Sau khi nói câu đó, Mễ Giai mới phát giác bản thân đối với việc anh trở về có chút vui mừng.

“Ừm”. Nghiêm Hạo vui mặt ở cần cổ cô trả lời, không hiểu sao ngửi thấy mùi hương riêng biệt trên người cô lại khiến anh cảm thấy yên lòng, cảm giác trống rỗng trong lồng ngực một tuần qua nháy mắt dường như đã được lấp đầy, lúc này anh mới phát hiện, thì ra. . . Anh nhớ cô.

Đối với sự thân mật này Mễ Giai cảm thấy có chút không tự nhiên, chỉ sợ dì quản gia nhìn thấy lại chê cười, hơn nữa hôm nay Nghiêm Hạo hơi quái lạ, những lúc trước anh đi công tác về chưa từng như vậy, nhiều nhất cũng chỉ là đêm đó về phòng không ngừng đòi hỏi cô. Kéo tay anh ra, Nghiêm Hạo lại bá đạo ôm chặt, “Để anh ôm một lát”.

Mễ Giai không phản kháng, cứ để anh ôm như vậy, lẳng lặng không biết qua bao lâu, Nghiêm Hạo buông cô ra, kéo tay cô đi vào phòng khách, Mễ Giai lúc này mới phát hiện trên mặt anh đầy mồ hôi, rất tự nhiên mà đau lòng hỏi, “Đi công tác rất mệt sao?”.

Nghiêm Hạo lắc đầu cười nhẹ, đi công tác với anh mà nói sớm đã tập mãi thành quen, chỉ là lần này đặc biệt nhớ cô. Mở va li hành lý, lấy ra một chiếc hộp hình chữ nhật đưa cho Mễ Giai.

Mễ Giai hồ nghi nhìn anh, nhận lấy mở ra, bên trong là một chiếc vòng cổ, cứ gọi là vòng cổ đi, Mễ Giai lấy ra, đó là vòng cổ tròn châu, nhưng chỉ có duy nhất một viên trên châu, dùng một cái dây nhỏ xíu giống như dây câu cá xuyên qua, nhưng viên trên châu rất lớn, sáng bóng, vừa thấy đã biết là có giá trị xa xỉ, tuy đơn giản nhưng Mễ Giai lại rất thích. Cô vui sướng nhìn Nghiêm Hạo, “Là. . . Cho em?”. Thật ra trong lòng Mễ Giai đã biết, nhưng vẫn nhịn không được muốn xác nhận lại một chút, dù sao trước đó Nghiêm Hạo chưa bao giờ tặng cô thứ gì.

Nghiêm Hạo mỉm cười cầm lấy, vòng ra sau cô, đem chiếc vòng đeo lên cổ tuyết trắng, sau đó quay người cô lại, cẩn thận nhìn ngắm một phen, rồi hôn lên trán cô, nghiêm túc nói, “Rất đẹp”.

Lần đầu tiên, Mễ Giai chủ động tiến tới ôm cổ anh, cười vui vẻ, “Cảm ơn anh, em thích lắm”.

Từng ngày, từng ngày cứ như vậy trôi qua, Mễ Giai vẫn giữ nếp đi làm như trước, tháng ba, dự án hợp tác giữa ‘Vũ Dương’ và Mạc Thị – đợt công trình thứ nhất chính thức bắt đầu, ngày nào Nghiêm Hạo cũng bận rộn bù đầu, nhưng khác biệt là, dù hiện tại bận công việc nhưng Nghiêm Hạo vẫn cố gắng về nhà sớm, thỉnh thoảng lại cùng Mễ Giai ra ngoài dùng cơm, chuyện của anh và Mạc Liên Huyền trên báo chí cũng từ từ lắng xuống, Mễ Giai biết giữa bọn họ đã có một vài thứ dần dần thay đổi, cô không biết như vậy là tốt hay xấu, nhưng cũng không bài xích sự thay đổi đó.

Sáng hôm nay dì quản gia có chút việc nên phải về nhà, lúc Mễ Giai đi làm về mới bắt đầu chuẩn bị cơm chiều, thấy thế Mễ Giai đi ra giúp dì, lâu ngày, cô và dì quản gia sớm đã không còn phân biệt chủ tớ, ngược lại thân thiết như mẹ con. Mễ Giai không phải xuống bếp, chỉ đứng bên cạnh nhặt rau.

Hai người tán gẫu, dì quản gia nói, “Gần đây tiên sinh có về hay về sớm”. Trước kia toàn gần nửa đêm mới về, một tháng trở lại đây rõ ràng về sớm rất nhiều lần.

“Vâng”. Mễ Giai gật đầu, mỉm cười.

Bận rộn với nỗi thất bại, dì quản gia không quên nói thêm, “Mễ Giai à, cũng nên sinh em bé đi”.

Mễ Giai đỏ mặt, hờn dỗi, “Dì nói cái gì vậy”.

Thấy Mễ Giai đỏ mặt thẹn thùng, dì quản gia vui vẻ trả lời, “Tôi nói thật đấy, phụ nữ càng lớn tuổi càng khó sinh”.

“Được rồi được rồi, việc đó mình cháu không thể quyết định”. Mễ Giai không muốn tiếp tục đề tài, bây giờ cô và Nghiêm Hạo đang thử tìm hiểu nhau, nhưng chưa suy nghĩ đến chuyện này.

“Vậy phải bảo tiên sinh cố gắng hơn thôi”. Dì quản gia nói rõ ràng, Mễ Giai vì da mặt mỏng nên hai gò má lại đỏ ửng, hờn dỗi, “Đáng ghét”. Nói xong bỏ rau lại, lập tức ra khỏi phòng bếp.

Trong phòng bếp, dì quản gia cười lớn, trong phòng khách, Mễ Giai vẫn xấu hổ đỏ mặt, cố hít sâu.

Chuông cửa đúng lúc này vang lên, Mễ Giai thoáng sửng sốt, không rõ là ai. Ở đây trên cơ bản không có khách đến, chỉ có ba người là cô, Nghiêm Hạo và dì quản gia, mà mỗi người bọn họ đều có chìa khóa, cho nên người ngoài cửa chắc chắn không phải Nghiêm Hạo.

Mễ Giai nghi hoặc tiến lên, xuyên qua mắt mèo nhìn thấy người kia khiến cô bất ngờ, nhưng cũng chỉ trong chớp mắt, Mễ Giai vội vàng mở cửa.

“Mẹ!”. Mễ Giai kêu lên, không sai, người tới là mẹ Nghiêm Hạo, mẹ chồng Mễ Giai.

Vu Phân Phương tháo kính râm xuống, lườm Mễ Giai, bất mãn nói thầm, “Động tác chậm chạp, mở có cái cửa mà cũng tận nửa ngày”. Nói xong cầm chiếc túi đồ thẩm đi thẳng đến sô pha trong phòng khách.

Mễ Giai đóng cửa, đi đến trước mặt bà, có chút ngạc nhiên hỏi, “Mẹ, hôm nay mẹ tới đây là...?”.

Vu Phân Phương quay đầu nhìn xung quanh phòng một hồi, cuối cùng dời ánh mắt đến Mễ Giai, ngắc đầu cao giọng nói, “Chẳng lẽ tôi không thể tới?”.

“Đương nhiên. . . . Không phải vậy”. Biết bà không thích mình, Mễ Giai cười huề.

“Tôi đến lâu như vậy, ngay cả chén trà cô cũng không muốn rót?”. Vu Phân Phương nhìn Mễ Giai, bắt đầu gây khó dễ.

“Dạ dạ dạ, con đi pha trà ngay đây”. Mễ Giai nói xong vội vàng xoay người định đi vào phòng bếp.

Như nghĩ đến điều gì, nhìn xem bốn phía, Vu Phân Phương kêu lên, “Chờ một chút”.

“Dạ”. Mễ Giai nghi hoặc xoay người nhìn bà.

“Hành lý của tôi đâu? Cô không mang vào sao?”. Trong giọng nói mang theo trách cứ rõ ràng.

Hành lý? Hành lý gì cơ? Mễ Giai vô tội lắc đầu.

“Còn không mau đi lấy?”. Vu Phân Phương chán ghét lườm cô, tức giận nói.

Mễ Giai lên tiếng trả lời rồi nhanh chóng chạy ra cửa, mở ra, một cái va li LV màu đỏ đang để ở đó.

Đem hành lý vào, Mễ Giai không hiểu hỏi, “Mẹ, đây là...?”. Trong lòng cô thoáng một cảm giác bất an.

Quả nhiên.

“Từ hôm nay trở đi, tôi sẽ ở đây”. Vu Phân Phương giống như bà hoàng tuyên bố quyết định của mình với Mễ Giai.

33. Chương 33

Bây giờ Vu Phân Phương rất cô đơn, buồn tẻ, Nghiêm Vũ Dương ra đi để lại bà một thân một mình ở căn biệt thự lớn như vậy, trong lòng cảm thấy cô đơn nói không nên lời, mặc dù có người giúp việc hầu hạ bên cạnh, nhưng dù sao cũng không phải là quan hệ máu mủ, không phải người thân của mình thì vẫn tồn tại nhiều khoảng cách.

Những người cao tuổi đều hy vọng con cái có thể thường xuyên ở bên cạnh, cho dù hay khắc khẩu, hờn dỗi cũng vẫn tốt hơn là chỉ có một mình đối diện với không gian bốn bề yên ắng lạnh như băng. Điểm này, rốt cuộc Vu Phân Phương đã được lĩnh hội đủ. Vậy nên dù không thích Mễ Giai, bà vẫn muốn đến ở cùng các con.

Mễ Giai nuốt nước miếng, nhìn hành lý, lại nhìn bà, hỏi, “Mẹ. . . Tính ở đây luôn với chúng con. . . .?”. Không phải Mễ Giai không hiểu thuận, nhớ những tình huống đã xảy ra lúc trước, cô lo rằng bà vì không ưa con dâu là cô mà ăn không ngon miệng, lại sinh bệnh, nếu thật như vậy cô sẽ trở thành bất hiếu.

Vu Phân Phương nhấp ngụm trà Mễ Giai vừa rót, lườm cô, “Thế nào, hay cô không cho phép?”.

“Không. . . Đương nhiên là không, haha”. Mẹ Giai cười gượng, cô nào dám chứ, nhà là của Nghiêm Hạo, bà là mẹ Nghiêm Hạo, cô đâu có quyền gì mà không cho bà ở đây.

“Vậy còn thất thần cái gì, còn không mau đem hành lý của tôi chuyển vào phòng dành cho khách”. Vu Phân Phương tức giận lườm cô, miệng lầm bầm, “Cứ phải để nói mới làm, đúng là đầu gỗ”.

Mẹ Giai cười cười, không muốn so đo, xoay người định kéo hành lý, đúng lúc này dì quản gia từ trong bếp đi ra, gạt đầu chào Vu Phân Phương, rồi đi về phía đồng hành lý.

“Sao vẫn chưa có cơm ăn, muốn để người ta đói chết hả”. Vu Phân Phương ngồi trên sofa bắt mắt nói, kỳ thực bà đói bụng thật, hôm nay bận thu dọn hành lý với mấy thứ linh tinh, đến bây giờ vẫn chưa được ăn một bữa cơm tử tế, hiện tại ngửi được mùi thức ăn bay ra từ trong phòng bếp, bụng lại càng cảm thấy đói.

Dì quản gia định đưa tay lấy hành lý bèn ngừng lại, Mẹ Giai nhìn bà mỉm cười, “Dì à, mẹ đói bụng, dì dọn cơm trước đi, việc này cứ để cháu”. Nói xong cố hết sức kéo hành lý đi vào phòng dành cho khách.

Tối đó lúc Nghiêm Hạo trở về đã hơn chín giờ, vừa vào cửa liền thấy mẹ mình ngồi trên sofa phòng khách xem ti vi, Mẹ Giai đang thu dọn mấy thứ vụn vặt trong phòng dành cho khách, dì quản gia thì lấy nước để lau cả trong cả ngoài phòng.

“Mẹ!”. Đối với Nghiêm Hạo mà nói, chuyện mẹ đột nhiên xuất hiện ở nhà mình là tuyệt đối bất ngờ, anh nhớ từ sau khi anh chuyển ra ngoài ở mẹ chưa từng tới đây lần nào.

Vu Phân Phương quay đầu, thấy con trai, trên mặt hiện rõ nét vui sướng nói không nên lời, xem ra, giờ khắc này bà mới thật sự nhìn thấy người thân, Mẹ Giai không tính.

Nghiêm Hạo cởi áo khoác, tùy tiện để cặp tài liệu xuống, đi đến bên cạnh mẹ.

“A Hạo, con đã về rồi”. Vu Phân Phương dứt khoát không xem ti vi nữa, kéo tay Nghiêm Hạo, nhìn trái rồi nhìn phải, cuối cùng sắc mặt đột nhiên trầm xuống, “Sao sắc mặt con lại kém như vậy, cảm cũng nhơn hơn, Mẹ Giai chăm sóc con thế nào đấy”. Nói xong không vui lườm Mẹ Giai ở đằng sau, ánh mắt mang theo trách cứ.

Mẹ Giai đầu tiên là sững sốt, lúc Vu Phân Phương quay đi, lại nhí nhảnh le lưỡi nhìn Nghiêm Hạo.

Nghiêm Hạo bị Mẹ Giai chọc, muốn cười nhưng cố nhịn lại, nghiêm trang giải thích với mẹ, “Tháng trước bắt đầu đợt công trình đầu tiên, vậy nên trong khoảng thời gian này con rất bận, mẹ đừng trách Mẹ Giai”.

“Chuyện công ty là vô cùng, con đấy, bình thường cũng không chịu chú ý nghỉ ngơi”. Trong giọng nói tràn ngập tình thương và sự quan tâm của một người mẹ đối với con, Mẹ Giai đột nhiên có cảm giác cực kỳ hâm mộ, cô gần như đã quên mẹ mình trông như thế nào.

“Mẹ, sao mẹ lại tới đây?”. Nghiêm Hạo hỏi.

“Con đã bao lâu không về thăm mẹ, mẹ nghĩ mẹ mà không đến con sẽ nhanh chóng quên mẹ mất thôi”. Vu Phân Phương tức giận, khinh khỉnh nhìn con trai.

Nghiêm Hạo ngượng ngùng sờ sờ mũi, từ sau khi cha qua đời, dường như tất cả mọi chuyện ở công ty đều đổ lên đầu anh, cứ như vậy bận rộn tới bây giờ, ít khi có thời gian rảnh, số lần trở về biệt thự bên kia cũng ngày một ít, khiến trong lòng anh rất áy náy.

“Cho nên, vì đề phòng con trai mẹ bỏ quên mẹ, mẹ đã ấy người giúp việc bên đó nghỉ việc, về sau mẹ sẽ ở đây”. Vu Phân Phương tuyên bố quyết định của bà.

Nghiêm Hạo nhìn bà, lại vội xoay người nhìn Mẹ Giai, anh chỉ biết ngay từ đầu mẹ đã không thích Mẹ Giai, lúc trước cũng là do nguyên nhân này nên anh đã đề nghị với cha để hai vợ chồng chuyển ra ngoài ở. Như là biết anh băn khoăn, Mẹ Giai mỉm cười đáp lại.

“Mẹ, mẹ cần gì phải làm thế này, về sau con thường xuyên về thăm mẹ là được, nơi này không thể so với biệt thự lớn, mẹ ở sẽ không quen”. Quay đầu, Nghiêm Hạo nói với mẹ.

Vu Phân Phương nghiêm mặt, mắt hững hờ nói, “Con ghét mẹ thế à? Mẹ còn chưa già đâu, con đã không còn muốn gặp mẹ sao?”. Trong giọng nói tràn đầy tủi thân, vốn nghĩ đến đây sống cùng con, để con hiếu thuận

với mình, không ngờ ‘Tiểu Bạch mắt sói’[1] này lại không muốn cho bà ở đây, thật sự là bị tức chết. Vu Phân Phương càng nghĩ càng tức giận, kích động nói, “Được, con không đồng ý ẹ ở đây thì mẹ cũng không làm khó dễ, mẹ. . . Mẹ đi là được”. Nói xong lập tức đứng dậy định đi về phía phòng dành cho khách lấy hành lý.

Thấy thế, Mễ Giai chạy vội đến, cũng không để ý việc bà ghét mình, kéo tay bà, “Mẹ, Nghiêm Hạo không có ý này, mẹ đến ở với chúng con đương nhiên anh ấy rất vui, như vậy anh ấy ở bên ngoài làm việc cũng yên tâm, đúng không, Nghiêm Hạo”. Quay đầu nháy nháy mắt, ra hiệu với Nghiêm Hạo.

Nghiêm Hạo nhận thấy tín hiệu của Mễ Giai, nhú nhú mày, tươi cười đi về phía mẹ, “Đúng vậy, mẹ, mẹ ở đây, con cũng yên tâm”.

Nhìn mẹ chồng vẫn còn mất hứng, Mễ Giai vừa cười vừa nói tiếp, “Đúng vậy, mẹ, con dẫn mẹ đi xem phòng, chắc đi đã dọn dẹp xong rồi. Chỗ nào không vừa ý mẹ cứ nói với con, còn thiếu thứ gì mai bảo đi mua ẹ”. Nói xong vô cùng thân thiết kéo tay Vu Phân Phương đi vào trong phòng.

Nghiêm Hạo khẽ thở dài ngồi xuống ghế sofa, tay ấn ấn huyết thái dương, giảm bớt mệt mỏi ngày hôm nay.

[1] Ý chỉ người vô tâm.

34. Chương 34

Nghiêm Hạo tắm xong, Mễ Giai đã thay đồ ngủ, ngồi dựa ở đầu giường lật xem một quyển tạp chí nhằm chán. Anh ngồi lên phía bên kia giường, với tờ báo chiều nay để chỗ đầu giường, tùy ý xem.

Năm phút sau, Mễ Giai đã đọc qua lướt xong một quyển tạp chí không tính là mỏng, cất đi, nằm xuống, chui vào trong chăn chuẩn bị ngủ. Không bao lâu, Mễ Giai từ từ nhắm hai mắt, cảm giác được có tia sáng chợt lóe, cô biết đèn ngủ hẳn đã bị tắt, quả nhiên sau đó cô rơi vào một vòng ôm ấm áp quen thuộc.

Mễ Giai xoay người, rúc sâu vào trong ngực Nghiêm Hạo, miệng cười thỏa mãn, cô vẫn luôn có thói quen cùng anh ôm nhau ngủ như thế này, lúc trước mỗi lần anh đi công tác, cô nhất định ngủ không ngon giấc.

Nghiêm Hạo ôm cô, điều chỉnh cho cô vị trí phù hợp nhất trong lòng mình, hồi lâu khi Mễ Giai sắp ngủ, thanh âm của Nghiêm Hạo xuyên qua bóng đêm truyền vào tai cô, “Mẹ ở lại đây thật sự không có vấn đề gì chứ?”. Nguyên nhân anh không đồng ý để mẹ ở lại đây là vì anh sợ Mễ Giai tủi thân.

Mễ Giai rung động, mỉm cười, lắc đầu, ở trong lòng anh uể oải nói, “Bà là mẹ anh, cũng là mẹ chồng em, chúng ta hẳn nên chăm sóc bà”.

“Hôm nay, mẹ lại gây khó dễ cho em?”. Anh có thể tưởng tượng bộ dáng khi mẹ đối mặt với Mễ Giai.

“Bà rất cô đơn, cha đi quá đột ngột, chúng ta đều rối loạn, sau đấy chúng ta cũng không để ý đến tâm tình của mẹ, lại nói lúc trước anh còn thường xuyên đi thăm bà, nhưng bây giờ anh bận rộn quá”. Hiện tại nhớ lại, bọn họ thật sự thiếu trách nhiệm với Vu Phân Phương, cho rằng bà có mấy người giúp việc để sai bảo là tốt rồi, lại xem nhẹ nội tâm cô độc của bà. Cha đột nhiên qua đời, bà là vợ cũng không dễ dàng chấp nhận sự thật đó, huống chi hai người đã là vợ chồng mấy chục năm nay.

Trong bóng đêm trầm mặc, Nghiêm Hạo cúi đầu hôn lên đỉnh đầu Mễ Giai, nhẹ giọng nói, “Ngủ đi”.

Bị cơn buồn ngủ đánh úp, một ngày làm việc mệt mỏi khiến Mễ Giai nằm trong lòng Nghiêm Hạo nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, hơi thở đều đều.

“Cảm ơn em”. Nghiêm Hạo nhẹ nhàng nói bên tai cô, lát sau cũng cùng cô tiến vào mộng đẹp.

Ngày thứ hai khó lắm cả gia đình mới có thể ngồi ăn bữa sáng cùng nhau, người ta nói tình mẫu tử không thể chia rẽ, những lời này quả nhiên không sai, ngày hôm qua còn rất tức giận, dường như sẽ không tha thứ cho con, nhưng hiện tại Vu Phân Phương lại ngồi bên cạnh tươi cười, tâm tình vui vẻ nói chuyện với anh, không nhắc lại chuyện hôm qua.

Không khí trong bữa sáng cũng không tệ, Nghiêm Hạo dùng bữa nhanh để còn đến công ty, Mễ Giai tuy rằng không chuyên nghiệp như Nghiêm Hạo, nhưng cô cũng là một nhân viên luôn làm tròn phận sự, nhìn thời gian đã sắp đến giờ, liền thu thập đồ đạc, xách túi chuẩn bị ra ngoài.

Đi ra cửa, Mễ Giai thay giày, nói với mẹ chồng đang ngồi trên sofa đọc tạp chí, “Mẹ, con đi làm đây, dưới tầng bên cạnh nhà có một công viên không gian thoáng đãng, mẹ thấy chán có thể xuống đó đi dạo, nếu mẹ cần mua gì cứ gọi dì là được”.

Nghe thấy cô bảo đi làm, Vu Phân Phương hồ nghi quay đầu hỏi, “Cô đến làm ở Vũ Dương?”. Vu Phân Phương nhớ trong tay cô có bốn mươi tám phần trăm cổ phần của Vũ Dương, chẳng lẽ cô ta đã tính toán từng bước một từ từ tiếp nhận Vũ Dương? Như vậy chẳng phải về sau toàn bộ Vũ Dương sẽ trở thành của cô ta?

“Không ạ, con làm ở một công ty thiết kế nội thất”. Mễ Giai nhìn thời gian, hiện tại đã gần đến giờ làm việc. “Con đi trước”. Nói xong lập tức đi ra cửa.

Vu Phân Phương xoay người lại, hỏi dì quản gia đang quét dọn, “Cô ta ra ngoài đi làm từ bao giờ?”.

Dì quản gia nghĩ nghĩ, trả lời, “Phu nhân ra ngoài làm việc chắc cũng tầm. . . . Nửa năm rồi”.

Nửa năm, lâu như vậy. “Là trước khi Vũ Dương qua đời”, Vu Phân Phương tự nói thầm.

Nhà ăn dưới lầu của ‘Nội thất Tân Nhã’, giữa trưa Mễ Giai với La Lệ như thường đến chỗ này ăn cơm, nhà bếp bảo hôm nay có món mới, cá hồi kho tộ, Mễ Giai nhìn đồ ăn trong khay, đúng là mùa nào thức nấy.

“Cậu nói là mẹ chồng cậu hiện tại đã chuyển đến ở cùng hai người?”. La Lệ vừa ăn vừa hỏi.

“Ừ, thật ra bà cũng đáng thương, một mình ở trong biệt thự lớn như vậy, mặc dù có nhiều người giúp việc, nhưng không có lấy một người thân, rất cô đơn”. Mễ Giai gấp một miếng cá hồi kho tộ, nóng hổi, mùi vị không tệ.

“Nhưng bà ta không thích cậu, sau này kiểu gì cũng tìm cách bắt lỗi”. La Lệ nhìn Mễ Giai, cô ấy có lòng tốt, hiếu thảo, về sau có khóc ra đấy cũng đừng nghĩ đến tìm cô.

“Thật ra bà là người chỉ cay nghiệt ngoài miệng, chứ tâm không xấu”. Mễ Giai cười nói.

“Thế còn chưa đủ hả?”. La Lệ tức giận đảo mắt, thực sự bị cô ấy đả bại.

Mễ Giai cười cười, không trả lời. Mễ Giai cảm thấy Vu Phân Phương chỉ là ngoài miệng có hơi cay nghiệt, còn những cái khác cũng không làm khó cô.

“Hiện giờ cậu và Nghiêm Hạo thế nào rồi?”. La Lệ thuận miệng hỏi.

“Vẫn như cũ, sao có thể ngọt ngào bằng cậu với Tiểu Thôi”. Mễ Giai cười ái muội, Tiểu Thôi là bạn trai La Lệ, cũng là đồng nghiệp của các cô.

“Đáng ghét”. La Lệ gắt giọng, vốn muốn hỏi gì cũng đã quên, đổ mắt vào đầu ăn cơm.

Mễ Giai buồn cười quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, có đôi khi lại khéo như vậy, chỉ là vô tình quay đầu, Mễ Giai thấy một chiếc Benz màu xám bạc dừng lại bên kia đường, biển số quen thuộc khiến Mễ Giai không khỏi chú ý, rất nhanh cửa xe bên ghế phụ bị mở ra, một người phụ nữ mặc áo măng tô đỏ đi ra, mỉm cười nói gì đó với người bên trong, sau đó xoay người đi về phía bên này, Mễ Giai biết mục đích của cô ấy không phải nhà ăn, mà là tầng trên của ‘Nội thất Tân Nhã’. Tâm tình bỗng chốc bị khuấy động, trong lòng nổi lên một chút ghen tuông.

“Nhìn gì vậy?”. Thấy cô thất thần nhìn bên ngoài cửa sổ, La Lệ cũng tò mò nhìn ra, không có gì đặc biệt, vẫn là người lái chiếc xe mê hoặc đã đến.

Mễ Giai quay đầu, ôn hòa cười cười, nói sang chuyện khác, “Không có gì, món cá hôm nay khá là ngon”.

“Ừ, ăn được”. La Lệ cũng không phát hiện ra sự khác thường của Mễ Giai.

Mễ Giai lại gấp một miếng cá, nhưng hiện tại đột nhiên cảm thấy mùi vị này không còn ngon như vừa rồi, có phần chua xót, có lẽ là do đã nguội.

Buổi chiều Mễ Giai đứng giờ tan tầm về nhà, nhưng lần này vừa về tới nơi, Mễ Giai ném túi xách, lập tức chạy vào toilet. Không biết vì sao mà cả chiều cảm thấy dạ dày khó chịu, có chút buồn nôn.

Ngồi trong phòng khách xem ti vi, Vu Phân Phương hồ nghi nhìn về phía toilet, không hiểu đến cùng là có chuyện gì. Nghi hoặc đứng dậy, hướng toilet đi đến.

“Cô. . . Không làm sao chứ?”. Đứng ở cửa toilet, Vu Phân Phương kì quái hỏi.

“Ọc. . .”. Lại là một trận nôn mửa, gần như tất cả những thứ Mễ Giai ăn hôm nay đều nôn ra hết.

Thấy thế Vu Phân Phương hoảng loạn, vội vàng kêu, “Á. . . Vú Trương, bà ra đây xem, Mễ Giai bị làm sao ấy”.

Trong phòng bếp, dì quản gia nghe tiếng vội vàng đi ra, thấy vậy liền tới nâng Mễ Giai lên, quan tâm hỏi, “Mễ Giai, cháu không sao chứ”.

Sau khi ói ra cảm giác dễ chịu hơn rất nhiều, Mễ Giai lắc đầu, “Không có việc gì ạ, chỉ là trong bụng ê ẩm, có chút buồn nôn”.

“Không phải cháu mang thai đấy chứ?”. Dì quản gia nhìn cô, hoài nghi hỏi.

35. Chương 35

Thời gian và không gian như ngừng lại, xung quanh vô cùng yên tĩnh, không có một chút âm thanh, dường như mọi người quên cả việc hô hấp bình thường nhất. Người có phản ứng đầu tiên là Vu Phân Phương, lấy lại tinh thần, kích động hỏi Mễ Giai, “Con mang thai?”.

Mễ Giai có lẽ là bị lời nói của dì quản gia dọa đến, nhất thời không có phản ứng. Thấy cô không trả lời, Vu Phân Phương có chút nóng nảy, “Con mau nói gì đi”.

Thấy Mễ Giai như thế, dì quản gia khẳng định tiếp, “Chắc chắn rồi, khó chịu, buồn nôn, mang thai không phải đều có những triệu chứng này hay sao”.

“Đúng đúng đúng, lúc trước tôi mang thai Nghiêm Hạo cũng như vậy, cả ngày buồn nôn buồn ọe”. Vu Phân Phương nói thắm.

“Con. . . Con không có”. Mễ Giai cuối cùng cũng phục hồi lại tinh thần, ậm ừ không biết nên giải thích thế nào mới phải.

“Con không có?”. Vu Phân Phương hiện tại có chút nóng vội, chính xác mà nói thì lúc vừa mới bắt đầu nghe nói Mễ Giai có khả năng mang thai, tâm tình của bà lập tức trở nên kích động.

“Con không mang thai”. Tuy rằng mỗi lần cùng Nghiêm Hạo hoan ái, anh đều cố ý không tránh thai, nhưng sau đó cô lại uống thuốc tránh thai, cho nên cô làm sao có thể mang thai được. Nhưng những lời này, cô không dám nói ra.

“Làm sao mà biết là không có”. Dì quản gia nhìn cô đầy kì quái.

“Cháu, cháu. . .”. Mễ Giai há mồm lắp bắp, cả buổi cũng không nói được nửa câu.

“Mễ Giai, chu kì của con đã bao lâu chưa tới?”. Vu Phân Phương đứng bên hỏi.

“Con. . .”. Mễ Giai cẩn thận suy nghĩ, tháng này đúng là có chậm một chút, nhưng từ trước đến giờ chu kì của cô luôn luôn không đều.

“Có muộn sao, thế thì không sai đâu, chắc chắn là mang thai”. Vu Phân Phương khẳng định, khi nói chuyện lòng mày giãn ra lộ vẻ vui sướng.

“Con thật sự không mang thai, có khả năng là ăn phải đồ ăn hỏng”. Mễ Giai hiểu rất rõ tình trạng cơ thể của mình.

“Được rồi, đừng cãi, có mang thai hay không ngày mai bảo Nghiêm Hạo đưa con đi bệnh viện siêu âm không phải là rõ ràng sao”. Vu Phân Phương quyết định, kết thúc đề tài thảo luận này.

“Ngày mai tôi có phải nên đi mua mấy thứ như vitamin B11 với lòng trắng trứng không?”. Dì quần gia cân nhắc.

“Đương nhiên là phải mua, phụ nữ mang thai thời kì đầu nên ăn nhiều vitamin B11. Không được, tôi phải đi tìm tư liệu, xem có những gì cần phải chú ý”. Nghĩ đến hiện tại Mễ Giai có khả năng đã mang thai cháu mình, Vu Phân Phương giống như đã quên sạch những thành kiến lúc trước với cô, cả người bắt đầu hồi hộp khẩn trương.

Nhìn mẹ chồng lo lắng thái quá, Mễ Giai biết hiện tại cô có giải thích thế nào cũng không nổi.

Ăn xong cơm chiều, Mễ Giai trực tiếp nhận mệnh lệnh trở về phòng nghỉ ngơi, dưới tình huống nhàm chán và buồn bức cực độ, Mễ Giai mơ màng đi ngủ. Cũng không biết qua bao lâu, trong lúc ngủ mơ Mễ Giai cảm giác được có vật gì chuyển động trên mặt mình, ấm áp, ẩm ướt, còn mang theo mùi hương quen thuộc. Mở mắt, cô mơ hồ thấy một khuôn mặt anh tuấn phóng đại xuất hiện trước mắt mình, hồi lâu, Mễ Giai mới ý thức được Nghiêm Hạo đang hôn cô, hôn dày đặc, tê dại.

Thấy cô đã tỉnh táo lại, môi Nghiêm Hạo theo gương mặt từ từ chuyển dời đến môi cô, ngăn chặn tiếng kêu của cô, trao cho cô một nụ hôn thật sâu.

Hơi thở của hai người hỗn loạn, có phần hỗn hển, toàn bộ hơi thở vây lấy đối phương.

Sau khi đã dịu đi, có thể điều hòa lại hơi thở của mình, Nghiêm Hạo khàn giọng hỏi, “Là thật sao?”. Hiện tại tâm tình của anh rất kích động, lúc trước anh nói với cô anh muốn một đứa trẻ hoàn toàn không phải nói dối, anh thật sự muốn cùng cô sinh con đẻ cái. Có lẽ anh cũng không biết nên biểu đạt tâm tình hiện tại của mình thế nào, nhưng có một điều anh biết rất rõ, tâm trạng của anh vô cùng vui vẻ.

Không hề nói rõ nhưng Mễ Giai biết anh muốn hỏi gì, đối với mẹ chồng và dì quần gia Mễ Giai không có cách nào nói cho rõ ràng, nhưng đối với Nghiêm Hạo, Mễ Giai thành thật nói, “Không phải, em. . . Em không mang thai”. Khi nói chuyện, bởi vì vừa mới hôn sâu nên Mễ Giai vẫn còn thở dốc.

Nghiêm Hạo ngẩng đầu nhìn cô, “Vì sao em lại khẳng định như vậy?”. Anh cho rằng anh sẽ nhận được một câu trả lời chắc chắn, hay ít nhất cũng sẽ đoán mò một chút, chứ không phải là một lời kiên định bác bỏ tất cả.

“Em uống thuốc tránh thai”. Mễ Giai trả lời. Mễ Giai cảm thấy, khi đối mặt với anh, những lời khó mở miệng lúc trước cô đều không ngại mà nói ra, hết thảy vô cùng tự nhiên.

Nghiêm Hạo đột nhiên buông cô ra, đứng dậy, đứng ở đầu giường nhìn cô, nhìn sâu chăm chú, hai tay gắt gao nắm thành quyền. Mễ Giai nhìn anh, lúc này cô mới phát hiện anh vẫn còn mặc bộ quần áo từ buổi sáng đi làm, cô thấy đáy mắt anh đầy phần nộ, có cả thất vọng, cô cũng nhận ra anh đang cố nín nhịn, trong lòng khê động, đột nhiên cảm thấy có phải mình đã quá đáng quá hay không.

Nghiêm Hạo thở dài một tiếng, đau đớn nhắm chặt mắt, không nói gì, xoay người đi ra khỏi phòng. Nhìn cửa phòng bị đóng lại, Mễ Giai có chút mờ mịt, nhớ tới biểu cảm thất vọng vừa rồi của anh, cô bắt đầu thấy hối hận về quyết định lúc trước của mình, thật ra cùng anh sinh một đứa con cũng không có gì là không tốt.

Trong khi Mễ Giai đang ảo não hối hận, Nghiêm Hạo một lần nữa đẩy cửa tiến vào, không nhìn cô, trực tiếp lấy áo ngủ, vào phòng tắm. Nghe tiếng nước ào ào trong phòng tắm, Mễ Giai lại tiếp tục ảo não tự mắng mình.

Rất nhanh, cửa phòng tắm bị mở ra, Nghiêm Hạo mặc áo ngủ từ bên trong đi ra, không nhìn cô, cũng không theo thói quen cầm tờ báo chiều nay lên đọc, vén chăn bông lên, nằm xuống chuẩn bị ngủ.

Lần đầu tiên, bọn họ cùng giường nhưng anh không kéo cô vào trong lòng. Nhìn Nghiêm Hạo nằm một bên đưa lưng về phía mình, Mễ Giai không hiểu sao cảm thấy mũi cay cay, nước mắt nhanh chóng dâng đầy hốc mắt. Cô biết anh đang tức giận, ngay cả cô cũng giận chính mình.

Tắt đèn nằm xuống theo, lần đầu tiên Mễ Giai chủ động nhẹ nhàng ôm lấy anh từ phía sau, cô cảm giác được thân thể anh bỗng chốc cứng đờ, rầu rĩ đem mặt áp vào lưng anh, “Xin lỗi, em. . . Chưa thực sự chuẩn bị tốt”.

Đợi hồi lâu, Nghiêm Hạo cuối cùng vẫn không mở miệng, Mễ Giai có phần mất mát định thối lui. Ngay khi cô vừa lùi người ra, Nghiêm Hạo quay người một cái, ôm cô vào lòng, ghé tai cô, bắt đầu khẽ nhẹ giọng thở dài, “Anh nên làm gì với em bây giờ?”.

“Em. . .”. Mễ Giai muốn giải thích nhưng bị Nghiêm Hạo ngăn lại.

“Được rồi, đừng nói nữa, ngủ đi, hôm nay anh rất mệt”. Dứt lời, không quên điều chỉnh một vị trí tốt cho cô trong lòng mình, rồi ôm cô không nói nữa.

36. Chương 36

Tuy rằng không có gì xác nhận Mễ Giai mang thai thật, nhưng dường như Vu Phân Phương đã nhận định Mễ Giai đang mang thai cháu mình, thái độ với Mễ Giai thay đổi rõ rệt, cố ý dậy sớm pha sữa cho cô, nói là phụ nữ có thai phải uống nhiều sữa mới tốt, để bổ sung dinh dưỡng, bảo Nghiêm Hạo nghỉ làm, đưa cô đến bệnh viện kiểm tra, còn mình thì đi ra ngoài với dì quản gia cả ngày, nói là muốn mua một vài cuốn sách dành cho phụ nữ có thai.

Ăn xong bữa sáng, Vu Phân Phương truyền đạt mệnh lệnh, phân nhiệm vụ cho từng người, Nghiêm Hạo lái xe đưa Mễ Giai tới bệnh viện trước.

“Anh cho em xuống xe ở ngã tư phía trước”. Mễ Giai không dám nhìn anh, nhỏ giọng nói.

Nghiêm Hạo không nhìn cô, cũng không nói chuyện, qua ngã tư không dừng lại cho cô xuống.

Thấy anh không dừng, cũng không quay đầu, vẫn đi đường dẫn đến bệnh viện, nhìn anh, Mễ Giai có chút mong lung, “Nghiêm Hạo?”.

Nghiêm Hạo thở dài, “Đi bệnh viện kiểm tra đi, biết là không mang thai nhưng cũng nên khám xem sao lại khó chịu buồn nôn”. Tuy anh có giận cô, nhưng vẫn để ý như trước, quan tâm đến sức khỏe của cô.

“Em. . .”. Anh càng quan tâm càng khiến Mễ Giai cảm thấy áy náy, nhớ tới mẹ chồng bởi vì nghĩ cô có khả năng đang mang thai mà thay đổi hẳn cách đối xử, nhìn anh bởi vì biết cô không mang thai mà mất mát, Mễ Giai thật sự cảm thấy sự kiên trì lúc trước của mình đã thành sai lầm.

Đến bệnh viện, bác sĩ kiểm tra xong, giống như Mễ Giai đã nói, cô không có thai, chỉ là có thể đã ăn phải đồ ăn không vệ sinh, bị viêm dạ dày nhẹ nên trong bụng mới cồn cào khó chịu sinh ra buồn nôn. Không có gì nghiêm trọng, sau khi mua ít thuốc hai người lập tức rời khỏi bệnh viện.

Trong xe, Nghiêm Hạo lườm cô, ánh mắt này so với đêm qua còn hung dữ hơn rất nhiều, Mễ Giai không dám nhìn, cúi đầu như đà điểu.

“Lớn như vậy rồi, đồ gì sạch mới ăn, đồ gì không sạch không nên ăn mà không biết sao”. Giọng điệu nghiêm khắc, nghe không giống lời nói của chồng với vợ mà như lời của một ông bố đang giáo huấn đứa con gái không hiểu chuyện.

Ngữ khí của Nghiêm Hạo như vậy làm Mễ Giai nhớ tới hồi nhỏ lúc bị cha dạy dỗ, cố nhịn cười, nói, “Em đâu có ăn thứ gì linh tinh, em cũng không biết sao lại thế này”. Cảm thấy đuối lý nên nhỏ giọng nói thẳm.

“Không biết sao lại thế này? Nếu về sau ăn hỏng cả dạ dày thì làm sao, em không nghe bác sĩ nói hả? Có nhiều khả năng sẽ chuyển thành viêm dạ dày mãn tính”. Nghiêm Hạo thật sự bị cô làm cho tức giận.

“Không có gì nghiêm trọng đâu”. Mễ Giai nhỏ giọng phản bác, trong lòng buồn bực nghĩ, bác sĩ bây giờ đều thích hù dọa người, chỉ cảm nhẹ cũng có thể phán là bệnh nguy hiểm, lời nói của bọn họ sao có thể tin tưởng một trăm phần trăm, Nghiêm Hạo bình thường là một người khôn khéo, thế nào lúc này lại cố chấp vì mấy lời như vậy.

“Không nghiêm trọng? Nếu chờ đến lúc nghiêm trọng thì đã muộn rồi”. Nghiêm Hạo tức giận nói, khởi động xe, lùi dần, xe chậm rãi rời bãi đỗ xe.

“Phụt. . .”. Mễ Giai cuối cùng vẫn không nhịn được, lúc xe ra khỏi bệnh viện liền bật cười.

“Không biết xấu hổ à mà còn cười”. Nghiêm Hạo lườm cô cô, gắng sức lườm cô.

Mễ Giai nhìn khuôn mặt tuấn tú nghiêm túc của anh, vui vẻ nói, “Bộ dáng anh bây giờ giống hết lúc cha dạy dỗ em hồi nhỏ”. Cô nhớ hồi bé mỗi khi mắc sai lầm, cha cũng giận dữ thế này, nghiêm khắc răn dạy cô, khi ấy còn nhỏ nên cô rất sợ, nhưng bây giờ đối tượng đối thành Nghiêm Hạo, Mễ Giai không sợ chút nào, ngược lại cảm thấy khi anh bực tức giáo huấn cô có phần khôi hài.

Nghiêm Hạo tức giận nhìn cô, lúc quay đầu lại, miệng hơi mỉm cười.

Gần về tới nhà, Mễ Giai đột nhiên cảm thấy có chút sợ hãi cùng lo lắng, xuống xe, cô nhẹ nhàng kéo góc áo Nghiêm Hạo, anh quay sang, thấy vẻ bất an của cô, chau mày hỏi, “Sao vậy?”.

Mễ Giai nuốt nước miếng, vội vàng đáp, “Chuyện kia. . . Sau khi mẹ biết, có phải sẽ thất vọng lắm không?”. Nhìn thái độ của Vu Phân Phương với cô từ tối qua đến sáng nay thay đổi rõ rệt, Mễ Giai có ngốc đến mấy cũng hiểu được mẹ chồng đặt kỳ vọng lớn thế nào vào đứa bé trong bụng cô. Nếu bây giờ bảo là bà đã nhầm rồi, hẳn bà sẽ rất thất vọng.

Nghiêm Hạo nhìn cô hồi lâu, gật đầu nói nghiêm túc, “Ừ, nhất định sẽ thất vọng”.

“Vậy. . . Vậy làm sao bây giờ?”. Mễ Giai đột nhiên có phần không muốn Vu Phân Phương bị kích động khi biết sự thật, cô khát khao sự quan tâm lo lắng của bà đối với mình như sáng nay, nó chứa đựng tình mẫu tử, Mễ Giai dường như có thể cảm giác được hương vị của mẹ.

“Còn làm sao nữa, cứ nói sự thật”. Nghiêm Hạo lơ đãng đáp.

“Dạ. . .”. Mễ Giai thật thà gật đầu, theo anh vào thang máy.

Về nhà, dì quản gia và Vu Phân Phương đều đã về, hai người mua rất nhiều thứ liên quan đến phụ nữ có thai để sử dụng theo từng thời kì, sản phẩm chăm sóc sức khỏe, sách hướng dẫn, vv, giống như đã chắc chắn nhất định là Mễ Giai đang mang bầu.

Thấy hai người trở về, Vu Phân Phương vội vàng ra đón, “Đã về rồi à, bác sĩ nói thế nào, là con trai hay con gái?”. Có lẽ do quá hấp tấp, bà nói năng có hơi lộn xộn.

“Con. . . .”. Mễ Giai nhìn ánh mắt đầy kì vọng của bà, lời đã đến miệng lại mắc trong cổ họng, nói không nên lời.

“Gì mà con trai con gái chứ, bây giờ đã làm sao mà nhận ra được. Muốn hỏi cũng nên hỏi là đã lớn tới mức nào”. Dì quản gia cười nói.

“Đúng đúng đúng, xem tôi này, hồ đồ rồi, thế đã lớn tới mức nào? Bác sĩ nói mấy tuần?”.

“Mẹ, con. . . .”. Mễ Giai ậm ừ, “Con. . . Con không ——”.

“Bác sĩ nói được bốn tuần rồi, vẫn là sơ kỳ”. Lời nói bị Nghiêm Hạo cắt ngang.

Mễ Giai kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt khó hiểu, Nghiêm Hạo nhìn cô mỉm cười, đưa tay choàng qua vai cô, hơi dùng sức, như là ra tín hiệu.

“Thật hả”. Tuy rằng lúc trước đã chắc chắn, nhưng khi tin này được xác nhận, không có lời nào có thể diễn tả được tâm tình vui sướng của Vu Phân Phương.

“Vâng, bác sĩ nói Mễ Giai cần nghỉ ngơi nhiều, chúng con về phòng trước”. Nói xong Nghiêm Hạo lập tức ôm Mễ Giai về phòng.

37. Chương 37

Mễ Giai đi theo Nghiêm Hạo vào phòng, vừa đóng cửa, cô không thoải mái nhìn anh truy vấn, “Anh. . . Anh biết rõ là em không hề mang thai”. Anh còn muốn lừa gạt hai bà? Mễ Giai không thể hiểu nổi vì sao Nghiêm Hạo lại làm như vậy.

Nghiêm Hạo lơ đãng cười, kéo cô ngồi xuống giường nói, “Em không phát hiện thái độ hiện tại của mẹ đối với em đã thay đổi rất nhiều sao?”. Từ khi cho rằng Mễ Giai mang thai, thái độ của mẹ anh với cô thay đổi rất rõ, không còn khí thế bức người giống như trước, nói chuyện cũng không còn hằn học, thậm chí còn tự mình pha sữa cho cô.

“Em. . . Em biết”. Mễ Giai đương nhiên biết, cũng bởi vì điều đó cô mới càng thấy áy náy, không dám nói thật là mình không mang thai.

“Từ đó có thể nhận ra mẹ rất muốn bé cháu, nếu để bà biết em không có thai, giống như em nói, bà sẽ vô cùng thất vọng”. Nghiêm Hạo đưa ra ý kiến khách quan của mình. Thật ra là anh có lòng riêng, mẹ luôn không thích Mễ Giai nên gây khó dễ cho cô mọi lúc, nếu làm thế có thể khiến cách đối xử của mẹ với Mễ Giai có chuyển biến, bớt thành kiến, như vậy cũng không phải là không tốt.

“Em biết, nhưng giấy không thể gói được lửa, đến lúc đó. . .”. Chuyện đứa bé bây giờ còn có thể giấu giếm được, nhưng rồi bụng sẽ phải to ra, Mễ Giai lo lắng nghĩ.

Nghiêm Hạo nhìn cô, đột nhiên con ngươi sáng ngời, cười mờ ám, cúi người ghé vào tai cô nói, “Anh sẽ không ngừng nỗ lực, rất có thể đuổi kịp được tiến độ kế hoạch”.

Hơi thở ấm áp phả vào tai Mễ Giai, tình huống vốn đã áy náy, lời nói của anh lại rõ ràng như vậy, khuôn mặt Mễ Giai nháy mắt đồ ỉn, vội vàng nuốt nước miếng, không nói được câu nào.

Nghiêm Hạo thích nhìn bộ dáng cô lúc đồ ỉn, nhìn cô như bây giờ, kìm lòng không đành mà cúi đầu, phủ lên môi cô, thử thăm dò, dự đoán trao đổi một nụ hôn sâu nóng bỏng.

Lưu luyến buông cô ra, Nghiêm Hạo cúi đầu chôn ở cằm cổ cô, điều chỉnh lại hơi thở của mình, đồng thời nỗ lực áp chế lửa dục vọng đang nhen nhóm trong lòng.

“Được. . .”. Mễ Giai thở phì phì, nhỏ giọng nói.

“Hà?”. Nghiêm Hạo ngạc nhiên, nhất thời không hiểu vì sao cô lại nói vậy.

Bộ dáng của Nghiêm Hạo hôm qua có phần dọa đến Mễ Giai, cũng bởi thế cô mới ý thức được bản thân cảm thấy đau lòng, đau lòng vì anh. Cho nên Mễ Giai nghĩ, có lẽ cô cũng có chút yêu anh. Sự quan tâm của anh hồi sáng cũng khiến cô rung động, cô không biết liệu anh có yêu cô hay không, nhưng Mễ Giai có thể xác định anh luôn quan tâm cô, ít nhất là anh có thích cô. Nếu như vậy, cô nguyện ý thử yêu anh, tình nguyện sinh một đứa trẻ của hai người.

“Chúng ta đuổi theo tiến độ. . . Tranh thủ lúc mẹ chưa phát hiện, biến giả thành thật”. Mễ Giai đồ ỉn, nói ra những lời mà trước kia cảm thấy cả đời này cũng không thể nói.

Nghiêm Hạo buông cô ra, có chút bất ngờ nhìn cô, chắc chỉ là một câu bông đùa, anh còn nhớ rõ, ngày hôm qua chính cô đã nói cô chưa chuẩn bị sẵn sàng.

“Em chuẩn bị. . . Tốt rồi?”. Nghiêm Hạo cẩn thận xác định, lúc trước anh cho rằng cô đã đồng ý, lại không nghĩ cô vẫn giấu anh uống thuốc, không thể không thừa nhận, trong một khoảnh khắc của ngày hôm qua, anh đã cảm thấy đau đớn.

Biết anh tôn trọng suy nghĩ của mình, Mễ Giai thành thật lắc đầu, “Không phải, nhưng nếu không làm vậy sẽ hỏng hết kế hoạch, em đồng ý thử, có lẽ cũng không quá khó như em nghĩ”. Có lẽ yêu anh cũng không khó khăn đến như vậy, nhìn anh, Mễ Giai thầm nói trong lòng.

Nghiêm Hạo nhìn cô hồi lâu, không nói gì, lát sau mới ôm cô vào lòng, động tác rất nhẹ nhàng, nhưng Mễ Giai có thể cảm giác được lực của cái ôm ấy không hề nhỏ.

Xác định Mễ Giai đã mang thai, Vu Phân Phương quả thực đối đãi với cô như quốc bảo, chỉ thiếu điều nâng cô lên. Không cho cầm vật nặng, tay không được giơ cao hơn đầu, không được để chân trần tiếp xúc với nền nhà, ngay cả đồ ăn thức uống đều chuẩn bị theo sách dinh dưỡng, không được ăn mì chính, cũng không được ăn nhiều muối, tóm lại là làm những gì tốt nhất cho thai nhi. Nhưng những vấn đề đó Mễ Giai không mấy quan tâm, điều khiến cô để ý nhất là Vu Phân Phương muốn cô nghỉ việc, an tâm ở nhà dưỡng thai.

“Mẹ, còn chưa được một tháng mà”. Thật ra trong bụng cô còn chẳng có gì, Mễ Giai chột dạ, nhưng nếu có thật, hiện tại bảo cô nghỉ việc ở nhà dưỡng thai thì cũng quá sớm.

“Thời kì đầu mang thai mới là nguy hiểm”. Vu Phân Phương đeo kính, lật xem cuốn sách về mang thai mới mua hồi sáng, “Trong sách nói, thời kì mang thai trước ba tháng đều nguy hiểm, thời kì này nếu không giữ gìn sức khỏe, làm việc mệt nhọc sẽ dễ dẫn đến sinh non, thế nên chúng ta phải rất cẩn trọng”.

Mễ Giai bất đắc dĩ nhìn về phía Nghiêm Hạo cầu cứu, hy vọng anh có thể mở miệng giúp cô, đi làm được hơn nửa năm, Mễ Giai sớm đã quen với cuộc sống hiện tại, bây giờ bảo cô ở nhà quanh quẩn ra vào như lúc trước, cô thật sự không làm được. Nếu mang thai thật thì quá tốt, đằng này lại không phải, ở lì trong nhà cô càng sợ sớm bị lộ.

Nghiêm Hạo đương nhiên biết Mễ Giai khó xử chuyện gì, tuy rằng lúc trước muốn cô mang thai cũng là hy vọng bởi vậy có thể để cô ở nhà, nhưng hiện tại vẻ mặt nhăn nhó bất đắc dĩ kia đang nhìn anh lại khiến anh không đành lòng. “Như này đi, khi nào mang thai được năm tháng Mễ Giai sẽ nghỉ việc, buổi sáng con đã hỏi bác sĩ rồi, bác sĩ cũng nói mấy tháng này chỉ cần chúng ta chú ý một chút, trên cơ bản là không có vấn đề gì, chúng ta bây giờ lo lắng thái quá sẽ khiến Mễ Giai cũng thấp thỏm, như vậy ngược lại rất không tốt, tất cả mọi việc cứ để từ từ”.

“Đúng đúng đúng, mẹ, mẹ thế này làm con cũng cảm thấy không yên”. Mễ Giai cũng thừa cơ hòa theo lời Nghiêm Hạo.

“Vậy hả?”. Vu Phân Phương không tin, có hơi hoài nghi, ngày trước bà mang thai mọi thứ đều do người trong nhà giúp đỡ, rồi sinh ra Nghiêm Hạo, lại nói tiếp là chính bà cũng không có mấy kinh nghiệm.

“Đúng vậy phu nhân, bà không cần phải lo lắng quá, nhớ ngày trước ở vào hoàn cảnh của chúng ta khi đó vẫn có thể sinh con bình an khỏe mạnh và nuôi lớn được, lúc mang thai tôi còn xuống giường làm việc đấy chứ, cũng không xảy ra vấn đề gì”. Dì quản gia nói.

“Đúng đúng đúng, mẹ quá lo xa rồi”. Lúc này Mễ Giai nói như sáo, chỉ cần đừng bắt cô cả ngày ở trong nhà là tốt rồi.

“Đúng là như vậy sao?”. Vu Phân Phương vẫn có chút lo lắng nhìn về phía bọn họ. Hồi lâu mới thỏa hiệp, “Hây. . . Thôi được rồi, nhưng đã nói rồi đấy, khi nào được năm tháng phải nghỉ việc ở nhà”.

38. Chương 38

“Anh dừng xe ở phía trước cho em xuống”. Mễ Giai cầm túi bên cạnh, chuẩn bị xuống xe. Vu Phân Phương vì đứa bé trong bụng Mễ Giai, thật sự đã hoàn toàn bỏ qua hết thành kiến với cô, hôm nay còn cố ý bảo Nghiêm Hạo đưa Mễ Giai đi làm, hết giờ làm phải tới đón, không rảnh cũng phải đi. Chuyện này đối với Mễ Giai có chút thụ sủng nhược kinh, nhưng cô không thể từ chối.

Nghiêm Hạo nhìn cô, “Vẫn còn không muốn đi cùng anh?”. Giọng điệu nghe không ra tâm trạng xấu.

“Lúc trước không phải anh không muốn công khai quan hệ của chúng ta sao?”. Mễ Giai cúi đầu, không nhìn anh, tự nghịch tay mình, trước kia không cảm thấy gì, nhưng hiện tại trong lòng đột nhiên có cảm giác mất

mát, cô biết mình dần dần bắt đầu để ý đến anh, ngay cả lời nói từ ba năm trước bây giờ lại đem ra so đo, Mễ Giai có chút ảo não tựa đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nghiêm Hạo nhìn cô, miệng mỉm cười, quay đầu tiếp tục lái xe, cũng tính chuẩn bị dừng lại.

Xe chậm rãi dừng ở dưới tầng ‘Nội thất Tân Nhã’, Mễ Giai khách khí nói cảm ơn, vừa định xuống xe lại bị Nghiêm Hạo đưa tay kéo phắt vào ngực, một nụ hôn ập đến, mang theo chút ngang ngược và mạnh mẽ, không cho Mễ Giai cơ hội cự tuyệt, nồng nàn mê hoặc lòng cô.

Buông cô ra, hai người đều thở hổn hển, đưa tay xoa lên đôi môi đỏ mọng của cô, Nghiêm Hạo có phần hối hận vì sự thô lỗ của mình vừa rồi, hướng về phía trước, lại nhẹ nhàng ấn môi lên môi cô, buông ra, xác định cô đã điều chỉnh tốt hơi thở mới nói, “Em vào đi”.

Mễ Giai biết mặt mình hiện tại nhất định đỏ bừng, bởi vì cô cảm giác được trên mặt nóng như hỏa thiêu, tay sờ lên thấy ẩm đến dọa người. Cô không nói gì, cũng không dám nhìn anh, mở cửa xe, vội vàng đi xuống, chạy trốn vào công ty.

Nhìn Mễ Giai, Nghiêm Hạo lắc đầu bật cười, cười cô thẹn thùng, đã là vợ chồng hơn ba năm, cô vẫn cứ xấu hổ như thế. Quay đầu, khởi động xe chuẩn bị rời đi, ngẩng đầu vừa vặn nhìn thấy người đứng đối diện cách tầm chần thủy tinh, Mạc Chấn Huân. Về mặt không kinh ngạc cũng không bất ngờ, nhưng Nghiêm Hạo nhận ra trong mắt anh ta mang theo lửa giận. Khóe miệng hơi nhếch lên, nhìn khiêu khích, khởi động xe trực tiếp lướt qua bên cạnh anh ta, hòa vào đường lớn.

Mạc Chấn Huân giận dữ vào công ty, thấy Mễ Giai tâm trạng tốt đang mỉm cười, anh lại càng tức hơn.

“Theo tôi vào trong”.

Về nghiêm khắc của Mạc Chấn Huân dọa Mễ Giai nhảy dựng lên, đã lâu chưa ai bị mắng, không hiểu sao hôm nay vừa đi làm lại xảy ra vấn đề gì chọc anh ta mất hứng. Nhưng nghĩ thế nào thì nghĩ, Mễ Giai vẫn nghe lời đi theo vào, thuận tay đóng cửa lại.

“Mạc tổng. . . . Ngài có việc gì phân phó?”. Xem ra anh ta hẳn đang nổi nóng, Mễ Giai cẩn thận quan sát sắc mặt của anh.

“Cô và Nghiêm Hạo có quan hệ thế nào?”. Mạc Chấn Huân nhìn cô, trong mắt mang theo lạnh lùng, giọng điệu có phần ngang ngược, không cho phép người khác cự tuyệt.

Mễ Giai trống ngực dồn dập, lo nghĩ chẳng lẽ anh ta đã phát hiện điều gì. Lấp bắp nói, “Tôi. . . Chúng tôi không, không có quan hệ gì”.

Mạc Chấn Huân híp mắt nhìn cô, đột nhiên hai tay đập mạnh lên bàn, tiếng vang lớn kinh người, Mễ Giai sợ tới mức suýt nữa không đứng vững.

Ngoài cửa, một vài đồng nghiệp cũng nghe thấy tiếng, xì xầm nhìn về phía phòng Mạc tổng, nhưng cửa sổ bị rèm che kín mít, bọn họ cũng không biết ở bên trong đến cùng là xảy ra chuyện gì.

“Hai người là vợ chồng, cô còn dám nói hai người không có quan hệ”. Mạc Chấn Huân nhìn cô, ánh mắt nghiêm khắc.

“Anh. . . Sao anh lại biết?”. Mễ Giai nhìn anh không thể tin được, những người biết chuyện này chỉ đếm trên đầu ngón tay, lý do gì mà anh ta cũng biết?

“Thế nào? Bị tôi nói trúng rồi?”. Mạc Chấn Huân đi đến trước mặt Mễ Giai, nhìn chằm chằm vào cô, làm cho Mễ Giai sợ hãi lùi về sau từng bước một.

Bị bức lui đến góc tường, Mễ Giai không còn đường tránh, “Đúng. . . Đúng thì thế nào, chẳng lẽ không được?”. Mễ Giai đứng thẳng lại, sẵn giọng nói.

“Các người thế nào đúng là không liên quan gì đến tôi, nhưng vì sao Nghiêm Hạo còn đi trêu chọc Liên Huyền? Đến cùng là anh ta muốn làm gì?”. Mạc Chấn Huân không quản chuyện của người khác, nhưng anh quan tâm đến Liên Huyền, Liên Huyền từ nhỏ đã được anh yêu thương che chở, anh thật sự không cho phép cô phải chịu bất cứ tổn thương nào.

“Chuyện đó. . . Nghiêm Hạo nói với tôi, anh ấy và Mạc Liên Huyền không có gì, hơn nữa tôi tin tưởng anh ấy”. Kỳ thực Mễ Giai cũng không chắc chắn, nhưng đối mặt với người ngoài cô lựa chọn lí do Nghiêm Hạo đã nói để thoái thác, anh và Mạc Liên Huyền thật sự không có gì.

Mạc Chấn Huân thật không thể hiểu nổi, biết rõ chồng mình làm gì sau lưng, vậy mà còn xem như chưa có chuyện gì xảy ra, thậm chí chỉ nghe vài câu lừa gạt đơn giản của anh ta là có thể bỏ qua mọi chuyện, vẫn vui vẻ yên lặng, nói dối giúp anh ta.

“Cô đúng là hết thuốc chữa”. Mạc Chấn Huân chán ghét nhìn cô, xoay người trở về bàn làm việc.

“Anh ấy là chồng tôi, tôi. . . . Đương nhiên tin tưởng anh ấy”. Mễ Giai mạnh miệng nói, chỉ là trong đầu không thể không chế hiện ra một màn mà hôm kia cô đã trông thấy từ phòng ăn dưới lầu.

Mạc Chấn Huân nhìn cô, hồi lâu không mở miệng, như là muốn nhìn thấu Mễ Giai, nhắm chặt mắt, thở dài một tiếng, “Cô ra ngoài đi”.

Mễ Giai không hề muốn ở lại, lập tức mở cửa đi ra ngoài.

Nghe thấy tiếng cửa bị mở ra, lại lần nữa đóng vào, Mạc Chấn Huân biết cô đã đi ra ngoài, mở mắt ra, nhìn cánh cửa đóng kín, anh có chút thất thần.

Mạc Chấn Huân tức giận nhất là khi nhìn thấy Mễ Giai và Nghiêm Hạo hôn nhau trong xe, anh có ý nghĩ muốn xông lên kéo hai người họ ra, chính anh cũng bị ý nghĩ đó của mình dọa đến, anh quy kết việc mình tức giận như vậy là do Nghiêm Hạo một chân đạp hai thuyền, nhưng mà suy nghĩ này lại khiến anh xem nhẹ một thứ tình cảm vừa phát sinh trong lòng mình.

39. Chương 39

Mạc Chấn Huân phiền chán bởi tóc, cảm ly rượu lên, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch. Anh thấy chán nản, tâm tình rất tệ, anh cho rằng mình buồn rầu là vì không biết nên nói thế nào để không làm Liên Huyền tổn thương, nhưng không ngờ rằng cả ngày hôm nay anh lại nghĩ đến Mễ Giai nhiều nhất, thì ra anh tức giận không phải chỉ do Nghiêm Hạo đùa bỡn tình cảm của em gái mình, mà còn vì Mễ Giai biết rõ chân tướng sự tình, lại vẫn một mực khẳng định tình nguyện tin lời nói dối của Nghiêm Hạo.

Thêm một ly nữa, cảm giác nóng bừng của rượu cũng không thể che đi tức giận trong lòng anh, anh không rõ vì sao lại cảm thấy giận dữ. Đột nhiên bả vai bị ai đó vỗ nhẹ, mang theo hơi rượu, phiền chán buồn bực quay đầu lại, bất ngờ thấy Mạc Liên Huyền.

“Anh? Sao anh lại ở đây?”. Mạc Liên Huyền kinh ngạc nhìn anh trai, ngoài sự kinh ngạc, trong mắt còn bí mật ánh lên chút vui sướng.

“Liên Huyền?”. Mặt anh phỉn hồng, lúc nói chuyện phả ra mùi rượu nồng nặc, nhưng vẫn chưa say, “Em cũng đến nơi này?”.

“Vừa mới xong việc, em cùng mọi người đến đây uống một chút”. Mạc Liên Huyền mỉm cười, nhìn về phía sau.

Mạc Chấn Huân nhìn theo ánh mắt cô, Nghiêm Hạo và một người khác đang đứng ở cách đó không xa nhìn về phía bọn họ. Mạc Chấn Huân cả người đầy men rượu đứng lên, đẩy Mạc Liên Huyền đứng ở phía trước ra, đi thẳng đến chỗ Nghiêm Hạo, không chào hỏi, không gì khác, lập tức ra tay nắm vào mặt Nghiêm Hạo.

Một nắm này của Mạc Chấn Huân xem ra dùng hết khí lực, lực rất mạnh khiến Nghiêm Hạo không phòng bị chao đảo, không đứng vững lùi về sau vài bước, cuối cùng ngã ngổ trên đất.

Mọi người xung quanh đều bị hành động đột ngột của Mạc Chấn Huân dọa phát hoảng, tất cả đều không rõ đã xảy ra chuyện gì, người có phản ứng đầu tiên là Mạc Liên Huyền, chạy tới phía trước kéo Mạc Chấn Huân, “Anh, anh làm gì vậy?”.

Bạch Lâm đứng bên cạnh cũng đi lên đỡ Nghiêm Hạo dậy, hôm nay cô và Nghiêm Hạo cùng nhau đến Mạc Thị bàn về vấn đề khoản tiền đầu tư cho dự án hợp tác kì ba, đàm phán tương đối thuận lợi, sau khi kết thúc, mọi người đề nghị đến quán bar gần đây uống vài chén, cho nên cô cũng đi cùng.

Nghiêm Hạo lấy tay xoa xoa chỗ mặt bị đánh, đôi mắt ứng mang theo lửa giận, chau mày nhìn Mạc Chấn Huân ở đằng trước. Quản lí quán bar đứng xem một bên, lo lắng không biết có nên vào gọi ông chủ ra hay không.

Mạc Chấn Huân tránh khỏi vòng kim kẹp của Liên Huyền, tiến lên tóm lấy cổ áo Nghiêm Hạo, sức mùi rượu, ghé vào lỗ tai anh nói cảnh cáo từng từ một, “Anh đã có người phụ nữ của mình, nên đối xử tốt với cô ấy, cách xa em gái tôi một chút”.

Nghiêm Hạo đại khái biết anh ta vì sao lại như thế, hẳn là bị hình ảnh buổi sáng kích động, hất tay anh ta ra, sửa sang lại quần áo của mình, “Tôi không biết anh đang nói gì”.

“Anh, anh say rồi”. Mặc dù lúc nóng giận anh trai sẽ có chút táo bạo, nhưng chưa bao giờ làm vậy, trực giác của Mạc Liên Huyền cho thấy thật sự anh đã uống quá nhiều. “Thật xin lỗi Nghiêm Hạo, anh trai em say rồi, anh đừng để ý”.

Mạc Chấn Huân hung hăng trừng mắt nhìn Nghiêm Hạo hồi lâu, cuối cùng xoay người kéo Mạc Liên Huyền ra khỏi quán bar.

Bạch Lâm nhìn Nghiêm Hạo, khóe miệng mơ hồ gợi lên một độ cong, đó là nụ cười mỉa vui sướng khi người khác gặp nạn. Nhưng rất nhanh đã biến mất, tiến lên có chút quan tâm hỏi, “Nghiêm tổng. . . Ngài không sao chứ?”.

Nghiêm Hạo sờ sờ gò má bị đánh, đau đớn khiến anh không khỏi nói thảm, “Thằng nhóc này xuống tay thật tàn nhẫn”.

“Dạ?”. Anh nói quá nhỏ, Bạch Lâm không thể nghe rõ là gì.

Nhìn cô ta, Nghiêm Hạo cũng không giải thích, “Đi thôi”.

Mạc Liên Huyền bị kéo đi trên đường, Mạc Chấn Huân ột mét tám mươi, chân rất dài nên bước chân sải rộng, Mạc Liên Huyền theo không kịp, bị anh nắm tay lôi đi, cô dường như là phải chạy chậm theo.

Cứ như thế đi được hơn sáu phút, Mạc Liên Huyền kéo anh, buộc Mạc Chấn Huân dừng chân, sốt ruột quan tâm hỏi, “Anh, sao anh lại như vậy? Có chuyện gì thế?”. Đối với sự bất thường của Mạc Chấn Huân, Liên Huyền biết nhất định là đã có chuyện xảy ra.

“Rời xa anh ta đi”. Mạc Chấn Huân nhìn cô, bình tĩnh nói. Giọng điệu không còn là khuyên nhủ cô giống như trước, mà như kiên quyết ra lệnh.

“Anh. . .”. Mạc Liên Huyền hoảng hốt khó hiểu, anh trai như vậy, trước đây cô chưa từng thấy.

Có lẽ là do tác dụng của cồn, có lẽ là vì tâm tình phiền chán, Mạc Chấn Huân lớn tiếng quát lên, “Anh ta đang trêu đùa tình cảm của em, anh bảo em rời xa anh ta mau”. Mạc Chấn Huân không biết nên nói rõ với cô thế nào, anh không muốn cô chịu thương tổn.

“Em. . .”. Mạc Liên Huyền thật sự bị dọa đến sửng sốt, một câu cũng nói không nên lời, ngây ngốc nhìn anh.

Nhìn ánh mắt và biểu cảm vô tội của Liên Huyền, Mạc Chấn Huân biết mình như vậy đã làm cô sợ, âm thầm hạ giọng, gắng sức điều chỉnh lại cảm xúc của bản thân, đưa tay ôm vai cô, nhìn cô nói nghiêm túc, “Nghe anh, rời xa anh ta, anh ta không đáng để em yêu, Nghiêm Hạo ở bên ngoài đã có người khác, anh ta đang đùa cợt tình cảm của em”.

Mạc Liên Huyền hồi lâu mới phản ứng lại, cố gắng mỉm cười, muốn mượn không khí hòa dịu này nói, “Chắc anh đang nói đến Diêu Mẫn, thật ra giữa bọn họ đã chấm dứt. . .”.

“Anh nói đến Mễ Giai”. Không đợi cô nói xong, Mạc Chấn Huân lập tức ngắt lời.

“Mễ Giai?”. Mạc Liên Huyền có chút bất ngờ, nhìn anh, đột nhiên nghĩ đến việc gì, vội hỏi, “Làm sao anh biết được?”.

“Anh. . . Anh tận mắt nhìn thấy”. Mạc Chấn Huân không nói ra mối quan hệ thật sự giữa Mễ Giai và Nghiêm Hạo, dù thế nào anh vẫn sợ em gái chịu đau khổ.

“VẬY. . . Anh hôm nay đi uống rượu giải sầu là vì Mễ Giai?”. Mạc Liên Huyền hỏi dò, trực giác nói cho cô biết, tình huống có lẽ chính là như vậy.

“Anh. . .”. Mạc Chấn Huân bỗng nghẹn lời, anh muốn nói, sao lại vì Mễ Giai, anh là vì em. Nhưng anh lại có chút chột dạ, bởi vì hôm nay anh thật sự nghĩ đến Mễ Giai nhiều nhất, nghĩ tại sao cô lại ngu ngốc cố chấp đến thế. Mạc Chấn Huân nhìn Mạc Liên Huyền, không nói thành lời.

Thời gian trầm mặc một hồi, Mạc Liên Huyền nhìn anh hỏi, “Anh, anh thích cô ấy phải không?”.

40. Chương 40

Mạc Chấn Huân bị lời nói của em gái làm cho hoảng sợ, nhìn Liên Huyền hồi lâu không nói gì, cuối cùng mới phản ứng lại, mất tự nhiên ậm ừ đáp, “Sao. . . Làm sao có thể”. Anh gạt đi, không dám nhìn cô.

Phản ứng của anh giống như cô dự đoán, anh thật sự thích Mễ Giai, Mạc Liên Huyền cười nhạt, chỉ là nụ cười mang theo phần gượng ép và bất đắc dĩ.

“Tóm. . . Tóm lại em đừng qua lại với Nghiêm Hạo nữa là được”. Đường như là chột dạ, Mạc Chấn Huân nói một câu như vậy rồi xoay người bước đi.

Mạc Liên Huyền nhìn bóng lưng kia rời đi có chút thất thần, cô không biết nên hình dung tâm tình hiện tại của mình thế nào.

Từ nhỏ Mạc Chấn Huân đã luôn yêu thương cô, nếu so với Khả Huyền, cô nhận được yêu thương từ anh nhiều hơn rất nhiều, Mạc Chấn Huân tính khí không được tốt lắm, nhưng đối với cô chưa bao giờ thật sự tức giận. Có lẽ vì đó không phải là tình thương của người khác, vậy nên đã khiến tình cảm của cô đối với anh dần dần nảy sinh biến hóa, không biết từ lúc nào cô bắt đầu có thói quen lấy những người theo đuổi mình ra để so sánh với anh, mặc kệ đối phương ưu tú như thế nào, cuối cùng kết quả vĩnh viễn đều là anh thắng. Cô bắt đầu có chút sợ hãi, cô ý thức được bản thân mình không bình thường, cho nên cô bắt đầu chấp nhận một vài người theo đuổi, chỉ là trong lòng luôn kháng cự, trước sau vẫn không có cách nào mở rộng nội tâm.

Cuối cùng cô buông trôi tình cảm của bản thân, bắt đầu từ chối những người theo đuổi mình, bởi vì biết anh có lý tưởng riêng nên không muốn tiếp nhận tập đoàn Mạc Thị mà cô đã theo học ngành kinh tế dù chính mình chẳng có hứng thú, chỉ vì cô muốn giúp anh trông coi mọi thứ, khiến anh không cần bận tâm mà theo đuổi lý tưởng của anh.

Thở dài, Mạc Chấn Huân sớm đã đi xa, thu hồi ánh mắt, Mạc Liên Huyền khẽ thấp giọng, “Có lẽ mình có thể giúp anh tìm được hạnh phúc”.

Mạc Chấn Huân cảm thấy lời nói của Mạc Liên Huyền quả thực buồn cười, anh làm sao có thể thích Mễ Giai, chuyện này cũng quá là khó tin. Anh tức giận là vì chưa từng gặp ai ngu ngốc như cô, biết rõ mình bị lừa vẫn còn cam tâm tình nguyện, anh chỉ là thông cảm cho chỉ số thông minh đáng thương của cô. Về việc uống rượu, tuyệt đối không phải vì buồn, chỉ đơn giản là tâm tình phiền chán nên uống thôi. Nghĩ như vậy hẳn là tất cả đều không có vấn đề, nhưng hiện tại vấn đề lớn nhất là không hiểu sao ánh mắt anh luôn đuổi theo hình bóng cô? Mạc Chấn Huân bực bội nói lỏng cà vạt, mỗi buổi sáng đi làm mắt anh lại bắt gặp liếc về phía cô, chuyện này khiến anh tương đối khó chịu.

Quảng cây bút trong tay, đến đây cả một buổi sáng, thế nhưng đáng buồn là không thể vẽ ra được thứ gì, đứng dậy lấy áo vest vắt trên ghế tựa, Mạc Chấn Huân cảm thấy có lẽ anh nên đi tìm một vài việc khác để làm, mượn cớ để khôi phục lại những suy nghĩ hỗn độn hiện tại của anh.

“Hôm nay tôi không về công ty, có chuyện gì quan trọng thì gọi điện trực tiếp cho tôi”. Đi ngang qua chỗ Mễ Giai phân phó.

Mễ Giai ngẩng lên nhìn anh, gật đầu, tiếp tục làm việc.

Ăn cơm trưa xong, Mễ Giai và La Lệ nói nói cười cười đi ra khỏi nhà ăn, vừa mới ra ngoài liền thấy cửa một chiếc xe hơi đang đỗ bên đường bị mở ra, Mạc Liên Huyền mỉm cười xuống xe, dịu dàng mỉm cười chào cô.

Mễ Giai nhớ các cô mới gặp nhau đúng một lần, chính là lần ở nhà hàng hôm đó. Mễ Giai lễ phép cười đáp trả, “Mạc tiểu thư chắc là tới tìm Mạc tổng, nhưng sáng nay Mạc tổng đã đi ra ngoài, lúc rời đi có nói chiều nay sẽ không quay lại công ty”. Mễ Giai theo quán tính nghĩ cô ấy tới tìm Mạc Chấn Huân.

Mạc Liên Huyền cười nói, “Không, tôi tới tìm cô”. Đương nhiên cô biết anh trai không ở đây, bởi vì thật hiếm thấy, cái người lúc trước không tình nguyện đến Mạc Thị hôm nay lại chủ động tìm cô bảo muốn xem xét tình hình để làm quen với cách hoạt động của công ty.

Mễ Giai hơi sửng sốt, dùng ngón tay chỉ vào người mình, có chút bất ngờ nói, “Tìm tôi?”. Vừa nói xong đột nhiên ý thức được điều gì, khiếp sợ nhìn Liên Huyền.

“Đúng vậy, là tìm cô, chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống nói chuyện đi”. Mạc Liên Huyền gật đầu đề nghị.

“Mễ Giai. . .”. La Lệ đẩy đẩy Mễ Giai, lo lắng nhìn cô.

Mễ Giai hướng La Lệ cười nhợt nhạt, quay đầu nhìn Mạc Liên Huyền, “Được”. Cô sớm nên nghĩ đến những lời mà Mạc Chấn Huân đã nói.

Hai người không đi xa, chỉ tìm một quán cà phê gần đó ngồi xuống.

Gọi cà phê và chút đồ ngọt, đợi đồ ăn dọn lên hết, Mạc Liên Huyền mới mở miệng, “Chúng ta nói chuyện của cô và Nghiêm Hạo đi”.

“Nói chuyện gì?”. Mễ Giai cười nhạt đáp, bắt đầu mơ hồ có chút đau lòng, Nghiêm Hạo nói với cô anh và Mạc Liên Huyền chỉ là diễn trò, không có gì khúc mắc, nhưng hiện tại xem ra anh hiển nhiên đã nói dối cô.

“Tôi không muốn nhiều lời so đo với cô, tôi hy vọng từ hôm nay trở đi, cô, rời khỏi Nghiêm Hạo”. Khẽ nhấp ngụm cà phê, Mạc Liên Huyền lạnh nhạt nói, khẩu khí chắc nịch, một chút cũng không mất phong độ.

Dưới bàn, Mễ Giai bất giác nắm chặt hai tay hỏi, “Anh ấy nói với cô chuyện về tôi?”.

Mạc Liên Huyền nhìn cô, mỉm cười, “Cô cho rằng anh ấy sẽ nói với tôi là anh ấy phản bội ư? Ha ha, tôi nghĩ, không một người đàn ông nào làm như vậy cả”. Lăn lộn trên thương trường nhiều năm khiến Mạc Liên Huyền đã luyện thành bản lĩnh gặp biến không sợ hãi, so với những tranh đấu gay gắt trên thương trường thì hiện tại việc nói dối tuyên bố công khai chủ quyền nhỏ nhỏ này đối với cô quả thực chỉ như ăn một bữa sáng.

Mễ Giai cười khổ, đúng vậy, không có một người đàn ông nào lại thừa nhận là anh ta phản bội, nếu anh ta thật sự thẳng thắn với bạn về việc đó, hẳn chính anh ta mới là người rời đi, giống như Trương Dương lúc trước.

“Vì sao lại là tôi rời đi?”. Rõ ràng chính cô mới là người chen vào cuộc hôn nhân của tôi, Mễ Giai ở trong lòng bổ sung thêm.

Mạc Liên Huyền hơi sửng sốt, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại, “Mễ Giai, cô cho rằng Nghiêm gia sẽ chấp nhận một người con dâu như cô sao? Hay là nói cô rất tự tin vào tình yêu của Nghiêm Hạo?”.

Không, nếu ở hiện tại, Nghiêm gia tuyệt đối sẽ không chấp nhận người con dâu như cô, hơn nữa bây giờ, cô căn bản không đủ tự tin rằng Nghiêm Hạo sẽ yêu mình, những điều này Mễ Giai đều hiểu rõ, nhưng lời nói của cô ta khiến Mễ Giai nghe ra một ý khác, dựa vào giọng điệu của Mạc Liên Huyền, dường như cô ta cũng không biết mối quan hệ thực sự giữa cô và Nghiêm Hạo, bèn thử hỏi, “Cô cho rằng. . . Tôi và Nghiêm Hạo là quan hệ gì?”.

Trầm mặc hồi lâu, Mạc Liên Huyền phun ra hai chữ, “Tình nhân”.

Thân thể Mễ Giai chấn động, đau đớn trong lòng dần dần lan ra, một danh xưng thật là mỉa mai, nhất là từ miệng cô ta nói ra. Nhưng thật đáng buồn là cô phát hiện cái danh xưng mà Mạc Liên Huyền nghĩ về cô cũng có phần thuyết phục, cô chính xác là giống tình nhân của Nghiêm Hạo, bởi vì không mấy ai biết bọn họ đã kết hôn, mà đáng chết cô lại phù hợp với điều kiện làm tình nhân của anh.

Mạc Liên Huyền rõ ràng cảm giác được sự biến hóa của Mễ Giai, trong lòng có chút bồn chồn, “Cô là một người tốt, đừng tự hủy hoại bản thân, hãy để ý đến những người bên cạnh cô, có lẽ cô sẽ phát hiện có người so với Nghiêm Hạo còn tốt hơn rất nhiều”. Cô cũng không quên mục đích mình đến đây hôm nay.

Mễ Giai đau đớn nhắm chặt mắt, hít một hơi thật sâu, tự giễu nói, “Cô biết không... Kỳ thực hiện tại chúng ta nên đổi thân phận cho nhau”.

Mạc Liên Huyền không rõ ý cô, chăm chú nhìn cô, không nói gì. Mễ Giai cũng không nghĩ sẽ giải thích nhiều, đứng dậy rời đi, lúc rời đi, hai tay cô nắm chặt thành quyền.

Mạc Liên Huyền nhìn bóng lưng Mễ Giai rời đi, đương nhiên cũng nhìn thấy hai bàn tay cô ấy nắm chặt, cô biết những lời của mình khiến cô ấy tổn thương, nhưng lời xin lỗi chỉ có thể giữ ở trong lòng.

41. Chương 41

Mễ Giai ra khỏi quán cà phê, chạy một đoạn mới dừng lại, chỉ đến khi cảm thấy không thể thở nổi mới ý được bản thân vừa rồi đã quên hô hấp, há miệng thật to để hấp thụ không khí, đau đớn từ lâu dần dần lan tỏa trong lòng, cứ từng chút từng chút chậm rãi cắn nuốt cô.

Đứng ở ven đường hồi lâu, Mễ Giai bắt đầu cười ngớ ngẩn, nụ cười mang theo đau khổ tự giễu, đã biết nếu không rung động thì sẽ không đau lòng, đã biết nếu không yêu thì sẽ không nhận lấy thương hại, thế nhưng thì ra yêu anh thật sự không phải là một điều khó khăn.

Lắc lắc đầu, cố ý xem nhẹ nỗi đau đang âm ỉ trong lòng, Mễ Giai tự an ủi nên cảm thấy may mắn vì mình vẫn chưa yêu thương sâu đậm, cô nghĩ nếu thật sự như Mạc Liên Huyền nói, cô hoàn toàn có thể thoát ra, cùng lắm cũng chỉ đau lòng một chút, sau đó sẽ bắt đầu một cuộc sống mới. Nhưng trước đó cô đã hy vọng có thể cho bọn họ một cơ hội, cho dù là lừa dối cô cũng muốn nghe chính miệng anh thừa nhận.

Vốn tưởng rằng sẽ tỏ ra lạnh nhạt để bảo vệ chính mình, nhưng sau khi về nhà Mễ Giai mới phát hiện căn bản không thể nhớ nổi mình đã quay về công ty như thế nào? Cũng quên luôn buổi chiều đã làm những gì? Cuối cùng về nhà thế nào cũng gần như không có chút ấn tượng.

Mễ Giai vừa về lập tức đi ngay vào phòng, điều bất thường này rất nhanh liền khiến Vu Phân Phương chú ý, hiện tại bà gần như đem hết sức lực để lên người Mễ Giai, mỗi ngày Mễ Giai vừa về là bà bắt đầu hỏi han những chuyện xảy ra hôm đó, hỏi xem có chỗ nào không thoải mái hay không, tình trạng nôn nghén ra sao, mà Mễ Giai cũng luôn mỉm cười trả lời từng câu hỏi của bà.

“Mễ Giai. . .”. Vu Phân Phương lấy tay gõ gõ cửa phòng, thấp giọng gọi.

Một hồi lâu thấy bên trong vẫn không có phản ứng, không có tiếng động nào, Vu Phân Phương bắt đầu hoảng loạn, bà không biết bên trong đã xảy ra chuyện gì, sốt ruột đập cửa, lớn giọng gọi, “Mễ Giai. . . . Mễ Giai, con ở trong đó làm gì vậy, mở cửa ra nào. . .”. Vừa nói tay vừa không quên đập cửa.

Tiếng đập cửa của Vu Phân Phương thu hút sự chú ý của dì quản gia đang chuẩn bị bữa tối trong phòng bếp, từ sau khi Mễ Giai “mang thai”, hai người không còn xa lạ nữa, bởi vì bản thân không có nhiều kinh nghiệm nên Vu Phân Phương đã bỏ xuống dáng vẻ kiêu ngạo, chủ động hỏi han những chuyện có liên quan đến phụ nữ có thai, hai người thích trò chuyện về việc cháu gái của dì quản gia đáng yêu thế nào. Có lần, dì quản gia trộm kéo Mễ Giai, nói với cô rằng Vu Phân Phương đã thay đổi rất nhiều.

“Sao vậy lão phu nhân?”. Nhìn cửa phòng khép chặt, lại nhìn Vu Phân Phương đang sốt ruột, dì quản gia vội hỏi.

“Tôi cũng không biết, Mễ Giai vừa về liền tự nhốt mình trong phòng, gọi thế nào cũng không trả lời”. Vu Phân Phương chau mày, nói có phần hoảng loạn, hiện tại Mễ Giai như bảo bối của bà, một chút cũng không cho phép có sơ xuất.

“Mễ Giai, cháu mở cửa ra nào, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không? Hay là cháu bị oan ức?”. Dì quản gia cũng đập cửa, quan tâm hỏi.

Mễ Giai cả người nằm trên giường, áo khoác, giày đều chưa cởi, túi xách cũng vẫn nắm chặt trong tay, cô không muốn động dậy, không có sức lực, tiếng đập ngoài cửa cô cũng cảm thấy không đủ hơi sức để đáp lại, vì sao, rõ ràng chỉ vừa mới yêu thương, vừa mới rung động, vì sao lại đau lòng như thế? Mễ Giai nhất thời không thể tìm ra đáp án.

Cố kéo thân mình mỗi mết, Mễ Giai đứng dậy, trước khi mở cửa còn cố ý điều chỉnh lại bản thân, nỗ lực mỉm cười mở cửa ra, bằng không các bà sẽ nhận ra được sự khác thường.

Vu Phân Phương nhìn Mễ Giai trước mắt, thấy giống như có chỗ nào đó không bình thường, nhưng cụ thể lại không biết chỗ nào đã xảy ra vấn đề, cuối cùng chỉ chăm chăm hỏi, “Con. . . Con không sao chứ?”.

“Mẹ, dì, con không sao đâu, chỉ là hơi mệt nên buồn ngủ thôi”. Mễ Giai gượng cười đáp.

“Thật sự không có chuyện gì?”. Dì quản gia hoài nghi hỏi, bà cũng cảm thấy Mễ Giai hôm nay là lạ.

“Thật ạ, chỉ là buồn ngủ. . .”. Nói xong giả vờ ngáp như muốn chứng minh, làm cho lời nói của mình thêm phần thuyết phục”. Mẹ, hôm nay con không có khẩu vị nên không ăn cơm chiều đâu ạ”.

“Ồ thế này. . .”.

Dì quản gia đẩy đẩy bà, tiếp lời, “Vậy cháu ngủ một lát trước đi, khi nào tỉnh dì làm bữa khuya cho”.

Mễ Giai gật gật đầu, một lần nữa đóng cửa lại. Nhìn cánh cửa đóng lại, Vu Phân Phương và dì quản gia trao đổi ánh mắt, cùng đi ra ngoài phòng khách.

“Hôm nay nó có vẻ khác thường”. Vu Phân Phương nhẹ giọng nói thầm, “Không được, tôi phải gọi Nghiêm Hạo về sớm, hỏi một chút xem đã xảy ra chuyện gì”.

Lúc Nghiêm Hạo trở về đã là chuyện của một tiếng sau, mở cửa đi vào liền thấy Mễ Giai nằm sấp trên giường, anh hơi nhíu mày, cúi người ôm lấy eo cô, Mễ Giai ở trong lòng anh từ từ tỉnh dậy, nhìn anh không nói, cũng không có biểu cảm gì, chỉ là nhìn, giống như muốn đem anh nhìn thật cẩn thận rõ ràng, nhìn đến thấu triệt nội tâm.

Thấy cô tỉnh lại, Nghiêm Hạo mỉm cười, cúi đầu hôn nhẹ lên môi cô, ôm lấy cô dựa vào thành giường, hỏi, “Sao vậy? Mẹ nói em mệt, vừa về đã tự nhốt mình trong phòng, nói cho anh biết, đã xảy ra chuyện gì, ở bên ngoài chịu oan ức?”. Anh điều chỉnh cho cô một tư thế phù hợp, để cô tựa hẳn vào người anh cho thoải mái.

Mễ Giai mặc anh ôm ấp, dựa vào trong lòng anh, lắng nghe nhịp tim của anh, khỏe mạnh và mãnh liệt, tần suất cũng giống như tim cô đang đập.

Thấy cô không trả lời, Nghiêm Hạo lại cười nói, “Có phải công việc gặp khó khăn, nói cho anh, có lẽ anh có thể giúp em”. Theo trực giác, Nghiêm Hạo cảm thấy Mễ Giai hẳn là gặp vấn đề trong công việc, vậy nên tâm trạng mới không tốt.

Mễ Giai im lặng ở trong lòng anh lắc lắc đầu, không nói gì, đưa tay vòng qua thắt lưng gầy của anh, gát gao ôm chặt.

Nghiêm Hạo hơi bất ngờ về hành động của cô, căn phòng vẫn yên lặng, anh đưa tay vỗ nhẹ trấn an cô, giống như là đang dỗ một đứa trẻ.

Hai người đều trầm mặc, trong không khí chỉ nghe thấy tiếng hô hấp, còn lại không có bất cứ một thanh âm nào khác.

Hồi lâu, dựa vào lòng anh Mễ Giai mở miệng hỏi, “Anh và Mạc Liên Huyền thật sự không có gì sao?”. Giọng điệu rầu rĩ.

“Đương nhiên, lúc trước chẳng phải đã nói với em rồi sao, anh và cô ta chỉ là quan hệ hợp tác, không còn gì khác”. Nghiêm Hạo không hề nghĩ ngợi cứ như vậy trả lời, về phần mình anh cảm thấy không có gì phải hổ thẹn với lương tâm, bởi vì anh tự thấy từ sau khi cưới anh cũng chưa làm gì có lỗi với Mễ Giai, cho nên anh trả lời rất thẳng thắn.

Anh trả lời quá nhanh ngược lại khiến Mễ Giai cảm thấy khác thường, buông anh ra, ngồi dậy nhìn thẳng vào mắt anh, nói, “Nghiêm Hạo, chúng ta công bố hôn sự với mọi người đi, em muốn quang minh chính đại làm vợ anh”. Chứ không phải là nhân tình.

“Hả?”. Nghiêm Hạo sững sốt, anh không rõ hôm nay Mễ Giai làm sao? Mỉm cười hỏi, “Sao thế? Sao đột nhiên lại nói vậy?”. Công khai anh cũng không phản đối, nhưng anh phải nói rõ ràng với Mạc Liên Huyền trước đã, bởi vì bây giờ bọn họ vẫn đang duy trì ước định.

“Không có, chỉ là muốn nghe người ta gọi em là Nghiêm phu nhân”. Mễ Giai cười, cười đến ngọt lịm.

Nghiêm Hạo không nghĩ nhiều, nhìn cô cười nói, “Mễ Giai, đợi một thời gian nữa nhé, trong giai đoạn này công ty có hơi nhiều việc, qua một thời gian nữa anh sẽ giới thiệu em với mọi người”.

Nghe những lời này của anh, tim Mễ Giai như bị bóp nát thành từng mảnh, nụ cười tươi trên mặt cũng cứng lại, hồi lâu mới chậm chậm gật đầu.

42. Chương 42

Mễ Giai không hiểu, vì sao có người lại bản lĩnh đến mức ngay cả nói dối cũng dịu dàng bùi tai như thế, cũng không hiểu vì sao một người vừa có thể yêu người này đồng thời vừa dịu dàng với người khác. Lẽ ra cô không nên để ý, lẽ ra cô nên giống như lúc trước, thờ ơ với mọi chuyện anh làm bên ngoài, nhưng hiện tại, cô lại không thể không chế được lòng mình mà đau đớn vì anh.

Cô nên hận anh, nhưng sau khi suy nghĩ cẩn thận cô lại phát hiện ra một điều đáng ghét, mặc dù có thân phận là vợ anh nhưng cô căn bản không có lý do, cũng không có cơ sở gì để oán hận anh, bởi vì giữa bọn họ không hề tồn tại tình yêu. Cô không nhớ rõ anh đã nói yêu cô hay chưa, chỉ nhớ rằng anh đã từng nói, “Mễ Giai, chúng ta chưa hiểu hết về đối phương, chúng ta kết hôn cũng không phải xuất phát từ tình yêu, nhưng hiện tại chúng ta có thể bắt đầu thử tìm hiểu nhau, thử yêu nhau”. Cô đã thử yêu như lời anh nói, vậy còn anh? Mễ Giai lắc đầu cười chua xót.

Cốc cốc cốc, tiếng vang trên mặt bàn lôi kéo sự chú ý của Mễ Giai, ngẩng đầu thấy Mạc Chấn Huân đang cầm văn kiện đứng trước mặt cô, hai hàng lông mày nhăn lại vẻ không vui. Anh ta lạnh lùng nói, “Tôi thuê cô đến đây làm việc, không phải mời cô đến để đục nước béo cò”. Anh để ý, từ sáng đến giờ cô cứ như người mất hồn, có gọi vào cũng chậm chạp hơn so với ngày thường.

Biết cảm xúc của mình đã vi phạm nội quy mấu chốt, Mễ Giai cúi đầu nhận sai, “Xin lỗi, Mạc tổng, tôi sẽ chú ý hơn”.

Kỳ thực Mạc Chấn Huân muốn hỏi cô đã xảy ra chuyện gì, muốn quan tâm cô vì sao mà thần trí không yên, nhưng nghĩ đến những lời của Mạc Liên Huyền, anh lại lùi bước, mặt lạnh ném văn kiện trong tay xuống bàn, “Sửa lại tập tài liệu này cho chuẩn xác, lát nữa theo tôi ra ngoài một chuyến”. Không đợi cô phản ứng, nói xong lập tức đi về phía văn phòng.

Mễ Giai nhìn văn kiện trong tay, khẽ thở dài một cái, mở ra bắt tay vào việc nên làm.

Nghiêm Hạo khép lại văn kiện trong tay, bưng tách cà phê để trên bàn nhấp một ngụm, yết hầu khô cạn cảm thấy dễ chịu hơn.

“Thế nào? Có vấn đề gì không?”. Ngồi đối diện, Mạc Liên Huyền toàn thân mặc đồ công sở, lông mày giãn ra lộ vẻ chuyên nghiệp và lão luyện, trên mặt mang theo ý cười.

Nghiêm Hạo hơi nhếch miệng, cười lạnh nhạt, “Cô là tổng giám đốc Mạc Thị, đương nhiên tôi tin tưởng cô”.

“Haha, không có vấn đề gì là tốt rồi, đây là dự án quan trọng, hẳn là tôi sẽ chịu áp lực không nhỏ”. Mạc Liên Huyền cười tươi tắn như hoa.

Thật ra lần này Mạc Thị đầu tư vào ‘Kiến trúc Vũ Dương’ xem như là đánh cược lớn, mặc dù đối phương là công ty bất động sản hàng đầu Thượng Hải, nhưng dù sao lượng tiêu thụ loại sản phẩm nội thất này trên thị trường cũng không nhiều, nếu có cũng chỉ là số ít hàng mẫu bán riêng, cho nên một khi thất bại thì toàn bộ vốn đầu tư lần này sẽ mất trắng.

Nghiêm Hạo gật đầu, đương nhiên anh biết phải gánh vác một canh bạc lớn như vậy sẽ có áp lực thế nào, đồng thời cũng vì sự quyết đoán của cô mà anh thật tình cảm thấy khâm phục, lúc trước đã có rất nhiều ngân hàng vì thế mà không dám liều lĩnh cho bọn họ vay vốn, nhưng một người phụ nữ như cô lại làm được điều đó.

“Hiện tại đợt công trình thứ ba đã bắt đầu khởi công, dự tính sẽ xây xong trong tháng chín, việc lắp đặt thiết bị bên trong có lẽ sang đầu năm tới sẽ hoàn thành toàn bộ, tháng tư sau đó là có thể bắt đầu phiên giao dịch bán ra”. Nghiêm Hạo tường thuật tất cả kế hoạch của công trình lần này cho cô, mục đích chính là để cô có thể yên tâm.

Mạc Liên Huyền cười nói, “Đã hợp tác với anh thì đương nhiên là tôi tin anh”. Chỉ dựa vào thực lực và dã tâm của anh, cô tin rằng quyết định của mình tuyệt đối không sai.

Nghiêm Hạo cười nhẹ thở ra, đột nhiên nghĩ đến điều gì, nói, “Đúng rồi, tôi muốn hủy bỏ ước định giữa chúng ta”.

Lúc trước khi cô quyết định đầu tư còn đặt ra một điều kiện, chính là diễn kịch cho người ngoài xem, cùng cô tham dự một vài hoạt động, khiến mọi người lầm tưởng bọn họ đang kết giao, cô nói làm như vậy cô có thể thuyết phục cha cô đồng ý bỏ vốn đầu tư vào Vũ Dương, thứ hai là có thể làm mẹ cô dừng việc giới thiệu đối tượng cho cô. Lúc đó một lòng chỉ nghĩ đến vấn đề tài chính, không nghĩ nhiều nên anh liền gật đầu đáp ứng, nhưng hiện tại Mễ Giai chủ động nói muốn nghe người khác gọi cô là Nghiêm phu nhân, như vậy ước định nhằm chán lúc trước cũng đến lúc nên ngừng hẳn.

Mạc Liên Huyền nhún mày, thản nhiên nhìn anh, “Thế nào, tiền vốn vừa đến đã nóng lòng muốn quảng gánh? Tôi nói cho anh biết, không nên qua cầu rút ván như vậy”.

Nghiêm Hạo cười nói, “Tôi chỉ không muốn làm cho người khác hiểu lầm”.

Mạc Liên Huyền đảo mắt, bưng cà phê trên bàn lên, khẽ nhấp một ngụm, cố ý giả ngu hỏi, “Trợ lý Diêu hiểu lầm?”.

Đối với chuyện này, Nghiêm Hạo cho rằng không cần thiết phải giải thích nhiều, người khác nghĩ thế nào anh không thêm để ý. Nhìn cô, cười nhạt.

Mạc Liên Huyền còn muốn nói thêm, đột nhiên vô tình thoáng nhìn thấy hai người đang vào cửa, suy nghĩ một chút, khóe miệng mỉm cười, nói với Nghiêm Hạo, “Được, nhưng hãy giúp tôi một lần cuối cùng”.

“Được?”. Nghiêm Hạo chau mày nhìn cô.

Mạc Liên Huyền cười thần bí, tiến lên cúi người chủ động hôn anh, không có động tác dư thừa, chính là môi dán môi.

Nghiêm Hạo tròn to mắt nhìn cô, đối với nụ hôn bất thành linh này của cô anh thấy kinh hãi nhiều hơn vui mừng. Theo quán tính định đưa tay đẩy cô ra, không ngờ Mạc Liên Huyền lại nhanh hơn một bước, ôm lấy cổ anh, dán môi nói nhỏ, “Anh trai tôi ở đằng sau đang nhìn, giúp tôi một lần cuối cùng này”.

Nghe cô nói như vậy Nghiêm Hạo đành buông tay, mặc kệ hai người môi dán môi như vậy.

Nhìn hai người đang ôm hôn phía trước, Mễ Giai quên cả bước tiếp, dường như bị cướp đi toàn bộ hô hấp, sắc mặt từ từ trở nên trắng xanh, lồng ngực như bị nghìn nhát dao đâm.

Mạc Chấn Huân nhìn hai người đang ôm hôn phía trước cũng ngây ngẩn cả người, lại quay đầu nhìn Mễ Giai, chỉ thấy sắc mặt cô đã tái nhợt, hai tay nắm chặt, cơ thể bắt đầu run rẩy, lo lắng hỏi, “Cô. . . Không sao chứ?”.

Mễ Giai dường như không nghe thấy tiếng anh, hiện tại trong đầu cô trống rỗng, điều duy nhất cô biết là . . . Muốn bỏ chạy.

Động tác rất nhanh khiến Mạc Chấn Huân không kịp phản ứng, Mễ Giai xoay người một cái chạy ra ngoài.

“Mễ Giai. . .”. Mạc Chấn Huân gọi lớn.

Tiếng gọi này đồng thời cũng truyền đến tai Nghiêm Hạo đứng cách đó không xa, anh đẩy mạnh Mạc Liên Huyền ra, vội nhìn về phía sau.

43. Chương 43

Nghiêm Hạo quay đầu, vừa vặn đối diện với đôi mắt đầy lửa giận của Mạc Chấn Huân, nhưng hai người trao đổi ánh mắt không lâu, Mạc Chấn Huân đã chạy như bay ra ngoài cửa. Nghiêm Hạo biết Mễ Giai nhất định đã chứng kiến hết một màn vừa rồi, trong lòng bất giác bắt đầu hoảng loạn, tình huống này đã vượt quá xa những gì anh nghĩ, xoay người một cái chạy như điên ra ngoài, bỏ quên cả đồng văn kiện trên bàn.

Mạc Liên Huyền nhìn người vừa chạy đi, nụ cười yếu ớt trên môi từ từ biến mất, cô không biết việc làm vừa rồi của mình đến cùng là đúng hay sai.

Mạc Chấn Huân đuổi kịp Mễ Giai ở góc phố, kéo cô quay lại mới phát hiện tuy rằng khuôn mặt cô không hề biểu cảm nhưng sớm đã rơi đầy lệ. Mạc Chấn Huân có chút thất thố, đuổi theo cô mới biết đối với việc an ủi người khác anh căn bản là không có kinh nghiệm, nhìn vẻ mặt dờ dẩn của cô, nước mắt từng giọt từng giọt trào ra khỏi hốc mắt, anh hoảng hốt, rối loạn, còn thấy đau lòng, kìm lòng không đặt đem cô ôm vào trong ngực, anh thậm chí muốn cho cô chút ấm áp và một bờ vai để dựa vào.

Nghiêm Hạo nhìn hai người ôm nhau, vô cùng giận dữ, tiến lên đẩy mạnh Mạc Chấn Huân ra, kéo Mễ Giai vào trong lòng mình, mắt ửng hồng nhìn chằm chằm Mạc Chấn Huân.

“Nghiêm Hạo, anh còn mặt mũi chạy tới đây?”. Cứ nghĩ đến chuyện anh ta đùa bỡn tình cảm của hai người phụ nữ, Mạc Chấn Huân liền tức giận, nhìn ánh mắt sắc bén của anh ta lại hận không thể đem anh ta ăn tươi nuốt sống.

“Đây là chuyện của vợ chồng tôi, không cần người ngoài như anh nhúng tay vào, chuyện hôm nay, tôi sẽ giải thích rõ ràng với Mễ Giai”. Sắc mặt trầm xuống, Nghiêm Hạo nghiêm nghị nói.

“Vợ chồng, ha. . .”. Mạc Chấn Huân cười lạnh, “Anh nói cô ấy là vợ anh, vậy mà anh lại ngang nhiên tán tỉnh thân thiết với người phụ nữ khác trước mặt cô ấy, anh dám ức hiếp cô ấy như vậy?”.

Nghiêm Hạo không muốn tranh cãi với anh ta, cũng không định giải thích với anh ta, cúi đầu nhìn Mễ Giai trong lòng, dịu dàng nói, “Mễ Giai, hãy nghe anh nói, chuyện này anh có thể giải thích, tuyệt đối không giống như em nghĩ đâu”.

“Giải thích ư, tôi thấy có mà anh lại muốn dùng lời ngon tiếng ngọt để lừa cô ấy, Mễ Giai, đừng tin anh ta”. Nói xong muốn tiến lên kéo Mễ Giai qua, lại bị Nghiêm Hạo né tránh, nhận lấy ánh mắt căng nghiêm khác.

Lúc này suy nghĩ của Mễ Giai đã từ từ quay lại, ngẩng đầu nhìn Nghiêm Hạo, gương mặt anh tuần ngày thường luôn lạnh nhạt giờ đang sốt ruột hoảng loạn, anh đang sợ hãi? Sợ chuyện tình của anh bị cô phá hỏng?

“Mễ Giai. . . .”. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt đăm lẹ của cô, Nghiêm Hạo đột nhiên cảm thấy tim mình như bị bóp chặt, rất đau, rất đau.

“Mễ Giai. . .”. Thấy cô đã lấy lại tinh thần, Mạc Chấn Huân bước lên phía trước.

Mễ Giai rời khỏi vòng ôm của Nghiêm Hạo, quay đầu nhìn Mạc Chấn Huân, “Mạc tổng, chiều nay tôi xin nghỉ phép, anh đi trước đi, tôi muốn nói chuyện với anh ấy”. Nói xong quay đầu nhìn về phía Nghiêm Hạo.

Thấy cô nói vậy, Mạc Chấn Huân cũng không kiên trì thêm, trước khi đi còn dặn, “Có chuyện gì thì gọi điện cho tôi”.

Mạc Chấn Huân đi rồi, hai người đứng mặt đối mặt, bốn mắt nhìn nhau. Trong mắt Nghiêm Hạo mang theo dịu dàng và đau đớn, Mễ Giai vẫn chỉ im lặng.

Nhìn Mễ Giai như vậy, Nghiêm Hạo hoảng loạn, tiến tới cầm tay cô, lại bị cô khéo léo né tránh, Nghiêm Hạo cảm thấy có một loại cảm giác bất an đang từ từ tới gần anh, có phần sốt ruột và thất thố gọi, “Mễ Giai. . .”. Điềm bất an của anh đến từ chính cô.

Đè nén nội tâm đau xót, Mễ Giai quật cường không muốn để lộ ra vẻ yếu ớt của bản thân, khước miệng cười nhạt tự giễu, “Anh định giải thích với em chuyện gì?”.

Mễ Giai như vậy khiến Nghiêm Hạo càng cảm thấy bất an, anh thà rằng để cô đánh mình, khóc lóc mắng nhiếc, cũng tốt hơn sự hồ hững hiện tại, anh hoảng loạn tiến lên nắm lấy hai tay cô, chạm vào anh mới cảm giác được da cô lạnh như băng, “Mễ Giai, anh. . .”. Bỗng nhiên Nghiêm Hạo lại không biết nên giải thích từ đâu.

Rút tay mình đang nằm trong tay anh ra, Mễ Giai lạnh lùng cười nói, “Muốn nói gì? Nói anh và Mạc Liên Huyền không có gì, nói các người chỉ là quan hệ hợp tác, nói các người vừa rồi hôn nhau chỉ là nghi lễ quốc tế bình thường?”.

“Để anh giải thích, anh có thể. . .”.

“Đủ rồi, Nghiêm Hạo. Anh nghĩ em là người mù sao? Hay anh cho rằng em là một con ngốc, chỉ cần anh nói mấy câu là khờ khạo bỏ qua hết tất cả những gì em vừa chứng kiến?”. Khi nói những lời này Mễ Giai gần như hét lên.

Nghiêm Hạo nhìn cô, Mễ Giai như vậy khiến anh rất đau lòng, tiến lên muốn ôm chặt cô vào lòng, nhưng anh mới tiến lên một bước, cô lại lập tức lùi sau một bước.

Hít sâu, Mễ Giai điều chỉnh lại cảm xúc của bản thân, đè nén phần nộ trong lòng, nhẹ giọng mở miệng, “Kỳ thực việc này cũng không thể trách anh, giống như anh đã nói lúc trước, chúng ta kết hôn không xuất phát từ tình yêu, thậm chí sau hơn ba năm kết hôn anh cũng không yêu em, là em không biết tự lượng sức mình động lòng với anh, tổn thương hay đau khổ đều là em tự chuốc lấy, chẳng oán được ai, càng không thể hận người khác”.

“Anh không hề sai, là em, tất cả đều tại em, lúc trước dùng sự áy náy của cha để bắt anh lấy em, để tìm chỗ dựa ình, sau đây lại lợi dụng hôn nhân trói buộc tự do của anh, em biết lúc trước anh không tình nguyện cưới em tới mức nào, vì thế anh mới muốn giấu diếm chuyện chúng ta kết hôn, vậy nên mọi chuyện đều do em, kết quả này cũng là em tự tìm. Nhưng anh yên tâm, hiện tại em đã hiểu, cũng đã nghĩ thông, em sẽ để anh đi, sẽ không cản trở con đường theo đuổi tự do và hạnh phúc của anh. Đơn ly hôn anh có thể nhờ luật sư xử lý, em sẽ ký tên vô điều kiện”.

Nói xong Mễ Giai không còn dũng khí nhìn anh, chỉ sợ mọi nỗ lực đè nén nước mắt trước mặt anh thất bại, cô đã thua, người yêu trước luôn là người thua, cô đã bất lực đánh mất tự tôn của mình. Mễ Giai xoay người kiên quyết đi về phía trước.

Thấy cô bỏ đi, Nghiêm Hạo bước nhanh tới kéo cô lại, “Mễ Giai, chúng ta tìm một chỗ nào đó, anh sẽ giải thích với em. . .”.

Mễ Giai tránh anh, bốp một tiếng, một cái tát giáng xuống mặt Nghiêm Hạo, lực rất mạnh, Mễ Giai có thể thấy được cảm giác nóng bừng truyền đến lòng bàn tay, trên mặt Nghiêm Hạo lập tức hiện lên ấn hồng hình năm ngón tay.

Thời gian như ngừng trôi, người và xe cộ đi lại xung quanh nơi thành thị ồn ào náo nhiệt này dường như không liên quan gì đến họ, Nghiêm Hạo bình tĩnh nhìn cô, Mễ Giai dường như cũng bị hành động đột ngột của bản thân dọa đến, trong nháy mắt thần trí lung lay.

Nhưng chỉ độ vài giây cô đã định thần lại, không nhìn anh, xoay người kiên quyết rời đi. Nghiêm Hạo nhìn bóng lưng kia bỏ đi dứt khoát, nắm chặt hai tay, đau khổ nhắm chặt mắt.

44. Chương 44

Mễ Giai bước đi vô định, kỳ thực cô không biết mình nên đi đâu, cô không có bạn bè, người thân lại càng không, một vài người thân còn lại cũng đã ngừng liên lạc từ sau khi cha qua đời ba năm trước.

Đi không biết bao lâu, Mễ Giai cảm thấy mệt mỏi, chân đau, liền vẫy một chiếc xe, mở cửa vào trong, lái xe quay đầu hỏi cô đi đâu, Mễ Giai mở mồm nhìn về phía trước, muốn đi đâu cô cũng không biết.

Thấy cô không phản ứng, lái xe quay đầu, hồ nghi nhìn cô, hỏi lại, “Cô à, cô muốn đi đâu?”.

Mễ Giai nhìn anh ta, lắc đầu thất thố, ngoại trừ về nhà cô thật sự không biết mình có thể đến nơi nào, nhưng hiện tại cô không muốn về đó.

Lái xe nóng người, hành khách lên xe lại không biết muốn đi đâu, vậy gọi anh làm gì chứ? Vợ nói, “Cô không biết đi đâu thì vậy xe làm gì?”.

Suy nghĩ một lát, Mễ Giai mới hờ hững nói ra bốn chữ, “Nghĩa trang Tùng Hạc”. Đó là nơi cha cô yên nghỉ. Có địa chỉ, lái xe cũng không nói thêm gì, quay đầu khởi động xe.

Mễ Giai đứng trước bia mộ, gió thổi mạnh khiến làn váy cô bay phấp phới, một vài sợi tóc không an phận cũng vung vờn theo gió bay lên, có sợi vướng vào miệng cô, có sợi che tầm mắt cô, Mễ Giai vẫn hoàn toàn thờ ơ.

Trên bia mộ là bức ảnh cha mỉm cười hiền lành, nhìn Mễ Giai như đang hỏi ‘Đứa trẻ này, con làm sao vậy?’.

Giờ khắc này mọi oan ức tủi hổ đều bộc phát, Mễ Giai nức nở nửa ngồi trên đất, cô cho rằng mình không quá yêu Nghiêm Hạo, chỉ là vừa mới chớm yêu, cho dù dứt ra rồi đi cũng sẽ không tổn thương nặng nề, nhưng sự thật lại không giống như cô nghĩ, lúc trông thấy Nghiêm Hạo và Mạc Liên Huyền hôn nhau, cô có thể cảm giác được trong lồng ngực đột nhiên có một loại đau đớn đến tê tâm liệt phế. Cũng vừa rồi mới biết được, thì ra cô không phải chỉ mới yêu anh, không phải chỉ thương anh một chút, mà là thương rất nhiều, yêu sâu đậm, cô không biết đã yêu anh từ khi nào, có lẽ là rất sớm từ trước, có lẽ... Cô không biết.

Thời gian Mễ Giai ngồi đó từ từ trôi qua, màn đêm dần dần buông xuống, trời tối dần, từng chút từng chút thay thế ánh nắng ban chiều, Mễ Giai thôi nức nở, gió từ lâu đã làm khô nước mắt trên mặt cô, cô ngồi bó gối trước bia mộ, hai mắt thất thần nhìn xuống đất, dường như không cảm giác được thời gian đã trôi qua, màn đêm đã chậm rãi buông xuống.

Nghiêm Hạo nhìn Mễ Giai ngồi trước bia mộ từ đằng xa, sau đó bước tới. Bởi vì lo lắng, anh luôn đi theo cô, anh biết hiện tại chuyện gì cô cũng nghe không vào, anh tình nguyện chờ cô tỉnh táo lại để giải thích với cô, nhưng đứng ở nơi này nhìn cô thương tâm rơi lệ, anh đau lòng, phải kiềm chế lắm mới không bước tới ôm cô vào lòng. Anh cho rằng mình chỉ thích cô, lại không nghĩ tới bản thân vì cô mà thấy đau lòng, rất đau, anh cho rằng sau sự việc đó mình đã không còn dũng khí để yêu, lại không biết từ khi nào hình ảnh cô đã khắc sâu tận đáy lòng.

Ngồi xổm xuống trước mặt cô, nhìn hai mắt cô sưng đỏ, đáy lòng Nghiêm Hạo lại bắt đầu đau đớn, khẽ vuốt lên đôi mắt cô, thương tiếc nhìn cô. Mễ Giai ngẩng đầu thần thờ đón lấy ánh mắt yêu thương của anh, cứ nhìn anh, không nói gì.

Nghiêm Hạo thống khổ nhắm chặt mắt, đưa tay ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng vuốt tóc rồi vỗ vỗ lưng cô, thấp giọng nói không ngừng bên tai cô, “Xin lỗi, anh xin lỗi..”.

Mễ Giai không phản ứng, bị động tựa vào người anh, lệ từ khóe mắt không tiếng động rơi xuống.

Nghiêm Hạo nắm tay Mễ Giai đi vào nhà, Mễ Giai mặt đỏ ửng, còn mặt Nghiêm Hạo hơi sưng đỏ, dấu ấn của cái tát in rõ trên mặt, ánh mắt dịu dàng nhìn Mễ Giai.

Thấy con trai và con dâu về, Vu Phân Phương vội ra đón, “Hai đứa về cùng nhau à, Mễ Giai đã trở thể này còn chưa về làm mẹ lo lắng không biết có xảy ra chuyện gì không”.

Mễ Giai vẫn cứ dờ dẩn như không nghe thấy bà nói, ánh mắt thất thần nhìn phía trước, không có mục tiêu. “Mẹ, Mễ Giai hơi mệt, chúng con về phòng trước”. Nhìn Mễ Giai, Nghiêm Hạo quay đầu nói với mẹ, giọng điệu có vẻ mỗi mệt.

Lúc này, Vu Phân Phương mới nhìn thấy dấu ấn trên gương mặt sưng đỏ của con trai, giữ chặt anh, hỏi, “Sao mặt con lại thành thế này?”.

Nghiêm Hạo nói nhỏ, “Không có gì đâu mẹ”. Nói xong định kéo Mễ Giai vào phòng, Mễ Giai vẫn đứng yên, không nhúc nhích. Nghiêm Hạo cau mày, quay đầu nhìn cô.

Mễ Giai đột nhiên ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn anh, hồi lâu mới nói, “Chúng ta ly hôn đi”. Giọng điệu lạnh nhạt nghe không ra chút cảm xúc nào.

Giọng nói của Mễ Giai không lớn, nhưng những người ở đây đều nghe rõ, Nghiêm Hạo và Vu Phân Phương đứng gần cô khỏi phải nói là nghe rất rõ, ngay cả dì quản gia vừa bưng đồ ăn từ phòng bếp đi ra cũng nghe một hai rõ ràng.

Nghiêm Hạo nhìn cô, trong mắt đầy lửa giận, hai tay nắm chặt, các đốt ngón tay đều trắng bệch, dường như đang cất lực áp chế điều gì.

Vu Phân Phương kinh ngạc nhìn Mễ Giai, hồi lâu mới phản ứng lại, “Mễ Giai, con nói gì vậy?”.

Mễ Giai bình tĩnh nhìn Nghiêm Hạo, coi như không nghe thấy lời của Vu Phân Phương, tiếp tục nói, “Em không cần gì hết, bốn mươi tám phần trăm cổ phần công ty cha để lại cho em em sẽ nhờ luật sư chuyển nhượng sang tên anh”. Ngữ khí nhẹ nhàng, ánh mắt luôn bình tĩnh, không một chút gợn sóng.

Nghiêm Hạo vẫn nhìn cô, nhìn chằm chằm.

Vu Phân Phương không biết giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, sốt ruột kéo Mễ Giai, “Mễ Giai, con nói linh tinh gì đó hả, con đang mang thai đứa bé của Nghiêm gia chúng ta đấy”. Nói thế nào thì Vu Phân Phương để ý nhất vẫn là đứa bé trong bụng Mễ Giai, nếu lúc trước cô nói ly hôn, bà nghìn lần đồng ý, nhưng lúc đó không giống hiện tại.

Mễ Giai quay đầu nhìn Vu Phân Phương, “Mẹ, con xin lỗi, con không mang thai, lần trước là con nói dối mẹ”.

“Cô. . . Cô. . .”. Vu Phân Phương chỉ vào cô, không thể tin được, tức giận đến mức nói không nên lời.

“Em đi thu dọn đồ đạc, tối nay em sẽ chuyển ra ngoài”. Nói xong lập tức quay người đi về phòng.

Mới đi chưa được nửa bước, tay đã bị Nghiêm Hạo bắt lấy. Nghiêm Hạo nắm chặt cổ tay cô, nhìn ánh mắt cô anh gần như muốn ăn thịt cô, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Em nhất định phải làm như vậy? Không cho anh lấy một cơ hội để giải thích, cứ thế vội vã phán anh án tử hình, như vậy có phải rất không công bằng với anh hay không?”. Nghiêm Hạo cực kì tức giận, người phụ nữ đáng chết này muốn ly hôn với anh, cô dựa vào đâu mà làm vậy, kể cả có thật sự phạm tội thì cũng nên cho người ta một cơ hội để trình bày mọi việc chứ.

“Còn giải thích gì nữa? Để anh lại tìm cớ lừa dối em ư?”. Mễ Giai hỏi ngược lại, cổ tay truyền đến đau đớn nóng bừng.

“Anh chưa từng lừa dối em”. Nghiêm Hạo lớn tiếng, dọa Vu Phân Phương và dì quản gia đứng gần đó nhảy dựng lên, bọn họ chưa bao giờ thấy Nghiêm Hạo như vậy, từ trước đến giờ anh luôn là một người biết kiềm chế, không dễ dàng tức giận với bất cứ ai.

Mễ Giai cũng bị dọa, nhìn anh hồi lâu không nói gì.

Nghiêm Hạo hít vào một hơi thật dài, sau đó nhấn mạnh, “Anh, và Mạc Liên Huyền, thật sự không có gì”.

Mễ Giai nghe xong, cười lạnh, “Nghiêm Hạo, anh coi em là một con cóc? Ôm hôn như vậy mà còn bảo không có gì, thế thì rốt cuộc là sao?”.

Nghe vậy, Nghiêm Hạo nghẹn lời, anh vô cùng hối hận vì sao lúc đó lại không đẩy Mạc Liên Huyền ra.

Nghe vậy, Vu Phân Phương và dì quần gia cuối cùng cũng có thể hiểu được một chút.

Nghiêm Hạo thở dài một tiếng, ảo não vò đầu, lại thở dài nói, “Anh không biết phải giải thích với em thế nào cho rõ, ngày mai anh sẽ gọi Mạc Liên Huyền đến, chúng ta nói chuyện ba mặt một lời”.

Mẽ Giai hất tay anh ra, đau khổ nhắm chặt mắt, hồi lâu mới mở miệng, “Cô ấy đã đến tìm em, cô ấy muốn em rời xa anh”.

45. Chương 45

Nghiêm Hạo khó tin nhìn Mẽ Giai, cô nói Mạc Liên Huyền đã đến tìm cô, còn muốn cô rời đi? Mạc Liên Huyền, cô ta dựa vào đâu mà làm thế? Anh không rõ. Mẽ Giai cười lạnh nhìn anh, lướt qua anh đi về phía phòng ngủ. Đối với những lời nói của anh, cô đã không còn cách nào tin tưởng.

Nghiêm Hạo sững người đứng đó, anh không biết nên làm thế nào để giữ Mẽ Giai lại, hiện tại anh rất rối loạn, đã xảy ra quá nhiều chuyện, anh nhất định phải tỉnh táo lại thì mới có thể ổn định những suy nghĩ của mình.

Vu Phân Phương cũng bị tình huống đột ngột này dọa đến, hôm qua vẫn còn vui vẻ, hôm nay thế nào bỗng nhiên đưa trở lại không tồn tại, hai người còn âm ỉ đến nỗi muốn ly hôn.

Mẽ Giai xách theo túi hành lý đơn giản từ trong phòng đi ra, ba người Nghiêm Hạo, Vu Phân Phương và dì quần gia vẫn đứng nguyên chỗ cũ, như là không hề động đậy. Dì quần gia định mở miệng, cuối cùng vẫn không nói nên lời, Vu Phân Phương không nói gì, ánh mắt bà có chút phức tạp, Nghiêm Hạo nhắm chặt mắt, biểu cảm vận vẹo thống khổ.

Thu lại ánh mắt của mình, Mẽ Giai cố nén nước mắt, ngẩng cao đầu, mỉm cười yếu ớt kiên quyết bước đi, lúc đi qua Nghiêm Hạo, anh đột nhiên đưa tay giữ chặt lấy cô, Mẽ Giai không quay đầu, cũng không dám quay đầu, cô sợ phải nhìn mặt anh, cô sợ bản thân kìm nén không được mà rơi lệ, cô sợ mình sẽ mềm lòng rồi ở lại. Hất tay anh ra, Mẽ Giai bước ra khỏi cửa.

Vừa đóng cửa lại, nước mắt lập tức tràn mi, Mẽ Giai vội vàng che miệng, bằng không sẽ khóc thành tiếng. Trốn ở chỗ cầu thang một lúc, Mẽ Giai mới kìm nước mắt lại, có chút khó khăn đi về phía thang máy, rời xa nơi cô sống đã hơn ba năm. Ra khỏi tiểu khu Mẽ Giai mới gọi điện cho La Lệ, cô không có chỗ để đi, người hiện tại có thể nhờ cậy cũng chỉ có La Lệ.

Trong phòng khách nhà La Lệ, Mẽ Giai bùng chén trà nóng, uống từng ngụm từng ngụm, vẻ mặt dờ ra như khúc gỗ, đôi mắt vì khóc nhiều mà sưng đỏ.

“Đúng là đồ khốn kiếp”. La Lệ lấy chiếc gối ôm trên sofa hung hăng đánh, dường như trút hết tức giận lên nó.

“Ngay từ đầu tớ đã biết anh ta chẳng phải loại người tốt đẹp gì, rõ ràng là đã có vợ vậy mà vẫn quan hệ dây dưa lằng nhằng với nữ trợ lý, bây giờ lại cùng thiên kim nhà giàu đóng giả kim đồng ngọc nữ, anh ta coi cậu là gì chứ, cứ bắt nạt cậu như vậy. Loại người như thế đừng để cho tớ gặp phải, lần sau nếu đụng phải thật, tớ... Tớ sẽ đánh chết anh ta. Còn con hồ ly tinh kia, cướp chồng người khác mà còn làm như vẻ vang lắm, cái thứ gì vậy”. Nghe xong những lời của Mẽ Giai, La Lệ tức giận tuôn một tràng, cô thấy không đáng thay Mẽ Giai, cô thấy tủi thân thay Mẽ Giai.

Mẽ Giai không phản ứng, vẫn uống từng ngụm từng ngụm như trước, cô chỉ cảm thấy rất lạnh, là cái lạnh như băng từ trong tận xương tủy.

La Lệ lại dùng dùng tiếp tục đem Nghiêm Hạo và Mạc Liên Huyền ra mắng hết lần này đến lần khác, cuối cùng người có liên quan từ trước là Trương Dương cũng không thể tránh khỏi việc bị mắng oan. Sau khi đã phát tiết xong, La Lệ ngồi lại xuống sofa, nhìn Mẽ Giai nói nghiêm túc, “Mẽ Giai, cậu cứ yên tâm mà

ở nhà tớ, về sau không cần dựa vào bọn họ, bọn họ yêu ai hay tốt với ai cũng mặc kệ, chúng ta sống cuộc sống của chính mình, vui vẻ thoải mái, trở nên xinh đẹp hơn để cho bọn họ ganh tị”.

Mễ Giai nhìn cô, ánh mắt có chút mờ mịt, hồi lâu mới trả lời, “Lệ lệ, tớ rất mệt”. Cô thật sự rất mệt, không chỉ thân thể có cảm giác này, mà cả trong lòng cũng vậy.

“Vậy cậu ngủ đi một lát”. Nhìn khuôn mặt tiêu tụy của Mễ Giai, La Lệ biết cô thật sự mệt mỏi, “Đi, tớ dẫn cậu vào trong phòng ngủ một lát”.

“Ừ”. Mễ Giai hiểu ý mỉm cười gật đầu, đứng dậy đi theo La Lệ vào phòng nghỉ.

Suy nghĩ một đêm, ngày hôm sau Nghiêm Hạo không đến công ty mà trực tiếp tới tập đoàn Mạc Thị, nghĩ cả đêm, anh đương nhiên có thể liên tưởng đến một vài chuyện, nhưng anh vẫn muốn tự mình đến xác nhận vì sao Mạc Liên Huyền lại làm thế.

“Sáng sớm đã đến chỗ tôi lấy văn kiện?”. Mạc Liên Huyền xem như chuyện lạ cười nói với anh, ngồi xuống phía đối diện anh, cố tình giả bộ kinh ngạc hỏi, “Đúng rồi, hôm qua đã xảy ra chuyện gì với anh vậy, tự nhiên lại chạy đi?”.

Nghiêm Hạo nhìn cô ta, ánh mắt sắc bén, hỏi ngược lại, “Cô thật sự không biết?”.

Mạc Liên Huyền thoáng sửng sốt, nhưng vẫn mỉm cười đáp, “Tôi không hiểu ý anh, tôi nên biết chuyện gì sao?”.

“Vì sao cô lại tìm Mễ Giai, vì sao tìm cô ấy nói những lời đó, cô dựa vào đâu mà làm vậy?”. Nghiêm Hạo cố hết sức để khắc chế cảm xúc của bản thân, cắn răng hỏi.

“Tôi tìm cô ấy làm gì, tôi và cô ấy đâu có quen biết”. Mạc Liên Huyền phủ nhận, sau đó bình thản bưng cà phê lên uống.

“Ngày hôm qua là cô cố ý, mục đích chính là khiến Mễ Giai hiểu lầm tôi, tất cả đều là do cô sắp đặt, kéo tôi vào trò”. Nghiêm Hạo nhìn cô ta, trong mắt đầy lửa giận.

“Không phải, hôm qua tôi đã nói với anh, tôi chỉ diễn trò cho anh trai tôi xem”. Mạc Liên Huyền lên tiếng bác bỏ.

Nhìn cô ta, hồi lâu Nghiêm Hạo mới hỏi, “Là Mạc Chấn Huân muốn cô làm thế?”.

Mạc Liên Huyền ngẩn ra, kinh ngạc vì sao anh lại nghĩ như vậy, mở to hai mắt phủ nhận, “Anh tôi không phải loại người như thế”. Tuy rằng cô làm vậy là vì anh, nhưng nếu để anh biết thì anh tuyệt đối không cho phép cô làm như vậy.

Nghiêm Hạo đã hiểu đại khái, như vậy mục đích anh đến đây cũng coi như đã hoàn thành, không có ý định nói thêm gì với cô ta. Lấy tập văn kiện hôm qua xuống, Nghiêm Hạo đứng lên đi ra cửa, vừa đưa tay chuẩn bị mở cửa, Nghiêm Hạo vừa quay đầu nói với Liên Huyền, “Chuyển lời tới Mạc Chấn Huân, anh ta đừng nghĩ sẽ đoạt được Mễ Giai, cô ấy là của tôi, mặt khác ước định giữa chúng chấm dứt ở đây, tôi sẽ tuyên bố tin tức nói rõ ràng quan hệ của chúng ta”.

“Anh. . .”. Lời nói của anh khiến Mạc Liên Huyền có phần hoảng loạn, nhưng rất nhanh đã bị cô ta che giấu, thản nhiên nói, “Anh không sợ tôi dùng khoản đầu tư của Mạc Thị vào ‘Vũ Dương’?”.

Nhìn cô ta, Nghiêm Hạo đột nhiên bật cười, “À, cô là một thương nhân, là một thương nhân khôn khéo, tôi tin là cô sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như vậy”. Nói xong lập tức xoay người mở cửa rời đi.

Mạc Liên Huyền nhìn bóng lưng kia rời đi, anh nói không sai, cô sẽ không dừng việc đầu tư vì hợp đồng đã sớm ký kết, liều lĩnh đối ý sẽ vi phạm hợp đồng, hơn nữa chính cô cũng coi trọng hạng mục đó.

46. Chương 46

Mạc Chấn Huân cách cửa sổ thủy tinh nhìn Mễ Giai ở bên ngoài, chỉ thấy cô ngồi tại bàn làm việc nghiêm túc sửa lại tài liệu cần dùng cho cuộc họp, vẻ mặt nghiêm túc ấy khiến người ta không thể nhìn ra chút khác thường nào. Nhưng anh biết, tất cả đều là cô đang nguy trang, cô chắc chắn bị tổn thương, hình ảnh tái nhợt đến phát run của cô ngày hôm qua lại một lần nữa hiện lên trước mắt anh.

Mạc Chấn Huân chau mày, ấn điện thoại nội bộ, “Cô vào đây một chút”.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, ngay lúc Mạc Chấn Huân quyết định gọi lại lần nữa, cửa văn phòng bị mở ra, Mễ Giai bưng một ly cà phê thơm nồng tiến vào, cẩn thận để lên bàn, nét mặt nhìn không ra cảm xúc tồi tệ trong lòng.

Mạc Chấn Huân nghiêm túc nhìn cô, không nói chuyện, dường như muốn nhìn ra điều gì từ cô.

“Mạc tổng nếu không có chuyện gì, vậy tôi ra ngoài trước”. Thấy anh chậm chạp không mở miệng, Mễ Giai chủ động nói, biểu cảm không biến hóa, giọng điệu không kiêu ngạo cũng không xu nịnh, nói xong xoay người định đi.

“Cô không sao chứ?”. Trong nháy mắt khi Mễ Giai xoay người, Mạc Chấn Huân mới hỏi.

“Tôi không sao”. Trả lời rất nhanh, hoàn toàn không cần suy nghĩ, vừa mở miệng đã nói xong, như vậy ngược lại khiến cho người ta có cảm giác ‘giấu đầu lòi đuôi’.

Mạc Chấn Huân thở dài một tiếng, anh có chút áy náy, dù sao làm cô tổn thương không chỉ có mình Nghiêm Hạo mà Liên Huyền cũng có một phần trách nhiệm. “Nếu thật sự thấy không ổn thì tôi cho cô nghỉ phép vài ngày, cô cứ nghỉ ngơi cho thoải mái”.

“Tôi phân định rõ ràng chuyện tình cảm và chuyện công việc, hơn nữa tôi không yếu ớt như anh nghĩ”. Mễ Giai từ chối, hiện tại cô chỉ sợ yên tĩnh, yên tĩnh khiến suy nghĩ của cô rối loạn, cô thà rằng làm việc nhiều thêm, để bản thân bận rộn một chút, để không còn thời gian nhàn rỗi suy nghĩ đến những chuyện không vui, có lẽ làm vậy cô sẽ khá hơn.

“Mạc tổng còn bận việc, nếu không có chuyện gì nữa thì tôi xin phép ra ngoài trước”. Nói xong xoay người định rời đi.

“Tôi. . . Rất xin lỗi, chuyện này mặc kệ ai đúng ai sai, nhưng dù sao Liên Huyền cũng đã làm tổn thương cô”. Mạc Chấn Huân áy náy mất tự nhiên.

Vừa bước được nửa bước liền dừng lại, Mễ Giai trầm mặc, không quay đầu nói, “Cô ấy không biết quan hệ giữa tôi và Nghiêm Hạo, huống chi người làm tôi tổn thương cũng không phải là cô ấy”. Ngữ khí quạnh quẽ, nghe không ra bi thương.

“Cô. . . Dự định thế nào?”. Nhìn bóng lưng cô, anh dường như có thể cảm giác được Mễ Giai rất cô đơn.

Lại là một hồi trầm mặc, lâu sau Mễ Giai mới trả lời, “Tôi và anh ấy sẽ ly hôn”. Không đợi anh nói thêm, Mễ Giai lập tức bước ra ngoài.

Giữa trưa La Lệ tìm cô cùng đi ăn cơm, nhưng cô từ chối, cô thật sự không có tí khẩu vị nào, La Lệ kiên trì khuyên nhủ một hồi, cuối cùng cũng bị anh bạn trai Tiểu Thôi lôi đi, mất nhiều thời gian với Mễ Giai, có lẽ cô ấy muốn ở một mình, La Lệ bất đắc dĩ nhìn cô, cuối cùng mới cùng bạn trai đi xuống.

Mễ Giai nhìn văn phòng không một bóng người, cả một không gian rộng lớn chỉ còn lại mình cô, xung quanh yên tĩnh không một tiếng động, Mễ Giai bất giác đưa tay tự ôm lấy mình, hoàn cảnh như vậy khiến cô cảm thấy hơi lạnh. Thật ra không phải là cô muốn ở một mình, chỉ là theo quán tính bài xích những nơi đông người ồn ào đó.

Nhìn tập văn kiện trên bàn, đây là thành quả trong cả buổi sáng làm việc của cô. Mễ Giai nhìn bốn phía, đứng dậy đi ra cửa, ấn thang máy lên tầng cao nhất, hôm nay là một ngày u ám, bầu trời xám xịt, không có nổi một ánh mặt trời. Mễ Giai đến gần lan can bảo hộ, ngẩng nhìn, người và xe cộ qua lại phía dưới vô cùng nhỏ bé, phía trước là những ngôi nhà cao tầng trùng trùng điệp điệp cho thấy một Thượng Hải phần

hoa. Trên này gió lớn, thổi bay làn váy và tóc cô. Chính cô cũng không phát hiện có một giọt lệ theo hốc mắt chảy ra, chưa rơi xuống đất đã bị gió thổi đi, cuối cùng biến mất giữa không trung.

“Cô định làm gì vậy?”. Một tiếng nói nghiêm khắc truyền đến tai Mễ Giai, xoay người thấy Mạc Chấn Huân không biết từ lúc nào đã đi tới sau lưng cô, khuôn mặt mang vẻ tức giận rõ rệt, lông mày nhíu chặt lại.

Cô định làm gì? Cô chỉ đang ngắm phong cảnh, hóng gió chút thôi. Mễ Giai nhìn anh, rồi nhìn vị trí mình đứng, đột nhiên hiểu ra ý anh, cười tự giễu, “Tôi không muốn chết, chỉ là lên đây ngắm cảnh, ổn định lại tâm trạng một chút”.

Mạc Chấn Huân nhìn chằm chằm cô hồi lâu, xác định điều cô nói là thật mới thu hồi ánh mắt, nhắc chân đi đến bên cạnh cô, đứng cùng cô.

“Muốn biết vì sao tôi lại biết quan hệ giữa cô và Nghiêm Hạo không?”. Mạc Chấn Huân bình tĩnh mở miệng.

Mễ Giai quay đầu cười, không nói gì.

“Hôm đó cô và La Lệ đi lên đây, tôi đứng ở phía sau kia”.

Mễ Giai kinh ngạc nhìn anh, thì ra anh đã biết sớm như vậy. Nhưng hiện tại không quan trọng nữa, cô cũng sắp không còn là Nghiêm phu nhân.

Gió trên này vốn đã lớn, hơn nữa bây giờ mới là tháng tư, thổi lâu tự nhiên sinh cảm giác lạnh, Mễ Giai ôm lấy hai cánh tay xoay người chuẩn bị đi xuống, nhưng lại quên mất đằng sau là bậc thang, dẫm hụt một bước khiến cả người lao đảo ngã về phía trước, rất may là Mạc Chấn Huân tay mát lạnh lẹ giữ được cánh tay cô, kéo cô vào trong lòng.

“Lớn như vậy rồi mà đi đứng không cẩn thận gì cả”. Ôm lấy cô, Mạc Chấn Huân nói.

“Lớn như vậy rồi mà vẫn không cẩn thận”. Từng có một người cũng đã nói với cô như vậy, giọng điệu thoáng trách móc. Nghĩ lại làm chóp mũi Mễ Giai bắt đầu cay cay. Đẩy Mạc Chấn Huân ra, cô chạy vội về phía cầu thang.

Mạc Chấn Huân nhìn bóng lưng kia rồi đi đến khi cô biến mất trong tầm mắt, theo thói quen lấy thuốc lá trong túi áo, châm một điếu, hít vào từng hơi.

Trong văn phòng tổng giám đốc ‘Kiến trúc Vũ Dương’, Diêu Mẫn mặc một bộ lê xám, trong tay cầm văn kiện, mỉm cười đứng một bên.

Nghiêm Hạo vẽ mặt nghiêm túc, lấy bút cấp tốc ký tên lên những tài liệu trong tay, dường như anh có thể đọc nhanh như gió, thời gian ngắn ngủi không đến vài phút, trong nháy mắt đã ký được vài văn kiện quan trọng. Cuối cùng cũng xong, Nghiêm Hạo đưa tài liệu vừa mới ký tên cho Diêu Mẫn, có phần mệt mỏi dựa người về sau, hai tay ẩn ẩn hai bên huyệt thái dương.

Thấy vậy Diêu Mẫn quan tâm nói, “Trông anh hôm nay có vẻ rất mệt”. Hôm nay nhìn Nghiêm Hạo không có khí chất hiên ngang thường ngày, tuy rằng quần áo vẫn phẳng phiu là lượt như trước nhưng trên mặt lại mang theo vẻ mệt mỏi rõ rệt.

Nghiêm Hạo gật đầu, lại vô tình nhiều lời, nhìn đồng hồ đã sắp đến giờ tan tầm, lấy áo khoác trên ghế dựa, đứng dậy nói, “Em đánh máy một bản thảo thông tin, làm sáng tỏ quan hệ giữa tôi và Mạc Liên Huyền của tập đoàn Mạc Thị là không có gì, rồi gửi đến các tòa soạn báo và giới truyền thông, ngày mai tôi muốn nhìn thấy những tờ báo đăng tin này”.

“Dạ?”. Diêu Mẫn có hơi bất ngờ nhìn anh.

Nghiêm Hạo khề cau mày, “Có vấn đề gì sao?”. Trong giọng nói lộ vẻ không vui.

Diêu Mẫn vội vã lắc đầu, “Em đã biết”.

Nghiêm Hạo lại nhìn đồng hồ, nghĩ: bây giờ hẳn là đã có thể đến gặp cô ấy.

47. Chương 47

Nghiêm Hạo ngồi trong xe, nhìn từng nhóm nhân viên lần lượt đi ra từ công ty, giữa đám người tìm kiếm bóng hình quen thuộc. Những người khác dường như giống nhau cứ thế đi qua, cuối cùng anh đã thấy cô, vẻ mặt có chút cô đơn không thần thái, bên cạnh còn có một nữ đồng nghiệp đang nói chuyện với cô, anh nhớ cô ấy là bạn học của Mễ Giai, bọn họ đã từng gặp nhau một lần ở tiệm cơm gần rạp chiếu phim. Mở cửa xuống xe, Nghiêm Hạo đi thẳng đến chỗ các cô.

“Đi mà, quán đó có món cá nấu dưa chua thật sự rất ngon”. La Lệ thuyết phục Mễ Giai cùng mình ra ngoài ăn cơm, thật ra chủ yếu là La Lệ sợ Mễ Giai cứ để bản thân buồn bã như vậy, hình như trưa nay cô ấy còn không ăn gì, thế này rồi chẳng mấy chốc mà hại đến sức khỏe. Mễ Giai đột nhiên dừng bước, La Lệ vui vẻ cho rằng cô ấy đã bị mình thuyết phục, cao hứng hỏi, “Cậu đồng ý?”.

Mễ Giai không phản ứng, bình tĩnh nhìn người đàn ông phía trước đang đi tới.

Thấy cô không phản ứng, La Lệ hồ nghi, “Cậu nhìn gì vậy?”. Nhìn theo tầm mắt Mễ Giai, Nghiêm Hạo bước chân vững vàng đi về phía các cô, La Lệ tính tình nóng nảy trong phút chốc liền bùng nổ, trợn tròn mắt nghiêng rằng nghiêng lợi nói, “Đồ khốn kiếp nhà anh còn mặt mũi đến đây hả?”.

Không để ý La Lệ đang nổi xung bên cạnh, Nghiêm Hạo chỉ nhìn Mễ Giai, “Mễ Giai, theo anh về đi”.

“Về cái gì mà về, về rồi lại để anh bắt nạt à, tôi nói cho anh biết, không có cửa đâu, sau này tôi sẽ trông nom Mễ Giai, vài ngày tới sẽ đưa đơn ly hôn cho anh, anh cứ chờ ký tên đi”. La Lệ đứng chắn trước người Mễ Giai như gà mẹ che chở gà con, hoàn toàn đối xử với Nghiêm Hạo như điều hâu.

“Mễ Giai là vợ tôi, trước kia là thế, bây giờ là thế, về sau cũng là thế, cô không có quyền quyết định thay cô ấy, cô ấy lại càng không cần cô quản lý, hiện tại cô ấy vẫn mang họ Nghiêm”. Nghiêm Hạo lạnh lùng đáp trả La Lệ.

La Lệ có phần bị ánh mắt anh dọa đến, nhưng cố giả bộ bình tĩnh, “Vây. . . Vây cũng phải xem Mễ Giai có bằng lòng không đã”.

Không muốn chấp nhận với cô ta, Nghiêm Hạo nhìn sang Mễ Giai. Mễ Giai vẫn hờ hững, bình tĩnh nhìn anh nói, “Em sẽ không về cùng anh, em với anh đã không còn gì để nói”.

“Nghe rõ rồi chứ, Mễ Giai cô ấy không đồng ý, vậy nên mời anh về cho”. La Lệ tức giận trừng mắt với Nghiêm Hạo, phụ họa thêm.

Hoàn toàn không thèm để ý tới La Lệ nói gì, Nghiêm Hạo gắt gao nhìn chằm chằm Mễ Giai, “Em vẫn không tin anh?”.

“Ha!”. Mễ Giai cười lạnh hỏi ngược lại, “Nếu là anh, anh sẽ tin chứ?”.

Sẽ không, Nghiêm Hạo nhìn cô, trong lòng thầm trả lời. Đúng vậy! Đến bản thân anh còn không thể tin chuyện này, lấy lý do gì để yêu cầu cô phải tin. Nghiêm Hạo thở dài một tiếng, thống khổ nhắm chặt mắt, “Em nhớ đọc báo ngày mai”. Dứt lời chán nản xoay người rời đi.

Mễ Giai nhìn theo anh, đôi mắt từ từ phấp phồng, vội đưa tay lên lau đi, mặc cho nỗi chua xót tản ra ở chóp mũi, cổ mím cười với La Lệ.

“Đọc báo ngày mai? Có ý gì đây?”. La Lệ cau mày, vẫn không hiểu ý tứ trong lời nói của Nghiêm Hạo.

“Mặc kệ anh ta, không phải cậu nói muốn đi ăn canh cá nấu dưa chua sao, đi thôi, tớ hơi đói”. Kéo tay La Lệ đi về phía trước.

“Đúng, để ý anh ta làm gì chứ, đi, chúng ta đi ăn đại tiệc”. Nghe Mễ Giai nói muốn đi ăn, La Lệ đồng tình một nghìn lần.

Hiệu suất làm việc của Diêu Mẫn luôn khiến người khác không cần lo lắng, ngày hôm sau dường như trên tất cả báo chí của Thượng Hải đều xuất hiện thông tin mà Nghiêm Hạo đã giao phó, tin tức giải thích rõ ràng quan hệ giữa Nghiêm Hạo và Mạc Liên Huyền, đơn giản chỉ là quan hệ hợp tác, lúc trước cùng nhau tham dự một vài hoạt động chủ yếu là để quảng bá cho vụ hợp tác đầu tư giữa Vũ Dương và Mạc Thị. Để

tránh việc khiến cho nhiều người hiểu lầm nên bây giờ công khai làm sáng tỏ quan hệ của hai người, là người cùng hội cùng thuyền trên phương diện công việc và đồng thời là bạn bè ngoài đời, nhưng tuyệt đối không phải loại tình cảm yêu đương.

Mễ Giai đọc báo hôm nay, sững sốt và choáng váng, lời nói của Nghiêm Hạo cô chẳng để ở trong lòng, nhưng La Lệ lại thay cô nhớ kỹ, sáng sớm nay đã ra ngoài lấy báo, chưa đọc hết đã kêu ầm lên, Mễ Giai đang mơ ngủ bị cô ấy kéo dậy, sau đó đọc báo, đọc xong thì thành như bây giờ.

“Mễ Giai. . . Mễ Giai. . .”. Rất lâu không thấy Mễ Giai phản ứng, La Lệ không nhịn được kéo kéo cô, “Cậu nói gì đi chứ!”.

Trên báo viết giữa họ không có gì, anh đăng báo giấy làm sáng tỏ mối quan hệ giữa họ, bọn họ thật sự không có gì? Đáy lòng Mễ Giai cứ lặp đi lặp lại câu hỏi tự hỏi mình, hôm qua cô vẫn còn không tin anh, cũng cho rằng anh và Mạc Liên Huyền thật sự mờ ám, dù sao một trong hai đương sự là Mạc Liên Huyền đã nói muốn cô rời đi, đừng phá hỏng chuyện giữa bọn họ, nhưng hiện tại, cô không thể xác định, lời nói của hai người đó hoàn toàn trái ngược, Nghiêm Hạo đã thẳng thắn đăng thông tin giải thích quan hệ giữa anh và Mạc Liên Huyền không hề có tình yêu, hiện tại cô... Thật sự cô rất rối loạn.

Mễ Giai có chút mờ mịt đứng dậy, bộ dáng phân vân không biết phải làm sao.

“Cậu. . . Không sao chứ?”. La Lệ lo lắng hỏi.

Mễ Giai lắc đầu, “Tớ. . . Tớ đi rửa mặt”.

La Lệ không hỏi thêm, gật đầu cười nói, “Ừ, vào rửa mặt đi rồi ra ăn sáng, tớ có mua bánh trứng với quẩy đây”.

Mễ Giai gật đầu, xoay người đi vào phòng tắm. La Lệ nhìn cửa phòng tắm đóng lại, thở dài lắc đầu, ban nãy cô vừa ra ngoài mua bữa sáng, giờ đem đồ ăn bỏ vào đĩa đặt lên bàn, sau đó pha hai cốc sữa để bên cạnh.

Mễ Giai rửa mặt chải đầu xong, đi đến gần bàn ăn, mũi ngửi thấy mùi béo ngậy, đột nhiên cảm thấy buồn nôn, Mễ Giai ôm miệng xoay người chạy vào toilet. Thấy vậy La Lệ lo lắng, “Cậu sao thế?”.

Qua nửa ngày, Mễ Giai mới từ trong toilet đi ra, ngồi trên sofa phòng khách, sắc mặt có phần tái nhợt. La Lệ quan tâm đi tới hỏi, “Cậu, không sao chứ?”.

Mễ Giai vô lực khoát tay, cố gắng tươi cười để La Lệ yên tâm.

La Lệ lo lắng sờ trán cô, xác định không có dấu hiệu phát sốt mới nói, “Cậu ra ăn sáng đi, để lâu nguội hết bây giờ”.

Mễ Giai ôm gối ôm, mí mắt nặng trĩu, lắc đầu cự tuyệt, “Ngửi mùi đó là tớ thấy buồn nôn rồi, không có khẩu vị”.

“Cậu. . . Không phải là cậu có đấy chứ?”. La Lệ hoài nghi.

“Có? Có gì?”. Mễ Giai chưa kịp phản ứng.

“Đứa bé ấy!”. La Lệ tức giận đảo mắt.

Đứa bé? Cô có thai? Mễ Giai không thể tin được mở to hai mắt, sững sốt chừng một phút đồng hồ mới lắc đầu theo bản năng, “Không đâu, chắc là tớ ăn phải đồ ăn hỏng, lúc trước cũng từng như vậy rồi”.

“Thật không?”. La Lệ hiển nhiên không tin.

“Đương. . . Đương nhiên, lúc trước cũng tưởng là mang thai, đi bệnh viện kiểm tra, bác sĩ nói là viêm dạ dày. Cho. . . Cho nên lần này cũng có khả năng là viêm dạ dày thôi”.

“Có đúng không?”. La Lệ gãi đầu, giọng điệu vẫn hoài nghi, nhưng lần này nghi ngờ đã có phần giảm bớt.

Thật ra Mễ Giai cũng không chắc chắn, cô nhớ kỉ kinh của mình đúng là có chậm, nhưng do gần đây xảy ra nhiều chuyện, cô cũng không để ý.

48. Chương 48

Đọc tờ báo được đưa đến sáng nay, Mạc Liên Huyền nhếch miệng, thầm nghĩ: thì ra là anh ta làm như vậy, xem ra Mễ Giai đối với anh ta thật sự rất quan trọng. Vừa buông báo xuống, màn hình di động trên bàn liền lóe sáng, tiếng chuông theo đó vang lên. Mạc Liên Huyền cầm di động lên, là Mạc Chấn Huân gọi tới, dù chưa nghe điện cô đã biết anh muốn nói gì.

“Alo, anh ạ”. Mạc Liên Huyền nghe điện thoại, giọng nói vẫn như trước, không có lấy một chút biến hóa.

“Tin tức trên báo là như thế nào?”. Giọng điệu Mạc Chấn Huân lạnh thấu xương, so với hình tượng dịu dàng ngày thường tưởng chừng như là hai người khác nhau.

Biết đã không thể nói dối được nữa, Mạc Liên Huyền trả lời thẳng thắn, “Như báo đã viết, em và Nghiêm Hạo thật ra không có quan hệ gì, hay đi cùng nhau chỉ là một loại mảnh khốe thương mại nhằm tuyên truyền cho dự án hợp tác thôi”.

“Em. . .”.

Mạc Liên Huyền có thể cảm giác được ở đầu dây bên kia anh đang nỗ lực kiềm chế cơn tức giận, trầm mặc, không nói gì.

“Lúc trước anh hỏi sao em không nói”. Ở đầu dây bên kia, Mạc Chấn Huân nắm chặt di động, áp chế cơn giận của mình.

“Chỉ là một mảnh khốe thương mại thôi mà, hơn nữa em cũng đang gặp phiền phức với việc mẹ không ngừng giới thiệu đối tượng cho em”. Trái ngược với anh trai đang đè nén cảm xúc, Mạc Liên Huyền lại tỏ vẻ như không có chuyện gì.

Mạc Chấn Huân không nói gì, ức chế ngắt điện thoại, kết thúc cuộc nói chuyện của hai người, bực bội ném di động lên bàn.

Ở bên kia, Mạc Liên Huyền cảm điện thoại đã ngắt kết nối, có hơi thất thần, đây là lần đầu tiên hai người nảy sinh mâu thuẫn.

Mễ Giai cũng sờ nhìn màn hình máy tính, hiện tại cô rất rối loạn, không chỉ vì tờ báo buổi sáng mà còn vì trong bụng bất thành linh xuất hiện một sinh mệnh nhỏ.

Buổi sáng nay cảm thấy buồn nôn, cô cho rằng có lẽ là giống như lần trước không cẩn thận ăn nhầm thức ăn hỏng, rồi thấy kinh nguyệt bị chậm, cô cũng nghĩ chắc chỉ vì gần đây xảy ra quá nhiều chuyện không vui, cảm xúc bất ổn nên mới bị ảnh hưởng. Nhưng không phải như vậy, lúc đến công ty cô vẫn liên tục phải chạy vào toilet, buổi trưa nhân lúc được nghỉ ăn cơm, cô thấy khó chịu nên đi ra hiệu thuốc, vốn chỉ định mua vài viên thuốc về tự uống, nhưng không ngờ rằng sau khi nghe cô kể bệnh trạng, dược sĩ đã đề nghị cô nên mua que thử thai. Mang theo nỗi bất an vào toilet, kết quả thử nghiệm là phản ứng dương tính.

Mễ Giai cảm thấy vô cùng rối loạn, qua báo chí cô biết được quan hệ thật sự giữa Nghiêm Hạo và Mạc Liên Huyền, dường như những quyết tâm lúc trước đến bây giờ đã bắt đầu lung lay. Hiện tại lại thêm chuyện đứa bé này, càng khiến cô không biết phải làm sao, tay chân cứ luống cuống hết cả lên.

Đúng lúc này Nghiêm Hạo gọi điện thoại tới, nhìn cái tên nhấp nháy trên màn hình di động, Mễ Giai hơi chần chừ, cô không biết có nên nghe hay không, nếu nghe thì nên nói chuyện gì? Nói với anh chuyện cái thai ư? Cô không biết nữa.

Tiếng chuông du dương không có người nghe cuối cùng cũng từ từ nhỏ dần, ngay khi Mễ Giai chưa kịp thở phào, tiếng nhạc vừa dứt lại tiếp tục vang lên, Mễ Giai nhìn di động, sau cùng thỏa hiệp, cam chịu bắt máy.

“Sáng nay em đã đọc báo chưa?”. Không nói lời dư thừa, không hỏi vì sao mãi mới nghe điện, Nghiêm Hạo ngay lập tức hỏi như vậy, giọng điệu dịu dàng.

Mễ Giai gật đầu theo bản năng, không nói gì.

“Hả?”. Hai người đang nói chuyện điện thoại, Nghiêm Hạo không thể biết được cô gật đầu hay lắc đầu.

“Ừm, em đọc rồi”. Mễ Giai đáp, giọng điệu nhàn nhạt, có phần mờ mịt.

“Không có gì muốn hỏi sao?”. Ở bên kia Nghiêm Hạo lại hỏi.

Mễ Giai trầm mặc, cô như vậy khiến Nghiêm Hạo hoài nghi có phải cô không nghiêm túc lắng nghe, Nghiêm Hạo bắt định hỏi, “Mễ Giai, em đang nghe chứ?”.

Mễ Giai gật đầu, “Dạ, em đây. . .”.

“Không có gì muốn hỏi anh à?”. Nghiêm Hạo nhấn nài hỏi lại một lần nữa.

“Em. . . Không biết”. Hiện tại trong đầu cô là một đống ngôn từ hỗn loạn, vẫn không nghĩ được gì khác.

Hai người trầm mặc một lúc, Nghiêm Hạo mở miệng, “Sau khi tan tầm anh đến đón em”.

“Không. . . Không cần”. Mễ Giai từ chối theo bản năng.

“Cứ như vậy đi, bây giờ anh có một cuộc họp”. Không để ý đến lời từ chối của cô, Nghiêm Hạo nói xong lập tức tắt máy.

Thời gian chờ đợi cứ thong thả trôi qua, càng càng thẳng hy vọng nó chạy chậm một chút thì ngược lại thoát cái nó đã chạy hết một vòng. Trong văn phòng dần thưa thớt người, La Lệ đứng một bên đợi Mễ Giai tan làm cùng nhau về.

Mễ Giai đi cùng La Lệ ra cổng lớn, bất giác quay đầu như tìm kiếm gì, quả nhiên, ở bên đường đối diện trông thấy một chiếc xe hơi màu đen cao cấp đang đỗ, người đàn ông dựa nửa người lên xe, trong tay còn kẹp điều thuốc, thấy cô đi ra, quyết đoán dập thuốc, cất bước đi về phía cô.

La Lệ đương nhiên cũng thấy Nghiêm Hạo, quay đầu nhìn Mễ Giai, phát hiện Mễ Giai thất thần nhìn anh ta, lắc đầu nói, “Cậu nói chuyện với anh ta đi, nếu vẫn muốn về nhớ gọi điện thoại cho tớ, tớ đến đón cậu”.

“Tớ. . .”. Mễ Giai nghẹn lời nhìn bạn, nhất thời không biết nên nói gì.

La Lệ gật đầu với cô, sau đó xoay người rời đi.

Mễ Giai nhìn La Lệ, lúc đi qua chỗ Nghiêm Hạo, không biết hai người trao đổi gì, chỉ thấy Nghiêm Hạo gật đầu với La Lệ, sau đó tiếp tục đi đến chỗ cô.

Đi đến trước mặt cô, Nghiêm Hạo mỉm cười, rất tự nhiên đưa tay nắm lấy tay cô, “Mình đi thôi, đi ăn cơm trước đã”. Không cho Mễ Giai cơ hội phản bác, anh kéo cô đi thẳng đến chiếc xe đỗ bên đường.

Dường như đã sớm lên kế hoạch từ trước, Nghiêm Hạo lái xe đưa Mễ Giai đến một nhà hàng tuyệt đẹp, trang trí cách điệu xa hoa theo phong cách phương Tây, ở đây anh đã chọn trước một chỗ ngồi ưng ý, trong lúc dùng cơm hai người không nói chuyện mấy, Mễ Giai vẫn đang ổn định suy nghĩ, nghĩ xem kế tiếp cô nên làm thế nào, còn Nghiêm Hạo đang đợi, đợi Mễ Giai mở miệng.

Thấy cô không ăn, Nghiêm Hạo chau mày hỏi, “Em sao thế, những món này không hợp khẩu vị à?”.

Mễ Giai lấy lại tinh thần, mờ mịt cầm dao nĩa, vừa mới cho thức ăn vào miệng, lại bắt đầu có cảm giác buồn nôn, khiến Mễ Giai lập tức bùm miệng chạy vào toilet.

Nghiêm Hạo lo lắng đuổi theo, đứng chờ ngoài cửa. Hồi lâu, Mễ Giai mới từ bên trong đi ra, bởi vì nôn ghén nên sắc mặt có phần tái nhợt.

Nghiêm Hạo tiến lên ôm lấy cô, đưa tay sờ trán cô, quan tâm hỏi, “Sao vậy, không phải là em lại ăn nhầm đồ ăn hỏng đấy chứ?”. Anh vẫn nhớ rõ lúc trước bị viêm dạ dày, cô cũng có những biểu hiện như thế này.

Nhìn anh, Mễ Giai chột dạ gật đầu.

“Đi, anh đưa em đến bệnh viện”. Anh cau mày trách cứ, “Lớn như vậy rồi mà cũng không biết chăm sóc bản thân cho tốt”.

“Không cần đi bệnh viện đâu, sau khi nôn xong em đỡ hơn nhiều rồi”. Mễ Giai nhỏ giọng nói, nghĩ: chỉ vì nôn ghén mà đến bệnh viện, chuyện này không bị bác sĩ, ý tá cười đến chết mới lạ.

Đối với kháng nghị của cô Nghiêm Hạo cũng chẳng để ý, chỉ đơn thuần ôm lấy cô đi về phía cửa. Vừa mới ra khỏi cửa, ánh đèn flash không ngừng lóe sáng, Mễ Giai chói mắt vùi đầu vào ngực Nghiêm Hạo, cô nghe thấy xung quanh là tiếng bấm liên tục của máy ảnh, còn nghe thấy vài phóng viên tiến lên hỏi Nghiêm Hạo, “Nghiêm Hạo tiên sinh, trên báo đưa tin nói rằng anh và Mạc Liên Huyền của Mạc Thị chỉ là quan hệ hợp tác, xin hỏi có đúng vậy không?”.

Ôm lấy Mễ Giai tiếp tục đi về phía trước, Nghiêm Hạo cười nhẹ trả lời nhóm phóng viên lá cải, “Không sai, chúng tôi vốn dĩ chỉ là quan hệ bạn bè hợp tác, là người ngoài hiểu lầm chúng tôi”.

“Vậy xin hỏi vị tiểu thư này là?”. Phóng viên nhắm ngay Mễ Giai để nêu vấn đề.

Nghe vậy, Nghiêm Hạo dừng bước chân, ôn nhu nhìn Mễ Giai trong lòng, nói, “Cô ấy là vợ tôi”.

49. Chương 49

Nghe vậy, Mễ Giai kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh, vẻ mặt bất ngờ và khó hiểu.

Nghe vậy, đám phóng viên lá cải bỗng im lặng, hoàn toàn đã quên vấn đề kế tiếp định hỏi.

Nghiêm Hạo nhìn Mễ Giai cười dịu dàng, thừa dịp cô chưa chuẩn bị thân thiết hôn nhẹ lên má cô, sau đó ôm cô đi về phía bãi đỗ xe.

Đến khi hai người họ lên xe, khởi động xe rồi đi thì đám phóng viên kia mới giật mình tỉnh lại, nhưng bây giờ mới bắt đầu đuổi theo, hiển nhiên đã quá trễ.

Đi được nửa đường, Mễ Giai mới hoảng hốt định thần lại, nhìn anh, biểu cảm kinh ngạc, khó hiểu hỏi, “Vì... Vì sao?”.

Nghiêm Hạo quay đầu nhìn cô, miệng mỉm cười, đưa một tay ra nắm lấy tay cô, “Vì sao cái gì, em vốn là bà xã của anh mà”.

“Nhưng chuyện của anh và Mạc Liên Huyền...”. Giọng nói nhỏ dần, Mễ Giai vẫn có chút nghi ngờ, dù sao lúc trước Mạc Liên Huyền tự mình đến gặp cô, nói những lời đó, bây giờ đột nhiên lại nói giữa bọn chỉ là hợp tác trên phương diện công việc, không có quan hệ tình cảm, vậy mục đích Mạc Liên Huyền làm thế là gì? Về điểm ấy, Mễ Giai vẫn chưa hiểu.

“Anh và cô ta thật sự không có quan hệ gì, em đừng suy nghĩ nhiều”. Nghiêm Hạo nắm tay cô chặt hơn vài phần.

Mễ Giai nhìn anh, không nói gì.

Thấy cô im lặng, Nghiêm Hạo nhanh chóng tìm đề tài bắt chuyện, “Lúc trước không phải em nói muốn người khác gọi em là Nghiêm phu nhân sao, anh nghĩ ngày mai chắc chắn mọi người đều sẽ biết tin này, đến lúc đó số người gọi em là Nghiêm phu nhân hẳn tuyệt đối không ít”. Vừa nói vừa nhướn mày đắc ý.

Mễ Giai sững sốt một hồi, đột nhiên nghĩ đến điều gì, kinh ngạc hô lên, “Anh... Là anh cố ý?”. Cố ý nói cô là vợ anh, cố ý làm ọi người biết thân phận của cô, dùng cách này giới thiệu cô với mọi người, trước mặt mọi người. Anh... Thật sự là không có gì với Mạc Liên Huyền?

Nghiêm Hạo cười nhẹ, không phủ nhận, xem như là thừa nhận. Kỳ thực Mễ Giai chỉ đoán đúng một nửa, đúng là anh cố ý, cố ý tìm phóng viên, sau đó cố ý nói ra thân phận cô trước mặt phóng viên, anh muốn công bố thân phận Nghiêm phu nhân của cô, anh muốn thể hiện công khai chủ quyền của mình với cô, anh muốn cô trở về bên cạnh anh.

Trong khi Mễ Giai vẫn còn đang sốc, Nghiêm Hạo đã chậm rãi lái xe vào bãi đỗ xe của bệnh viện, tắt máy, dịu dàng nhìn cô nói, “Đi thôi”.

Mẽ Giai lúc này mới lấy lại tinh thần, nhưng không biết từ lúc nào mình đã đến bệnh viện, sao lại thế này, rõ ràng là cô đã cự tuyệt. Mẽ Giai nhất thời hoảng hốt, vừa mới không để ý một chút mà đã bị đưa đến đây, lại nói thêm, mang thai nôn nghén nhưng đến khám viêm dạ dày, chuyện này mà truyền ra ngoài kiểu gì cũng bị người ta cười chết mất.

“Em thật sự không làm sao hết”. Mẽ Giai không xuống xe, vẻ mặt nghiêm túc nói với anh.

“Sắc mặt đã trắng bệch ra rồi còn nói không làm sao”. Nghiêm Hạo đưa tay xoa gương mặt cô, giọng điệu trách cứ, hể nhìn ánh mắt cô anh lại cảm thấy đau lòng.

Mẽ Giai nhìn anh, trong lòng rối rắm không biết có nên nói với anh chuyện đứa bé hay không. Đến bây giờ cô cũng không dám xác định chuyện anh và Mạc Liên Huyền có đúng là không có gì không, cô đang dao động, không thể hạ quyết tâm như trước.

Lại bắt đầu buồn nôn, Mẽ Giai vội vàng mở cửa xe, chạy đến bụi cỏ ven đường nôn khan. Gần như cả ngày hôm nay cô chưa ăn gì, mà tình trạng nôn nghén lại càng nghiêm trọng, chỉ cần ngửi mùi hay nhìn thấy thứ gì cũng đều có thể khiến cô thấy buồn nôn, hiện tại cô đã không còn gì để nôn ra nữa nên chỉ nôn khan.

Nghiêm Hạo đi theo cô, thấy vậy nhú mày. Anh đỡ lấy Mẽ Giai liền trách, “Còn cạy khỏe, không biết quý trọng thân thể của mình chút nào”. Nói xong anh ôm cô đi về phía cổng bệnh viện.

Nôn nghén mãnh liệt khiến Mẽ Giai đứng không vững, chỉ có thể dựa vào anh, yếu ớt nói, “Căn bản không phải như anh nghĩ”.

“Mặc kệ có phải hay không, anh thấy em vẫn chẳng khá hơn chút nào”. Nghiêm Hạo tức giận trừng cô, lẩm bẩm, “Không hiểu cái nhà ăn dưới tầng công ty em kiểu gì nữa, rốt cuộc là có đủ vệ sinh hay không vậy?”.

Mẽ Giai bật cười thành tiếng, sau đó hỏi trêu anh, “Chờ chút, anh định đưa em đến khoa nào?”.

Thêm một ánh mắt xem thường, anh đáp, “Em thấy em như vậy ngoài khoa tiêu hóa còn có thể đi đâu?”.

Nhưng Mẽ Giai lại thật sự nghiêm túc suy nghĩ, lát sau nói, “Đến khoa phụ sản đi”.

Nghe vậy, Nghiêm Hạo lặng người một lúc, dừng bước chân, quay người cô lại, bốn mắt nhìn nhau, “Em. . . Có ý gì?”. Anh không ngu, anh hiểu ý tứ trong lời nói của cô, nhưng anh vẫn muốn xác nhận lại.

Mẽ Giai nhìn anh, nghĩ rằng nếu không nói anh nhất định sẽ kéo cô đến khoa tiêu hóa, nếu đã vậy chẳng thà nói thẳng với anh, hơn nữa anh vốn có quyền được biết. “Giữa trưa em đến hiệu thuốc, mua que thử thai, kết quả là. . . Dương tính”. Mẽ Giai nhìn anh, chú ý biểu cảm biến hóa trên mặt anh.

“Tức là. . . Em mang thai?”. Nghiêm Hạo nắm chặt tay, cảm giác hít thở có chút khó khăn.

Mẽ Giai gật đầu, không nói tiếp.

Biểu cảm của Nghiêm Hạo rất khó miêu tả, anh cau mày nhìn cô, sau đó dời ánh mắt đến cái bụng bây giờ vẫn còn bằng phẳng của cô, cứ nhìn qua nhìn lại như vậy, cuối cùng vươn tay sờ bụng cô, nhẹ nhàng để lên, bỗng nhiên ngây ngô cười, nhìn Mẽ Giai, có chút ngốc nghếch hỏi, “Em nói con chúng ta. . . Ở trong này?”.

Nhìn Nghiêm Hạo như vậy, Mẽ Giai hơi buồn cười, ngày thường anh luôn mang bộ dáng lạnh lùng, ở chung với anh đã lâu đây mới là lần đầu tiên cô thấy anh ngốc nghếch lại có phần đáng yêu.

Đột nhiên nghĩ đến điều gì, anh cau mày nhìn cô, “Em không định nói cho anh biết chuyện đứa bé?”. Vừa rồi anh hỏi cô có phải dạ dày không thoải mái, cô thừa nhận, hơn nữa còn nói không sao không đồng ý đến bệnh viện, cho nên cô có ý định lén gạt anh.

Mẽ Giai chột dạ nhìn đi chỗ khác, không nhìn anh.

“Vì sao?”. Nghiêm Hạo không vui, giọng điệu cực kì không vui.

“Em. . . Em không biết phải nói với anh thế nào”. Chủ yếu là cô vẫn không biết nên đối mặt với anh thế nào, vì niềm tin. . .

“Em vẫn không tin anh”. Nghiêm Hạo khẳng định.

“Cô ấy. . . Lúc trước tìm em, muốn em rời đi, cho nên. . . Em không biết có nên tin anh hay không”. Tay nắm chặt làn váy, Mễ Giai mờ mịt trả lời.

Nắm lấy vai cô, Nghiêm Hạo kiên định nói, “Anh không biết vì sao cô ta lại nói vậy với em, nhưng hãy tin anh, anh và cô ta thật sự không có quan hệ gì”.

Mễ Giai kinh ngạc nhìn anh, cô nghĩ mình có thể tin tưởng anh, dù sao biểu hiện vui sướng ra mặt của anh vừa rồi không phải là giả, cô nhìn cũng cảm giác được.

Hai người cứ đứng đối diện như vậy, hồi lâu Mễ Giai mới mỉm cười gật đầu với anh, “Em biết”.

Nghiêm Hạo nhẹ nhàng thở ra, dịu dàng ôm lấy cô, cúi đầu hôn lên tóc cô, nói, “Chúng ta vào thôi”.

Nhưng kết quả. . .

Trong bệnh viện ngoài khoa cấp cứu, tất cả những khoa khác đều đã tan tằm.

50. Chương 50

Mễ Giai được anh nắm tay dắt ra bãi đỗ xe, nhìn qua tâm tình Nghiêm Hạo có vẻ rất tốt, dọc đường về nụ cười luôn thường trực trên môi anh, Mễ Giai thì ngược lại, bĩu môi như phiền lòng về chuyện gì đó.

Trong thang máy, nhìn những con số thay đổi liên tục, Mễ Giai cuối cùng nhịn không nổi kéo kéo Nghiêm Hạo, khuôn mặt nhỏ nhắn nhớ nhìn anh, giống như vô tội mà phải chịu oan ức.

“Sao thế?”. Nghiêm Hạo mỉm cười quay sang, đưa tay vuốt lên nếp nhăn giữa hai lông mày cô, tranh thủ hôn trộm một cái lên má cô.

“Nghiêm Hạo. . . Anh nói, anh nói xem chắc chắn mẹ rất giận em đúng không? Giận em vì đã lừa dối bà”. Mễ Giai cúi đầu, có chút áy náy, “Bà đối với đứa bé thật sự vô cùng chờ mong”. Trên đường cô chỉ lo lắng về chuyện này, lúc trước thái độ của Vu Phân Phương với cô chuyển biến tốt hơn cũng chính là vì bà nghĩ cô mang thai đứa bé của Nghiêm gia, bằng không bà thậm chí còn chẳng muốn nhìn thấy mặt cô, hơn nữa hôm đó lúc cô nói mình không mang thai bà đã rất tức giận, nhất định là bà sẽ càng thêm ghét cô.

Nhìn vẻ áy náy của cô, Nghiêm Hạo ngược lại lại vui vẻ, buồn cười ôm cô, lúc buông ra còn cười mắng bên tai cô, “Em đúng là đồ ngốc”. Sau đó nắm tay cô đi ra khỏi thang máy.

Mở cửa vào, Vu Phân Phương đang ngồi trong phòng khách xem phim truyền hình, thấy Nghiêm Hạo trở về trên mặt lộ ra nét vui mừng, hoàn toàn coi như không thấy Mễ Giai đứng bên cạnh, không nói gì, quay đầu tiếp tục xem tivi.

Mễ Giai bất đắc dĩ nhìn Nghiêm Hạo, lúc này dì quản gia từ trong phòng đi ra, thấy Nghiêm Hạo và Mễ Giai nắm tay nhau, phút chốc liền tươi cười, tiến lên hỏi, “Tiên sinh và phu nhân đã ăn chưa, có muốn tôi vào bếp làm chút gì cho hai người không?”.

“Dì nấu ít cháo đi, buổi tối Mễ Giai chưa ăn gì”.

“Em không có khẩu vị”. Mễ Giai cau mày nói, hôm nay cô ăn cái gì là nôn ra cái nấy, tuy rằng bụng trống trơn nhưng một chút khẩu vị cũng không có.

Nghiêm Hạo nhíu mày không đồng ý, “Không được, bây giờ em là một người ăn cho hai người, cần phải bổ sung dinh dưỡng”. Anh nói hơi to, dường như cố ý muốn để người nào đó nghe thấy.

Dì quản gia là người thông minh, vừa nghe lời này của Nghiêm Hạo đương nhiên hiểu rõ, kinh hô, “Mễ Giai, cháu mang thai?”.

Mễ Giai ngượng ngùng gật gù đầu, Vu Phân Phương ngồi một bên lại hừ lạnh, “Ai biết có phải thật hay không, lúc trước không phải đã từng giả vờ sao, hơn nữa đã ba năm rồi chưa mang thai, bây giờ lại nói có hả”.

“Chúng con mới từ bệnh viện về”. Nghiêm Hạo trả lời.

Ánh mắt Vu Phân Phương lập tức sáng ngời, nhưng rất nhanh liền tối lại, tức giận liếc mắt, “Hừ, bệnh viện sớm đã tan tằm, trực ban chỉ có khám thường, còn muốn gạt tôi, lúc trước đã cùng cô ta lừa dối tôi”.

“Tùy mẹ”. Nghiêm Hạo quay đầu nói với dì quản gia, “Dì à, đi nấu một chút cháo, sau đó. . .”.

“Ừm. . .”. Mễ Giai ôm miệng chạy thẳng vào toilet, nôn khan vào bồn rửa mặt, Nghiêm Hạo đi theo vỗ nhẹ lên lưng cô, nghỉ ngơi rồi quay ra bảo dì quản gia, “Nhà mình còn mơ không, dì đi lấy lại đây”.

Mễ Giai súc miệng, ngậm mơ chua mới thấy đỡ hơn.

Vu Phân Phương thấy vậy, do dự hoài nghi hỏi, “Thật là mang thai?”.

Mễ Giai tựa vào người Nghiêm Hạo, cả ngày không ăn gì lại thêm nôn nghén liên tục khiến cơ thể cô bây giờ gần như mềm oặt.

Nghiêm Hạo đau lòng nhìn Mễ Giai, “Que thử thai cho kết quả dương tính, ngày mai con sẽ đưa cô ấy đến bệnh viện kiểm tra lại, nhưng chắc hẳn là không nhầm đâu”. Nghiêm Hạo vén mấy sợi tóc lòa xòa trước trán cô lên, nói với dì quản gia, “Dì nấu chút cháo rồi lát nữa mang vào trong phòng, tôi đưa Mễ Giai về phòng nghỉ ngơi trước”. Dứt lời lập tức ôm Mễ Giai về phòng ngủ.

Dì quản gia định xoay người đi vào bếp lại bị Vu Phân Phương giữ chặt, “Cô ta thật sự mang thai?”. Bà vẫn còn hơi nghi ngờ vì lúc trước đã từng bị lừa.

Dì quản gia cười đáp, “Theo tôi thấy nôn nghén như vậy không phải giả vờ đâu, hẳn là đã có bầu”. Nói xong vội vàng xoay người đi vào phòng bếp.

Vu Phân Phương suy nghĩ một lát, cũng vào phòng bếp, có phần mất tự nhiên nói, “Tôi. . . Tôi muốn giúp”.

Mấy tờ báo và tạp chí lá cải làm việc vô cùng hiệu quả, tối qua vừa biết chuyện, sáng sớm hôm sau đã ồ ạt đăng tin, hình ảnh Nghiêm Hạo ôm một người phụ nữ đi ra từ nhà hàng Tây tối qua đến sáng sớm nay đã xuất hiện ngay trang đầu của chi chít các tờ báo, hiệu suất cực cao, tốc độ cực nhanh.

Tại văn phòng ‘Kiến trúc Vũ Dương’, vài nữ nhân viên xúm lại trong phòng trà cùng nhau bàn tán tin tức hôm nay, không hề để ý phía sau có một bóng dáng đang đi về phía họ.

“Cô gái này không phải lần trước có đến công ty chúng ta rồi sao, lúc đó đã thấy Nghiêm tổng và cô ấy vô cùng thân thiết”.

“Đúng đúng đúng, tôi nhớ ra rồi, nhưng trên báo nói cô ấy là vợ của Nghiêm tổng, chuyện này không biết là thật hay giả đây?”.

“Haizz, đàn ông chính là như vậy, không có tiền thì cũng khá tốt, có tiền một cái là bắt đầu đa tình, các cô cứ nhìn Nghiêm tổng của chúng ta đi, lúc trước là trợ lý Diêu, sau này là Mạc Liên Huyền bên tập đoàn Mạc Thị, chưa được bao lâu đã thay người mới”.

Diêu Mẫn tái mặt, hai tay nắm chặt, tức giận quát, “Đến đây làm việc mà sao cứ tụ tập trong này, công ty mời các cô tới là để tán gẫu thị phi hả?”.

Ba người sợ tới mức đứng vội lên, không dám ngẩng đầu đi về phía cửa, lúc đi còn không quên mang theo mấy tờ báo lá cải trên bàn.

“Để những thứ đó xuống”. Nhìn đồng tạp chí trong tay họ, giọng điệu Diêu Mẫn lạnh thấu xương.

Đợi sau khi tất cả đã ra ngoài hết, Diêu Mẫn cầm tờ báo kia lên, vừa mở ra sắc mặt liền tối đi, khuôn mặt có phần dữ tợn, cuối cùng dứt khoát thu hết báo chí thành một tập quăng vào trong thùng rác, mang theo tức giận đi thẳng đến văn phòng Nghiêm Hạo.

Nghiêm Hạo chưa đến, thư kí chính cúi đầu trước bàn làm việc chăm chú đọc cái gì, không hề phát hiện Diêu Mẫn đang đi tới.

“Nghiêm tổng chưa đến sao?”. Nhìn cửa phòng đóng chặt, Diêu Mẫn không vui nhú mày hỏi.

“Á. . . Trợ lý Diêu”. Thư kí kinh hoảng đứng lên, nhận thấy Diêu Mẫn không vui, dè dặt đem tờ báo cẩn thận giấu vào ngăn bàn, có chút khấn trương trả lời, “Nghiêm, Nghiêm tổng sáng nay vẫn chưa tới”.

Diêu Mẫn nhìn chằm chằm cô ta, vừa xoay người thấy Bạch Lâm đang đi về phía này, Bạch Lâm nhìn cô, khéo miệng nhếch lên, đi qua cô đến hỏi thư kí, “Nghiêm tổng chưa đến?”.

“Vâng”. Thư kí của Nghiêm Hạo vẫn chưa định thần gật gật đầu trả lời.

“Vậy lát nữa cô giúp tôi đưa mấy bản báo cáo này cho ngài ấy”. Nói xong đem tập báo cáo trong tay để xuống bàn.

Xoay người, lúc đi ngang qua Diêu Mẫn, cười lạnh, “Tôi đã sớm nói với cô, đàn ông đều đa tình, đối phụ nữ như thay quần áo, không có bộ nào là tốt nhất”.

51. Chương 51

Lúc Nghiêm Hạo đến công ty đã hơn mười giờ, buổi sáng anh đưa Mễ Giai đi bệnh viện, xác nhận Mễ Giai đã có thai khoảng ba mươi lăm ngày, nói cách khác không bao lâu nữa anh cũng sắp được làm cha, nghĩ tới đó khéo miệng Nghiêm Hạo lại gọi lên ý cười không thể che giấu.

Thư kí có chút kinh ngạc nhìn Nghiêm Hạo, bình thường anh luôn mang nét mặt lạnh lùng, không nói cười tùy tiện, hỉ nộ ái ố đều được che giấu rất tốt, nhưng hôm nay lại tươi cười đi vào công ty, anh cũng rất ít khi đến muộn. Thoáng nhìn thấy tập báo cáo khi này Bạch Lâm để trên bàn, lúc Nghiêm Hạo mở cửa phòng thư kí liền vội vàng lên tiếng, “Á. . . Nghiêm tổng, đây là báo cáo trưởng phòng Bạch vừa đưa tới”.

Nghiêm Hạo tiện tay nhận lấy, xoay người vào văn phòng.

Sau khi Nghiêm Hạo vừa vào, thư kí nhớ Diêu Mẫn trước khi đi có dặn khi nào anh đến công ty thì gọi điện cho cô ta, lập tức xoay người gọi điện nội bộ cho Diêu Mẫn, sau đó cung kính mang lịch trình đã được sắp xếp trong ngày hôm nay vào cho Nghiêm Hạo xem.

Nghiêm Hạo lười nhác ngồi sau bàn làm việc, áo sơ mi màu lam thẫm để phanh hai khuy cổ, tay áo xắn lên một chút, chăm chú xem lịch trình hôm nay thư kí vừa đưa vào.

Diêu Mẫn quy củ gõ cửa, đi vào, cúi chào, “Nghiêm tổng”.

Nghiêm Hạo ngẩng đầu, nhìn cô ta hỏi, “Có chuyện gì?”.

Đem một phần bản kế hoạch đã chuẩn bị tốt trước đó trình lên cho anh, “Đây là bản kế hoạch mà anh muốn”.

Nghiêm Hạo gật đầu nhận lấy, thấy cô ta chưa định đi ra ngoài thì nhíu mày, “Còn có chuyện gì sao?”.

“Buổi sáng. . . Trên báo nói. . . Anh đã kết hôn?”. Diêu Mẫn ấp úng hỏi.

Nghiêm Hạo nhìn cô ta, chờ cô ta nói tiếp.

“Haha, em. . . Em muốn nói là, bây giờ báo chí lá cải chỉ lo kiếm lợi nhuận, những chuyện vô căn cứ cũng có thể viết ra, cho nên em nghĩ chúng ta phải chẳng nên chèn ép một chút, bằng không lời đồn nhanh chóng lan rộng, đến lúc đó sẽ không hay lắm”. Diêu Mẫn cười gượng.

Thu hồi ánh mắt đang nhìn cô ta, khéo miệng Nghiêm Hạo xẹt qua ý cười khó phát hiện, lạnh nhạt mở miệng, “Không cần, đó là sự thật, mặc kệ bọn họ đi”.

Sự thật? Diêu Mẫn kinh ngạc há hốc miệng, hồi lâu mới tìm lại được giọng nói, “Anh. . . Anh thật sự đã kết hôn?”.

Nghiêm Hạo thờ ơ nhìn cô ta, gật đầu khẳng định.

“Sao. . . Làm sao có thể, rõ ràng hai người mới quen nhau chưa được bao lâu, hơn nữa ngày nào anh cũng đi làm, đâu có thời gian”. Diêu Mẫn có phần kích động, cô không thể tin chuyện này là thật, chuyện này đối với cô quá bất ngờ, không có cách nào chấp nhận.

Nghiêm Hạo lạnh lùng lườm cô ta, đối với biểu hiện thái quá của cô ta chỉ thờ ơ, nhìn cô ta lạnh nhạt mở miệng hỏi ngược lại, “Cô nghĩ mọi chuyện tôi làm đều phải xin phép cô?”.

“Nhưng, nhưng vì sao lại là cô ta?”. Không phủ nhận Mễ Giai khá cao, nhưng cô cũng cao không kém, thậm chí so với cô ta cô còn xinh đẹp hơn, hơn nữa về năng lực làm việc cô tuyệt đối giúp được cho anh rất nhiều, còn Mễ Giai chẳng qua chỉ là một thư kí quèn, sao có thể so với cô. Nếu người đó là Mạc Liên Huyền thì cô còn có thể chấp nhận, dù sao hai người cũng môn đăng hộ đối, quan hệ thông gia kiểu thương mại cũng không có gì chê trách, nhưng vì sao cứ phải là Mễ Giai, cô không cam tâm.

“Diêu Mẫn”. Nghiêm Hạo không vui nhìn cô ta, biểu cảm nghiêm túc.

Diêu Mẫn bĩu môi, “Hai người, hai người kết hôn khi nào, dựa theo lượng công việc mấy tháng gần đây, anh căn bản là không thể dành thời gian cho chuyện đó mới phải”.

Nghiêm Hạo nhìn cô ta đáp, “Chúng tôi đã kết hôn hơn ba năm”.

“Ba, hơn ba năm?”. Diêu Mẫn trừng lớn mắt, không thể chấp nhận, “Lúc trước anh chia tay em là vì cô ta?”.

Nghiêm Hạo nhìn cô ta không nói gì, xem như thừa nhận.

“Em kém cô ta ở điểm nào, vì sao là cô ta mà không phải em, lúc trước rõ ràng chúng ta còn ở cùng nhau”. Diêu Mẫn nhìn anh, đau khổ hỏi lại.

“Tôi nghĩ, chuyện giữa chúng ta hẳn là không phù hợp với từ ‘chia tay’, hơn nữa tôi cũng cảm thấy tôi đã nói rất rõ về mối quan hệ lúc bấy giờ giữa tôi và cô”. Nghiêm Hạo dựa vào ghế, giống như muốn nhắc nhở cô ta.

Diêu Mẫn đương nhiên là nhớ, ngay từ đầu Nghiêm Hạo đã nói với cô anh chỉ cần một bạn giường, không có tình cảm, nhưng cô không cam lòng.

“Nhưng em. . .”. Diêu Mẫn còn muốn nói thêm, Nghiêm Hạo đã vô tình cùng cô ta nói lại chuyện này, vội ngắt lời, “Thôi đi, hiện tại đang trong giờ làm việc, đừng bàn luận đề tài nhảm chán này ở đây nữa”.

“Em. . .”. Diêu Mẫn vẫn không cam lòng nhưng cũng biết điều ngậm miệng.

Nghiêm Hạo nhìn cô ta một lát, sau đó lại nói chuyện công việc, “Về sau không cần sắp xếp tiệc xã giao, trong khoảng thời gian này tôi không tăng ca buổi tối”.

“Em đã biết”. Diêu Mẫn không nhìn anh, buồn bã đáp.

“Được rồi, nếu không có việc gì nữa thì cô ra ngoài trước đi”. Nghiêm Hạo không nhìn cô ta, trực tiếp hạ lệnh tiễn khách.

Diêu Mẫn nắm chặt hai tay, vẻ mặt uất ức xoay người đi ra ngoài.

52. Chương 52

Cuối tuần, hôm nay khác xa mấy ngày âm u trước, ánh mặt trời chiếu rọi khắp nơi, tháng tư vẫn đang là mùa xuân nên nắng không gắt như mùa hè, ánh mặt trời tươi đẹp mang theo chút ấm áp, dịu dàng chiếu lên thân người uể oải.

Mễ Giai hẹn La Lệ ở quán cà phê, La Lệ gọi một tách cà phê, còn Mễ Giai gọi một ly sữa nóng.

“Thật ư?”. La Lệ vui sướng reo lên, ánh mắt nhìn chằm chằm vào bụng Mễ Giai.

Mễ Giai gật đầu khẳng định, khuôn mặt mỉm cười hạnh phúc. Cô nhẹ tay xoa lên bụng mình, dường như có thể cảm nhận được sự tồn tại của sinh mệnh nhỏ bé kia, đó là một loại hạnh phúc thỏa mãn khó diễn tả bằng lời.

“Tớ đã bảo mà, haha”. La Lệ nhìn Mễ Giai vui vẻ, đột nhiên nghĩ đến điều gì, nói, “Hôm qua lúc báo vừa ra, thiếu chút nữa là dọa hết mọi người trong công ty chúng ta, chẳng ai ngờ cậu là vợ của Nghiêm Hạo, còn hỏi lại tớ xem chuyện này có phải là thật hay không”. Nghĩ lại hôm qua La Lệ lại thấy buồn cười, một đám người cầm báo đến hỏi cô người trên ảnh đó có phải Mễ Giai không, quả thật kỹ thuật chụp ảnh của phóng viên rất tốt, chụp Mễ Giai theo kiểu vừa nhìn là có thể nhận ra ngay, nhưng cũng khiến người ta cảm thấy không thể tin được.

Mễ Giai cười ôn hòa, không có ý kiến gì.

“Đúng rồi, cậu đã hỏi rõ ràng chưa, Nghiêm Hạo và cái cô Mạc Liên Huyền kia không có gì chứ?”. Vốn xứng đáng với hai chữ ‘bạn tốt’, La Lệ một chút cũng không muốn thấy Mễ Giai phải chịu tủi thân, đồng thời cũng hy vọng cô ấy không bỏ lỡ hạnh phúc của mình.

Uống một ngụm sữa, Mễ Giai gật đầu nói với La Lệ, “Tớ chọn tin tưởng anh ấy”.

“Chỉ cần cậu hạnh phúc là tốt rồi”. La Lệ mỉm cười phụ họa.

“Tớ định nghỉ việc”. Mễ Giai nói.

“Hả. . .”.

“Mẹ chồng tớ không ủng hộ việc tớ đi làm, bà muốn tớ ở nhà an tâm dưỡng thai, hơn nữa vì phản ứng khi mang thai của tớ tương đối nghiêm trọng, Nghiêm Hạo cũng không yên tâm”. Thật ra nếu phản ứng khi mang thai không nghiêm trọng như lời bác sĩ đã nói thì cô nghĩ mình vẫn sẽ tiếp tục đi làm, dù sao cũng đã đi làm được hơn nửa năm, đã sớm thành thói quen.

“Xem ra địa vị của cậu ở Nghiêm gia sau khi mang thai giống như nước lên thì thuyền lên, bây giờ thái độ của mẹ chồng cậu với cậu hẳn là cũng cải thiện không ít”. La Lệ trêu ghẹo.

“Ừ, mẹ chồng tớ rất căng thẳng, coi trọng điều này hơn bất cứ chuyện gì khác, hiện tại tớ chính là gấu trúc của Nghiêm gia — động vật hàng đầu cấp quốc gia cần được bảo vệ”. Mễ Giai khoa tay múa chân nói.

La Lệ buồn cười nhìn cô, “VẬY là tốt rồi”.

Mễ Giai đột nhiên nắm tay La Lệ, nói nghiêm túc, “Lệ Lệ, cảm ơn cậu”. Cô thật sự biết ơn cô ấy, biết ơn cô ấy vì đã làm mọi chuyện vì cô, quan tâm đến cô như thế.

“Đồ ngốc này”. La Lệ có hơi mất tự nhiên, hành động quá thẳng thắn, lời nói cũng quá khách sáo, cô rút tay về, tức giận liếc Mễ Giai, “Về sau tớ chính là người nhà của cậu, sau này nếu Nghiêm Hạo dám bắt nạt cậu, tớ nhất định không tha cho anh ta”. Nói xong xắn tay áo lên như là sẵn sàng bất cứ lúc nào.

“Phụt. . .”. Mễ Giai bị cô ấy chọc cười, hai người nhìn nhau cười lớn.

Sau khi uống trà chiều, hai người cùng nhau đi dạo phố, có lẽ là do mang thai, Mễ Giai luôn đặc biệt chú ý đến những đồ liên quan đến trẻ sơ sinh, quần áo nhỏ, giày nhỏ, mỗi một đồ vật nhìn qua đều thấy rất thú vị, mỗi một đồ vật đều khiến người ta yêu thích. Nhưng bây giờ mua những thứ này vẫn còn quá sớm, vậy nên Mễ Giai chỉ ngắm chứ không mua, cuối cùng cô mua hai cuốn sổ tay chuẩn bị làm mẹ và những điều cần lưu ý khi mang thai ở hiệu sách. La Lệ xem như có nghĩa vụ đi cùng, không mua được gì.

Sắc trời dần tối, hai người quyết định chia tay nhau, tự túc về.

“Thật sự không cần tớ đưa cậu về?”. La Lệ buổi tối còn hẹn bạn trai, nét mặt biểu hiện rõ ràng sự lo lắng khi nhìn Mễ Giai.

“Không cần, tớ không phải chỉ mang thai thôi sao, làm gì mà lo lắng quá vậy”. Xem ra không chỉ có ở nhà cô mới bị mọi người coi như quốc bảo, dường như La Lệ cũng không ngoại lệ. “Được rồi, cậu mau đi đi, đừng để Tiểu Thôi chờ lâu sốt ruột. Người ta là một chàng trai tốt đấy, cậu cần phải giữ chặt, nếu không thì lên thuyền trước mua vé sau, chúng mình đính ước cho bọn trẻ từ bây giờ luôn”. Mễ Giai nhìn La Lệ bằng ánh mắt mờ ám.

La Lệ tuy rằng bình thường hay tùy tiện, nhưng da mặt vẫn tương đối mỏng, mới đùa vài câu mặt đã đỏ bừng, mất tự nhiên nói, “Đi đi đi, nha đầu này không nghiêm chỉnh gì cả, tớ đi rồi, lúc về cậu cũng cần thận một chút”. Dứt lời xoay người bước đi như chạy trốn.

Mễ Giai đứng sau nhìn bóng lưng cô ấy rời đi, tươi cười như mở cờ trong bụng.

Mễ Giai đứng bên lề đường, tùy tay vẫy xe, có lẽ vì đang là giờ cao điểm, taxi qua lại đều đã có người ngồi, không có lấy một chiếc nào dừng lại. Hồi lâu, Mễ Giai cũng chưa bắt được xe.

Không biết qua bao lâu, ngay lúc Mễ Giai bỏ cuộc tính chuyển sang đi xe buýt thì một chiếc xe hơi cao cấp màu đỏ chậm rãi dừng lại trước mặt cô, cửa sổ xe từ từ hạ xuống, Mạc Liên Huyền gọi cô, “Mễ Giai”.

Mễ Giai có hơi bất ngờ, nhìn cô ta không biết có nên cười chào hỏi hay không.

Nhận thấy Mễ Giai đang do dự, Mạc Liên Huyền cười nói, “Lên xe đi, tôi đưa cô về”.

Mễ Giai theo bản năng lắc đầu, từ chối, “Không cần đâu, tôi có thể tự bắt xe”.

“Đi lên đi, tôi có vài chuyện muốn nói với cô”. Mạc Liên Huyền kiên trì.

Không lay chuyển được lòng kiên trì của cô ta, Mễ Giai bèn lên xe. Mạc Liên Huyền chú ý tới mấy thứ đồ cô cầm trên tay, khóe miệng cong cong gợi lên ý cười nói với cô, “Xin chúc mừng”.

“Á. . .”. Mễ Giai có chút kinh ngạc, không hiểu câu chúc mừng này từ đâu đến.

Mạc Liên Huyền cười cười, chỉ vào hai quyển sổ tay, “Cô mang thai mà”.

Mễ Giai bất ngờ vì sự tinh ý của Mạc Liên Huyền, thẹn thùng gật gật đầu.

“Thật ra tôi và Nghiêm Hạo không có gì, những lời lúc trước đều là tôi tự nghĩ ra để gạt cô”. Mạc Liên Huyền mở miệng làm sáng tỏ, đi thẳng vào vấn đề.

Tuy rằng cô đã tin lời Nghiêm Hạo, nhưng bỗng nhiên đối mặt với sự thẳng thắn của Mạc Liên Huyền vẫn cảm thấy có phần kinh ngạc.

Mễ Giai khó hiểu nhìn cô ta, hồi lâu mới hỏi, “Vì. . . Vì sao?”. Từ trước đến giờ cô vẫn luôn cảm thấy khó hiểu, hiện thời có cơ hội cô thật sự muốn hỏi cho rõ ràng.

Mạc Liên Huyền dừng xe bên vệ đường, nhìn cô, nói nghiêm túc, “Rất xin lỗi”.

“Cô. . . . Tôi. . . .”. Mễ Giai có thể nghe ra thành ý trong giọng nói của cô ta, ngoài bất ngờ cũng chỉ có kinh ngạc.

“Tôi không biết cô là vợ của Nghiêm Hạo, tôi nghĩ cô và anh ấy chỉ là quan hệ nam nữ thông thường”.

Mễ Giai nhìn cô ta, không nói gì, chờ cô ta nói tiếp.

“Tôi và Nghiêm Hạo giống như anh ấy nói chỉ là quan hệ công việc, để tránh việc mẹ tôi không ngừng giới thiệu đối tượng cho tôi, tôi đã cố làm cho người ngoài hiểu lầm quan hệ giữa chúng tôi là có gì đó mờ ám, nhưng thật ra giữa chúng tôi không có quan hệ tình cảm”.

“Vậy cô. . . Vì sao lại nói với tôi những lời đó?”. Mễ Giai khó hiểu hỏi.

Nhìn cô, Mạc Liên Huyền đột nhiên mỉm cười, “Cô nhất định không biết là anh trai tôi thích cô, anh trai tôi là người không giỏi biểu đạt tình cảm của bản thân, cho dù thích cũng không nói ra, hơn nữa tính khí lại không mấy dễ chịu, đã có nhiều cô gái bị tính xấu của anh ấy dọa chạy mất”.

Mễ Giai mở to hai mắt, sao có thể chứ, Mạc Chấn Huân thích cô? Điều này quả thật không thể tin được.

“Chắc chắn đấy, ở trong lòng anh ấy cô nhất định là đặc biệt, tôi có thể nhận ra”.

Mễ Giai vẫn có chút bất ngờ, hồi lâu mới tìm lại được giọng nói, “Cho nên cô mới...”.

“Đúng vậy, tôi rất yêu anh trai tôi, tôi hy vọng anh ấy tìm được hạnh phúc, cho nên tôi mới không tiếc mà làm tổn thương cô, tôi chỉ không ngờ cô lại là vợ của Nghiêm Hạo, chuyện đó, tôi rất xin lỗi”. Mạc Liên Huyền nói thành khẩn.

Mễ Giai có thể nghe ra một chút gì đó trong lời nói của cô ấy, nhưng không quá chắc chắn, bởi vì chuyện này là không thể nào, mới hỏi thử, “Cô đối với Mạc tổng...”.

Mạc Liên Huyền thông minh như thế, đương nhiên biết Mễ Giai muốn hỏi gì, ánh mắt quá mức chua xót.

Trong xe đột nhiên yên tĩnh, Mễ Giai có hơi xấu hổ, “Xin lỗi”. Cô ý thức được bản thân mình vừa hỏi một vấn đề không nên hỏi.

Mạc Liên Huyền quay đầu lại cười với cô, chân thành nói, “Mễ Giai, chúng ta có thể làm bạn không?”.

“Á. . .”. Mễ Giai chưa kịp trả lời, di động đúng lúc này vang lên, là Nghiêm Hạo gọi tới.

Mễ Giai nhìn Liên Huyền cười xin lỗi, nghe máy, “Alo”.

“Em đang ở đâu, vẫn còn đi với bạn à?”. Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói ôn hòa dễ nghe của Nghiêm Hạo.

“Vâng, em chuẩn bị về”. Mễ Giai trả lời, không hề phát hiện khóe miệng đang dần mỉm cười.

“Ở đâu, anh đến đón em”.

“Không cần, em có thể tự bắt xe về”. Mễ Giai không muốn phiền toái, hơn nữa anh đi làm cả ngày cũng đã mệt mỏi rồi.

“Nói cho anh địa chỉ, anh đến đón em”. Nghiêm Hạo kiên trì.

Không thể chống lại sự kiên trì của anh, Mễ Giai nhìn ra ngoài xe, nói địa chỉ cho anh.

Mễ Giai buông điện thoại, Mạc Liên Huyền nhìn cô mỉm cười, “Anh ấy thật sự rất yêu cô”.

53. Chương 53

Mễ Giai đứng dưới một gốc cây ngô đồng ven đường, kiễng chân nhìn quanh, chỗ đứng của cô rất rõ, chủ yếu là để Nghiêm Hạo vừa tới là có thể trông thấy.

Buổi tối mùa xuân vẫn hơi lạnh, Mễ Giai không chịu được đưa tay ôm lấy mình, cũng không phải chờ lâu, hai luồng đèn xe dần tiến tới, một chiếc Benz màu đen dừng lại trước mặt cô, cửa xe bị mở ra, Nghiêm Hạo mỉm cười xuống xe, đi đến trước mặt cô. Thấy cô nhả hơi thở ấm áp, anh vội cởi áo, khoác lên người cô, “Lạnh không?”.

Mễ Giai lắc đầu, dịu dàng cười với anh, trong áo khoác còn vương vấn hơi thở của anh, làm cho người ta không hiểu sao cảm thấy an tâm.

Nghiêm Hạo nắm tay cô, cảm giác trên tay truyền đến lạnh như băng, khiến anh không vui chau mày, ôm lấy cô nói, “Tay lạnh hết rồi, vậy mà không biết đứng gọn vào trong, anh đến mà không thấy em tự biết gọi điện cho em”. Trong giọng nói có phần trách cứ nhưng Mễ Giai lại cảm nhận rõ sự quan tâm của anh dành cho mình.

Mễ Giai nhìn bộ dáng vì cô mà sốt ruột của anh, trong lòng bỗng thấy ngọt ngào ấm áp, Mạc Liên Huyền nói Nghiêm Hạo rất yêu cô, lúc trước vì sao cô lại không phát hiện ra, chủ động dang tay ôm lấy thắt lưng anh, hơi nhón mũi chân, đặt cằm lên vai anh, gắt gao dán mặt vào bên tai anh, nhẹ giọng gọi, “Nghiêm Hạo”. Giọng điệu ôn nhu, kéo thật dài âm cuối.

Hai tay Nghiêm Hạo ôm chặt eo cô, cọ má vào má cô, thanh âm trầm thấp ở bên tai cô trả lời, “Ừ?”.

“Em rất nhớ anh, chỉ là muốn nhìn thấy anh sớm một chút”. Mễ Giai bộc bạch, lời cô nói là thật, cô thật sự rất nhớ anh.

Bên tai truyền đến giọng nói trầm thấp của Mễ Giai, nghe vậy, Nghiêm Hạo mỉm cười, càng ôm cô chặt hơn, hai người cứ như vậy ôm nhau, hồi lâu, Nghiêm Hạo mới buông cô ra, lúc buông còn hôn nhẹ lên môi cô, sau đó nắm lấy tay cô, cười nói, “Chúng ta về nhà thôi”.

“Vâng”. Mễ Giai gật đầu cười với anh, mặc anh nắm tay đưa lên xe.

Trên đường về, ở trong xe Nghiêm Hạo bật một ca khúc có giai điệu nhẹ nhàng, tay vẫn nắm tay cô, Mễ Giai nhìn anh một lát, nghiêng đầu hỏi, “Nghiêm Hạo, anh thích em từ khi nào?”. Đột nhiên cô rất muốn biết vấn đề này.

Ánh mắt đang nhìn phía trước liền quay sang, đối diện với khuôn mặt xinh đẹp của Mễ Giai, Nghiêm Hạo cứng chiều nhéo nhéo cái mũi thanh tú của cô, “Đồ ngốc”.

Mễ Giai lật xem quyển sách mới mua ban chiều, nghiêm túc chú ý đến những điều được viết trên đó, đọc hết một trang, nhìn đồng hồ đã là gần mười giờ đêm, Nghiêm Hạo vẫn còn ở trong thư phòng xử lý công việc hôm nay mang về từ công ty, gần đây anh không tặng ca, nhưng luôn đem việc về nhà.

Nhẹ nhàng ngáp một cái, mang thai khiến cô rất hay buồn ngủ, trước kia nếu Nghiêm Hạo không về, cô đợi đến mười hai giờ cũng không thấy mệt, nhưng bây giờ còn chưa đến mười giờ, cô đã buồn ngủ muốn chết. Buông sách trong tay, cơ thể tự ý thức nằm xuống, mí mắt nặng trĩu từ từ nhắm lại.

Không biết qua bao lâu, Mễ Giai mơ hồ cảm giác được có một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên bụng cô, như là muốn cảm nhận điều gì.

Mễ Giai mơ mơ màng màng mở mắt ra, thấy Nghiêm Hạo nghiêng người nhìn cô, hơi thở ấm áp phả lên mặt cô, một bàn tay đặt trên bụng cô, nhẹ nhàng vuốt ve qua lại. Thấy cô tỉnh lại, cúi người hôn lên đôi mắt uể oải của cô, nhẹ giọng nói, “Đánh thức em?”.

Mễ Giai dịu dàng lắc đầu, nhìn đồng hồ báo thức bên giường, đã gần mười hai giờ, có chút đau lòng hỏi, “Gần đây công việc bề bộn lắm à, sao anh làm tới muộn như vậy?”.

Nghiêm Hạo điều chỉnh tư thế, đem cô ôm vào trong lòng, tay vẫn không rời khỏi bụng cô.

“Ừ, có một chút, không sao đâu”. Nghiêm Hạo lười nhác trả lời, tay vỗ về nhẹ nhàng trên bụng cô.

Mễ Giai cảm thấy hơi buồn cười, từ sau khi biết cô mang thai, anh đặc biệt thích vuốt bụng cô, lúc ngủ cũng không buông ra, hỏi anh vì sao, anh nói, anh đang tạo mối liên kết với đứa bé, biểu cảm vô cùng nghiêm túc.

“Lại đang khai thông tình cảm với con anh?”. Cầm lấy tay anh, Mễ Giai buồn cười hỏi.

Nghiêm Hạo nghiêm trang đáp, “Đúng vậy, anh đang hỏi con hôm nay có ngoan không, có làm mẹ vất vả không”.

“Con trả lời thế nào?”. Mễ Giai nghiêng đầu nhìn anh.

Cẩn thận suy nghĩ một lát, Nghiêm Hạo nói, “Ừm, con nói, con rất cố gắng nghiêm túc, không nghịch ngợm”.

Nhìn bộ dáng nghiêm trọng của anh, Mễ Giai cuối cùng không nhịn được bật cười thành tiếng.

Ánh mắt Nghiêm Hạo nhìn cô trở nên sâu xa, cúi người che môi cô lại, nong nân hôn cô, bàn tay đặt trên bụng cô cũng bắt đầu không yên, không biết từ khi nào đã chậm rãi hướng lên trên thăm dò, nhẹ nhàng ôm trọn nơi đầy đặn của cô, hô hấp nhấp nháy mắt trở nên rối loạn, Mễ Giai đưa tay ôm cổ anh, hơi khép mắt đón lấy nhiệt tình từ anh, từng ngón tay nhẹ nhàng luồn vào tóc anh, âm thanh xấu hổ theo đó bật ra.

Nghiêm Hạo hôn dọc theo cổ cô, lưu luyến cắn cắn xương quai xanh, tay kia dọc theo cái bụng bằng phẳng của cô chậm rãi đi xuống phía dưới thăm dò. Cơ thể thành thật của Mễ Giai bị anh dụ dỗ đã nóng như lửa, có phần khó chịu cọ quậy dưới thân anh, cau mày gọi tên anh, “Hạo. . .”.

Nhìn Mễ Giai dưới mình, Nghiêm Hạo mỉm cười, vừa định đưa tay cởi bỏ quần áo vướng víu, đột nhiên nghĩ đến điều gì, liền ép bản thân dừng tay lại, có chút thất vọng chôn mặt vào vai cô, hít sâu mùi hương trên người cô, hạ thân căng cứng khiến anh thấy đau nhưng chỉ có thể ôm chặt cô, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Mẽ Giai bất ngờ khi anh đột nhiên dừng tay, nhẹ nhàng đẩy đẩy anh, nghi hoặc gọi, “Nghiêm Hạo. . .”.

“Dừng nhúc nhích”. Giọng nói Nghiêm Hạo hơi khàn, có chút kìm nén, như cổ găng áp chế điều gì, lực ôm tăng thêm vài phần, Mẽ Giai có thể cảm nhận rõ anh đang cương cứng.

Hít sâu mấy hơi, “Để anh ôm một lát”. Nghiêm Hạo nói được như trước có phần khó khăn.

Hai người cứ yên lặng ôm nhau như vậy, Nghiêm Hạo cũng đem dục vọng của bản thân từ từ áp chế xuống.

“Anh sao thế, vừa mới...”. Cảm giác được cơ thể anh dần ổn định lại, Mẽ Giai nghi hoặc hỏi ra miệng.

Chôn ở vai cô, hồi lâu Nghiêm Hạo mới buồn bã trả lời, “Anh sợ ảnh hưởng đến con”.

Anh rất biết nghĩ cho cô, giống như Mạc Liên Huyền đã nói. Mẽ Giai cảm động ôm anh, quay đầu, nhỏ giọng ghé vào tai anh nói điều gì.

Nghe vậy, Nghiêm Hạo ngẩng phắt đầu nhìn cô, trong mắt lóe sáng, nhìn cô chằm chằm, xác nhận lại, “Thật ư?”.

Mẽ Giai đỏ mặt, thẹn thùng gật gật đầu, “Trong sách viết. . .”.

Không đợi cô nói hết, Nghiêm Hạo đã vội vàng hôn cô lần nữa, ngăn cô nói tiếp.

Đêm thuộc về hai người họ, bây giờ mới bắt đầu. . . .

54. Chương 54

Kích tình qua đi, Mẽ Giai kiệt sức dựa vào lòng Nghiêm Hạo, Nghiêm Hạo ôm lấy cô, nhẹ tay xoa trên tấm lưng bóng loáng của cô, nhẹ giọng hỏi bên tai cô, “Vừa rồi có làm em đau không?”. Anh vẫn sợ mình thô lỗ sẽ làm tổn thương đến cô và đứa bé.

Mẽ Giai đỏ mặt, rúc sâu vào lồng ngực anh, lẳng lặng lắc đầu, trong lòng tràn đầy hạnh phúc ngọt ngào.

“Em mệt à?”. Nghiêm Hạo ôm lấy cô cùng nằm xuống.

Mẽ Giai gật đầu, sau lại lắc đầu, Nghiêm Hạo không rõ, bật cười hỏi lại, “Có ý gì?”.

Mẽ Giai đưa tay ôm lấy thắt lưng anh, tìm một vị trí thoải mái trong lòng anh, đáp, “Có hơi mệt, nhưng bây giờ em lại không ngủ được”.

“Hử?”. Trong bóng đêm, Nghiêm Hạo bất ngờ nhướn mày.

“Có thể là vừa rồi đã ngủ nhiều, đến giờ không buồn ngủ nữa”. Mẽ Giai ảo não nói, cô bây giờ vừa mệt muốn chết, vừa không ngủ được.

Nghiêm Hạo cười khẽ, cúi đầu hôn lên tóc cô, không nói gì.

Mẽ Giai mở to mắt, nhìn một phòng tối đen, cúi đầu gọi, “Nghiêm Hạo. . . .”. Cô không rõ anh đã ngủ chưa, nếu anh ngủ rồi cô cũng không muốn quấy rầy, bởi vì cô biết cả ngày làm việc đã khiến anh rất mệt mỏi.

“Ừ”. Giọng nói rõ ràng của Nghiêm Hạo từ trên đỉnh đầu truyền đến, hiển nhiên là anh vẫn chưa ngủ, quan tâm hỏi, “Em vẫn chưa ngủ được sao?”.

“Vâng”. Mẽ Giai gật đầu, suy nghĩ một lát, lại hỏi, “Nghiêm Hạo, anh thích em từ khi nào?”. Vấn đề này lúc trên đường về cô đã hỏi nhưng anh tránh được.

Nghiêm Hạo cúi đầu, tiếng cười truyền thẳng đến tai Mẽ Giai, ôm cô chặt hơn một chút, nói sâu xa, “Đúng là đồ ngốc”.

Đáp án này hiển nhiên là Mễ Giai không vừa lòng, đôi tay nhỏ bé bất mãn đẩy đẩy ngực anh, “Nói đi mà, em muốn biết. Hơn nữa em thấy lúc trước khi cưới em anh còn khó chịu”.

Nghiêm Hạo dùng sức kéo cô một cái, trao một nụ hôn sâu lên cái miệng nhỏ của cô, hồi lâu mới buông cô ra, hỏi, “Thật sự muốn biết?”.

Mễ Giai thở hổn hển, gật đầu chắc chắn.

Điều chỉnh hơi thở ổn định, để cô gối lên cánh tay mình, Nghiêm Hạo mới trả lời, “Anh cũng không biết, chỉ là lúc phát hiện ra thì đã yêu rồi, cụ thể là khi nào thì anh thực sự không biết”.

Mễ Giai mỉm cười ngọt ngào, lại hỏi, “Vậy khi nào thì phát hiện?”.

Nghiêm Hạo nghiêm túc suy nghĩ một lát, “Lúc Mạc Chấn Huân khiêu khích anh đã có chút cảm giác, xác định chắc chắn là lúc em hiểu lầm anh và Mạc Liên Huyền rồi khóc chạy đi. Nhìn nước mắt của em anh mới biết, thì ra anh yêu em, không biết từ khi nào đã yêu”.

Mễ Giai nghe vậy, khóe môi cười nhẹ. Đột nhiên nghĩ đến điều gì, chống nửa thân mình dậy, chọc chọc vào vòm ngực rắn chắc của anh, mắt hứng hỏi, “Nói thật đi, sau khi kết hôn anh đã làm bao nhiêu chuyện có lỗi với em hả?”.

Nghiêm Hạo mỉm cười, bắt lấy ngón tay không an phận trước ngực anh, đưa lên miệng khê cắn, “Không có, một lần cũng không có”.

“Hừ, em không tin đâu”. Mễ Giai giả bộ tức giận, xoay người đi không để ý đến anh.

Nghiêm Hạo ôm lấy cô từ phía sau, khóa chặt cô trong lòng, ngực dán chặt vào tấm lưng trần của cô, “Thật mà, một lần cũng không có”.

“Thế trợ lý Diêu của anh, báo chí đều nói hai người là trai tài gái sắc”. Trong lúc nói chuyện Mễ Giai hoàn toàn không để ý là giọng điệu của mình đầy mùi dấm chua.

Nghiêm Hạo cúi đầu xuống gần vai cô, nhin không được cười thành tiếng, anh thích bộ dáng cô ghen vì anh, như vậy anh có thể xác định cô rất quan tâm đến anh.

Tiếng cười của anh làm Mễ Giai xấu hổ, bất mãn đưa tay đẩy đẩy anh.

“Cô ta chỉ là trợ lý của anh, ít nhất sau khi chúng ta kết hôn thân phận của cô ta chỉ có vậy, không có chuyện gì khác”. Quay cơ thể cô lại, để cô đối mặt với mình, Nghiêm Hạo nghiêm túc cam đoan.

Mễ Giai nghe ra một ý khác trong lời nói của anh, rầu rĩ hỏi, “Vậy còn lúc trước?”.

Nghiêm Hạo bình tĩnh nhìn cô, hồi lâu mới nói ra hai chữ, “Bạn giường”.

Trong nháy mắt Mễ Giai không kịp phản ứng.

“Ngốc”. Nghiêm Hạo nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

“Là em chen vào giữa hai người sao, nếu không hai người thật sự có thể sẽ thành một đôi?”. Mễ Giai cúi đầu, rầu rĩ hỏi.

“Em nói linh tinh gì vậy, cho dù không có em anh và cô ta cũng không có khả năng”. Nghiêm Hạo đưa tay vỗ nhẹ lên mông cô.

“Nghiêm Hạo, anh đã từng yêu ai thật lòng chưa? Lúc trước ấy”. Trong bóng đêm, Mễ Giai nghiêm túc nhìn anh, tuy rằng rất mơ hồ, chỉ nhìn thấy chút hình dáng.

Nghiêm Hạo như đang nhớ lại, hồi lâu lẳng lặng đáp, “Có yêu”. Trong thanh âm có thể nghe ra một chút đau đớn, tuy rằng anh đã cố khắc chế.

“Là mối tình đầu?”. Mễ Giai thử hỏi, mối tình đầu là có khả năng nhất, bởi vì đó là lần đầu tiên biết đến mùi vị của tình yêu.

Thời gian như dừng lại, xung quanh đột ngột yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở của bọn họ, Mễ Giai vẫn đợi anh trả lời, còn Nghiêm Hạo đang hồi tưởng lại một đoạn kí ức đau lòng.

Hồi lâu, khi Mễ Giai nghĩ rằng cô nên buông xuôi, Nghiêm Hạo mới thở dài, gật đầu lên tiếng trả lời, “Ừ”. “Nghiêm Hạo. . .”. Mễ Giai có chút lo lắng gọi anh, anh khiến cô có cảm giác hơi là lạ, giống như anh đang đè nén cảm xúc của bản thân.

Nghiêm Hạo ôm cô, tựa đầu vào cổ cô, hít sâu mùi hương trên người cô.

Mễ Giai đưa tay nhẹ nhàng xoa lưng anh, cô không biết mình nên nói gì, cô có thể cảm giác được đoạn tình cảm kia đã để lại trong anh nỗi đau quá lớn, cô biết, chỉ có yêu thương sâu đậm, đến lúc chia tay mới chịu nhiều tổn thương, cô không biết mình nên ghen tị hay nên đau lòng thay anh.

Nghiêm Hạo ngẩng đầu, khẽ hôn lên mi cô, điều chỉnh lại tư thế của hai người, nhẹ giọng nói bên tai cô, “Ngủ đi”.

Mễ Giai không tiếp tục truy vấn nữa, gật đầu thuận theo, gối lên cánh tay anh, nhắm mắt lại.

55. Chương 55

Mễ Giai gõ nhẹ cửa, thấy Mạc Chấn Huân ngẩng đầu lên mới mỉm cười đi vào.

Mạc Chấn Huân buông văn kiện trong tay, nhìn Mễ Giai, hai con ngươi thâm thúy sâu không thấy đáy.

“Mạc tổng”. Mễ Giai nhìn anh, cung kính chào.

Mạc Chấn Huân nhíu mày hỏi, “Có chuyện gì?”. Anh có cảm giác chuyện cô muốn nói sau đây tuyệt đối không phải là chuyện làm anh vui vẻ.

Mễ Giai lấy ra tờ đơn từ chức đã kí tên đưa cho anh.

Mạc Chấn Huân nhíu mày, không cầm, nhìn cô hỏi, “Có ý gì?”.

Mễ Giai đem lá đơn đặt lên bàn, khách sáo đáp, “Tôi rất cảm ơn Mạc tổng trong khoảng thời gian vừa qua đã giúp đỡ tôi, hơn nửa năm làm việc ở công ty tôi đã học được rất nhiều điều, với tôi mà nói tất cả đều là những kỉ ức đẹp mỗi khi nhớ lại, tôi. . .”. Mễ Giai đã lên mạng tra một ít tài liệu, vì tờ đơn từ chức này mà tìm rất nhiều lí do để giải thích, lại không nghĩ rằng cô chỉ vừa mới bắt đầu, đã bị người nào đó ngắt lời không chút nể nang.

“Đủ rồi, khỏi cần lấy mấy cái lí do giả dối ấy để bịp tôi, tôi chưa đến mức ham hư vinh như cô nghĩ”. Mạc Chấn Huân trừng mắt với cô, rất không khách khí gắt lên.

Nhìn bộ dáng như muốn phun lửa của anh, quả thực giống như hận không thể một cước đá bay cô ra ngoài. Mễ Giai đột nhiên nhớ tới những lời của Mạc Liên Huyền, cô ấy nói Mạc Chấn Huân thích cô, có điều nếu Mạc Liên Huyền chứng kiến những trường hợp như này hẳn là sẽ không có ý nghĩ đó.

“Vì sao?”. Áp chế lửa giận của bản thân, nhìn lá đơn trên bàn rồi lại nhìn cô, Mạc Chấn Huân sắc bén hỏi.

Làm việc với anh ta lâu như vậy, Mễ Giai đã sớm quen với tính cách có phần nóng nảy của anh, đến bây giờ đã không còn sợ hãi như lúc mới đầu, vẫn mỉm cười trả lời, “Tôi mang thai, thế nên người thân hy vọng tôi có thể nghỉ ở nhà để dưỡng thai cho tốt”.

Mạc Chấn Huân nhìn ra được trong nụ cười của cô ngập tràn hạnh phúc, nghe ra được tâm tình vui sướng trong lời nói của cô khi cô nói chuyện. Cô mang thai, cái tin này rất đột ngột, nhưng không hề bất ngờ. Anh có phần khó hiểu, sao lòng mình lại vì chuyện này mà cảm thấy mát mát, cảm giác này khiến anh không thoải mái, cổ họng bị nghẹn trong lòng, hai tay nắm chặt thành quyền, ra sức điều chỉnh lại giọng điệu của bản thân, hỏi, “Mấy tháng rồi?”.

Mễ Giai có chút thẹn thùng cúi đầu, “Đã hơn một tháng”.

Mạc Chấn Huân đột nhiên phát hiện mình không thể thốt lên được một câu chúc mừng, mặt cứng ngắc, lạnh lùng nói, “Tôi biết rồi, cô cứ ra ngoài trước đi”.

Mễ Giai không nhận ra anh có gì khác thường, mỉm cười gật đầu, xoay người rời khỏi văn phòng.

Mạc Chấn Huân nhìn lá đơn từ chức để trên bàn, suy nghĩ rối loạn, cảm thấy phiền chán. Nhìn hình ảnh Mễ Giai đang bận rộn bên ngoài, Mạc Chấn Huân có chút thất thần, từ khi nào cô đã đi vào lòng anh, từ khi nào đã in sâu vào đáy lòng anh, vì sao đến lúc anh phát hiện cô đã bất tri bất giác chiếm giữ một phần quan trọng trong anh?

Anh còn nhớ rõ hôm đó khi cô nhìn thấy cảnh tượng Nghiêm Hạo và Liên Huyền hôn nhau, những giọt nước mắt chua xót của cô khiến anh đau lòng, anh đã rất hy vọng có thể cho cô một bờ vai ấm áp để dựa vào, giúp cô kiên cường hơn, nếu có thể anh càng muốn quên đi những giọt nước mắt ấy, hy vọng về sau cô luôn mỉm cười vui vẻ.

Anh cũng nhớ ngày trước Khả Huyền vì hiểu lầm mà hung hăng tát cô một cái, nhưng cô đã rất kiên cường, dù đau cũng không rơi một giọt nước mắt, nhìn cô như vậy anh biết lúc đó mình đã rung động.

Mạc Chấn Huân nhìn lá đơn từ chức trên bàn, nghĩ đến nguyên nhân cô muốn nghỉ việc, anh biết mình đã chẳng còn lí do gì để giữ cô lại. Cất tờ đơn vào trong ngăn kéo, Mạc Chấn Huân đứng dậy cầm lấy áo vest và chìa khóa xe trên bàn, mở cửa văn phòng ra, đi qua chỗ Mễ Giai bèn dừng lại, mặt không biểu cảm nói, “Đơn từ chức tôi nhận, trong thời gian này cô cứ đăng tin tuyển dụng trên mạng trước, khi nào có thư kí mới, các cô bàn giao công việc xong là cô có thể nghỉ việc”.

Nghe vậy Mễ Giai gật đầu, mỉm cười chân thành, “Tôi đã biết, cảm ơn Mạc tổng”.

Mạc Chấn Huân nhìn cô một cái thật sâu, quay đầu lạnh nhạt nói, “Hôm nay tôi không ở công ty, có chuyện gì trực tiếp gọi điện cho tôi”. Nói xong không đợi Mễ Giai trả lời, lập tức rời đi.

Mễ Giai nhìn Mạc Chấn Huân, cảm thấy hôm nay anh có vẻ khác lạ nhưng lại không biết là lạ ở chỗ nào, cô lắc đầu, chuẩn bị đăng thông báo tuyển dụng trên trang web của công ty. Mấy ngày nay Vu Phân Phương cứ thúc giục cô, Nghiêm Hạo cũng câu có câu không ám chỉ khá nhiều lần.

Những ngày tiếp theo của Mễ Giai có thể xem như khá thoải mái, Mạc Chấn Huân thông cảm cô đang mang thai nên một vài việc không giao cho cô, chỉ để cô phụ trách phần tuyển dụng thư kí mới. Thông báo tuyển dụng đăng trên mạng lúc trước rất nhanh đã có hồi đáp, chủ yếu là sinh viên, hy vọng có thể tìm kiếm cơ hội thực tập, cuối cùng Mễ Giai tuyển một cô gái đã có một năm kinh nghiệm làm trợ lý, Mễ Giai nghĩ, có kinh nghiệm nhất định làm việc tốt hơn so với người mới, lý do khác mà Mễ Giai nhận là vì thường xuyên phải theo Mạc Chấn Huân đi công tác, vẫn nên có một chút kinh nghiệm thì hơn.

Bàn giao công việc rất thuận lợi, Mạc Chấn Huân đối với thư kí mới cũng không có ý kiến gì, giao cho cô ấy một vài việc cơ bản, thấy cô xử lý thỏa đáng thì không nói gì thêm, lập tức nhận người.

Mễ Giai thu thập vài thứ đồ cá nhân, nghĩ lại thời gian qua thật nhanh, thấm thoát cô đã làm việc ở đây gần bảy tháng, mấy thứ đồ linh tinh mà thu dọn lại cũng được hơn nửa thùng, La Lệ đứng bên cạnh giúp cô, “Về sau có muốn gặp cậu cũng không dễ”.

“Khó khăn gì chứ, không phải cậu chỉ cần gọi một cú điện thoại là tớ sẽ chạy ngay đến chỗ cậu sao”. Mễ Giai trêu ghẹo.

“Tốt nhất là như vậy”. La Lệ bỏ cái cốc của Mễ Giai vào trong thùng, lại hỏi, “Bây giờ cậu về nhà luôn à?”.

“Ừ, Nghiêm Hạo bảo lái xe tới đón tớ”. Nhìn đồng hồ, chắc giờ này lái xe đã chờ ở dưới lầu, Mễ Giai thu dọn nhanh hơn, cô không có thói quen để người khác phải chờ đợi.

Nghe vậy, La Lệ nhún mày nhìn cô, “Xem ra Nghiêm Hạo đối với cậu rất tốt”.

“Anh ấy tốt với tớ lắm”. Mễ Giai cười ngọt ngào, về điểm ấy cho tới giờ cô chưa từng phủ nhận.

“Biết rồi biết rồi”. Thu dọn xong, La Lệ chủ động ôm lấy thùng nói với Mễ Giai, “Được rồi, tớ đưa cậu xuống”.

La Lệ luôn thể hiện sự săn sóc tự nhiên như vậy, dường như mọi chuyện vốn dĩ là thế, Mễ Giai thật tâm nói, “Lệ Lệ, cảm ơn cậu”.

La Lệ lừ mắt, tức giận nhìn cô, gần từng tiếng, “Mễ Giai, cậu rất ngu ngốc”, quay đầu xoay người bước đi. Mễ Giai ở đằng sau cười khanh khách thành tiếng.

Mễ Giai tạm biệt đồng nghiệp trong văn phòng, cuối cùng trước khi đi gõ cửa phòng Mạc Chấn Huân, thấy Mạc Chấn Huân đang giao việc cho thư kí mới, Mễ Giai không quấy rầy, đóng cửa lại, xoay người rời đi.

Mạc Chấn Huân ngẩng đầu, nhìn bóng lưng cô rời đi qua cửa kính, trong lòng mát mát nói không nên lời.

“Mạc tổng?”. Thư kí khó hiểu gọi, cô không rõ vì sao anh đang nói thì bỗng nhiên dừng lại.

Lấy lại tinh thần, Mạc Chấn Huân coi như không có chuyện gì, tiếp tục phân phó công việc.

56. Chương 56

La Lệ đưa Mễ Giai xuống dưới lầu, đúng như Mễ Giai nghĩ, lái xe Nghiêm Hạo phải tới đã chờ sẵn ở đó, thấy các cô đi ra, vội chạy tới đón lấy thùng giấy trong tay La Lệ mang để vào cốp sau xe.

Hai người nói chuyện phiếm vài câu La Lệ mới xoay người trở vào công ty, Mễ Giai ngồi lên xe, lái xe liền xoay người nói với cô, “Nghiêm tiên sinh vừa gọi điện, bảo tôi chở phu nhân qua chỗ tiên sinh”.

“Í. . .”. Mễ Giai có hơi bất ngờ, nhưng cũng không nói thêm gì, gật đầu, “Ừm, phiền anh”.

Lái xe dừng lại trước cổng ‘Kiến trúc Vũ Dương’, khác với lần trước, lần này bảo vệ hiển nhiên đã nhận ra cô, mỉm cười gật đầu chào cô, sau đó gọi điện cho thư kí của Nghiêm Hạo, cung kính bảo cô đi lên.

Đây là lần thứ hai Mễ Giai đến văn phòng của Nghiêm Hạo, văn phong thái ấy nhưng khác với lần trước, thư kí của Nghiêm Hạo thấy Mễ Giai đi tới, vội vàng đứng dậy nghênh đón, cười nói, “Nghiêm phu nhân, Nghiêm tổng đang họp bên trong, phu nhân ngồi xuống đây chờ một lát”. Không lạnh lùng như trước, lần này thư kí của Nghiêm Hạo lại có vẻ nhiệt tình thân thiết.

“Không sao, tôi ngồi đây chờ anh ấy”. Mễ Giai mỉm cười khách sáo.

Mễ Giai vừa định đi về phía sô pha gần đó, đúng lúc này cửa văn phòng Nghiêm Hạo bị mở ra, Diêu Mẫn dẫn đầu từ bên trong đi ra, phía sau là Bạch Lâm.

Đối với sự xuất hiện đột ngột của Mễ Giai, Diêu Mẫn có chút kinh ngạc, nghĩ đến quan hệ giữa cô ta và Nghiêm Hạo thì lửa giận trong lòng lại bắt đầu bùng lên, tức giận đi về phía Mễ Giai.

Mễ Giai cảm giác được địch ý từ Diêu Mẫn, tuy rằng không rõ là vì sao, nhưng cô vẫn khách sáo mỉm cười với cô ta, không nghĩ rằng ý cười vừa đến miệng, Diêu Mẫn đã đi đến bên cạnh cô, bả vai dùng lực mạnh huých vào Mễ Giai, “A. . .”. Mễ Giai kêu lên, chuyện này quá mức bất ngờ khiến cô không kịp phản ứng, lao đảo ngã về phía sau.

Thấy thế, Bạch Lâm đứng sau Diêu Mẫn vội bước lên, lúc Mễ Giai sắp ngã xuống đất nhanh chóng giữ chặt cô, ổn định lại trọng tâm. Nhìn Mễ Giai hoảng hồn ôm ngực, Bạch Lâm quan tâm hỏi, “Cô không sao chứ?”.

Mễ Giai đã lấy lại tinh thần nhưng nghĩ đến vẫn còn thấy sợ, một tay ôm bụng, có chút thở gấp trả lời, “Không. . . Tôi không sao, cảm ơn cô”.

“Mễ Giai”. Từ bên trong Nghiêm Hạo bước nhanh ra, một tay kéo Mễ Giai vào lòng, đánh giá cẩn thận một phen, lo lắng hỏi, “Em có bị sao không?”.

Mễ Giai mỉm cười trấn an anh, lắc đầu, “Em không sao”.

Xác nhận Mễ Giai không có gì đáng ngại, Nghiêm Hạo lạnh lùng quay đầu, hung tợn trừng mắt với Diêu Mẫn, dường như ánh mắt đó có thể ăn thịt người.

Diêu Mẫn bất mãn liếc qua, không nhìn anh.

Mễ Giai cảm nhận được cơn tức giận của Nghiêm Hạo, gạt nhẹ áo anh, thành công lôi kéo ánh mắt Nghiêm Hạo, mỉm cười dịu dàng, “Hạo, chúng ta vào trước đi”.

Nghiêm Hạo nhìn cô cười dịu dàng, gạt đầu ôm lấy cô đi vào trong văn phòng.

Nhìn cửa phòng vừa đóng lại, Diêu Mẫn xanh mặt, hai tay nắm chặt thành quyền, phần hện quay đầu vừa vận đối diện với khuôn mặt cười như không cười của Bạch Lâm. Nhớ tới vừa rồi cô ta nhiều chuyện ra tay giữ lấy Mễ Giai mới khiến cho Mễ Giai không ngã xuống như cô mong muốn, bất mãn trong lòng biểu hiện rõ ra bên ngoài, hung hăng đưa tay đẩy cô ta, bốc hỏa gắt lên, “Tránh ra”.

Bạch Lâm không tức giận, bước nhanh đuổi kịp Diêu Mẫn, thành công đi vào trước khi thang máy đóng lại, nhìn Diêu Mẫn tức tối vì mình, khóe miệng hơi nhếch lên, cười lạnh, “Vừa rồi cô làm như vậy quả thực là cực kì ngu xuẩn”.

Diêu Mẫn nắm chặt tay, không thể kiềm chế cơn giận trừng mắt với cô ta, nghiến răng nói, “Tôi không cần cô tới dạy tôi phải làm thế nào”.

Không để ý Diêu Mẫn đang tức giận, Bạch Lâm thản nhiên nói tiếp, “Trước mặt Nghiêm Hạo mà cô lại dám đụng vào cô ta, nếu thật sự cô ta gặp nguy hiểm thì cô cảm thấy Nghiêm Hạo sẽ tha cho cô sao?”.

Diêu Mẫn híp mắt, áp chế cơn giận trong lòng, hỏi lại, “Có phải tôi đây nên cảm ơn cô hay không? Bạch Lâm”.

Bạch Lâm nhún vai không thèm để ý, “Nếu cô muốn, tôi cũng không ngại”.

Diêu Mẫn tức tối hừ lạnh, thấy thang máy đến nơi, vừa định đi ra ngoài liền bị Bạch Lâm ngăn lại, nhanh chóng ấn nút lên tầng cao nhất, cửa thang máy lại chậm rãi khép lại.

“Cô định làm gì?”. Diêu Mẫn trừng mắt, sự nhẫn nại đã lên đến cực điểm.

“Chúng ta nói chuyện đi”. Bạch Lâm nói nghiêm túc.

“Cô nghĩ giữa chúng ta có chuyện để nói sao?”. Không có, chắc chắn không có.

“Cô không hận Nghiêm Hạo ư? Cô theo anh ta lâu như vậy, trong công việc giúp anh ta nhiều như vậy, anh ta nói không cần cô liên một cước đá văng cô đi, chẳng lẽ cô không hận anh ta chút nào?”. Bạch Lâm nhắm vào điểm yếu của cô ta, hung hăng sát muối lên đó.

Hận, sao có thể không hận, nhưng hận thì thế nào, cũng chẳng giải quyết được vấn đề, trong chuyện này cô hận Mễ Giai hơn, bởi vì chính sự xuất hiện của cô ta mới khiến Nghiêm Hạo vứt cô đi như mớ giẻ rách. “Không liên quan đến cô”. Diêu Mẫn bị nói trúng tim đen nên gạt phắt đi, không dám nhìn Bạch Lâm.

Bạch Lâm cười nhẹ, “Nếu cô tức giận muốn trả thù, chúng ta có thể hợp tác, tôi có thể giúp cô”.

Nghe vậy, Diêu Mẫn hồ nghi nhìn cô ta, khó hiểu hỏi, “Vì sao? Cô và Nghiêm Hạo có thù oán?”.

Bạch Lâm lạnh mặt, không biểu cảm trả lời, “Chuyện này cô không cần phải xen vào”.

“Làm sao tôi có thể tin cô?”. Diêu Mẫn hỏi ngược lại.

“Chỉ dựa vào việc chúng ta có chung mục đích là được, đâu cần gì khác”. Bạch Lâm nói nhẹ nhàng.

Đình. . . . Thang máy đến nơi, Bạch Lâm lại ấn xuống, lần này Diêu Mẫn không phản đối.

Nhìn Bạch Lâm hồi lâu, Diêu Mẫn không khỏi cười thành tiếng, tiến lên ghé sát tai cô ta mà nói, “Cô không sợ sau đây tôi sẽ đi nói cho Nghiêm Hạo, cô có mưu đồ gây rối, muốn trả thù anh ta à?”.

Bạch Lâm đưa tay đẩy cô ta ra, cười lạnh, “Anh ta không đáng để cô làm vậy, huống hồ anh ta chưa hẳn sẽ tin lời cô”.

Diêu Mẫn thu lại tươi cười, quyết đoán trả lời, “Được, tôi đồng ý”. Bạch Lâm nói không sai, Nghiêm Hạo chưa chắc đã tin cô, huống hồ anh ta thật sự không đáng.

Bạch Lâm nhìn cô ta, khóe miệng nhếch lên, ý cười quỷ dị, dường như đang âm mưu tính toán.

57. Chương 57

Trong văn phòng, Nghiêm Hạo tự mình pha một cốc sữa đưa cho Mễ Giai, ngồi xuống cạnh cô trên sofa, hỏi, “Lúc này chắc là em sợ lắm?”.

Mễ Giai gật đầu, vừa rồi trong nháy mắt kia cô thật sự bị dọa khiếp vía, cô sợ nếu mình ngã thật thì đứa bé trong bụng sẽ ra sao, trong lòng Mễ Giai vẫn còn sợ hãi, đưa tay che trước bụng. Quay đầu nhìn Nghiêm Hạo, lại thấy trên mặt Nghiêm Hạo như phủ một tầng băng mà đến chính cô cũng không quen thuộc, cô biết anh vẫn tức giận vì chuyện vừa rồi. Mễ Giai dịu dàng dựa vào ngực anh, “Vừa rồi trợ lý Diêu cũng không phải cố ý, cũng là do em không đứng vững, không sao là tốt rồi, anh đừng để trong lòng”.

Nghiêm Hạo tức giận, “Em nghĩ anh là thằng ngu chắc, Diêu Mẫn cô ta vô tình hay cố ý mà anh không biết sao”. Nói xong nhéo nhéo mũi cô trừng phạt.

Mễ Giai ngồi thẳng dậy đối mặt với anh, giả bộ tức giận đưa tay chọc chọc lên ngực anh, “Còn không phải lỗi tại anh ư, đều là ‘nợ phong lưu’ trước đây của anh, bằng không người ta đâu có chia mũi nhọn vào em”.

Nhìn cô một hồi, Nghiêm Hạo đột nhiên mỉm cười, cúi thấp người xuống, cắn cắn môi cô, đắc ý nói, “Hình như anh nắm được mùi dấm chua, là ở đây sao, đúng là ở đây rồi”. Nhân cơ hội hôn trộm vài cái lên môi cô.

Mễ Giai nhin cười, cố ý đẩy anh ra, chu môi phủ nhận, “Làm gì có”.

“Thật không?”. Nghiêm Hạo trầm giọng, hai tay nâng mặt cô, nhắm vào đôi môi xinh xắn đỏ mọng, cúi đầu hôn, nụ hôn nóng bỏng hạ xuống, kích tình mút lấy môi cô, Mễ Giai cố tình không để anh đạt được, nhanh chóng cắn chặt răng không cho lưỡi anh tiến vào, dán trên môi cô, Nghiêm Hạo mỉm cười tà mị, ở trên môi cô thoáng dùng sức, Mễ Giai hơi há miệng thở nhẹ, Nghiêm Hạo thừa cơ trượt vào trong miệng cô, mạnh mẽ đoạt lấy ngọt ngào từ cô, quấn lấy lưỡi cô cùng nhau giao triền.

Hôn đến điên đảo trời đất, Nghiêm Hạo mới lưu luyến buông cô ra, thở nhẹ nhìn đôi môi sưng đỏ của Mễ Giai, thương tiếc khẽ hôn lên khóe môi cô.

Mễ Giai rất giận bản thân mình vì sao luôn dễ dàng đắm chìm vào nụ hôn nồng nhiệt của anh như vậy, bèn xoay người sang chỗ khác, nhưng không hề phát hiện có nụ cười nhẹ khẽ gợi bên khóe môi.

Nghiêm Hạo ôm cô từ phía sau, từ từ cầm lên vai cô, nhẹ giọng hỏi bên tai cô, “Công việc xử lý ổn thỏa rồi chứ?”.

“Vâng, đã bàn giao xong hết rồi”. Mễ Giai nắm lấy bàn tay đang ôm eo mình, nhàm chán nghịch nghịch những ngón tay to dài, thuận miệng hỏi, “Anh bảo em đến đây làm gì?”.

Nghiêm Hạo thổi khí bên tai cô, ái muội nhấn mạnh, “Anh nhớ em”.

Mễ Giai run nhẹ, đỏ mặt hờn dỗi, “Miệng lưỡi trơn tru”. Nhưng trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào ấm áp, vô cùng hưởng thụ.

“Mấy ngày trước không phải em nói muốn đi xem phim sao, hôm nay anh không bận gì, đợi lát nữa anh và em cùng đi”. Nghiêm Hạo nói thản nhiên.

Mễ Giai ngạc nhiên mừng rỡ quay đầu, ánh mắt sáng rực lên, nhìn anh hưng phấn hỏi, “Thật ư?”. Mễ Giai rất bất ngờ, mấy ngày trước trong lúc nói chuyện phiếm vô tình nói vậy, chỉ là một chuyện nhỏ nhặt nhưng anh lại nhớ rõ, còn cố ý sắp xếp thời gian đi với cô.

Nghiêm Hạo cưng chiều nhéo nhéo cái mũi xinh xắn của cô, cười nói, “Đương nhiên, anh đã lừa em bao giờ chưa?”.

Mễ Giai vui vẻ ôm cổ anh, không có, anh đúng là chưa bao giờ lừa dối cô, lúc trước có thể xem như cô quá nhạy cảm, không chịu tin tưởng anh.

Nghiêm Hạo đưa Mễ Giai về, hai người nắm tay nhau rời đi trong ánh mắt sững sờ của thư ký Nghiêm Hạo. Hai người đi ăn cơm trưa trước, sau đó đi xem phim. Hôm nay không phải cuối tuần, buổi chiều người đến

xem phim không nhiều, Nghiêm Hạo dễ dàng mua được hai vé, lúc chuẩn bị đi vào trong, Nghiêm Hạo để ý đến những người đi bên cạnh, trên tay họ đều cầm bỏng, nước ngọt và mấy thứ đồ ăn vặt linh tinh, còn mình cái gì cũng không có, hai tay trống trơn.

“Chờ anh chút”. Nắm tay Mễ Giai, sau đó xoay người chạy nhanh về phía sau, trong lúc chờ đợi thỉnh thoảng lại quay đầu mỉm cười với Mễ Giai.

Mặc Tây trang cao cấp, mang theo khí chất quý tộc bẩm sinh, lại thêm vẻ ngoài anh tuấn, Nghiêm Hạo như vậy trong đám đông không muốn hấp dẫn sự chú ý của mọi người quả thực cũng khó, một vài nữ sinh còn liếc anh với ánh mắt nóng rực không thèm che giấu, thấy anh bất chợt quay đầu, ánh mắt theo anh hướng về phía Mễ Giai, bộ dáng nhìn Mễ Giai vô cùng hâm mộ.

Nghiêm Hạo đưa sữa nóng cho cô, còn mình cầm một cốc cà phê nóng, nói với cô, “Đi thôi”.

Mễ Giai chăm chú nhìn anh, cười nói, “Ông xã của em rất đẹp trai”.

Nghiêm Hạo sững sốt, sau đó cười nói, “Anh biết mà, hơn nữa anh còn biết bà xã của anh cũng rất xinh đẹp”.

Hai người cười nói đi vào rạp chiếu phim, rạp chiếu phim trình chiếu một bộ phim về tình yêu của nước ngoài, thật ra Nghiêm Hạo không thích xem phim tình cảm, nói chung anh không thích xem phim, lúc trước nhiều nhất cũng chỉ xem mấy phim điều tra phá án. Có lẽ những ngày vừa rồi làm việc liên tục, Nghiêm Hạo có hơi mệt mỏi, bộ phim còn chưa chiếu được một nửa, hai mí mắt anh bắt đầu đánh nhau, cuối cùng gối lên vai Mễ Giai cứ thế ngủ.

Mễ Giai đỡ khóc đỡ cười nhìn Nghiêm Hạo, đầu lòng vuốt ve khuôn mặt đang ngon giấc của anh, ngồi thẳng người, cố gắng hết sức để anh an tâm ngủ.

Trong xe, không khí có phần kì quái, Nghiêm Hạo cau mày mất hứng nhìn về phía trước, Mễ Giai ngồi bên cạnh cố chịu đựng để không cười thành tiếng. Nhưng nghĩ lại tình cảnh vừa rồi, Mễ Giai nhin không nổi liền bật cười.

“Haha. . .”. Tiếng cười như chuông bạc nhỏ nhỏ truyền ra từ trong xe, Nghiêm Hạo bắt lực nhìn cô, dù thế nào anh cũng không tưởng tượng được mình lại ngủ gật, rõ ràng đã mua một cốc cà phê đen để nâng cao tinh thần, lại không nghĩ rằng vẫn ngủ thiếp đi, hơn nữa còn ngủ đến tận lúc hết phim, cuối cùng vì nhân viên trong rạp đi tới nói muốn dọn dẹp phòng chiếu nên mới làm anh tỉnh dậy, lớn bằng ngần này anh chưa bao giờ mất mặt như vậy, thế mà cái người ngồi bên cạnh đây còn cười cợt không ngừng.

“Được rồi, đừng tức giận”. Mễ Giai làm nũng lời kéo anh, đầu lòng nói, “Về sau, em thà để anh về nhà nghỉ ngơi thật tốt, chứ không muốn anh lại phải mệt mỏi thêm như thế này”.

Biết cô đau lòng vì mình, anh nắm chặt tay cô, cứng chiều nói, “Đồ ngốc”. Anh phát hiện bản thân mình rất thích cảm giác được cưng chiều cô.

Xe chậm rãi chạy vào tiểu khu xa hoa, lại bị bảo vệ ngăn lại ở cổng, hạ cửa sổ xe, nhân viên an ninh đi tới nói với anh, “Nghiêm tiên sinh, có một cậu bé nói là đến tìm ngài”. Phía sau anh ta là một đứa bé trai khoảng bảy, tám tuổi đeo cặp sách, lẳng lặng nhìn vào trong xe.

58. Chương 58

“Nghiêm tiên sinh, có một cậu bé nói là đến tìm ngài, tôi không dám để nó đi lên, ngài xem xem có quen nó không”. Đứng bên cạnh xe, nhân viên an ninh cung kính nói.

Trong xe, Nghiêm Hạo chau mày, anh không nhớ rõ từ trước tới giờ mình có quen biết đứa trẻ nào, người thân trong nhà cũng không có trẻ con. Mễ Giai cũng cảm thấy bất ngờ và khó hiểu.

“Tôi không quen, anh bảo nó đi đi”. Nghiêm Hạo không nhìn qua, lập tức cự tuyệt.

“Nhưng . . .”. Gương mặt bảo vệ lộ vẻ khó xử, ậm ừ nói, “Nhưng. . . Đứa bé này...”.

“Còn có vấn đề gì?”. Nghiêm Hạo bắt đầu mất kiên nhẫn.

Bảo vệ quay đầu nhìn đứa trẻ một cái, nghĩ nghĩ rồi nói, “Đứa bé này nói nó là con anh”.

Nghe vậy, Mễ Giai kinh ngạc nhìn Nghiêm Hạo, đây là tình huống gì vậy?

Nghiêm Hạo không vui trừng mắt, “Ăn nói bậy bạ, tôi và vợ tôi đều ở đây, con cái từ đâu ra”.

“Hả. . . Nhưng thằng bé và ngài đúng là có hơi giống nhau”. Tuy rằng lo lắng sẽ đắc tội với Nghiêm Hạo, nhưng bảo vệ vẫn nói ra suy nghĩ trong lòng.

Nghiêm Hạo nhìn về phía đứa trẻ đứng sau lưng bảo vệ, nó cũng đang nhìn anh.

Mễ Giai cũng nhìn, tim bỗng đập chậm mất một nhịp, đứa bé này giống như bảo vệ đã nói, có vài phần giống Nghiêm Hạo, trong lòng cô mơ hồ cảm thấy bất an.

“Tôi không quen nó”. Thu hồi ánh mắt, Nghiêm Hạo quyết đoán nói với bảo vệ.

“Nhưng. . . Nhưng mà. . .”. Bảo vệ luống cuống, hết nhìn anh lại quay đầu nhìn đứa trẻ.

Nghiêm Hạo khởi động xe chuẩn bị rời đi, Mễ Giai ngồi bên cạnh đột nhiên mở miệng, “Nghiêm Hạo, cho thằng bé lên đi”.

Nghiêm Hạo sững sờ nhìn Mễ Giai, Mễ Giai cười trấn an anh, “Hình như nó không có ai đi cùng, một đứa trẻ đáng thương, cứ để nó đi lên rồi hỏi cho rõ ràng, xem có phải nó đã nhớ nhầm hay không”. Nhìn đứa bé một mình đứng đó, Mễ Giai có chút không đành lòng.

Nghe Mễ Giai nói vậy, bảo vệ vui mừng dẫn đứa bé lên xe. Nghiêm Hạo không nói gì xoay người nhìn nó, vừa vận đối diện với đôi mắt đen láy.

“Đứa trẻ này từ đâu đến?”. Vu Phân Phương nhìn đứa bé đi theo Nghiêm Hạo và Mễ Giai về, kinh ngạc hỏi.

Mễ Giai xoay người nhìn Nghiêm Hạo, vấn đề này cô thật sự không biết nên trả lời thế nào, bộ dạng của đứa bé này khiến cô cảm thấy bất an và sợ hãi.

Không để ý tới câu hỏi của mẹ, Nghiêm Hạo nghiêm túc kéo đứa trẻ tới, hỏi, “Cháu tên gì, vì sao muốn tìm tôi?”.

Thằng bé nhìn anh, không trả lời.

Thấy nó không đáp, Nghiêm Hạo mất kiên nhẫn lớn tiếng hỏi lại, “Trả lời mau, tôi đang hỏi cháu”. Vô duyên vô cớ có một đứa bé đến nói là con mình đã đủ khiến anh buồn bực, bây giờ hỏi nó lại còn không trả lời.

“Nghiêm Hạo đừng như vậy, anh sẽ dọa nó sợ đấy”. Mễ Giai tiến lên kéo Nghiêm Hạo.

“Mễ Giai, đây là đứa trẻ nhà ai, sao mẹ cảm thấy nhìn rất quen mắt?”. Vu Phân Phương ở bên cạnh nghi hoặc, khuôn mặt nhỏ nhắn này bà nhất định đã gặp qua ở đâu đó, nhưng hiện tại không thể nhớ nổi.

Mễ Giai cười gượng, muốn cô trả lời thế nào đây, nói là con của Nghiêm Hạo ư? Sao cô có thể nói ra được chứ.

Mễ Giai tiến lên, kéo đứa bé qua, định nhẹ nhàng hỏi nó, lại không nghĩ rằng bị nó hất ra, nhìn Mễ Giai hét lên, “Tránh ra, cô là đồ xấu xa”.

“Hả. . .”. Mễ Giai kinh ngạc thối lui, có thể thấy rõ đứa bé này mang địch ý với cô.

Đỡ Mễ Giai, Nghiêm Hạo bắt đầu tức giận, nghiêm khắc nói, “Thằng nhóc này, sao lại làm vậy”.

Thằng bé chăm chú nhìn Nghiêm Hạo, không chút sợ sệt cơn tức của anh, vẫn lạnh nhạt chỉ vào Nghiêm Hạo, “Cháu tới tìm cha, chú chính là cha cháu”.

Bốn phía đột nhiên yên tĩnh không có bất cứ âm thanh gì, Mễ Giai kinh ngạc nghi vấn nhìn Nghiêm Hạo, nắm chặt tay anh. Nghiêm Hạo hung hăng nhìn chằm chằm đứa trẻ trước mắt, trong ánh mắt anh dường như có thể thấy lửa nóng phẫn nộ.

Vu Phân Phương cảm thấy bất ngờ, di quần gia cũng vậy, hai người trao đổi ánh mắt, sau đó quay đầu cẩn thận đánh giá đứa trẻ, lại nhìn Nghiêm Hạo. Giống, thật sự giống.

Vu Phân Phương tiến lên nhìn nó, dè dặt hỏi, “Anh bạn nhỏ, cháu tên gì, vì sao lại nói chú ấy là cha cháu?”. Nói xong chỉ chỉ Nghiêm Hạo đứng phía sau.

“Cháu tên Nghiêm Nhiên, mẹ nói chú ấy chính là cha cháu”. Cậu bé trả lời nghiêm túc.

“Nói vậy, tôi làm sao có thể có con lớn như cháu”. Nghiêm Hạo không thừa nhận, đúng là trò đùa vớ vẩn, bỗng nhiên rơi xuống đầu anh một đứa con bầy, tám tuổi là thế quái nào hả.

“Cháu không nói vậy, cháu có ảnh chụp chung với mẹ”. Tiểu tử kia sáng giọng, một chút khí thế cũng không thua kém anh. Nói xong cởi cặp sách xuống, lấy ra một tấm ảnh đã hơi ố vàng từ bên trong, đưa lên nói, “Chú xem đi, đây là mẹ cháu”.

Trong ảnh là một đôi tình nhân đang ôm nhau, nam anh tuấn bất phàm, nữ thanh lệ thoát tục, hai người cười rất ngọt ngào, qua ảnh chụp, Mễ Giai có thể cảm nhận được bọn họ vô cùng hạnh phúc và vui vẻ. Người nam trong ảnh đúng là Nghiêm Hạo.

Nghiêm Hạo mông muội nhìn bức ảnh, không ngừng lắc đầu, không thể tin được, cô gái trong ảnh vẫn rõ ràng như cũ, bỗng tiến lên bắt lấy tay Nghiêm Nhiên, biểu cảm trên gương mặt cũng bắt đầu vận vận vì đau khổ, hỏi, “Cô ấy thật sự là mẹ cháu?”.

Trẻ con vẫn là trẻ con, bị Nghiêm Hạo dọa sợ,瑟瑟瑟瑟 đầu, nói không nên lời.

“Nghiêm Hạo. . .”. Mễ Giai ở phía sau có chút lo lắng gọi.

Nghiêm Hạo như không nghe thấy, cầm lấy tay Nghiêm Nhiên, có hơi kích động hỏi, “Cô ấy. . . Bây giờ cô ấy ở đâu?”.

“Nghiêm Hạo. . .”. Vu Phân Phương cũng lo lắng kêu lên.

Bởi vì sợ hãi, hai mắt Nghiêm Nhiên đã bắt đầu rưng rưng muốn khóc.

“Nói mau”. Dị lâu không nghe được đáp án như mong muốn, Nghiêm Hạo quát âm lên.

“Nghiêm Hạo, anh làm nó sợ”. Nghiêm Hạo như vậy làm cho người ta có phần sợ hãi, nhìn trong mắt đứa bé có nước mắt, Mễ Giai thấy không đành lòng.

“Mẹ. . . Một tháng trước. . . Mẹ qua đời rồi”. Bởi vì sợ hãi, Nghiêm Nhiên run rẩy, lắp bắp trả lời.

59. Chương 59

Có lẽ là nghĩ lại chuyện thương tâm, có lẽ thật sự bị Nghiêm Hạo dọa sợ, vừa dứt lời, Nghiêm Nhiên òa khóc lớn.

Nghiêm Hạo như mất hồn buông Nghiêm Nhiên ra, ngồi sững người sau ghế sofa, hai tay nắm chặt, biểu cảm lạnh lùng, cứng đờ, làm cho người ta không thể nhìn thấu tâm tình hiện tại của anh.

Nhìn Nghiêm Hạo như vậy, trong lòng Mễ Giai đã đoán được một nửa, đồng thời trái tim cũng lạnh đi một nửa, cô tưởng rằng hạnh phúc đã vẫy chào, chỉ cần cô tiến lên là có thể bắt lấy, thì ra đó chỉ là ảo tưởng, kỳ thực bọn họ còn cách rất xa.

Tiếng khóc của đứa trẻ đã phá vỡ không khí yên lặng trong nhà, Vu Phân Phương vui mừng ôm lấy thằng bé nói với Nghiêm Hạo, “Nó thật sự là cháu trai mẹ!”. Tâm tình kích động khó có thể nói nên lời.

Nghiêm Hạo không trả lời, trầm mặc, dường như đang đắm chìm trong hồi ức, mọi âm thanh xung quanh anh đều không để lọt tai.

Cô ấy đã chết, Tô Tuyết đã chết . . . Tin tức này rất đột ngột, tuy rằng anh hận cô, nhưng không nghĩ tới cô đã. . . Nghiêm Hạo nắm chặt hai tay đè nén cảm xúc của bản thân.

Vu Phân Phương coi như Nghiêm Hạo đã thừa nhận, càng vui sướng ôm lấy thằng bé, nhìn đi nhìn lại, kích động nói, “Đúng là cháu tôi rồi, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn này, rất giống A Hạo hồi nhỏ, quả thật như cùng một khuôn đúc ra, khó trách lại quen mắt như vậy”.

Nhìn cảnh tượng này, Mễ Giai đột nhiên cảm thấy bản thân mình như người thừa. Thẩn thờ nhìn cảnh tượng hỗn loạn trước mắt, cô không biết phải làm sao, đứa trẻ đúng là con của Nghiêm Hạo, trong lòng bất giác co rút đau đớn. “Ừm. . .”. Sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, dạ dày run rẩy một hồi, cơn buồn nôn lập tức ập tới, đã có kinh nghiệm từ trước, Mễ Giai bịt miệng vội vàng chạy vào toilet. “Oe. . .”. Tất cả những gì đã ăn lúc trưa và chiều đều nôn hết ra.

Mễ Giai nôn nghén đã gọi những suy nghĩ tán loạn của Nghiêm Hạo trở về, chạy vọt tới toilet, nhìn sắc mặt tái nhợt của Mễ Giai, trong lòng đau đớn, nửa ôm cô, đau lòng hỏi, “Em rất khó chịu sao? Có muốn ăn chút mơ không?”.

Dựa vào lồng ngực rắn chắc của anh, Mễ Giai tái mặt, yếu ớt lắc đầu, Nghiêm Hạo cau mày xoay người ôm lấy cô, vội vàng bảo dì quần gia, “Dì nấu ít cháo trắng rồi mang vào phòng”.

Nghiêm Hạo nhẹ nhàng đặt cô lên giường, giúp cô đắp chăn cẩn thận, vén gọn tóc mái trên trán cô, ôn nhu nói, “Em ngủ một lát trước đi, khi nào cháo chín anh gọi”. Giọng nói rất dịu dàng, thể hiện rõ sự quan tâm, chỉ là khi nói chuyện anh vẫn nhăn mày.

Mễ Giai cười nhẹ, đưa tay khẽ vuốt ve mặt anh, dừng lại ở nếp nhăn giữa hai lông mày, xoa nhẹ cho đến khi nó giãn ra, mỉm cười nói với anh, “Đừng nhíu mày”.

Nghiêm Hạo sững sốt, nắm tay cô, hỏi, “Không có gì muốn hỏi anh sao?”. Cô nên hỏi chứ không nên bình tĩnh như vậy.

Mễ Giai cười lắc đầu, làm bộ ngáp một cái, nhắm mắt lại, giọng điệu ngái ngủ nói, “Em muốn ngủ, lát nữa nhớ gọi em”.

Nghiêm Hạo hôn lên cái trán trơn bóng của cô, “Ừm, em ngủ một lát đi, anh ra ngoài xem một chút”. Anh còn có vài điều muốn hỏi thằng bé kia.

Nhìn bóng lưng Nghiêm Hạo rời đi, nụ cười dần dần trở nên chua xót, cô có thể hỏi gì đây? Hỏi đứa trẻ kia có phải con anh không? Haha, sự thật đã rõ ràng như vậy, cần gì phải hỏi nhiều. Thằng bé hẳn là con anh, hơn nữa nó từng này tuổi thì xem ra chuyện đã từ tám, chín năm trước, cô còn có thể truy cứu gì nữa? Không thể, cô không phải một người không hiểu lý lẽ. Quá khứ của Nghiêm Hạo cô không có cách nào tham gia vào hay thay đổi được, chuyện duy nhất cô có thể làm là nắm chắc lấy hiện tại và tương lai cùng với anh. Dưới chân, tay cô vô thức đặt lên bụng mình.

Trong thư phòng ngập tràn khói thuốc, Nghiêm Hạo yên tĩnh ngồi trước bàn làm việc, tập trung nhìn mặt bàn trống không như suy nghĩ điều gì, điều thuốc trong tay đã sắp tàn, tàn thuốc rơi xuống mặt bàn trơn bóng, cuối cùng điều thuốc chỉ còn lại một mẩu, tàn thuốc làm nóng tay anh, phục hồi lại tinh thần, mới chú ý tới điều thuốc trong tay đã sắp cháy hết, đem mẩu thuốc lá cuối cùng dụi vào gạt tàn, lại rút thêm một điều khác, tiếp tục châm lửa.

Nghiêm Hạo không nghiện thuốc lá, bình thường lúc xã giao sẽ hút một, hai điều, nhưng từ sau khi Mễ Giai mang thai, anh đã không hút nữa, cho dù là người khác đưa tới anh cũng luôn khéo léo từ chối. Nhưng hôm nay vô cùng rối loạn, mà khói thuốc dường như có thể khiến anh an tĩnh lại. Nói ra thật buồn cười, anh không thích hút thuốc, nhưng lại phá lệ hút thuốc liên tục để lấy lại cảm giác yên bình.

Nghiêm Nhiên nói năm nay nó tám tuổi, nếu dựa theo thời gian và lời nói của nó thì hẳn là không phải con anh, lúc anh rời xa Tô Tuyết đi Mĩ du học là chuyện của mười năm trước, đến khi trở về đã là chuyện của một năm rưỡi sau, ngày hôm đó trở về liền phát sinh chuyện kia, cho nên sau này bọn họ không tiếp tục nữa, mà Nghiêm Nhiên năm nay mới tám tuổi, chắc chắn nó không phải con anh. Chỉ là sao nó lại giống

anh như thế, điều này anh không thể giải thích, cũng không thể nghĩ thông suốt. Hơn nữa, thằng bé là do ai đưa đến? Vì sao Tô Tuyết lại nói với nó như vậy? Tất cả những chuyện này anh đều không thể nghĩ thông suốt, không thể suy xét cẩn thận.

Mẽ Giai nhẹ nhàng đẩy cửa thư phòng ra, một mùi khói thuốc xộc vào mũi, nhúu mày, thấy Nghiêm Hạo trầm tư ngồi trước bàn làm việc, trên tay là điếu thuốc đã cháy được một nửa.

Mẽ Giai đi tới, Nghiêm Hạo không hề phát hiện, Mẽ Giai đi đến phía sau anh, cúi người ôm cổ anh, ghé mặt vào anh, nhẹ giọng hỏi, “Sao anh lại ngồi một mình ở đây?”.

Lúc này Nghiêm Hạo mới định thần lại, dụi điếu thuốc trong tay vào gạt tàn, xoay người kéo cô ngồi lên đùi mình, để cô đối diện anh, hỏi, “Sao em vào đây?”.

“Anh không về phòng em không ngủ được, em nghĩ em bị anh chiều hư rồi, kiểu gì cũng phải gối lên tay anh mới ngủ được”. Mẽ Giai chun mũi, nói như oán giận.

Nghiêm Hạo bị bộ dáng đáng yêu của cô chọc cười, định nghiêng người hôn lên môi cô, lại bị Mẽ Giai cau mày chặn lại, bĩu môi, rất không vui nói, “Có mùi thuốc lá, không tốt cho con”.

Bấy giờ Nghiêm Hạo mới nhớ cô đang mang thai, mà vừa rồi anh lại hút rất nhiều thuốc, nghĩ vậy, lập tức ôm lấy Mẽ Giai đi về phòng ngủ.

“Sao thế?”. Ôm chặt cổ anh, Mẽ Giai cảm thấy khó hiểu về hành động của anh.

“Ở đây mùi khói thuốc quá nồng”. Nghiêm Hạo nhàn nhạt nói, vẻ mặt nghiêm túc. Mẽ Giai lẳng lặng ngả đầu lên vai anh, cười nhẹ không nói.

Nghiêm Hạo đặt cô lên giường, còn mình vào phòng tắm rửa mặt chải đầu, sau đó mới quay lại giường nằm xuống cùng cô, duỗi cánh tay ra để cô an tâm gối lên.

Mẽ Giai nằm lên, hôn nhẹ môi anh, hôn xong còn chớp chớp mắt, vươn đầu lưỡi liếm thêm vài cái, gạt gạt đầu, sau đấy nghiêm trang nói, “Ừm, được đấy, có hương vị bạc hà”.

Nghiêm Hạo nhìn cô mỉm cười, mờ ám hỏi, “Ném lại không?”.

Mẽ Giai nhúu mày, giống như đang nghiêm túc suy xét vấn đề này, Nghiêm Hạo lại một phen ôm lấy eo cô, kéo gần khoảng cách giữa hai người, cơ thể họ như dán chặt vào nhau, cúi đầu, hai người trao nhau một nụ hôn nồng nàn triền miên, đây là niềm hạnh phúc ngọt ngào của đôi tình nhân, không cần phải nói thành lời.

Nghiêm Hạo thở dốc buông Mẽ Giai ra, gắt gao ôm cô vào trong ngực. Mẽ Giai tựa vào ngực anh, lắng nghe nhịp tim mạnh mẽ của anh, lúc này mới cảm thấy sự tồn tại của anh vô cùng chân thực. Hai người cứ nằm ôm nhau như vậy, im lặng một lúc, Nghiêm Hạo mới cúi đầu nói bên tai cô, “Không muốn hỏi anh gì ư?”. Từ lúc bắt đầu đến bây giờ, cô chưa mở miệng hỏi anh một câu nào.

Mẽ Giai đương nhiên biết anh ám chỉ chuyện gì, không phải cô không muốn hỏi, không muốn biết, chỉ là cô cảm thấy không quan trọng, nhưng nếu anh muốn nói, cô sẵn sàng nghe, tựa vào trước ngực anh, trầm tĩnh hỏi, “Anh muốn nói?”.

Nghiêm Hạo ôm cô chặt thêm một chút, cúi đầu hôn lên đỉnh đầu cô.

Yên tĩnh, bốn phía vô cùng yên tĩnh, Mẽ Giai chỉ nghe thấy tiếng thở của bọn họ và nhịp tim ổn định của anh. Chắc anh vẫn không muốn nói, Mẽ Giai nghĩ vậy.

“Người con gái trong bức ảnh tên Tô Tuyết, cô ấy là bạn gái thời Đại học của anh, cũng là người con gái đầu tiên anh yêu, có thể coi là mối tình đầu của anh”. Khi Mẽ Giai cho rằng anh sẽ không nói nữa, bên tai lại truyền đến giọng điệu trầm thấp xa xôi của Nghiêm Hạo.

“Lúc trước anh ở trong Hội học sinh, phụ trách hướng dẫn tân sinh viên nhập trường, Tô Tuyết rất nhút nhát, cô ấy dè dặt ít nói, lại hay xấu hổ, chỉ đứng nói chuyện với người khác vài câu cũng đỏ mặt, cô ấy là kiểu người dễ dàng khiến cho người ta có ý nghĩ muốn che chở bảo vệ, rất tự nhiên anh bắt đầu chú ý tới cô ấy, dần dần thử tiếp xúc với cô ấy, sau đó bọn anh mến nhau, mọi chuyện diễn ra rất suôn sẻ, anh đã nghĩ rằng bọn anh sẽ kết hôn, rồi sinh con, anh sẽ dành cho cô ấy một tình yêu đẹp nhất, mang lại cho cô ấy một cuộc sống tốt nhất, nhưng về sau anh sang Mỹ du học, đến khi trở về thì tất cả đã thay đổi”.

Nói đến đây, Nghiêm Hạo dừng lại. Mễ Giai cho rằng anh còn đau xót, lo lắng ngẩng đầu nhìn anh, ôm ấp an ủi anh.

Nghiêm Hạo thở dài, nói tiếp, “Sau một năm rưỡi du học anh mang theo nỗi nhớ quay về, thậm chí khi đó anh đã chuẩn bị cả nhẫn cưới, anh muốn cho cô ấy một lời ước hẹn, không nghĩ rằng lúc đẩy cửa đi vào nghênh đón anh lại là một màn đơ bản, cô ấy và một người đàn ông xa lạ trần truồng nằm trên giường”. Anh cho rằng chuyện năm đó đã gây cho anh biết bao đau khổ, bây giờ kể lại dường như không còn khó chấp nhận như anh nghĩ, xem ra thời gian quả là một phương thuốc hữu hiệu để chữa lành vết thương.

Mễ Giai ngẩng mạnh đầu lên nhìn anh, trong ánh mắt tràn đầy thương tiếc, cô thật sự không biết anh đã từng phải chịu một nỗi đau lớn như vậy. Có lẽ là do mang thai, Mễ Giai trở nên cực kỳ dễ khóc, nước mắt không kìm được mà rơi xuống.

Nghiêm Hạo biết cô thấy đau thay anh, đưa tay lau đi nước mắt trên mặt cô, đau lòng nói, “Đồ ngốc, không phải mọi chuyện đều đã qua rồi sao”.

Mễ Giai rưng rưng ra sức gật gật đầu, giống như anh nói, tất cả đều đã qua rồi, hiện tại cô phải quý trọng anh, yêu anh.

“Sự tình đã đến mức ấy, đương nhiên anh và cô ấy không thể tiếp tục, ăm ăm một trận bọn anh liền chia tay, cũng từ sau lần đó, anh chưa từng gặp lại cô ấy”. Cũng từ sau lần đó, anh bắt đầu không tin vào tình yêu, anh đem tất cả sức lực dồn cho công việc, anh chỉ cần bạn gái, chỉ làm bạn giường không cần tình cảm, Điều Mẫn chính là như vậy. Nhưng đối với Mễ Giai lại là ngoài ý muốn, lúc trước anh cho rằng Mễ Giai cũng thế, không nghĩ rằng tình cảm theo thời gian và cuộc sống dần dần thay đổi, anh cũng không biết từ khi nào thì bắt đầu, bản thân đã chậm rãi để cô vào tận đáy lòng, đặt ở vị trí êm ái nhất.

“Vậy. . . Cô ấy không nói cho anh chuyện đứa bé?”. Nhìn anh, Mễ Giai có hơi khó hiểu hỏi, một người con gái tình nguyện sinh con cho anh, vì sao lại dễ dàng làm lung lay tình cảm của bọn họ, nếu không yêu sâu đậm, lúc trước làm sao có thể tình nguyện sinh đứa bé.

Thở dài, Nghiêm Hạo bình tĩnh trả lời, “Lúc anh đi Mỹ du học là mười năm trước, anh hai mươi ba tuổi, một năm rưỡi sau mới trở về, hơn nữa sau khi anh về bọn anh liền chia tay, mà vừa nãy anh hỏi thằng bé, nó nói năm nay nó tám tuổi”.

Mới đầu nghe anh nói vậy Mễ Giai cũng chưa có phản ứng gì, suy nghĩ một lát, cô bỗng ngồi thẳng dậy, trợn mắt, vẻ mặt kinh ngạc và sững sờ nhìn Nghiêm Hạo, quá đột ngột, Mễ Giai có chút luống cuống, lắp bắp nói, “Vậy. . . Nói cách khác, thằng bé, nó không phải. . .”.

“Thằng bé không phải con anh”. Nghiêm Hạo bình tĩnh hoàn thành nốt nửa câu sau của cô, đưa tay ôm lấy cô, để cô tiếp tục tựa vào ngực mình.

“Vậy nó sao có thể. . . Giống anh như vậy?”. Mễ Giai nghi hoặc, chuyện này thật khó giải thích.

Điều chỉnh lại vị trí của hai người, Nghiêm Hạo trầm tư một lát mới mở miệng, “Quả thực thằng bé có hơi giống anh, nhưng thật sự nó không có khả năng là con anh, anh chỉ có thể giải thích là trên thế giới này vẫn có người giống nhau”.

“Nhưng. . . Nếu không phải, vì sao cô ấy lại bảo thằng bé tới tìm anh?”. Mễ Giai vẫn không hiểu, mà lại không thể nào suy luận ra được.

“Anh không biết, vừa rồi hỏi nó được ai đưa tới, nó cũng ngậm miệng không đáp”. Sao lại thấy chuyện này có vẻ quái quỷ.

Mễ Giai suy tư, nửa ngày không mở miệng, Nghiêm Hạo cho rằng cô đã ngủ, nhẹ giọng gọi, “Mễ Giai. . .”.

“Nghiêm Hạo, ngày mai anh đưa thằng bé đi giám định ADN đi”. Trong lòng anh, Mễ Giai buồn bã nói.

Nghiêm Hạo cau mày, hỏi, “Em không tin anh?”.

Mễ Giai lắc đầu, “Cho dù thằng bé thật sự là con anh thì cũng không thể thay đổi được mọi chuyện giữa chúng ta, chỉ là em thấy chuyện này có phần đáng ngờ, vì sao Tô Tuyết lại nghĩ thằng bé là con anh, có phải cô ấy tính nhầm thời gian hay không?”.

Nghiêm Hạo trầm mặc, gật đầu, “Được, ngày mai anh đưa thằng bé đến bệnh viện. Nhưng giống như em nói, mặc kệ nó có phải là con anh hay không, đều sẽ không ảnh hưởng đến chúng ta, biết không?”. Nghiêm Hạo muốn cô khẳng định.

Mẽ Giai nhìn anh, gật đầu chắc chắn, “Sẽ không”. Cho tới bây giờ Mẽ Giai vẫn cho rằng chỉ có cô mới lo lắng, sợ hãi về chuyện đó, không ngờ là anh cũng giống như cô.

Nghe được cô khẳng định, Nghiêm Hạo mới yên tâm, mỉm cười ôm lấy cô, nói nhỏ bên tai cô, “Ngủ đi”.

Mẽ Giai dựa sát hơn vào lòng anh, hiện tại thật sự đã không còn sớm, cơn buồn ngủ ập tới, được anh ôm, Mẽ Giai rất nhanh đã ngủ say.

60. Chương 60

Mẽ Giai uống cốc sữa tươi dì quản gia đưa cho, mỉm cười nhìn Nghiêm Nhiên ngồi đối diện, cô thích thằng bé, muốn thân thiết với nó. Có điều Nghiêm Nhiên lại mang địch ý với cô, không thèm nhìn cô, quay đầu vui vẻ ăn trứng gà Vu Phân Phương vừa gấp cho. Mẽ Giai không hiểu, hôm qua mới là lần đầu tiên hai người gặp mặt, vì sao Nghiêm Nhiên lại chỉ tỏ ra bất mãn với mỗi cô, cô tự nhận mình không phải là người dễ khiến người khác ghét bỏ.

Vu Phân Phương cứ như thế nhận định Nghiêm Nhiên là cháu trai mình, cưng chiều kéo nó ngồi bên cạnh, thân thiết hỏi nó muốn ăn gì, không thích ăn gì, trên bàn bày kín những món điểm tâm vừa theo kiểu Trung Quốc, vừa theo kiểu phương Tây, tất cả đều là do Vu Phân Phương sáng nay dậy sớm chuẩn bị cùng dì quản gia. Ăn xong, dì quản gia dẫn Nghiêm Nhiên đi chơi.

Nghiêm Hạo bưng tách cà phê trên bàn lên uống một ngụm, bỏ xuống, cầm lấy khăn ăn bên cạnh tao nhã lau miệng rồi để xuống, mở miệng nói, “Để con đưa nó đến bệnh viện một chuyến, bọn con sẽ làm giám định ADN”.

Nghe vậy, Vu Phân Phương rất không hài lòng nhướn mày, “Không cần đi, chắc chắn Nhiên Nhiên là con trai con, là cháu trai mẹ, lo lắng cái gì?”. Nói xong chuyển hướng sang Mẽ Giai, hồ nghi hỏi, “Mẽ Giai, con không có ý kiến gì chứ?”.

Thái độ của Vu Phân Phương thay đổi rất rõ ràng, lúc trước vì Mẽ Giai mang thai mà coi trọng cô, bây giờ bà nhận định Nghiêm Nhiên là cháu mình, đương nhiên sẽ thiên vị thằng bé hơn, có lẽ trong mắt bà, Mẽ Giai vẫn là người khác họ.

“Con. . .”. Mẽ Giai nghẹn lời, có chút luống cuống nhìn về phía Nghiêm Hạo, dưới bàn, Nghiêm Hạo đưa tay nắm lấy tay cô, giống như muốn trấn an cô.

“Chuyện này không liên quan đến Mẽ Giai, chỉ là tuổi của Nghiêm Nhiên và thời gian con chia tay Tô Tuyết có phần không khớp, vậy nên con muốn làm xét nghiệm để xác nhận lại một chút”. Nghiêm Hạo lạnh nhạt mở miệng.

Vu Phân Phương cau mày, dăm chiêu lẩm bẩm, “Thật sao?”. Quay đầu nhìn dì quản gia và Nghiêm Nhiên cách đó không xa. Hồi lâu mới quay lại nói, “Không cần đưa Nhiên Nhiên đi, chờ lát nữa mẹ lấy một sợi tóc của nó đưa con mang đi là được rồi”. Nghiêm Hạo gật đầu, không có ý kiến.

Nghiêm Hạo ngồi trước bàn làm việc, một tay ấn huyết thái dương, cau mày.

Diêu Mẫn gõ cửa đi vào, nhìn Nghiêm Hạo như thế, hai mắt không tự chủ để lộ ra thương tiếc, nhẹ giọng nói, “Nghiêm tổng, đây là tài liệu ngài cần”.

Nghiêm Hạo không ngẩng lên, gật đầu, “Để đó đi”. Giọng điệu có vài phần mệt mỏi.

Cho dù Nghiêm Hạo đối với cô không tốt lắm, nhưng Diêu Mẫn đối với anh vẫn rất mến mộ, nhìn anh như thể, không khỏi có chút đau lòng, mà xui quẻ khiến đi tới phía sau anh, bất giác để hai tay lên huyết thái dương của anh, nhẹ nhàng xoa bóp.

Nghiêm Hạo bỗng mở mắt ra, gạt tay cô ta xuống, cao giọng nói, “Diêu Mẫn, cô nên đi ra ngoài”. Ngờ khí cao ngạo, một chút cũng không cho phép cự tuyệt.

Diêu Mẫn nhếch môi, duyên dáng nói, “Em chỉ muốn giúp anh giảm bớt áp lực thôi mà”. Nói xong vòng trở lại phía trước anh, một tay vịn vai anh, mỉm cười phong tình vạn chủng, sau đó ngồi lên đùi anh, vội vã dang lên đôi môi đỏ mọng.

Giờ phút này khuôn mặt Nghiêm Hạo đã lạnh như băng, dùng sức đẩy Diêu Mẫn ra, đứng dậy lạnh lùng nhìn cô ta, ánh mắt lạnh lẽo gần như có thể đóng băng người đối diện, “Nếu còn có lần sau, cô có thể lặp tức nghỉ việc”.

Diêu Mẫn không hề xấu hổ, lại mang theo vẻ mặt không phục, cô không rõ chỗ nào có vấn đề, rõ ràng cô xinh đẹp động lòng người, vì sao chỉ có anh coi như không thấy, huống chi giữa bọn họ lúc trước vẫn thường hay thân mật như vậy, sao anh có thể nói chấm dứt liền chấm dứt, còn chấm dứt một cách gọn gàng sạch sẽ. Mang theo tức giận, oán hận nhìn anh, xoay người trên đôi giày cao gót mười phân rời khỏi văn phòng.

Nghiêm Hạo ngồi lại trên ghế tựa, thời gian gần đây phát sinh quá nhiều chuyện, liên tiếp từ nhà đến công ty, khiến anh thật sự cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Kết quả giám định ADN vẫn chưa nhận được, tuy rằng anh chắc chắn Nghiêm Nhiên không phải con mình, nhưng cứ nghĩ đến việc đi lấy kết quả là trong lòng anh không hiểu sao lại bắt đầu rối loạn.

Cốc cốc cốc. . . Thư kí gõ cửa tiến vào, cung kính nói, “Nghiêm tổng, người bên Mạc Thị đã chờ trong phòng hội nghị”.

Nghiêm Hạo gật đầu, cầm tập tài liệu Diêu Mẫn vừa đưa tới đi đến phòng họp.

Mạc Liên Huyền toàn thân lê già già, lộ vẻ chuyên nghiệp, tự tin, thấy anh đi vào, mỉm cười gật đầu chào. Hôm nay diễn ra cuộc họp mỗi tháng một lần về việc hợp tác giữa Mạc Thị và Vũ Dương, chủ yếu là ‘Kiến trúc Vũ Dương’ báo cáo tiến triển của công trình sắp tới, để Mạc Thị nắm bắt được tình hình tài chính.

Nội dung hội nghị cũng không phức tạp, tiến hành tương đối thuận lợi, sau khi kết thúc Mạc Liên Huyền không vội vã ra về, thấy Nghiêm Hạo muốn nhanh chóng rời đi, tiến đến cười nói, “Sao rồi, bây giờ đến làm bạn bè cũng không thể ư? Vội vã rời đi như vậy”. Những người khác trong phòng đều đã ra ngoài trước.

Nghiêm Hạo nhú mày, lại ngồi xuống, đồng thời bảo thư kí chưa kịp đi ra ngoài thu dọn nốt tài liệu rồi mang hai tách cà phê vào.

“Không cần, tôi chỉ nói vài câu rồi đi ngay”. Mạc Liên Huyền mỉm cười.

Nghiêm Hạo gật đầu, bảo thư kí đi ra trước.

Đợi mọi người đã ra ngoài hết, Mạc Liên Huyền áy náy mở miệng, “Tôi muốn nói với anh lời xin lỗi vì lúc trước đã gây rắc rối cho hai người”.

Nghiêm Hạo cười nhạt, gật đầu nói, “Tôi nhận”. Thật ra chỉ cần Mễ Giai trở lại bên cạnh anh, những chuyện khác anh không quan tâm lắm, huống chi bọn họ vẫn đang hợp tác, anh không muốn mối quan hệ này trở nên căng thẳng.

Mạc Liên Huyền cười hỏi, “Anh không có ý kiến gì nếu hôm nào đó tôi hẹn Mễ Giai ra ngoài chứ?”.

“Tôi không can thiệp vào việc kết bạn của cô ấy”. Nghiêm Hạo hào phóng trả lời.

Mạc Liên Huyền nhú mày, “Về sau tôi đưa anh tôi đi cùng anh cũng không phản đối?”.

Nghiêm Hạo hơi cau mày, có chút mất tự nhiên, “Đương nhiên. Nhưng bây giờ Mễ Giai mang thai, tôi nghĩ là tôi nên đưa cô ấy đi”. Đối với Mạc Chấn Huân, trong lòng Nghiêm Hạo vẫn còn ác cảm.

Bị bộ dáng kì quái của anh chọc cười, Mạc Liên Huyền cười to thành tiếng, lắc đầu đứng dậy nói, “Lần sau tôi sẽ hẹn cả hai vợ chồng anh”. Nói xong cười xoay người đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng Mạc Liên Huyền rời đi, Nghiêm Hạo sờ sờ mũi, không rõ những lời vừa rồi của mình có chỗ nào buồn cười. Đúng lúc này di động vang lên, là một dãy số lạ, anh nhú mào, nghe máy, “Alo”.

“Xin chào, cho hỏi ngài là Nghiêm tiên sinh phải không, tôi ở bệnh viện XX, yêu cầu giám định hôm trước của ngài đã có kết quả, khi nào ngài rảnh thì có thể qua lấy”. Đầu dây bên kia, một giọng nói ngọt ngào thông báo như vậy.

Nắm di động chặt hơn, giọng điệu của Nghiêm Hạo rất bình tĩnh, “Tôi đã biết, chiều nay tôi sẽ qua lấy, cảm ơn”.

Bãi đỗ xe, Nghiêm Hạo ngồi trong xe, ánh mắt nhìn về phía trước nhưng lại vô định, hai tay nắm chặt vô lăng, các đốt ngón tay đã bắt đầu trắng bệch, khuôn mặt cũng lạnh như băng. Chỗ bên cạnh tay lái là một tập tài liệu, trên túi giấy màu vàng hiện rõ dấu vết bị cầm qua, qua những nếp nhăn đó có thể thấy được người cầm đã dùng sức như thế nào.

Bên ngoài sắc trời đã tối đen, di động không ngừng vang lên, trong bóng tối lóe lên ánh sáng xanh, chuyển động liên tục theo độ rung của máy, đối với tất cả điều này Nghiêm Hạo vẫn hờ hững, hiện tại trong lòng anh sớm đã bị một thứ cảm xúc không thể gọi tên thay thế, anh không rõ đó là phần nộ hay là gì, chỉ là đột nhiên cảm thấy mọi chuyện vô cùng nực cười và vỡ vụn, đau khổ nhắm chặt mắt, anh có cảm giác như mình bị nuốt chửng.

Thời gian từng giờ từng giờ trôi qua, di động ở bên cạnh lại tiếp tục vang lên, Nghiêm Hạo nhắm mắt lại, hít mạnh một hơi, sau đó nặng nề thở ra, cầm di động lên ấn nghe máy, giọng điệu có phần căng thẳng, “Alo”.

“Nghiêm Hạo?”. Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói lo lắng của Mễ Giai.

“Ừm”. Nghiêm Hạo lên tiếng trả lời, giọng điệu có chút cứng nhắc.

“Nghiêm Hạo, anh. . . Đã xảy ra chuyện gì sao?”. Mễ Giai có thể nghe ra được sự thay đổi rất nhỏ từ anh, tối nay cô gọi điện nhiều lần nhưng anh đều không bắt máy, gọi tới công ty thì thư kí nói anh đã về trước, cô không biết đã phát sinh chuyện gì, chỉ là cô không yên tâm, không hiểu sao cảm thấy lo lắng, hiện tại nghe giọng nói của anh, rõ ràng không giống như ngày thường, cô nghĩ nhất định đã xảy ra chuyện.

“Anh không sao”. Nghiêm Hạo nói cứng nhắc, không dụ dằng như bình thường.

“Bây giờ anh đang ở đâu?”. Mễ Giai biết sẽ không thể nói rõ ràng qua điện thoại được, vẫn nên đợi anh về rồi hỏi lại một chút.

“Anh ở dưới lầu, anh lên ngay đây”. Nghiêm Hạo nói, buông điện thoại, nhìn đồng hồ, thì ra đã là mười giờ đêm.

Nghiêm Hạo dừng lại trước cửa, một tay nắm chặt túi tài liệu màu vàng, tay kia cầm chìa khóa đột nhiên ngừng giữa không trung, dấu tranh mãi cuối cùng vẫn phải mở cửa ra.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Mễ Giai đang ngồi trên sofa vội vã đứng dậy muốn tiến đến. Nghiêm Hạo mang theo gương mặt căng thẳng đi vào, nhìn quanh bốn phía chỉ thấy Mễ Giai lo lắng nhìn mình, không thấy những người khác. Bỗng nhiên có cảm giác thở phào nhẹ nhõm, hiện tại anh thật sự không có cách nào để bình tĩnh đối mặt với đứa trẻ đó.

“Nghiêm Hạo”. Nhận thấy sắc mặt của anh không bình thường, Mễ Giai lo lắng tiến đến.

Nghiêm Hạo nhìn Mễ Giai, không nói gì, xoay người đi về phòng. Mễ Giai lo lắng đuổi theo, hôm nay Nghiêm Hạo hết sức kì lạ.

“Nghiêm Hạo, có phải đã xảy ra chuyện gì không?”. Nắm lấy tay anh đang thay quần áo, vẻ mặt Mễ Giai lo âu nhìn anh, nhẹ giọng hỏi.

Nghiêm Hạo cứng người, ánh mắt có vài phần khó nói, trầm mặc một lát, mới đẩy tay cô ra, mặt mỉm cười nói với cô, “Anh không sao”. Sau đó xoay người vào phòng tắm. Chuyện kia anh không có cách nào mở miệng nói cho cô, anh cảm thấy dơ bẩn, hơn nữa là cảm thấy bị ối.

Mẽ Giai sững sờ nhìn bóng dáng Nghiêm Hạo biến mất sau cửa phòng tắm, bất an trong lòng khiến tinh thần cô có chút hoảng loạn, suy sụp ngồi xuống bên giường, không cẩn thận ngồi lên vật gì đó. Nghi hoặc cầm lên, là một túi tài liệu có vài nếp nhăn. Nhìn cửa phòng tắm, lại nhìn túi tài liệu trong tay, có lẽ có thể tìm thấy đáp án trong này, trong lòng Mẽ Giai nghĩ như vậy.

Đây đúng là kết quả giám định ADN của Nghiêm Hạo và Nghiêm Nhiên, Mẽ Giai vội vàng đọc kết quả, kết quả ghi trên giấy hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của cô. Mẽ Giai không thể tin được lắc lắc đầu, miệng không ngừng lẩm bẩm, “Không . . . Điều này, điều này làm sao có thể. . .”. Nhưng giấy trắng mực đen viết rõ ràng như thế, tuyệt đối không thể nhầm được.

Bất thành linh trong phòng tắm truyền đến một tiếng ‘bụp’, hình như là cái gì đó bị vỡ, Mẽ Giai ngẩng mạnh đầu, ném tài liệu trong tay, cuống quýt chạy vào phòng tắm.

61. Chương 61

“Nghiêm Hạo!”.

Mẽ Giai hoảng sợ vội vàng chạy vào phòng tắm, chỉ thấy Nghiêm Hạo cởi trần đứng trước gương, khuôn mặt đầy đau khổ, bàn tay nắm chặt vung vài giọt máu, giữa tấm gương lớn có vết nứt vỡ, trên đó còn lưu lại vết máu trên tay Nghiêm Hạo.

Chứng kiến việc này khiến lòng Mẽ Giai gắt gao đau đớn, lo lắng và sợ hãi bỗng chốc hóa thành nước mắt, không ngừng dâng lên trong hốc mắt cô, không quan tâm đến những chuyện khác, cũng bất chấp tất cả, Mẽ Giai vội tiến lên, nắm chặt tay anh, hiện tại Mẽ Giai có thể cảm giác được toàn thân anh vô cùng căng thẳng, nhìn miệng vết thương vẫn đang chảy máu, tim Mẽ Giai như bị cào xé đến đau đớn, cầm tay anh, lệ đầy trong mắt, giọng điệu khẩn cầu, “Nghiêm Hạo, xin anh, đừng như vậy, thả lỏng một chút được không”. Cơ thể căng cứng khiến máu tươi trên tay anh không ngừng chảy ra, thế nào cũng không ngừng được.

Nghiêm Hạo phục hồi lại tinh thần, sững người nhìn Mẽ Giai, trong mắt là vẻ cô đơn và đau khổ chưa từng có, Mẽ Giai vẫn không thôi nhìn anh, nhẹ giọng thử gọi anh “Nghiêm Hạo. . .”.

Không có tiếng đáp lại, Nghiêm Hạo đột nhiên cúi mạnh đầu, môi theo đó áp xuống, tay nhanh chóng ôm lấy eo cô, hai người dán vào nhau chặt chẽ. Lực đạo mạnh mẽ khiến Mẽ Giai không có cách nào đẩy ra và ngăn cản.

Không có dịu dàng và thương tiếc như ngày thường, lúc này Nghiêm Hạo giống như con mãnh thú bị trêu vào, dữ dội hôn Mẽ Giai, cắn cắn, hôn đến điên cuồng, hôn đến khắc sâu. Mẽ Giai bị bị nộ hôn bất ngờ của anh dọa sợ, hiện tại trong mắt cô Nghiêm Hạo dường như không phải là người chồng ngày thường mà cô biết, anh cắn môi cô đến phát đau, hai tay Mẽ Giai để trước ngực anh muốn đẩy anh ra, miệng nức nở phát ra âm thanh, “Hạo. . . Đừng, đừng như vậy. . . A. . .”.

Toàn bộ lời kháng nghị và cự tuyệt của Mẽ Giai đều bị Nghiêm Hạo nuốt vào trong bụng, lúc này anh sớm đã không còn lý trí hay có thể tự kiềm chế như bình thường, hiện tại anh cần phát tiết, một loại phát tiết theo bản năng.

Hôm nay anh đã phải cực kì đè nén đau đớn, tuy rằng anh sớm đã khẳng định Nghiêm Nhiên không có khả năng là con mình, nhưng có thể nào anh cũng không thể ngờ rằng Nghiêm Nhiên lại là em trai mình, chuyện này thật nực cười, thật vô vẩn, nhưng đáng buồn nó lại là sự thật. Bạn gái cũ của mình có con với cha mình, bây giờ đứa trẻ kia lại tìm đến gọi mình là cha, đây là loại quan hệ dị dạng và biến thái đến mức nào chứ, tất cả những chuyện này anh thật sự không có cách nào chấp nhận.

Kìm nén và phần nộ khiến con người Nghiêm Hạo trở nên thô lỗ, đầu óc không thể khống chế được hành động, những động tác hoàn toàn vô thức, thô lỗ và dã man, dùng sức hung hăng xé rách áo cô, “A. . .”. Bởi vì đau đớn, Mẽ Giai không khỏi than nhẹ ra tiếng.

Nghiêm Hạo không để ý đến điều đó, đôi mắt bị dục vọng che kín hẳn đầy tơ máu, xoay người dè cô lên vách tường của phòng tắm, sức lực của đàn ông và phụ nữ vốn đã có sự chênh lệch, cho dù Mễ Giai cố gắng kháng cự thế nào đi nữa, cũng không thể nào ngăn cản được Nghiêm Hạo, sau lưng truyền đến cảm giác lạnh như băng khiến Mễ Giai không khỏi run sợ, cô biết hôm nay anh đã chịu đả kích lớn, chuyện như vậy xảy ra với bất cứ ai cũng thật khó chấp nhận, cô có thể hiểu được nỗi đau trong lòng anh, nếu làm thế này có thể giảm bớt nỗi đau ấy, cô nguyện ý.

Bàn tay để trước ngực anh chuyển lên ôm lấy cổ anh, đón lấy nụ hôn điên cuồng của anh, chủ động đưa lưỡi đáp lại anh, để anh cảm nhận được sự nhiệt tình và tình yêu tràn đầy của cô. Để anh biết anh không phải đối mặt một mình, bên cạnh anh còn có cô, cô sẽ cùng anh đối mặt với mọi chuyện.

Mồ hôi nhễ nhại trên trán đáp lại khiến Nghiêm Hạo càng trở nên điên cuồng, bàn tay không ngừng thăm dò trên người cô, từ trên lướt dần xuống, chỉ hôn thôi không thể thỏa mãn dục vọng bành trướng của anh, dọc theo cằm cô, rồi đến cổ, xương quai xanh, từng chút từng chút lưu luyến đi dần xuống, một trận mưa hôn cứ thế rơi trên người cô.

Dục hỏa đã dần bao trùm lấy hai người, thiêu đốt họ, nhiệt độ không khí trong phòng tắm đã tăng thêm vài độ, nóng bỏng đến mức dường như có thể đốt cháy người.

Nghiêm Hạo giống như mãnh thú phát cuồng, động tác không có lấy một chút ôn nhu, cả người cảm giác như bị dục vọng và khoái cảm chi phối.

“Hạo. . .” Một chút lý trí cuối cùng khiến Mễ Giai lên tiếng ngăn cản sự điên cuồng của anh, “Hạo, ưm. . . Hạo, nghe. . . Nghe chút, đứa bé. . . . Đừng, đừng để ảnh hưởng đến con”.

Câu nói dứt quãng này của Mễ Giai rồi cục cũng truyền vào tai Nghiêm Hạo, đứa bé. . . Đúng vậy, Mễ Giai đang mang thai, đó là con của hai người. Sự lạnh lẽo trong mắt anh từ từ rút đi, sự dịu dàng quen thuộc dần trở lại, những động tác vốn kịch liệt bắt đầu có ý thức trở nên chậm rãi hơn, không còn gió táp mưa rào như vừa rồi, Nghiêm Hạo thông thả ra vào cơ thể Mễ Giai, bắt đầu nhip nhàng, thương tiếc hôn lên nước mắt trên gò má cô, kế tiếp vô cùng diu dằng đưa Mễ Giai lên đỉnh dục vọng và khoái cảm.

Sau đó, Nghiêm Hạo ôm lấy Mễ Giai cùng tắm nước nóng, rồi bế Mễ Giai đã mềm oặt như không xương lên giường, nhìn toàn thân cô bị che kín bởi những dấu đỏ, đó là minh chứng rõ nhất cho sự điên cuồng vừa rồi của anh, ôm Mễ Giai, Nghiêm Hạo có hơi xấu hổ nhẹ giọng nói bên tai cô, “Xin lỗi em. . .”. Là anh bị tức giận che lấp lý trí, thiếu chút nữa đã làm tổn thương đến cô và đứa bé, nghĩ vậy Nghiêm Hạo càng thêm tự trách.

Mẽ Giai mặt mỗi, dựa vào trước ngực anh, nhắm mắt lại, lắc đầu không nói. Cô không cần anh xin lỗi, cô cũng không để ý đến việc anh mất tự chủ, nếu phát tiết ra như vậy có thể khiến anh thoải mái, cho dù lại một lần nữa, cô cũng nguyên ý.

Sau khi đọc kết quả giám định ADN kia, cô có thể hiểu được nỗi đau khổ trong lòng anh bây giờ, chuyện hoang đường như vậy, cho dù là ai cũng đều không có cách nào chấp nhận, anh không thể không chế được như thế cũng là chuyện bình thường, cô là vợ anh, đó là sự thật không thể thay đổi, cô không thể giúp anh xóa đi những đau đớn trong lòng, vậy nên cô muốn an ủi anh, để anh biết anh không chỉ có một mình, cô vĩnh viễn sẽ ở bên cạnh anh, cổ vũ anh, khó khăn thế nào cô cũng sẽ cùng anh đối mặt, vợ chồng chẳng phải là như vậy sao.

“Em mau ngủ đi”. Dịu dàng sờ sờ nói bên tai cô, Nghiêm Hạo yêu thương ôm lấy cô, khẽ hôn lên khóe mắt ẩm ướt của cô, Mễ Giai gật gật đầu, cười nhẹ, không mở mắt, xoay người tìm một vị trí thoải mái, sau đó mỗi mét ngủ trong lòng anh.

Nhìn khuôn mặt Mễ Giai đang say ngủ, nhẹ nhàng giúp cô vén gọn những sợi tóc lòa xòa trước trán, tâm tư của Nghiêm Hao lại quay trở về lúc ban chiều.

“Không thể nào, chuyện này tuyệt đối không thể”. Cầm kết quả giám định ADN trong tay, Nghiêm Hạo dường như phát cuồng quát bác sĩ.

Chuyện này quá nực cười, Nghiêm Nhiên không phải con anh, mà là em trai anh, em ruột. Một người là mối tình đầu của mình với một người là người cha mình luôn tôn kính, một người từ con trai mình biến thành

em trai mình, nếu là trò đùa, thì trò đùa này quả thực đã quá trớn.

Cả đời cha mặc dù không thể nói là cùng mẹ vui buồn có nhau, nhưng chuyện tình cảm luôn rất sạch sẽ, trên báo chí chưa bao giờ có mấy chuyện phong lưu, chuyện vụng trộm lại càng chưa từng có bởi vì chỉ cần một tin đồn thôi là mẹ đã làm ầm ĩ lên, một người đàn ông như vậy sao có thể vô duyên vô cớ có thêm một đứa con trai, hơn nữa đứa trẻ này còn là với. . . Tô Tuyết.

“Kết quả này nhất định là do bên các ông nhầm lẫn, thằng bé chắc chắn không thể là con của cha tôi, nó không thể có bất kì quan hệ gì với Nghiêm gia, tôi yêu cầu các ông xét nghiệm lại, nhất định là các ông đã làm sai trình tự nào đấy”. Nghiêm Hạo hung hăng ném tờ kết quả lên bàn bác sĩ, nắm chặt hai tay lạnh lùng nói.

Bác sĩ khẽ cau mày, kết quả mình đưa ra lại bị người ta nghi ngờ, đây là một sự sỉ nhục đối với bác sĩ chuyên ngành, cầm lấy kết quả AND trên bàn lên xem, giải thích, “Chúng tôi đã phải thực hiện hàng loạt nghiệm chứng khoa học, vừa làm vừa so sánh đối chiếu từng bước một, như vậy mới cho ra được kết quả cuối cùng này, tôi dám chịu trách nhiệm khi nói phiếu kết quả này chuẩn xác đến chín mươi chín phần trăm, trong y học không có khái niệm trăm phần trăm, cho nên chín mươi chín phần trăm theo lời chúng tôi tương đương với một trăm phần trăm”. Dứt lời đưa lại phiếu kết quả trong tay.

Gắt gao nắm chặt tay, Nghiêm Hạo hung hăng lườm bác sĩ, không để ý đến tờ kết quả bác sĩ đưa, căn bản anh không định nhận lấy nó.

Nhìn thái độ của Nghiêm Hạo như vậy, dĩ nhiên bác sĩ hiểu được ý anh, thở dài không đồng tình, “Nếu anh muốn tìm kiếm chân tướng sự thật, hiển nhiên là nó đã ở đây, nhưng nếu điều anh muốn chỉ là một đáp án khiến anh vừa lòng, vậy anh có thể lập tức vứt nó đi, cũng xin thứ lỗi là tôi bất lực”. Nói xong buông tờ kết quả trong tay, lấy tài liệu xoay người đi ra ngoài.

Nghiêm Hạo nắm chặt hai tay, bởi vì nội tâm phải đè nén cảm xúc mãnh liệt, trong nháy mắt hơi thở trở nên nặng nề, cuối cùng cầm lấy túi tài liệu trên bàn giận dữ xoay người rời đi.

Nghiêm Hạo thần thờ lái xe về bãi đỗ xe dưới tòa nhà, nhanh chóng cởi dây an toàn nhưng lại phát hiện mình không đủ dũng khí mở cửa xuống xe đi lên. Anh không biết nên đối mặt với những người trên nhà như thế nào, nhất là đứa trẻ kia. Đột nhiên bây giờ anh lại hy vọng thằng bé là con mình, chứ không phải mang một thân phận đáng xấu hổ để người ta chê cười.

Cứ ngồi như vậy qua liền mấy tiếng, đến khi Mễ Giai gọi điện anh mới đứng dậy đi lên.

Mễ Giai đang mê man trong lòng bỗng ưm một tiếng xoay người, thoải mái rúc gần vào ngực anh, thu hồi suy nghĩ, Nghiêm Hạo điều chỉnh lại tư thế của hai người, giúp Mễ Giai ngủ yên giấc hơn.

Ôm Mễ Giai, Nghiêm Hạo không hề cảm thấy buồn ngủ, trừng mắt nhìn chằm chằm trần nhà tối đen, anh không rõ năm đó cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, vì sao Tô Tuyết và cha mình lại có quan hệ như vậy? Tuy nhiên có thể xác định, năm đó Tô Tuyết quen biết cha không phải qua anh, năm đó lúc yêu Tô Tuyết, anh không cho cô ấy biết thân phận thật của mình, cũng chưa từng đưa cô đến gặp cha mẹ mình. Nghiêm Hạo nhú chặt mày.

62. Chương 62

Ánh mặt trời xuyên qua tấm rèm cửa sổ bằng lụa mỏng chiếu vào trong phòng, khẽ cau mày, Mễ Giai chậm rãi mở mắt, bên hông đau nhức nhắc cô tối qua bọn họ đã điên cuồng tới mức nào. Mễ Giai bất giác xấu hổ đỏ mặt, từ lúc kết hôn đến nay, đêm qua là đêm nóng bỏng cần rõ nhất. Miệng cười tủm tỉm, Mễ Giai lắc đầu, vừa định đứng dậy mới chú ý tới cánh tay đặt trên eo mình, cô phát hiện mình vẫn đang gối lên cánh tay to lớn của Nghiêm Hạo.

Lúc trước đều là khi Mễ Giai tỉnh dậy thì Nghiêm Hạo đã rời giường, dường như chưa có lần nào ngoại lệ. Mễ Giai nghiêng người nhìn anh, anh là một người đàn ông rất đẹp trai, Mễ Giai ngắm nhìn không khỏi có

chút si mê. Trong lúc ngủ anh vẫn nhúu mày, có vẻ như ngủ không yên giấc, Mễ Giai đau lòng đưa tay vuốt lên nếp nhăn giữa hai mày anh.

Lại nhìn một lát, cười nhẹ, kéo tay anh ra, chuẩn bị đứng dậy, ánh mắt vừa vắn rơi xuống bàn tay để trên eo cô, các khớp ngón tay vẫn còn xước da, hơi sưng đỏ, nhớ tới cảnh tượng đã trông thấy trong phòng tắm tối hôm qua, trong lòng Mễ Giai có phần sợ hãi. Đau lòng cầm tay anh đưa lên môi thương tiếc hôn nhẹ một cái, rồi cẩn thận đặt xuống, quay đầu lại không ngờ vừa vắn đối diện với đôi mắt nhấp nhem có chút mờ lung của Nghiêm Hạo.

Nghiêm Hạo gần như cả đêm nhìn lên trần nhà, tới gần sáng sớm mới dần ngủ được, hơn nữa ngủ cũng không sâu, Mễ Giai vừa động anh liền tỉnh giấc.

Nhìn quàng thâm dưới vành mắt anh, Mễ Giai hối hận vì đã làm anh tỉnh, bèn xin lỗi, “Em đánh thức anh sao?”. Anh thoạt nhìn rất mệt mỏi, vẻ tiêu tụy trên khuôn mặt so với hôm qua càng rõ hơn.

Nghiêm Hạo mơ hồ lắc đầu, dùng sức kéo cô vào trong ngực, chôn mặt vào cần cổ cô, ngửi hương thơm đặc trưng trên người cô tản ra, trong lòng cảm thấy thỏa mãn.

Mễ Giai cứ như vậy lẳng lẳng mặc anh ôm lấy, qua hồi lâu mới lắp bắp nói trong lòng anh, “Em. . . Em đã đọc phiếu kết quả. . .”. Kết quả ghi trong đó khiến cô cũng khó có thể chấp nhận giống anh, cô tin chắc rằng anh đã rất đau khổ.

Cơ thể Nghiêm Hạo bỗng nhiên cứng đờ, hai mắt vốn lim dim vội mở ra, đau đớn theo đó bộc lộ, lực ôm cô vô thức tăng dần tăng dần thêm.

Mễ Giai bị anh làm đau, “A. . .”. Không nhịn được thở nhẹ ra tiếng, vỗ vỗ lưng anh, “Hạo. . . Anh... Anh làm đau em”.

Nghiêm Hạo lúc này mới để ý mình dùng lực hơi mạnh, buông cô ra, áy náy nói, “Anh xin lỗi. . .”.

Dường như đang trốn tránh điều gì, Nghiêm Hạo vừa buông cô ra vừa không nhìn cô, lập tức xoay người xóc chân lên chuẩn bị xuống giường rời đi. Mễ Giai nhanh hơn anh một bước, giữ chặt tay anh, bình tĩnh nhìn anh nhưng không nói gì.

Hai người cứ đối diện như vậy, cuối cùng Nghiêm Hạo thỏa hiệp, đau khổ nhắm chặt mắt, “Anh không biết nên nói với em thế nào. . . Cũng không biết nói gì”. Sự thật đã như vậy, mọi chuyện đã được định sẵn kết quả, dù có nói cũng không thể thay đổi được gì, bọn họ chỉ có thể chấp nhận, nhưng với anh việc chấp nhận là vô cùng khó khăn.

Sao Mễ Giai lại không hiểu tâm tình của anh, chuyện này, hiện tại đến chính cô cũng không có cách nào tự thuyết phục mình tin đó là sự thật, huống chi là anh. Đau lòng nhìn anh, Mễ Giai hạ thấp người tiến lên, ôm chặt lấy anh, nếu có thể hãy mang đau đớn của anh chuyển sang cho cô, để cô gánh vác tất cả.

Dịu dàng ghé vào tai anh nói, “Bất kể chuyện gì xảy ra, hãy nói với em, cho dù em không thể gánh vác thay anh, hãy nói cho em biết tâm tình hiện tại của anh, đừng đẩy em ra xa, cũng đừng im lặng chịu đau đớn một mình”. Yêu sâu đậm mới có thể thay anh lo nghĩ, nhìn anh đau khổ mà mình cũng vạn phần khó chịu. Thật kỳ diệu, hỉ nộ ái ố của bản thân hoàn toàn chịu ảnh hưởng từ một người khác, giờ khắc này, Mễ Giai mới cảm nhận sâu sắc được.

Sau một hồi đấu tranh, Nghiêm Hạo mới đưa tay ôm lại cô, khóe miệng lộ ra một nụ cười hiếm thấy trong hai ngày nay, cứng chiều nói bên tai cô, “Đồ ngốc”. Anh thật sự không cam lòng để cô phải chịu khổ sở như mình, anh muốn dành cho cô những điều tốt đẹp nhất, không có một chút tổn thương nào.

Lúc hai người nắm tay nhau đi ra, dì quản gia đã sớm dọn bữa sáng lên bàn, Nghiêm Hạo ngồi ngay ngắn bên cạnh Vu Phân Phương, thấy Nghiêm Hạo đi ra, trên mặt không khỏi lộ ra chút vui mừng, nhưng vừa thấy Mễ Giai bên cạnh, có phần nhăn nhó chán ghét, quay mặt đi.

Đối mặt với Nghiêm Hạo, Nghiêm Hạo mắt tự nhiên chỉ liếc thoáng qua, đưa Mễ Giai tới gần bàn ăn, nói, “Hôm nay dậy hơi muộn, bữa sáng con không ăn đâu”. Nói xong xoay người muốn đi.

Vu Phân Phương đột nhiên nghĩ đến điều gì, mở miệng hỏi, “Chuyện kia có kết quả chưa, cũng đã mấy ngày rồi phải không?”.

Vừa đi vài bước liền khựng lại, bàn tay cầm túi công văn bỗng tăng thêm lực. Mễ Giai có chút lo lắng nhìn anh, mở miệng đáp, “Đã có rồi ạ, lúc trước quên chưa nói với mẹ”.

“Kết quả đâu? Kết quả thế nào?”. Nhìn Mễ Giai, Vu Phân Phương vội vã hỏi.

Nghiêm Hạo nhìn Mễ Giai, tay lại nắm chặt hơn.

Mễ Giai nhìn Nghiêm Hạo, lại nhìn Vu Phân Phương và đứa trẻ, gật đầu nói, “Đương nhiên... Đương nhiên, Nghiêm Nhiên là đứa trẻ của Nghiêm gia”.

Nghe vậy, Vu Phân Phương vui mừng như đấm vào ngực, cũng chiều xoa đầu Nghiêm Nhiên, mặt mày hớn hở, “Mẹ đã bảo mà, nó rất giống Nghiêm Hạo, nhất định là con của Nghiêm Hạo, là cháu của mẹ”.

Khóe miệng Mễ Giai giật giật, không thể mỉm cười.

Nghiêm Hạo đứng gần đó nắm chặt tay, “Con đi làm trước”. Ngực căng thẳng, nói xong vội xoay người rời đi.

Mễ Giai nhìn bóng lưng Nghiêm Hạo rời đi, rồi nhìn cảnh ‘bà cháu’ cười vui trước mắt, đột nhiên mắt hết khẩu vị.

Nghiêm Hạo lạnh lùng đi vào công ty, cả ngày anh không có một chút tâm tình nào, tài liệu báo cáo đọc không nổi một chữ, suốt đêm không ngủ càng khiến đầu anh đau như muốn nứt ra, hình ảnh của cha, của Tô Tuyết, của Nghiêm Nhiên như một bộ phim được trình chiếu trong đầu anh.

Gầm lên một tiếng, vung tay một cái làm đồ đạc trên bàn rơi xuống phân nửa, văn kiện báo cáo bay tứ tung, Nghiêm Hạo suy sụp ngồi tê liệt trên ghế tựa, đau khổ từ từ nhắm hai mắt, ngửa người ra dựa vào ghế.

Tiếng động lớn bên trong làm kinh động đến thư kí ngồi bên ngoài, vội vàng đứng dậy chạy vào, thấy mọi thứ hỗn độn, kinh ngạc hỏi, “Đây là. . . Sao lại thế này?”. Vội tiến lên, xoay người thu dọn lại.

“Đi ra ngoài. . .”. Từ từ nhắm hai mắt, Nghiêm Hạo mở miệng nói.

“Á. . . Tôi, tôi thu dọn lại đây. . .”.

“Tôi bảo ra ngoài”. Nghiêm Hạo lớn tiếng quát.

Bình thường tuy rằng anh luôn lạnh lùng, nhưng chưa bao giờ thấy một Nghiêm Hạo tức giận như thế. Thư kí bị dọa sợ, run rẩy bỏ lại mấy thứ trong tay, nơm nớp rời khỏi văn phòng.

Nghiêm Hạo đau đớn nhắm chặt mắt, anh chưa từng quá đáng như vậy, nhưng hôm nay anh không thể khống chế được, anh muốn phát tiết, cũng cần phát tiết. Sự kiêu ngạo, có thể tự kiểm chế anh luôn thể hiện lúc trước hôm nay hoàn toàn không có tác dụng, chuyện về Nghiêm Nhiên anh thật sự không thể chấp nhận, một người có thể là con mình cuối cùng lại là em trai mình, lại do bạn gái đầu tiên của mình sinh ra, chuyện nực cười và mỉa mai nhất trên thế giới chắc hẳn cũng không thể hơn được chuyện này.

Trở lại chỗ ngồi, trong lòng thư kí Lưu vẫn còn sợ hãi vỗ vỗ ngực, sau đó thở dài một hơi. Hôm nay Nghiêm Hạo rất khác thường, theo lý mà nói thì gần đây mọi chuyện trong công ty đều ổn định, không có chuyện gì phiền phức, cho dù lúc trước công ty gặp khó khăn cực điểm cũng chưa từng thấy anh nổi giận khủng khiếp như hôm nay. Công ty không có việc gì, hay là chuyện gia đình, thư kí của Nghiêm Hạo đoán thăm trong lòng.

“Thư kí Lưu?”. Không biết từ khi nào, Bạch Lâm đã cầm văn kiện đi tới, thấy cô ta như thế, nghi hoặc hỏi.

“A. . .”. Thư kí của Nghiêm Hạo giật mình hoảng hốt, “Trưởng... Trưởng phòng Bạch”.

Bạch Lâm nhíu mày nhìn cô ta, “Nghiêm tổng ở bên trong?”.

Thư kí Lưu gật gật, sau đó quay đầu nhìn về phía cửa văn phòng đóng chặt, vội Bạch Lâm ghé sát vào, nhỏ giọng nói, “Tốt nhất bây giờ chị đừng đi vào, hôm nay Nghiêm tổng cực kỳ tức giận, vừa rồi ở bên trong suýt chút nữa là lật cả bàn”. Thật ra, cũng có thể xem như đã lật.

Bạch Lâm nhíu mày hỏi, “Gần đây công ty có vấn đề quan trọng gì à? Hay là bên công trình xảy ra chuyện?”.

Thư kí Lưu lắc đầu, thần bí nói, “Công ty và tiến độ công trình đều không có vấn đề, tôi nghĩ có khả năng là gia đình ngài ấy xảy ra chuyện, hoặc là mâu thuẫn với bà xã. Có điều, lần trước Nghiêm phu nhân đến công ty, trông hai người còn rất ân ái mà”. Nói xong lời cuối, thư kí Lưu vẫn còn lăm bắm đọc thoại.

Nghe vậy, khoe miệng Bạch Lâm cười nhẹ, trong mắt lóe lên ánh lửa, cầm tài liệu đi vào văn phòng Nghiêm Hạo.

“Này. . . Trưởng phòng Bạch, sao chị không đợi lát nữa hẵng vào?”. Thấy Bạch Lâm vẫn định đi vào trong đó, thư kí Lưu ở đằng sau tốt bụng nhắc nhở.

“Không được, đây là tài liệu quan trọng, cần Nghiêm tổng ký tên đóng dấu ngay”. Nói xong liền đi về phía văn phòng.

Cốc cốc cốc. . . Bạch Lâm cười nhẹ chờ phản ứng bên trong.

“Cút. . .”. Bên trong truyền ra giọng nói tức giận của Nghiêm Hạo.

Bạch Lâm trực tiếp đẩy cửa tiến vào, nhìn đồng tài liệu, đầu tiên là sửng sốt, sau đó xoay người cúi xuống thu thập lại từng tờ từng tờ một.

Nghiêm Hạo nhìn cô ta, đáy mắt toàn băng giá, lạnh lùng mở miệng, “Cô vào đây để thu dọn giúp tôi sao? Nếu đúng vậy, bây giờ cút ngay ra ngoài cho tôi”.

Nghe vậy, Bạch Lâm khựng lại, bỏ giấy tờ trong tay xuống, đứng dậy, để tập tài liệu mình vừa mang vào lên bàn anh, “Bộ phận xây dựng đang giục, bảo tôi cấp nốt khoản tiền cuối cùng, cho nên làm phiền Nghiêm tổng ký một chữ”.

Giờ phút này Nghiêm Hạo sớm đã không còn giữ được bình tĩnh và nhẫn nại, cầm tài liệu Bạch Lâm đưa, lấy bút kí luôn tên mình lên đó, xong quăng lại trước mặt cô ta, lạnh lùng nhìn cô ta, “Bây giờ thì đi ra ngoài”.

Bạch Lâm nhún vai không nói gì, cầm lấy tài liệu anh đã kí, lập tức đi ra ngoài.

63. Chương 63

Mẽ Giai ngồi xem cẩm nang về mang thai và em bé mua từ đợt trước, vừa đọc vừa uống các loại thực phẩm dinh dưỡng mà dì quần gia đã chuẩn bị. Không có tâm trạng nên một chữ trong sách cũng đọc không vào. Dì quần gia đi chợ, Vu Phần Phương có hẹn với mấy người bạn mặt chược nên đã ra ngoài từ sớm, trong nhà chỉ còn cô và Nghiêm Nhiên.

Mẽ Giai buông sách trong tay, nhìn Nghiêm Nhiên đang ngồi xem ti vi cách đó không xa, khuôn mặt nhỏ nhắn y như bản sao của Nghiêm Hạo, mắt đen, lông mày rậm, lúc trước chính mình cũng nhận định thằng bé là con của Nghiêm Hạo, nhưng ai có thể ngờ nó lại là em trai anh.

Ai đưa thằng bé đến đây? Một đứa trẻ con mới tám tuổi làm sao có thể một mình tìm được chỗ này? Còn nữa, là ai nói với nó Nghiêm Hạo là cha nó? Tô Tuyết ư? Nhưng rõ ràng cô ấy biết Nghiêm Hạo không phải. Lại nói thêm, vì sao đã lâu như vậy rồi mới tìm đến? Hơn nữa, Tô Tuyết đã chết. Suy nghĩ cẩn thận mới phát hiện trong chuyện này có rất nhiều nghi vấn, sự xuất hiện đột ngột của Nghiêm Nhiên luôn khiến cô có dự cảm không tốt, dường như sẽ xảy ra chuyện gì đó. Có lẽ cô có thể hỏi thằng bé một chút, đứng dậy đi về phía phòng khách.

“Nghiêm Nhiên, cô có thể ngồi ở đây không?”. Mẽ Giai mỉm cười, hỏi ý kiến đứa trẻ ngồi trên sofa, cô biết nó không thích mình.

Nghiêm Nhiên nhìn cô, mặt không biểu cảm, cũng không nói gì, quay đầu tiếp tục xem hoạt hình trên ti vi.

Mẽ Giai ngồi xuống bên cạnh thằng bé, cố gắng tìm đề tài để thuận lợi lấy được thông tin từ miệng nó. “Phim này rất hay sao?”. Thấy thằng bé ngồi xem chăm chú, Mẽ Giai hỏi.

Nghiêm Nhiên vẫn không nói gì, ánh mắt bình tĩnh xem ti vi, không nhìn Mễ Giai, cũng không để ý đến câu hỏi của cô.

Thấy thằng bé không trả lời, Mễ Giai cười cười, lại tiếp tục hỏi, “Cô biết cháu không thích cô, nhưng hình như lúc trước chúng ta chưa từng gặp nhau, liệu cô có thể biết nguyên nhân vì sao cháu không thích cô như vậy không?”.

Nghiêm Nhiên đột nhiên quay đầu, hung hăng trừng mắt với Mễ Giai, tính trẻ con bộc phát, quát Mễ Giai, “Đều tại cô, cô là người xấu, cô hại chết mẹ cháu”. Trong mắt dường như còn mang theo chút sương mù, có lẽ là nghĩ lại chuyện thương tâm.

Mễ Giai cũng sợ, cô hại chết Tô Tuyết? Khi nào? Bất kể là khi nào thì chuyện này cũng không thể, cô tuyệt nhiên không biết Tô Tuyết!

“Cô, cô không biết mẹ cháu, cô và mẹ cháu chưa hề gặp nhau, tại sao lại nói cô hại chết mẹ cháu?”. Mễ Giai thử giải thích với thằng bé.

“Chính là cô, chính là cô”. Cảm xúc của Nghiêm Nhiên có chút không khống chế được, trừng mắt lên án Mễ Giai, “Bệnh của mẹ đáng lẽ đã tốt hơn, ngày đó mẹ ngồi xem ti vi với cháu, nói với cháu người trên ti vi chính là cha, nhưng khi nhìn đến ảnh cô mẹ liền khóc, khóc rất đau lòng, rồi sau đó mẹ đập phá hết đồ đạc trong nhà, còn đuổi cháu ra ngoài, cháu sợ quá bèn gọi dì tới, dì đưa mẹ đến bệnh viện, nói bệnh cũ của mẹ tái phát, không cho cháu gặp mẹ, sau này dì nói với cháu mẹ đã chết, đều là cô làm hại, đều là tại cô, đều là tại cô”.

Mễ Giai nghe xong có chút mông lung, trên ti vi, là lúc nào? Đột nhiên cô nhớ tới khoảng thời gian trước bởi vì cô và Nghiêm Hạo bị phóng viên chụp được đang đi cùng nhau, Nghiêm Hạo liền công khai tuyên bố chuyện kết hôn của bọn họ trước mặt mọi người, sau này Nghiêm Hạo còn mở một cuộc họp báo để giải thích chuyện này, vậy thì lần Nghiêm Nhiên nói hằn là lần đó.

“Cô. . .”. Đối với sự lên án của thằng bé, Mễ Giai bỗng nghẹn lời, nếu đúng như vậy thì quả thật chuyện kết hôn của cô và Nghiêm Hạo đã gây dấy kích cho Tô Tuyết, khiến bệnh cũ của cô ấy tái phát, đối với cái chết của cô ấy, cô cũng không thể trốn tránh trách nhiệm.

“Đều tại cô, đều tại cô, cô hại mẹ cháu, cô hại mẹ cháu, cô là người xấu, dì nói chính cô hại chết mẹ cháu, cô là người xấu, cô là người xấu”. Nghiêm Nhiên khóc lớn tiến lên đánh Mễ Giai, miệng không ngừng mắng Mễ Giai là người xấu.

Mễ Giai không thể nào giải thích, có phần bất lực nhìn đứa trẻ trước mắt đang nỉ non đòi mẹ. Hứng lấy nắm tay nho nhỏ của thằng bé, áy náy nói với nó, “Cô. . . Rất xin lỗi, cô không biết. . .”.

“Cô tránh ra, cô tránh ra, cháu không muốn nhìn thấy cô, cô tránh ra, tránh ra. . .”. Nghiêm Nhiên không nghe, tức giận đẩy Mễ Giai, trên khuôn mặt nhỏ đầy nước mắt, còn cả ánh mắt phẫn hận.

Vóc người tuy rằng không lớn nhưng khí lực quả thật không nhỏ, Mễ Giai thụ động bị thằng bé đẩy khỏi sofa, hơi lão đảo đứng dậy, Nghiêm Nhiên vẫn dùng hết sức đẩy Mễ Giai, miệng không ngừng la hét người xấu tránh ra.

Nhìn Nghiêm Nhiên như thế, Mễ Giai thật sự có chút áy náy, thụ động mặc cho nó đẩy, không phản kháng, từ phòng khách đi đến tận phòng ngủ, Mễ Giai đã quên hành lang tiếp giáp giữa phòng khách và phòng ngủ có thêm hai bậc cầu thang, cứ như vậy Mễ Giai lùi dần từng bước, không chú ý mất trọng tâm ngã thẳng về phía sau. Mễ Giai kinh hoàng kêu lên tiếng, “A. . . .”.

Nặng nề ngã xuống đất, Mễ Giai đau khổ ấn bụng, trong lòng cảm thấy sợ hãi, từ từ nhắm hai mắt, khuôn mặt vặn vẹo vì đau đớn, đau đớn ở thân dưới khiến Mễ Giai khổ sở kêu lên tiếng, “Đau. . . Đau quá. . .”. Cô mơ hồ có thể cảm giác được một dòng chất lỏng ấm áp chậm rãi chảy dọc theo đùi, như có dự cảm, hai tay ôm bụng đau khổ rên rỉ, “Đứa bé. . . Con tôi. . .”.

Nghiêm Nhiên bên cạnh sớm đã bị cảnh tượng lúc này dọa sợ, nước mắt trên mặt còn chưa khô, ngây ngốc nhìn Mễ Giai đau đớn nằm dưới đất, không biết phải làm gì.

Mẽ Giai đau khổ muốn đứng dậy nhưng bất lực, cố nén đau đớn chống thân mình lên, dùng sức thở hổn hển, gắng gượng nói với Nghiêm Nhiên, “Gọi. . . Gọi điện thoại, ănn... ănn 120 .

Thật ra Nghiêm Nhiên không hề muốn cô ngã, chỉ là nó hận cô, giận cô, không muốn nhìn mặt cô, nhưng cô bây giờ khiến nó sợ hãi, nó thấy có máu đỏ chảy ra, càng ngày càng nhiều trên sàn nhà. “Cháu. . .”. Nó muốn nói xin lỗi, lại sợ đến mức nói không ra lời.

Ý thức của Mẽ Giai dần mơ hồ, mí mắt càng ngày càng nặng, cô chỉ hy vọng đứa bé trong bụng không có việc gì, cuối cùng trước mắt bỗng tối sầm, cả người liền hôn mê.

Nghiêm Hạo đứng trước mộ, hai tay gắt gao nắm chặt thành quyền, nhìn ông lão mỉm cười hiền lành trên bia mộ, cảm thấy đau khổ. Về chuyện Nghiêm Nhiên, anh vẫn không thể buông được, vậy nên mới tới nơi này.

“Vì sao? Vì sao cha lại có con với Tô Tuyết?”. Nghiêm Hạo đau đớn hỏi, nhưng không nhận được câu trả lời, bốn bề yên tĩnh chỉ có tiếng gió. Toàn bộ nghĩa trang mang vẻ tĩnh mịch khác thường.

Điện thoại trong túi phá ngang không gian yên tĩnh, tiếng nhạc du dương dễ nghe, rất lâu, Nghiêm Hạo không bắt máy, giờ phút này anh không có tâm tình.

Điện thoại rung liên tục, tiếng nhạc vừa dừng lại lập tức vang lên lần nữa. Người ở đầu bên kia dường như muốn độ sức chịu đựng với anh, anh không nghe, người đó càng gọi. Cuối cùng, Nghiêm Hạo thỏa hiệp, lấy di động trong túi ra, bắt máy, “Alo”.

“Tiên sinh, cậu... Cậu mau tới bệnh viện, Mẽ Giai. . . Mẽ Giai bị ngã”. Đầu bên kia điện thoại dì quăn gia khóc nức nở thông báo.

Nghe vậy, Nghiêm Hạo không có một chút phản ứng, Mẽ Giai bị ngã. . . Hiện đang trong bệnh viện. . . .

“Tiên sinh. . . Tiên sinh cậu có nghe không?”. Không thấy trả lời, dì quăn gia ở bên kia càng sốt ruột.

Cất di động, vội vàng chạy ra cổng nghĩa trang.

Trong bệnh viện, Vu Phân Phương và dì quăn gia lo lắng đi tới đi lui trước cửa phòng mổ, thỉnh thoảng lại nhìn nhìn vào bên trong, Nghiêm Nhiên ngồi ngây ngốc như tượng trên ghế tựa ở hành lang, cũng người nhìn xuống đất. Lát sau cửa phòng mổ bị mở ra, chỉ thấy y tá tay đầy máu đi ra, lại vội vàng cầm vài túi máu đi vào, Vu Phân Phương ở bên muốn hỏi mà không tìm được cơ hội mở miệng, chỉ có thể trở mắt nhìn phòng mổ lo lắng sưng.

Nghiêm Hạo đầu tóc rối bù, áo khoác Tây trang bị nắm chặt trong tay, chạy nhanh đến mức thở hổn hển từng hơi một, sốt ruột vội hỏi “Mẽ Giai. . Mẽ Giai sao rồi, bác sĩ. . . Bác sĩ nói thế nào?”.

Vu Phân Phương vẻ mặt đau khổ, lắc đầu, “Bác sĩ còn chưa ra, chúng ta cũng không biết. . .”.

Nghiêm Hạo đứng trước cửa, nhìn vào, nhưng không nhìn thấy gì.

Hồi lâu, Nghiêm Hạo mới mở miệng hỏi, “Vì sao lại như vậy? Vì sao Mẽ Giai lại có thể bị ngã?”.

“Tôi. . Tôi cũng không biết, tôi ra ngoài đi chợ, lúc về trông thấy Mẽ Giai ngã ở hành lang, trên sàn còn. . . Còn chảy rất nhiều máu”. Dì quăn gia nói, vẫn tự trách, bà nghĩ nếu mình về sớm hơn thì đã không xảy ra chuyện.

Nghiêm Hạo không nói gì nữa, nhìn cửa phòng mổ, hai tay gắt gao nắm chặt, các đốt ngón tay bắt đầu trở nên trắng bệch, có thể thấy anh dùng lực rất mạnh.

Dưới sự chờ đợi sốt ruột của mọi người, đèn phòng mổ cuối cùng cũng tắt, cửa chậm rãi bị mở ra, bác sĩ mệt mỏi từ bên trong đi ra.

“Bác sĩ, vợ tôi thế nào?”. Nghiêm Hạo bước nhanh đến, lo lắng hỏi.

“Đúng vậy đúng vậy, con dâu tôi không có việc gì chứ? Đứa bé, đứa bé có giữ được không?”. Vu Phân Phương cũng vội chạy tới hỏi.

Bác sĩ nhìn bọn họ, lắc đầu, tháo khẩu trang nói, “Sản phụ xem như không có việc gì, nhưng đứa bé không thể giữ được. Bởi vì lúc đưa tới đã mất quá nhiều máu, hiện giờ bệnh nhân vẫn còn rất yếu, lát nữa mấy người đừng vào thăm quá đông, tránh làm phiền bệnh nhân nghỉ ngơi”. Nói xong xoay người rời đi.

Mẽ Giai được đẩy ra từ phòng mổ, khuôn mặt tái nhợt không còn chút máu, Nghiêm Hạo tiến lên, đau lòng cầm lấy tay cô, đi cùng cô đến phòng hồi sức.

Trước giường bệnh, Nghiêm Hạo ngồi một bên, cầm tay Mẽ Giai đưa lên môi hôn nhẹ. Sắc mặt của cô rất trắng, không có một chút huyết sắc hay sức sống, y tá nói lúc Mẽ Giai được đưa tới đã mất nhiều máu, đến khi vào phòng mổ tình huống cũng không tốt hơn là bao, chỉ riêng truyền máu đã hết vài túi. Nghiêm Hạo đau lòng hôn bàn tay lạnh như băng của cô, vén gọn tóc trước trán cô, nhẹ nhàng dán mặt mình vào mặt cô, cảm nhận được hơi thở yếu ớt của cô, Nghiêm Hạo mới cảm thấy cô vẫn ở đây, cô không rời xa anh.

Chỉ cần cô còn ở đây là tốt rồi, những thứ khác đều không quan trọng, Nghiêm Hạo tự nhủ trong lòng.

64. Chương 64

Nửa đêm, ngoài cửa sổ tối đen như mực, xung quanh yên tĩnh không một tiếng động. Lúc này Mẽ Giai dần tỉnh lại, cảm thấy cơ thể như không phải của mình, cả người vô lực, theo bản năng đưa tay để lên bụng, nơi đó đã bằng phẳng lại như trước, cô biết con mình đã không còn, sinh mệnh nhỏ bé vừa mới tới đã vội vàng rời xa cô, sinh mệnh nhỏ bé mà bọn họ luôn chờ mong giờ đã không còn. Giờ phút này bỗng chốc nước mắt như vỡ òa, không thể ngừng chảy.

Tiếng khóc của Mẽ Giai làm cho Nghiêm Hạo ở bên cạnh vừa mới chớp mắt liền bừng tỉnh, Nghiêm Hạo ngủ không sâu nên tỉnh táo lại rất nhanh, ngẩng đầu thấy Mẽ Giai nức nở kìm nén khiến anh đau lòng không thôi, nhẹ nhàng đưa tay lên mặt cô, khẽ gọi, “Mẽ Giai. . .”.

Mẽ Giai quay đầu, lúc này mới phát hiện ra Nghiêm Hạo, nhìn anh, nước mắt Mẽ Giai càng tuôn trào, nghẹn ngào không thành tiếng.

Nghiêm Hạo gơ tay, đau lòng nhìn cô, dịu dàng dùng ngón tay lau nước mắt vương trên má cô, “Đừng khóc. . .”.

Mẽ Giai lắc lắc đầu, chỉ là nước mắt vẫn tuôn rơi, không thể nói được gì.

Nghiêm Hạo nghiêng người về phía trước, từng chút từng chút hôn lên nước mắt trên mặt cô. “Đừng khóc, anh sẽ đau lòng”.

“Em. . . . Em xin lỗi. . . . Con của chúng mình. . . .”. Mẽ Giai khóc nức nở, nói đứt quãng, “Em đã không bảo vệ được con của chúng mình, rất xin lỗi. . .”.

Trực tiếp ngồi lên trên giường, ôm lấy cô dựa vào ngực mình, cúi đầu hôn lên đỉnh đầu cô, hốc mắt Nghiêm Hạo cũng đã hồng hồng, nhẹ giọng an ủi cô, “Không phải lỗi của em, em đừng tự trách, chúng mình còn trẻ, về sau muốn sinh bao nhiêu cũng được”. Cổ họng đau đớn trong lòng, không muốn Mẽ Giai nhận thấy.

“Chúng mình đã chờ mong con đến thế. . . Nhưng. . .”. Trong lòng cô vô cùng mong đợi sự ra đời của đứa bé này, bởi vì nó là một sinh mệnh nhỏ tràn đầy tình yêu, cô biết Nghiêm Hạo cũng rất mong chờ giống như mình.

“Con không đi xa đâu, chỉ là ham chơi nên trốn đi chơi thôi, sau này vẫn có thể quay về”. Nghiêm Hạo lựa lời an ủi Mẽ Giai, đồng thời cũng tự an ủi chính mình. “Ngoan, đừng khóc, bác sĩ nói hiện giờ cơ thể của em còn rất yếu”. Đưa tay giúp cô lau đi nước mắt trên mặt, có điều lau mãi không xong.

Mẽ Giai dựa vào ngực anh khóc nức nở, giống như anh nói, cô nguyện ý tin tưởng thiên sứ bé nhỏ của họ không hề đi xa, về sau vẫn có thể quay về. Có lẽ do khóc nhiều nên mặt mũi, dựa vào ngực anh, Mẽ Giai lại nặng nề thiếp đi.

Sáng hôm sau, dì quản gia mang mấy món ăn dinh dưỡng bồi bổ thân thể đến, nhìn Nghiêm Hạo tiều tụy bên giường, tay vẫn nắm tay Mễ Giai, lại nhìn Mễ Giai tái nhợt nằm trên giường, nhũn mỳ, chắc là ngủ không yên. Bước chân bà bất giác nhẹ nhàng hơn, bỏ mấy thứ đang cầm trong tay xuống, khẽ vỗ vai Nghiêm Hạo, nói nhỏ, “Tiên sinh, cậu về nhà ngủ một giấc đi, ở đây cứ để tôi lo”.

Nghiêm Hạo lắc đầu, bỗng nhiên nghĩ đến điều gì, nói, “Dì ra ngoài trước đi, tôi có chuyện muốn hỏi”.

Dì quản gia đầu tiên là sững sốt, rồi lập tức gật gật đầu, sau đó nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Nhìn khuôn mặt Mễ Giai yên tĩnh ngủ, Nghiêm Hạo nhẹ nhàng bỏ tay cô ra, nghiêng người về phía trước thương tiếc hôn lên trán cô, sau đó đứng dậy rời đi.

Dì quản gia im lặng chờ ngoài cửa, bà có thể đoán được Nghiêm Hạo muốn hỏi gì. Hôm qua lúc bà đi chợ về Mễ Giai đã hôn mê, máu đọng thành một vũng lớn trên sàn nhà, dường như Nghiêm Nhiên bị dọa đến choáng váng, sững người đứng ở gần đó, ánh mắt mở lớn. Sau khi bà gọi điện cho xe cứu thương liền đi gọi Nghiêm Nhiên, thằng bé cứ ngây ngốc lắc đầu, miệng nói không ngừng, “Cháu không cố ý Cháu không cố ý . . .”. Bà có thể khẳng định việc Mễ Giai bị ngã có liên quan đến nó. Bà nói chuyện này cho Vu Phân Phương, nét mặt Vu Phân Phương sa sầm, nhìn Nghiêm Nhiên ngây người ngồi một bên, thở dài, trầm mặc hồi lâu mới dặn bà đừng nói ra, còn bảo hiện giờ trong nhà đã đủ rối loạn rồi, nếu để Nghiêm Hạo biết Nghiêm Nhiên không cẩn thận đẩy ngã Mễ Giai mới làm cô sinh non, bây giờ Nghiêm Hạo cưng chiều Mễ Giai như thế chắc chắn sẽ đau lòng, thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Cửa phòng bệnh bị mở ra, Nghiêm Hạo mang gương mặt u ám từ bên trong đi ra, nhìn bà, sau đó chỉ vào ghế dựa ở hành lang ý bảo bà ngồi xuống. Hai người cùng ngồi xuống bên hành lang, dì quản gia cúi đầu, đợi anh mở miệng.

“Rốt cục là vì sao Mễ Giai lại bị ngã?”. Giọng điệu trầm thấp truyền ra từ đôi môi mỏng, rất bình tĩnh, nghe không ra một chút cảm xúc nào.

Mất tự nhiên để tay lên đùi, có phần vội vàng đáp, “Tôi. . . Tôi cũng không rõ, lúc tôi về nhà thì phu nhân đã hôn mê, tôi nghĩ chắc là do phu nhân bước đi không cẩn thận nên mới trượt chân ngã”.

“Không có chuyện Mễ Giai bất cẩn như vậy, tôi muốn nghe lời nói thật”. Ngữ khí rất lạnh lẽo, dường như có thể đóng băng đối phương. Nghiêm Hạo biết Mễ Giai vô cùng chờ mong và luôn chú ý đến đứa bé trong bụng, làm sao có thể bất cẩn tự làm mình với đứa bé bị thương.

“Tôi. . . Tôi chỉ biết như vậy. . .”. Dì quản gia chột dạ cúi đầu, không dám nhìn anh, sợ lại nói sai điều gì.

Nghiêm Hạo lạnh lùng nhìn bà, trầm mặc một lúc mới mở miệng hỏi, “Khi đó Nghiêm Nhiên ở đâu?”.

“Nghiêm. . . Nghiêm Nhiên, khi... Khi đó ở trong phòng, ngủ. . . Đang ngủ, cho nên không biết bên ngoài xảy ra chuyện”. Dì quản gia căng thẳng nắm lấy hai bên quần, lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh. Dì quản gia là người trung thực, bà không giỏi nói dối, vốn biết rõ sự thật, giờ lại phải nói khác đi, quả thực là khiến bà khó xử.

Nghiêm Hạo hít vào một hơi thật dài, rồi nặng nề thở ra, cứ như vậy vài lần mới mở miệng nói, “Dì à, tôi không phải là thằng ngốc, dĩ nhiên tôi không biết sao? Mễ Giai không cẩn thận tự ngã hay do nguyên nhân khác trong lòng tôi đều rõ, hỏi dì chẳng qua chỉ là để khẳng định lại phỏng đoán, coi như là thủ tục”. Ngữ khí bình tĩnh, nhưng chú ý nghe vẫn có thể nhận ra sự tức giận trong giọng nói.

“Tôi. . .”. Dì quản gia có chút nghẹn lời, không biết nên nói tiếp thế nào.

Nghiêm Hạo nhìn bà, đứng dậy, nói dứt khoát, “Dì về bảo đứa trẻ kia rút ngay ra khỏi nhà tôi, tôi không muốn trông thấy nó nữa”. Lúc anh nói, hai đầu mày lộ ra vẻ lạnh thấu xương, hai tay nắm chặt.

“Chuyện này. . . Chuyện này không nên”. Dù sao thì Nghiêm Nhiên cũng là con cậu, dì quản gia nói thêm trong lòng.

“Bảo nó đến từ đâu thì quay lại đó, đến cô nhi viện hay chỗ nào cũng được, Nghiêm gia không hoan nghênh nó, cũng không chấp nhận nó”. Nghiêm Hạo tàn nhẫn đoạn tuyệt, chuyện của Mễ Giai và chuyện thân thể của Nghiêm Nhiên dường như bức anh sắp phát điên lên rồi, anh nghĩ nếu hiện giờ thật sự nhìn thấy Nghiêm Nhiên, nhất định anh sẽ không nhịn được mà ra tay đánh nó.

Không đợi dì quần gia nói thêm, Nghiêm Hạo lập tức xoay người vào phòng bệnh.

Nhìn cửa phòng bệnh đóng lại, dì quần gia bất đắc dĩ lắc đầu, nghĩ Nghiêm Hạo thật quá vô tình, suy cho cùng thì thằng bé cũng là con ruột của cậu ta mà.

Nghe xong những lời dì quần gia truyền đạt lại, Vu Phân Phương vội đi tới bệnh viện đúng lúc Nghiêm Hạo đang dứt cơm cho Mễ Giai.

Vu Phân Phương đẩy cửa tiến vào, lập tức đi đến trước mặt Nghiêm Hạo, “Nghiêm Hạo, sao con có thể nói vậy, Nhiên Nhiên là con trai con, vì sao con lại đuổi nó đi, lần này thằng bé không cẩn thận đẩy ngã Mễ Giai, nhưng cũng không phải là nó cố ý”. Vu Phân Phương biết con mình nói được làm được, nhưng sao bà có thể để nó đuổi cháu trai mình ra khỏi nhà.

Nghiêm Hạo nhíu mày, buông bát đũa, đứng dậy nói với Vu Phân Phương, “Mẹ, chúng ta ra ngoài nói chuyện”. Anh không muốn ảnh hưởng đến Mễ Giai.

“Mẹ biết Nhiên Nhiên làm Mễ Giai sinh non khiến con rất tức giận, nhưng con cũng nên ngẫm lại, trong bụng Mễ Giai là con con, nhưng Nhiên Nhiên cũng là con con mà, huống hồ mọi chuyện đã thành như vậy, giờ có đi truy cứu thì cũng chẳng giải quyết được gì, các con còn trẻ, sau này vẫn có thể sinh con, đâu hề gì”. Không ra ngoài theo lời Nghiêm Hạo, Vu Phân Phương tiếp tục nói.

“Mẹ”. Lời nói của Vu Phân Phương có phần quá đáng, Nghiêm Hạo tức giận nhìn bà, trong mắt ẩn giấu lửa giận bị kìm nén.

Vu Phân Phương dường như cũng ý thức được, mắt tự nhiên nhìn đi chỗ khác, “Dù sao. . . Dù sao mẹ tuyệt đối không đồng ý việc con đuổi Nhiên Nhiên, cháu của mẹ nhất định phải ở Nghiêm gia”. Vu Phân Phương giọng điệu kiên định, thái độ lại vô cùng kiên quyết, bà đã nhận định Nghiêm Nhiên là cháu mình, đương nhiên không đồng ý việc Nghiêm Hạo đuổi nó đi.

Nghiêm Hạo ở bên cạnh bắt đầu bùng nổ, hai tay gắt gao nắm thành quyền, đau khổ nhắm chặt mắt. Mễ Giai lo lắng nhìn Nghiêm Hạo, cô biết anh đang nỗ lực đè nén cảm xúc của bản thân.

“Mẹ, là tại con không cẩn thận, không trách Nhiên Nhiên, chắc Nghiêm Hạo hiểu lầm đôi chút, không ai muốn đưa Nhiên Nhiên đi hết, mẹ cứ yên tâm”. Mễ Giai vội mở miệng giải thích, cô không muốn xé to chuyện này thêm nữa, càng sợ hơn là Nghiêm Hạo bị chọc giận sẽ nói ra những lời không nên nói.

Vu Phân Phương nhìn Mễ Giai rồi lại nhìn Nghiêm Hạo, nhịn không được nói thêm, “Thật không hiểu con làm cha kiểu gì, trước đây không biết mình có con trai, bây giờ có thì lại không cần”.

Lời nói của Vu Phân Phương đã hoàn toàn chọc giận Nghiêm Hạo, thân phận của Nghiêm Nhiên khiến trong lòng Nghiêm Hạo đau đớn không thể nói ra, “Nghiêm Nhiên vốn không —”.

“Nghiêm Hạo. . .”. Mễ Giai cao giọng, cầm lấy tay anh, dùng sức lắc đầu, ý bảo anh đừng nói tiếp.

Nghiêm Hạo kịp thời dừng lại, hít sâu để ổn định lại cảm xúc của mình, nói, “Mẹ, mẹ về trước đi, chuyện này chúng ta sẽ bàn sau”.

“Con vừa nói Nhiên Nhiên. . .”. Đúng lúc này điện thoại của Nghiêm Hạo vang lên, cắt ngang lời nói của Vu Phân Phương.

Nghiêm Hạo nhìn màn hình, là từ công ty gọi, ấn nút nghe, “Alo”.

“Nghiêm tổng, không xong rồi, bên công trường gọi điện báo công nhân bắt đầu bãi công”. Đầu dây bên kia thư kí Lưu lo lắng nói.

65. Chương 65

Lúc Nghiêm Hạo tới công ty, công ty đã có chút hỗn loạn, đội trưởng nhóm thi công công trình và chủ thầu đang ngồi trong phòng hội nghị, la hét ầm ĩ đòi gặp người đứng đầu công ty. Bởi vì họ đều là người lao động chân tay nên cách nói năng hơi thô lỗ, những người quen làm việc trong văn phòng hay còn gọi là những ‘thành phần trí thức tinh anh’ cũng không dám đến gần nói chuyện với họ, sợ chọc giận họ họ sẽ động thủ, làm liên lụy đến bản thân.

Xuyên qua cửa kính lớn, nhìn mấy người vạm vỡ ngồi trong phòng hội nghị, Nghiêm Hạo chau mày hỏi thư kí Lưu, “Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”.

“Chẳng phải đã rất rõ ràng sao, sáng nay bọn họ dẫn theo vài người cứ như vậy xông lên, chúng tôi không ngăn cản được, họ bảo công ty khát nợ bọn họ hai tháng lương, còn nói chúng ta ăn bớt khoản tiền của công trình”. Thư kí Lưu giải thích nhanh gọn cho Nghiêm Hạo về tình hình bên trong.

Nếp nhăn giữa hai mày lại chặt thêm, gần như có thể viết thành chữ ‘xuyên’ (), quay đầu nhìn, dường như không tìm được người nên xuất hiện, bèn hỏi, “Trợ lý Diêu đâu, chuyện công trường bên đó không phải do cô ta phụ trách sao?”.

“Hai ngày nay đều không thấy cô ấy, từ sáng đến giờ tôi đã gọi vài cuộc điện thoại nhưng vẫn không liên hệ được với trợ lý Diêu”. Sau khi phát sinh chuyện này, trước tiên cô đã thử liên lạc với trợ lý Diêu, nhưng đều không liên lạc được, từ di động đến điện thoại bàn ở nhà, những phương tiện có thể liên lạc cô đều đã thử nhưng vẫn không thể liên hệ được với Diêu Mẫn.

Mày Nghiêm Hạo càng nhăn chặt, anh có một dự cảm không tốt, “Gọi Bạch Lâm đến văn phòng tôi”. Chỉ mong mọi chuyện sẽ không như anh nghĩ.

Thư kí Lưu gật đầu, lập tức nhắc điện thoại gọi cho Bạch Lâm. Nhưng. . . Chuyện này, chuyện này không phải là quá trùng hợp chứ, Bạch Lâm cũng không thấy đâu. Thư kí Lưu có chút uể oải ngẩng đầu báo với Nghiêm Hạo, “Nghiêm tổng, trưởng phòng Bạch. . Trưởng phòng Bạch cũng không liên lạc được”.

Nghiêm Hạo nhắm chặt mắt, tay bắt giắc nặng nề gõ xuống mặt bàn, cúi đầu nguyên rửa, “Chết tiệt”. Không nói thêm gì với thư kí, xoay người đi thẳng vào phòng hội nghị.

Nghiêm Hạo mở cửa tiến vào, lúc trước anh đi thị sát công trường, đội trưởng nhóm thi công và vài chủ thầu cũng biết anh, thấy anh tiến vào, nhao nhao đứng lên hỏi. Mỗi người một câu nói năng loạn xạ, Nghiêm Hạo bắt đầu dể dặt tay ý bảo bọn họ yên lặng, sau đó mở miệng, “Các anh cử ra một người đại diện trình bày cụ thể xem là chuyện gì, hiện giờ tôi vẫn chưa hiểu rõ tình huống này là thế nào”.

“Chuyện gì? Chuyện là các người thiếu chúng tôi hai tháng lương, đến bây giờ số tiền đợt cuối cho công trình vẫn còn kê cà chưa gửi xuống, chỉ biết giục chúng tôi đẩy nhanh tiến độ, không có tiền thì làm sao mà đẩy được, mấy anh em thậm chí còn không có gì để ăn”. Đội trưởng nhóm thi công nói, giọng điệu vô cùng tức giận, tư thế gần như muốn đánh nhau.

“Đúng thế, chúng tôi đều là người làm thuê, nhận thầu một công trình, đằng sau còn nhiều anh em phải nuôi gia đình, công ty của anh lớn như vậy, lại cứ giục già đẩy nhanh tiến độ công trình, không có tiền, không có lương thì làm sao chúng tôi làm cho anh đây”. Một công nhân trong nhóm nhin không được cũng đứng ra nói.

“Đúng vậy, đúng vậy, hôm nay anh nhất định phải trả lại công bằng cho chúng tôi”. Những người khác cũng phụ họa theo.

“Các anh nói vẫn chưa nhận được khoản tiền đợt cuối của chúng tôi?”. Nghiêm Hạo lựa ra trọng điểm hỏi.

“Nói chính xác hơn là khoản tiền sau cùng này có phần bất thường. Trước kia, người của các anh nói với chúng tôi vốn quay vòng của công ty đột nhiên trục trặc, hai khoản tiền trước chỉ nhận được một ít, còn nói lương của mấy người chúng tôi tạm thời xin khát, đợt khoản tiền sau cùng sẽ gộp vào trả chung. Những chuyện này không quan trọng, chúng tôi ai cũng hiểu, nên chúng tôi cũng cố hết sức động viên anh em trên công trường. Nhưng hôm qua, khoản tiền cuối cùng đã nhận được rồi, con số so ra ít hơn trước kia, chúng tôi lập tức liên hệ với trợ lý Diêu bên các anh, nhưng gọi điện suốt một ngày trời mà không ai bắt máy, liệu

thế này có phải chúng tôi bị lừa không? Bây giờ thấy công trình đã hòm hòm rồi, sau đó muốn hắt cẳng chúng tôi phải không, làm gì có chuyện đấy”. Bọn họ nói có phần giận dữ, tâm trạng cũng tương đối kích động. Nói rồi còn rút từ trong túi ra giấy chuyển tiền của mấy lần trước, con số ghi trong giấy quả thực là một trời một vực so với con số công ty gửi xuống.

Nghiêm Hạo vẫn cau mày, nghe xong lời bọn họ nói, nhìn tờ danh sách bọn họ lấy ra, mày càng nhú chặt, mỗi một khoản tiền của công ty đều được gửi xuống đúng hạn và đầy đủ, vì sao đến tay bọn họ lại không trọn vẹn, có lẽ qua trung gian đã bị ăn bớt vài phần, vậy có bao nhiêu người tham gia vào chuyện này?

“Chuyện này tôi sẽ ọi người một câu trả lời xác đáng, mỗi một khoản tiền của công ty gửi xuống đều được ghi lại rõ ràng, và theo tôi được biết tiền đều được gửi xuống đầy đủ, cụ thể phát sinh vấn đề ở giai đoạn nào tôi nhất định sẽ làm rõ để trả lại công bằng ọi người”. Nghiêm Hạo cam đoan với bọn họ.

“Giải thích, bây giờ chúng tôi cần một lời giải thích, lúc trước chúng tôi đã giục trợ lý Diêu nhanh chóng gửi tiền xuống, cô ta cứ một mực từ chối, nói rằng các anh sẽ sớm sắp xếp để bàn giao tiền cho chúng tôi, nhưng bây giờ thì sao? Kết quả đâu? Hoàn toàn ngược lại, trợ lý Diêu mấy ngày nay không thấy bóng dáng, gọi điện thoại thì không kết nối được, anh bảo chúng tôi tìm ai nữa đây, chính vì chúng tôi tìm không thấy người nên mới phải mò đến tận cửa”. Nếu có thể bọn họ cũng không muốn náo loạn đến mức này, dẫu sao nghề của bọn họ là nhận thầu công trình, về lâu về dài vẫn phải dựa vào những công ty kinh doanh bất động sản để kiếm miếng cơm, hưởng hồ những công ty bất động sản làm ăn chân chính ở Thượng Hải chỉ đếm được trên đầu ngón tay, nếu để mối quan hệ này trở nên căng thẳng thì bọn họ cũng sẽ gặp bất lợi.

“Hiện giờ bên chúng tôi cũng đang tìm cách liên lạc với trợ lý Diêu, chúng tôi cũng hy vọng mọi chuyện nhanh chóng được làm rõ. Như thế này đi, các anh cho tôi ba ngày, nhất định tôi sẽ cho các anh một đáp án thuyết phục”. Nghiêm Hạo nhìn bọn họ, ánh mắt kiên định, giọng nói hàm chứa khí phách đặc trưng.

Vài người ở đây quay sang nhìn nhau, không biết có nên tin lời anh nói hay không, những lời này lúc trước bọn họ đã nghe Diêu Mẫn nói quá nhiều, gần như đã miễn dịch, nhưng dường như anh nói...

Nghiêm Hạo đương nhiên nhận ra bọn họ vẫn băn khoăn nghi ngờ, liền nói tiếp, “Tôi biết bây giờ các anh không tin lời tôi nói, nhưng các anh nên hiểu rõ, chúng ta hợp tác không phải mới chỉ lần một lần hai, lúc trước Vũ Dương chúng tôi có bạc đãi các anh hay không, lần này là nội bộ công ty chúng tôi gặp chút vấn đề, chắc chắn ba ngày sau tôi sẽ cho các anh một câu trả lời vừa ý”.

Đám người đó anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, trao đổi bằng ánh mắt rất ăn ý, sau đó đội trưởng nhóm thi công đại diện nói, “Được, chúng tôi tin tưởng anh thêm một lần, nhưng đúng ba ngày sau các anh phải cho chúng tôi một lời giải thích rõ ràng”.

“Các anh yên tâm, Nghiêm Hạo tôi đã nói thì sẽ giữ lời”.

Sau khi Nghiêm Hạo cam đoan, chuyện này cũng tạm thời lắng xuống, tiễn bọn họ về, Nghiêm Hạo lập tức triệu tập một vài trưởng phòng để điều tra vụ này đến cùng, thư kí lại tiếp tục gọi điện cho Diêu Mẫn và Bạch Lâm, nhưng vẫn như trước không liên lạc được.

Nghiêm Hạo nhẹ tay vuốt mi tâm, vẻ mặt có chút mỏi mệt. Hai ngày nay đột nhiên phát sinh quá nhiều chuyện, liên tiếp liên tiếp nhau, kết quả sơ bộ của cuộc họp vừa rồi có thể khẳng định công quỹ đã bị Diêu Mẫn và Bạch Lâm liên thủ tham ô, toàn bộ số tiền lên tới gần năm trăm ngàn. Bạch Lâm là trưởng phòng tài vụ, Diêu Mẫn là trợ lý của anh, thường ngày có thể ra vào văn phòng của anh bất cứ lúc nào, những khoản tiền của công ty đều phải có chữ kí và con dấu của anh, mọi chuyện trong hai ngày vừa rồi xảy đến quá nhanh, chỉ vì chuyện của Nghiêm Hạo mà khiến anh không còn tâm trạng để ý đến chuyện công ty, bọn họ liền thừa cơ ra tay, biến thủ công quỹ rồi bỏ đi, thân không biết quỷ không hay, hai người hợp tác cũng xem như là thiên ý vô phù[1].

Cốc cốc cốc, có tiếng gõ cửa, thư kí Lưu bưng vào một tách cà phê để nâng cao tinh thần.

“Vẫn chưa liên lạc được với hai người đó sao?”. Nghiêm Hạo mở miệng hỏi, mặc dù đã biết câu trả lời nhưng vẫn không nhịn được hỏi lại.

Thư kí Lưu lắc đầu, “Tôi đã phái người đến chỗ ở của họ, có điều không có người ở nhà”.

Nghiêm Hạo mệt mỏi gật đầu, “Gọi người của phòng tài vụ đến văn phòng tôi, không có chuyện gì thì cô ra ngoài đi”.

Thư kí Lưu gật đầu, xoay người rời đi.

“Hiện tại vốn lưu động của công ty chúng ta còn bao nhiêu?”. Nhìn giám đốc tài vụ ngồi đối diện, Nghiêm Hạo hỏi.

“Không đến ba trăm vạn”. Cung kính trả lời, trước khi đến đây anh đã tính toán rành mạch lại toàn bộ tài chính hiện thời của công ty.

Đầu đầu, có lẽ do hai ngày nay đều ngủ không ngon, có lẽ là bị sự việc buổi sáng làm cho tức giận, bây giờ Nghiêm Hạo cảm thấy đầu đầu tưởng chừng như sắp nứt ra, hai tay ấn huyết thái dương, thấp giọng nguyên rủa, “Chết tiệt”.

Giám đốc tài vụ mặt không đổi sắc ngồi đó, anh hiểu rất rõ tính chất nghiêm trọng của vụ việc này, cũng hiểu Nghiêm Hạo có phản ứng như vậy là hoàn toàn bình thường.

Tiếng chuông di động phá vỡ không khí yên tĩnh hiện tại, Nghiêm Hạo có phần mệt mỏi, nhưng màn hình báo là Mễ Giai, anh vẫn nghe máy, phẩy tay ý bảo giám đốc tài vụ đi ra ngoài, “Mễ Giai”. Nghiêm Hạo cố gắng hết sức thả lỏng giọng điệu của mình, bằng không cô ấy sẽ phát hiện ra sự bất thường.

“Công ty không có việc gì chứ?”. Giọng điệu của Mễ Giai dịu dàng, có chút yếu ớt. Buổi sáng sau khi nghe điện thoại anh liền vội vã rời đi, cô biết nhất định là công ty đã xảy ra chuyện, hơn nữa hẳn là không phải chuyện nhỏ.

“Không có chuyện gì, em đã ăn trưa chưa?”. Nghiêm Hạo vô tình nói nhiều, âm thầm chuyển sang đề tài khác.

“Em ăn rồi, không cần lo cho em”. Anh không muốn làm cô lo lắng, cô cũng vậy.

“Ừm, hôm nay công ty có hơi nhiều việc, buổi tối anh đến với em”.

“Em không sao đâu, anh cứ giải quyết công việc đi, buổi tối đừng tới đây nữa, về nhà ngủ một giấc cho khỏe, buổi tối dì sẽ đến đây giúp em”. Mễ Giai đau lòng nói với anh, cô biết tối qua anh ở bên cạnh mình cả đêm, cũng lo lắng ình cả đêm, gần như không ngủ được.

“Anh biết rồi”. Nghiêm Hạo đáp.

Hai người nói chuyện phiếm vài câu nữa mới cúp máy.

Sau khi cúp máy, nụ cười trên mặt Nghiêm Hạo cũng nhạt dần. Thở dài một tiếng, trước mắt qua những gì nắm được có thể xác định việc này liên quan đến Bạch Lâm và Diêu Mẫn, hiện thời hai người này lại không rõ tung tích, có lẽ chỉ còn cách nhờ đến sự giúp đỡ của các cơ quan tư pháp.

Ấn điện thoại nội bộ, đường dây trực tiếp nổi thẳng đến chỗ thư kí ngồi bên ngoài, Nghiêm Hạo trầm giọng nói, “Gọi điện báo cảnh sát đi”.

[1] Ý là hoàn hảo, không chê vào đâu được.

66. Chương 66

Mễ Giai nhìn ra cửa sổ, bên ngoài trời đang mưa, không to lắm, cứ nhỏ giọt có chút khó chịu, dì nói đã là tháng năm rồi, thời tiết mưa dầm dề như vậy sẽ kéo dài một khoảng thời gian. Mễ Giai không thích thời tiết này, cảm giác giống như tâm tình hiện tại, nếu có thể cô hy vọng được thấy ánh nắng tươi sáng, như thể may ra tâm trạng của cô sẽ khá hơn đôi chút.

Tay bắt giắc xoa bụng, nơi này lúc trước bằng phẳng, bây giờ cũng bằng phẳng, chỉ là cô biết lúc trước ở nơi đó đã kết tinh một sinh mệnh nhỏ, nhưng rất nhanh nó lại đi mất. Nghiêm Hạo nói chỉ là nó nghịch ngợm trốn đi chơi, sau này vẫn có thể quay về. Trong lòng Mễ Giai tự an ủi mình như vậy, tay khẽ vỗ về lên bụng, không hề phát hiện có một khuôn mặt vừa vụt qua.

Màn đêm bao phủ, bên ngoài tối đen như mực, mưa bụi nhẹ rơi, Nghiêm Hạo đẩy cửa tiến vào, thấy Mễ Giai chăm chú nhìn ra bên ngoài, một bàn tay vẫn còn khẽ đặt trên bụng, trong lòng Nghiêm Hạo run lên, anh biết cô lại nhớ đến đứa bé, nắm chặt tay nắm cửa, viền mắt có chút nóng nóng, ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, qua hồi lâu mới cúi đầu xuống, cố gắng tươi cười, sau đó đóng cửa đi về phía cô.

Một mùi hương quen thuộc bao trùm lấy Mễ Giai, lúc cô định thần lại thì đã ngã vào một vòng ôm ấm áp quen thuộc, quay đầu, khuôn mặt tuấn tú phóng đại của Nghiêm Hạo xuất hiện trước mắt cô, trên mặt có phần mỗi mệ nhưng một chút cũng không ảnh hưởng đến vẻ đẹp trai của anh. Nhìn anh, cô mỉm cười, hỏi, “Sao anh lại tới đây?”.

Anh khẳng định chắc chắn là cô vừa khóc, nước mắt trên mặt vẫn còn chưa khô, có lẽ chính cô cũng không ý thức được là mình đã rơi lệ. Đau lòng hôn lên nước mắt trên má cô, áp má vào má cô, nói bên tai cô, “Anh nhớ em”. Hơi thở ấm áp phả vào tai cô, giọng điệu lười biếng.

Mễ Giai mỉm cười, hưởng thụ lời ngọt ngào hiếm thấy từ anh, xoay người, đối mặt với anh, lúc này mới nhìn rõ khuôn mặt anh không chỉ mỗi mệ mà còn có chút tiêu tụy, đau lòng sờ sờ mặt anh, khẽ cau mày nói, “Đã bảo anh không cần tới đây mà, tối hôm qua không ngủ ngon giấc, mắt thâm quầng hết rồi”. Tay nhẹ vỗ về lên quầng thâm dưới mắt anh, ánh mắt nhìn anh mang theo đau lòng.

Kéo tay cô xuống đưa lên môi hôn, cụng trán vào trán cô, “Anh nghe dì nói cả ngày hôm nay em chưa ăn gì”. Trong giọng nói có chút trách cứ, nhưng nhiều hơn vẫn là sự quan tâm.

“Đâu ra, em có ăn mà”. Mễ Giai chột dạ nói.

Nghiêm Hạo cười cười, ôm lấy cô, hưởng thụ giờ khắc yên tĩnh và hạnh phúc này. Mấy ngày nay đã phát sinh quá nhiều chuyện, anh cũng không biết ngày mai còn xảy ra những chuyện gì nữa, nhưng cho dù có chuyện gì xảy ra, chỉ cần xác định người bên cạnh mình là cô là tốt rồi.

“Hôm nay ở công ty có phải đã xảy ra chuyện gì không?”. Nhớ tới bộ dáng vội vã rời đi của anh hồi sáng, Mễ Giai lo lắng hỏi.

Nghiêm Hạo ôm cô ngồi dựa trên giường, điều chỉnh lại tư thế để Mễ Giai thoải mái tựa vào trước ngực mình, nói lơ đã, “Không có gì đâu, chỉ là thư kí Lưu chuyện bé xé ra to. Còn em, ngày mai về nhớ uống nhiều đồ bổ dĩ chuẩn bị”.

Mễ Giai mỉm cười, gật gật đầu, “Em biết rồi”. Ôm eo anh càng chặt hơn.

Hai người ôm nhau nằm trên giường bệnh không lớn lắm, có lẽ hai ngày nay họ đều mệt mỏi, vậy nên rất nhanh đã thiếp đi.

Chuyện của công ty đã có sự can thiệp của cơ quan tư pháp, nhưng sự việc cũng không thể giải quyết xong trong một sớm một chiều, vẫn chưa bắt được Bạch Lâm và Diêu Mẫn, vì vậy không có cách lấy lại khoản tiền kia, tuy rằng trước tiên đã đóng băng tài khoản của hai người đó, nhưng hiển nhiên là họ đã có chuẩn bị, số tiền đã sớm bị chuyển đi, thế nên gần như là không điều tra được gì. Những điều này đã tạo thành sự thật không có cách nào thay đổi, thực ra hiện thời việc khiến Nghiêm Hạo đau đầu nhất là phải xoay chuyển cục diện này như thế nào, thời gian ba ngày chỉ trong chớp mắt là đến hạn, bọn họ không thể lại thất tín với những công nhân đó.

Trước hạn cuối cùng một ngày, Nghiêm Hạo quyết đoán quyết định, “Trước hết hãy đem tất cả số vốn lưu động hiện tại của công ty để bù vào phần còn thiếu cho bên công trường”.

“Nhưng cách này khó có thể thực hiện, các chi phí hàng ngày của công ty sẽ không thể duy trì, với lại khoản tiền đó căn bản là không đủ, không thể giải quyết được mấu chốt vấn đề”. Giám đốc tài vụ không đồng ý với cách làm của Nghiêm Hạo.

“Chúng ta không thể lo một lúc nhiều thứ như vậy, trước hết cần trấn an bọn họ, bằng không cứ náo loạn nhất định sẽ ảnh hưởng đến tiến độ công trình, về phần tài chính tôi sẽ nghĩ cách”. Có lẽ anh có thể lấy danh nghĩa và sản nghiệp của mình để thế chấp vay ngân hàng, hơn nữa vẫn còn kỳ hạn giao hàng, bấy nhiêu đó chắc cũng có thể gánh vác được. Nghiêm Hạo tính toán trong lòng.

“Chuyện này. . .”. Giám đốc tài vụ tuy rằng không đồng ý làm vậy, nhưng trước mắt gần như cũng không nghĩ được ra phương án giải quyết nào tốt hơn. Bất đắc dĩ gật đầu, gập tài liệu chuẩn bị rời đi.

“Xử lý ngay lập tức, thông báo xuống dưới luôn, nói rằng trong một tuần chắc chắn sẽ gửi xuống toàn bộ khoản tiền còn lại”.

“Rõ”. Giám đốc tài vụ gật đầu, rời khỏi văn phòng.

Đợi anh ta đi ra ngoài, Nghiêm Hạo mới ngả người về sau tựa vào ghế, hai tay nhẹ nhàng xoa bóp huyết thái dương. Tuy Mễ Giai đã xuất viện về nhà nhưng thân thể vẫn còn yếu, bình thường cũng hay suy nghĩ, vì không muốn làm cô lo lắng nên chuyện công ty anh vẫn giấu Mễ Giai, một mối liên miên nhưng ở trước mặt Mễ Giai anh luôn ra vẻ tươi cười, không để lộ nửa phần.

Đang muốn cho bản thân thời gian để nghỉ ngơi một chút, lại có tiếng gõ cửa.

“Nghiêm tổng, Mạc tổng bên tập đoàn Mạc Thị đang đợi bên ngoài”. Thư kí Lưu đi vào báo cáo.

Mạc Thị, nghĩ chắc bọn họ đã nghe tin, mở mắt ra, ngồi thẳng lại lần nữa, nói, “Mời bọn họ vào đi”. Đây là công trình hợp tác với Mạc Thị, đương nhiên bên họ có quyền được biết tình hình cụ thể.

Mạc Liên Huyền đến đây một mình, không mang theo cấp dưới. Ánh mắt nhìn Nghiêm Hạo, khuôn mặt thoáng ý cười, “Tôi nghe được chút tin tức, không biết là thật hay giả, vậy nên hôm nay có ý đến chỗ anh xác nhận độ chân thực của tin tức này một chút”. Mạc Liên Huyền tự động kéo chiếc ghế đối diện anh ra, ngồi xuống, không hề khách sáo.

Nghiêm Hạo nhíu mày nhìn cô, không nói gì.

“Tôi nghe nói trợ lý Diêu và trưởng phòng tài vụ của công ty các anh liên thủ tham ô một phần vốn trong hạng mục công trình hợp tác giữa chúng ta?”. Mạc Liên Huyền mở miệng hỏi thẳng, giọng điệu vẫn bình tĩnh, không nghe ra là tốt hay xấu.

Nghiêm Hạo nhìn cô, qua hồi lâu mới trả lời, “Tin này là thật”. Chuyện đã phát sinh, anh cũng không có ý định giấu diếm.

Mạc Liên Huyền mặt không đổi sắc, anh nghĩ có lẽ cô đã sớm xác nhận thông tin này, một chút cũng không thấy bất ngờ, tiếp tục hỏi, “Vậy tiếp theo bên anh định làm gì?”. Cô không có quyền truy xét chuyện này đúng sai thế nào, đó là vấn đề nội bộ của Vũ Dương, cô chỉ là đối tác, không thể tham gia vào chuyện trong nhà của người ta, hơn nữa chuyện cũng đã xảy ra, trước mắt quan trọng nhất là phải tìm cách giải quyết.

“Tôi sẽ không để chuyện hợp tác giữa Mạc Thị và Vũ Dương thành công cốc, công trình vẫn tiếp tục, tiến độ cũng sẽ không chậm lại, bất động sản cũng sẽ được bán đúng thời hạn mở cửa phiên giao dịch”. Nhìn cô, Nghiêm Hạo nói kiên định.

“Anh lấy tiền vốn ở đâu?”. Mạc Liên Huyền nêu rõ hiện thực trước mắt, cũng là vấn đề khó khăn nhất bây giờ.

“Vấn đề tài chính tôi sẽ nghĩ cách, chuyện này cô không cần lo lắng”. Nghiêm Hạo nói nghiêm túc.

Mạc Liên Huyền thu lại ý cười, nhìn anh hồ nghi, “Không phải là anh muốn tự bỏ tiền riêng đấy chứ? Khoản tiền này không hề nhỏ đâu”. Phát hiện ý đồ của anh, Mạc Liên Huyền không đồng tình.

“Vũ Dương luôn đề cao chữ tín, tôi không thể phá bỏ tôn chỉ của công ty”. Kiến trúc Vũ Dương là do một tay cha đốc sức gây dựng, cho dù anh không thể đưa nó phát triển mạnh hơn thì cũng không thể để nó bị hủy trong tay mình.

Mạc Liên Huyền thở dài, lấy ra một tập tài liệu cô mang theo, đưa lên ý bảo anh xem.

Nghiêm Hạo nghi hoặc, khó hiểu cầm lấy tài liệu, sau khi đọc nội dung bên trong có chút không thể tin được nhìn cô, “Đây là. . . Có ý gì?”.

“Cái này coi như là Mạc Thị lấy danh nghĩa cá nhân cho Vũ Dương vay, không tính vào tiền vốn, hợp đồng lúc trước không thay đổi, anh có thể yên tâm”. Mạc Liên Huyền trả lời.

“Vì sao?”. Nghiêm Hạo không hiểu, vì sao cô lại giúp anh, giúp Vũ Dương.

Mạc Liên Huyền mỉm cười, “Lúc trước tôi đã nói chúng ta có thể làm bạn, đã là bạn, tôi đây đương nhiên muốn giúp đỡ, coi như là tạ lỗi vì ngày đó vô ý gây ra hiểu lầm giữa anh và Mễ Giai, chỉ xin lỗi bằng mồm không đủ thành ý”. Mạc Liên Huyền đáp, không cho anh cơ hội cự tuyệt.

“Cô. . .”. Nghiêm Hạo nhìn cô, lại nhìn tài liệu trong tay, đột nhiên có chút nói không nên lời.

“Chỉ là tôi lấy danh nghĩa Mạc Thị cho Vũ Dương vay khoản tiền này, chờ đến khi hai người kia sa lưới, lấy lại được số tiền đã mất, hoặc đến khi tình hình kinh tế của Vũ Dương chuyển biến tốt hơn, anh có thể trả lại tôi khoản tiền này, như vậy có thể tiết kiệm lãi suất hơn là vay ngân hàng”. Mạc Liên Huyền không chút để ý nói, giống như là chỉ mượn mấy vạn đồng, chứ không phải là cho vay hơn một ngàn vạn.

Trầm mặc hồi lâu, Nghiêm Hạo thật lòng nói cảm ơn với cô. Hiện giờ Vũ Dương thật sự rất cần số tiền này.

Mạc Liên Huyền không để ý cười cười, đột nhiên nghĩ đến điều gì, nói, “Khi nào có thể đưa Mễ Giai ra ngoài cùng ăn một bữa?”. Cô còn nhớ lúc trước đã đề nghị chuyện này với anh.

“Qua một thời gian nữa”. Hiện giờ cảm xúc và tình trạng cơ thể của Mễ Giai đều không thích hợp.

“Anh không có thời gian cũng không sao, tôi trực tiếp tìm Mễ Giai là được, hơn nữa phụ nữ thích dạo phố mua sắm, còn đàn ông các anh lại không thích”. Mạc Liên Huyền nghĩ rằng anh lo trong thời gian này công ty nhiều việc sẽ không có thời gian.

Nghiêm Hạo cười khỏ nói, “Mễ Giai sinh non”. Lúc trước anh luôn cố gắng kiên cường trước mặt Mễ Giai, đến lúc một mình nhìn thẳng vào sự thật này vẫn cảm thấy rất đau lòng, dù sao đó cũng là đứa con đầu lòng của họ, Nghiêm Hạo vẫn nhớ ngày đó sau khi biết Mễ Giai mang thai tâm tình của anh đã kích động vui sướng như thế nào.

“Sao. . . Sao lại như vậy. . .?”. Mạc Liên Huyền hiển nhiên cũng bị lời nói của anh dọa đến, vẻ mặt không tin.

Nghiêm Hạo cười khỏ, không nói gì.

Ngay lúc Mạc Liên Huyền xấu hổ không biết nên nói gì tiếp theo, di động của Nghiêm Hạo vang lên, là điện thoại từ nhà gọi tới.

Nghiêm Hạo ngượng ngùng cười cười với cô, cầm lấy di động, ấn nút nghe.

“A Hạo, không thấy Nhiên Nhiên đâu”.

67. Chương 67

Điện thoại là Vu Phân Phương gọi tới, giọng điệu nôn nóng, mơ hồ còn có chút ghen ngào, bây giờ bà dường như đã coi Nghiêm Nhiên như sinh mạng mình, hiện tại đột nhiên không thấy nó đâu, bà sốt ruột cũng là điều dễ hiểu.

Có lẽ là vì lần trước Mễ Giai sinh non đã dọa nó sợ, mấy ngày vừa rồi Nghiêm Nhiên luôn rầu rĩ không vui, sáng nay bà còn đặc biệt ngồi trong phòng khách xem ti vi cùng nó, nhưng cũng phải đi toilet một lát, đến lúc đi ra đã không thấy nó đâu, bà cho rằng nó lại chơi trốn tìm với mình, nhưng bà tìm hết khắp nơi trong nhà đều không thấy, xuống dưới lầu tìm một vòng cũng không có, một đứa bé trong nháy mắt đột nhiên

biến mất ngay tại đây, Vu Phân Phương bắt đầu hoảng hốt, lo lắng, tinh thần có chút rối loạn, thật sự là không thể nghĩ ra được cách gì mới gọi điện cho Nghiêm Hạo.

Từ lúc biết thân phận của Nghiêm Nhiên, trong lòng Nghiêm Hạo đối với nó có chút khúc mắc, anh biết chuyện này không nên đổ lên đầu Nghiêm Nhiên, dù sao nó cũng chỉ là một đứa trẻ con, nhưng lần này nó hại Mẹ Giai mất đứa bé, anh đối với nó lại càng không có thiện cảm. Sau khi Mẹ Giai sinh non, thật ra việc đưa Nghiêm Nhiên đi chỉ là chuyện sớm muộn, chẳng qua gần đây công ty xảy ra chuyện như vậy làm anh không còn thời gian rảnh mà nghĩ đến việc đó.

Day huyệt thái dương bắt đầu đau âm ỉ, “Có thể là nó tự ra ngoài chơi?”. Nghiêm Hạo có chút mệt mỏi thuận miệng hỏi, anh thật sự không còn tâm trí đi quan tâm chuyện của thằng bé đó.

“Không đâu, không đâu, lúc trước đều là mẹ hoặc dì Lâm dẫn nó ra ngoài, nó chưa bao giờ tự đi chơi cả”. Vu Phân Phương cầm điện thoại sốt ruột nói, cảm giác dường như sắp khóc.

Nghiêm Hạo mất kiên nhẫn nhắm chặt mắt, chuyện ở công ty đã đủ làm anh đau đầu, hơn nữa tình hình của Mẹ Giai cũng vẫn chưa ổn, nếu không phải lo lắng nói ra thân phận thật của Nghiêm Nhiên khiến bà không thể chấp nhận được thì anh đã sớm nói rồi. Thở dài, Nghiêm Hạo cố gắng kiềm chế tức giận trong lòng, “Mẹ, hiện giờ công ty bề bộn nhiều việc, mẹ có biết trong thời gian này công ty đã xảy ra chuyện lớn thế nào không, trợ lý của con và trưởng phòng tài vụ công ty đã cuốn mất mấy ngàn vạn tiền vốn công trình rồi trốn đi, bây giờ công trình đã gần hoàn thành lại sắp bị ngừng hoạt động, nếu thật sự như vậy công ty phải chịu bao nhiêu tổn thất mẹ có biết không. Hiện tại một đồng việc ở công ty đã khiến con mệt mỏi lắm rồi, con không còn thời gian, cũng không còn sức để lo chuyện thằng bé đấy đâu, nếu đúng là không tìm thấy nó thì hai mươi tư giờ sau mẹ trực tiếp báo cảnh sát đi, con nghĩ họ khắc biết nên xử lý thế nào”. Bây giờ Nghiêm Hạo gần như đã bị đẩy đến giới hạn của sự bùng nổ, tất cả mọi chuyện đều ép anh đến ngạt thở, hơn nữa vì không muốn Mẹ Giai lo lắng thay mình, ngày nào về nhà anh cũng phải làm bộ thoải mái tươi cười. Một, anh thật sự cảm thấy rất mệt.

“Con. . . Sao con có thể nói như vậy, con đừng quên Nhiên Nhiên là con trai con, là cháu chắt của Nghiêm gia chúng ta”. Thái độ của Nghiêm Hạo khiến Vu Phân Phương tức giận, không khỏi lớn giọng.

Nghiêm Hạo nặng nề hít vào một hơi, cắn răng nói, “Nghiêm Nhiên không phải con con”. Dứt lời lập tức ngắt điện thoại, trực tiếp quăng di động lên trên bàn. Nghiêm Hạo cảm thấy dường như không thể hít thở, bức bối nói lỏng cà vạt, hít vào từng đợt từng đợt khí, cố gắng đè nén lửa giận đang nhen nhóm trong lòng.

Mạc Liên Huyền há hốc mồm nhìn Nghiêm Hạo, cô không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng từ cuộc điện thoại vừa rồi có thể đoán sơ sơ được một chút, hình như hiện thời Nghiêm Hạo có một đứa con, nhưng bản thân anh ta lại không thừa nhận, đây là tình huống phức tạp gì vậy?

“Chuyện đó. . .”. Mạc Liên Huyền muốn nói nhưng lại phát hiện bản thân mình thật sự không biết nên nói gì.

Lúc này Nghiêm Hạo mới nhớ Mạc Liên Huyền vẫn còn trong văn phòng, vì vừa nãy thất thố nên có chút ngượng ngùng, “Để cô chê cười rồi”.

Mạc Liên Huyền cười cười, xem như là bạn bè quan tâm nhau, có chút nghi ngờ hỏi, “Là. . . Trong nhà xảy ra chuyện sao?”.

Nghiêm Hạo cười có phần gượng ép, vô ý nói nhiều, suy cho cùng thì việc xấu trong nhà không nên khoe ra ngoài, chuyện này anh làm sao có thể nói ra. “Không có chuyện gì đâu, lần này thật sự cảm ơn cô”. Giờ giờ tài liệu trong tay lên, thật lòng nói lời cảm tạ với Mạc Liên Huyền.

Người ta vô ý nói nhiều, Mạc Liên Huyền đương nhiên cũng không hỏi thêm nữa, đứng dậy cười nói, “Không có gì, coi như mọi người giúp đỡ lẫn nhau thôi, về sau nếu Mạc Thị thật sự gặp khó khăn, đến lúc đó còn phải nhờ cậy nhiều vào các anh”. Đưa tay lên nhìn đồng hồ, “Thời gian không còn sớm nữa, chiều nay tôi có cuộc họp, không còn chuyện gì thì tôi về trước đây”.

Nghiêm Hạo gật đầu, đứng dậy tiễn cô ra ngoài, đi tới cửa, Mạc Liên Huyền đột nhiên dừng lại, xoay người chân thành nói với anh, “Có chuyện gì cần tôi giúp cứ nói, còn nữa, cho tôi gửi lời hỏi thăm Mẹ Giai, bảo cô ấy chú ý đến thân thể mình một chút”.

Nghiêm Hạo gật gật đầu, “Cảm ơn”.

Một lần nữa trở lại chỗ ngồi, lau mặt, xốc lại tinh thần, ấn điện thoại nội bộ, bảo thư kí triệu tập đội ngũ điều hành của công ty đến phòng hội nghị họp.

Bởi vì Nghiêm Nhiên đột ngột mất tích nên bỗng chốc Nghiêm gia trở nên rối loạn, trong phòng khách Vu Phân Phương sốt ruột đi tới đi lui, Mễ Giai cũng lo lắng ngồi ở sô pha. Còn dì quản gia thì xuống dưới lầu hỏi thăm.

“Chưa bao giờ thấy Nghiêm Hạo như vậy, con mình mất tích mà một chút cũng không lo lắng. Mẹ thật không hiểu nổi, Nhiên Nhiên đáng yêu đến thế, giống nó đến thế, sao nó lại không thừa nhận, cho tới bây giờ cũng chưa từng ôm Nhiên Nhiên mà trò chuyện với thằng bé, thậm chí vừa rồi còn nói Nhiên Nhiên không phải con nó, thật không hiểu nó nghĩ cái gì nữa”. Vu Phân Phương hùng hùng hổ hổ vừa đi vừa nói.

“Mẹ, mẹ cứ ngồi xuống đã, có thể Nhiên Nhiên chỉ nghịch ngợm ra ngoài chơi, có lẽ chút nữa sẽ về”. Mễ Giai an ủi.

Vu Phân Phương nhìn Mễ Giai, tức giận nói, “Thằng bé không phải con con thì đương nhiên con không lo lắng, nhưng nó là cháu mẹ, làm sao mẹ có thể không lo lắng như con. Mọi người đều nói mẹ kể không thể so với mẹ đẻ, lời này quả không sai”. Đi tới đi lui, hai tay bứt rứt nắm chặt vào nhau.

“Con không có ý đó”. Cô cũng không muốn Nghiêm Nhiên xảy ra chuyện, chẳng qua cô chỉ muốn trấn an bà mà thôi.

Vu Phân Phương không nhìn cô, cũng không thêm nói chuyện nữa.

Thấy dì quản gia từ dưới lầu đi lên, Vu Phân Phương vội bước lên phía trước hỏi, “Sao rồi sao rồi, có tin tức gì không, những người đó có thấy thằng bé không?”.

Dì quản gia bắt đầu dĩ lắc đầu, bà đã đi hỏi một vòng tiểu khu, vẫn không hỏi ra được gì.

“Thế này. . . Thế này phải làm sao bây giờ?”. Vu Phân Phương sốt ruột dậm chân. Bần cùng nói “Chúng ta báo cảnh sát, đúng rồi, chúng ta báo cảnh sát”.

“Muốn báo cảnh sát cũng phải sau hai mươi tư giờ, nếu không cảnh sát cũng sẽ không thụ lý”. Mễ Giai nói khách quan.

“Đúng vậy, báo cảnh sát cũng phải sau hai mươi tư giờ, bây giờ còn chưa đến hai giờ, cảnh sát nhất định không nhận”. Dì quản gia gật đầu, nói phụ họa.

Vu Phân Phương nôn nóng, không khỏi lớn tiếng, không màng lý lẽ, “VẬY. . . VẬY làm thế nào bây giờ, thế này không được, thế kia cũng không xong, cháu tôi đang mất tăm mất tích, phải làm sao bây giờ? Hai mươi tư giờ, sau hai mươi tư giờ chúng ta biết đi đâu tìm?”.

“Được rồi, được rồi, mấy người không đi, tôi. . . Tôi tự đi tìm. . .” Vu Phân Phương nói xong định đi ra ngoài, nhưng vừa mới tới cửa, đột nhiên trước mắt bỗng tối sầm, cả người ngã về phía sau.

“Mẹ. . .”.

“Phu nhân. . .”.

Mễ Giai và dì quản gia đồng thời kêu lên, chạy vội tới đỡ lấy Vu Phân Phương.

Bác sĩ của gia đình đeo ống nghe, cẩn thận nghe. Mễ Giai nhú chặt mày, sốt ruột đứng ở đầu giường.

Thấy bác sĩ thu dọn đồ đạc, Mễ Giai vội vàng bước đến hỏi, “Bác sĩ La, mẹ tôi không sao chứ?”.

“Nghiêm phu nhân không có việc gì, có lẽ là do nhất thời quá căng thẳng, nghỉ ngơi một chút là được, không cần lo lắng”. Bác sĩ nói.

Mễ Giai nhẹ nhàng thở ra, gật gật đầu, “Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi, cảm ơn ông, bác sĩ La”.

“Không cần khách khí, đây là trách nhiệm của tôi. Chờ sau khi phu nhân tỉnh lại, gia đình nấu ít cháo cho bà ăn là sẽ khá hơn”. Bác sĩ La vừa thu thập đồ đạc mình mang đến, vừa dặn dò Mễ Giai.

“Được, tôi biết rồi”. Mẹ Giai liên tục gật đầu.

“Không có chuyện gì tôi đi trước, có vấn đề gì thì trực tiếp gọi điện cho tôi”. Cầm túi lên, bác sĩ La đi thẳng ra cửa.

“Được, cảm ơn ông nhiều”. Mẹ Giai tiễn bác sĩ La ra ngoài, vừa mở cửa liền gặp Nghiêm Hạo đi làm về.

Tuy rằng nói không quan tâm, nhưng Nghiêm Hạo vẫn không yên lòng, cố ý giao phó hết công việc hôm nay cho nhân viên rồi vội vàng về nhà, không nghĩ lại đúng lúc gặp bác sĩ La chuẩn bị ra về, nhú mào nghi hoặc, hỏi, “Xảy ra chuyện gì sao?”.

Mẹ Giai tiễn bác sĩ La, rồi dặn dì quản gia nấu chút cháo trắng, làm thêm vài món điểm tâm Vu Phân Phương thích ăn, sau đó mới quay đầu nói với Nghiêm Hạo, “Vì chuyện của Nghiêm Nhiên, vừa rồi mẹ ngắt đi, bác sĩ La nói hiện giờ không sao rồi, chỉ là do lo lắng quá thôi”.

Cau mào, gật gật đầu, buông cặp táp trong tay đi vào phòng mẹ, nhìn mẹ ngủ mê man, cẩn thận kéo lại góc chăn rồi mới đi ra ngoài. Hỏi Mẹ Giai, “Không có tin tức gì của đứa trẻ kia sao?”.

Mẹ Giai bắt đầu lắc đầu, sốt ruột đáp, “Vẫn chưa có, đã hơn nửa ngày rồi, một chút tin tức cũng không có, tại sao một người đang yên đang lành, bảo không thấy là không thấy tăm hơi luôn?”.

Nghiêm Hạo tiến lên, ôm cô an ủi, “Em yên tâm đi, không có việc gì đâu”.

“Đi đã đi hỏi khắp nơi, mọi người đều nói không thấy, Hạo, anh nghĩ sẽ không thật sự xảy ra chuyện chứ?”. Nép vào lòng anh, Mẹ Giai bắt an hỏi.

“Không đâu, đừng lo lắng”. Nghiêm Hạo vỗ nhẹ vai cô, kéo cô cùng ngồi xuống sofa.

Mẹ Giai gật gật đầu, dựa vào trong lòng anh mới thấy an tâm hơn.

Ầm —— nghe như là tiếng đồ vật bị đổ.

Tiếng động truyền ra từ phòng của Vu Phân Phương, hai người thoáng nhìn nhau ăn ý, vội vàng đứng dậy chạy tới phòng Vu Phân Phương.

Mở cửa vào liền thấy cái ghế tựa vốn đặt cạnh giường đổ kênh ra đất, Vu Phân Phương đang xuống giường chuẩn bị đứng lên.

“Mẹ, bác sĩ nói mẹ cần nghỉ ngơi cho tốt, mẹ nằm xuống đi”. Mẹ Giai tiến lên định đỡ bà nằm lại.

“Không cần, mẹ muốn đi tìm cháu mẹ”. Vu Phân Phương khẳng khái muốn đứng dậy mặc quần áo đi ra ngoài. “Các con không đi, tự mẹ sẽ đi tìm, không làm phiền các con”. Giọng điệu kì cục, có phần trẻ con.

“Mẹ”. Nghiêm Hạo nhú mào gọi.

Vu Phân Phương lườm anh, vẻ mặt mất hứng, nói, “Con đừng gọi mẹ, ngay đến con mình cũng không muốn nhận, mẹ thấy con ngay cả mẹ cũng sắp không nhận nữa rồi”. Vu Phân Phương vẫn còn tức giận vì những lời anh đã nói qua điện thoại lúc trước.

Nghiêm Hạo bắt đầu thở dài, tiến lên dìu bà nằm xuống, “Bác sĩ nói mẹ cần nghỉ ngơi thật tốt, con sẽ nghĩ cách tìm Nghiêm Nhiên về”.

“Đúng vậy, mẹ, chúng con nhất định sẽ tìm Nghiêm Nhiên về, mẹ cứ nghỉ ngơi cho tốt trước đã”. Mẹ Giai ở bên cạnh phụ họa.

“Không thể trông cậy vào các con, các con chẳng hề quan tâm đến Nhiên Nhiên chút nào, mẹ sẽ tự đi tìm”. Vu Phân Phương giận dữ, “Mẹ biết các con vẫn còn trách Nhiên Nhiên không cẩn thận làm các con mất đứa bé, mẹ thấy có mà các con ước gì Nhiên Nhiên đi luôn không về nữa thì có”.

“Không đâu mẹ, chúng con không có ý đó, hơn nữa chuyện lúc trước cũng là tại con bất cẩn, con thật sự không trách Nghiêm Nhiên”. Mẹ Giai vội giải thích, đứa bé không còn khiến cô rất đau lòng, nhưng cô cũng không vì thế mà trách móc ai, chỉ tự trách mình không cẩn thận, không bảo vệ tốt bản thân và đứa bé. Thật ra vì lời nói ngày đó của Nghiêm Nhiên, trong lòng cô còn cảm thấy mình có lỗi với thằng bé.

“Còn nói không có, hôm ấy Nghiêm Hạo nói muốn đưa Nhiên Nhiên đi, nó làm vậy còn không phải vì con?”. Vu Phân Phương lên án.

“Hôm đó chẳng qua là Nghiêm Hạo tức giận đến hồ đồ, anh ấy sẽ không làm vậy đâu mẹ”. Mẹ Giai đẩy đẩy Nghiêm Hạo, muốn anh cũng nói vài câu.

“Mẹ, mẹ nghỉ ngơi cho tốt đi”. Nghiêm Hạo lạnh mặt, biểu cảm đã có phần nghiêm túc.

“Mẹ muốn đi tìm Nhiên Nhiên, mẹ muốn đi tìm cháu mẹ”. Với Vu Phân Phương bây giờ, Nghiêm Nhiên là tất cả của bà, hiện tại cháu mình mất tích, bà làm gì còn tâm tình nằm ở nhà nghỉ ngơi. Cố chấp lấy áo khoác mặc vào, miệng không ngừng nói, “Các con một người là mẹ kế của Nhiên Nhiên, một người thì không muốn nhận con mình, các con. . Các con ai cũng không trông cậy được, tự mẹ đi tìm”.

“Con. . .”. Mẹ Giai muốn giải thích, nhưng lại không biết nên nói gì.

Nghiêm Hạo hai tay nắm chặt, cắn răng nói gần từng tiếng, “Nó không phải con con”.

“Hạo!”. Mẹ Giai mở to hai mắt, vội vàng kéo anh.

“Con xem. . . Con xem. . .”. Vu Phân Phương tức giận chỉ ngón tay vào Nghiêm Hạo, bởi vì quá giận dữ nên ngón tay có phần run rẩy. “Đến nước này rồi còn nói với mẹ những lời vô ích đấy, kết quả giám định ADN cũng có rồi, còn nói không phải cái gì”.

“Đúng vậy, Hạo, đừng nói linh tinh”. Mẹ Giai dùng sức kéo Nghiêm Hạo, ra sức nháy mắt với anh, chỉ sợ anh nói ra những lời không nên nói, phải biết rằng hiện tại cảm xúc của Vu Phân Phương rất không ổn định, bà không thể chịu được đả kích.

Nghiêm Hạo nhìn Mẹ Giai, nắm lấy tay cô, quay đầu đau khổ nhắm chặt mắt, nói với Vu Phân Phương, “Nghiêm Nhiên không phải con con, nó là em trai con, là con của cha và người đàn bà khác”.

68. Chương 68

Không khí xung quanh bỗng chốc đóng băng, Mẹ Giai lo lắng nhìn Vu Phân Phương, chỉ sợ bà chịu không nổi lại hôn mê bất tỉnh. Đối với việc này Nghiêm Hạo tuy rằng rất đau khổ, nhưng hiện tại đã nói ra, anh có cảm giác thoải mái hơn rất nhiều.

Vu Phân Phương tròn mắt nhìn Nghiêm Hạo, hồi lâu mới mở miệng hỏi, “Cái gì. . . Ý gì?”. Giọng nói có phần run rẩy, có chút không thể tin được, tay cũng bắt đầu run.

“Mẹ. . .”. Mẹ Giai lo lắng gọi.

Nghiêm Hạo đau đớn nói, “Nghiêm Nhiên không phải con con, nó là con của cha và Tô Tuyết ——”.

“Chát ——”. Chỉ nghe thấy vang một tiếng, Vu Phân Phương giáng một cái tát rất mạnh lên mặt Nghiêm Hạo, đầu Nghiêm Hạo trong nháy mắt nghiêng hẳn sang một bên, đủ thấy Vu Phân Phương đã dùng sức rất mạnh, xuống tay tàn nhẫn. Trên mặt Nghiêm Hạo rất nhanh hiện lên một dấu tay hồng hồng.

Trong phòng im lặng như tờ, dường như không khí cũng ngừng lưu thông, Mẹ Giai sững sờ nhìn mọi chuyện trước mắt, tay bụm miệng, gần như quên cả hô hấp. Đau lòng nhìn dấu vết trên mặt Nghiêm Hạo, đau đớn như chính mình bị đánh.

“Mày. . . Mày, thằng con bất hiếu này, sao mày lại có thể nói vậy, thử xem lời nói của mày vớ vẩn đến mức nào, cha mày. . . Cha mày là người thế nào tao còn không rõ sao? Hả?”. Vu Phân Phương tức giận, toàn thân run rẩy, chỉ tay vào anh, ánh mắt dường như muốn ăn tươi nuốt sống Nghiêm Hạo.

“Mẹ, mẹ đừng kích động. . .”. Mẹ Giai lo lắng tiến lên đỡ bà, chỉ sợ thoáng cái bà chịu không được lại té xỉu.

Vu Phân Phương đẩy Mễ Giai ra, nhìn chăm chăm Nghiêm Hạo, gần như hét lên, “Cha mày sống cùng tao lâu như vậy, tao lại không rõ cách làm người của công ấy sao? Ở bên ngoài ông ấy có chơi bởi trắng hoa hay không tao lại không biết sao?”.

Nghiêm Hạo mím môi, biểu cảm đau khổ vận vẹo, hít vào một hơi thật sâu, “Trên báo cáo giám định ADN nói con và NghiêN Nhiên là quan hệ anh em”.

Vu Phân Phương cảm thấy đầu mình bỗng quay mòng mòng, NghiêN Nhiên và NghiêN Hạo là anh em, NghiêN Nhiên và NghiêN Hạo là anh em, NghiêN Nhiên và NghiêN Hạo là anh em. . . . Câu này không ngừng hiện lên trong đầu bà.

Vu Phân Phương lắc lắc đầu, không tin lời NghiêN Hạo nói là thật, sao có thể như vậy, chồng bà đã phản bội bà, còn có con với người đàn bà khác, chuyện này bảo bà làm sao mà chấp nhận đây. Vu Phân Phương dùng sức lắc đầu, đáp án này bà không thể chấp nhận, không thể.

“Không thể nào, tuyệt đối không thể nào, Vũ Dương sẽ không phản bội mẹ, NghiêN Nhiên càng không thể là con riêng của Vũ Dương, nó chỉ có thể là cháu mẹ. . .”. Nói xong lời cuối, Vu Phân Phương gần như hét lên.

“Mẹ, mẹ đừng như vậy, mẹ đừng như vậy. . .”. Mễ Giai rưng rưng, tiến lên dìu Vu Phân Phương. Cũng bởi vì sợ sẽ thành ra thế này nên mới giấu bà không để bà biết, nhưng hôm nay vẫn cứ xảy ra.

Vu Phân Phương đẩy Mễ Giai ra, tiến lên nắm lấy áo NghiêN Hạo, quát tháo, “Con nói đi, mau nói tất cả chuyện này đều không phải, mau nói NghiêN Nhiên là cháu mẹ, con nói đi, mau nói đi!”. Vu Phân Phương gào thét.

“Đó là sự thật. . .”. Chuyện đã tới nước này, anh chỉ có thể nói như vậy.

Lời khẳng định này dường như đã đẩy Vu Phân Phương xuống địa ngục, hiện thực tàn khốc như vậy bảo bà làm sao có thể chịu đựng được, hai mắt đầy lệ, tay vừa nắm áo NghiêN Hạo, vừa hung hăng đánh anh, miệng không ngừng nói, “Mày là đứa bất hiếu, mày nói hươu nói vượn gì hử, NghiêN Nhiên là con mày, con mày. . Là mày, là mày. . .”. Vu Phân Phương cuồn loạn gào khóc, ra sức đánh, nước mắt không kiềm chế được trào ra, phát tiết cảm xúc của mình.

NghiêN Hạo vẫn không nhúc nhích thừa nhận, hốc mắt cũng bắt đầu phấp phồng. Thấy mẹ như thế, anh bắt đầu có chút hối hận khi nói ra chuyện này.

Mễ Giai có thể hiểu được tâm tình hiện tại của Vu Phân Phương, nhưng bảo cô trở mặt nhìn NghiêN Hạo nhẫn nhịn chịu đựng bà đánh, cô không thể chịu được, gắt gao ôm lấy Vu Phân Phương từ phía sau, kéo bà cách xa NghiêN Hạo, “Mẹ, mẹ đừng như vậy, đừng như vậy. . .”.

Vu Phân Phương dường như đã mất hết sức lực, cả người dựa vào Mễ Giai ngồi sững trên đất, lệ đọng đầy khóe mắt, hai mắt thất thần nhìn về phía trước, về mặt đồ dẫn.

“Mẹ. . .”. Vu Phân Phương đột nhiên quá mức im lặng khiến Mễ Giai không khỏi lo lắng, nhẹ giọng gọi bên tai bà, “Mẹ, mẹ không sao chứ?”.

NghiêN Hạo cũng lo lắng ngồi xổm xuống, “Mẹ. . .”.

“Không phải như thế, sao NghiêN Nhiên có thể là con của Vũ Dương. . . Không phải, nhất định không phải. . .”. Vu Phân Phương miệng không ngừng lầm nhảm, bà không thể tiếp nhận sự thật này.

“Nó phải là cháu tôi, sao có thể là con của Vũ Dương được? Sao có thể chứ. . .”. Lầm bầm nói xong, nước mắt lặng lẽ rơi xuống.

Mễ Giai nhìn mà đau lòng, nhưng lại không biết làm thế nào, chỉ biết mình cũng rơi lệ.

Trong lòng NghiêN Hạo thầm mắng mình ngàn lần, anh không nên thiếu kiên nhẫn như vậy, biết rõ lúc trước khi mình nghe tin này đã cảm thấy đau đớn thế nào, nắm chặt tay, cúi đầu, đau khổ nói, “Mẹ. . . Con xin lỗi. . .”.

Vu Phân Phương thần thờ đưa mắt nhìn sang NghiêN Hạo, cúi người tiến lên, nắm chặt bắp vai NghiêN Hạo, hỏi, “A Hạo, lời con nói lúc này không phải là thật đúng không? Không phải là thật đúng không?”.

Nghiêm Hạo mím môi, vẻ mặt đau đớn, không trả lời.

Đợi mãi cũng không nhận được câu trả lời như ý muốn, Vu Phân Phương đau khổ đẩy anh ra, giận dữ hét lên, “Cút. . . Tất cả đều cút hết cho tôi. . .”. Vu Phân Phương đứng dậy, đẩy cả Mễ Giai và Nghiêm Hạo ra ngoài.

“Mẹ. . .”.

“Mẹ. . .”.

Nghiêm Hạo và Mễ Giai lo lắng gọi.

“Đi ra ngoài, tất cả đi ra ngoài hết cho tôi, tôi không tin lời các người, Vũ Dương sẽ không phản bội tôi, sẽ không. . .”. Vu Phân Phương tức giận đẩy bọn họ ra ngoài cửa. Rầm —— lấy sức đóng sầm cửa lại, sau đó cả người như bị hút hết sinh lực, dựa vào cánh cửa trượt dần xuống sàn nhà.

“Mẹ, mẹ đừng như vậy, mẹ mở cửa đi. . .”. Bên ngoài Mễ Giai sốt ruột đập cửa.

Cố gắng đứng dậy, cơ thể lừng thững đi về phía giường, đau khổ đè nén trong lòng khiến bà không thở nổi, cuối cùng phát rồ lên đập hết tất cả đồ đạc trong phòng, sau đó lại đau đớn khóc thành tiếng, cảnh tượng này thật phần thê lương.

Nghe trong phòng có tiếng đồ đạc đổ vỡ và tiếng khóc lớn của Vu Phân Phương, trong lòng Mễ Giai càng thêm lo lắng, không ngừng gõ cửa phòng, ở ngoài cửa gọi to, “Mẹ, mẹ mở cửa ra đi, con xin mẹ, mẹ đừng như vậy. . .”.

Lúc này Vu Phân Phương mới nghe thấy tiếng nói bên ngoài, bà yên lặng giữa nỗi đau của riêng mình, không thể tự giải thoát, cuối cùng đập đồ cũng đã mệt, khóc cũng đã khóc mệt, trên mặt Vu Phân Phương đầy nước mắt, chết lặng ngồi sững trên giường, tay vẫn còn run nhẹ.

Nhìn sàn nhà hỗn độn, Vu Phân Phương đột nhiên cười lạnh thành tiếng, “Haha. . . Haha. . .”. Chỉ là tiếng cười biết bao thê lương, biết bao khổ sở. . .

Vu Phân Phương đau khổ nhắm chặt hai mắt, bà luôn cho rằng mình có thể gặp được người chồng như Nghiêm Vũ Dương là rất may mắn, rất hạnh phúc, so với những người có chồng bao nuôi tình nhân bên ngoài thì quả thật bà vô cùng may mắn. Lúc trước có rất nhiều người than trách với bà rằng chồng họ ở bên ngoài nuôi bồ nhí, lập phòng nhì, vì thế mà hai vợ chồng âm ỉ không biết bao nhiêu lần, thậm chí còn động chân động tay, khi đó mỗi lần nghe vậy bà luôn mỉm cười, khoe với mọi người là mình vô cùng hạnh phúc, Nghiêm Vũ Dương đối với mình rất tốt, cho tới bây giờ bà chưa từng lo lắng chồng mình ở bên ngoài sẽ có người đàn bà khác. Tuy rằng bình thường hai người thỉnh thoảng cũng lời qua tiếng lại, nhưng đều không ảnh hưởng mấy, chưa bao giờ thật sự làm tổn hại đến tình cảm của hai người, mấy chị em tốt của bà bởi vì bà có người chồng như Nghiêm Vũ Dương mà cảm thấy hâm mộ, ghen tị với bà. Bà cũng rất hưởng thụ cảm giác được mọi người ghen tị và ngưỡng mộ ấy.

Nhưng bà không thể ngờ rằng Nghiêm Vũ Dương ở bên ngoài lại có một đứa con tám tuổi, hơn nữa mẹ đứa trẻ còn là bạn gái của con trai mình, hoang đường cỡ nào, nực cười cỡ nào. Nhưng càng mỉa mai hơn là chính bà lại coi đứa trẻ kia như cháu mình mà yêu thương, thậm chí khi biết rõ Mễ Giai sinh non ngoài ý muốn là do Nghiêm Nhiên gây ra, bản thân còn không đành lòng quở trách nửa lời, cũng không cho Nghiêm Hạo và Mễ Giai nói nửa câu bất mãn, nhưng bây giờ nghĩ đến bỗng thấy biết bao xót xa, biết bao tức cười. . .

Vu Phân Phương đau khổ cuộn người lại trên giường, tay nắm chặt lấy drap giường, khuôn mặt bởi vì quá đau đớn mà vặn vẹo, miệng há rộng nhưng một chút cũng không thành tiếng.

Trong phòng đột nhiên không có tiếng động, điều này làm cho Mễ Giai ở bên ngoài càng lo lắng, có động tĩnh hay lời nói thì ít nhất còn biết Vu Phân Phương làm gì bên trong, nhưng thoáng cái không có tiếng động khiến Mễ Giai không nhận được muốn phá cửa, nếu chẳng may bà nghĩ quẩn thì phải làm sao bây giờ.

“Hạo, sao không có tiếng gì? Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”. Mễ Giai nôn nóng nắm chặt áo Nghiêm Hạo, lo lắng hỏi.

Nghiêm Hạo nhú mào, anh cũng lo lắng, nặng nề gõ cửa, nói với người bên trong, “Mẹ, mẹ mau mở cửa đi”.

Bên trong vẫn như trước không có âm thanh nào, điều này làm cho hai người ngoài cửa càng sốt ruột, lo lắng, hồi lâu không có động tĩnh gì, Nghiêm Hạo cầm chìa khóa dự phòng từ đi quần gia trực tiếp mở cửa đi vào, vừa mới mở cửa liền thấy sàn nhà hỗn độn, bàn trang điểm đổ về phía trước, một ít đồ trang điểm vốn đặt trên đó đều rơi vỡ dưới đất, những mảnh vụn nhỏ văng tung tóe khắp nơi, chiếc gương trên bàn trang điểm cũng vỡ mất một nửa, tất cả ghế dựa trong phòng đều bị xô đổ, gần như mọi đồ vật có thể ném được đều không chừa lại, coi như toàn quân bị diệt. Vu Phân Phương cuộn mình nằm trên giường, đầu tóc rối bù kinh khủng, thoáng chốc cả người như già đi mười tuổi, vẻ mặt vô cảm nhìn về phía trước, hai mắt vô thần vô định, chân còn chảy máu, đó là do vừa rồi không cẩn thận dẫm phải những mảnh thủy tinh vỡ trên sàn.

Không quan tâm đến những cái khác, Nghiêm Hạo bảo Mễ Giai đứng lại ngoài cửa, còn mình đi qua mở hỗn độn trên nền nhà, đi về phía Vu Phân Phương, thấy bà hết thấy vẫn ổn, trái tim đang treo lơ lửng cuối cùng cũng hạ xuống, bé Vu Phân Phương sang một gian phòng khác sạch sẽ hơn.

69. Chương 69

Nghiêm Hạo nhẹ nhàng đặt Vu Phân Phương lên giường, Mễ Giai bảo đi quần gia đi lấy thuốc khử trùng, cẩn thận lau rửa vết thương do mảnh thủy tinh cửa vào trên chân bà. Trong toàn bộ quá trình Vu Phân Phương vẫn thờ ơ không biểu cảm, lạnh lẽo ngồi dựa trên giường, hai mắt thất thần nhìn phía trước, khiến người ta đoán không ra là đang suy nghĩ điều gì.

Mễ Giai lo lắng nhìn bà, thử khê gọi, “Mẹ?”.

Vu Phân Phương không có phản ứng, cứ sững người nhìn phía trước như cũ, tròng mắt mở lớn, ngay cả chớp mắt cũng không, nếu không phải vẫn còn hít thở thì thật sự không thể nhìn ra là bà có dấu hiệu của người sống.

Mễ Giai có phần luống cuống quay đầu nhìn Nghiêm Hạo, Nghiêm Hạo cũng nhíu chặt mày không biết nên làm thế nào.

“Mẹ, mẹ có đói không, dì có nấu ít cháo trắng, từ chiều đến giờ mẹ chưa ăn tí gì, con bảo dì múc một bát mang lên nhé, được không ạ?”. Mễ Giai cố gắng nói nhỏ nhẹ, nói với bà giống như đang dỗ trẻ con.

Vu Phân Phương vẫn không có phản ứng, Mễ Giai lắc đầu trực tiếp ra hiệu bảo đi quần gia bưng cháo lên. Dì quần gia bưng tới một bát cháo trắng và mấy món điểm tâm, Mễ Giai bê bát cháo, dùng thìa hơi quấy quấy, đặt bên miệng nhẹ nhàng thổi, đưa lên, thấy bà không há mồm liền nói, “Mẹ, mẹ ăn chút đi”.

Vu Phân Phương chậm rãi chuyển ánh mắt qua, bình tĩnh nhìn Mễ Giai, hồi lâu mới đau đớn nhắm chặt mắt, đẩy cô ra, vô lực nói, “Các người đi ra ngoài hết đi, để tôi một mình yên tĩnh một lát”. Dứt lời trượt người nằm xuống, sâu muộn vùi đầu vào trong chăn.

Mễ Giai nhìn Vu Phân Phương chôn mặt trong chăn, lại bất đắc dĩ nhìn Nghiêm Hạo ở đằng sau.

“Chúng ta đi ra ngoài trước đã”. Nghiêm Hạo nhíu mày nói.

Trước mắt cũng chỉ có thể như vậy, Mễ Giai bất đắc dĩ gật gật đầu, lúc đứng dậy còn không quên nói, “Mẹ cứ nghỉ ngơi trước, có việc gì thì trực tiếp gọi chúng con”.

Trên giường, Vu Phân Phương nhắm chặt mắt, tay gắt gao bụm miệng, lệ theo khóe mắt chảy xuống.

Mễ Giai tựa vào trong lòng Nghiêm Hạo, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó, rầu rĩ nói, “Haizz. . . Lần này mẹ đã chịu đủ kích không nhỏ, anh thật sự không nên nói ra”. Cô chưa từng thấy Vu Phân Phương giống như hôm nay, dường như phát điên đập phá hết đồ đạc trong phòng, ban nãy trong nháy mắt chính mình cũng bị dọa sợ.

Nghiêm Hạo ôm chặt Mễ Giai hơn, kỳ thực anh đã sớm hối hận, biết rõ nói ra sẽ khiến mẹ chịu bao đau đớn, lẽ ra anh nên để chuyện này thối rửa trong lòng.

Hai người cùng trầm mặc, Nghiêm Hạo tựa đầu lên tóc cô, hít vào mùi hương trên người cô để giúp mình tĩnh tâm. Mễ Giai có thể cảm nhận được giờ phút này trong lòng Nghiêm Hạo cũng vô cùng tự trách, đưa tay vỗ nhẹ lưng anh như an ủi.

Hai người ôm nhau hồi lâu, Nghiêm Hạo mới buông Mễ Giai ra, hôn lên trán cô nụ hôn chúc ngủ ngon, điều chỉnh cho cô một vị trí thoải mái trong lòng mình, nói, “Ngủ đi”.

Mễ Giai gối lên cánh tay anh, hai mắt nhìn chăm chăm trần nhà tối đen, không hề buồn ngủ, trong đầu đều là hình ảnh của Nghiêm Nhiên. Tuy rằng thân phận xấu hổ của Nghiêm Nhiên làm người ta khó có thể chấp nhận, nhưng dù sao nó cũng chỉ là một đứa trẻ, hơn nữa con người ai cũng không thể lựa chọn xuất thân của mình. Vả lại hôm nay thằng bé đột nhiên vô cớ mất tích, nó còn nhỏ như vậy thì có thể đi đâu? Chuyện này không khỏi khiến người ta có chút lo lắng.

“Hạo. . .”. Không biết Nghiêm Hạo đã ngủ chưa, Mễ Giai nhỏ giọng gọi.

Bên tai rất nhanh truyền đến tiếng nói của Nghiêm Hạo, “Ừ?”. Trong giọng nói không có lấy một chút buồn ngủ, hôm nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, nghĩ đến anh cũng không ngủ được.

“Anh nghĩ Nghiêm Nhiên sẽ đi đâu?”. Thấy Nghiêm Hạo chưa ngủ, Mễ Giai bèn hỏi.

Nghiêm Hạo lắc đầu, “Anh không biết”. Chuyện này có hơi kỳ quái, một đứa trẻ mới tám tuổi đột nhiên nói không thấy liền không thấy, hơn nữa lúc ấy đang ở nhà, theo đó thì Nghiêm Nhiên hẳn là tự mở cửa đi ra ngoài, không phải do người ngoài bắt cóc.

“Hạo, ngày mai chúng mình đi tìm thằng bé đi, mặc kệ việc chúng mình khó chấp nhận thân phận của nó cỡ nào, cứ coi nó như một đứa trẻ con bình thường là được, lạc đường thì cũng phải tìm xem thế nào”. Nói cho cùng, Mễ Giai vẫn không yên lòng, vẫn lo lắng về sự an toàn của Nghiêm Nhiên.

Nghiêm Hạo không nói gì, im lặng nhìn lên trần nhà, không biết trong lòng suy nghĩ gì.

Hồi lâu không nghe thấy Nghiêm Hạo đáp lời, Mễ Giai đẩy đẩy anh, hỏi, “Hạo, anh có nghe không?”.

“Ừ”. Nghiêm Hạo thuận miệng đáp, xoay người ôm chặt Mễ Giai vào lòng, tỉ mỉ cầm lên đầu cô, nói, “Ngủ đi”.

“Nhưng. . .”. Mễ Giai còn muốn nói tiếp lại bị Nghiêm Hạo ngắt lời.

“Ngủ đi, hôm nay anh thật sự rất mệt mỏi”. Ngữ khí trầm thấp uể oải, lộ vẻ mỏi mệt, mơ hồ có chút lười nhác vô lực từ đỉnh đầu truyền đến.

Anh mệt mỏi như vậy khiến Mễ Giai đau lòng, gật gật đầu thuận theo để anh ôm. Hôm nay xảy ra nhiều chuyện, âm ỉ cả ngày, mọi người đều mệt mỏi, những chuyện khác ngày mai nói sau. Nhắm mắt lại, an tâm ngủ trong lòng anh.

Nghe bên tai truyền đến tiếng hít thở ổn định của cô, Nghiêm Hạo lặng lẽ rút cánh tay cô đang gối ra, nhẹ nhàng rời giường đi đến thư phòng. Mở ngăn kéo bên cạnh bàn làm việc, cầm lấy bao thuốc để trong đó, rút một điếu, châm lửa, rít mạnh từng hơi từng hơi, dựa vào cửa sổ thư phòng, bên ngoài cửa sổ là một mảng tối đen mờ mịt, thỉnh thoảng lại có ánh đèn lập lờ phát ra từ mấy tòa cao ốc, đêm yên tĩnh không nghe thấy bất cứ một âm thanh nào.

Nhìn bên ngoài, miệng Nghiêm Hạo nhả ra từng ngụm từng ngụm khói trắng.

Dì quần gia bưng cháo loãng và điểm tâm từ phòng Vu Phân Phương đi ra, nhìn Mễ Giai bất đắc dĩ lắc đầu. Đồ ăn buổi sáng mang vào đến lúc mang ra vẫn còn nguyên, từ sau khi Nghiêm Nhiên mất tích, Vu Phân Phương không ăn tí nào, tối qua lại âm ỉ một trận như vậy, Mễ Giai lo lắng thân thể của bà sẽ sớm không chống đỡ được.

Mễ Giai nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, hai mắt Vu Phân Phương thất thần nhìn góc tường, cả người mới thức dậy không có lấy một chút sinh khí.

“Mẹ, mẹ không ăn cơm thì người làm sao mà chịu được, mẹ ăn một ít đi, được không?”. Mễ Giai ngồi xuống bên giường, kéo kéo bà, khuyên nhủ.

“Đưa kết quả xét nghiệm ADN ẹ”. Ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm góc tường như trước, Vu Phân Phương bình tĩnh mở miệng, giọng nói có hơi yếu ớt, đương nhiên là vì bà không chịu ăn cơm, sức khỏe của Vu Phân Phương đã sắp chống đỡ hết nổi.

“A. . .”. Mẹ Giai sững sốt, lập tức lắc lắc đầu, “Mẹ, chuyện đã qua rồi, chúng ta đừng làm cho nó rối rắm thêm được không?”.

Vu Phân Phương quay đầu, nhìn Mẹ Giai, bình tĩnh nói, “Mẹ muốn xem một chút, mang đến đây ẹ”. Giọng điệu bình thản khiến người ta không nghe ra tí cảm xúc nào.

“Mẹ. . .”. Mẹ Giai khó xử nhìn Vu Phân Phương, cô làm sao dám đưa cho bà xem, từng cảnh tượng của ngày hôm qua còn hiện ra trước mắt, cô không thể mạo hiểm như vậy.

“Lấy lại đây, mẹ không sao hết, mẹ muốn nhìn tận mắt”. Vu Phân Phương nhìn chăm chăm Mẹ Giai, nói nghiêm túc, giọng điệu hoàn toàn bình tĩnh làm người ta cảm thấy giống như chưa có chuyện gì xảy ra.

“Con. . .”. Mẹ Giai khó xử nói.

“Chẳng lẽ mẹ không nhờ được con sao? Chỉ lấy có tờ giấy mà cũng một mực không làm”. Thấy Mẹ Giai chậm chạp không có ý định đứng dậy đi lấy, mặt Vu Phân Phương sa sầm lại, giọng điệu nghiêm khắc nói, chỉ là lần này không còn khí thế sắc bén khiến người như lúc trước.

Sau cùng không thể chống lại sự cố chấp của bà, Mẹ Giai đành về phòng mang báo cáo giám định ADN ở dưới đáy ngăn kéo đến cho Vu Phân Phương.

Vu Phân Phương tay run run đọc kết quả, tiếng cười tự giấu tràn ra từ khóe miệng, hai tay gắt gao nắm chặt tài liệu trong tay, gần như muốn vo thành một cục, đau khổ nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Nghiêm Vũ Dương, ông làm sao xứng đáng với tôi”. Ném mạnh tờ báo cáo giám định ADN trong tay, cả người bỗng chốc nhũn ra dựa vào giường, từ từ nhắm hai mắt lại, thở dài thật dài.

“Mẹ?”. Mẹ Giai lo lắng khẽ gọi.

“Mẹ không sao, con ra ngoài đi”. Qua hồi lâu Vu Phân Phương mới nhẹ nhàng nói, dù sao thời điểm đau khổ nhất đã qua đi, sự thật đã là như thế, bà cũng chỉ có thể biết chấp nhận.

“Vậy. . . Có chuyện gì thì mẹ gọi con nhé”. Phản ứng của bà so với ngày hôm qua đã có phần tốt hơn, điều này khiến Mẹ Giai cũng thoáng yên lòng.

Mẹ Giai ra khỏi phòng Vu Phân Phương, dì quản gia đứng chờ ngoài cửa vội vàng hỏi, “Sao rồi?”.

Mẹ Giai thở dài, “So với hôm qua thì đã đỡ hơn, chỉ là bà không chịu ăn gì, cháu sợ thân thể của bà khó có thể chịu đựng được”. Nhìn đồ ăn trong tay, Mẹ Giai nhúu chặt mày.

Dì quản gia nhìn cửa phòng đóng kín, lắc đầu, an ủi Mẹ Giai, “Chuyện này đối với bà ấy mà nói là đã kích rất mạnh, trong chốc lát làm sao tiếp nhận được. Hãy cho bà ấy chút thời gian, rồi sẽ bình thường lại thôi”.

“Dạ”. Mẹ Giai gật gật đầu, hiện thời cũng chỉ có thể như vậy, hỏi tiếp, “Nghiêm Hạo vẫn chưa về ẹ?”. Sáng nay Nghiêm Hạo bỗng nhiên nói sẽ xuống phòng an ninh hỏi một chút, có thể có camera ghi lại, xem Nghiêm Nhiên có đi theo ai hay không, hay là tự đi ra ngoài.

“Cậu ấy vẫn chưa về”. Dì quản gia lắc đầu, nhận lấy khay đồ ăn trong tay Mẹ Giai rồi đi vào phòng bếp.

Trong phòng hệ thống theo dõi an ninh của tiểu khu, Nghiêm Hạo và nhân viên quản lý tiểu khu đang kiểm tra camera ghi lại tất cả hình ảnh hôm qua để xem có phải Nghiêm Nhiên lạc đường hay không.

“Dừng một chút”. Nghiêm Hạo chau mày nói, trong hình ảnh bị dừng, Nghiêm Hạo thấy một người phụ nữ mặc bộ đồ màu trắng, đội mũ lưỡi trai dắt theo một đứa trẻ đi ra cổng tiểu khu, Nghiêm Hạo có thể nhận ra đứa trẻ kia chính là Nghiêm Nhiên, còn về người phụ nữ, anh thấy bóng lưng đó rất quen thuộc, như đã gặp qua ở đâu rồi.

“Cái này sao?”. Nhân viên quản lý ở bên cạnh hỏi.

Nghiêm Hạo gật đầu, nói, “Anh mở băng ghi hình hôm qua của camera gắn trong thang máy tòa nhà cho tôi xem một chút”.

Nhân viên quản lý gạt đầu, tìm đoạn băng đó mở lên, Nghiêm Hạo nhíu chặt mày, nhìn những người qua lại, rất nhanh, một bóng dáng quen thuộc xuất hiện, người phụ nữ trong đoạn băng ghi hình ban nãy lại xuất hiện, hai tay dút trong túi áo, quay lưng về phía camera nên không thấy rõ diện mạo của cô ta. Thang máy dừng lại ở tầng lầu nhà anh, không lâu sau người phụ nữ lại đi vào thang máy lần nữa, song lúc này bên cạnh đã có thêm một đứa trẻ con, đứa bé chính là Nghiêm Nhiên. Rõ ràng là hai người có quen biết, vừa vào thang máy, Nghiêm Nhiên lập tức nhào vào lòng người phụ nữ, dường như rất vui vẻ, nghịch ngợm không cần thận trọng chạm vào chiếc mũ lưỡi trai của người phụ nữ, cô ta hôn một cái lên mặt Nghiêm Nhiên rồi mới cúi xuống nhặt chiếc mũ rơi trên đất.

Nghiêm Hạo nhìn hình ảnh trong đoạn băng, lắc lắc đầu không thể tin được, “Sao lại là cô ta?”.

70. Chương 70

Một khuôn mặt hiện rõ trên hình ảnh, chính là Bạch Lâm, Nghiêm Hạo nhìn người trong băng ghi hình, kinh ngạc đến mức nói không nên lời.

Bạch Lâm và Nghiêm Nhiên có quan hệ gì? Lúc trước là cô ta đưa Nghiêm Nhiên tới? Quan hệ giữa cô ta và Tô Tuyết là thế nào? Chuyện này và chuyện cô ta lấy trộm công quỹ của công ty có liên quan hay không? Rất nhiều vấn đề từng chút một hiện lên trong đầu anh. Đối với quan hệ giữa Bạch Lâm và Nghiêm Nhiên thật không thể nào ngờ tới, song Nghiêm Hạo có thể khẳng định, trước khi Bạch Lâm đến làm ở Vũ Dương, anh tuyệt đối không biết cô ta.

“Nghiêm tiên sinh, ngài biết cô gái này?”. Người quản lý an ninh bên cạnh hỏi Nghiêm Hạo, nếu vừa rồi anh không nghe nhầm thì hình như Nghiêm Hạo có nói ‘sao lại là cô ta’, hiển nhiên là bọn họ có quen biết.

“Hả. . .?”. Lúc này Nghiêm Hạo mới phục hồi lại tinh thần, ngăn người gạt gạt đầu, đúng là anh có biết, chẳng qua là hơi bất ngờ, khó mà chấp nhận.

“Thế thì tốt quá, nói vậy cậu Nghiêm hẳn là do cô gái này dẫn đi chơi, ngài gọi điện thoại cho cô ấy xem, hỏi bọn họ hiện đang ở đâu?”. Quản lý an ninh vui mừng nói, chung quy nếu đứa trẻ thật sự mất tích trong tiểu khu hay bị người ngoài bắt cóc như lời nói thì mọi người sẽ chẳng vấn phòng an ninh, bọn họ không thể thoát khỏi trách nhiệm. Hiện giờ đã xác định là đứa trẻ đi theo người quen, bọn họ cũng có thể yên tâm, chỉ ít nếu thật sự xảy ra chuyện gì thì cũng không thể đổ hết lên đầu bọn họ.

Nghiêm Hạo gạt đầu không nói, cau mày đi ra từ phòng theo dõi. Rốt cuộc Bạch Lâm là ai? Lấy di động trong túi ra ấn vài chữ số, điện thoại kết nối với thư kí Lưu, không nói nhiều, lập tức mở miệng, “Thư kí Lưu, cô tìm hết tất cả tài liệu có liên quan đến Bạch Lâm cho tôi, càng kỹ càng càng tốt”. Nói xong cũng không cần biết thư kí Lưu có nghe rõ hay không, trực tiếp ngắt máy, nhìn xa xăm về phía trước, hít vào một hơi thật dài, nắm chặt tay, đi lên nhà.

Mở cửa vào, thấy Mễ Giai đang ngồi nhắm mắt trên sofa, hai tay xoa bóp tới lui huyệt thái dương, trên mặt có vẻ mỏi mệt.

“Em không thoải mái à?”. Nghiêm Hạo quan tâm hỏi, ngồi xuống bên cạnh cô, để cô dựa vào ngực mình, hai tay tiếp nhận công việc từ tay cô, nhẹ nhàng xoa bóp qua lại huyệt thái dương của cô.

Mễ Giai lúc này mới phát hiện Nghiêm Hạo đã về, kéo bàn tay thon dài của anh xuống, đôi tay nhỏ nắm lấy bàn tay to của anh, gầy gầy ngón tay anh, buồn chán ngắm nghía, quay đầu, cười trăn trăn anh, lắc đầu nói, “Không có gì, chỉ là em hơi đau đầu, không sao đâu”.

Nghiêm Hạo cau mày nhìn cô, cảm thấy đau lòng vì không chăm sóc cô tốt hơn, quan tâm nói, “Hay là gọi bác sĩ La đến xem sao”. Mấy ngày trước lúc xuất viện, bác sĩ còn đặc biệt dặn dò sau khi sinh non phải tính dưỡng cho tốt, nếu không sẽ dễ để lại di chứng, nhưng nhìn những chuyện xảy ra trong nhà mấy ngày nay, Mễ Giai căn bản không được tính dưỡng tốt, điều này khiến người làm chồng như anh không khỏi có phần hổ thẹn.

“Em đâu yếu ớt như vậy”. Mẹ Giai hờn dỗi, nghĩ đến anh vừa đi hỏi thăm chuyện của Nghiêm Nhiên, xoa người nhìn anh, không vội vàng hỏi, “Sao rồi, anh có hỏi được gì không?”.

Nghiêm Hạo gật đầu đáp, “Băng ghi hình cho thấy Nghiêm Nhiên bị một người phụ nữ dẫn đi”. Nghiêm Hạo không định nói cho cô biết người dẫn Nghiêm Nhiên đi chính là Bạch Lâm, nếu nói ra cô sẽ lại lo lắng.

“Một người phụ nữ? Là ai chứ? Chẳng lẽ thật sự bị người xấu bắt cóc?”. Cầm lấy tay Nghiêm Hạo, trên mặt Mẹ Giai tràn ngập lo lắng, vội vã hỏi.

“Em đừng kích động, theo như trong băng ghi hình thì xem ra Nghiêm Nhiên và người phụ nữ đó hẳn là có quen biết, mọi cử chỉ đều rất thân mật, có thể cô ta là người thân của thằng bé”. Nghiêm Hạo trấn an Mẹ Giai.

“Quen biết?”. Mẹ Giai nhú mày nghiêng đầu, như là đang suy nghĩ chuyện gì.

“Ừ”. Nghiêm Hạo gật đầu khẳng định.

“Lúc trước hình như em có nghe Nghiêm Nhiên nói nó có một người dì, anh xem liệu có phải người phụ nữ đó chính là dì của thằng bé không?”. Mẹ Giai vẫn nhớ rõ cái hôm mình gặp chuyện không may, hôm ấy Nghiêm Nhiên khóc lóc lên án cô, nói rằng mẹ nó phát bệnh là lỗi tại cô, cô nhớ thằng bé bảo mẹ nó phát bệnh liền đập phá hết đồ đạc trong nhà, cuối cùng còn đuổi nó ra ngoài, nó nói nó rất sợ nên đã gọi điện cho dì, là dì nó đã đưa Tô Tuyết vào bệnh viện, chẳng lẽ người phụ nữ kia chính là dì của Nghiêm Nhiên?

Dì? Nghiêm Hạo nhú mày, anh không nhớ là Tô Tuyết có chị em, anh nhớ đã từng nghe Tô Tuyết kể qua về gia đình cô ấy, trong nhà cô ấy chỉ có cha, cha mẹ đã ly dị từ khi cô ấy còn rất nhỏ, sau này cũng không có liên lạc, hơn nữa Bạch Lâm không phải họ Tô, có lẽ hai người họ chỉ là bạn bè bình thường.

“Có thể lắm”. Nghiêm Hạo không nói ra suy nghĩ trong lòng, thản nhiên cười với Mẹ Giai, gật đầu nói, “Giờ thì yên tâm rồi, Nghiêm Nhiên đi cùng người phụ nữ kia hẳn là sẽ không có chuyện gì, em đừng lo lắng”.

Nếu vậy Mẹ Giai xem như cũng yên tâm, dựa vào vai anh, thở dài thật dài, “Haizz....Đi cùng với người quen của nó là tốt rồi, ít nhất sẽ không làm hại nó, nhưng mà dì của Nghiêm Nhiên cũng thật là, lúc trước lằng lẽ đưa nó đến đây, bây giờ cũng cứ âm thầm dẫn nó đi, làm người sao có thể như vậy chứ, chẳng hề quan tâm đến cảm nhận của chúng ta chút nào, nếu lúc trước Nghiêm Nhiên không đến, hiện tại cũng sẽ không thể đột nhiên biến mất, vậy thì mẹ cũng sẽ không thành ra thế này. . .”. Mẹ Giai thì thào nói.

“Ai mà biết được”. Nghiêm Hạo vừa nói chuyện, đồng thời trong ánh mắt lộ ra vẻ nghiêm khắc làm cho người ta sợ hãi, có lẽ lúc trước Bạch Lâm đã có chủ ý đưa Nghiêm Nhiên đến Nghiêm gia, trong nhà vì sự xuất hiện của thằng bé mà trở nên hỗn loạn, lợi dụng lúc anh lơ là chuyện công ty, cô ta đã nhân cơ hội thần không biết quỷ không hay liên thủ với Diêu Mẫn ăn cắp công quỹ của công ty, giờ lại lằng lẽ đưa Nghiêm Nhiên rời đi. Hừ, thật sự là mưu kế hoàn hảo.

Ôm Mẹ Giai, ánh mắt nhu hòa hơn, dịu dàng nói bên tai cô, “Em đừng nghĩ chuyện đó nữa, dù sao Nghiêm Nhiên đi rồi cũng tốt, hiện thời mẹ cũng không thể chấp nhận nó”. Nghiêm Hạo đương nhiên hiểu rõ mẹ mình, nếu để bà nhìn thấy Nghiêm Nhiên, khó đảm bảo là bà sẽ không có hành động nào quá khích.

“Ừm”. Mẹ Giai gật đầu, như vậy cũng tốt, trải qua ngày hôm qua, có lẽ Vu Phân Phương cũng không muốn gặp lại Nghiêm Nhiên thêm lần nào nữa.

“Đúng rồi, mẹ thế nào rồi?”. Nghiêm Hạo hỏi.

Mẹ Giai ngẩng lên từ trong lòng anh, bắt đầu dĩ lắc đầu, “Cảm xúc đã ổn định hơn, nhưng vẫn không chịu ăn uống, em rất lo thân thể của mẹ sẽ không chống đỡ được”.

Nghiêm Hạo gật đầu, “Nếu không thì gọi bác sĩ La đến truyền nước ẹ”. Dường như trước mắt cũng chỉ có thể làm vậy.

Mẹ Giai gật đầu, hỏi, “Bây giờ anh đến công ty à, em nghe anh nói với mẹ gần đây công ty xảy ra chuyện?”.

“Cũng không có chuyện gì lớn, đều đã giải quyết xong, anh đến công ty một chuyến, em mệt thì ở nhà nghỉ ngơi đi, bác sĩ dặn em cần phải tĩnh dưỡng cho tốt, đợi lát nữa bảo dì hầm canh, em nhớ uống một chút”.

Nghiêm Hạo khẽ vuốt ve khuôn mặt gần đây có vẻ hơi gầy của Mẹ Giai, ánh mắt tràn đầy thương tiếc và đau lòng.

“Em biết rồi, anh bận việc thì mau đi đi, em sẽ chăm sóc mẹ, anh đừng lo”. Mẹ Giai gật đầu, ngồi thẳng lên giúp anh vuốt phẳng lại quần áo đã hơi nhăn nheo, sau đó thất lại cà vạt cho anh.

Hành động đơn giản đầy dịu dàng, Nghiêm Hạo rất hưởng thụ khoảnh khắc yên bình hạnh phúc này, nếu có thể anh hy vọng sự dịu dàng này sẽ kéo dài mãi mãi, mà anh cũng sẽ cẩn thận che chở cho nó.

Nghiêm Hạo vào thư phòng lấy túi công văn, trước khi ra khỏi nhà còn khẽ hôn lên má Mẹ Giai.

Mẹ Giai mỉm cười nhìn theo anh rời đi, lúc quay đầu lại bắt gặp ánh mắt như đang cười của dì quản gia, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi ửng hồng, mắt tự nhiên nói, “Cháu, cháu vào xem mẹ”.

Còn chưa đi tới phòng của Vu Phân Phương thì cửa phòng đã bị mở ra, Vu Phân Phương nét mặt tiêu tụy từ bên trong đi ra, nhìn Mẹ Giai, vô lực chớp chớp mắt, nói, “Mẹ đói bụng”.

Mẹ Giai đầu tiên là kinh ngạc hồi lâu, sau đó mới phục hồi lại tinh thần, bước lên phía trước kích động hỏi, “Mẹ, mẹ vừa mới. . . Nói gì?”. Mẹ Giai có phần không xác định điều mình vừa nghe được.

“Mẹ đói bụng, mẹ muốn ăn cháo lần trước con nấu”. Vu Phân Phương nhắc lại lần nữa, trong miệng nhàn nhạt không có một chút khẩu vị, đột nhiên nhớ tới đợt trước bà bị cảm Mẹ Giai có nấu cháo, hương vị rất ngon.

“Dạ được, dạ được, con, giờ con đi nấu ngay đây, sẽ rất nhanh thôi”. Khó có dịp Vu Phân Phương chủ động mở miệng bảo đói, Mẹ Giai vui mừng xoay người đi vào bếp.

Vu Phân Phương ngồi trên sofa phòng khách, cách cửa thủy tinh của phòng bếp nhìn bóng hình Mẹ Giai đang bận rộn bên trong, lấy gạo, rửa rau, thái rau, nấu cháo, khuôn mặt luôn tươi cười. Bà biết Mẹ Giai đối với bà rất tốt, hiện tại bà không khỏi hoài nghi phải chăng lúc trước bản thân mình đã quá hà khắc với con bé, do đó mới xem nhẹ nhiều ưu điểm của Mẹ Giai.

Nghiêm Hạo vẽ mặt ngưng trọng tiến vào công ty, lúc đi qua chỗ ngồi của thư kí Lưu liền dừng lại hỏi, “Đã tìm hết tất cả tư liệu về Bạch Lâm chưa?”

“Dạ rồi, đều đã sắp xếp ở đây”. Thư kí Lưu đưa cho anh những tài liệu đã được sắp xếp cẩn thận.

Nghiêm Hạo nhận lấy, không nói một lời lập tức vào văn phòng.

Nghiêm Hạo lật xem hồ sơ của Bạch Lâm, cô ta đã điền đầy đủ những thông tin được yêu cầu, nhưng đều bình thường đến không thể bình thường hơn, hoàn toàn không tìm ra được một manh mối nào. Chẳng lẽ cô ta và Tô Tuyết thật sự chỉ là quan hệ bạn bè thông thường? Không, hai người chắc chắn có quan hệ đặc biệt, trực giác nói với Nghiêm Hạo như vậy.

Ấn điện thoại nội bộ, điện thoại trực tiếp kết nối với thư kí Lưu ngồi bên ngoài, vừa thấy nhắc máy liền nói, “Tìm một văn phòng thám tử, điều tra lai lịch của Bạch Lâm rồi nhanh chóng cho tôi câu trả lời”.

Nghe điện thoại truyền đến tiếng tút tút, thư kí Lưu có chút kinh ngạc quay đầu nhìn về phía cánh cửa đang đóng, hôm nay Nghiêm tổng làm sao vậy? Khó hiểu lắc đầu, lấy danh bạ điện thoại ra, tìm xem bên trong có số điện thoại của văn phòng thám tử hay thám tử tư nào hay không.

71. Chương 71

Hiệu suất làm việc của văn phòng thám tử quả là rất cao, mới có vài ngày, chỉ bằng một bức ảnh chụp, một cái tên và thông tin cơ bản nhất là đã có thể điều tra căn cứ quá khứ của người đó, khiến người ta không khỏi thán phục.

Nghiêm Hạo cúi đầu nhìn báo cáo điều tra về Bạch Lâm mà thư kí Lưu vừa mang vào, mở tài liệu ra, phần một là vài thông tin cơ bản về Bạch Lâm, có nhắc tới những thành viên trong gia đình cô ta, không khác là bao so với hồ sơ lưu trữ ở công ty, nhưng điều khiến Nghiêm Hạo kinh ngạc là trước kia Bạch Lâm còn có tên khác — Tô Lâm. Dù chưa xem hết nhưng trong lòng Nghiêm Hạo đã gần như đoán ra thân phận của Bạch Lâm.

Bạch Lâm từng có tên là Tô Lâm, lúc mười tuổi theo mẹ vào Bạch gia nên về sau đổi tên thành Bạch Lâm. Trước đây cha mẹ Bạch Lâm sống cùng với nhau, người mẹ vốn là một mỹ nhân, còn cha Bạch Lâm chỉ là một công nhân bình thường, hai người kết hôn sinh được hai người con gái, một người là Tô Tuyết, một người là Tô Lâm, cũng chính là Bạch Lâm hiện tại.

Tô gia không giàu có, hay nói đúng hơn là đời sống có phần khó khăn. Có lẽ vì gia đình nghèo khổ, có lẽ vì tình cảm dần phai nhạt, nên khi Tô Tuyết chín tuổi, Tô Lâm tám tuổi cha mẹ đã ly dị, sau khi ly hôn Tô Tuyết sống với cha, Tô Lâm đi theo mẹ. Năm Tô Lâm mười tuổi, mẹ cô ta gả cho người chồng hiện tại, cũng từ lúc đó Tô Lâm chính thức đổi thành họ Bạch, gọi là Bạch Lâm. Có lẽ do không hợp với người nhà họ Bạch nên khi vào đại học Bạch Lâm liền chuyển ra ngoài, mấy năm qua gần như cũng không trở về đó.

Báo cáo điều tra có đề cập vài năm nay Bạch Lâm mới liên lạc với Tô Tuyết, hơn nữa phạm vi xã giao của Bạch Lâm cũng khá hẹp, ngoại trừ bình thường hay đi chơi, đi ăn uống với bạn bè thì không có gì đặc biệt, cũng không nói kĩ về mối quan hệ của cô ta với Tô Tuyết. Nói tóm lại báo cáo này rất bình thường, tác dụng duy nhất của nó chỉ là giúp Nghiêm Hạo xác định thân phận của Bạch Lâm và quan hệ giữa cô ta và Tô Tuyết.

Nghiêm Hạo nghiêm mặt khép lại báo cáo trong tay, kết quả như vậy có hơi bất ngờ nhưng cũng nằm trong dự liệu, lúc anh nhìn qua băng ghi hình thấy hành động của cô ta và Nghiêm Nhiên cũng đã đoán biết quan hệ của bọn họ tuyệt đối không bình thường, hiện giờ báo cáo vừa vận chứng thực dự đoán của anh. Chẳng qua là anh không hiểu, vì sao Bạch Lâm muốn làm thế, nếu lúc trước đã biết Nghiêm Nhiên là đứa trẻ của Nghiêm gia thì tại sao phải đợi đến bây giờ mới đưa thẳng bé tới? Còn nữa, liệu hồi đó cha có biết đến sự tồn tại của Nghiêm Nhiên hay không? Rốt cuộc cha và Tô Tuyết có quan hệ như thế nào? Và vì sao Bạch Lâm lại mạo hiểm ăn trộm công quỹ như vậy, có phải chỉ là vì tiền thôi không?

Nghiêm Hạo đột nhiên cảm thấy dường như chuyện này bắt đầu trở nên phức tạp, về Bạch Lâm, về Tô Tuyết, về Nghiêm Nhiên, hết thảy đều không đơn giản như anh nghĩ.

Phiền chán lấy ra bao thuốc trong ngăn kéo, Nghiêm Hạo có thể nhận thấy càng lúc mình càng nghiện thuốc lá, anh biết mình nên kháng cự, nhưng những sự việc xảy ra gần đây làm anh không có cách nào tĩnh tâm lại được.

Trong văn phòng của bác sĩ chủ nhiệm khoa tâm thần, Bạch Lâm vẻ mặt nghiêm trọng ngồi trên ghế tựa, bác sĩ chủ nhiệm – bác sĩ Hứa chăm chú đọc báo cáo theo dõi trong tuần vừa rồi, nhíu mày, tình hình không mấy khả quan.

Bạch Lâm thấy bác sĩ Hứa nhíu chặt mày, lo lắng hỏi, ” Bác sĩ Hứa, tình hình của chị tôi thế nào? Chuyển biến tốt chứ?”.

Bác sĩ Hứa ngẩng đầu, nhìn cô, không hề giãn mày, Bạch Lâm có một dự cảm không tốt, hai tay bởi vì bất an mà nắm chặt lấy nhau, trợn mắt nhìn bác sĩ Hứa, đợi ông ta trả lời.

Hồi lâu, bác sĩ Hứa mới thở dài, lắc đầu nói, “Căn cứ vào việc theo dõi Tô Tuyết trong một tuần thì tình hình không có chuyển biến gì, thậm chí các dấu hiệu còn cho thấy bệnh càng ngày càng nghiêm trọng hơn”. Vừa mới xem qua báo cáo theo dõi nhân viên hộ lý đưa tới, nói Tô Tuyết bị ảo giác về thánh giá, những lúc lẩm bẩm một mình dần tăng nhiều, thỉnh thoảng thậm chí còn chạy tới ôm lấy nhân viên hộ lý rồi vuốt ve, hoàn toàn không còn khả năng phân biệt ai với ai, đã tương đối nghiêm trọng hơn tình hình trước kia của cô ấy.

“Sao có thể như vậy. . .”. Bạch Lâm vẻ mặt bất đắc dĩ, cúi đầu nói thầm. Tuy rằng trong lòng sớm đã có chuẩn bị nhưng vẫn cảm thấy khổ sở.

Lúc trước cha mẹ ly hôn cô theo mẹ rời đi, về sau cũng không còn gặp lại cha và chị, nhưng vì từ nhỏ quan hệ với chị rất tốt, hơn nữa ở Bạch gia cha dường như đối với cô vẫn có phần kiêng dè, không hoàn toàn đón

nhận, dần dà cô bắt đầu nhớ lại quãng thời gian trước kia gia đình cùng nhau vui vẻ, cô nhớ cha, nhớ chị, nhưng khi trở về nơi gia đình ở lúc trước thì bọn họ đã sớm chuyển đi, mà bọn họ cũng liên cắt đứt liên hệ.

Sau này khi gặp lại chị là ở bệnh viện, lúc đó cô bị cảm nên đến bệnh viện khám, không ngờ rằng lại gặp chị đang mang bụng bầu trong đại sảnh bệnh viện, dường như liếc mắt một cái là cô có thể nhận ra chị ấy, chỉ là có phần bất ngờ về tình hình hiện tại của chị. Cô chưa từng gặp qua người đàn ông mà lẽ ra phải chịu trách nhiệm, hỏi chị, chị luôn có vẻ khổ sở không muốn nhắc đến, cũng không nói một lời về người đàn ông kia. Sau khi gặp lại chị cô mới biết một năm trước cha đã qua đời vì ung thư phổi, chị vì bệnh tật của cha mà không thể hoàn thành chương trình Đại học nên đành thôi học.

Cô biết chị chẳng vui về gì, cô nghĩ hẳn là vì người cha của đứa bé trong bụng, sau khi sinh đứa bé, chị rất ít khi nhìn nó, cô muốn đặt cho nó một cái tên nên hỏi chị, chị nhìn khuôn mặt đứa bé hồi lâu mới thì thào nói, “Nghiêm Nhiên, gọi là Nghiêm Nhiên đi.” Dứt lời liền xoay người cứ thế nhốt mình trong phòng.

Sau này đứa bé từ từ lớn lên, các nét cũng dần hiện rõ, thái độ của chị với Nghiêm Nhiên cũng có chuyển biến tốt hơn, thỉnh thoảng chị cũng ôm nó, chơi đùa với nó, nhưng vẫn như cũ ngậm miệng không đề cập tới chuyện của cha Nghiêm Nhiên. Nhưng năm Nghiêm Nhiên ba tuổi, hôm ấy chị ôm Nghiêm Nhiên xem ti vi trong phòng khách, đang xem thì chị bỗng nhiên hét ầm lên, nói cái gì mà nghiệt duyên, rồi khóc lóc đẩy Nghiêm Nhiên sang một bên, nhìn ti vi vừa khóc vừa cười không ngừng hỏi vì sao, ầm ỉ một hồi mới an tĩnh lại, tiếp đó có chút bồn loạn, ngây ngốc ôm Nghiêm Nhiên chỉ vào người đàn ông trên màn hình ti vi nói, “Người đó là ba con, người đó mới là ba con, người khác không phải, chỉ có người đó mới là ba con. . .”. Chị không ngừng lặp đi lặp lại. Cô muốn đến gần hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thì chị đột nhiên sững người, quay đầu lại, đề phòng nhìn cô, hỏi, “Cô là ai?”. Cô đứng ngây người tại chỗ, đáy lòng bắt đầu dâng lên một cảm giác không lành.

Về sau đưa chị đến bệnh viện, bác sĩ trực tiếp chuyển chị tới khoa tâm thần. Cuối cùng khoa tâm thần kết luận là do chị bị kích động quá lớn nên dẫn đến hiện tượng tâm thần phân liệt.

Người đàn ông xuất hiện trên ti vi hôm đó chính là Nghiêm Hạo, đó cũng là ngày Nghiêm Hạo nhậm chức tổng giám đốc ‘Kiến trúc Vũ Dương’.

Trải qua một khoảng thời gian rất dài trị liệu và hồi phục, bệnh tình của chị mới được khống chế, ở mức độ nhất định cũng coi là có chuyển biến tốt, sau đó bác sĩ cho phép xuất viện về nhà, chị bắt đầu nhìn Nghiêm Nhiên với vẻ vui mừng, thu thập tất cả tin tức về Nghiêm Hạo, thường cầm báo chỉ cho Nghiêm Nhiên đây là cha, đôi khi vì có ít tin tức về Nghiêm Hạo mà rầu rĩ không vui cả một ngày, nhưng nói tóm lại hết thấy đều tốt, ít nhất là dùng thuốc có thể khống chế được bệnh tình của chị, nhưng lần trước trên báo đưa tin Nghiêm Hạo đã kết hôn lại một lần nữa đã kích đến chị, hơn nữa còn nghiêm trọng hơn so với lần trước, ngày đó cô nghe điện thoại của Nghiêm Nhiên, chạy đến nơi thì đồ đạc trong nhà đã bị Tô Tuyết đập tan tành, chị dường như không nhận ra ai, không nhận ra cô, cũng không nhận ra Nghiêm Nhiên, cứ thấy ai là lao vào đánh cắn, miệng không ngừng gọi tên Nghiêm Hạo, thì thào độc thoại, “Lúc trước không phải anh nói chỉ yêu mình em ư? Vì sao bây giờ anh lại kết hôn với người khác. . Vì sao. . Vì sao. .”. Chị điên cuồng gào thét, khua tay múa chân, cuối cùng bắt buộc phải nhờ hàng xóm sang giúp mới ngăn được chị, đưa chị đến bệnh viện, đúng như cô đã dự liệu, tình hình lần này so với lần trước đã nghiêm trọng hơn, thuốc không thể khống chế hoàn toàn được bệnh tình của chị. Cô biết chị sẽ như vậy, hết thấy chuyện này đều do Nghiêm Hạo gây ra, vì thế cô muốn anh ta phải trả giá đắt.

Hồi tưởng lại toàn bộ, trong mắt Bạch Lâm thoáng chút âm hiểm, bàn tay cũng dần dần nắm chặt thành quyền.

“Rốt cuộc thì nguyên nhân khiến chị cô phát bệnh là gì, chúng tôi cần biết nguyên nhân mới có thể đưa ra phương pháp trị liệu phù hợp, thế nên nếu cô biết, hãy nói với tôi, như vậy sẽ giúp ích nhiều cho bệnh của chị cô”. Nhìn Bạch Lâm, bác sĩ Hứa nói nghiêm túc.

Bạch Lâm nhìn ông ta, cuối cùng mở miệng, “Người đàn ông chị tôi yêu kết hôn, tôi nghĩ là vì thế, chị không thể chấp nhận chuyện đó nên mới chịu kích động khiến bệnh tình tái phát”.

Bác sĩ Hứa suy nghĩ hồi lâu, lắc đầu nói, “Đây chính là ngòi nổ, chuyện kết hôn của người kia đã châm ngòi làm cho bệnh tình của chị cô bộc phát dữ dội”.

“Là. . . Ý gì?”. Bạch Lâm có chút khó hiểu.

“Có thể nói bệnh tình của chị cô vẫn luôn không tốt, lúc trước có thể ổn định chỉ là nhờ vào thuốc để duy trì, cô ấy không chịu được kích thích, giống như lần này, đương nhiên lần trước cũng vậy, hẳn là đã có dấu hiệu rối loạn tinh thần từ trước. Cho nên nguyên nhân chủ yếu khiến chị cô bị tâm thần phân liệt nhất định là do những chuyện cũ, về phần hồi đó cô ấy đã xảy ra chuyện gì, phải biết được chuyện đã xảy ra hồi đó mới có thể xác định nguyên nhân thật sự làm chị cô phát bệnh”. Bác sĩ Hứa nói.

“Nhưng cho tới bây giờ chị tôi đều ngậm miệng không nói, chúng ta biết tìm hiểu từ đâu đây?”. Về mặt Bạch Lâm bất đắc dĩ và thất vọng.

Bác sĩ Hứa nhìn cô, chậm rãi mở miệng, “Có lẽ. . . Cô có thể tìm đến người đàn ông kia”.

Bạch Lâm kinh ngạc nâng mắt nhìn ông ta. Tìm Nghiêm Hạo? Bây giờ cô còn có thể đi tìm anh ta sao?

72. Chương 72

Bởi vì có sự giúp đỡ từ Mạc Thị và chuyện Nghiêm Nhiên rời đi cũng đã làm rõ nên việc công ty và trong nhà cũng từ ổn định. Vu Phân Phương cũng dần thoát khỏi đau khổ, dường như thái độ với Mễ Giai đã có phần biến chuyển, tuy không rõ ràng nhưng ít nhất sẽ không xoi mói cô mọi lúc mọi nơi như trước kia, thỉnh thoảng còn bảo dì quản gia giục Mễ Giai uống canh bổ, chăm sóc cơ thể cho tốt. Chỉ là giờ đây Vu Phân Phương không nhắc đến Nghiêm Nhiên nữa, đối với chuyện Nghiêm Nhiên đột nhiên mất tích là bị ai đưa đi bà cũng không mở miệng hỏi nửa lời, thậm chí cũng ít khi nhắc tới Nghiêm Vũ Dương.

Thật ra những chuyện đó đều không quan trọng, Mễ Giai nghĩ như vậy cũng chưa hẳn là không tốt, phải thật điềm tĩnh mới là chân lý của hạnh phúc.

Được cả dì quản gia và Vu Phân Phương tỉ mỉ điều dưỡng, thân thể Mễ Giai hồi phục rất nhanh, khí sắc cũng tốt lên không ít, không còn thiếu máu tái nhợt như lúc trước.

Sau khi bị Vu Phân Phương ép hỏi, Nghiêm Hạo mới nói ra chuyện công quỹ của công ty bị ăn cắp, nhưng anh cũng chỉ kể qua loa, không đi sâu vào chi tiết, hơn nữa mọi người nghe nói được Mạc Thị hỗ trợ nên cũng yên tâm phần nào. Chỉ là thời gian gần đây Nghiêm Hạo bận bịu hơn trước, vì công trình đã bắt đầu vào giai đoạn hoàn thiện, sau khi hoàn tất công trình sẽ công khai đấu thầu việc trang trí nội thất bên trong, vậy nên gần đây dường như ngày nào công ty cũng phải tăng ca, Nghiêm Hạo là sếp đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Kim đồng hồ tích tắc điểm mười một giờ, gần đây Nghiêm Hạo luôn về rất trễ, không có vòng ôm của Nghiêm Hạo Mễ Giai ngủ không yên, thiếu đi hơi ấm quen thuộc khiến Mễ Giai cảm thấy không quen, cứ nằm mở mắt trên giường chờ Nghiêm Hạo về.

Mễ Giai đứng dậy lấy áo khoác, đi đến bên cửa sổ, ngoài cửa sổ tối đen phẳng phất mưa bụi, cả tháng nay gần như ngày nào cũng là thời tiết như vậy, trời mưa khiến lòng người phiền muộn.

Mễ Giai nhìn vô định ra ngoài cửa sổ, chỉ là có chút buồn chán ngẩn ngơ, cho qua thời gian chờ đợi. Mễ Giai nhớ lại những ngày đầu sống chung với Nghiêm Hạo, hồi đó ngày nào cô cũng đợi cửa, nhàm chán thì đọc sách hoặc lên mạng, chưa bao giờ nghĩ đến Nghiêm Hạo. Nhưng hiện tại thì khác, cô lúc nào cũng nhớ anh, đoán xem bây giờ anh đang làm gì, gặp phiền phức sẽ có biểu cảm như thế nào, tất cả mọi điều về anh. Hiện giờ cầm mấy cuốn tiểu thuyết trước kia lên đã không đọc nổi nữa, vừa đọc vừa nghĩ ngợi đến những chuyện khác. Thỉnh thoảng cô lại nghĩ về đứa con đã mất của bọn họ, cũng cảm thấy đau lòng, nhưng cô tin rằng chỉ cần cô và Nghiêm Hạo còn yêu nhau, chung sống với nhau, về sau đứa bé vẫn sẽ đến.

Trong đầu Mễ Giai tưởng tượng đến những tháng ngày sau này của bọn họ, theo như tình hình trước mắt, có lẽ mọi chuyện sẽ tốt đẹp. Nghĩ như thế, Mễ Giai không khỏi bật cười thành tiếng.

“Em đang nghĩ gì mà buồn cười vậy?”. Nghiêm Hạo không biết đã vào phòng từ lúc nào, thấy Mễ Giai ngồi bên giường cười ngây ngô, lặng lẽ đi tới ôm lấy cô từ phía sau.

“Á”. Mễ Giai bị hù, quay đầu vừa vặn thấy ánh mắt cười của Nghiêm Hạo, “Anh về rồi à”.

“Ừm”. Nghiêm Hạo mỗi một tựa đầu chôn ở cần cổ cô, rầu rĩ nói, “Sao còn chưa ngủ, chẳng phải đã bảo không cần chờ anh sao?”. Ôm lấy người cô đung đưa nhẹ.

Mễ Giai mỉm cười, an tâm dựa vào anh, đặt tay lên tay anh, đung đưa theo động tác của anh, “Do thói quen, anh không về em không ngủ được”.

Chôn mặt ở cần cổ cô, nghe thấy lời cô nói, Nghiêm Hạo dặc ý cười khế, nghiêng đầu hôn liên tiếp lên cổ cô, theo cổ mịn màng dần hướng lên trên, cuối cùng tìm đến cánh môi mềm mại hôn thật sâu. Mễ Giai nghiêng đầu, đón lấy tình yêu và sự dịu dàng từ anh.

Hồi lâu Nghiêm Hạo mới buông cô ra, Mễ Giai thở hổn hển dựa vào ngực anh, cảm giác được nhịp tim của anh cũng vì nụ hôn này mà đập nhanh hơn.

“Xem ra về sau anh phải cố gắng để không cần tăng ca, bằng không ngày nào em cũng chờ anh như vậy sẽ khiến anh đau lòng”. Điều chỉnh lại hơi thở của mình, ôm lấy cô, Nghiêm Hạo nói.

Mễ Giai cười nhẹ, không nói được cũng không nói không được. Hai người cứ ôm nhau như vậy một hồi lâu, Mễ Giai xoay người nói, “Em giúp anh chuẩn bị nước tắm”.

Nghiêm Hạo gật đầu, nhìn cô xoay người đi vào phòng tắm bận rộn vì mình, cảm giác hạnh phúc này rất chân thật, cũng rất ấm áp.

Mễ Giai lại thất thần nhìn ra ngoài cửa sổ, Nghiêm Hạo lau tóc, leo lên phía bên kia giường, kéo Mễ Giai đang ngẩn ngơ qua, “Em lại đang nghĩ gì vậy?”.

Mễ Giai cười ôn nhu, dựa vào anh đáp, “Em đang nghĩ không biết trời còn mưa thế này đến khi nào”.

Nghiêm Hạo nhéo nhéo cái mũi nhỏ của cô, “Em buồn?”.

“Chỉ là em muốn ra ngoài đi dạo, lâu rồi em chưa gặp La Lệ”. Lúc trước La Lệ có gọi điện thoại đến, nhưng do thời tiết và sức khỏe của bản thân nên cô không thể đi ra ngoài. Hiện giờ nghĩ lại dường như đã hơn một tháng các cô không gặp nhau, cô rất nhớ La Lệ.

“Ừm, đợi khi nào tạnh mưa thì ra ngoài đi dạo với cô ấy, đừng buồn chán ở nhà. Có điều trong thời gian tới công ty của cô ấy có thể sẽ tương đối bận rộn”. Nghiêm Hạo nói.

“Vì sao?”. Mễ Giai nghi hoặc quay đầu nhìn anh, Tân Nhã bận hay không bận làm sao anh biết?

Khuôn mặt tuần tú của Nghiêm Hạo mỉm cười, “Không lâu nữa toàn bộ công trình sẽ hoàn thành, rất có khả năng Tân Nhã sẽ là công ty hợp tác về thiết kế nội thất, đương nhiên là bọn họ phải bận rộn rồi”.

“Thật ư, haha, vậy thì mọi người nhất định sẽ rất vui mừng”. Lúc trước khi cô còn làm việc ở Tân Nhã, mọi người đều rất coi trọng hạng mục này, bây giờ nghĩ lại quả là có chút nhớ nhung quãng thời gian đó.

Quay người cô lại để hai người đối mặt, vẻ mặt Nghiêm Hạo vô cùng cao hứng, “Nói cho em biết một tin vui”.

“Dạ? Là tin gì?”. Mễ Giai tò mò hỏi.

“Đã bắt được Diêu Mẫn”. Hôm nay bên sở tư pháp báo tin, nói Diêu Mẫn đã bị bắt ở sân bay khi chuẩn bị rời đi, khoản tiền cô ta lấy trộm lúc trước vẫn còn một phần, qua vài ngày nữa sau khi thẩm phán xử lý xong vụ Diêu Mẫn, số tiền đó sẽ được trả về cho Vũ Dương.

“Thật sao?”. Mễ Giai vui mừng cao giọng, thật là một tin tức vô cùng tốt. “Vậy còn một người nữa đâu, không phải anh nói là có hai người sao?”.

“Tạm thời chưa có tin tức, nhưng kiểu gì cũng trốn không thoát”. Nghiêm Hạo nói thản nhiên.

“Ừm”. Mễ Giai gật gù đầu, yên tĩnh dựa vào lòng anh.

“Ngủ đi”. Nghiêm Hạo ôm cô nằm xuống, hai người ôm nhau ngủ.

Mưa dài ngày rốt cuộc đến cuối tuần cũng dứt, hôm nay lại được nhìn thấy ánh mặt trời khiến tâm trạng của Mễ Giai tốt lên rất nhiều, ở nhà buồn chán mãi cuối cùng cũng có thể ra ngoài hít thở không khí trong lành, Mễ Giai vui mừng lập tức gọi điện thoại hẹn La Lệ ra ngoài.

Đúng như Nghiêm Hạo nói, Tân Nhã gần đây bắt đầu bận rộn, ngay cả La Lệ cũng vì có việc đột xuất nên phải làm thêm cả nửa ngày cuối tuần. La Lệ bảo Mễ Giai đến chờ ở quán cà phê dưới tầng công ty, xử lý xong công việc cô ấy sẽ xuống ngay.

Mễ Giai đi bộ đến cổng công ty, cảm thấy cảnh tượng mình đi làm trước kia giống như chỉ mới hôm qua, tất cả kí ức vẫn còn mới mẻ. Quay đầu định đi đến quán cà phê đối diện, đột nhiên trông thấy một bóng dáng quen thuộc, vội vàng đi tới. Người phụ nữ mặc một bộ đồ thể thao màu trắng, trên đầu đội mũ lưỡi trai, nhưng chỉ cần nhìn lướt qua, Mễ Giai đã nhận ra ngay đó chính là Bạch Lâm mà cô đã gặp ở công ty Nghiêm Hạo.

“Cô Bạch?”. Hướng về phía bóng lưng đang đi vội vã, Mễ Giai có phần không xác định gọi.

Bạch Lâm dừng bước, quay đầu thấy người đứng ở ven đường là Mễ Giai, cảm thấy hơi bất ngờ, còn có chút hoảng hốt.

Lần này Mễ Giai đã thấy rõ, cũng đã xác định, vội đi tới, bất ngờ khi gặp cô ấy ở đây, “Cô Bạch, thật trùng hợp, cô sống gần khu này ư?”. Lúc trước Nghiêm Hạo chỉ nói với cả nhà là Diêu Mẫn và một người ở phòng tài vụ lấy trộm tiền rồi bỏ trốn, không nói người đó là Bạch Lâm, vậy nên Mễ Giai cũng không hề biết thật ra người liên thủ với Diêu Mẫn chính là cô ta.

“Hả. . .”. Bạch Lâm sững sờ nhìn Mễ Giai, cô nghĩ rằng Mễ Giai sẽ gọi điện báo cảnh sát, sao giờ lại cảm thấy chỉ giống như hỏi chuyện vặt. Quay đầu nhìn bốn phía, không thấy bóng dáng Nghiêm Hạo. Nhưng vì mục đích an toàn, vẫn nên nhanh chóng rời khỏi đây, “Tôi còn có việc, đi trước”. Nói xong xoay người vội vàng rời đi.

Mễ Giai sững sờ nhìn Bạch Lâm chạy chậm rời đi, cau mày, sao cô cứ cảm thấy Bạch Lâm có vẻ kì quặc.

“Mễ Giai?”. Phía sau Mạc Chấn Huân và thư kí vừa từ bên ngoài về, vừa xuống xe liền trông thấy Mễ Giai đứng dưới tầng công ty, Mạc Chấn Huân hơi bất ngờ, nhưng ngoài bất ngờ còn không hiểu sao lại có chút vui sướng.

Mễ Giai quay đầu, thấy Mạc Chấn Huân cũng bất ngờ, mỉm cười chào anh, “Mạc tổng, trùng hợp quá, anh vừa từ bên ngoài về sao?”. Nhìn thư kí đứng bên cạnh, Mễ Giai đoán.

Mạc Chấn Huân không vui nhướn mày, gật đầu, xoay người bảo thư kí, “Cô lên trước đi, sửa lại tài liệu vừa rồi một chút, lát nữa tôi cần xem”.

Thư kí gật đầu, trước khi đi còn liếc mắt nhìn sang Mễ Giai.

“Thân thể đã đỡ hơn chưa?”. Chờ thư kí đi khỏi, Mạc Chấn Huân quay đầu hỏi Mễ Giai.

“A. . .”. Mễ Giai có phần bị hỏi khó, hai người đã lâu không gặp, khi gặp mặt câu đầu tiên không phải đều là ‘đạo này có khỏe không’, ‘cuộc sống thế nào’, ‘có bận gì không’ vân vân, sao đến Mạc Chấn Huân lại thành ‘thân thể đỡ hơn chưa’ vậy? Đường như anh đã biết gần đây cô gặp phải một số chuyện không vui.

Thấy cô không trả lời, Mạc Chấn Huân nói thêm, “Đi thôi, chúng ta đến quán cà phê phía trước ngồi một lát”.

“Hả, không phải anh muốn lên trên đó sao?”. Mễ Giai đưa tay chỉ chỉ văn phòng ở tòa cao ốc phía sau.

Mạc Chấn Huân tức giận lườm cô, không nói gì, xoay người đi về phía quán cà phê.

“Tôi nói gì sai sao?” Mễ Giai ở đằng sau nhỏ giọng nói thầm, nhìn Mạc Chấn Huân đi đằng trước, sờ sờ mũi đuổi theo, dù sao cô cũng hẹn La Lệ ở đó, hiện tại vừa đúng lúc.

73. Chương 73

Thiếu, sẽ thêm vào sau.

74. Chương 74

Hai người ngồi xuống vị trí gần cửa sổ, phục vụ mang thực đơn tới, Mạc Chấn Huân gọi ình một tách cà phê, gọi cho Mễ Giai một ly trà sữa nóng, tùy ý gọi thêm một chút đồ ngọt.

Mới sớm chiều nên trong quán không đông khách, vì thế đồ ăn họ gọi rất nhanh đã được mang lên đầy đủ.

Nhấp một ngụm cà phê, Mạc Chấn Huân mở miệng hỏi, “Thân thể đã tốt hơn chưa?”

Bưng ly trà sữa còn chưa đưa tới miệng, Mễ Giai có phần sững sốt vì lời nói của anh, sao người này luôn có những lời mở đầu khác thường như vậy. Trông cô thực sự ốm yếu lắm sao? Chắc chắn là không, trước khi ra khỏi nhà cô đã soi gương kĩ càng, cảm giác thần sắc cũng đâu tệ lắm.

“Rất khó trả lời?” Dội lâu không thấy cô trả lời, Mạc Chấn Huân nhíu mày hỏi.

“Tôi không hiểu ý anh lắm...” Mễ Giai gãi đầu thành thật đáp.

Mạc Chấn Huân không nói thêm, cẩn thận nhìn cô, thần sắc không tệ, đúng là so với trước kia có gầy hơn một chút nhưng trông rất có sức sống, những thứ khác nhìn qua cũng không có gì thay đổi, hẳn là đều đã hồi phục. Lúc trước Liên Huyền nói với anh Mễ Giai đột ngột sinh non khiến anh rất hoảng sợ, trong lòng vô cùng lo lắng cho cô, mấy lần không kiềm chế được muốn đến thăm cô, chỉ là anh lấy thân phận gì mà đi chứ, nghĩ vậy nên đành thôi. Nói ra lại thấy nực cười, chỉ làm việc chung có vài tháng ngắn ngủi nhưng lại khiến anh để ý một người, điều này trước đây chưa bao giờ xảy ra. Có một số chuyện không thể tránh khỏi, gặp gỡ muộn màng, bọn họ đã được ấn định là không có duyên phận mà đi lướt qua nhau.

“Nhìn thần sắc cô không tệ” Mạc Chấn Huân quan sát hồi lâu mới nói.

“Tôi rất ổn” Mễ Giai nghi hoặc nhìn anh, nhỏ giọng thì thầm: “Chỉ có mỗi mình anh cho rằng tôi không khỏe chứ thật ra tôi vốn rất tốt”

Mạc Chấn Huân cười nhạt, lại nhấp một ngụm cà phê, thuận miệng hỏi thăm, “Nghiêm Hạo đối với cô tốt chứ?”

“Ừm, anh ấy tốt với tôi lắm” Mễ Giai có chút ngượng ngùng gật gật đầu, nhớ tới Nghiêm Hạo, nét mặt tràn đầy hạnh phúc.

Toàn bộ biểu cảm thẹn thùng, hạnh phúc của Mễ Giai đều lọt vào mắt Mạc Chấn Huân, trong lòng đau đớn nhưng vẫn cố mỉm cười, “Vậy là tốt rồi”. Cô đã vượt qua được là tốt rồi, anh sẽ chúc phúc cho cô.

Mễ Giai mỉm cười ngẩng đầu nhìn anh hỏi, “Hiện giờ mọi chuyện ở công ty vẫn ổn định chứ?”

Chấn Huân gật đầu, “Cũng không tệ”

Anh hỏi cô đáp, cô hỏi anh trả lời, đề tài nói chuyện rất ít nên bầu không khí dần trở nên trầm mặc. Mễ Giai uống một ngụm trà sữa, tìm đề tài nói chuyện, “Làm việc với thư kí mới cũng không tệ phải không?”

Mạc Chấn Huân gật đầu, thành thật nói, “Cũng không tệ, cô ấy có kinh nghiệm hơn cô, hơn nữa làm việc cũng không lơ mơ như cô, rất tốt”. Dứt lời liền tách cà phê lên nhấp miệng, hoàn toàn không chú ý tới người nào đó vẻ mặt đã bắt đầu thay đổi.

Mễ Giai cảm giác đầu đầy hắc tuyến, tức giận nhìn anh, có hơi thất vọng nói, “Anh không thể nói khéo một chút ư”. Thật là, có cần phải nói thẳng ra như vậy không.

Mạc Chấn Huân lúc này mới để ý, nhìn cô bĩu môi, vẻ mặt mất hứng, anh bỗng thấy vui vẻ, bật cười lớn.

Mẽ Giai buồn bực nhìn Mạc Chấn Huân đang cười, cau mày tự nói thầm, “Tôi kém cỏi như vậy sao?”

Cổ nhin cười, Mạc Chấn Huân cố gắng khiến mình trông nghiêm túc hơn, “Không đâu, cô... cô... rất xuất sắc”

“Không cần phải miễn cưỡng, tôi đâu có dễ giận như vậy” Mẽ Giai có chút buồn bực uống trà sữa, cô vốn cảm thấy hơn nửa năm mình làm việc bên cạnh Mạc Chấn Huân là đã rất lợi hại, không nghĩ rằng lại dễ cho người ta ấn tượng là ‘không có kinh nghiệm’, ‘lơ mơ’.

Mạc Chấn Huân lắc đầu cười nhẹ, Mẽ Giai đang cúi đầu nên không để ý trong nụ cười của Mạc Chấn Huân còn mang theo vẻ cứng chiều.

“Mẽ Giai!” La Lệ từ ngoài cửa đi vào, liếc mắt một cái đã nhìn thấy Mẽ Giai, lớn tiếng gọi cô.

Mẽ Giai ngẩng đầu, thấy La Lệ ở phía sau Mạc Chấn Huân, vui vẻ vẫy vẫy tay với cô ấy.

La Lệ bước nhanh đến, vừa định ngồi vào chỗ đối diện Mẽ Giai, lúc này mới chú ý hóa ra Mạc Chấn Huân cũng có mặt. Có chút bất ngờ và ngại ngùng chào, “Mạc tổng”

Mạc Chấn Huân gật đầu với La Lệ, giơ tay nhìn đồng hồ, nói với các cô, “Hai người cứ trò chuyện đi, tôi còn có việc phải đi trước”. Đứng dậy sải bước đến quầy phía bên kia, quay đầu lại chỉ chỉ các cô bên này, sau khi nói gì đó với người phục vụ mới xoay người đi ra cửa.

“Sao cậu lại ngồi với Mạc Chấn Huân?” La Lệ ngồi xuống vị trí của Mạc Chấn Huân, đưa tay cầm tách cà phê chưa uống hết để sang bên cạnh, vẻ mặt nghi hoặc hỏi Mẽ Giai.

“Tớ vừa đến thì gặp anh ấy, nên cùng nhau vào đây ngồi một lát” Giải thích đơn giản, Mẽ Giai đưa tay vẫy phục vụ đến để La Lệ gọi đồ.

La Lệ chọn đồ uống, hai người ngồi trò chuyện về tình hình gần đây. Cẩn thận nhìn Mẽ Giai một hồi, La Lệ mới cau mày hồ nghi hỏi, “Gần đây có phải cậu gây đi không?”

Mẽ Giai mất tự nhiên sờ sờ mặt mình, “Có hả, sao tớ không thấy”

“Không phải là Nghiêm Hạo không cho cậu ăn no đấy chứ?” Cô cảm thấy so với trong trí nhớ rõ ràng Mẽ Giai đã gây đi rất nhiều.

“Đâu có, Nghiêm Hạo đối với tớ rất tốt” Mặc cỡ đồ mặt, nói xong vẻ mặt tràn ngập hạnh phúc.

“Sao tớ thấy cậu gầy hơn lúc trước khi mang thai”. Người ta nói phụ nữ mang thai đều bị phù thũng gì đó, tuy hiện giờ mới 2, 3 tháng nhưng cũng không đến nỗi gầy đến mức này chứ! La Lệ nhẩm tính trong lòng.

Mang thai, một từ khiến Mẽ Giai cảm thấy đau đớn, nỗi đau giấu sâu tận đáy lòng lại dần dần bị khơi lên, khuôn mặt tươi cười thoáng chút ảm đạm, ánh mắt không còn tự nhiên, để lộ ra bị thương.

La Lệ cũng nhận ra được sự thay đổi của Mẽ Giai, tuy rằng bình thường cô có hơi tùy tiện, nhưng sự tinh tế của người phụ nữ cô tuyệt đối không thiếu, thấy Mẽ Giai như vậy, La Lệ lo lắng hỏi, “Cậu sao vậy?”

Mẽ Giai cố gắng khiến bản thân bình tĩnh lại, mạnh mẽ tươi cười, ra vẻ không thềm để ý đáp, “Đứa bé... không còn nữa”. Vẻ mặt có chút cứng ngắc, nụ cười kia so với khóc lóc còn khó coi hơn.

La Lệ trợn mắt nhìn Mẽ Giai, không dám tin những gì mình nghe được, “Tại sao?... Đã xảy ra chuyện gì?”

Mẽ Giai uống trà sữa từng ngụm từng ngụm, làm cho bản thân bình tĩnh lại. Ngẩng đầu nhìn khuôn mặt kinh ngạc của La Lệ, mở miệng giải thích...

La Lệ lẳng lặng nghe Mẽ Giai nói xong, nhìn Mẽ Giai, trong mắt có phần thương tiếc quãng thời gian đó, nhưng cũng cảm thấy tức giận và bất mãn về việc Mẽ Giai giấu diếm mình đến tận bây giờ.

“Vì sao không nói sớm cho tớ biết, chẳng phải chúng ta là bạn bè thân nhất sao, tuy rằng tớ không làm được gì nhưng ít nhất tớ sẽ an ủi cậu” La Lệ bất mãn lên án.

“Tớ... Tớ không cố ý, khoảng thời gian đó xảy ra rất nhiều chuyện, trong nhà vô cùng rối loạn”. Nghĩ rằng La Lệ tức giận nên Mẽ Giai vội vàng nắm tay cô ấy giải thích. Có điều, cô thật sự không muốn La Lệ vì mình mà lo lắng.

Kỳ thực La Lệ không cam lòng trách cứ Mẹ Giai, cô biết đứa bé không còn khiến Mẹ Giai rất đau khổ, chỉ là cô đau lòng cho cô ấy, nếu cô biết Mẹ Giai sinh non thì quãng đường gian nan nhất trong cuộc đời này cô chắc chắn sẽ đi cùng cô ấy. Nhìn Mẹ Giai nói nghiêm túc, “Về sau cậu nhớ cho kỹ, bất kể là xảy ra chuyện gì cũng đều phải nói với tớ, chúng ta là bạn thân nhất”

Mẹ Giai gật gật đầu, đối với cách nói hai người là bạn thân nhất, cho tới bây giờ cô chưa từng hoài nghi.

La Lệ thở dài, “Tớ thật sự không nghĩ cha chồng cậu lại là người như vậy”. Đã lớn tuổi như vậy rồi mà lại có đứa con chỉ đáng tuổi cháu mình, nghe xong cũng khiến người ta không thể tưởng tượng được, cảm giác còn hơn cả trong phim Hồng Kông.

“Đừng nói là cậu, đến bây giờ tớ cũng còn cảm thấy tất cả chuyện này thật khó tin, tớ vẫn luôn nghĩ rằng cha chồng là một người hiền lành, giống như cha tớ, nhưng chẳng ai có thể ngờ được” Mẹ Giai lắc đầu thở dài, cho dù hiện tại cô vẫn cảm thấy không thể như vậy, nhưng báo cáo giám định ADN kia đã chứng minh không thể như vậy là sai.

La Lệ nhấp một ngụm cà phê, có chút cảm khái, “Cũng khó trách mẹ chồng cậu phản ứng mạnh như thế, nếu đổi lại là tớ, tớ nghĩ tớ nhất định sẽ điên mất”

“Đúng vậy! Chuyện này quả thực là một đả kích lớn, khiến bà vô cùng đau khổ, vốn tưởng rằng mình có cháu nội, thoáng trong nháy mắt, hóa ra đứa trẻ đó lại không phải cháu mình, mà là con riêng ở bên ngoài của chồng mình, dù có là ai thì cũng đều không thể chấp nhận, hiện giờ bà đã có thể vượt qua, tớ cảm thấy đó là sự cố gắng không dễ dàng gì đối với bà”. Mẹ Giai hi vọng rằng những chuyện sau này sẽ đều tốt đẹp, thật ra cuộc sống không cần thiết phải quá đặc sắc hay sôi động, giản dị và hạnh phúc mới làm cho người ta hâm mộ.

Dường như bầu không khí dần trở nên không thoải mái, La Lệ vội vàng chuyển đề tài, “Ái chà, được rồi, được rồi, không nhắc tới những chuyện không vui nữa, để tớ nói cho cậu biết một tin vui”. Về mặt La Lệ tươi cười ngọt ngào, không khoa trương, dường như ngay cả ánh mắt cũng đang cười.

“Tin vui gì thế?” Mẹ Giai nghi hoặc nhìn La Lệ, có chút tò mò với lời nói của cô ấy.

La Lệ cười mờ ám, vươn tay phải quơ quơ trước mặt Mẹ Giai, lúc này cô mới để ý ngón áp út tay phải của La Lệ không biết từ khi nào đã có thêm một chiếc nhẫn kim cương chói mắt, mặt kim cương không quá lớn nhưng tuyệt đối đủ long lanh.

Mẹ Giai mở to hai mắt, cầm lấy tay La Lệ, có chút kích động, “Cậu... Cậu muốn kết hôn?”

La Lệ vẻ mặt hạnh phúc, đắc ý nói, “Không phải, nhưng Tiểu Thôi cầu hôn tớ, chỉ có điều tớ vẫn chưa đồng ý”. Đưa tay đến trước mặt so tới so lui, chiếc nhẫn này đúng là càng ngắm càng thích, càng nhìn càng thuận mắt.

Thấy vẻ mặt hạnh phúc của La Lệ, Mẹ Giai cười trêu, “Nhìn cậu kìa, nhẫn của người ta cũng đã đeo rồi còn nói chưa đồng ý cái gì, tớ thấy cậu đúng là ra vẻ làm cao”

“Điều đó là đương nhiên, sao tớ có thể để cho anh ấy dễ dàng cưới được tớ” La Lệ đắc ý, vẻ mặt bất giác để lộ ra vui sướng và hạnh phúc ngọt ngào.

“Vậy sao cậu phải vội vàng nhận nhẫn của người ta làm gì, nếu muốn thử thách người ta thì đừng nên nhận chứ” Mẹ Giai cố ý khiêu khích La Lệ.

“Như vậy cũng không được, nếu anh ấy đưa cho người khác thì tớ biết làm sao” La Lệ vội đưa tay che nhẫn, dường như rất sợ sẽ làm mất nó.

Mẹ Giai cười thành tiếng, “Tớ thấy cậu chỉ ước sao gả cho Tiểu Thôi càng sớm càng tốt, còn nói làm cao với giầy vò người ta cái gì”

La Lệ mắc cỡ đỏ mặt, cố tình không thèm nhìn Mẹ Giai, khóe miệng nhếch lên không giấu được ý cười.

Hai người trò chuyện xoay quanh đề tài kết hôn hồi lâu, cuối cùng La Lệ mới thú nhận, thật ra cô chưa nhận lời không phải vì muốn làm khó Tiểu Thôi, chẳng qua là cô vốn sống xa nhà, không có cha mẹ bên

cạnh, hơn nữa kết hôn cũng không phải là chuyện nhỏ, chỉ cần nói đồng ý là xong, mà trước tiên phải thưa chuyện với cha mẹ, sau đó còn phải theo phong tục nhà trai mang sính lễ đến nhà gái cầu hôn.

Ngồi trong quán cà phê gần một tiếng đồng hồ, hai người định tiếp theo sẽ đi dạo phố ngắm đồ, rồi cuộc bây giờ thời tiết cũng đã dần nóng lên, chẳng mấy chốc mùa hè đã tới rồi. Đứng dậy gọi phục vụ tính tiền mới biết thì ra trước khi rời đi Mạc Chấn Huân đã dặn hóa đơn hôm nay sẽ tính vào của anh.

“Không ngờ Mạc Chấn Huân tính tình hơi khó chịu lại là người khá ga lăng” Ra cửa La Lệ bĩu môi nói.

Mễ Giai cười nhẹ không nói, ngược nhìn trời xanh, thời tiết hôm nay thật sự rất đẹp.

La Lệ lại đột nhiên nghĩ đến điều gì, đẩy đẩy Mễ Giai, thần bí nói, “Cậu biết không, Mạc Chấn Huân với cái cô thư kí kia hình như có gian tình”

“Thật không?” Mễ Giai hoài nghi hỏi, Mạc Chấn Huân có quan hệ với cô thư kí kia, cô nhìn thế nào cũng không ra. Lúc này gặp cũng chỉ thấy bọn họ là quan hệ công việc, không có cảm giác có gì mờ ám.

“Mọi người trong công ty đều nói như vậy, Mạc Chấn Huân đối với người ta không có ý gì, nhưng cái cô thư kí kia nhất định là nuôi mộng với anh ta, cậu biết không, cô ấy trông bình thường nhưng trang điểm, ăn mặc đẹp lên là ánh mắt có thể hấp hồn đàn ông. Có lần tớ đi qua văn phòng Mạc Chấn Huân, nhìn thấy bọn họ đang nói chuyện, cậu không biết chứ, bộ ngực của cô ta dường như là dán sát vào người Mạc Chấn Huân”. La Lệ vẫn không thay đổi chút nào, trước kia trong trường học thích tám chuyện, bây giờ ra xã hội lại tám chuyện trong công ty.

“Cho dù bọn họ có quan hệ đi nữa thì đã sao chứ, trai chưa vợ gái chưa chồng, hai bên đều có cảm tình với nhau cũng đâu có gì phải ngạc nhiên” Mễ Giai lơ đãng nói, cô thấy chuyện này không có gì là lạ.

“Đúng là không có gì, chỉ bàn tán lúc rảnh rỗi thôi, có điều nói đi cũng phải nói lại, tớ không có cảm tình lắm với cái cô thư kí mới kia, cô ta rất hay ra vẻ”

Mễ Giai dừng bước, buồn cười nhìn La Lệ, nói mát, “Không phải cậu sợ người ta xinh đẹp như thế sẽ cướp mất anh Thôi của cậu đấy chứ?”

Nghe vậy La Lệ đỏ bừng mặt, lắp bắp nói, “Tớ... Tớ... Tớ đâu có, đối với Tiểu Thôi tớ hoàn toàn yên tâm” Tức giận lườm Mễ Giai, lại nói tiếp, “Hơn nữa tớ rất tự tin vào bản thân mình”

Mễ Giai cười tươi, La Lệ nhìn thế cũng cười theo.

“Được rồi, được rồi, có gì buồn cười chứ, đi thôi, chúng ta đi dạo phố” La Lệ không cười nữa, kéo Mễ Giai đi về phía trước.

Mễ Giai đột ngột ngừng cười, quay đầu nhìn hai người một lớn một nhỏ nắm tay nhau vừa đi qua bên đường, có hơi bất ngờ nhún mày.

75. Chương 75

La Lệ có hơi buồn bực vì Mễ Giai đột nhiên dừng lại, nhìn theo tầm mắt cô, cũng không thấy có gì đặc biệt, mở miệng hỏi, “Sao thế?”

Mễ Giai lấy lại tinh thần, cười cười với La Lệ, “Không có gì, có lẽ là tớ nhìn nhầm”

“Ồ, vậy đi thôi, chúng ta đi dạo một chút xem dạo này có quần áo gì đẹp không” La Lệ vừa nói vừa kéo tay Mễ Giai, Mễ Giai nói thế nào thì cô nghe thế ấy, cũng không suy đoán thêm.

Mễ Giai quay đầu lại nhìn thoáng qua hai người một lớn một nhỏ đã đi xa, nếu cô không nhầm thì rõ ràng là Bạch Lâm đang dắt Nghiêm Nhiên, cô vừa mới chạm mặt Bạch Lâm, cô có thể chắc chắn người phụ nữ đang dắt Nghiêm Nhiên chính là cô ấy, nhưng sao lại là Bạch Lâm? Chẳng lẽ người phụ nữ lúc trước đưa

Nghiêm Nhiên đi cũng là cô ấy sao? Nếu đúng là Bạch Lâm, vậy thì cô ấy và Nghiêm Nhiên có quan hệ như thế nào?

“Mế Giai? Mế Giai?” Thấy mình đã nói một lúc mà Mế Giai vẫn không có phản ứng, La Lệ dứt khoát dừng bước, nhìn Mế Giai nhưu mảy dường như là đang suy nghĩ điều gì.

“Hả?” Tiếng gọi lớn của La Lệ khiến Mế Giai đang suy nghĩ mông lung bỗng giật mình, phục hồi lại tinh thần, ngẩng đầu hỏi La Lệ, “Gì vậy?”. Bởi vì trong đầu chỉ nghĩ đến chuyện của Bạch Lâm và Nghiêm Nhiên nên cô hoàn toàn không nghe rõ La Lệ nói những gì.

“Hóa ra lời nói của tớ với cậu vào tai này rồi ra tai kia, gió thổi qua một cái là hết hả?” La Lệ tức giận nói, cực kì bất mãn khi bị xem nhẹ.

Mế Giai cười làm lạnh, kéo kéo La Lệ lấy lòng, “Tớ nào dám, chỉ mới bắt cần thất thần thôi mà”

“Hừ, có cho tiền cậu cũng không dám” La Lệ ra vẻ tiểu nhân đắc chí.

Hai người cứ nói nói cười cười như vậy đi về phía trước, hưởng thụ khoảng thời gian hiếm hoi được gặp nhau.

Mế Giai nửa nằm trên giường, cầm tạp chí trong tay xem cả đêm mà chẳng vào được gì, trong đầu vẫn còn nhớ đến cảnh tượng đã nhìn thấy lúc chiều, cảm thấy không thể lý giải được, Bạch Lâm và Nghiêm Nhiên sao có thể ở cùng nhau? Nghĩ thế nào cũng không thể thông suốt. Lắc lắc đầu, đang định xuống giường rửa ráy chuẩn bị ngủ thì nghe ngoài cửa có tiếng vang, mở cửa phòng liền thấy Nghiêm Hạo vừa về, cầm cặp tài liệu đứng ở chỗ đổi dép lê gần cửa.

Mế Giai mỉm cười đi tới, đúng lúc Nghiêm Hạo xoay người, thấy cô, hai người nhìn nhau cười. Mế Giai đỡ lấy cặp tài liệu, cầm áo khoác anh cởi ra hỏi, “Anh có đói bụng không, hay em làm cho anh chút đồ ăn khuya?”

Nghiêm Hạo nghĩ nghĩ, buổi tối tiếp khách thật sự là không ăn được gì, cũng có chút đói bụng, gật đầu nói, “Được, làm nhiều một chút, em ăn cùng anh”. Anh vẫn cảm thấy cô rất gây.

Mế Giai mỉm cười gật đầu với anh, “Vậy anh đi tắm trước đi, em làm nhanh thôi” Bỏ cặp tài liệu và áo trong tay xuống, xoay người đi vào phòng bếp.

Lúc Nghiêm Hạo tắm rửa xong đi ra, Mế Giai cũng đang bày đồ ăn, trứng gà đi kèm rau xanh, thịt băm đầy một bát, bên cạnh là chân giò hun khói hồng hồng cắt lát, màu sắc phong phú, trông rất đẹp mắt, mùi hương nồng đậm lan tỏa càng khiến cho người ta có cảm giác thèm thuồng.

Mế Giai dọn xong bát đĩa, Nghiêm Hạo kéo ghế dựa ra ngồi xuống, bưng bát canh nóng trước mặt uống một ngụm, hương vị tuyệt vời như trong tưởng tượng. Rất đói bụng, một bát cơm không tính là nhỏ mà thoáng cái Nghiêm Hạo đã ăn hết sạch, ngay cả canh cũng uống hơn nửa bát.

Mế Giai chỉ ăn vài miếng rồi đẩy đồ ăn trước mặt sang chỗ anh, lắc lắc đầu ra hiệu mình không thể ăn thêm nữa. Nghiêm Hạo nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của cô, nhận lấy, một lần nữa vui đầu giải quyết nốt chỗ thức ăn còn lại.

Mế Giai thỏa mãn nhìn anh, đột nhiên nhớ tới chuyện lúc chiều nhìn thấy Bạch Lâm và Nghiêm Nhiên ở gần ‘Tân Nhã’, mở miệng hỏi, “Hạo, anh có biết người phụ nữ đã dắt Nghiêm Nhiên đi trong băng ghi hình hôm trước không?”

Nghe vậy, Nghiêm Hạo ngừng cúi xuống, nhưng rất nhanh liền khôi phục động tác, uống một ngụm canh, làm như không thèm để ý, “Sao tự nhiên em lại hỏi chuyện này?”

Mế Giai không hề phát hiện ra hành động rất nhỏ đó của Nghiêm Hạo, trái lại tự đáp, “Hôm nay hình như em đã gặp Nghiêm Nhiên và dì của thằng bé trên đường”

Nghiêm Nhiên và dì? Người đó không phải Bạch Lâm? Nghiêm Hạo ngẩng đầu nhìn Mế Giai, vội vàng hỏi, “Em gặp họ ở đâu?”

Mế Giai tuy có bất ngờ khi Nghiêm Hạo kích động như thế, song vẫn là thành thật trả lời, “Ngay gần ‘Tân Nhã’, em và La Lệ đang đi cùng nhau, đúng lúc bọn họ đi từ phía đối diện tới”

“Ồ gần ‘Tân Nhã’. . .” Nghiêm Hạo thì thầm nhấn mạnh.

“Hình như lúc đó Nghiêm Nhiên có đeo cặp sách” Mẹ Giai nhớ lại, cuối tuần còn đi học sao, điều này khiến Mẹ Giai hơi bất ngờ.

Nghiêm Hạo nhíu mày suy nghĩ, Bạch Lâm thường lui tới khu vực gần Tân Nhã, phải chăng cô ta ẩn nấp ở gần đó? Trước khi cô ta bị cảnh sát tìm ra anh phải gặp cô ta một lần mới được, ít nhất anh cũng phải hỏi cho rõ vài nghi vấn của mình về chuyện Nghiêm Nhiên.

“Lần trước anh có nhìn rõ diện mạo của người phụ nữ đã dẫn Nghiêm Nhiên đi không? Sao hôm nay em lại gặp Nghiêm Nhiên đi cùng trưởng phòng Bạch bên công ty anh?” Mẹ Giai cau mày có chút khó hiểu.

“Người phụ nữ lần đó đội mũ lưỡi trai nên anh không nhìn rõ mặt cô ta” Và nốt miếng cơm trong bát, Nghiêm Hạo nói xong đứng dậy thu dọn bát đĩa trên bàn mang tới bồn rửa.

“Em chắc chắn hai người mà em nhìn thấy hôm nay chính là trưởng phòng Bạch và Nghiêm Nhiên” Mẹ Giai bỗng ngẩng đầu khẳng định.

Nghiêm Hạo lau mồm rửa tay, kéo Mẹ Giai vẫn đang ngồi nghĩ ngợi ở bàn ăn lên, “Được rồi, em đừng nghĩ nữa, khi nào gặp trưởng phòng Bạch anh sẽ hỏi rõ cô ta, muộn rồi, về phòng ngủ thôi”

Mẹ Giai gật gật đầu, tùy anh dẫn vào phòng ngủ, cái đầu nhỏ như vẫn còn suy nghĩ điều gì.

Nghiêm Hạo ngồi trong xe, vẽ mặt nghiêm túc nhìn ra bên ngoài. Từ lần trước nghe Mẹ Giai nói đã gặp Bạch Lâm ở gần ‘Tân Nhã’, anh đã phái người tới theo dõi, tin tức báo về đúng là hai ngày nay Bạch Lâm thường xuyên lui tới khu vực này, có mấy lần còn dẫn theo một đứa bé, anh nghĩ đứa bé đó hẳn là Nghiêm Nhiên.

Nghiêm Hạo có phần mất kiên nhẫn nhìn đồng hồ, đã một tiếng trôi qua, Bạch Lâm vẫn chưa xuất hiện, anh đang nghĩ mình có nên rời đi hay không. Chuẩn bị khởi động xe nhưng rồi lại thôi, đã đợi được hơn một tiếng, như vậy đợi thêm 30 phút nữa cũng chẳng mất gì.

Nhưng Nghiêm Hạo đợi một mạch tới gần ba tiếng, ngay khi nhẫn nại của Nghiêm Hạo đã cạn kiệt thì Bạch Lâm đội mũ lưỡi trai, mặc một bộ đồ thể thao đi ra từ một con ngõ nhỏ. Thấy cô ta cuối cùng cũng xuất hiện, Nghiêm Hạo nhanh chóng mở cửa xe, đi về phía mục tiêu anh chờ đợi đã lâu.

Khi Bạch Lâm còn đang suy nghĩ lát nữa đón Nghiêm Nhiên rồi xem tối nay sẽ ăn gì, đột nhiên bị một bóng người chắn đường, cau mày ngẩng đầu, lúc thấy khuôn mặt tuấn tú nghiêm túc lạnh lùng của Nghiêm Hạo cô có chút ngây dại, kinh ngạc và bất ngờ qua đi, điều duy nhất cô nghĩ đến là chạy trốn, nhưng Nghiêm Hạo đã sớm đoán được động tác kế tiếp của cô ta, trước khi Bạch Lâm kịp phản ứng, anh đã nhanh chóng bắt lấy cánh tay cô ta.

“Anh. . . Buông tôi ra” Bạch Lâm hoảng sợ muốn giãy dụa thoát khỏi anh, nhưng sức lực của đàn ông và phụ nữ luôn có sự chênh lệch rất lớn, vậy nên cho dù Bạch Lâm có giãy dụa phản kháng thế nào cũng đều phí công.

“Tôi sẽ gác chuyện cô lấy trộm công quỹ của công ty sang một bên, nhưng chúng ta vẫn cần phải nói chuyện một chút, Tô Lâm” Nghiêm Hạo âm trầm mở miệng, giọng điệu tuy rằng rất bình tĩnh nhưng giờ phút này Bạch Lâm nghe được lại cảm thấy không rét mà run.

“Tôi. . . Tôi không biết anh đang nói gì” Giọng điệu của Bạch Lâm có phần chột dạ.

Nghiêm Hạo cười lạnh, “Cô nghĩ là tôi không biết cô đã dẫn Nghiêm Nhiên đi ư? Hay cô cho rằng tôi không thể điều tra được gì về cô, không thể điều tra được cô chính là em gái của Tô Tuyết?”

“Anh. . .” Bạch Lâm quay đầu, trừng mắt nhìn anh, trong mắt tràn đầy lửa giận.

Nghiêm Hạo nhìn xung quanh nói, “Tôi không nghĩ rằng đây là nơi thích hợp để nói chuyện, hơn nữa có lẽ cảnh sát cũng đang truy lùng cô”

Bạch Lâm cắn hận lườm anh, dùng sức thoát khỏi tay Nghiêm Hạo, đi về phía quán cà phê gần đó.

Hai người tìm một vị trí khuất trong quán cà phê ngồi xuống, tự giác ngồi đối diện nhau.

“Tôi cứ nghĩ anh muốn tống tôi vào tù càng nhanh càng tốt, thật không ngờ chúng ta còn có thể gặp mặt rồi lại cùng ngồi uống cà phê”. Dù sao cũng đã bị anh ta bắt được, Bạch Lâm đành cam chịu số phận, thái độ cũng không thay đổi, dù sao chuyện kế tiếp không phải mình nói không muốn là có thể không xảy ra.

“Giao cô cho cảnh sát chỉ là chuyện sớm muộn, song tôi muốn hỏi rõ cô vài điều trước đã” Nghiêm Hạo không quanh co lòng vòng, nói thẳng vào vấn đề.

Bạch Lâm liếc mắt nhìn anh, tự nhiên nhấp một ngụm cà phê thơm nồng, có lẽ là biết mình có phản kháng cũng không được, cho nên hiện tại không còn hoảng hốt sợ hãi như lúc mới gặp.

“Vì sao cô đưa Nghiêm Nhiên đi?” Mắt ưng nhìn chằm chằm cô ta, Nghiêm Hạo mở miệng hỏi.

Bạch Lâm tao nhã nhấp một ngụm cà phê, cười lạnh, “Nghiêm tổng nhanh trí như vậy mà không đoán được mục đích tôi đón Nghiêm Nhiên về sao?” Cô không nghĩ là Nghiêm Hạo không đoán được.

“Cô thật sự rất thông minh, kế hoạch của cô cũng đã gần thành công, chỉ là tôi quả thực không hiểu sao cô lại không rời khỏi Thượng Hải?”. Nếu theo suy đoán lúc trước của anh thì hẳn là cô ta đến đón Nghiêm Nhiên rồi trốn khỏi Thượng Hải mới đúng, chứ không phải đến bây giờ vẫn ẩn nấp ở đây.

Bạch Lâm nhìn anh không trả lời, đúng là cô đã định rời khỏi Thượng Hải, nhưng bệnh tình của chị đột nhiên chuyển biến xấu đi khiến cô không thể không lưu lại, đợi bệnh tình của chị tốt hơn cô mới tính đến chuyện rời khỏi đây.

“Tôi cũng thật sự không nghĩ anh lại là kẻ máu lạnh vô tình như vậy, biết rõ con trai mình mất tích mà chẳng có phản ứng gì, thật sự là đủ máu lạnh, đủ vô tình” Bạch Lâm trả lời một cách mỉa mai, hận ý trong lòng càng tăng thêm, hận anh ta có thể trân ái Mã Giai như thế nhưng lại lạnh lùng vô tình với chị và đứa bé, anh ta không xứng đáng làm cha Nhiên Nhiên, càng không xứng đáng để chị phải phát điên vì yêu anh ta.

“Nghiêm Nhiên không phải con tôi” Nhìn cô ta, Nghiêm Hạo âm trầm nói.

“Anh nói dối, Nhiên Nhiên giống anh như vậy, sao có thể không phải là con anh, hơn nữa chính chị cũng đã nói thế” Bạch Lâm có phần kích động nhìn anh nói.

Nghiêm Nhiên vĩnh viễn là nỗi đau trong lòng anh, đến giờ nỗi đau này vẫn còn nhức nhối, một lần nữa hé ra, miệng vết thương lại chảy máu đầm đìa, đau khổ nhắm chặt mắt, cắn răng gằn từng tiếng, “Nghiêm Nhiên không phải con tôi, nó là con của Tô Tuyết và cha tôi”

Ánh mắt Bạch Lâm trừng lớn như chuông đồng nhìn Nghiêm Hạo, nhất thời không nói được câu nào. Lời nói của Nghiêm Hạo khiến cô không có cách nào chấp nhận, anh ta nói thật nực cười, điều này sao có thể, kết quả như vậy cô chưa từng nghĩ tới.

76. Chương 76

Bạch Lâm tròn tròn mắt nhìn Nghiêm Hạo hồi lâu, cuối cùng vẫn không tin lời anh nói là thật, mắt híp lại, nhỏ giọng quỵ quyết, “Nghiêm Hạo, anh thật hèn hạ, lời bịa đặt hoang đường như vậy mà cũng có thể nói ra, không đáng mặt đàn ông”. Không hiểu sao lúc trước chị lại coi trọng anh ta, đúng là mắt không trông.

Nặng nề hít vài hơi, Nghiêm Hạo nghiêm mặt nói, “Nếu có thể, tôi thà rằng Nghiêm Nhiên là con mình, chứ không phải là thân phận khiến tôi cảm thấy xấu hổ và không thể chấp nhận nổi như bây giờ”

“Chỉ là anh muốn trốn tránh trách nhiệm thôi, không lẽ điều chị tôi luôn miệng nói lại sai hay sao?” Bạch Lâm oán hận trừng mắt lớn giọng.

Nghiêm Hạo đau đớn nhắm chặt mắt, hai tay nắm chặt thành quyền, kìm nén tức giận và bất mãn trong lòng, “Nếu có thể tôi cũng hi vọng báo cáo giám định AND có vấn đề, nhưng không, bác sĩ nói tỷ lệ chính xác đến hơn 90%, chắc chắn không sai, hơn nữa nếu tính thời gian, Nghiêm Nhiên cũng không thể là con

tôi, năm đó tôi chia tay Tô Tuyết đi Mỹ du học, lúc quay về đã là 1 năm rưỡi sau, cô xem Nghiêm Nhiên sao có thể là con tôi, trừ phi nó nằm ngốc trong bụng Tô Tuyết hơn 1 năm, cô cảm thấy có thể như vậy không?” Nghiêm Hạo càng nói càng kích động, nói xong lời cuối gần như quát lên.

Bạch Lâm hít thở mạnh, ngực phập phồng, khuôn mặt vì quá giận dữ mà đỏ bừng, vô cùng phẫn nộ, “Tôi không tin những lời xằng bậy của anh”. Làm sao Nghiêm Nhiên có thể là con của Vũ Dương, chị yêu Nghiêm Hạo như thế, thậm chí vì anh ta mà phát điên, yêu như vậy sao có thể thay đổi, hơn nữa đối tượng còn là cha của Nghiêm Hạo, vợ vẫn hết sức, tất cả chuyện này đều do Nghiêm Hạo bịa ra hòng trốn tránh trách nhiệm, thật sự là rất quá đáng.

“Tin hay không tùy cô, có điều xem ra cô cũng không biết chuyện giữa chị cô và cha tôi năm đó” Nghiêm Hạo cố gắng ổn định lại cảm xúc của bản thân. Vốn đi tìm Bạch Lâm là muốn hỏi rõ về mối quan hệ giữa cha và Tô Tuyết năm đó, nhưng hiện giờ xem ra cô ta cũng không biết, Tô Tuyết đã chết, cha cũng đi rồi, chuyện năm đó đành để thời gian vùi lấp, như vậy cũng tốt, chuyện này cũng chẳng về vang gì, không cần nhắc tới nữa.

“Anh còn mặt mũi nói chuyện năm đó, chị tôi thật sự là có mắt như mù nên mới yêu người như anh”. Nhớ tới cảnh ngộ chị đang gặp phải, hằng ngày ở trong bệnh viện cãi nhau với mấy bệnh nhân khác, bây giờ ngay cả mình đến thăm chị cũng không nhận ra nữa, phải biết rằng hai người là chị em tốt nhất! Nhưng dù vậy trong lòng chị lại chưa từng quên Nghiêm Hạo, đến giờ vẫn một lòng nghĩ tới anh ta, thấy ai cũng ôm người ta nói “Nghiêm Hạo đừng rời xa em”, người ngoài không thể hiểu được khi cô nhìn cảnh tượng đó đã đau lòng đến mức nào, hơn nữa người đàn ông này một chút cũng không đáng để chị phải như thế, nghĩ đến đây Bạch Lâm không thể nào nguôi giận. Sao anh ta có thể nói thoải mái như vậy, không hề cảm thấy áy náy.

“Nếu năm đó cô ấy không phản bội tôi, tôi cũng đã từng nghĩ rằng chúng tôi rất hạnh phúc, tôi cũng đã từng nghĩ rằng chúng tôi có thể nắm tay nhau đi mãi, là cô ấy tự tay phá hủy tình cảm của chúng tôi, phá hủy tất cả giữa chúng tôi” Ngữ khí trầm thấp do đè nén cảm xúc chân thực, Nghiêm Hạo nắm chặt hai tay, bởi vì tức giận nên trán nổi đầy gân xanh. Nghĩ lại năm đó vừa đẩy cửa đi vào anh đã trông thấy tất cả, lúc đó Nghiêm Hạo bỗng thấy mình như một thằng ngốc, toàn tâm toàn ý yêu người ta, kết quả nhận được lại là một hình ảnh dơ bẩn không thể chịu nổi như vậy, hiện giờ nhớ lại trong lòng vẫn còn co rút đau đớn.

“Không thể nào, chị tôi yêu anh thế nào tôi rõ hơn ai hết, sao chị ấy có thể phản bội anh, nhất định là anh phong lưu khắp chốn mới khiến chị tôi đau lòng” Bạch Lâm lớn tiếng lên án. Nghĩ đến chị mình bị người đàn ông này bức điên, bảo cô làm sao có thể tin rằng chị là người đã phản bội trước, tuyệt đối không thể, tất cả đều chỉ là lý do mà người đàn ông này bịa ra hòng trốn tránh trách nhiệm.

“Đủ rồi, tôi nghĩ giữa chúng ta thật sự không còn gì để nói, tôi sẽ gọi điện báo cảnh sát, dấu sao chuyện cô phạm pháp là không thể thay đổi, hơn nữa ‘Vũ Dương’ cũng sẽ khởi tố cô, lấy lại thứ vốn thuộc về công ty, cô phải chịu toàn bộ trách nhiệm” Nghiêm Hạo mặt trầm xuống, giọng điệu không có lấy một chút ấm áp, đã không thể hỏi được chuyện muốn hỏi, có nói với cô ta nữa thì cũng vô ích, hơn nữa anh không muốn phải nhớ lại mọi chuyện, vết thương vẫn còn đó, bởi vì sự xuất hiện của Mễ Giai mà kết vảy chưa được bao lâu, anh không muốn rạch nó ra nữa, sẽ lại càng đau đớn thêm.

“Đàn ông các anh luôn vô tình như vậy, anh không biết chị tôi năm đó đã thương đến mức nào đâu, một người mang thai đến khám ở bệnh viện, người ta hỏi chị sao ông xã không tới, anh có biết lúc đó chị ấy xấu hổ thế nào không? Còn không cẩn thận suýt chút nữa là ngã sắp xuống, vậy mà chẳng có ai đỡ. Anh ở đâu? Anh đang làm gì? Cứ thế bỏ mặc người phụ nữ đang mang thai con mình, cho tới bây giờ cũng không quay lại nhìn chị ấy lấy một lần. Nhưng cũng trách chị tôi quá ngốc, đến giờ vẫn chưa nhận rõ bộ mặt thật của anh, thậm chí chị ấy còn chưa từng trách anh, trong lòng lúc nào cũng chỉ nhớ đến anh, tôi cảm thấy không đáng thay chị, yêu phải một kẻ lòng lang dạ sói” Bạch Lâm kích động đến mức thiếu chút nữa là cầm tách cà phê trên bàn hất lên người Nghiêm Hạo.

Nghiêm Hạo híp mắt nhìn Bạch Lâm, suy nghĩ về lời nói của cô ta theo hướng khác, cô ta nói đến giờ trong lòng Tô Tuyết vẫn nhớ kỹ anh, nhưng lúc trước Nghiêm Nhiên lại bảo Tô Tuyết đã chết, một người chết làm sao có thể nhớ anh? Là Nghiêm Nhiên nói dối hay là Bạch Lâm muốn giấu diếm điều gì nhưng vừa nãy lại lỡ miệng nói ra? Nghĩ vậy, Nghiêm Hạo nghiêng người về phía trước giữ chặt tay Bạch Lâm, con người đen nhìn cô ta chăm chăm, ánh mắt mang vẻ nguy hiểm, “Cô có ý gì?” Tô Tuyết chưa chết?

“Buông ra....” Bạch Lâm giãy dụa muốn thoát khỏi sự kiềm chế của anh, nhưng hiển nhiên mấy động tác đó đều dư thừa, Nghiêm Hạo nhìn chăm chăm khiến cô có một cảm giác áp bức vô hình, không thể thoát ra lại càng thêm sợ hãi. Hành động bị hạn chế, Bạch Lâm cũng chỉ còn biết mạnh miệng, “Ý tôi chính là anh là đồ lòng lang dạ sói, anh nghe không rõ sao?”

“Nói cho rõ ràng, Tô Tuyết còn sống phải không?” Nghiêm Hạo nhìn chăm chăm cô ta, giọng điệu nghiêm khắc lạnh lẽo.

“Tôi thấy anh chỉ mong sao chị tôi chết quách đi” Bạch Lâm nhìn anh, nghiêng rằng nghiêng lợi nói, hận không thể cắn chết Nghiêm Hạo.

Bọn họ tranh cãi kịch liệt khiến mọi người chú ý, hiện tại cũng đã gần tới giờ tan tầm, tiệm cà phê càng lúc càng đông khách, nhân viên cửa tiệm có lẽ sợ bọn họ tranh cãi sẽ ảnh hưởng tới những khách hàng khác, sợ hãi đi đến nói, “Làm phiền... Anh chị nhỏ tiếng một chút, không nên làm phiền tới những người khác dùng cơm”

Nghiêm Hạo quay đầu, ánh mắt lạnh lùng tới mức có thể khiến đối phương đóng băng, người phục vụ khiếp sợ cười gượng xoay người bước nhanh đi.

Chờ phục vụ đi khỏi, Nghiêm Hạo lại chuyển ánh mắt về phía Bạch Lâm, giọng điệu lạnh lùng không cho phép cự tuyệt, “Tô Tuyết ở đâu? Tôi muốn gặp cô ấy!”

Bạch Lâm cũng bị ánh mắt sắc bén của anh dọa sợ, tránh né không dám nhìn, “Tôi... tôi sẽ không cho anh gặp chị ấy, tôi càng không cho phép anh làm chị ấy tổn thương lần nữa”

Nghiêm Hạo tăng thêm lực, “Nói cho tôi biết cô ấy ở đâu? Tôi có chuyện muốn hỏi rõ cô ấy”. Tô Tuyết vẫn còn sống, đã vậy kiểu gì anh cũng phải hỏi cho ra nhẽ chuyện năm đó, quan hệ giữa cô ấy và cha, sao lại có Nghiêm Nhiên, tất cả chuyện này anh đều phải biết.

“Anh.... Anh buông tay, tôi sẽ không nói cho anh, cả đời này anh cũng đừng mong gặp lại chị ấy” Bạch Lâm trừng mắt đáp trả.

“Cô cho là cô không nói thì tôi thật sự không tra ra được ư? Tôi có thể biết cô là em gái Tô Tuyết, đương nhiên cũng có cách để biết Tô Tuyết đang ở đâu” Nghiêm Hạo tức giận buông mạnh tay cô ta, lạnh lùng nói.

Tay Bạch Lâm bị Nghiêm Hạo vô tình đập vào bàn, đau đớn kêu thành tiếng. Ngắc đầu định nói gì đó, chợt di động trong túi vang lên, lấy ra xem, là giáo viên của Nghiêm Nhiên gọi tới. Lúc này Bạch Lâm mới nhớ mình đang định tới trường Nghiêm Nhiên đón thằng bé tan học, nhưng vì sự xuất hiện đột ngột của Nghiêm Hạo mà quên bống mất, nghĩ đến Nhiên Nhiên sốt ruột chờ ở trường, vội vàng nghe điện, “Vâng, thầy Lâm”

“Cô Bạch, sao hôm nay cô vẫn chưa tới đón Nhiên Nhiên, hiện giờ học sinh trong trường đều đã về hết rồi” Giáo viên của Nhiên Nhiên nói.

“Ngại quá, rất xin lỗi thầy, tôi vừa có chút chuyện, giờ tôi lập tức tới ngay, phiền thầy Lâm ở lại với Nhiên Nhiên thêm chút nữa” Bạch Lâm áy náy.

“Được rồi, vậy cô đến nhanh đi, tôi sẽ đợi cùng Nghiêm Nhiên, cô yên tâm” Thầy Lâm nói.

“Cảm ơn thầy, cảm ơn thầy!” Bạch Lâm nói lời cảm ơn rồi cúp điện thoại, quay đầu cảm tức nhìn Nghiêm Hạo, “Tôi không dây dưa với anh nữa, về phần chị tôi đời này anh đừng nghĩ đến việc gặp lại chị ấy, tôi sẽ không để anh tới quấy rầy chị ấy đâu”

“Cho dù cô không nói tôi cũng sẽ có cách tìm ra Tô Tuyết, tôi khuyên cô nên sớm tự thú đi” Nghiêm Hạo tốt bụng khuyên nhủ.

“Hừ” Bạch Lâm hừ lạnh một tiếng rồi xoay người rời đi.

Nghiêm Hạo thở dài một hơi, có chút mỏi mệt day day mi tâm, thì ra Tô Tuyết chưa chết, anh nên đi tìm cô hỏi rõ ràng, hỏi về chuyện của cô và cha năm đó. Ngắc đầu đứng dậy chuẩn bị rời đi, không ngờ lại trông thấy Mạc Chấn Huân ngồi ở bàn bên cạnh, Mạc Chấn Huân mặt không biểu cảm theo dõi anh, ánh

mắt vừa vắn chạm nhau. Anh ta đến từ lúc nào? Nghiêm Hạo tự hỏi trong lòng.

77. Chương 77

Mạc Chấn Huân mặt không biểu cảm nhìn Nghiêm Hạo, bởi vì tâm trạng buồn bực, vẽ phác thảo sơ đồ cả một ngày mà không có cái nào vừa ý nên anh ra đây ngồi một chút, không nghĩ lại được chứng kiến một màn như vậy.

Mạc Chấn Huân đến hồi lâu, nhìn bọn họ cù cựa cù nhằng, anh không biết rốt cuộc bọn họ tranh cãi vấn đề gì, nhưng theo lời họ nói thì ít nhất anh có thể nghe ra tâm điểm của cuộc trò chuyện này có liên quan đến người phụ nữ tên Tô Tuyết kia.

“Thật trùng hợp” Nghiêm Hạo đứng một bên mở miệng trước.

“ ‘Tân Nhã’ ở phía đối diện” Mạc Chấn Huân hờ hững, không nóng không lạnh, thái độ có phần xa cách.

Nghiêm Hạo quay đầu nhìn ‘Nội thất Tân Nhã’ ở cao ốc đối diện, lạnh lùng cười nhẹ, “Vậy không quá rầy” Dứt lời xoay người định rời đi.

“Nếu không ngại, tôi muốn mời anh một tách cà phê” Không nhìn anh, Mạc Chấn Huân nhàn nhạt mở miệng, lời mời cũng không nhiệt tình, giống như Nghiêm Hạo đồng ý hay không cũng không quan trọng.

Nghiêm Hạo đang định bước đi liền dừng lại, suy nghĩ một chút, xoay người ngồi xuống trước mặt anh ta, “Nói đi, anh muốn nói gì với tôi”

“Không muốn uống chút gì sao?” Tránh né vấn đề của anh, Mạc Chấn Huân hỏi ngược lại.

“Tôi không nghĩ rằng anh thật sự chỉ đơn giản là muốn mời tôi uống cà phê” Nghiêm Hạo nhìn anh ta, giọng điệu bình tĩnh.

Mạc Chấn Huân khẽ nhấp một ngụm cà phê, nhíu mày nói, “Sao lại không thể”

“Nếu anh chỉ mời tôi uống cà phê mà không có gì muốn nói thì xin lỗi, tôi có việc phải đi trước” Nghiêm Hạo tuy ngoài miệng nói vậy nhưng không có ý đứng dậy rời đi.

Mạc Chấn Huân nhìn Nghiêm Hạo, con người đen sâu thẳm như muốn nhìn thấu anh, hồi lâu mới mở miệng, “Tôi muốn nói, chỉ cần anh có một giây lơ đãng, làm tổn thương Mễ Giai, tôi sẽ đoạt cô ấy đi không chút do dự” Giọng điệu vững vàng, lời nói đầy tính uy hiếp.

Nghe vậy, Nghiêm Hạo mỉm cười, nhưng chỉ giây sau đã lập tức thu hồi nụ cười, mắt ưng sắc bén nhìn chằm chằm Mạc Chấn Huân, đưa mặt về phía trước, âm trầm nói, “Tôi nghĩ, anh vĩnh viễn cũng không có cơ hội đó đâu” Nói xong cũng không đợi anh ta trả lời, đứng dậy bình tĩnh rời đi.

Nhìn bóng lưng Nghiêm Hạo rời đi, Mạc Chấn Huân thần nhiên thu hồi tầm mắt. Anh có thể cam đoan Mễ Giai sẽ hạnh phúc, tôi cũng tuyệt đối đủ hào phóng chúc hai người hạnh phúc, Mạc Chấn Huân thầm trả lời Nghiêm Hạo.

Mễ Giai cảm thấy rất rõ hôm nay Nghiêm Hạo có hơi khác thường, về nhà tương đối sớm so với bình thường, sắc mặt không hề vui vẻ, ngay cả lúc ăn cơm cũng mang vẻ tâm sự nặng nề không yên, mới cơm nước xong đã nhốt mình trong thư phòng.

Mễ Giai bưng một ly trà sâm an thần mở cửa đi vào, mùi khói thuốc đầy phòng khiến cô không vui nhăn mày. Nghiêm Hạo đứng bên cửa sổ, không bật đèn, ánh trăng xuyên qua cửa kính làm hình bóng anh kéo dài, điều thuốc trên tay anh vẫn đang cháy dở.

Tách một tiếng, Mễ Giai đưa tay bật công tắc đèn ở cạnh cửa, đột nhiên có ánh sáng khiến Nghiêm Hạo chói mắt, vội đưa tay che lại mới dần thích ứng, quay đầu thấy Mễ Giai đang bưng trà sâm vào. Mễ Giai đặt trà sâm lên bàn, sau đó đi đến gần Nghiêm Hạo, chau mày đưa tay cầm lấy điều thuốc, dụi vào gạt tàn.

“Em còn tưởng anh vào xử lý việc công ty chưa hoàn thành, hóa ra là anh đem thư phòng thành phòng hút thuốc” Mễ Giai tức giận nhìn anh, “Nói, có phải anh thường hay trốn em đến thư phòng hút thuốc, đã bảo thuốc lá có hại cho sức khỏe mà cứ thích hút” Mễ Giai bĩu môi, mắt hững hờ đắm đắm vào lồng ngực rắn chắc kia.

Nghiêm Hạo cười cười cầm tay cô đưa lên miệng hôn, sau đó tựa đầu vào vai cô, rồi lại rút tay ra nhẹ nhàng kéo cô vào trong lòng, từ từ ôm lấy, làm cô hoàn toàn ở trong lòng anh.

“Anh sao vậy?” Mễ Giai thân thiết hỏi, tay chậm rãi xoa lưng anh, “Công việc không thuận lợi ư?” Nhìn bộ dáng đầy tâm trạng của anh, Mễ Giai suy đoán.

Nghiêm Hạo không nói gì, cúi đầu chôn sâu ở cổ cô, cuộc nói chuyện với Bạch Lâm lúc chiều, rồi sự uy hiếp vô vị của Mạc Chấn Huân, tất cả những việc này khiến anh buồn bực, về nhà thấy Mễ Giai cũng không thể cười nổi một cái, sợ cảm xúc của bản thân sẽ ảnh hưởng đến cô nên mới rầu rĩ tự nhốt mình trong thư phòng hút thuốc.

Anh trầm mặc làm Mễ Giai càng lo lắng, “Có phải công ty lại xảy ra chuyện gì rồi không?”

Nghiêm Hạo ngẩng đầu đáp, “Không có chuyện gì, chỉ là tâm trạng anh hơi buồn bực”

“Muốn nói ra không? Có lẽ em có thể chia sẻ cùng anh?” Mễ Giai nhìn anh nói nghiêm túc.

Nghiêm Hạo cười nhẹ, lại ôm lấy nói bên tai cô, “Anh chỉ muốn chia sẻ niềm vui với em, nhìn em phiền não là chuyện anh không muốn nhất”

“Nhưng đã là vợ chồng thì nên cùng nhau chia sẻ, dù là hạnh phúc hay đau khổ” Mễ Giai không đồng ý với anh, cô biết anh muốn đem lại cho cô những điều tốt đẹp nhất, không muốn cô phải chịu bất kì tổn thương nào, nhưng cô là một người tham lam, cô muốn tất cả của anh, cô không chỉ cần vui vẻ hạnh phúc anh mang lại mà còn muốn cùng anh chia sẻ những chuyện phiền não không vui.

“Anh không sao, thật đấy” Nghiêm Hạo buông cô ra, nâng mặt cô lên nói nghiêm túc, “Nếu thật sự có chuyện gì anh nhất định sẽ nói với em, nếu anh có thể tự giải quyết, anh không muốn em cũng phiền lòng, được không?”

Mễ Giai nhìn anh hồi lâu, đột nhiên nghiêng người về phía trước đưa tay ôm mặt anh, dâng lên đôi môi mình, hôn anh.

Nghiêm Hạo chỉ hơi sững sốt một giây, rồi đưa tay đỡ lấy gáy cô chuyển từ bị động thành chủ động, làm nụ hôn càng sâu thêm.

Hồi lâu Nghiêm Hạo mới buông cô ra, anh lưu luyến hôn nhẹ lên đôi môi kiều diễm đỏ mọng, sau đó ôm Mễ Giai vẫn đang thở gấp vào lòng.

Mễ Giai ở trong ngực anh điều chỉnh lại hô hấp của mình, đưa tay vòng qua thắt lưng anh, có chút hờn dỗi dựa vào anh bất mãn than thở, “Toàn mùi thuốc lá, thật khó chịu”

Nghiêm Hạo cười khê, thuận tay vuốt mái tóc đen nhánh của cô, “Về sau anh sẽ chú ý”

Mễ Giai buông anh ra, nghịch ngợm nhăn mũi, “Em có pha trà sâm, tranh thủ lúc còn nóng anh uống đi” Nói xong nắm tay anh đi đến bàn làm việc.

Nghiêm Hạo mỉm cười để mặc cô kéo đi, hạnh phúc nhẹ nhàng như vậy lại khiến anh cảm thấy rất thỏa mãn.

Nghe tin Tô Tuyết còn sống, Nghiêm Hạo rất bất ngờ, nhưng biết được nơi Tô Tuyết đang ở lại khiến anh vô cùng kinh hãi.

Đỗ xe trước cổng bệnh viện, Nghiêm Hạo cảm thấy hít thở càng lúc càng khó khăn, sao có thể như vậy? Vì sao Tô Tuyết lại ở bệnh viện tâm thần? Hai vấn đề này không ngừng quay vòng vòng trong đầu anh, không ngừng vang bên tai anh, anh nắm chặt vô lăng khiến các đốt ngón tay dần trở nên trắng bệch.

Điều dưỡng viên mang thuốc vào, “Tô Tuyết lấy thuốc”

Người đang trốn ở góc tường chậm rãi quay đầu lại, khuôn mặt đẹp đẽ có phần trắng bệch, đầu tóc rối bù, nhìn chằm chằm điều dưỡng viên vừa mang thuốc vào, từ từ đứng lên, từng bước đi đến gần anh ta, mỉm cười ngây dại, bỗng chốc chạy đến trước mặt anh ta, ôm cổ anh ta, tựa đầu vào ngực anh ta, miệng lẩm bẩm, “Hạo, anh tới rồi, em rất nhớ anh, đừng rời xa em, em ở một mình rất sợ, những người đó đều rất hung dữ, đừng rời xa em, Hạo, em rất nhớ anh, rất yêu anh.... Đừng đi, em rất yêu anh...” Ôm người nọ miệng không ngừng lẩm bẩm.

Điều dưỡng viên đưa thuốc không kiên nhẫn liếc mắt, trong lòng thầm mắng, tình huống này gần như ngày nào cũng diễn ra, thật là. Bực mình kéo người đang dính lấy mình ra, tức giận gắt lên, “Nhìn cho rõ đây, tôi không phải Hạo của cô, đừng có cái kiểu hơi tí là ngã vào lòng tôi như thế”

Tô Tuyết mở to đôi mắt vô tội sững sờ nhìn anh ta, đột nhiên trong mắt lóe lên một tia âm ngoan, oán hận cầm tay anh ta hét lớn, “Đúng, mày không phải Hạo của tao, mày là con đàn bà hư hỏng kia, mày là con đàn bà hư hỏng, trả Nghiêm Hạo lại cho tao, anh ấy là của tao” Vừa dứt lời lập tức xông lên đánh đấm điều dưỡng viên, cuối cùng còn cầm tay anh ta hung hăng cắn một phát.

“A.....” Điều dưỡng viên bị cắn đau đớn kêu lên, giận dữ đưa tay đẩy Tô Tuyết ra, nhìn hai hàng dấu răng chính tề trên cánh tay mình, lại nhìn cô gái vừa bị mình đẩy ra vẫn đang khóc nháo, thật sự là rất muốn giết chết cô ta. Nhưng điều đó cũng chỉ dừng lại ở suy nghĩ, không thể thay bằng hành động thực tế được, “Đúng là con mụ điên” Cầm tức nói xong liền xoay người rời đi, trước khi đi còn không quên đóng cửa sắt lại.

“Mày không được đi, mày không được đi, con đàn bà hư hỏng này, trả Nghiêm Hạo lại cho tao, anh ấy là của tao, trả Nghiêm Hạo lại cho tao...”. Tô Tuyết lao đảo chạy tới cửa, đẩy đẩy song sắt với ra ngoài, hướng bóng lưng kia gào lên.

Nhìn Tô Tuyết điên dại không ngừng kêu gào, trong lòng Nghiêm Hạo hiện giờ không chỉ là chấn động, mà nhiều hơn là đau đớn và thương hại. Người trước mắt này là người mà trước đây mình từng yêu sâu đậm ư? Nghiêm Hạo tự hỏi.

“Gần như ngày nào cô ấy cũng như vậy, cứ nhìn thấy ai là tới ôm người đó nói thương người ta, bất kể là nam hay nữ” Bác sĩ Hứa đứng cạnh Nghiêm Hạo lạnh nhạt mở miệng, tình huống này gần như ngày nào cũng xảy ra, ông sớm đã không còn thấy kì quái, bởi vậy mà cũng không biết đã có bao nhiêu điều dưỡng viên muốn chuyển đi.

“Chuyện đã bao lâu rồi?” Nhìn Tô Tuyết vẫn đang quất tháo, Nghiêm Hạo mở miệng hỏi.

Bác sĩ Hứa lắc đầu thở dài, “Lần đầu tiên phát bệnh là 8 năm trước, sau đó ở bệnh viện gần nửa năm thì bệnh tình của Tô Tuyết mới dần ổn định, có thể khống chế bằng thuốc nên được ra viện, chúng tôi vô cùng vui mừng thay cô ấy, vì bệnh tình đã dần ổn định, thậm chí là có dấu hiệu chuyển biến tốt, mấy tháng tiếp theo chúng tôi bắt đầu giảm bớt lượng thuốc cho phù hợp, nhưng không ngờ hơn 2 tháng trước bệnh tình lại đột nhiên tái phát, hơn nữa còn nghiêm trọng hơn lúc trước” Vừa nói xong liền xoay người đi về phòng làm việc của mình.

“Sao có thể như vậy?” Nghiêm Hạo nhíu mày.

“Loại bệnh này thường bộc phát do người bệnh chịu kích thích từ bên ngoài, nguyên nhân cụ thể còn phải xem xem kích thích đó đối với cô ấy mạnh cỡ nào, nhưng có thể suy rằng hai lần đả kích trước đã vượt quá khả năng chịu đựng của cô ấy” Bác sĩ Hứa giải thích.

“Nghiêm Hạo” Một giọng nói nghiêm khắc vang lên từ phía trước, Nghiêm Hạo ngẩng đầu thấy Bạch Lâm đang đứng trước mặt, giận dữ nhìn anh.

78. Chương 78

“Sao anh lại ở đây?” Bạch Lâm bước nhanh tới, tức giận trừng mắt nhìn Nghiêm Hạo, giọng điệu cảm phần rõ ràng, ánh mắt tràn đầy lửa giận.

Nghiêm Hạo thản nhiên nhìn cô ta, hiện giờ anh không có tâm trí đi tranh cãi với cô ta, anh vẫn còn chấn kinh về Tô Tuyết.

“Anh đi ra cho tôi, đi ngay lập tức, về sau cũng đừng xuất hiện trước mặt chị ấy nữa” Bạch Lâm chỉ tay ra ngoài, quát Nghiêm Hạo.

“Việc này... Cô Bạch” Bác sĩ Hứa đứng một bên nói, “Tôi cảm thấy bệnh tình của Tô Tuyết cần đến sự giúp đỡ của anh Nghiêm, nếu có thể tôi muốn cùng anh Nghiêm tìm hiểu xem năm đó đã xảy ra chuyện gì, nếu tìm được nguyên nhân phát bệnh của Tô Tuyết thì sẽ rất có lợi cho việc điều trị”

Bạch Lâm oán hận nhìn chằm chằm Nghiêm Hạo, “Tôi thấy có mà anh ta ước chị tôi cả đời đều như vậy, thậm chí còn muốn chị ấy chết quách đi cho xong”. Trong mắt Bạch Lâm thì Nghiêm Hạo chính là một kẻ lạnh lùng vô tình, từ sau khi chị thành ra như thế cô lại càng cảm ghét anh ta hơn.

“Tôi chưa bao giờ nghĩ vậy”. Tuy rằng lúc trước Tô Tuyết phản bội khiến anh đau lòng, anh cũng đã từng hận cô đến tận xương tủy, nhưng anh chưa bao giờ nghĩ muốn cô chết hay thành như bây giờ.

“Cô Bạch, chẳng lẽ cô không muốn chị mình tốt lên ư? Chẳng lẽ cô muốn nhìn cô ấy như vậy cả đời sao? Có lẽ anh Nghiêm thật sự có thể giúp chị cô” Bác sĩ Hứa khuyên nhủ.

“Tôi....” Bạch Lâm nghẹn lời, dĩ nhiên là cô hy vọng bệnh tình của chị sẽ tốt lên, đón chị ra viện để hai chị em được sống cùng nhau, chứ không phải ở trong bệnh viện lạnh lẽo này như bây giờ.

Bác sĩ Hứa thấy cô nói không nên lời, biết cô đã bị lời nói của mình tác động, “Trước hết đến phòng làm việc của tôi đã, tôi sẽ nói với hai người về tình trạng của Tô Tuyết một tuần nay” Dứt lời dẫn đầu đi về phía phòng làm việc của mình.

Bác sĩ Hứa nói cho hai người về tình hình của Tô Tuyết trong tuần vừa rồi, so với lúc trước không có chuyển biến mấy.

“Anh Nghiêm, anh có thể kể đôi lời vì sao năm đó anh và Tô Tuyết lại chia tay không? Căn cứ theo tình hình hiện tại của cô ấy, chúng tôi phỏng đoán tinh thần của cô ấy bị rối loạn, đến giờ đã thành suy sụp, hẳn là có liên quan đến chuyện chia tay với anh năm ấy” Bác sĩ Hứa nói với Nghiêm Hạo.

Nghiêm Hạo thở dài một hơi, biểu cảm trầm trọng nói, “Lúc tôi và Tô Tuyết quen nhau là 10 năm trước, sau khi tốt nghiệp Đại học thì tôi đi du học theo sự sắp xếp của gia đình. Khi đó chúng tôi hẹn nhau là chờ sau khi tôi học xong về nước sẽ kết hôn, vì thế nên tôi cố gắng hết sức học hành, gần như cả những ngày nghỉ cũng không về nước, tôi hoàn thành khóa học và lấy bằng tốt nghiệp trong 1 năm rưỡi, tôi đã nghĩ rằng sau khi về nước sẽ lập tức kết hôn rồi sinh con theo đúng như kế hoạch ban đầu, nhưng thật không ngờ lúc tôi trở về lại chứng kiến một màn như vậy, tôi thấy cô ấy...” Nghiêm Hạo dừng lại, hai tay nắm chặt thành quyền, có chút nói không nên lời.

“Sao không nói tiếp, anh nói đi, nói tiếp đi xem nào” Bạch Lâm thúc giục.

“Cô ấy và một người đàn ông lỏa lồ nằm trên giường” Nghiêm Hạo khó khăn mở miệng.

Đột nhiên bốn bề yên lặng, Bạch Lâm nghi ngờ, kinh hãi nhìn Nghiêm Hạo, hiển nhiên bác sĩ Hứa cũng cảm thấy bất ngờ với lời kể của anh.

“Không thể nào, không thể nào, chị tôi yêu anh như vậy, sao có thể làm ra chuyện đó” Bạch Lâm lắc đầu, không thể chấp nhận những lời nói của Nghiêm Hạo, “Anh nói láo, nhất định là anh nói láo. Là anh, nhất định là anh phản bội chị tôi, khiến chị tổn thương nên chị ấy mới mang đứa nhỏ rời đi” Bạch Lâm chỉ tay vào anh lên án, bất giác rơi nước mắt, “Sao anh lại đáng khinh đến mức ấy, lúc này rồi vẫn còn đổ lỗi cho chị tôi”

“Đây là nguyên nhân lúc trước chúng tôi chia tay, hơn nữa đứa bé cũng không phải của tôi”

“Sao lại không phải của anh, Nhiên Nhiên giống anh như vậy, chị tôi cũng luôn miệng nói anh chính là cha của Nhiên Nhiên” Lau nước mắt trên mặt, Bạch Lâm nói.

“Nghiêm Nhiên là con của cha tôi, không phải con tôi” Mặt cứng ngắc, hai tay nắm chặt, khớp xương ma sát với nhau phát ra tiếng răng rắc.

“VẬY...” Bác sĩ Hứa cảm thấy rất bất ngờ, sự tình phức tạp hơn nhiều so với tưởng tượng của ông.

“Không phải... Không phải... Nhiên Nhiên chính là con của anh, anh đừng có nói bậy bạ hòng trốn tránh trách nhiệm, hơn nữa chị tôi không phải ai cũng có thể làm chồng như anh nói, nếu anh còn chút lương tâm, anh dùng mắt nhìn cũng có thể thấy được chị ấy yêu anh đến mức nào”

“Đây là sự thật, cho dù chúng ta khó có thể chấp nhận” Nghiêm Hạo đau đớn nhắm chặt mắt, “Đây cũng là lí do vì sao tôi đến tìm Tô Tuyết, tôi cũng muốn biết rõ chuyện năm đó”

“Không, chắc chắn chị tôi không như anh nói.... Không thể nào...” Hai mắt Bạch Lâm đầm lệ, mông lung lắc đầu, miệng không ngừng lẩm bẩm.

Trong văn phòng trầm mặc, chỉ còn lại tiếng khóc nức nở của Bạch Lâm, bác sĩ Hứa sau khi nghe Nghiêm Hạo kể chuyện cũng sửng sốt hồi lâu, mới đầu ông cũng cho rằng bệnh của Tô Tuyết nhất định là vì tình, đoán rằng người đàn ông cô ấy yêu đã bỏ mặc cô ấy hoặc phản bội cô ấy, còn cô ấy vì yêu quá sâu đậm nên mới tổn thương nặng nề mà trở thành như vậy. Nhưng theo như biểu cảm và giọng điệu của Nghiêm Hạo thì xem ra những gì anh ta vừa nói ắt hẳn là thật. Nếu vậy, rốt cục năm đó Tô Tuyết đã xảy ra chuyện gì? Có lẽ chỉ mình cô ấy biết.

“Bác sĩ Hứa, tôi muốn gặp Tô Tuyết, tôi muốn thử nói chuyện với cô ấy” Trầm mặc hồi lâu, Nghiêm Hạo mở miệng yêu cầu.

“Anh chắc chứ?” Bác sĩ Hứa xác nhận lại.

Nghiêm Hạo gật đầu kiên định.

“Tôi không đồng ý, tôi không muốn chị gặp lại anh, anh chỉ biết gây đau khổ cho chị ấy, tôi không đồng ý” Bạch Lâm lắc đầu kiên quyết, cự tuyệt yêu cầu của Nghiêm Hạo.

Bác sĩ Hứa nhìn cô ta, “Chúng ta nên để anh Nghiêm thử gặp chị cô, tôi thấy chị cô vẫn còn yêu anh ấy, nếu cô ấy có thể nhận ra anh Nghiêm, hoặc chúng ta có thể thông qua anh Nghiêm biết được chuyện xảy ra năm đó, có thể tìm được nguyên nhân, như vậy sẽ giúp ích nhiều cho bệnh tình của cô ấy”

“Nếu chị tôi gặp anh ta lại bị kích thích thì sao? Khó có thể đảm bảo bệnh tình sẽ không nặng thêm” Bạch Lâm hỏi lại, cô không dám mạo hiểm như vậy.

“Nếu không thử thì một nửa cơ hội cũng không có, nếu thử, ít nhất còn có khả năng thành công, cô cũng không muốn cô ấy ngốc nghếch ở trong này cả đời phải không” Nhìn cô ta, bác sĩ Hứa hỏi ngược lại.

Bạch Lâm nhìn ông rồi quay lại nhìn Nghiêm Hạo, đương nhiên là cô không muốn chị mình cứ như thế trải qua nửa đời còn lại.

Bạch Lâm im lặng cam chịu, bác sĩ Hứa đứng dậy nhìn Nghiêm Hạo nói, “Đi thôi, tôi sẽ sắp xếp cho anh gặp Tô Tuyết”

Nghiêm Hạo mở cửa, thấy Tô Tuyết ngây ngốc ngồi ở góc tường, hai tay ôm gối, ánh mắt đờ đẫn nhìn phía trước. Tô Tuyết như vậy khiến lòng Nghiêm Hạo co rút đau đớn, cô gái hồn nhiên mơ mộng năm đó đâu mất rồi? Anh vẫn còn nhớ rõ hình ảnh cô nói cười với mình ngày ấy, vẫn còn nhớ rõ lúc trước động một chút là cô đỏ bừng hai gò má. Nghiêm Hạo đau đớn nhắm chặt mắt, mở mắt ra cố gắng mỉm cười, tiến tới khẽ gọi, “Tuyết Nhi...”. Anh nhớ hồi yêu nhau cô rất thích anh gọi cô như vậy.

Tô Tuyết lẳng lặng quay đầu lại, từ từ chuyển tầm mắt về phía Nghiêm Hạo, cuối cùng nhìn chằm chằm vào anh, không nói gì, đôi mắt to chớp chớp.

“Tuyết Nhi, anh là Nghiêm Hạo, em còn nhớ anh không...”. Thấy cô sững người nhìn mình, Nghiêm Hạo nhún vai hỏi khẽ, giọng điệu dè dặt cẩn trọng.

“Nghiem Hạo?” Tô Tuyết cố nhìn rõ anh, thấp giọng hỏi, giọng điệu như đang xác nhận.

Thấy cô nhận ra mình, Nghiem Hạo liên tục gật đầu, vội nói, “Đúng, là anh, là anh, anh là Nghiem Hạo”

“Hạo...”. Gọi tên anh, Tô Tuyết mỉm cười, từ từ đứng dậy đi về phía anh, không ngờ hai chân ít khi hoạt động trong thời gian dài, bất tri bất giác đã sớm tê dại, vừa định đứng dậy, trên đùi truyền đến cảm giác tê liệt làm cô đứng không vững, hai chân mềm nhũn, cả người lại ngã co quắp trên đất.

“Cẩn thận” Thấy thế Nghiem Hạo vội chạy tới đỡ lấy cô, quan tâm hỏi, “Em không sao chứ?”

Hiện tại Tô Tuyết làm sao nghe được Nghiem Hạo nói gì, vẻ mặt vui mừng nhìn Nghiem Hạo, “Hạo, thật là anh sao, anh tới thăm em ư?”

“Đúng, là anh, anh đến thăm em” Nghiem Hạo dỗ dành, đỡ cô ngồi lên trên giường.

“Sao lâu như vậy anh mới tới thăm em, những người ở đây rất hung dữ, bọn họ đều mắng em” Vẻ mặt Tô Tuyết đau khổ nhìn anh, sau đó uất ức khóc thành tiếng.

“Đừng khóc...” Nghiem Hạo nhẹ đỡ cô, dùng ngón tay dịu dàng lau đi nước mắt trên mặt cô, đau lòng nói, “Không phải anh đến rồi sao”

Tô Tuyết hít hít mũi, cố gắng làm mình ngừng khóc, tủi thân, oán giận nói, “Những người ở đây đều rất hung dữ, bọn họ quát em, còn ép em uống thuốc em ghét, rất độc ác. Hạo, anh dẫn em đi được không, em không muốn ở trong này” Bối bối hờn dỗi như trẻ con.

Vén những sợi tóc lòa xòa của cô ra sau tai, anh đỡ cô như đỡ một đứa bé, “Ngoan, hiện giờ em đang bị bệnh, chúng ta phải chữa bệnh đã, khỏi rồi chúng ta sẽ về nhà”

“Em mà cảm cúm sớm thì tốt rồi” Chơi đùa với góc áo, bối bối, vẻ mặt hoàn toàn giống một đứa trẻ. Đột nhiên nghĩ đến điều gì, Tô Tuyết ngẩng lên nhìn Nghiem Hạo, vẻ mặt trong chốc lát như thay đổi thành một người khác, nhìn anh chăm chăm hỏi, “Lúc trước có phải con đàn bà hư hỏng kia không cho anh tới thăm em, có phải cô ta không muốn cho em về nhà, còn cùng mấy người xấu ở đây nói em có bệnh không được về nhà?”

Nghiem Hạo không kịp phản ứng trước sự thay đổi của cô, luống cuống gọi, “Tuyết Nhi?”

“Nhất định, nhất định là con đàn bà hư hỏng đó” Ánh mắt tràn đầy căm hận.

“Không phải...” Nghiem Hạo vừa định giải thích, đúng lúc này di động đột nhiên vang lên, màn hình hiển thị chữ “Nhà”.

“Là con đàn bà đó gọi, cô ta lại muốn cướp anh khỏi em” Tô Tuyết nhìn chăm chăm di động của anh, không ngừng lẩm bẩm.

Nghiem Hạo còn đang do dự không biết có nên nghe hay không, bỗng nhiên Tô Tuyết nhào tới cướp điện thoại trong tay anh, lập tức ấn nghe, hét vào di động, “Nghiem Hạo là của tao, ai cũng đừng nghĩ cướp anh ấy khỏi tao”

“Tuyết Nhi, đưa điện thoại cho anh” Nghiem Hạo hoảng sợ quát lên, đưa tay định lấy lại di động lại bị Tô Tuyết tránh đi.

“Nghiem Hạo là của tao, Nghiem Hạo là của tao...” Tô Tuyết lớn tiếng tuyên bố, sau đó đột nhiên xoay người si ngốc hỏi Nghiem Hạo, “Hạo, anh yêu em đúng không, anh đã nói chỉ yêu mình em đúng không?”

“Đúng đúng... Ngoan, Tuyết Nhi, đưa điện thoại cho anh trước đã” Nghiem Hạo nhẹ nhàng dỗ dành.

Lời nói của Nghiem Hạo làm Tô Tuyết tươi cười, vẻ mặt đắc ý cười khanh khách.

Nghiem Hạo chọn đúng thời điểm, một tay giữ chặt Tô Tuyết, đoạt lấy di động trong tay cô, “Alo, alo...”. Điện thoại đã sớm ngắt lúc nào không biết.

Nghiem Hạo nhìn di động, trong lòng chỉ mong không phải là Mã Giai.

Mã Giai nhìn điện thoại trong tay, vẻ mặt hoang mang và sợ hãi, thần thờ hồi lâu.

“Mế Giai, Nghiêm Hạo có nói tối nay về ăn không?” Vu Phân Phương từ trong bếp bưng canh ra.

79. Chương 79

“Mế Giai, Nghiêm Hạo có nói tối nay về ăn cơm không?” Vu Phân Phương giúp dì quần gia bưng canh từ phòng bếp ra.

Mế Giai nắm chặt điện thoại, vẫn còn khiếp sợ vì những gì vừa nghe được qua điện thoại, một người phụ nữ nói Nghiêm Hạo là của cô ta, còn nghe thấy Nghiêm Hạo gọi cô ta là Tuyết Nhi rất thân thiết, cô còn nghe cô ta hỏi Nghiêm Hạo có yêu cô ta hay không, Nghiêm Hạo trả lời là có. Người phụ nữ đó là ai? Cô ta và Nghiêm Hạo có quan hệ gì? Mế Giai tự hỏi trong lòng.

Vu Phân Phương dọn canh lên bàn, đợi mãi không thấy Mế Giai trả lời, nghi hoặc nhíu mày gọi, “Mế Giai?”

Chỉ thấy Mế Giai ngơ ngác ngồi trên sofa ở phòng khách, trên tay còn cầm điện thoại, sắc mặt không còn vui vẻ như trước. Vu Nhân Phương lo lắng đi tới, vỗ nhẹ vào vai cô, “Mế Giai...”

Có lẽ do quá tập trung suy nghĩ nên ngay cả khi Vu Nhân Phương đến gần cô cũng không phát hiện, cái vỗ vai này của Vu Nhân Phương mới khiến cô định thần lại, ngẩng lên nhìn bà, “Mẹ, mẹ...”

“Con đang nghĩ gì vậy? Mẹ gọi mấy lần mà không trả lời” Vu Phân Phương hồ nghi nhìn cô hỏi, “Con không sao chứ, sao sắc mặt khó coi như vậy?”

“Không, không có gì đâu mẹ” Bất giác sờ sờ mặt mình, cười gượng gạo, “Thật à?”

Vu Nhân Phương cảm thấy Mế Giai có hơi lạ, lúc này vẫn còn vui vẻ, thế mà vừa gọi điện thoại đột nhiên lại... Chẳng lẽ là cuộc gọi có vấn đề? Đoán vậy, Vu Nhân Phương thử hỏi, “Gọi điện Nghiêm Hạo nói sao?”

“Anh... Anh ấy còn đang họp, tối nay không về ăn cơm, bảo cả nhà cứ ăn trước, đừng chờ anh ấy” Mế Giai nói dối.

“Không phải Nghiêm Hạo nó quên hôm nay là sinh nhật con đấy chứ?” Vu Nhân Phương đoán, nếu thế thì rõ rồi, suy cho cùng có người phụ nữ nào vui vẻ khi chồng mình quên sinh nhật của mình cơ chứ.

“Vâng ạ, anh ấy chẳng nhớ tẹo nào” Mế Giai quay đầu, ánh mắt nhìn sang một bên, vẻ mặt có phần mất mát.

Nhìn biểu cảm của Mế Giai, Vu Nhân Phương cho rằng mình nhất định đã đoán đúng, bèn an ủi, “Con cũng đừng để trong lòng, gần đây công ty xảy ra nhiều chuyện nên nó quên là điều khó tránh khỏi, chờ một thời gian nữa, bảo nó đưa con ra ngoài chơi coi như bồi thường”. Từ sau chuyện Nghiêm Nhiên, thái độ của Vu Nhân Phương với cô đã tốt hơn rất nhiều, có lẽ bà cảm thấy lúc trước Mế Giai sinh non mà bản thân chưa bao giờ đối tốt với cô nên cũng có chút áy náy.

“Con, con không sao” Mế Giai cười nhẹ đứng lên, nói với Vu Nhân Phương, “Mẹ, mình ăn cơm trước đi, không cần đợi Nghiêm Hạo, bảo dì để phần cho anh ấy chút đồ ăn làm đồ ăn khuya là được, không biết tối nay anh ấy về lúc nào đâu”

“Ừ, vậy chúng ta ăn trước, ăn xong con ra ngoài đi dạo với mẹ, lâu rồi mẹ không dạo phố mua quần áo” Vu Nhân Phương nói.

“Vâng, con nghe mẹ”. Mế Giai vô cùng thân thiết khoác tay Vu Nhân Phương đi vào nhà ăn, quay đầu nhìn điện thoại trên sofa, khóe miệng hiện lên chua xót.

Mế Giai nhìn đồng tút to tút nhỏ vừa để xuống trước tủ quần áo, đây đều là đồ tối nay Vu Nhân Phương mua cho cô, bên trong có quần áo váy giày, gần như toàn thân trên dưới đều mua hết, nói là xem như mua quà sinh nhật cho cô. Cô vì cuộc điện thoại chiều nay mà không yên lòng, về đến nhà mới phát hiện hóa ra đã vô tình để Vu Nhân Phương mua ình nhiều đồ như vậy.

Mễ Giai tự nhủ rằng không nên suy nghĩ, nhưng nội dung cuộc điện thoại không ngừng vang lên bên tai cô, cô không ngừng hỏi bản thân rốt cuộc bọn họ có quan hệ gì. Mễ Giai ghét mình khi cứ miên man suy nghĩ như thế, có lẽ không giống như cô nghĩ, có lẽ cô nên chờ Nghiêm Hạo về rồi hỏi rõ ràng mọi chuyện chứ không nên một mình ngồi trong phòng suy đoán lung tung.

Gật hết những suy nghĩ nhiễu nhương kia, Mễ Giai đứng dậy lấy đồ trong túi ra phân loại để đem cất. Mới lấy quần áo ra sắp xếp gọn gàng còn chưa kịp treo vào tủ thì cửa phòng đã bị mở ra, Nghiêm Hạo mang về mặt mệt mỏi rõ rệt, quần áo có vài nếp nhăn, tóc tai cũng hơi lộn xộn.

Mễ Giai thoáng dừng lại, giây sau mỉm cười ra vẻ không có chuyện gì như thường ngày nói với anh, “Anh về rồi” Cũng không ngừng động tác.

Nghiêm Hạo gật đầu, nhìn Mễ Giai anh bỗng cảm thấy không được tự nhiên, anh không rõ cuộc điện thoại ban chiều có phải Mễ Giai gọi đến hay không, nếu là vậy thì anh nên giải thích với cô thế nào. Nhìn chiếc quần áo gọn gàng trên giường, lại nhìn đồng tử giày trên sàn nhà, “Hôm nay em đi dạo phố?”

“Vâng, tối nay em ra ngoài đi dạo với mẹ” Mễ Giai phân vân liệu có nên hỏi anh rõ ràng về cuộc điện thoại lúc chiều hay không.

“Chuyện... Chuyện khi chiều ——” Nghiêm Hạo ngập ngừng nói.

“Hôm nay anh bận lắm ư? Nghe dì nói trước giờ cơm tối có gọi điện cho anh thì anh còn đang họp, gần đây công ty nhiều việc quá à? Sao trễ vậy vẫn đang họp?” Mễ Giai ngắt lời, đột nhiên có chút sợ hãi, rõ ràng lời đã đến miệng mà lúc này lại khó nói ra, chỉ sợ phải nghe điều mà mình không muốn nghe.

“Hả...” Lời nói của Mễ Giai khiến Nghiêm Hạo thoáng sửng sốt, nhưng rất nhanh đã phản ứng kịp, thuận theo lời cô, “Ừ, đúng vậy, gần đây công trình cơ bản đã sắp kết thúc, bọn anh đang chuẩn bị mở một loạt chiến dịch quảng bá tiếp theo”

Sau khi treo quần áo vào tủ, Mễ Giai sững sờ nhìn anh, con người ta là như vậy đấy, có những điều muốn hỏi nhưng lại không đủ can đảm để mở miệng, nhưng từ đáy lòng luôn hi vọng đối phương có thể thành thật với mình, cho dù thật sự xảy ra chuyện đi nữa, chủ động nhận lỗi bao giờ cũng dễ được tha thứ. Mễ Giai không dám hỏi thẳng anh về mối quan hệ với người phụ nữ kia, nhưng cô hi vọng anh có thể chủ động giải thích, dù là lừa dối thì cô vẫn sẽ lựa chọn tin anh. Nhưng anh lại chọn cách giấu diếm, vậy có phải chứng tỏ quan hệ giữa anh và người phụ nữ đó không bình thường?

Hồi lâu Mễ Giai mới gật đầu, khẽ mở miệng, “Ừm, anh ăn gì chưa, em có bảo dì để phần anh chút đồ ăn, có cần em hâm nóng lại cho anh ăn khuya không?”

Nghiêm Hạo không hề phát hiện khóe miệng Mễ Giai có phần cay đắng, hiện tại anh đang âm thầm thở phào vì người gọi điện là dì quản gia, nói lỏng cà vạt trên cổ, cả người cũng thở phào nhẹ nhõm, đi tới ôm Mễ Giai, hôn lên mặt cô, “Không cần, anh đi tắm trước” Dứt lời lập tức bước đến tủ lấy đồ ngủ đi vào phòng tắm.

“Hạo...” Nhìn bóng lưng anh, Mễ Giai bỗng nhiên gọi.

“Ừ?” Nghiêm Hạo quay đầu, có chút khó hiểu nhìn cô, không rõ vì sao cô đột nhiên gọi mình.

“Anh... Không có gì muốn nói với em sao?” Vẫn còn chút hi vọng, nhìn Nghiêm Hạo, Mễ Giai mở miệng hỏi.

Nghiêm Hạo nhìn Mễ Giai, cảm thấy cô hôm nay có chút là lạ, nhưng cũng không nghĩ nhiều, đi đến bên cạnh cô, nâng mặt cô lên, quan tâm hỏi, “Em sao vậy, anh thấy em cứ là lạ?”

Mễ Giai mỉm cười, kéo tay anh xuống, lắc đầu đáp, “Không có gì, anh mau vào tắm đi. Vì lâu rồi không dạo phố nên em hơi mệt”. Ra vẻ mệt mỏi gấp một cái, đẩy anh về phía phòng tắm.

Nghiêm Hạo không nghĩ nhiều, cô ấy đã thật sự mệt mỏi, “Em mệt thì ngủ trước đi, anh xong ngay đây”

Mễ Giai gật đầu cười nhẹ, xoay người xốc chăn lên trèo vào giường, đưa lưng về phía anh, nụ cười dần dần bị che giấu, mở to mắt đờ đẫn nhìn phía trước, cô nghe thấy tiếng cửa phòng tắm đóng lại phía sau, xoay người nhìn cánh cửa đóng chặt, Mễ Giai có chút thất thần.

Vu Phân Phương nhìn Mễ Giai đang bận rộn làm bữa sáng trong bếp, mảy hơi nhăn lại, mặc dù Mễ Giai không nói là oán trách nhưng bà vẫn có thể cảm giác được cô không vui, bà nghĩ Mễ Giai vẫn để ý chuyện Nghiêm Hạo quên sinh nhật cô.

Nghiêm Hạo y phục chỉnh tề từ trong phòng đi ra, đang định vào nhà ăn, lúc đi qua phòng khách lại bị mẹ giữ lại, vội vàng kéo anh ra ban công.

“Có chuyện gì vậy mẹ?” Nghiêm Hạo nghi hoặc nhìn mẹ mình, vẻ mặt khó hiểu.

“Tối qua con về lúc nào?” Vu Phân Phương hỏi.

“Hơn 11 giờ, mẹ hỏi làm gì?”

“Trông con như vậy là biết ngay con đã quên hôm qua là ngày gì rồi” Nhìn bộ dáng mờ mịt của Nghiêm Hạo, Vu Phân Phương bắt đầu dĩn than thở.

Nghiêm Hạo nhíu mày hỏi, “Hôm qua là ngày gì ạ? Rất quan trọng sao?”

Vu Phân Phương tức giận lườm anh, “Hôm qua là sinh nhật Mễ Giai, vốn định cả nhà vui vẻ cùng nhau ăn bữa cơm, nào biết con chẳng hề nhớ hôm qua là ngày gì, lại còn tăng ca đến muộn như vậy, con làm chồng kiểu gì vậy hả?”

Nghiêm Hạo sững sốt, đúng là anh không hề nhớ hôm qua là sinh nhật Mễ Giai, đột nhiên nhớ tới hôm qua lúc định đi vào phòng tắm Mễ Giai có hỏi anh có lời nào muốn nói với cô không, chắc hẳn là về chuyện này. Nghĩ đến đây, Nghiêm Hạo ảo não thấp giọng, “Chết tiệt”

“Con đúng là đáng chết” Vu Phân Phương mắng anh, “Con không biết, tối qua Mễ Giai lúc ăn cơm cũng không yên lòng, ăn chẳng thấy vị, theo mẹ đi dạo phố mà cả người như mất hồn, mẹ thấy tám phần là do con quên mất sinh nhật con bé nên nó mới mất hứng. Tối nay con về sớm một chút, hai đứa ra ngoài ăn một bữa rồi đi xem phim, coi như là bù lại”

“Con biết rồi” Nghiêm Hạo tán thành gật gù đầu.

Lúc hai người tới nhà ăn Mễ Giai đã giúp dì quản gia bày biện xong bữa sáng, nhìn hai người đi tới thì cười nói như không có chuyện gì, “Mẹ và anh vào ăn sáng đi”

Nhìn Mễ Giai tươi cười, Nghiêm Hạo vì quên sinh nhật cô mà cảm thấy áy náy.

Ăn xong bữa sáng, giống như thường ngày Vu Phân Phương giúp dì quản gia dọn dẹp bát đĩa trên bàn cho vào bồn rửa, còn Mễ Giai cầm cặp tài liệu tiền Nghiêm Hạo tới cửa, mỉm cười đưa nó cho anh. Nghiêm Hạo nhận lấy, tiện tay ôm eo cô, nói bên tai cô, “Sinh nhật vui vẻ! Anh xin lỗi, hôm qua anh quên mất, chiều nay đến công ty anh rồi tối chúng mình cùng đi ăn cơm nhé”

Mễ Giai sững sốt, lập tức gật đầu. Nghiêm Hạo buông cô ra, nhìn đồng hồ, không còn sớm nữa, sáng nay có một cuộc họp quan trọng, anh phải đến sớm một chút. Hôn nhẹ vào má cô, “Anh đi đây” Buông cô ra xoay người rời đi.

Mễ Giai nhìn bóng lưng Nghiêm Hạo rời đi, tay sờ sờ lên gò má anh vừa hôn, thầm hỏi trong lòng, anh ấy vẫn yêu mình phải không?

80. Chương 80

Thời tiết tháng sáu có phần nóng bức, người qua đường đều mặc áo cộc tay hoặc váy thay vì áo dài. Mễ Giai mặc một bộ váy chiffon màu lam nhạt, sang trọng nhưng vẫn nhã nhặn.

Gần đến giờ tan tầm, lượng xe cộ trên đường bỗng chốc tăng thêm rất nhiều, ánh chiều tà phủ kín bầu trời Thượng Hải một mảnh đỏ rực.

Mễ Giai lơ đãng đi trên đường, cô vừa đến ‘Vũ Dương’ nhưng không gặp Nghiêm Hạo, thư ký Lưu nói giữa trưa anh nhận được một cuộc điện thoại liên vội vàng đi ra ngoài, ngay cả cuộc họp quan trọng buổi chiều cũng hủy. Gọi di động cho anh cũng chỉ nghe được giọng của tổng đài, Mễ Giai không biết là xảy ra chuyện gì, có điều chắc hẳn anh đã quên mất cuộc hẹn tối nay của hai người.

Cô không muốn về nhà, cứ dọc theo ngã tư đường theo dòng người tan tằm đi thẳng về phía trước, tâm trạng của cô có chút rối loạn, không khống chế được mà hồi tưởng lại cuộc điện thoại hôm qua, cô đoán người phụ nữ đó tên “Tuyết Nhi”. Cô không biết Nghiêm Hạo bắt đầu thay đổi từ khi nào, nếu không có cuộc điện thoại hôm qua thì cô nghĩ bây giờ mình vẫn còn đắm chìm trong niềm hạnh phúc mà anh mang lại. Đáng ra cô nên hỏi rõ Nghiêm Hạo, nhưng cô lại không có đủ can đảm để mở miệng.

Không biết đã đi bao lâu, cũng không biết đã đi qua bao con phố, đột nhiên Mễ Giai dừng lại trước một tiệm áo cưới, đứng ở ngoài nhìn manocanh mặc áo cưới bên trong tủ kính, Mễ Giai lúc này mới nhớ bản thân tuy là đã kết hôn nhưng lại chưa từng mặc váy cưới, lúc trước bởi vì Nghiêm Hạo không muốn công khai nên hai người chỉ đến cục dân chính đăng ký kết hôn, ngay cả hôn lễ cũng không tổ chức. Mễ Giai bất giác đưa tay về phía tủ kính, người ta nói đời người con gái đẹp nhất là khi khoác trên mình chiếc váy cưới, vậy mà cô lại để lỡ mất thời khắc xinh đẹp nhất của mình.

Đúng lúc này chuông điện thoại vang lên, làm gián đoạn những suy nghĩ của Mễ Giai, lấy điện thoại trong túi ra, là Nghiêm Hạo gọi. Cô hơi do dự nhưng cuối cùng vẫn ấn nút nghe.

Không đợi Mễ Giai mở miệng, ở đầu dây bên kia Nghiêm Hạo đã giành nói trước, “Mễ Giai, đột nhiên anh gặp phải một khách hàng khó tính, giờ không thể bỏ đi được”

Mễ Giai xoay người sang chỗ khác nhìn trời tối dần, ánh đèn xe cộ qua lại trên đường loang loáng có phần chói mắt, một chiếc xe hơi màu xám bạc từ từ dừng lại bên đường.

“Không sao đâu anh, công việc quan trọng hơn, hôm khác chúng mình đi ăn cũng được” Mễ Giai nhàn nhạt đáp lời. Cô không biết lời Nghiêm Hạo nói có phải thật hay không, nhưng cô tự nhủ mình phải tin tưởng anh.

“Anh xin lỗi” Nghiêm Hạo bỗng nói vậy, giọng điệu tràn ngập áy náy.

Anh nói xin lỗi khiến Mễ Giai vô cùng ngạc nhiên, cảm giác bất an trong lòng càng tăng thêm. Cô có phần bối rối, ánh mắt không biết nên nhìn đi đâu, đành dùng tiếng cười để che giấu lúng túng, cố gắng để anh không nhận ra sự khác thường của mình, cười mắng, “Đồ ngốc, sao anh tự nhiên lại nói vậy, lúc nào rảnh rồi ở bên em nhiều là được rồi”

“Chỉ một thời gian ngắn nữa thôi, anh nhất định sẽ dành thì giờ để ở bên em, đến lúc đó chúng mình ra nước ngoài một chuyến, bây giờ anh mới phát hiện hóa ra chúng mình chưa đi du lịch lần nào cả” Nghiêm Hạo thở dài tự trách.

“Được rồi, chuyện đó tính sau” Mễ Giai chuyển đề tài, “Tối anh uống ít rượu thôi, nhớ về sớm”

“Ừ, anh biết rồi” Nghiêm Hạo trả lời.

Mễ Giai nghe thấy bên kia có tiếng người gọi anh, hai người vội vàng ngắt điện thoại. Nhìn màn hình di động lại chuyển màu đen, Mễ Giai thở dài, trước khi gác máy cô nghe thấy ở đầu dây bên kia có người gọi anh, cô nhớ được giọng nói đó, cùng với giọng nói trong điện thoại hôm qua đều là một người. Mễ Giai ngẩng đầu nhìn bầu trời mờ tối, cổ nén giọt lệ đang trực trào ra nơi khóe mắt.

Di động trong tay lại vang lên lần nữa, Mễ Giai cúi đầu xem điện báo là Mạc Chấn Huân gọi, có hơi bất ngờ.

“Đứng trước cửa hàng áo cưới như thế không sợ người khác hiểu nhầm sao? Đừng quên cô là người phụ nữ đã kết hôn” Lời nói của Mạc Chấn Huân xuyên qua sóng điện truyền tới.

Mễ Giai theo bản năng quay đầu nhìn xung quanh nhưng không thấy anh. Mễ Giai xấu hổ cười cười, lắc đầu.

Cửa chiếc xe hơi màu xám bạc bên đường bị mở ra, Mạc Chấn Huân ngắt điện thoại, mỉm cười đưa tay vẫy cô.

Mễ Giai dở khóc dở cười tắt điện thoại, đi về phía anh, “Thật trùng hợp”

“Ừm, thật trùng hợp” Mạc Chấn Huân gật đầu nói, “Lên xe đi”

“Không được, tôi phải về” Nhìn đồng hồ, Mễ Giai từ chối.

Mễ Giai cự tuyệt khiến Mạc Chấn Huân giận dữ, trừng mắt, “Tôi không ăn tươi nuốt sống cô đâu”

“Tôi.. Tôi không có ý đó” Mễ Giai nhỏ giọng giải thích, đối với Mạc Chấn Huân, cô luôn có chút sợ hãi, có lẽ vì lúc trước anh là sếp của cô, hơn nữa hồi còn làm việc dưới quyền người này cô cũng đã chịu không ít khiển trách.

Mạc Chấn Huân nhìn cô, lại ngồi vào xe, Mễ Giai bĩu môi, đành phải lên xe.

Mễ Giai nói địa chỉ, quay đầu chăm chú nhìn cảnh vật vụt qua bên ngoài.

Mạc Chấn Huân quay sang nhìn cô hỏi, “Tâm trạng không tốt?”

“Hả...” Mễ Giai sửng sốt, lập tức lắc đầu phủ nhận.

Thấy cô không muốn nói, Mạc Chấn Huân cũng không hỏi nhiều, nhìn phía trước chuyên tâm lái xe. Cuối cùng dừng lại trước một tiệm bán cá vàng, quay sang nói với cô, “Xuống xe”

Mễ Giai định thần lại, nhìn nhìn, nghi hoặc hỏi, “Còn chưa tới nơi mà?”

“Bảo cô xuống thì cứ xuống đi, không phải hỏi nhiều”. Tắt máy, mở cửa xe, Mạc Chấn Huân đi xuống trước, đi vào tiệm bán cá vàng.

Mễ Giai cũng không kịp nghĩ nhiều, tháo dây an toàn xuống xe đuổi theo anh.

“Mạc tổng, anh muốn mua cá?” Nhìn Mạc Chấn Huân đi tới đi lui trong tiệm, Mễ Giai mở miệng hỏi.

Mạc Chấn Huân dừng bước, nghiêm túc nhìn cô, đột nhiên hỏi, “Cô còn là nhân viên của tôi sao?”

“Hả?” Mễ Giai không hiểu, chỉ sửng sờ lắc đầu. Từ 3 tháng trước cô đã không còn là nhân viên của Tân Nhã, đơn từ chức cũng là tự tay nộp cho anh.

“Vậy sao gọi tôi là Mạc tổng, tôi không có tên à?” Mạc Chấn Huân tức giận trừng mắt nhìn cô, nói xong lại xoay người chăm chú xem các loại cá ở đây, giống như tỉ mỉ nghiên cứu cái gì đó.

Mễ Giai nhìn anh kì quái, dứt khoát đi theo sau anh không nói thêm gì, tránh nói nhiều sai nhiều.

Cuối cùng Mạc Chấn Huân chọn lấy hai con, theo chủ tiệm nói, nó tên là cái gì mà cá vàng mắt lồi mười hai điểm đỏ, nghe nói, là bởi vì thân cá màu trắng bạc, ở hai bên vây ngực, hai bên vây bụng, hai bên mắt, bốn cái đuôi và vây lưng, và cả môi, tổng cộng mười hai điểm đỏ nên có tên như vậy. Nhưng chỗ trắng thì trắng tinh, chỗ đỏ thì điểm lẹ, xinh xắn vô cùng. Đó là loài cá vàng khá có giá trị.

Mạc Chấn Huân mua thêm một hộp nhựa trong suốt, mấy cây rong cỏ và một túi thức ăn cá vàng, lấy cả mấy thứ đi kèm, Mạc Chấn Huân mang hai con cá vàng đi ra khỏi cửa hàng.

Ra đến cửa liền đưa cá cho Mễ Giai, sau đó không nói gì, cứ thế vào xe khởi động rời đi.

Nhìn cá vàng trong tay Mễ Giai rất thích, khoe miệng bất giác mỉm cười, thuận miệng hỏi, “Anh mua tặng bạn gái à?”

Mạc Chấn Huân lườm cô một cái rồi lại nhìn về phía trước chăm chú lái xe, màn đêm vừa buông xuống, dòng xe cộ lưu thông trên đường vẫn còn đông, “Tôi nhớ có người nào đó đã nói cá vàng là vui vẻ nhất, bởi vì trí nhớ của chúng rất ngắn, bơi từ bên này sang bên kia đã quên luôn chuyện lúc trước, người đó còn nói chỉ cần nhìn cá vàng bơi là có thể quên hết những phiền não. Tôi thấy người đó tâm trạng không tốt, tôi nghĩ những con cá này có thể khiến cô ấy vui vẻ hơn” Mạc Chấn Huân trả lời thần nhiên. Vừa nãy nhìn cô đứng trước cửa hàng áo cưới, ngửa đầu lên, anh đã biết cô đang cố kìm nén để nước mắt không rơi. Anh cũng không hỏi rốt cục đã xảy ra chuyện gì, nếu thế này có thể khiến cô vui vẻ hơn một chút thì cũng tốt.

Mễ Giai sững sờ, không tự nhiên đỏ mặt, những lời đó là cô nói, ngày ấy ở bên đường bị Mạc Khả Huyền tát một cái, cô đến cửa hàng ngắm cá cảnh đã nói với anh, chỉ là Mễ Giai có hơi ngạc nhiên vì anh vẫn còn nhớ rõ.

Bất ngờ với sự chu đáo của anh, cũng kinh ngạc khi anh để ý như vậy, Mễ Giai mỉm cười gật gật đầu, chỉ cá vàng trong tay nói, “Cảm ơn anh, con cá này quả thực khiến tâm trạng tôi khá hơn rất nhiều”

Mạc Chấn Huân nhìn cô, khoe miệng hơi nhếch lên nhưng lại không nói gì. Dọc đường hai người vẫn không tìm được chủ đề gì để trò chuyện, nhưng bầu không khí không còn ngột ngạt như lúc trước, Mạc Chấn Huân đưa Mễ Giai về thẳng tiểu khu, Mễ Giai xuống xe khách khí nói cảm ơn, sau đó cả hai tự về nhà mình.

Mễ Giai mang cá vàng đi vào nhà cũng đúng lúc Vu Phân Phương và dì quản gia vừa ngồi xuống bắt đầu ăn cơm, hai bà đều biết tối nay Mễ Giai dùng bữa ở bên ngoài cùng Nghiêm Hạo, giờ lại thấy cô về, hiển nhiên là kinh ngạc.

“Sao giờ con đã về?” Vu Phân Phương hỏi.

Mễ Giai khẽ cười đáp, “Tối nay Nghiêm Hạo phải tiếp khách nên con về trước”. Đây là lời Nghiêm Hạo nói với cô, cô cũng thuận theo nói với hai bà như thế.

Vu Phân Phương gật đầu, quay sang bảo dì quản gia xới cơm cho Mễ Giai.

Đêm đó vẫn như hôm trước, Nghiêm Hạo về rất trễ, lúc ấy Mễ Giai đã ngủ, đây là lần đầu tiên Mễ Giai không đợi cửa anh. Tắm xong, Nghiêm Hạo dè dặt xốc một góc chăn lên, ôm lấy Mễ Giai từ phía sau, nói nhỏ đến mức không thể nghe thấy, “Anh xin lỗi”

Mễ Giai mở mắt nhìn căn phòng tối đen, cô vẫn chưa ngủ, chỉ là không muốn đối mặt với anh. Anh xin lỗi... Là có ý gì? Là vì anh đã phản bội nên xin lỗi cô sao? Mễ Giai từ từ nhắm mắt lại, một giọt lệ theo khóe mắt rơi xuống, thấm vào gối.

Vài ngày sau Nghiêm Hạo cũng đều như vậy, Mễ Giai biết anh đang bận rộn bên người phụ nữ khác, nhưng cô không hỏi, cô vẫn rất trân trọng niềm vui và niềm hạnh phúc mà mình đang có. Vấn đề chính là, bản thân đã phát hiện, làm sao có thể coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, Mễ Giai bắt đầu có ý định trốn tránh Nghiêm Hạo, cô không đợi cửa anh, buổi sáng cũng luôn chờ Nghiêm Hạo đi làm mới thức dậy, thời gian hai người chạm mặt gần như không có. Có lẽ Nghiêm Hạo thật sự rất bận, anh cũng không để ý thấy sự thay đổi rất nhỏ này từ Mễ Giai.

Mễ Giai nhàm chán lật xem tiểu thuyết trong tay, vì thời gian này không có việc gì làm nên cô lại lười ra đọc để giết thời gian, mấy ngày nay cô cũng suy nghĩ có nên đi tìm việc làm lại hay không, trước đây là vì mang thai mới nghỉ việc, bây giờ... Đã không còn gì đáng ngại, có lẽ cô nên tìm việc một lần nữa.

“Gần đây con với Nghiêm Hạo có xích mích gì à?” Vu Nhân Phương tao nhã cầm hoa, bởi vì ở nhà rảnh rỗi nên bà đăng ký tham gia một lớp dạy cắm hoa nghệ thuật, dạo này toàn ở nhà loay hoay cắm thử, ngay cả chơi mạng chược cũng ít đi trông thấy.

Bàn tay lật trang sách hơi ngừng lại, nhưng cũng chỉ trong chớp mắt, khẽ trả lời, “Không đâu mẹ, mấy ngày nay Nghiêm Hạo bận việc công ty, con có muốn cãi nhau với anh ấy cũng chẳng có thời gian”

Buông cành hoa trong tay, Vu Phân Phương vẻ mặt nghiêm cẩn nhìn Mễ Giai nói, “Con thông cảm cho nó, một mình nó gánh vác cả một công ty lớn, lúc trước còn xảy ra chuyện như thế, khó tránh khỏi phải thận trọng hơn, có đôi lúc bởi vậy mà lạnh nhạt với con con cũng đừng quá so bì, chờ qua thời gian này rồi hai đứa ra ngoài đi chơi cho thoải mái”

“Mẹ, con đâu có nhỏ mọn như vậy” Vô tình nhắc đến chuyện này, Mễ Giai mới phát hiện cho dù chỉ nói một chút, nội tâm của mình cũng sẽ đau âm ỉ, để sách xuống, nhìn về phía Vu Nhân Phương, đổi đề tài, “Mẹ, con tính đi làm lại”

“Hả?” Đối với ý định của Mễ Giai, Vu Phân Phương có chút bất ngờ, “Như bây giờ không phải rất tốt sao?”. Nhúi mày, không đồng ý nói tiếp, “Dù sao con cũng là thiếu phu nhân Nghiêm gia, phu nhân tổng giám đốc ‘Kiến trúc Vũ Dương’ mà ra ngoài đi làm cũng không hay lắm”

“Chỉ là con muốn cuộc sống phong phú hơn một chút, đi làm cũng như lúc trước thôi, làm mấy công việc về sổ sách” Mễ Giai nói, biểu cảm vô cùng nghiêm túc.

Vu Phân Phương nhìn cô, thấy cô nghiêm túc và kiên trì, đành thỏa hiệp, “Chuyện này... chờ Nghiêm Hạo về rồi bảo nó sắp xếp cho con một việc gì đấy ở công ty”

Mễ Giai nở nụ cười, “Con không hiểu về kiến trúc xây dựng, đến công ty cũng chẳng giúp được gì, chắc mẹ cũng không muốn mọi người ở công ty cười nhạo một kẻ cái gì cũng không biết chứ”

“Bọn họ làm sao có thể so với con, con là con dâu của Nghiêm gia, là vợ của Nghiêm Hạo, cho dù không biết thì có vấn đề gì, bọn họ ai dám ý kiến”

“Chính vì con là dâu Nghiêm gia nên đương nhiên con không thể làm mất mặt Nghiêm gia, ai cũng nghĩ con là một kẻ chẳng biết gì, vậy mặt mũi Nghiêm gia để vào đâu, mọi người sẽ bàn tán thế nào”

“Cái này...” Vu Nhân Phương cân nhắc trong lòng, bà biết Mễ Giai nói cũng không phải không có lý.

“Chỉ làm mấy việc sổ sách thôi mà mẹ, giống như lúc trước, con sẽ chú ý hành vi của mình, không làm chuyện gì khiến Nghiêm gia mất thể diện” Mễ Giai cam đoan với Vu Phân Phương.

“Mẹ, mẹ không có ý đó...” Vu Phân Phương đã không còn thành kiến với Mễ Giai, không đồng ý để cô ra ngoài làm việc chủ yếu vì không muốn cô mệt nhọc, hơn nữa bà cũng mong Mễ Giai sớm mang thai, giờ đã nhiều tuổi, chỉ luôn hi vọng có con cháu sum vầy, nhìn người ta khoe cháu trai, cháu gái đáng yêu, trong lòng bà không khỏi hâm mộ. Cho nên lúc trước khi Nghiêm Hạo vừa xuất hiện bà liền... Vu Phân Phương vội vàng ngăn lại những suy nghĩ đó, “Thôi quên đi, quên đi, con đã muốn ra ngoài làm việc thì cứ thế mà làm”. Hoa cũng không cấm, buồn bực đứng dậy đi về phòng.

Mễ Giai nhìn bóng lưng Vu Nhân Phương rời đi, đóng lại cuốn sách còn chưa đọc hết, thật ra cô hiểu, từ trong tiềm thức cô làm vậy là để chuẩn bị cho tương lai sau này của mình.

Mấy ngày kế tiếp, Mễ Giai không đọc tiểu thuyết, nhanh chóng chuẩn bị hồ sơ lý lịch và đăng tin tìm việc trên Internet. So với mấy ngày trước Nghiêm Hạo dường như càng ‘bận’ hơn, lúc về luôn mang vẻ mệt mỏi.

Cuối cùng Mễ Giai cũng hoàn thành hồ sơ xin việc, cảm thấy hơi khô miệng, đưa tay cầm lấy cốc nước bên cạnh mới phát hiện nước trong cốc đã hết từ lúc nào, lại nhìn đồng hồ trên màn hình máy tính, thì ra đã gần 12 giờ, thời gian trôi qua thật nhanh. Nhưng sao giờ này mà Nghiêm Hạo còn chưa về? Lắc lắc đầu cố không nghĩ đến anh nữa, khát quá rồi, đóng laptop, cầm cái cốc trên tủ đầu giường xuống giường.

Mở cửa ra mới biết bên ngoài đã tối đen như mực, bóng đèn ở cửa ra vào hay bật để đợi Nghiêm Hạo không biết ai đã bất cẩn tắt mất, Mễ Giai đi theo hành lang tối om ra cửa bật đèn lên, sau đó mới xoay người đi vào bếp.

Còn chưa tới phòng bếp, lúc đi qua thư phòng lại thấy cửa không đóng, một mùi khói thuốc nồng nặc xộc vào mũi, Mễ Giai nhíu mày, đẩy cửa đi vào, Nghiêm Hạo đứng bên cửa sổ quay lưng về phía cửa, trong tay kẹp điếu thuốc, Mễ Giai có thể nhìn thấy anh nhả ra từng ngụm từng ngụm khói trắng. Theo ánh trăng Mễ Giai còn thấy một đồng tài liệu rơi trên sàn nhà. Anh sao vậy? Mễ Giai tự hỏi trong lòng.

Gõ nhẹ cánh cửa, bật điện trong phòng, xoay người nhặt đồng văn kiện trên đất lên.

Nghiêm Hạo sững sờ nhìn Mễ Giai, hơi ngạc nhiên vì cô còn chưa ngủ, đau đớn nhắm chặt mắt, hôm nay anh thật sự rất mệt, trái tim cũng mệt.

Nhặt hết mọi thứ trên đất đứng lên, Mễ Giai đi đến gần Nghiêm Hạo, cầm lấy điếu thuốc trong tay anh dụi vào gạt tàn, cũng lúc này Mễ Giai mới phát hiện hóa ra gạt tàn đã đầy tàn thuốc, mày nhíu càng sâu.

Nghiêm Hạo đột nhiên ôm cổ Mễ Giai, ôm rất chặt như muốn đem cô hòa vào mình.

“Ưm” Mễ Giai bị đau kêu lên, tay vỗ nhẹ lưng anh hỏi, “Có chuyện gì vậy?”

“Mễ Giai, thì ra sự việc không phải như anh nghĩ, anh đã cho rằng mình có quyền hận cô ấy, nhưng đến hôm nay gặp lại cô ấy anh mới biết chuyện năm đó anh cũng có một phần trách nhiệm, anh nên làm gì bây giờ... Anh nên làm gì bây giờ” Nghiêm Hạo nói không đầu không cuối, giống như một đứa trẻ phạm sai lầm, không biết làm thế nào phải đi hỏi người lớn.

Anh nói không đầu không cuối khiến Mễ Giai nghe không hiểu, Nghiêm Hạo ôm cô rất chặt, cô gần như không thở nổi, “Nghiêm Hạo... Anh ôm chặt quá, em... Em không thở được” Vỗ vỗ tay anh, Mễ Giai khó khăn nói.

81. Chương 81

Nghe Mễ Giai nói Nghiêm Hạo mới giảm bớt lực ôm, nhưng vẫn không buông cô ra.

“Nghiêm Hạo, anh... Làm sao vậy?” Mễ Giai mặc cho anh ôm lấy, cúi đầu ghé vào bên tai anh hỏi.

Nghiêm Hạo lắc đầu, chỉ lẳng lặng ôm cô, hưởng thụ ấm áp trên người cô, giờ khắc này anh đặc biệt cần cô bên cạnh.

Nghiêm Hạo không nói, Mễ Giai cũng không mở miệng hỏi nhiều, yên lặng để anh ôm, tay nhẹ nhàng vỗ vỗ vào lưng anh giống như đang an ủi một đứa trẻ.

Trên bàn ăn mọi người im lặng dùng bữa sáng, lúc Mễ Giai nói với Nghiêm Hạo muốn ra ngoài làm việc, Nghiêm Hạo cũng chỉ tùy tiện đáp lại một tiếng, Mễ Giai thậm chí còn hoài nghi có phải anh không nghe rõ. Vu Phân Phương và dì quản gia trao đổi ánh mắt, không nói thêm gì.

Về chuyện tối qua, sau đó Nghiêm Hạo không nhắc lại, Mễ Giai cũng không phải người nhiều chuyện, anh không nói cô cũng không hỏi. Cô bắt đầu nhận ra rằng hai người nói chuyện càng ngày càng ít, những chuyện Nghiêm Hạo giấu diếm lại ngày một nhiều, có đôi khi rảnh rỗi cô không thể kiềm chế được mình suy nghĩ miên man, cô không muốn tự tay hủy hoại hạnh phúc giữa hai người, vậy nên đó cũng là một trong những nguyên nhân mà cô ra ngoài làm việc.

Chiều hôm ấy, Mễ Giai nhận được thông báo phỏng vấn đầu tiên, đối phương là nhân viên kế toán của một văn phòng luật, chức vụ Mễ Giai ứng tuyển là thư ký, nhưng đối phương xem hồ sơ thấy trước đây Mễ Giai đã được đào tạo chuyên ngành, nên tuyển thẳng Mễ Giai vào vị trí trợ lý kế toán. Vốn dĩ người trợ lý kế toán trước đây ở văn phòng luật vì kết hôn mà từ chức, lại thêm gần đây công việc ở văn phòng luật ngày càng bận, cho nên không hỏi nhiều, nhìn chuyên ngành của Mễ Giai và qua phỏng vấn trực tiếp liền nhận Mễ Giai vào vị trí này.

Ngày đầu tiên Mễ Giai đi làm, gặp Trương Dương trong văn phòng, cô không thể không cảm thán Thượng Hải thật quá nhỏ bé, nhưng không phải Trương Dương nên làm việc ở Mạc thị sao? Sao lại xuất hiện ở đây, vừa rồi còn nghe người ở phòng khác gọi anh là kế toán Trương, đây là tình huống gì?

“Thật không nghĩ rằng chúng ta sẽ gặp lại thế này”. Trong quán Starbucks dưới lầu, Trương Dương và Mễ Giai ngồi đối diện nhau.

Mễ Giai cười cười, “Đúng vậy, Thượng Hải thật nhỏ bé”. Không xa lạ cũng không thân mật, giống như một người bạn bình thường đã lâu không gặp.

“Em... Dạo này em sống tốt chứ?” So với Mễ Giai, Trương Dương có vẻ không được tự nhiên.

“Ừm, em rất tốt” Mễ Giai gật gật đầu, nhấp một ngụm cà phê, hỏi, “Sao anh lại làm ở chỗ này?”. Theo lý mà nói anh là con rể Mạc thị, trước đây là Phó tổng Mạc thị, không có lý do gì hiện giờ lại chạy đến đây làm một nhân viên kế toán nhỏ của một văn phòng luật.

Trương Dương cười tự giễu, “Anh và Khả Huyền thỏa thuận ly hôn rồi”

Mễ Giai trừng lớn mắt nhìn anh, có chút bất ngờ, hỏi lâu mới mở miệng hỏi, “Là vì liên quan đến em sao?”

Trương Dương lắc đầu, “Không liên quan đến ai hết, là vấn đề của anh, anh kết hôn với cô ấy nhưng lại không thể cho cô ấy tình yêu, cuộc hôn nhân của bọn anh thành ra như vậy, phần lớn trách nhiệm thuộc về anh, cũng sau khi ly hôn anh mới biết, thì ra chẳng phải Khả Huyền đánh đá hay ngang ngạnh, chỉ là cô ấy dành nhiều tình cảm cho anh nhưng lại không được đáp lại”

Mẽ Giai không biết nên nói gì, chỉ yên lặng ngồi nghe và uống cà phê.

“Có lẽ lúc trước nếu không phải anh toan tính thiệt hơn thì chúng ta hôm nay cũng sẽ không chỉ ngồi đối mặt uống cà phê như thế này” Trương Dương nhìn chằm chằm Mẽ Giai, ánh mắt nóng rực.

Mẽ Giai đương nhiên cũng nghe ra ý tứ trong lời nói của anh, cô mỉm cười, “Bây giờ còn nói vậy làm gì” Lẩn tránh ánh mắt nóng rực của anh, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Đúng vậy, có một số việc đã bỏ lỡ chính là bỏ lỡ” Ánh mắt ảm đạm, Trương Dương có phần mất mát nói. Nếu lúc trước bản thân không vì cái gọi là thành công kia, thì anh tin chắc rằng hai người sẽ đi rất xa, nhưng trên đời này không có ‘nếu’, hiện tại bên cạnh cô đã có một người đàn ông xuất sắc như vậy, bản thân mình dù có phấn đấu 10 năm hay 20 năm cũng không đạt được. Lúc trước là tự mình đẩy cô ra xa, bắt đầu từ khi đó anh đã sớm mất đi tư cách có được cô.

“Một ly này chúc công việc của chúng ta về sau thuận lợi” Trương Dương giơ tách cà phê, mỉm cười nhìn Mẽ Giai.

“Sau này vẫn cần phải học hỏi, xin học trưởng chỉ giáo nhiều hơn” Mẽ Giai bưng tách cà phê lên, nhẹ nhàng chạm cốc với anh, chớp chớp mắt, dí dỏm nói.

Công việc hết thảy đều tiến triển thuận lợi, Trương Dương lấy thân phận học trưởng và tiền bối giúp cô rất nhiều, nên chỉ trong thời gian ngắn cô đã thích ứng được với công việc ở văn phòng luật. Hai ngày nay Nghiêm Hạo đi công tác, không gặp cô nói chuyện, chỉ gọi điện thoại nói là phải đi gấp, anh không nói nhiều, cô cũng không hỏi nhiều, chỉ dặn anh ra ngoài cẩn thận một chút, chú ý giữ gìn sức khỏe.

Mẽ Giai tự nhủ hết lần này đến lần khác rằng, đừng suy nghĩ nữa, công việc lúc này rất nhiều, bận rộn sẽ giúp mình không có thời gian dư thừa nghĩ đến những chuyện không vui, chỉ là khi đêm về, nhìn vị trí bên cạnh, hoảng loạn và bất an trong lòng cứ lớn dần dần, càng tích càng nhiều, càng ngày càng lớn, cô cho rằng mình rất kiên cường, thế nhưng cô lại không nhớ rõ mình tỉnh giấc lần này là lần thứ mấy, trên gối ẩm ướt một mảng.

Sờ lên những vệt nước mắt đã khô, Mẽ Giai vừa định xuống giường thì điện thoại trên tủ đầu giường vang lên, cô hơi bất ngờ vì La Lệ gọi điện sớm như vậy.

“Cô bé, hôm nay có rảnh không, chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm” Giọng nói lạnh lạnh của La Lệ truyền đến từ bên kia điện thoại.

“Tiểu thư à, cô muốn mời tôi ăn sáng sao?” Mẽ Giai buồn cười nói, nào có ai mới sáng sớm đã hẹn người ta ăn cơm, nếu là bữa sáng thì cũng quá là không có thành ý.

“Hi hi, hôm nay tớ hơi bận, sợ để sau lại quên” La Lệ ở bên kia điện thoại cười ngây ngô.

“Tối nay nhé, thời gian địa điểm cho cậu chọn”. Hiện giờ cô đã đi làm, ban ngày đương nhiên là không có thời gian.

“Ok, cậu nhớ gọi điện nhắc tớ, tớ sợ tớ bận rồi lại quên mất”

“Té ra cậu gọi điện sớm vậy là để dặn tớ nhắc cậu hả?” Mẽ Giai nhin không được trộm liếc mắt xem thường, cô hoài nghi rất cuộc La Lệ đang bận cái gì chứ.

“Chính xác, thật thông minh. Được rồi, giờ tớ không cản trở vợ chồng cậu ân ái ái ái nữa, buổi tối nhớ nhắc tớ, tớ có chuyện quan trọng muốn nói với cậu” Nói xong cũng không đợi Mẽ Giai trả lời, điện thoại đã bị ngắt.

Cúp máy, Mẽ Giai nhìn sang chỗ nằm bên cạnh, nghĩ đến câu nói của La Lệ trước khi gác máy, nở một nụ cười chua xót.

Mẽ Giai không biết La Lệ tìm mình có chuyện gì, sau khi tan tầm liền thu dọn này nọ rồi gọi điện thoại cho cô ấy, hai người hẹn nhau ở một nhà hàng thịt nướng Hàn Quốc. Mẽ Giai đến trước chờ La Lệ, theo lý mà nói thì kinh doanh thịt nướng vào mùa nóng không phù hợp cho lắm, nhưng nhờ có sự hỗ trợ của điều hòa và các sản phẩm công nghệ cao nên việc làm ăn quanh năm vẫn rất tốt.

Mễ Giai uống nước dâu ướp lạnh, đọc tin nhắn Nghiêm Hạo vừa gửi tới, nội dung rất đơn giản, chỉ là hỏi thăm rồi dặn cô chú ý sức khỏe, gần như mỗi ngày anh đều gửi, nhưng Mễ Giai chưa từng trả lời, lại không nhận được mà đọc đi đọc lại.

La Lệ hùng hục chạy tới, trán ướt mồ hôi, trong tay còn cầm mấy cái túi to túi nhỏ. Mông còn chưa chạm ghế đã với lấy cốc nước dâu ướp lạnh Mễ Giai chưa uống xong tu một ngụm hết sạch, sau đó thoải mái thở hắt ra, “Mệt chết mất”

“Cậu vừa đi đâu vậy?” Mễ Giai có chút kinh ngạc nhìn cô ấy.

“Kết hôn thật không phải chuyện đơn giản” Cẩn thận để mấy cái túi lớn túi nhỏ sang ghế bên cạnh, La Lệ buồn bực nói.

“Cậu và Tiểu Thôi chuẩn bị kết hôn?” Mễ Giai trờng mắt ngạc nhiên hỏi.

“Bên nhà anh ấy hi vọng chúng tớ kết hôn sớm một chút, cứ thúc giục, gia đình tớ bên này cũng không phản đối, chúng tớ định tổ chức trong hè này, dù gì cũng là chuyện sớm muộn” La Lệ nói xong, trên mặt hiện lên vẻ thẹn thùng con gái.

“Vây chúc mừng cậu, sắp thành phụ nữ có chồng rồi” Mễ Giai nhiệt tình chúc mừng cô ấy.

La Lệ tức giận trợn mắt, “Hừ, tớ có hơi hối hận, mua đồ kết hôn này nọ thật sự là quá mệt, trời lại còn nóng như vậy, suýt chút nữa làm tớ nghẹt thở mà chết”

“Chuyện này vừa mệt mỗi lại vừa hạnh phúc, tất cả đều đáng giá” Mễ Giai trấn an.

“Lúc trước cậu kết hôn cũng như vậy à, sao tớ cứ cảm thấy chuyện kết hôn của những người khác đều rất đơn giản, giống như tớ đi mua sắm vậy”

“Chúng tớ... Chúng tớ chỉ đi đăng ký kết hôn thôi” Nhắc đến chuyện này, ánh mắt Mễ Giai có phần ảm đạm, miệng cười chua xót.

La Lệ không phát hiện Mễ Giai có gì khác thường, “Tớ thấy chúng tớ cũng trực tiếp đi đăng ký là được rồi”

Mễ Giai cười hỏi, “Định ngày rồi sao?”

“Ừ, là ngày mùng một tháng mười, đến lúc đó cậu phải làm phù dâu cho tớ”. Đây mới là mục đích cuối cùng cô hẹn Mễ Giai hôm nay.

“Chắc chắn rồi” Mễ Giai cam đoan.

Lúc hai người ra khỏi nhà hàng thịt nướng đã là 8 giờ tối, hơi nóng ban ngày cũng tan dần, gió mát thổi tới, so với ban ngày nóng bức khó chịu thì thời tiết hiện giờ rất mát mẻ.

Mễ Giai giúp La Lệ xách một ít đồ, hai người vừa đi vừa nói chuyện phiếm. Chỉ là chuyện ngoài ý muốn luôn xảy ra bất ngờ, nó đến rất đột ngột, khi bạn còn chưa chuẩn bị sẵn sàng thì đã bị ngay một đòn trí mạng.

Đi qua một nhà hàng Pháp sang trọng, Mễ Giai dừng bước. Nhìn đôi tình nhân đang tay nắm tay kia, dưới chân như đeo hai khối đá lớn, không thể nhúc nhích, tuy rằng trước đó có hoài nghi, có phỏng đoán, nhưng hiện tại tận mắt chứng kiến, Mễ Giai cảm thấy máu toàn thân như đông cứng lại, tay chân lạnh lẽo, ngực như bị ai đánh mạnh một quyền, cô đau đến không thở được.

“Mễ Giai...” Nghiêm Hạo trợn mắt há hốc mồm nhìn Mễ Giai, thấy sắc mặt cô dần tái nhợt, anh muốn đi tới ôm cô vào lòng, nhưng vừa nhắc chân lên mới nhớ cánh tay mình đang bị một người khác thân thiết kéo đi.

82. Chương 82

Nhìn khuôn mặt tái nhợt của Mễ Giai, Nghiêm Hạo đau thắt lòng, anh biết nhất định là Mễ Giai đã hiểu lầm, cũng đúng, tình huống này dù có là ai khác thì cũng đều sẽ hiểu lầm. Vội vàng rút tay muốn tránh khỏi sự lôi kéo của Tô Tuyết, nhưng Tô Tuyết nắm tay anh rất chặt, cô ấy quay lại đáng thương nhìn anh lắc đầu. Bất đắc dĩ, Nghiêm Hạo chỉ có thể để mặc Tô Tuyết kéo mình đi, quay sang nói với Mễ Giai, “Không phải như em nghĩ đâu, về nhà anh sẽ giải thích rõ ràng với em”. Gương mặt luôn nghiêm khắc lạnh lùng giờ vô cùng căng thẳng và bối rối.

Nhìn hai người trước mặt, trái tim Mễ Giai như rơi xuống đáy vực, không có cách nào hình dung được nỗi đau đớn trong lòng. Lạnh lùng nhìn bọn họ không nói một câu, cô sợ mở miệng rồi sẽ không thể khống chế được cảm xúc của bản thân, có lẽ cô sẽ khóc lớn thành tiếng, có lẽ cô sẽ đi tới chất vấn họ đến khàn cả giọng, nói không chừng có thể cô sẽ chửi ầm lên, nhưng cô không muốn làm như vậy, cô cần giữ gìn lòng tự trọng, niềm kiêu hãnh của cô không cho phép cô hành động như thế.

La Lệ rốt cục cũng định thần lại sau cú sốc, nhìn Nghiêm Hạo và Tô Tuyết đứng bên cạnh anh, lại nhìn Mễ Giai mặt mũi tái nhợt, bước nhanh đến che trước Mễ Giai và Nghiêm Hạo, giận dữ nhìn Tô Tuyết rồi trừng mắt hỏi Nghiêm Hạo, “Cô ta là ai?”

Tô Tuyết bị ánh mắt La Lệ làm cho hoảng sợ, nhát gan trốn ra sau lưng Nghiêm Hạo, nắm chặt lấy áo anh, sợ hãi kêu lên, “Hạo...”. Bộ dáng quả thực khiến người ta thương tiếc, ngay lập tức có thể khơi dậy ý muốn bảo vệ của đàn ông.

Nghiêm Hạo vỗ vỗ tay Tô Tuyết, gạt đầu với cô, quay sang nói với La Lệ, “Cô ấy là bạn của tôi”

“Bạn? Bạn bè kiểu gì mà các người làm mấy cái trò này” La Lệ lạnh lùng nói.

“Chuyện này tôi sẽ giải thích với Mễ Giai, cô đừng hỏi nhiều” Nghiêm Hạo cũng lạnh lùng đáp trả.

“Hừ, anh để Mễ Giai ở đâu hử, trước mặt cô ấy còn nắm tay người phụ nữ khác, Nghiêm Hạo, anh thật vô sỉ”. Nếu có thể, hiện tại La Lệ rất muốn đi tới cho anh ta mấy cái tát.

Nghiêm Hạo không muốn tranh cãi với La Lệ, quay đầu nhìn về phía Mễ Giai, “Mễ Giai, thật sự không phải như em nghĩ...” Anh khẩn cầu.

“Hạo... chúng mình về đi” Tô Tuyết kéo áo Nghiêm Hạo, về mặt đề phòng nhìn Mễ Giai và La Lệ.

“Mễ Giai, hãy tin anh...” Nghiêm Hạo vẫn đợi Mễ Giai trả lời, Mễ Giai không nói một lời khiến anh vô cùng hoảng hốt, anh muốn cô khẳng định, có thể cho anh một cơ hội giải thích.

“Mễ Giai...” La Lệ lo lắng nhìn Mễ Giai.

“Hạo... chúng mình về đi” Tô Tuyết không chịu cứ kéo Nghiêm Hạo, nũng nịu nói. La Lệ nhìn mà thấy ghê tởm.

Nghiêm Hạo lo lắng nhìn Mễ Giai, mặc cho Tô Tuyết năn nỉ, cũng mặc kệ ánh mắt dữ tợn của La Lệ, ánh mắt anh vẫn không rời Mễ Giai dù chỉ một giây.

Mễ Giai nhìn anh, đau đớn nhắm chặt mắt, hồi lâu mới gạt đầu, sau đó không nhìn anh nữa, nghiêng người nói với La Lệ, “Chúng ta đi thôi” Ngữ khí bình thản không nghe ra một tia cảm xúc.

Trước khi đi La Lệ không quên hung hăng trừng mắt với Nghiêm Hạo và Tô Tuyết, cuối cùng theo Mễ Giai lướt qua bọn họ rồi đi.

Nhìn bóng lưng Mễ Giai rời đi, trong lòng Nghiêm Hạo rất hoảng loạn, lần này Mễ Giai không khóc, thậm chí còn không có biểu cảm gì, nhưng so với lần trước cô hiểu lầm anh và Mạc Liên Huyền, lần này sự việc nghiêm trọng hơn nhiều.

“Hạo...” Tô Tuyết kéo Nghiêm Hạo, cúi đầu gọi.

Nghiêm Hạo quay đầu nói, “Đi thôi”

Bước chân nặng nề, cảm giác giống như có sức nặng ngàn cân ở phía sau kéo lại, hiện giờ đang là tháng sáu nhưng Mễ Giai lại cảm thấy rất lạnh, lạnh đến run người.

La Lệ đuổi theo Mễ Giai, lo lắng gọi, “Mễ Giai...”

Cô không dừng lại, bước chân nặng nề nhưng càng chạy lại càng nhanh, dường như muốn lẩn tránh.

“Mễ Giai, cậu đi chậm một chút... Đừng như vậy...” La Lệ bước nhanh tới, thở hổn hển nói.

Đi được một đoạn, Mễ Giai dừng lại, đau đớn nhắm chặt mắt, trả lại đồng hồ cho La Lệ, “Cậu gọi xe đi, giờ tớ cũng phải về”

“Mễ Giai... Nếu không buổi tối cậu đến nhà tớ đi”. Chồng mình ôm người đàn bà khác ngay trước mặt mình, hơn nữa còn lên tiếng bảo vệ cô ta, tuy rằng Mễ Giai không nói gì, thậm chí vẻ mặt còn vô cùng bình tĩnh, nhưng La Lệ biết hiện giờ cô ấy rất đau lòng, nếu đối lại là cô thì chắc sẽ bộc phát ngay tại trận.

Mễ Giai lắc đầu, “Cậu cứ về đi, về muộn Tiểu Thi lại lo lắng”

“Mễ Giai...” Cô ấy như vậy làm sao cô có thể yên tâm mà về, La Lệ lo lắng nhìn Mễ Giai, lời an ủi còn chưa nói ra khỏi miệng đã bị Mễ Giai ngăn lại.

“Cậu đừng nói cũng đừng hỏi gì nữa, mau về đi, tớ muốn một mình suy nghĩ, tớ cam đoan sẽ không có việc gì đâu” Mễ Giai nói.

“Tớ...” La Lệ còn muốn nói gì đó, nhưng Mễ Giai không cho cô cơ hội mở miệng, lập tức xoay người rời đi.

Tạm biệt La Lệ, thoáng chốc Mễ Giai cảm thấy suy sụp, bước chân càng ngày càng nặng, hô hấp cũng khó khăn hơn nhiều, ôm chặt lấy ngực, Mễ Giai khổ sở ngồi xuống ven đường, thở hổn hển từng hơi, tim đập rất nhanh. Một người đi đường thấy bộ dáng cô như vậy, tốt bụng hỏi, “Cô gái, cô không sao chứ?”

Mễ Giai khổ sở cười, lắc lắc đầu, “Tôi không sao, cảm ơn”. Hóa ra đây chính là cảm giác đau lòng, so với những cái đau khác thì đau hơn rất nhiều.

“Hay là tôi gọi xe cứu thương nhé, sắc mặt của cô thật sự không tốt”. Mễ Giai khom lưng, tay ôm chặt lấy ngực, khuôn mặt vặn vẹo vì đau đớn. Tình huống như vậy thật khó mà làm cho người ta tin là cô không có việc gì.

“Cảm ơn, phiền anh gọi giúp tôi một chiếc taxi” Mễ Giai tái mặt, nói với người kia.

Người nọ liên tục gật đầu, chặn một chiếc xe lại, nhiệt tình dìu Mễ Giai lên xe. Mễ Giai đọc địa chỉ xong nhắm mắt dựa lưng vào ghế sau. Bác tài xế có lẽ là sợ Mễ Giai sẽ xảy ra chuyện nên lái xe rất nhanh, không lâu sau đã đưa cô tới nơi. Thanh toán tiền xe, Mễ Giai thất tha thất thểu xuống xe, ôm ngực đi từng bước một đến thang máy.

Đứng trước cửa một lúc lâu, cố gắng ổn định lại cảm xúc, sau đó mới mở cửa đi vào.

Vu Phân Phương và dì quản gia đang ngồi trong phòng khách vừa xem ti vi vừa tán gẫu, cũng không để ý Mễ Giai có gì khác thường, cô chỉ chào hỏi qua quýt rồi lập tức đi về phòng khóa trái cửa lại.

Mễ Giai không bật đèn, ngồi sững trên đất, dựa lưng vào cửa phòng, nhìn căn phòng tối đen, lạnh, lạnh buốt từ tận đáy lòng, hai tay bất giác ôm chặt lấy cơ thể nhưng vẫn không hề cảm thấy ấm áp. Anh nói tối nay về sẽ giải thích với cô, anh nói mọi chuyện không phải như những gì cô nhìn thấy, anh nói hãy tin anh...

Sau cuộc điện thoại kia, thời gian gần đây Nghiêm Hạo luôn bận rộn, cô đã đoán được anh có người khác ở bên ngoài, một người phụ nữ tên Tuyết Nhi, chỉ là cô thật sự không ngờ người đó chính là Tô Tuyết, người mà cô tưởng rằng đã chết.

Đau lòng qua đi là đến cảm giác gì, dường như không thể dùng từ phần nộ để giải thích, hơn nữa trái tim cũng đã nguội lạnh. Cô không hiểu rốt cuộc Nghiêm Hạo đang tính toán cái gì, anh có thể ôm ấp một người phụ nữ khác nhưng đồng thời vẫn dành cho cô những lời quan tâm lo lắng. Anh có thể ôm Tô Tuyết ngay trước mặt cô, lại còn muốn giải thích gì với cô nữa, kéo dài thời gian, viện một cái cớ hoàn hảo, sau đó thoải mái chạy đi chạy lại giữa hai người phụ nữ? Sự ghen tuông kìm nén hồi lâu cuối cùng cũng chuyển thành nước mắt rơi xuống, Mễ Giai che miệng cố gắng không để mình bật khóc thành tiếng.

Trời tháng sáu sáng rất nhanh, chưa tới 6 giờ, ánh bình minh đã chiếu sáng khắp phòng, Mễ Giai vẫn giữ nguyên tư thế ngồi trên đất như tối qua, ánh mắt đại ra nhìn phía trước, hai mắt sưng đỏ, khóe môi nhếch lên thành một nụ cười yếu ớt đầy bi thương và chua xót.

Mễ Giai từ từ đứng dậy, bởi vì duy trì một tư thế trong thời gian dài nên hai chân đã sớm tê liệt, chưa kịp đứng lên đã lại ngã ngồi trên đất, tối qua Nghiêm Hạo không về, cô đợi cả một đêm, đừng nói là giải thích, ngay đến cả một lý do cũng không có, Mễ Giai cười tự giễu, lẽ ra cô nên rời đi từ hôm qua, quả là nực cười khi nghĩ rằng anh sẽ thật sự ỉn một lời giải thích, cô thực ngu ngốc, tối qua anh không về để nói rõ mọi chuyện với cô, một đêm chờ đợi chính là cố gắng cuối cùng mà cô dành cho cuộc hôn nhân của hai người, nhưng hóa ra lại là dư thừa...

Cảm giác tê liệt hết dần, Mễ Giai thử đứng dậy, bám vào tường, đi chậm chậm đến tủ quần áo, lôi ra một cái túi du lịch dưới đáy tủ, lấy quần áo của mình ra, gấp lại xếp vào trong túi.

Thu thập xong mọi thứ, nhìn quanh bốn phía, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên chiếc giường lớn nơi hai người đã từng ôm nhau triền miên, dường như trong đầu hiện lên cảnh tượng cô nằm trong lòng anh thì thầm, cảnh tượng hai người ôm hôn nhau nồng nhiệt, cảnh tượng anh ghé vào bên tai cô nói những lời yêu thương... Nước mắt lặng lẽ rơi, khóe miệng khẽ nhếch lên, nơi này về sau rồi sẽ có chủ nhân mới. Ngắc đầu lên, Mễ Giai cố nén lại nước mắt. Cầm lấy giấy bút trên bàn, viết vội mấy câu, để ở bàn trang điểm.

Mở cửa phòng ra, Vu Phân Phương và dì quản gia đều chưa dậy, nhìn căn nhà lần cuối cùng, Mễ Giai dứt khoát xoay người rời đi.

Lúc Nghiêm Hạo về thì Mễ Giai đã rời đi được hơn một tiếng, dì quản gia ở trong bếp bận rộn chuẩn bị bữa sáng, Vu Phân Phương còn ngái ngủ từ trong phòng đi ra, không ai phát hiện Mễ Giai đã bỏ đi.

Nghiêm Hạo ngay cả giày cũng chưa cởi, vội vàng chạy vào phòng, căn phòng yên tĩnh chỉ còn lại tiếng thở hổn hển của anh, đệm giường ngay ngắn như không có người ngủ, trong phòng không thấy bóng dáng Mễ Giai. Nghiêm Hạo rửa mặt, “Chết tiệt”, tay đập mạnh vào cánh cửa.

83. Chương 83

Không nhìn thấy người, Nghiêm Hạo vội lấy điện thoại ra bấm dãy số quen thuộc, điện thoại kết nối rất nhanh, nhưng lại không nghe được giọng nói thân quen mà là giọng nói cứng nhắc lặp đi lặp lại, “Thuê bao hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau...”

“A Hạo, con đã về rồi à, bay chuyến mấy giờ mà sao về sớm vậy?” Vu Phân Phương đi theo sau Nghiêm Hạo, nhìn thấy con mình về, vui mừng hỏi.

“Mẹ, Mễ Giai đâu?” Nghiêm Hạo quay đầu nhìn mẹ, biểu cảm đau khổ và luống cuống.

Vu Phân Phương sửng sốt, “Mễ Giai không ở trong đó sao? Lạ thật, bình thường giờ này là con bé đã dậy rồi” Nói thầm, đẩy Nghiêm Hạo ra tìm kiếm trong phòng.

“Tối qua Mễ Giai có về không mẹ?” Nắm bả vai Vu Phân Phương, Nghiêm Hạo vội vàng hỏi.

“Đương nhiên là có về” Vu Phân Phương nhìn anh kỳ quái, sao bà cảm thấy Nghiêm Hạo hôm nay có vẻ lạ.

“Vậy cô ấy đi ra ngoài lúc nào?” Có lẽ anh vẫn kịp đuổi theo cô, Nghiêm Hạo đoán trong lòng.

“Cái gì mà đi ra ngoài lúc nào? Mễ Giai không ở trong phòng sao?” Bà kéo Nghiêm Hạo ra rồi nghiêng người đi vào, không có, đúng là không có người. Bà lầm bầm tự nói một mình, “Kỳ lạ, sớm như vậy mà con bé đã đi đâu?”

“Mẹ cũng không biết cô ấy đi đâu” Nghiêm Hạo nản lòng, lời định nói với mẹ nhưng cuối cùng lại thành tự nói với chính mình. Xoay người dựa vào cánh cửa, đầu đón nhấm chặt mắt, hai tay nắm chặt.

“Đây là cái gì?” Vu Phân Phương tỉnh mắt thấy một tờ giấy trên bàn trang điểm, càng xem ánh mắt càng trừng lớn, lập tức vọt ngay tới trước mặt Nghiêm Hạo, hỏi, “Thế này là thế nào?”

Nghiêm Hạo cầm lấy tờ giấy trên tay mẹ, trên đó chỉ viết một câu đơn giản, nhưng dòng chữ ngắn gọn dễ hiểu ấy lại như đẩy Nghiêm Hạo xuống vực sâu vạn trượng, Nghiêm Hạo cảm thấy đầu óc trống rỗng, tất cả sức lực đều bị rút hết, tờ giấy trên tay rơi xuống, trên giấy viết: Em đi rồi, Nghiêm Hạo, chúng mình ly hôn đi.

Ngồi trong phòng khách nhà La Lệ, Mễ Giai chờ đợi nhìn về phía trước, mắt vẫn còn hơi sưng đỏ.

La Lệ bưng bát cháo trắng vừa nấu xong từ trong phòng bếp đi ra, nhìn Mễ Giai trên sofa, bắt đầu đi lấy dầu, gọi, “Mễ Giai, lại ăn chút gì đi”

Mễ Giai từ từ quay sang, nhìn La Lệ, khóe miệng giật giật, gật đầu đứng lên đi về phía ấy.

Ăn cháo La Lệ nấu, Mễ Giai chẳng rõ mùi vị ra sao, nhưng cô không muốn vì lý do này lại khiến La Lệ lo lắng, nên cứ yên lặng ăn từng chút một.

“Tối qua... anh ta về giải thích với cậu thế nào?” Nghĩ ngợi hồi lâu, cuối cùng La Lệ vẫn hỏi ra miệng.

Tay múc cháo hơi ngừng lại, lắc đầu, bình tĩnh nói, “Anh ấy không về” Lại tiếp tục múc một thìa cháo đưa lên miệng ăn, giống như chẳng có việc gì.

“Không về? Cậu nói cái tên đáng chết đó không về?” Để bát cháo trên tay xuống bàn, La Lệ không kiềm chế được giận giữ nói.

Khóe miệng cười chua xót, Mễ Giai gật gật đầu, không nói gì.

“Đây, đây đúng là khinh người quá đáng mà, Nghiêm Hạo anh ta đang tính toán cái gì vậy? Anh ta muốn cậu phải làm sao? Thật quá đáng, thật sự là cặn bã, khốn kiếp...”. So với Mễ Giai, La Lệ tức giận thấy rõ, nếu hiện giờ Nghiêm Hạo ở đây, có lẽ cô sẽ xông lên cho anh ta mấy cái tát rồi đập cho anh ta mấy đập. Sau khi mắng Nghiêm Hạo từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài mấy lượt, La Lệ nghiêm mặt, nghiêm túc nói với Mễ Giai, “Mễ Giai, cậu bỏ anh ta đi, loại đàn ông như vậy không có cũng được”

“Cậu không đi làm sao, bị muộn rồi” Mễ Giai không trả lời, nói sang chuyện khác.

“Hôm nay tớ xin nghỉ phép, ở nhà với cậu”. Mễ Giai như vậy, cô đi làm cũng không yên lòng.

“Chẳng phải bây giờ tớ đang rất tốt ư, không cần lo cho tớ, cậu cứ đi làm đi” Mễ Giai cười nhẹ nói.

“Cậu thật sự không sao chứ?” La Lệ hoài nghi nhìn Mễ Giai.

“Thật mà” Mễ Giai cố gắng nở nụ cười để cô ấy yên tâm.

“Cậu không cần phải cố cười, trông còn khó coi hơn khóc” La Lệ tức giận nhìn cô, nhú mày, dặn dò, “Vậy cậu ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, tớ sẽ gọi điện về”

“Ừ, tớ đợi, cũng sẽ suy nghĩ cẩn thận” Mễ Giai gật đầu cam đoan.

La Lệ nửa tin nửa ngờ gật đầu, ăn xong bữa sáng rồi vội vàng đến công ty.

Mễ Giai gọi điện xin nghỉ làm, tự nhủ mình không nên suy nghĩ nhiều, cần nghỉ ngơi cho tốt, nhưng thật sự có thể không nghĩ gì ư? Cô không biết nữa.

Trước giờ vào làm vài phút, La Lệ vội vàng vàng chạy tới, lại bị Nghiêm Hạo chặn trước cửa.

“Anh tới đây làm gì?” Trông thấy Nghiêm Hạo, La Lệ cực kỳ tức giận, chỉ muốn đi đến thay Mễ Giai đánh cho anh ta một trận.

“Mễ Giai ở đâu?” Không nhiều lời, lập tức hỏi vào vấn đề chính, anh biết Mễ Giai vốn không có nhiều bạn bè, hơn nữa có thể tìm cũng chỉ có một mình La Lệ, giờ điện thoại không gọi được, anh có thể đi đâu tìm cô đây, thế nên cũng chỉ biết tìm đến La Lệ.

“Aizz, thật là buồn cười, bà xã anh ở đâu thì có liên quan gì đến tôi?” La Lệ cười nhạt.

Hai trông mắt sâu nhìn chăm chăm vào La Lệ, nghe khẩu khí của cô, Nghiêm Hạo càng thêm khẳng định La Lệ nhất định biết tin tức của Mễ Giai.

“Để tôi nói chuyện với Mễ Giai, mọi chuyện không phải như hai người nghĩ đâu” Biết bản thân đuối lý, Nghiêm Hạo chỉ còn cách hạ mình năn nỉ.

“Hừ” La Lệ hừ lạnh, “Nghiêm tiên sinh, Tổng giám đốc Nghiêm, đừng quên là chúng tôi không suy đoán vô căn cứ, là chúng tôi tận mắt nhìn thấy, chứ không vu oan cho anh”

“Không phải như vậy, cô hãy để tôi gặp Mễ Giai, tôi sẽ giải thích rõ ràng mọi chuyện với cô ấy, cô ấy nghe xong sẽ hiểu” Nghiêm Hạo nói.

“Hừ, giải thích, vì sao tối qua không giải thích đi, nếu đúng như anh nói, vì sao tối qua không nói rõ ràng trước mặt Mễ Giai và cô ta? Anh có biết hôm qua Mễ Giai đã đợi anh cả một đêm không, sáng sớm tới tìm tôi hai mắt đều sưng đỏ, bây giờ anh mới đến để giải thích, không phải là đã quá muộn rồi sao?” La Lệ có phần kích động, càng nói càng lớn tiếng, trợn mắt lườm anh, biểu cảm giống như muốn ăn tươi nuốt sống anh.

“Tối qua tôi có việc đột xuất” Nghiêm Hạo ảo não nói, tối qua lúc đưa Tô Tuyết về anh đã nghĩ về nhà sẽ lập tức giải thích rõ ràng với Mễ Giai, nhưng tình hình vốn đang chuyển biến tốt thì đột nhiên Tô Tuyết vừa khóc vừa cười ôm lấy anh nhất quyết không cho anh đi, cứ như thế náo loạn cả một đêm, đến gần sáng mới mệt dần mà ngủ thiếp đi, đợi cô ấy ngủ anh liền vội vàng trở về, nhưng vẫn chậm một bước, Mễ Giai đã bỏ đi.

“Anh không cần phải giải thích với tôi, giữ cái lý do đó mà đi lừa cô ta, Mễ Giai sẽ không gặp anh, vài ngày nữa tôi sẽ mang đơn ly hôn Mễ Giai viết qua cho anh ký” La Lệ lạnh lùng nói.

“Tôi không đồng ý ly hôn với Mễ Giai” Nghiêm Hạo cũng lạnh lùng nhìn lại La Lệ, khí thế mạnh mẽ khiến La Lệ có chút sợ hãi.

La Lệ bĩu môi lên tiếng, “Anh nói không đồng ý là xong chắc, anh nghĩ bây giờ là thời đại nào rồi, cưới một người về nhà, ở bên ngoài lại bao nuôi thêm vài người nữa, tôi nói cho anh biết, bây giờ là thế kỷ hai mươi mốt, luật hôn nhân Trung Quốc đã quy định chế độ một vợ một chồng, anh không làm hoàng đế cổ đại được đâu”

Nghiêm Hạo cố nén bất mãn trong lòng, lạnh lùng nói, “Nói cho tôi biết Mễ Giai ở đâu, đây là chuyện giữa vợ chồng chúng tôi, tự chúng tôi sẽ xử lý, không cần một người ngoài như cô phải tham gia vào”

“Ha, đã là chuyện giữa vợ chồng hai người, vậy anh không thấy vợ mình lại đến tìm tôi làm gì, người ngoài như tôi thì biết cái gì” La Lệ cười lạnh.

“Cô...” Nghiêm Hạo chán nản, nắm chặt hai tay.

“Xin lỗi nhé, tôi còn vội đi làm, không có thời gian tiếp chuyện anh, Tổng giám đốc Nghiêm” Không nhiều lời thêm nữa, La Lệ đi lướt qua anh vào tòa cao ốc văn phòng.

Nghiêm Hạo mím môi, hai tay nắm thành quyền, đau đớn nhắm chặt mắt, nặng nề hít vào một hơi, vừa xoay người định vào xe thì thấy cách đó mấy mét, Mạc Chấn Huân lạnh lùng đứng nhìn anh.

Tiến lên, lúc đi ngang qua Nghiêm Hạo liền dừng lại, nói, “Hắn là anh còn nhớ rõ lời tôi nói lúc trước, nếu anh làm tổn thương cô ấy, tôi sẽ đoạt lấy cô ấy từ bên cạnh anh”

Tức giận khiến Nghiêm Hạo không kiểm soát được, đi đến hung hăng túm cổ áo Mạc Chấn Huân, nghiến răng nói, “Tôi nói rồi, anh vĩnh viễn không có cơ hội đó đâu”

Mạc Chấn Huân gạt mạnh hai tay đang nắm cổ áo mình ra, “Cơ hội này là anh cho tôi” Nói xong đi qua Nghiêm Hạo.

Nghiêm Hạo tức giận đâm vào cửa xe, chuyện Mễ Giai đã làm anh buồn bực không thôi, bây giờ lại thêm mấy lời của La Lệ và khiêu khích từ Mạc Chấn Huân khiến Nghiêm Hạo kích động muốn giết người. Nhưng anh biết những điều này chẳng giải quyết được vấn đề gì, hít sâu một hơi cố gắng bình tĩnh lại, nghĩ tới những lời của La Lệ, cô ta nói Mễ Giai đã đợi anh cả một đêm, buổi sáng đến tìm cô ta mà hai mắt sưng đỏ,

thể này không phải ý là hiện tại Mễ Giai đang ở nhà cô ta sao? Mặc kệ có đúng hay không anh đều phải đi xem thể nào, nghĩ vậy, không chờ đợi thêm, nhanh chóng lên xe rời đi.

Mễ Giai nằm trên giường, cô rất mệt, cả thể xác lẫn tinh thần đều vô cùng mệt mỏi, hôm qua cả đêm không ngủ, gần đây cũng hay ngủ không yên giấc, nhưng hiện giờ lại không hề buồn ngủ chút nào, mở mắt nhìn trần nhà một hồi lâu mới hơi hơi buồn ngủ, đang mơ mơ màng màng thì chuông cửa bỗng vang lên, vừa cấp bách vừa dữ dội.

Không nghĩ nhiều, cho rằng có người đến tìm La Lệ có việc gấp, Mễ Giai kéo lê thân hình mệt mỏi, huyết thái dương đau như búa bổ, đầu óc vẫn còn mơ hồ, đi ra mở cửa, chưa kịp nhìn người tới là ai đã ngã vào một vòng ôm ấm áp quen thuộc, mùi hương quen thuộc kia làm Mễ Giai tỉnh táo phần nào, sao anh lại ở đây? Cô thầm hỏi trong lòng.

84. Chương 84

“Mễ Giai, Mễ Giai...”. Tâm trạng Nghiêm Hạo giờ phút này có thể nói là mừng như điên, ôm chặt lấy Mễ Giai như muốn đem cô hòa vào cơ thể mình, cúi đầu bên tai cô gọi tên cô.

Mễ Giai không kịp phản ứng, cô không biết tại sao anh lại biết cô ở đây, điều này giờ cũng không quan trọng nữa, vòng ôm ấm áp khiến cô dễ dàng đắm chìm vào, nhưng lại nghĩ đến hôm qua anh cũng ôm Tô Tuyết vào lòng như vậy, cô mới biết thì ra cái ôm ấm áp mình lưu luyến không muốn rời xa không phải chỉ dành cho riêng cô, còn có một người phụ nữ khác cũng thích nó giống như cô.

Cổ đề nén ghen tuông đang dâng lên, đưa tay đẩy anh ra, bình tĩnh nói, “Anh vào trước đi”

Nghiêm Hạo buông tay ra, chăm chú nhìn cô, ánh mắt kia dường như chỉ cần liếc qua là có thể nhìn thấu cô, nhìn đến tận đáy lòng.

Mễ Giai tránh né ánh mắt nóng rực của anh, đi về phía phòng khách.

Hai người ngồi xuống đối diện nhau, ánh mắt Nghiêm Hạo từ đầu tới cuối không rời khỏi cô, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô, đôi mắt còn hơi sưng đỏ, cơ thể dường như cũng gầy đi rất nhiều, lúc này Nghiêm Hạo mới nhớ từ khi gặp lại Tô Tuyết, bản thân mình đã bao lâu không quan tâm tới cô, đã bao lâu không ôm cô, cho nên cô gầy như vậy anh cũng không phát hiện ra, còn nhớ rõ lúc trước cô từng nói không được anh ôm thì sẽ khó ngủ, vậy mấy ngày gần đây cô thế nào? Cũng có thể đoán được là cô ngủ không yên giấc. Nghĩ đến đó, Nghiêm Hạo tự cảm thấy mình thật sự không xứng làm chồng, áy náy trong lòng với Mễ Giai lại càng tăng thêm vài phần. Nhìn cô, nghiêm túc nói, “Mễ Giai, anh xin lỗi”

Nhìn thẳng anh, bởi vì lời xin lỗi của anh mà cười nhẹ, bình tĩnh hỏi, “Cho việc anh đã phản bội hôn nhân của chúng ta sao?”

“Không phải, vì anh đã khiến em tủi thân” Nghiêm Hạo nhìn lại cô, giọng điệu kiên định.

Mễ Giai quay đầu, bên môi lộ ra chua xót, “Không sao đâu, đau khổ đã qua rồi, không có gì là không vượt qua được”. Lời này cô không chỉ nói cho Nghiêm Hạo nghe mà đồng thời còn nói cho chính mình nghe để xác định tiếp theo nên làm như thế nào.

Thái độ bình tĩnh của Mễ Giai khiến Nghiêm Hạo có chút sợ hãi, khuôn mặt nghiêm túc hiện lên vẻ hoảng loạn, “Mễ Giai, em hãy nghe anh nói, sự việc không phải như em thấy đâu, hãy để anh giải thích, thật ra Tô Tuyết cô ấy...”

Mễ Giai ngắt lời anh, bình tĩnh nói, “Đủ rồi, tôi qua em đã đợi anh giải thích, thậm chí còn chuẩn bị thật tốt để chờ anh cho em một lý do chính đáng, nhưng cả đêm anh không về, em không biết anh bận giải thích với người phụ nữ đó quan hệ giữa chúng ta hay vì chuyện xảy ra quá đột ngột nên anh chưa tìm được một cái cớ hoàn hảo để giải thích với em, có điều hiện giờ chuyện đó cũng chẳng quan trọng nữa, em đã không còn muốn biết”

“Anh biết chuyện tôi qua khiến em tủi thân rất nhiều, nhưng chuyện thật sự không phải như những gì em nhìn thấy, đừng vội vàng định tội anh như vậy, hãy nghe anh nói hết, được không?” Vươn tay bắt lấy cô, nhìn cô, trong giọng nói tràn ngập khẩn cầu.

Mễ Giai nhìn anh, rút bàn tay từ trong tay anh ra, mặt mỗi lúc mỗi đỏ, “Kỳ thực hôm sinh nhật là em gọi điện thoại cho anh, không phải đi quản gia. Vốn chỉ là muốn anh về sớm cùng em mừng sinh nhật, em không để ý chuyện anh đã quên sinh nhật em, bởi em biết anh bận rộn thế nào, em có thể thông cảm và cũng sẽ thông cảm. Em thậm chí nghĩ anh có thể ở bên em cùng em trải qua ngày đặc biệt ấy, không cần quà tặng, không cần chúc mừng, bởi vì chúng ta là vợ chồng, là những người gần gũi nhất, chỉ cần có anh ở bên là em đã thỏa mãn lắm rồi, lại không nghĩ rằng mình sẽ nghe được những lời ‘tình ý’ như vậy”

“Mễ Giai...”. Những lời của cô khiến Nghiêm Hạo cảm thấy áy náy, đã quên sinh nhật cô thì chớ, hôm sau lại lỡ hẹn, rồi còn nói dối cô, tâm trạng cô khi đó nhất định là rất khó chịu.

Mễ Giai giơ tay ngăn anh, tiếp tục nói, “Em đã đợi anh chủ động mở miệng, nhưng sau khi nghe là đi quản gia gọi tới anh lại tươi cười thả lỏng, thậm chí còn không hỏi lại đi quản gia. Kỳ thực lúc đó em đã nghĩ, chỉ cần anh chủ động nói mọi chuyện với em, cho dù anh thật sự làm sai hay phản bội em, nếu anh còn muốn duy trì cuộc hôn nhân của chúng ta, em sẽ tha thứ, coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra, bây giờ nghĩ đến mới thấy thật nực cười” Mễ Giai nhếch miệng cười tự giễu.

Nghiêm Hạo không có lời nào phản bác, chẳng phải anh làm chuyện gì có lỗi với cô, mà là anh đã lừa gạt cô.

“Sau đó anh về nhà ngày càng trễ, anh viện ra đủ mọi lý do, em biết tất nhưng em không vạch trần, thậm chí còn tự nhắc mình không cần nghĩ nhiều, anh chỉ bận công việc giống như trước kia, không có gì khác, bởi vì em đặc biệt trân trọng mọi thứ giữa chúng ta. Lúc đó em đã nghĩ không biết người phụ nữ tên Tuyết Nhi kia là người thế nào mà bỗng chốc khiến anh thay đổi nhanh như vậy, cho đến tối qua khi nhìn thấy cô ta em mới biết được nguyên nhân, bởi vì cô ta là nỗi đau đầu đời của anh, là khoảng trống mà em không thể lấp đầy, có lẽ hiện tại anh cũng yêu em, nhưng lại không sâu đậm như yêu cô ấy”

“Không phải như vậy, anh đối với cô ấy chỉ là áy náy, đối với em mới là yêu” Ngờ ngác của Nghiêm Hạo vô cùng kiên định.

Mễ Giai lắc đầu cười nhạt, “Có lẽ bây giờ anh vẫn chưa cân nhắc được giữa em và cô ta, nhưng em muốn nói cho anh biết một điều, Nghiêm Hạo, em sẽ không bao giờ chia sẻ chồng mình với người phụ nữ khác, thế nên anh cũng không cần hao tổn tâm tư để tìm hiểu một cái cớ hoàn hảo, em sẽ không tin đâu”

Hai tay Nghiêm Hạo siết chặt vào nhau, nhìn cô hồi lâu, nói cứng ngắt, “Vậy nên em đã định tội anh, ngay cả một cơ hội giải thích cũng không cho anh?”

“Em đã cho, tối qua em đợi anh vờn vờn một đêm, nhưng mà anh không xuất hiện” Mễ Giai châm biếm.

“Tối qua Tô Tuyết cô ấy...” Nghiêm Hạo thử giải thích lại bị Mễ Giai ngắt lời.

“Đủ rồi Nghiêm Hạo” Mễ Giai giận dữ hét lên, “Tôi không muốn nghe tên của cô ta nữa, anh chỉ lo lắng đến cảm thụ của cô ta, vậy anh có nghĩ tới tôi không, tối qua tôi chờ anh cả một đêm tâm tình thế nào, biết rõ chồng mình mượn cớ đi công tác để ra ngoài hẹn hò với một tình đầu, rồi bị tôi bắt quả tang tận mặt, vậy mà chồng mình vẫn chọn đi theo cô ta, anh muốn tôi nghĩ thế nào? Anh để tôi ở đâu? Rõ ràng tôi mới là vợ anh, nhưng anh lại khiến tôi có cảm giác chính mình mới là kẻ thứ ba phá hoại tình cảm của hai người”

“Em không phải vậy, anh và cô ấy thật sự không có gì, anh không phản bội cuộc hôn nhân của chúng ta, người anh yêu là em, đối với cô ấy chỉ là áy náy và trách nhiệm” Nghiêm Hạo đau đớn nhắm chặt mắt, anh đau lòng khi Mễ Giai tự nói mình thành như thế, anh biết rõ người anh yêu là Mễ Giai, đối với Tô Tuyết sớm đã không còn tình cảm, cho dù gặp lại cô cũng chỉ là trong lòng cảm thấy áy náy nên muốn bù đắp cho cô ấy một chút, vì vậy mới có thể dung túng nhân nhượng những yêu cầu của cô, lại không nghĩ rằng điều này mang đến tổn thương và đau khổ cho Mễ Giai, lúc trước anh chọn không nói thật với Mễ Giai cũng chỉ vì không muốn cô thêm phiền não, nhưng rõ ràng anh làm vậy là sai lầm rồi.

“Tôi không muốn nói thêm gì với anh nữa, anh đi đi, tôi rất mệt, vài ngày nữa tôi sẽ gửi đơn ly hôn cho anh, tôi không cần gì hết, về cổ phần ở Vũ Dương lúc trước cha để lại cho tôi, tôi cũng sẽ bảo luật sư trả hết lại cho anh” Mễ Giai quay mặt đi, không nhìn anh.

“Anh sẽ không đồng ý ly hôn, tuyệt đối không” Nghiêm Hạo hung hăng nhìn chăm chăm cô, hai tay nắm chặt, các đốt ngón tay cũng dần trở nên trắng bệch.

“Cần gì phải vậy...” Mễ Giai không đồng ý lắc đầu, cười thê lương.

“Tô Tuyết bây giờ đang bị bệnh, cô ấy thành ra như thế anh cũng có một phần trách nhiệm, anh không thể bỏ mặc cô ấy, anh không thể vô tình như vậy” Nghiêm Hạo nhỏ giọng nói, thử giải thích với Mễ Giai nỗi khổ tâm của mình.

Hiện tại Mễ Giai đã không còn cách nào tin tưởng anh, chung quy những gì cô tận mắt nhìn thấy khác xa với những lời anh đã nói, hơn nữa hành động của anh ngày hôm qua lại càng khiến cô tổn thương, như vậy bảo sao cô có thể tin tưởng anh đây?. Cười thê lương, nói, “Hà tất phải tìm lý do nữa, cứ cho những lời anh nói đều là thật, vậy nếu bệnh của Tô Tuyết cả đời không khá hơn thì sao? Có phải anh định sẽ như thế này cả đời?” Mễ Giai lắc đầu, tiếp tục nói, “Tôi không rộng lượng đến mức không để ý đến chuyện đó, về mặt này tôi thừa nhận tôi là một người phụ nữ lòng dạ hẹp hòi”

Nghiêm Hạo sững sờ nhìn cô, anh cũng chưa nghĩ tới vấn đề này, anh cho rằng tình hình như vậy chỉ là tạm thời, bởi vì anh tin là Tô Tuyết sẽ hoàn toàn khỏi bệnh, đến lúc đó anh sẽ cho cô một ít tiền để cô và Nghiêm Nhiên có một cuộc sống tốt hơn, mà anh cũng có thể an tâm vui vẻ sống qua ngày cùng Mễ Giai.

Nghiêm Hạo tiến lên, quay người cô lại, nhìn vào mắt cô, nghiêm túc nói, “Cho anh chút thời gian, anh sẽ xử lý tốt chuyện của Tô Tuyết, anh sẽ không để em phải chịu tổn thương dù chỉ một chút, tin anh, được không?”

Mễ Giai nhìn anh hồi lâu, cuối cùng kéo tay anh đặt trên vai mình xuống, lắc đầu nói, “Nghiêm Hạo, tôi rất mệt mỏi, chúng ta ly hôn đi”

Nghiêm Hạo nhìn cô, khóe miệng run rẩy đau đớn, đáy mắt nổi lên một tầng sương mỏng mơ hồ, hai tay bị kéo xuống còn cứng ngắc giữa không trung, vì sao bọn họ lại ra nông nỗi này, anh tự hỏi đi hỏi lại trong lòng. Cấn chặt răng, cả người bởi vì căng thẳng mà có chút méo mó.

Mễ Giai dứt khoát quay đầu, chỉ sợ bản thân sẽ vì vậy mà mềm lòng, cứng rắn hạ quyết tâm, “Anh về đi, tôi thật sự rất mệt mỏi, hơn nữa tôi nghĩ La Lệ cũng không muốn thấy một người đàn ông xa lạ ở trong nhà cô ấy đâu”

Nghiêm Hạo hít sâu vài cái rồi nặng nề thở ra, nhìn cô nghiêm túc, “Anh đồng ý chúng ta tạm thời để cho nhau bình tĩnh suy nghĩ lại, trong thời gian này anh sẽ xử lý tốt chuyện của Tô Tuyết, nhưng anh tuyệt đối không đồng ý ly hôn, trước kia em là vợ anh, hiện tại em là vợ anh, về sau em cũng chỉ là vợ của Nghiêm Hạo mà thôi”

Mễ Giai nhìn anh, cười khổ, không nói thêm gì, đứng lên, đi ra mở cửa, ý bảo anh rời đi.

Nhìn khuôn mặt trắng bệch của cô, Nghiêm Hạo ngứa đầu đau đớn nhắm chặt mắt, hồi lâu mới cất bước đi ra ngoài.

Nghiêm Hạo vừa bước ra khỏi cửa, Mễ Giai gần như dùng hết sức đóng sầm cửa lại, vô lực dựa vào cánh cửa, nước mắt thì nhau rơi xuống, Mễ Giai che miệng cố nén không để mình khóc ra thành tiếng.

Nghiêm Hạo nhìn cánh cửa bị đóng sầm lại, thật lâu sau mới cất bước rời đi.

85. Chương 85

“Mễ Giai, Mễ Giai...”. Tâm trạng Nghiêm Hạo giờ phút này có thể nói là mừng như điên, ôm chặt lấy Mễ Giai như muốn đem cô hòa vào cơ thể mình, cúi đầu bên tai cô gọi tên cô.

Mễ Giai không kịp phản ứng, cô không biết tại sao anh lại biết cô ở đây, điều này giờ cũng không quan trọng nữa, vòng ôm ấm áp khiến cô dễ dàng đắm chìm vào, nhưng lại nghĩ đến hôm qua anh cũng ôm Tô

Tuyệt vào lòng như vậy, cô mới biết thì ra cái ôm ấm áp mình lưu luyến không muốn rời xa không phải chỉ dành cho riêng cô, còn có một người phụ nữ khác cũng thích nó giống như cô.

Cổ dè nén ghen tuông đang dâng lên, đưa tay đẩy anh ra, bình tĩnh nói, “Anh vào trước đi”

Nghiêm Hạo buông tay ra, chăm chú nhìn cô, ánh mắt kia dường như chỉ cần liếc qua là có thể nhìn thấu cô, nhìn đến tận đáy lòng.

Mễ Giai tránh né ánh mắt nóng rực của anh, đi về phía phòng khách.

Hai người ngồi xuống đối diện nhau, ánh mắt Nghiêm Hạo từ đầu tới cuối không rời khỏi cô, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô, đôi mắt còn hơi sưng đỏ, cơ thể dường như cũng gầy đi rất nhiều, lúc này Nghiêm Hạo mới nhớ từ khi gặp lại Tô Tuyết, bản thân mình đã bao lâu không quan tâm tới cô, đã bao lâu không ôm cô, cho nên cô gầy như vậy anh cũng không phát hiện ra, còn nhớ rõ lúc trước cô từng nói không được anh ôm thì sẽ khó ngủ, vậy mấy ngày gần đây cô thế nào? Cũng có thể đoán được là cô ngủ không yên giấc. Nghĩ đến đó, Nghiêm Hạo tự cảm thấy mình thật sự không xứng làm chồng, áy náy trong lòng với Mễ Giai lại càng tăng thêm vài phần. Nhìn cô, nghiêm túc nói, “Mễ Giai, anh xin lỗi”

Nhìn thẳng anh, bởi vì lời xin lỗi của anh mà cười nhẹ, bình tĩnh hỏi, “Cho việc anh đã phản bội hôn nhân của chúng ta sao?”

“Không phải, vì anh đã khiến em tủi thân” Nghiêm Hạo nhìn lại cô, giọng điệu kiên định.

Mễ Giai quay đầu, bên môi lộ ra chua xót, “Không sao đâu, đau khổ đã qua rồi, không có gì là không vượt qua được”. Lời này cô không chỉ nói cho Nghiêm Hạo nghe mà đồng thời còn nói cho chính mình nghe để xác định tiếp theo nên làm như thế nào.

Thái độ bình tĩnh của Mễ Giai khiến Nghiêm Hạo có chút sợ hãi, khuôn mặt nghiêm túc hiện lên vẻ hoảng loạn, “Mễ Giai, em hãy nghe anh nói, sự việc không phải như em thấy đâu, hãy để anh giải thích, thật ra Tô Tuyết cô ấy...”

Mễ Giai ngắt lời anh, bình tĩnh nói, “Đủ rồi, tối qua em đã đợi anh giải thích, thậm chí còn chuẩn bị thật tốt để chờ anh cho em một lý do chính đáng, nhưng cả đêm anh không về, em không biết anh bận giải thích với người phụ nữ đó quan hệ giữa chúng ta hay vì chuyện xảy ra quá đột ngột nên anh chưa tìm được một cái cớ hoàn hảo để giải thích với em, có điều hiện giờ chuyện đó cũng chẳng quan trọng nữa, em đã không còn muốn biết”

“Anh biết chuyện tối qua khiến em tủi thân rất nhiều, nhưng chuyện thật sự không phải như những gì em nhìn thấy, đừng vội vàng định tội anh như vậy, hãy nghe anh nói hết, được không?” Vươn tay bắt lấy cô, nhìn cô, trong giọng nói tràn ngập khẩn cầu.

Mễ Giai nhìn anh, rút bàn tay từ trong tay anh ra, một mối lắc đầu, “Kỳ thực hôm sinh nhật là em gọi điện thoại cho anh, không phải dì quản gia. Vốn chỉ là muốn anh về sớm cùng em mừng sinh nhật, em không để ý chuyện anh đã quên sinh nhật em, bởi em biết anh bận rộn thế nào, em có thể thông cảm và cũng sẽ thông cảm. Em thậm chí nghĩ anh có thể ở bên em cùng em trải qua ngày đặc biệt ấy, không cần quà tặng, không cần chúc mừng, bởi vì chúng ta là vợ chồng, là những người gần gũi nhất, chỉ cần có anh ở bên là em đã thỏa mãn lắm rồi, lại không nghĩ rằng mình sẽ nghe được những lời ‘tình ý’ như vậy”

“Mễ Giai...”. Những lời của cô khiến Nghiêm Hạo cảm thấy áy náy, đã quên sinh nhật cô thì chớ, hôm sau lại lỡ hẹn, rồi còn nói dối cô, tâm trạng cô khi đó nhất định là rất khó chịu.

Mễ Giai gơ tay ngăn anh, tiếp tục nói, “Em đã đợi anh chủ động mở miệng, nhưng sau khi nghe là dì quản gia gọi tới anh lại tươi cười thả lỏng, thậm chí còn không hỏi lại dì quản gia. Kỳ thực lúc đó em đã nghĩ, chỉ cần anh chủ động nói mọi chuyện với em, cho dù anh thật sự làm sai hay phản bội em, nếu anh còn muốn duy trì cuộc hôn nhân của chúng ta, em sẽ tha thứ, coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra, bây giờ nghĩ đến mới thấy thật nực cười” Mễ Giai nhếch miệng cười tự giễu.

Nghiêm Hạo không có lời nào phản bác, chẳng phải anh làm chuyện gì có lỗi với cô, mà là anh đã lừa gạt cô.

“Sau đó anh về nhà ngày càng trễ, anh viện ra đủ mọi lý do, em biết tất nhưng em không vạch trần, thậm chí còn tự nhắc mình không cần nghĩ nhiều, anh chỉ bận công việc giống như trước kia, không có gì khác,

bởi vì em đặc biệt trân trọng mọi thứ giữa chúng ta. Lúc đó em đã nghĩ không biết người phụ nữ tên Tuyết Nhi kia là người thế nào mà bỗng chốc khiến anh thay đổi nhanh như vậy, cho đến tối qua khi nhìn thấy cô ta em mới biết được nguyên nhân, bởi vì cô ta là nỗi đau đầu đời của anh, là khoảng trống mà em không thể lấp đầy, có lẽ hiện tại anh cũng yêu em, nhưng lại không sâu đậm như yêu cô ấy”

“Không phải như vậy, anh đối với cô ấy chỉ là ái náy, đối với em mới là yêu” Ngữ khí của Nghiêm Hạo vô cùng kiên định.

Mễ Giai lắc đầu cười nhạt, “Có lẽ bây giờ anh vẫn chưa cân nhắc được giữa em và cô ta, nhưng em muốn nói cho anh biết một điều, Nghiêm Hạo, em sẽ không bao giờ chia sẻ chồng mình với người phụ nữ khác, thế nên anh cũng không cần hao tổn tâm tư để tìm kiếm một cái cớ hoàn hảo, em sẽ không tin đâu”

Hai tay Nghiêm Hạo siết chặt vào nhau, nhìn cô hồi lâu, nói cứng ngắt, “Vậy nên em đã định tội anh, ngay cả một cơ hội giải thích cũng không cho anh?”

“Em đã cho, tối qua em đợi anh vờn vờn một đêm, nhưng mà anh không xuất hiện” Mễ Giai châm biếm.

“Tối qua Tô Tuyết cô ấy...” Nghiêm Hạo thử giải thích lại bị Mễ Giai ngắt lời.

“Đủ rồi Nghiêm Hạo” Mễ Giai giận dữ hét lên, “Tôi không muốn nghe tên của cô ta nữa, anh chỉ lo lắng đến cảm thụ của cô ta, vậy anh có nghĩ tới tôi không, tối qua tôi chờ anh cả một đêm tâm tình thế nào, biết rõ chồng mình mượn cớ đi công tác để ra ngoài hẹn hò với mối tình đầu, rồi bị tôi bắt quả tang tận mặt, vậy mà chồng mình vẫn chọn đi theo cô ta, anh muốn tôi nghĩ thế nào? Anh để tôi ở đâu? Rõ ràng tôi mới là vợ anh, nhưng anh lại khiến tôi có cảm giác chính mình mới là kẻ thứ ba phá hoại tình cảm của hai người”

“Em không phải vậy, anh và cô ấy thật sự không có gì, anh không phản bội cuộc hôn nhân của chúng ta, người anh yêu là em, đối với cô ấy chỉ là ái náy và trách nhiệm” Nghiêm Hạo đau đớn nhắm chặt mắt, anh đau lòng khi Mễ Giai tự nói mình thành như thế, anh biết rõ người anh yêu là Mễ Giai, đối với Tô Tuyết sớm đã không còn tình cảm, cho dù gặp lại cô cũng chỉ là trong lòng cảm thấy ái náy nên muốn bù đắp cho cô ấy một chút, vì vậy mới có thể dung túng nhân nhượng những yêu cầu của cô, lại không nghĩ rằng điều này mang đến tổn thương và đau khổ cho Mễ Giai, lúc trước anh chọn không nói thật với Mễ Giai cũng chỉ vì không muốn cô thêm phiền não, nhưng rõ ràng anh làm vậy là sai lầm rồi.

“Tôi không muốn nói thêm gì với anh nữa, anh đi đi, tôi rất mệt, vài ngày nữa tôi sẽ gửi đơn ly hôn cho anh, tôi không cần gì hết, về cổ phần ở Vũ Dương lúc trước cha để lại cho tôi, tôi cũng sẽ bảo luật sư trả hết lại cho anh” Mễ Giai quay mặt đi, không nhìn anh.

“Anh sẽ không đồng ý ly hôn, tuyệt đối không” Nghiêm Hạo hung hăng nhìn chăm chăm cô, hai tay nắm chặt, các đốt ngón tay cũng dần trở nên trắng bệch.

“Cần gì phải vậy...” Mễ Giai không đồng ý lắc đầu, cười thê lương.

“Tô Tuyết bây giờ đang bị bệnh, cô ấy thành ra như thế anh cũng có một phần trách nhiệm, anh không thể bỏ mặc cô ấy, anh không thể vô tình như vậy” Nghiêm Hạo nhỏ giọng nói, thử giải thích với Mễ Giai nỗi khổ tâm của mình.

Hiện tại Mễ Giai đã không còn cách nào tin tưởng anh, chung quy những gì cô tận mắt nhìn thấy khác xa với những lời anh đã nói, hơn nữa hành động của anh ngày hôm qua lại càng khiến cô tổn thương, như vậy bảo sao cô có thể tin tưởng anh đây?. Cười thê lương, nói, “Hà tất phải tìm lý do nữa, cứ cho những lời anh nói đều là thật, vậy nếu bệnh của Tô Tuyết cả đời không khá hơn thì sao? Có phải anh định sẽ như thế này cả đời?” Mễ Giai lắc đầu, tiếp tục nói, “Tôi không rộng lượng đến mức không để ý đến chuyện đó, về mặt này tôi thừa nhận tôi là một người phụ nữ lòng dạ hẹp hòi”

Nghiêm Hạo sững sờ nhìn cô, anh cũng chưa nghĩ tới vấn đề này, anh cho rằng tình hình như vậy chỉ là tạm thời, bởi vì anh tin là Tô Tuyết sẽ hoàn toàn khỏi bệnh, đến lúc đó anh sẽ cho cô một ít tiền để cô và Nghiêm Nhiên có một cuộc sống tốt hơn, mà anh cũng có thể an tâm vui vẻ sống qua ngày cùng Mễ Giai.

Nghiêm Hạo tiến lên, quay người cô lại, nhìn vào mắt cô, nghiêm túc nói, “Cho anh chút thời gian, anh sẽ xử lý tốt chuyện của Tô Tuyết, anh sẽ không để em phải chịu tổn thương dù chỉ một chút, tin anh, được không?”

Mẽ Giai nhìn anh hồi lâu, cuối cùng kéo tay anh đặt trên vai mình xuống, lắc đầu nói, “Nghiêm Hạo, tôi rất mệt mỗi, chúng ta ly hôn đi”

Nghiêm Hạo nhìn cô, khóe miệng run rẩy đau đớn, đáy mắt nổi lên một tầng sương mỏng mơ hồ, hai tay bị kéo xuống còn cứng ngắc giữa không trung, vì sao bọn họ lại ra nông nỗi này, anh tự hỏi đi hỏi lại trong lòng. Cấn chặt rằng, cả người bởi vì căng thẳng mà có chút méo mó.

Mẽ Giai dứt khoát quay đầu, chỉ sợ bản thân sẽ vì vậy mà mềm lòng, cứng rắn hạ quyết tâm, “Anh về đi, tôi thật sự rất mệt mỗi, hơn nữa tôi nghĩ La Lệ cũng không muốn thấy một người đàn ông xa lạ ở trong nhà cô ấy đâu”

Nghiêm Hạo hít sâu vài cái rồi nặng nề thở ra, nhìn cô nghiêm túc, “Anh đồng ý chúng ta tạm thời để cho nhau bình tĩnh suy nghĩ lại, trong thời gian này anh sẽ xử lý tốt chuyện của Tô Tuyết, nhưng anh tuyệt đối không đồng ý ly hôn, trước kia em là vợ anh, hiện tại em là vợ anh, về sau em cũng chỉ là vợ của Nghiêm Hạo mà thôi”

Mẽ Giai nhìn anh, cười khổ, không nói thêm gì, đứng lên, đi ra mở cửa, ý bảo anh rời đi.

Nhìn khuôn mặt trắng bệch của cô, Nghiêm Hạo ngửa đầu đau đớn nhắm chặt mắt, hồi lâu mới cất bước đi ra ngoài.

Nghiêm Hạo vừa bước ra khỏi cửa, Mẽ Giai gần như dùng hết sức đóng sầm cửa lại, vô lực dựa vào cánh cửa, nước mắt thi nhau rơi xuống, Mẽ Giai che miệng cố nén không để mình khóc ra thành tiếng.

Nghiêm Hạo nhìn cánh cửa bị đóng sầm lại, thật lâu sau mới cất bước rời đi.

86. Chương 86

Có lẽ là do khóc quá mệt, đêm nay Mẽ Giai ngủ rất ngon, không giống như trước cứ nửa đêm lại tỉnh nhìn chằm chằm lên trần nhà tới tận bình minh. Cô ngủ một mạch đến hôm sau khi ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu vào làm tỉnh giấc, vừa mới tỉnh dậy, nhìn xung quanh có chút lạ lẫm, Mẽ Giai nhất thời chưa kịp định thần, lúc sau mới nhớ mình đã rời khỏi Nghiêm gia còn nơi này là phòng trọ của La Lệ, nhớ lại hôm qua mình đã tới nhà La Lệ như thế nào.

Xoay người đứng dậy, chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, bụng trống kêu lên. Cả ngày qua không ăn gì, bây giờ mới thấy đói. Mở cửa đi ra thấy La Lệ đang làm bữa sáng trong bếp, Tiểu Thôi tới qua không về, đang đứng ôm La Lệ từ đằng sau, cúi đầu nói gì đó bên tai cô, La Lệ cười thẹn thùng. Mẽ Giai nhìn bọn họ, không khỏi nghĩ đến mình và Nghiêm Hạo, dường như hai người chưa bao giờ có những hành động thân thiết như vậy, anh luôn bận rộn, buổi tối cũng toàn làm việc đến tận khuya, lúc thức dậy thì bữa sáng đều đã chuẩn bị xong xuôi. Nhận ra bản thân lại nhớ đến Nghiêm Hạo, Mẽ Giai vội vàng dừng lại, cô nên bắt đầu cuộc sống mới của chính mình, mà bên cạnh anh cũng đã có người phụ nữ khác.

Có lẽ cảm giác được phía sau có người, La Lệ quay đầu lại, lúc thấy Mẽ Giai thì ngượng ngùng rời khỏi vòng ôm của bạn trai, mắc cỡ đỏ mặt, xấu hổ cười gượng, “Cậu... Cậu dậy rồi à, bữa sáng xong ngay đây. Cậu đi rửa mặt trước đi, à đúng rồi, trên ngăn tủ trong toilet có bàn chải đánh răng với khăn lông mới đấy, chờ cậu ra là có bữa sáng” Như là bị líu lưỡi, nói mãi một câu cũng không xong.

Nhìn bọn họ, Mẽ Giai mỉm cười gật đầu, xoay người đi đến toilet, đằng sau còn nghe thấy tiếng La Lệ thầm trách bạn trai, Tiểu Thôi vô tội cãi lại. Mẽ Giai cười nhẹ, cô có chút hâm mộ La Lệ. Nhìn mình trong gương, bộ dạng chật vật, sắc mặt tái nhợt, tóc cũng rối bù, mắt hơi sưng lên vì khóc liên hai ngày nay, Mẽ Giai suy nghĩ nếu đi làm thì nhất định cần phải trang điểm, cô không thích trang điểm, đương nhiên là cô biết trang điểm sẽ đẹp hơn, nhưng có điều cô không thể chấp nhận được khuôn mặt trắng nhợt sau khi rửa bỏ lớp trang điểm ấy.

Thật là đói bụng, Mễ Giai ăn hết sạch hai bát cháo, còn ăn thêm hai cái bánh bao, lúc La Lệ bóng gió hỏi cô hôm qua vì sao Mạc Chấn Huân lại đến, cô không biết nên trả lời như thế nào, chỉ cười cười cho qua. La Lệ vốn định hỏi tiếp, thấy Tiểu Thôi ngằm ra hiệu liền đem mấy lời đó nuốt vào trong bụng.

Ăn xong bữa sáng, La Lệ nói hôm nay xin nghỉ phép ở nhà với Mễ Giai, nhưng Mễ Giai từ chối, cô không muốn vì chuyện này mà mất tinh thần quá lâu, hơn nữa đôi khi không gian yên tĩnh lại làm người ta phát điên, dễ dàng khiến người ta nghĩ đến những chuyện không nên nghĩ, vậy nên cô phải tìm việc để làm, để bản thân bận rộn với công việc cô mới có thể không nghĩ nhiều.

Mễ Giai vừa đến văn phòng luật liền đụng phải Mạc Liên Huyền ở cửa, áo sơ mi trắng phối hợp quần dài đen, khiến cô trông rất xinh đẹp, tự tin và càng chuyên nghiệp, chỉ là Mễ Giai có chút ngạc nhiên khi gặp cô ở đây.

“Mễ Giai?” Thấy Mễ Giai, Mạc Liên Huyền rất bất ngờ, vẻ mặt vui mừng tươi cười. Đi lên trước hỏi, “Sao cô lại ở đây?”

Từ khi biết chuyện giữa cô ấy và Nghiêm Hạo chỉ là hiểu lầm, không hiểu sao Mễ Giai rất thích cô, thích vẻ xinh đẹp của cô, thích sự tự tin ở cô, Mễ Giai cười cười, vừa định chào hỏi lại thì lại bị cô ngắt lời.

Tới gần mới nhìn rõ sắc mặt Mễ Giai không tốt, phần nền dày cộm cũng không thể che khuất vẻ tiêu tụy trên khuôn mặt cô, cả người nhìn qua cũng gầy hơn trước nhiều, nhú mày hỏi, “Mễ Giai, sao sắc mặt cô kho coi vậy?”

Mễ Giai mất tự nhiên sờ sờ mặt mình, sáng nay cô đã đánh rất nhiều phấn, “Thật ư?” Không trực tiếp trả lời, hỏi ngược lại, “Sao cô lại đến đây?” Cô nghĩ Mạc thị hẳn là không thiếu kế toán viên cao cấp.

“Tôi cũng đang định hỏi cô sao lại ở đây?”

“Tôi làm ở đây mà, ha ha” Mễ Giai khẽ cười đáp.

“Cô làm trong này?” Mạc Liên Huyền ngạc nhiên nhìn cô, chỉ chỉ văn phòng luật phía sau.

“Ừ, vừa đi làm không lâu” Mễ Giai gật đầu giải thích.

“Vậy... Cô cũng biết Trương Dương làm trong này?” Mạc Liên Huyền nhìn cô, e dè hỏi.

“Mấy hôm sau tôi mới biết thì ra anh ấy cũng làm ở đây, tôi nghe nói... Anh ấy và em gái cô đã ly hôn?”

Mạc Liên Huyền thở dài, “Tôi đến đây cũng là vì việc này, lúc trước Khả Huyền kiên trì muốn ly hôn, thật ra trong lòng nó vẫn còn yêu Trương Dương, sau khi ly hôn nó mới biết mình đã mang thai, nhưng lại giấu chúng tôi không nói, mấy hôm trước không cẩn thận ngã sắp xuống suýt chút nữa là không giữ được đứa bé, cứ luôn miệng gọi tên Trương Dương, vậy nên hôm nay tôi đến tìm Trương Dương, dù sao cậu ta cũng là cha đứa bé, cần phải cho cậu ta biết”

Nghe vậy Mễ Giai có phần tự trách, “Kỳ thực bọn họ thành ra như bây giờ cũng một phần là do tôi”

Mạc Liên Huyền tức giận trợn mắt, “Trương Dương đã kể hết mọi chuyện giữa hai người với chúng tôi rồi, thôi thôi, không nói chuyện này nữa, cô dẫn tôi vào trong tìm Trương Dương đi”. Mễ Giai gật đầu, xoay người đi cùng cô ấy vào.

Mấy ngày kế tiếp, Mễ Giai luôn đắm chìm trong công việc, cả những việc không phải của mình cũng nhận làm hết, tuy rằng rất mệt nhưng phương pháp này thật sự hữu hiệu, khiến cô không còn thời gian suy nghĩ miên man. Không hiểu sao Mạc Chấn Huân lại biết cô làm ở đây, dường như không ở đâu là không gặp anh, lúc thì mời cô ăn cơm, lúc kéo cô đi đây đi đó, lúc lại trực tiếp đưa cô về nhà, thậm chí đôi lúc Mễ Giai còn hoài nghi có phải Tân Nhã sắp đóng cửa hay không, vì sao anh lại rảnh rỗi như thế, nhưng thử hỏi La Lệ thì căn bản không có chuyện này, gần đây dự án rất nhiều, phòng thiết kế hầu như ngày nào cũng tăng ca, Mễ Giai nhú mày, không nói gì thêm.

Ăn xong cơm tối, Mễ Giai ngồi xem tivi một mình trong phòng khách, La Lệ bị Tiểu Thôi kéo ra ngoài hóng gió tâm tình, vì cô ở nhà La Lệ nên thời gian thân mật của hai người họ đều bị cô chen ngang, điều này khiến Mễ Giai cảm thấy hơi ngại, vì vậy cô bắt đầu suy nghĩ đến việc ra ngoài tìm một phòng trọ nhỏ, trả lại không gian riêng tư cho bọn họ.

Quay sang nhìn di động bên cạnh, Mễ Giai hơi sửng sốt, lâu rồi cô không mở di động. Nhìn chăm chú điện thoại hồi lâu, cuối cùng vẫn nhìn không được mà mở máy, vừa khởi động máy xong, tin nhắn ồ ạt hiện lên, đều là từ một người, mới có vài ngày mà đã ba mươi mấy tin nhắn, Mễ Giai không đủ can đảm đọc tin nhắn, lại tiếp tục khóa máy. Nhìn di động, Mễ Giai có chút thất thần.

Nghiêm Hạo một tay cầm túi công văn, một tay ấn huyết thái dương, đêm qua lại là một đêm khó ngủ, hơi đau đầu, giống như có kim đâm vào huyết thái dương. Mễ Giai bỏ đi khiến anh hoảng loạn không kịp trở tay, mẹ biết Mễ Giai bỏ đi là vì Tô Tuyết đã mắng anh một trận rồi còn nói muốn cắt đứt quan hệ với anh, sau đó dẫn di quần gia lập tức chuyển về biệt thự của Nghiêm gia, hơn nữa gần đây Tô Tuyết càng ngày càng ý lại vào anh, tất cả những chuyện này khiến anh thấy vô cùng mệt mỏi.

Mễ Giai bỏ đi khiến anh phải suy nghĩ nghiêm túc một lần nữa về mối quan hệ của mình với Tô Tuyết, anh không nên cứ để mặc Tô Tuyết ý lại vào mình như vậy, nhưng lòng áy náy khiến anh không thể hoàn toàn bỏ mặc cô được, cho tới bây giờ anh chưa từng nghĩ mình là một người thiếu quyết đoán, nhưng trong chuyện này anh không thể không thừa nhận mình đã làm không tốt.

Lê bước chân mỗi mét vào văn phòng, dựa vào ghế da, Nghiêm Hạo đến cử động cũng không muốn, anh rất mệt, trái tim cũng mệt.

Cốc cốc cốc, Thư kí Lưu lễ phép gõ cửa tiến vào, trên tay cầm một văn kiện chuyển phát. Cung kính nói, “Nghiêm tổng, đây là văn kiện mới chuyển phát nhanh tới”

Nghiêm Hạo nhíu mày hồ nghi hỏi, “Chuyển phát nhanh? Ai gửi đến?”

“Tôi không rõ, không đề tên người gửi” Thư kí Lưu cẩn thận để văn kiện lên bàn, không quên nhắc nhở, “Chút nữa là tới giờ hẹn của ngài với Mạc tổng Mạc thị”

“Tôi biết rồi” Nghiêm Hạo gật đầu, ý bảo cô đi ra ngoài.

Nhìn văn kiện chuyển phát trên bàn, mày càng nhíu chặt, không đề tên người gửi cũng không ghi địa chỉ nên cũng không biết rốt cuộc văn kiện này là do ai gửi. Đưa tay xé bọc văn kiện ra, ở trong là một túi tài liệu đã ố vàng, mở ra lấy giấy tờ bên trong túi, còn chưa mở hết thì một dòng chữ to bắt mắt ngay lập tức khiến anh vô cùng đau đớn, không chỉ đau mắt mà cả trái tim cũng đau. Trong túi tài liệu là đơn ly hôn và giấy tờ chuyển nhượng cổ phần.

Nghiêm Hạo nắm chặt túi giấy, vì xúc động nên trán nổi đầy gân xanh, cả người bắt đầu thở hổn hển. Những con chữ trên văn kiện khiến anh đau đớn, cũng không thèm đọc mà lập tức xé thành hai nửa, ném hết cả giấy tờ chuyển nhượng cổ phần kia xuống đất.

Tức giận khiến Nghiêm Hạo không khống chế được, tất cả đồ vật trên bàn đều bị anh hất xuống đất, dẫm mạnh xuống bàn, gào lên, “Chết tiệt”

Thư kí ở ngoài cửa bị tiếng động trong phòng làm cho phát hoảng, nhanh chóng mở cửa vào liền thấy một mảnh hỗn độn, vẻ mặt Nghiêm Hạo đầy phần nộ dường như có thể ăn thịt người.

“Nghiêm tổng... Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Thư kí Lưu lắp bắp hỏi.

“Cút...” Nghiêm Hạo gầm lên giận dữ, dọa thư kí Lưu vội vàng đóng cửa chạy đi.

Đau đớn làm khuôn mặt tuần tú có phần vặn vẹo, cuối cùng không chịu nổi thống khổ mãnh liệt trong nội tâm, Nghiêm Hạo hét âm lên, “A.....”

Chờ tâm trạng bình tĩnh lại, Nghiêm Hạo nhut chí dựa vào ghế, hai mắt thất thần nhìn phía trước, không có tiêu cự. Sao anh có thể ly hôn với cô, anh biết rõ bản thân mình yêu cô, anh còn muốn cùng cô sinh hai đứa con, một đứa con gái xinh đẹp giống cô, đôi mắt to tròn, mỗi khi cười lộ lên còn có hai lúm đồng tiền, một đứa con trai giống mình. Nếu con trai là anh, như vậy có thể bảo vệ em gái. Nghĩ đến đây, lại nhìn tờ đơn ly hôn đã bị xé làm hai nửa, Nghiêm Hạo mỉm cười chua xót.

Đúng lúc này di động vang lên, là Bạch Lâm gọi, anh biết nhất định lại là chuyện của Tô Tuyết, liền cầm di động ném mạnh xuống đất.

87. Chương 87

Thư kí Lưu sợ hãi đóng chặt cửa lại, không phải ban này vẫn bình thường ư, sao giờ lại âm ỉ như vậy, lắc đầu quay về chỗ ngồi, cô không phải người mới ra ngoài xã hội, đương nhiên hiểu được ánh mắt của cấp trên, sếp đã không cần cô giúp, hiển nhiên cô sẽ không đại gì xuất đầu lộ diện để thành vật hy sinh.

Mới ngồi xuống chưa lâu, Mạc Liên Huyền dẫn theo trợ lí đi tới, đứng rồi, hôm trước Mạc Liên Huyền có hẹn hôm nay đến công trường thị sát, suýt nữa thì quên. Thư kí Lưu vội vàng đứng dậy nghênh đón, thoáng nhìn cánh cửa đóng chặt, rồi lại nhìn Mạc Liên Huyền, vẻ mặt có phần khó xử.

Mạc Liên Huyền là một phụ nữ vô cùng thông minh, đương nhiên nhận ra nét mặt khó xử của thư kí Lưu, mở miệng hỏi, “Sao vậy? Nghiêm tổng của các cô không đi làm?”

“Không phải... Nghiêm tổng ngài ấy...” Khó xử nhìn nhìn phía sau, đành nói thật, “Ngài ấy đang nổi giận trong phòng”

“Nổi giận?” Mạc Liên Huyền nhú mày, Nghiêm Hạo mà cô biết tuyệt nhiên là một người thâm trầm kín đáo, vui buồn đều không biểu hiện ra mặt. “Bên trong có người sao?”

“Không có, lúc sáng đến ngài ấy vẫn bình thường, không biết vì sao tự nhiên đập bàn âm ỉ bên trong, tôi mở cửa vào thấy một đồng hồ độn, không chừng là do vấn đề chuyển phát nhanh kia” Thư kí Lưu nói thầm. “Vậy đi Mạc tổng, cô tới phòng hội nghị ngồi đợi một chút, tôi đi mời Nghiêm tổng” Nói xong định dẫn bọn họ đến phòng hội nghị.

“Không cần, để tôi vào xem” Dứt lời, Mạc Liên Huyền lập tức đi về phía văn phòng của Nghiêm Hạo, lễ phép gõ cửa, chưa kịp đi vào đã nghe thấy tiếng gầm giận dữ vọng ra từ bên trong, “Cút...”

Xem ra cơn tức thật sự rất lớn, Mạc Liên Huyền thầm nghĩ trong lòng, nhưng cũng không sợ hãi, vừa mở cửa còn chưa kịp đi vào lại nghe thấy tiếng rống giận dữ của Nghiêm Hạo, “Ai cho phép cô vào, cút ra ngoài”

“Anh đối xử với cấp dưới của mình như thế này ă, vậy đây cũng là thói quen của anh khi tiếp đãi khách sao?” Trên mặt mang theo ý cười, Mạc Liên Huyền không hề sợ hãi chống lại ánh mắt giận dữ của Nghiêm Hạo.

Lúc này Nghiêm Hạo mới nhìn rõ người vừa vào không phải là thư kí, chỉ nhìn lướt qua, không thèm trả lời.

Thấy anh không nói Mạc Liên Huyền tự do nhìn quanh bốn phía, tài liệu rải rác khắp nơi, điện thoại bàn cũng bị rơi xuống đất, ông nghe và thân máy tách xa nhau phát ra tiếng kêu chói tai, cạnh cửa là di động của anh, pin vắng cả ra ngoài, thấy tình hình như vậy Mạc Liên Huyền không khỏi nghĩ thầm, cuối cùng là ai có thể chọc Nghiêm Hạo thành thế này.

“Chặc chặc chặc...” Mạc Liên Huyền lắc đầu, không sợ chết nói, “Thật không hiểu, rốt cuộc là ai có khả năng làm anh tức giận đến mức này?”

Ánh mắt Nghiêm Hạo dữ tợn bắn về phía cô, lạnh lùng mở miệng, “Tôi sẽ sắp xếp kỹ sư của công ty đến công trường cùng cô, không còn chuyện gì khác thì mời cô ra ngoài” Nghiêm Hạo vừa nói chuyện đồng thời hai tay để dưới bàn nắm chặt thành quyền, hiển nhiên lửa giận trong lòng vẫn chưa tiêu tán.

“Chúng ta coi như là bạn bè, nói xem nào, có lẽ tôi có thể giúp được anh” Mạc Liên Huyền đi về phía anh.

Nghiêm Hạo không nói gì, cũng không nhìn cô, tay càng siết chặt, cơ mặt căng cứng.

Ánh mắt Mạc Liên Huyền lơ đãng nhìn đồng hồ độn dưới sàn, hơi nhú mày, lại nhìn vẻ mặt căng thẳng của Nghiêm Hạo, đột nhiên hiểu rõ. Mở miệng hỏi, “Là Mễ Giai?”

Cơ thể cứng ngắc của Nghiêm Hạo khẽ run lên, quay đầu, ánh mắt lạnh giá trừng cô, nghiêng răng nghiêng lợi gằn từng tiếng, “Cô có thể không cần thông minh như vậy”

Mạc Liên Huyền xoay người nhặt tờ đơn ly hôn đã bị xé thành hai nửa lên, cô không rõ giữa vợ chồng họ lại xảy ra chuyện gì, nhưng mà đã đến mức ly hôn, “Mễ Giai muốn ly hôn với anh?”

“Tôi sẽ không đồng ý” Nghiêm Hạo đứng bật dậy, tay vỗ mạnh lên bàn, quát cô, lời nói của Mạc Liên Huyền chính là nỗi đau hiện tại của anh, tờ giấy trên tay cô không chỉ như chọc vào mắt anh mà còn khiến trái tim anh đau đớn khôn cùng.

Mạc Liên Huyền cũng không bị dọa, cau mày quan tâm hỏi, “Rốt cuộc giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, vì sao Mễ Giai lại muốn ly hôn với anh?”

“Không liên quan đến cô” Mím môi lạnh giọng nói, đi qua một bên không thèm nhìn cô.

Mạc Liên Huyền nhú mày, cô biết người đàn ông này chỉ mạnh miệng, bỗng nhiên cười nhẹ, nói, “Vậy xem như bây giờ anh đang tạo cơ hội cho anh tôi sao? Theo tôi biết, anh ấy đối với Mễ Giai vẫn chưa hết hi vọng, chẳng qua anh ấy là một chính nhân quân tử, Mễ Giai đã kết hôn với anh đương nhiên anh ấy sẽ không xen vào phá hoại gia đình hai người, nhưng hiện giờ anh và Mễ Giai đã sắp ly hôn, vậy nhất định anh tôi sẽ có cơ hội, hơn nữa tôi cũng rất thích Mễ Giai, cô ấy làm chị dâu tôi cũng rất phù hợp”

Tức giận khiến anh suýt chút nữa không khống chế được, nắm chặt tay thở nặng nhọc, quay đầu trừng mắt với cô, trong mắt tràn ngập lửa giận, nghiêng răng nói, “Mạc Chấn Huân vĩnh viễn cũng không có cơ hội, tôi nói rồi tôi sẽ không ly hôn với Mễ Giai, không bao giờ”

“Tình hình trước mắt xem ra cũng không thể không có khả năng” Dứt lời gơ tờ đơn ly hôn trong tay lên, Mạc Liên Huyền phản bác.

“Cô...” Nghiêm Hạo chán nản nhìn cô, anh định phản bác lại nhận thấy tất cả những gì cô nói đều đúng, đúng vậy, thái độ kiên quyết của Mễ Giai anh đã được chứng kiến khi ở nhà La Lệ, đến giờ Mễ Giai vẫn khẳng định giữa anh và Tô Tuyết có mờ ám, càng chết tiệt hơn là cô đã gửi cho anh đơn ly hôn, đúng là chết tiệt.

“Nói một chút đi, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?” Mạc Liên Huyền khuyên nhủ, cô muốn giúp bọn họ, lấy vai trò bạn bè để giúp đỡ.

Nghiêm Hạo suy sụp ngồi lại ghế tựa, hồi lâu mới ảm đạm mở miệng, “Mễ Giai đã hiểu lầm tôi...” Hai tay phiền chán vò vò tóc, giờ anh chẳng thiết đến cái gọi là hình tượng nữa.

“Khó trách hôm trước tôi gặp cô ấy thấy cô ấy gầy đi rất nhiều, thì ra là bị anh ức hiếp” Mạc Liên Huyền tức giận nói thầm.

Mọi người đều biết cô gầy, chỉ có mình anh về sau mới dần phát hiện, xem ra anh thật không xứng làm chồng, Nghiêm Hạo tự giễu trong lòng.

“Mễ Giai, hết giờ rồi còn chưa về sao?” Đồng nghiệp ở bàn đối diện đang thu dọn đồ đạc, thấy Mễ Giai còn vùi đầu làm sổ sách liền hỏi.

“À, về ngay đây, cô cứ về trước đi, tôi làm nốt cái này rồi về” Mễ Giai cười nhẹ đáp.

“Đừng có chăm chỉ quá, cô như vậy ông chủ sẽ cho rằng chúng tôi làm việc không cẩn thận” Đồng nghiệp nói thế, nét mặt cũng không cười, thậm chí giọng điệu còn mang vài phần bất mãn.

Mễ Giai cũng không ngu ngốc, đương nhiên hiểu được ý tứ trong lời nói của đồng nghiệp, “Tôi...” Muốn giải thích lại bị ngắt lời.

“Tôi không có ý gì đâu, cô đừng nghĩ nhiều, tôi về trước đây, cô cũng về sớm đi” Mím cười trên mặt nhưng không sâu tận đáy mắt, cầm lấy túi xách rồi xoay người đi ra cửa lớn.

Thở dài, nhìn sổ sách trong tay, bị người ta nói vậy cô cũng chẳng còn hứng thú làm nữa, không phải cô muốn thể hiện gì, chỉ là muốn mượn công việc để giúp bản thân không còn thời gian suy nghĩ miên man, lại không nghĩ rằng làm vậy cũng sẽ khiến người ta bất mãn. Lắc đầu thu dọn lại sổ sách vẫn chưa làm xong, thật ra cũng không cần gấp, để mấy ngày nữa làm cũng không sao, chỉ là cô không có việc gì nên tìm việc làm mà thôi.

Thu dọn đồ đạc trên bàn, kỳ thực hôm nay trong lòng Mễ Giai có chút bất an, buổi sáng cô đã chuyển phát đơn ly hôn và giấy tờ nhượng quyền cổ phần Vũ Dương có chữ ký của mình cho Nghiêm Hạo. Cô không biết sau khi nhận được Nghiêm Hạo sẽ có phản ứng như thế nào, cô chỉ muốn sớm kết thúc chuyện này.

Thời tiết tháng sáu là như thế, ngày dài đêm ngắn, mặc dù đã hơn 6 giờ nhưng vẫn có thể nhìn thấy ánh tà dương còn sót lại, đỏ rực một góc trời, hơi nóng trên mặt đất còn chưa rút hết, cơn gió đêm thổi tới làm tan đi cái nóng bức ấy, mang đến một luồng khí mát mẻ. Mễ Giai vuốt lại mấy sợi tóc trên trán bị gió thổi tung, bước xuống bậc thang đi về phía dòng người, bỗng đột nhiên dừng bước.

Một chiếc BMW màu đen đỗ bên đường, ánh mắt thăm sâu tĩnh mịch của Nghiêm Hạo nhìn chằm chằm Mễ Giai, đúng như Mạc Liên Huyền nói, cô gây đi nhiều, gây đến mức khiến anh đau lòng. Mở cửa xe, Nghiêm Hạo bước xuống đi về phía Mễ Giai.

Nhìn Nghiêm Hạo đang đi tới, Mễ Giai biết là mình nên rời đi, nhưng hai chân lại như bị người ta đổ chì lên, nặng nề khiến cô không thể nhấc chân được. Mấy ngày không gặp trông anh tiêu tụy đi nhiều, tóc tai hỗn độn, râu trên mặt còn chưa kịp cạo, lòng cô có chút đau đớn. Đợi Nghiêm Hạo đi tới gần, một mùi khói thuốc nồng nặc theo gió xộc vào mũi Mễ Giai, anh lại hút thuốc, cau mày Mễ Giai khẽ nói thầm trong lòng, cô biết anh có chuyện buồn phiền nhất định sẽ hút thuốc, trước đây cô không thích anh hút thuốc là vì không muốn thấy anh phiền lòng. Hiện tại anh phiền não vì cô ư? Hay là Tô Tuyết khiến anh không vui? Mễ Giai đoán trong lòng.

Nghiêm Hạo nhìn cô, muốn ôm cô vào lòng thật chặt, vừa duỗi tay ra Mễ Giai liền nghiêng người né tránh, tay anh ngừng lại giữa không trung, cắn răng, cả người căng cứng.

Mễ Giai thấy Nghiêm Hạo cả người căng cứng đến vặn vẹo, dường như các cơ bắp đều cứng lại, dần thu lại hai tay đặt bên sườn, nắm chặt tay khiến các đốt ngón tay trở nên trắng bệch. Trong lòng Mễ Giai co rút đau đớn, cô lắc đầu tự ra lệnh mình phải cứng rắn không được mềm lòng, “Chắc anh đã nhận được đơn ly hôn, giấy tờ tôi đã kí hết rồi, hẹn hôm nào đấy chúng ta tiến hành một vài thủ tục”. Kỳ thực những lời này cũng giống như những lưỡi dao sắc bén chĩa sâu vào lòng Mễ Giai, nhưng cho dù đau đớn cô vẫn cố gắng trấn định bản thân để không biểu lộ ra ngoài.

Tay càng nắm chặt, Nghiêm Hạo khó khăn hít thở, nói, “Anh xé rồi, anh đã nói, anh sẽ không bao giờ ly hôn với em”

“Vậy ngày mai tôi gửi lại cho anh...”

“Em gửi một lần anh xé một lần” Trùng mắt nhìn Mễ Giai, Nghiêm Hạo oán hận nói, cắn chặt răng, dường như chỉ cần cô nói thêm một câu anh không muốn nghe nữa, anh sẽ ăn tươi nuốt sống cô luôn.

“Cần gì phải như vậy” Kẹt ở giữa hai người phụ nữ anh không thấy một mối sao? Quay đi không nhìn anh, nét mặt lạnh nhạt.

Vẻ lạnh lùng của cô khiến Nghiêm Hạo có phần hoảng hốt, xoay người cô lại, bình tĩnh nhìn vào mắt cô, nhẹ giọng khẩn cầu và thương lượng, “Em đừng nghĩ ngợi nhiều, anh và Tô Tuyết thật sự không có gì, anh đồng ý với em, anh sẽ xử lý chuyện của cô ấy trong thời gian ngắn nhất, anh cũng đồng ý với em chúng ta tạm thời xa nhau một thời gian để cả hai cùng bình tĩnh suy nghĩ lại, nhưng em đừng dễ dàng buông tay như vậy, đừng dễ dàng nói ly hôn như vậy, được không?”

Mễ Giai sững sờ nhìn anh, anh đã hạ mình khẩn cầu khiến cô nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

“Mễ Giai?” Mạc Chấn Huân đi xuống từ chiếc xe hơi màu bạc phía sau, cất giọng gọi Mễ Giai.

88. Chương 88

“Mễ Giai” Mạc Chấn Huân lên tiếng gọi, thấy Nghiêm Hạo đứng cạnh Mễ Giai, bắt giác nhăn mày, như ngày thường anh tới đón Mễ Giai tan làm, không nghĩ rằng hôm nay cô lại về sớm, hơn nữa Nghiêm Hạo cũng có mặt ở đây.

Mễ Giai và Nghiêm Hạo cùng quay đầu lại, thấy Mạc Chấn Huân ở phía sau, sắc mặt Nghiêm Hạo bỗng trầm xuống, ánh mắt cũng trở nên sắc bén hơn.

Mạc Chấn Huân không thèm để ý đến Nghiêm Hạo, mỉm cười đi thẳng tới chỗ Mễ Giai, dịu dàng nói, “Đi thôi, tôi đưa em về”

Không đợi Mễ Giai trả lời, Nghiêm Hạo nhanh trước một bước, kéo Mễ Giai ra phía sau, bước lên chắn giữa Mạc Chấn Huân và Mễ Giai, ánh mắt sắc bén trừng Mạc Chấn Huân, “Vợ tôi thì tôi sẽ tự đưa cô ấy về, không làm phiền Mạc tổng” Trong giọng nói khó che giấu được sự phẫn nộ, bàn tay kéo Mễ Giai cũng không tự chủ mà tăng thêm lực.

Mạc Chấn Huân nhú mày, nhếch miệng cười khinh thường, hỏi Mễ Giai đứng sau Nghiêm Hạo, “Em thật sự không cần tôi đưa về ư, có phải... Em muốn về cùng anh ta?”

Vì Nghiêm Hạo dùng lực quá mạnh nên cánh tay đang bị anh nắm của cô bắt đầu thấy đau, Mễ Giai cau mày, vung tay muốn thoát khỏi sự kìm chế của anh, mặt lạnh cố tình không nhìn anh, ra vẻ cứng rắn, “Anh về đi, khi nào có thời gian chúng ta hoàn thành nốt thủ tục, như vậy đối với tôi, đối với anh... Đối với cô Tô đều tốt nhất”

Lời nói của Mễ Giai đã hoàn toàn chọc tức Nghiêm Hạo, lý trí lập tức bị lửa giận trong lòng bao trùm, nói chuyện mà như gầm lên, “Chết tiệt! Rốt cuộc em muốn anh phải nói bao nhiêu lần nữa, anh sẽ không ly hôn với em, không bao giờ! Hơn nữa anh và Tô Tuyết vốn không giống như em nghĩ, vì sao em không cho anh một cơ hội giải thích đã vội định tội anh, chẳng lẽ cuộc hôn nhân của chúng ta cứ thành ra thế này sao, một chút cố gắng mà em cũng không có sao?” Nghiêm Hạo nắm lấy bắp vai cô, dùng lực rất mạnh, ngón tay cắm sâu vào da thịt Mễ Giai.

“A...” Mễ Giai bị đau kêu lên, cô biết Nghiêm Hạo đang tức giận, cô chưa bao giờ thấy anh giận dữ như vậy, cho dù khi biết Nghiêm Hạo là em trai mình anh cũng chỉ đè nén phẫn nộ trong lòng, chưa bao giờ lớn tiếng với cô nửa lời.

“Buông ra, anh làm đau cô ấy rồi” Mạc Chấn Huân nhìn cánh tay của Mễ Giai đã đỏ lên, đi tới đẩy mạnh Nghiêm Hạo ra, ôm Mễ Giai vào ngực, bực tức nói, “Bây giờ hối hận rồi ư, vậy sao lúc trước còn làm thế? Lúc anh phản bội cô ấy, làm tổn thương cô ấy thì anh có nghĩ tới cảm giác của Mễ Giai hay không?”

Nhìn cánh tay Mễ Giai bị mình nắm đỏ, Nghiêm Hạo thầm tự trách, nhưng khi nhìn Mạc Chấn Huân ôm Mễ Giai trong ngực, cơn tức trong lòng vừa nguôi dần bỗng chốc lại vọt lên, hung tợn trừng mắt nói với Mạc Chấn Huân, “Chuyện của vợ chồng chúng tôi không cần anh nhúng tay vào”. Bước lên định kéo Mễ Giai qua lại bị Mạc Chấn Huân ngăn cản, “Mạc Chấn Huân” Nghiêm Hạo nắm chặt tay, cả người như một con sư tử nổi điên, ánh mắt lộ ra vẻ hung ác.

Mạc Chấn Huân trước cơn giận của Nghiêm Hạo không hề có phản ứng gì, lạnh lùng nói, “Lúc trước tôi đã từng nói với anh, nếu anh không quý trọng cô ấy, làm cô ấy tổn thương, tôi nhất định sẽ đoạt lấy cô ấy từ bên cạnh anh”

“Anh...” Nghiêm Hạo chán nản, nắm tay bắt đầu run rẩy.

“Chúng ta đi thôi” Nhìn anh một cái, Mễ Giai xoay người nói với Mạc Chấn Huân. Mạc Chấn Huân gật đầu, khoác vai cô đi đến chiếc xe đỗ phía sau.

“Mễ Giai...” Nghiêm Hạo bắt lấy tay cô, anh không tin Mễ Giai cứ thế mà đi theo Mạc Chấn Huân.

Nhẹ nhàng rút tay về, lạnh lùng nhìn anh rồi kiên quyết xoay người rời đi.

Nhìn Mễ Giai ngồi vào trong xe Mạc Chấn Huân, xe chậm rãi lướt qua, trong lòng đã không thể dùng từ phẫn nộ để hình dung, mà nhiều hơn là đau lòng, là tuyệt vọng, chẳng lẽ anh và Mễ Giai thật sự chỉ có thể như thế sao? Anh không buông tay được, anh yêu cô như vậy, sao có thể tự khuyên mình để cô rời đi. Cấn chặt răng, Nghiêm Hạo đau khổ nhắm mắt lại.

Mễ Giai yên lặng nhìn cảnh vật lướt như bay ngoài cửa xe, trước mắt lại xuất hiện khuôn mặt của Nghiêm Hạo, trong thoáng chốc lúc mới quay đầu, cô đã nhìn thấy đau đớn trong mắt anh, còn có cả nỗi tuyệt vọng, trái tim như bị ai đó bóp mạnh, lồng ngực căng tức, “vì sao em không cho anh một cơ hội giải thích đã vội định tội anh, chẳng lẽ cuộc hôn nhân của chúng ta cứ thành ra thế này sao, một chút cố gắng mà em cũng không có sao?”. Lời nói của anh vẫn còn vang vọng bên tai, cô không cho anh cơ hội giải thích? Đêm đó cô ở nhà đợi anh về một đêm, nhưng chẳng đợi được gì, là anh tự vứt bỏ cơ hội của chính mình, đến

lúc cô đã cảm thấy tuyệt vọng anh mới vội vàng muốn giải thích, nhưng cô cũng là người, cũng có trái tim, trông thấy cảnh tượng ấy, rồi lại nhận được kết quả như vậy sau cả đêm đợi chờ, muốn cô làm sao để không đau lòng, muốn cô phải chấp nhận thế nào đây? Cô không cố gắng vì cuộc hôn nhân của bọn họ ư? Không, cô đã rất cố gắng, từ khi bắt đầu nghi ngờ đến lúc khẳng định chính xác, cô vẫn luôn chờ anh chủ động nói với mình, hỏi anh có chuyện gì muốn nói với cô không thì anh đều có ý giấu diếm, cho dù ngày đó tận mắt nhìn thấy anh đi cùng Tô Tuyết, cô vẫn cố nén nỗi đau trong lòng đợi anh nguyên một đêm, thậm chí là đã chuẩn bị tốt để chấp nhận lời giải thích của anh, nhưng cuối cùng thì sao? Hiện giờ trái tim của cô đã chết, anh mới hứa sẽ bù đắp, anh không cảm thấy đã quá muộn rồi sao, hay anh luôn tự tin rằng chỉ cần anh mở miệng là cô lập tức tha thứ?

Một giọt nước mắt nhẹ nhàng rơi xuống, lặng yên không một tiếng động, ngay cả Mễ Giai cũng không phát hiện ra.

Mạc Chấn Huân vừa lái xe, thỉnh thoảng lại quay sang nhìn Mễ Giai, thấy cô hờ hững nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ, nước mắt cứ lặng lẽ rơi xuống, anh biết cô đang đau lòng. Lấy khăn giấy ở đằng trước đưa cho cô.

Mễ Giai sững sờ quay đầu, khó hiểu nhìn Mạc Chấn Huân, cô không rõ sao tự nhiên anh lại đưa khăn giấy ỉnh.

“Lau đi, em khóc” Mạc Chấn Huân nhét khăn giấy vào tay cô, khe thở dài.

“Hả...” Mễ Giai lúc này mới phản ứng lại, đưa tay sờ lên hai má, hóa ra không biết từ lúc nào nước mắt đã sớm ướt mặt. “Cảm ơn anh” Lúng túng nói cảm ơn anh, cầm khăn giấy lau mặt qua loa.

Mạc Chấn Huân cười khẽ, hỏi, “Em muốn ăn gì, đồ Ý được không?”

Mễ Giai lắc đầu, vô lực trả lời, “Đưa tôi về đi”. Hiện tại cô không có chút khẩu vị nào. Dựa lưng vào ghế nhẹ nhàng nhắm mắt lại, cô không buồn ngủ, chỉ là cảm thấy rất mệt mỏi, người mệt, tim cũng mệt.

Thấy cô như vậy, Mạc Chấn Huân cũng không nói thêm gì, đến giao lộ phía trước liền quay xe lại, chậm rãi đi về hướng nhà La Lệ.

Xe dừng lại ở dưới nhà La Lệ, Mạc Chấn Huân quay sang thấy Mễ Giai đang dựa vào một bên ghế ngủ, vẫn hơi nhũn mảy, trên mặt còn in vết nước mắt khô, anh đưa tay muốn giúp cô vuốt vuốt nếp nhăn giữa hai lông mày, tay vừa mới đưa đến gần còn chưa chạm được mặt cô thì đôi mắt to linh động kia đột ngột mở ra, cánh tay liền dừng lại giữa không trung.

Mễ Giai nhìn bàn tay to trước mặt còn chưa buông xuống, quay sang Mạc Chấn Huân bên cạnh, luống cuống hỏi, “Đến... Đến... Đến rồi sao?”

Thu tay lại, trên mặt không có tí gì gọi là mất tự nhiên, Mạc Chấn Huân mỉm cười gật đầu, “Đến rồi”

Mễ Giai đỏ mặt, vội vàng ngồi thẳng dậy, vuốt lại quần áo trên người, xác nhận dáng vẻ mình đoan trang ngay thẳng mới quay đầu nói với Mạc Chấn Huân, “Cảm ơn anh đã đưa tôi về, hẹn gặp lại” Dứt lời vừa định xoay người mở cửa xe đi xuống lập tức bị Mạc Chấn Huân nhanh hơn một bước giữ tay cô lại.

Mễ Giai ngạc nhiên quay lại, khó hiểu hỏi, “Còn việc gì sao?”

Mạc Chấn Huân nhìn cô, hồi lâu mới mở miệng, “Những gì anh nói khi nãy đều là thật”

“Nói gì... Anh nói gì?” Mễ Giai chưa phản ứng kịp, không hiểu ý anh.

“Những gì anh vừa nói với Nghiêm Hạo” Mạc Chấn Huân thản nhiên mở miệng, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cô.

“Nếu anh không quý trọng cô ấy, làm cô ấy tổn thương, tôi nhất định sẽ đoạt lấy cô ấy từ bên cạnh anh”. Cô còn nhớ rõ vừa rồi anh đã nói như thế, nhìn thẳng vào mắt anh, có chút lúng túng, có chút ngượng ngùng, cô không ngu ngốc, đương nhiên cô hiểu ý tứ trong lời nói của anh, sở dĩ vừa nãy không có phản ứng là vì Nghiêm Hạo đang ở đây, toàn bộ tâm tư của cô đều đặt hết lên Nghiêm Hạo nên cũng không suy nghĩ nhiều về những lời anh nói. Mễ Giai gượng cười, lắp bắp nói, “Chuyện này, chuyện này tôi biết là anh cố ý nói những lời đó để chọc tức Nghiêm Hạo, tôi.. Tôi không để bụng đâu, anh...”

“Anh bảo những lời anh nói là thật” Mạc Chấn Huân ngắt lời cô, ánh mắt nhìn cô chăm chăm để cô không có cơ hội trốn tránh.

“Tôi...” Mễ Giai nhìn anh, không biết phải nói gì, những lời của anh quá đột ngột, cũng quá bất ngờ, hiện tại Mễ Giai hoàn toàn không có khả năng tiêu hóa. Cô chưa từng nghĩ Mạc Chấn Huân đối với cô... Trước kia Mạc Liên Huyền cũng đã nói với cô, cô một mực khẳng định không thể có chuyện đó, rồi ngay cả khi anh đến nhà La Lệ tìm cô, cô thậm chí còn nghĩ anh đến là để chê cười mình, cô chưa bao giờ nghĩ rằng Mạc Chấn Huân thật sự có ý gì với mình, chuyện này, chuyện này quả thực rất khó có thể xảy ra.

Về mặt Mễ Giai lúc hồng lúc trắng, biểu cảm muôn màu muôn vẻ, Mạc Chấn Huân nhìn mà không khỏi bật cười, cuối cùng sang sang cười thành tiếng.

Thấy Mạc Chấn Huân cười, sắc mặt Mễ Giai thoáng chốc đỏ bừng, rút tay ra khỏi tay anh, cũng không thèm nhìn anh, nhỏ giọng nói thầm, “Không, không hiểu anh nói gì” Chẳng dám nhiều lời với anh nữa, Mễ Giai xoay người mở cửa xuống xe.

“Anh không đùa, anh ta không biết quý trọng em, anh sẽ đoạt lấy em từ bên cạnh anh ta” Mạc Chấn Huân nhìn bóng lưng cô, nói kiên định.

Động tác của Mễ Giai hơi ngừng lại, vì quá căng thẳng nên có phần lắp bắp, “Tôi, tôi đi trước, anh... Cảm ơn anh đã đưa tôi về” Nói xong cũng không quay đầu, xuống xe liền chạy một mạch tới cầu thang của nhà trọ. Mạc Chấn Huân ở phía sau nhìn cô cười nhẹ, hồi lâu mới quay xe rời đi.

89. Chương 89

Mễ Giai xấu hổ đỏ mặt chạy lên nhà, lúc mở cửa vào thì La Lệ đã về, đang ngồi trên sofa nhàn nhã ăn vặt xem ti vi, thấy Mễ Giai bèn nói, “Về rồi đấy à. Á! Sao mặt cậu đỏ thế kia?”

“Hả... Thật, thật sao?” Mễ Giai cảm giác mặt mình càng nóng hơn, trong lòng thầm mắng Mạc Chấn Huân vài lần, đang yên đang lành lại nói với cô chuyện này.

“Cậu thấy khó chịu à?” Buông đồ ăn trong tay, đi tới sờ trán Mễ Giai, sừng sốt kêu lên, “Sao nóng vậy? Không phải cậu bị sốt chứ?”

“Không... Không phải, vì trời nóng, nóng quá, không có việc gì đâu, tớ khỏe lắm” Mễ Giai tránh tay cô ấy, để túi lên sofa, ánh mắt có phần né tránh. Vội đổi đề tài, “Đúng, đúng rồi, hôm nay cậu không đi chơi với Tiểu Thôi à?”. Ngày nào La Lệ cũng ăn cơm cùng Tiểu Thôi xong mới về nhà, hôm nay lại về sớm như vậy nên có chút không quen.

“Hôm nay anh ấy phải tăng ca, nên tớ về sớm, mà kể cả hôm nay Tiểu Thôi không tăng ca thì tớ cũng muốn về sớm với cậu để vun đắp tình bạn của chúng ta” La Lệ cười hi hi nói.

“Thôi đi, bản chất thấy sắc quên bạn của cậu tớ còn không rõ sao, không cần phải nịnh” Mễ Giai tức giận lườm La Lệ.

La Lệ vụng trộm lè lưỡi, vừa suy nghĩ mắt chợt sáng lên, đột nhiên nghĩ đến chuyện gì, cười gian hỏi, “Vậy sao hôm nay cậu không hẹn dùng cơm với chàng Mạc đẹp trai, tớ nghĩ anh ta sẽ đi ngay đấy” Nói xong còn cố ý huých vai vào người Mễ Giai.

Mặt Mễ Giai bỗng đỏ lên, có vẻ bắt đầu mất tự nhiên, nói chuyện cũng lú lút hết cả lưỡi, “Tớ... Sao tớ phải ăn cơm cùng anh ta chứ”

“Tớ có thể nhìn ra, Mạc tổng của chúng tớ thích cậu, đừng có nói là cậu không biết?” La Lệ nghi ngờ hỏi.

Mặt Mễ Giai càng đỏ thêm vài phần, lúc trước cô thật sự là không biết. Khuôn mặt nhỏ nhắn trầm xuống, nói nghiêm túc, “Tớ và anh ta vốn không phải như cậu nghĩ, sau này đừng đùa như vậy”

La Lệ không thèm để ý, ném một quả hạnh nhân vào mồm, nói, “Tớ cảm thấy Mạc Chấn Huân rất tốt, cậu với anh ta ở bên nhau cũng không có gì là không ổn, tớ thấy anh ta kiên định hơn cái tên Nghiêm Hạo kia nhiều, tớ làm ở Tân Nhã 3 năm cũng chưa từng thấy anh ta thân mật với người phụ nữ nào, đã từng làm chung, tớ thấy cậu với anh ta khá hợp đấy”

“La Lệ” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mễ Giai có vẻ tức giận, “Tớ chỉ coi Mạc Chấn Huân là bạn, hơn nữa cậu thấy tình hình hiện tại của tớ thích hợp để nói chuyện đó sao? Về sau đừng lấy chuyện này ra để đùa nữa” Dứt lời cầm lấy túi xách đi về phòng.

La Lệ bĩu môi, không dă động đến đề tài này nữa. Dẫu sao chuyện tình cảm của cô ấy cũng vừa gặp phải một cú sốc mạnh, cần có thời gian để hồi phục. Bầu không khí có phần xấu hổ, trước khi Mễ Giai vào phòng, La Lệ cất giọng hỏi, “Tối nay muốn ăn gì, tớ nấu”

Mễ Giai quay lại, mỉm cười với cô ấy, “Cậu nấu cái gì tớ ăn cái đó”

Hai người nhìn nhau cười, bầu không khí ngột ngạt vừa rồi đã bị xua tan.

Nghiêm Hạo hơi say nhưng vẫn tỉnh táo, lảo đảo ra khỏi thang máy, đi đến cửa, sờ soạng lấy chìa khóa trong túi ra, tra vào ổ, một lúc lâu sau mới mở được cửa. Mở cửa ra, bên trong là một mảnh tối đen, không có người trước kia vì anh mà để đèn, cũng không có người mỉm cười ngọt ngào ra đón, hỏi anh có đói bụng không, có muốn ăn khuya không khi anh về nhà. Căn nhà bây giờ không có Mễ Giai, dường như cũng không còn hơi ấm, rất hoang vắng, rất lạnh lẽo.

Đóng cửa lại, loạng choạng ngã ngồi xuống đất, Nghiêm Hạo nhìn căn phòng tối đen, thở dài, ngửa đầu dựa vào cánh cửa phía sau. Đêm nay anh uống rất nhiều rượu, nhiều đến nỗi ngay cả anh cũng không nhớ rõ mình đã uống bao nhiêu chén, cơ thể say nhưng đầu óc lại tỉnh táo lạ kì, thậm chí còn minh mẫn hơn so với bình thường. Cảnh tượng Mạc Chấn Huân ôm Mễ Giai rời đi lúc chiều cứ lởn vởn trong đầu anh, giống như một thước phim quay chậm trước mắt, không thể xua đi được.

Tiếng chuông điện thoại vang lên trong không gian yên tĩnh, rất rõ ràng nhưng vào tai Nghiêm Hạo lại không dễ nghe chút nào, không cần nhìn anh cũng biết là ai gọi tới, cả ngày nay Tô Tuyết gọi điện cho anh không ngừng, anh không muốn nghe, một chút cũng không muốn, anh mệt mỏi, rất mệt. Lấy di động ra ném xuống đất, tạo thành một tiếng động lớn, trong không gian tối đen chợt lóe lên tia sáng màu lam nhạt. Nghiêm Hạo không thèm để ý, nghiêng ngả đứng dậy đi về phòng ngủ, đóng sầm cửa lại, ngăn cách âm thanh đáng ghét kia ở bên ngoài.

Bên này Bạch Lâm cầm điện thoại gọi cho Nghiêm Hạo hết lần này đến lần khác nhưng cuối cùng vẫn không có ai nghe máy. Chau mày nhìn Tô Tuyết mang vẻ mặt chờ mong ngồi trên sofa ôm Nghiêm Nhiên, đành cắn răng tiếp tục kiên trì gọi lại.

Mặc cho Bạch Lâm gọi cả đêm, vẫn chỉ có một giọng nói lạnh lùng đáp lại ‘Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau’. Buông điện thoại, nhìn Tô Tuyết, Bạch Lâm bất đắc dĩ lắc đầu.

“Sao anh ấy không nghe điện thoại chứ, cũng không đến gặp chị... Vì sao...” Tô Tuyết ôm Nghiêm Nhiên lẩm bẩm một mình, nói xong nghiêng đầu, ánh mắt tràn đầy khó hiểu và nghi hoặc.

“Chị, đừng nghĩ nữa, đã muộn rồi, chúng ta đi ngủ trước nhé, nói không chừng ngày mai Nghiêm Hạo sẽ đến thăm chị” Bạch Lâm ngồi xổm xuống trước mặt Tô Tuyết, dịu dàng an ủi chị mình, chỉ sợ cô ấy nghĩ ngợi lung tung rồi lại phát bệnh.

“Nhưng vì sao Hạo lại không đến, lâu rồi chị không gặp anh ấy, hay là anh ấy không cần chị nữa?”. Trái lại Tô Tuyết vẫn cứ lẩm bẩm, hoàn toàn không để tâm đến những lời của Bạch Lâm, đột nhiên ngẩng đầu cầm lấy tay Bạch Lâm, kích động nói, “Không cần, anh ấy không thể không cần chị, chị thương anh ấy như vậy, sao anh ấy có thể không cần chị chứ? Chị muốn gặp anh ấy, chị muốn gặp, chị sẽ nói với anh ấy là chị rất yêu anh ấy, rất yêu, rất yêu, em nói với anh ấy được không, em nói với anh ấy để anh ấy đến gặp chị được không? Chị thật sự không thể không có anh ấy... Không thể...”

“Không đâu, Nghiêm Hạo không nói anh ấy không cần chị, chỉ là anh ấy bận công việc, anh ấy phải quản lý một công ty lớn như vậy, nên bây giờ anh ấy không thể phân thân để đến đây được, không phải anh ấy

không cần chị đâu, ngày mai, ngày mai anh ấy sẽ tới thăm chị, ngoan, chúng ta đi ngủ trước được không?”
Vỗ vỗ tay cô, Bạch Lâm trấn an.

“Không phải, em gạt chị, anh ấy không đến gặp chị, mấy ngày nay anh ấy không đến thăm chị rồi” Tô Tuyết bỗng la lớn. Nghiêm Nhiên ngồi trong lòng bị dọa đến phát run, vẻ mặt sợ hãi, ánh mắt nhìn Bạch Lâm đã ngân ngấn nước.

Bạch Lâm giật mình, Nghiêm Nhiên có thể nói là một tay cô nuôi lớn, cô coi nó như con đẻ của mình vậy, “Chị, chị đừng kích động, chị dọa Nhiên Nhiên rồi”

Tô Tuyết nghi hoặc nhìn cô, từ từ chuyển ánh mắt đến Nghiêm Nhiên đang ngồi trong lòng, nhìn nó một hồi lâu, đột nhiên mở to hai mắt, nắm lấy bả vai Nghiêm Nhiên, kích động nói, “Mày, là mày đúng không, chắc chắn là mày, là vì mày nên Hạo mới không để ý đến tao, nhất định anh ấy đã biết mày chính là em trai anh ấy nên mới không tới tìm tao, là mày, là mày, mày là một đứa trẻ hư, mày không phải con tao, mày không phải con tao...” Nói xong liền giơ tay đánh Nghiêm Nhiên, Nghiêm Nhiên vốn đã sợ hãi, cứ như vậy mếu máo khóc lớn thành tiếng, “Oa.....”

“Chị, đừng làm thế, thằng bé là con chị, chị đừng đánh nó” Bạch Lâm đưa tay kéo Nghiêm Nhiên vào lòng mình, vội vàng ôm nó lùi xa Tô Tuyết, nhẹ giọng dỗ dành, “Tốt rồi, Nhiên Nhiên ngoan, không khóc nào”

“Nó không phải con chị, nó không phải con chị, chị yêu Hạo như vậy, sao có thể làm chuyện có lỗi với anh ấy, cho nên nó không phải con chị, nhất định không phải” Tô Tuyết sợ hãi kêu lên, đứng dậy tiến về phía bọn họ, híp mắt lại, chỉ tay vào Bạch Lâm, “Là mày, nhất định là mày, là mày đã nhặt đứa bé này từ ngoài về, đúng không?”

Bạch Lâm cuống quýt ôm Nghiêm Nhiên lùi sau mấy bước, cô biết Tô Tuyết lại phát bệnh, mấy hôm trước lúc Nghiêm Hạo ở đây đều rất tốt, nhưng hai ngày nay anh ta không đến chị lại bắt đầu nghi thần ngờ quỷ, số lần phát bệnh cũng nhiều hơn, sau mỗi lần tỉnh lại đều không nhớ gì, tình hình Tô Tuyết như vậy khiến cô thật sự mệt mỏi.

Tô Tuyết hung dữ hét ầm lên, Nghiêm Nhiên bị ôm trong lòng sợ hãi khóc oa oa, hoàn cảnh hiện tại vô cùng hỗn loạn, “Chị, em là em gái chị, chị đừng như vậy nữa” Bạch Lâm cũng sốt ruột đến phát khóc.

Cuối cùng không còn cách nào, Bạch Lâm đành ôm Nghiêm Nhiên trốn vào phòng, Tô Tuyết một mình ở bên ngoài quát tháo, ném hết đồ đạc.

Nghe những âm thanh ồn ào bên ngoài, Nghiêm Nhiên ngán ngán nước mắt, đôi mắt to tròn đen láy nhìn Bạch Lâm, vô tội hỏi, “Dì ơi, vì sao mẹ lại không thích con, con thật sự không phải con của mẹ ư?”

Nhìn Nghiêm Nhiên, trong lòng Bạch Lâm như bị xát muối, kỳ thực Nghiêm Nhiên đã phải trải qua một tuổi thơ không mấy tốt đẹp, chị không hề thích nó, từ bé tới giờ chưa từng ôm nó, ngay cả một ngụm sữa mẹ nó cũng không được nếm, lớn lên một chút thì những đường nét có phần rõ hơn, có lẽ là vì Nghiêm Nhiên quá giống Nghiêm Hạo nên chị cô bắt đầu đối tốt với nó, nhưng cũng chẳng được bao lâu, chị cô bị bệnh, lúc không phát bệnh thì khá tốt, nhưng một khi đã phát bệnh là lại lôi Nghiêm Nhiên ra xả giận, thường xuyên đánh chửi thẳng bé, có thể nói cho tới bây giờ Nghiêm Nhiên chưa từng được hưởng tình thương của mẹ và một gia đình ấm áp.

“Không đâu, không phải mẹ không thích Nhiên Nhiên, mẹ rất yêu Nhiên Nhiên, chẳng qua là giờ mẹ đang bị bệnh, tâm trạng không tốt nên mới như thế”. Bạch Lâm cúi người bế thẳng bé lên, ghé vào tai nó dỗ dành.

“Vậy... Vậy sao mẹ lại bảo con là đứa trẻ hư” Ngán ngán nước mắt, thằng bé đã lên tiểu học, có nhiều điều trước kia nó không hiểu thì bây giờ đã hiểu rõ.

“Không phải thế, không phải thế, Nhiên Nhiên là bé ngoan, Nhiên Nhiên là bé ngoan”. Ôm thằng bé, Bạch Lâm không nhìn được mà rơi nước mắt. Bên ngoài mơ hồ truyền đến tiếng kêu khóc của Tô Tuyết.

90. Chương 90

Hôm sau Nghiêm Hạo tỉnh dậy vì đói, say rượu khiến đầu anh đau dữ dội, huyết thái dương như bị kim đâm. Trên người vẫn mặc quần áo hôm qua, nhần nhần nhúm nhúm, còn mang theo mùi rượu nồng nặc.

Mở mắt nhìn đăm đăm trần nhà, cổ chịu cơn đau đầu đứng dậy vào phòng tắm rửa, gần như cả ngày hôm qua anh không ăn gì, đến tối cũng để bụng rỗng uống rượu, không có gì lót dạ, nên mới sáng sớm bụng đã kêu ùng ục.

Mở tủ lạnh, gần như chẳng có gì, vài trái cà chua, vài quả trứng gà, trên ngăn đá có mấy gói sủi cảo đông lạnh, cũng may là còn vài lát bánh mì và nửa hộp sữa tươi. Dì quản gia đã theo mẹ về biệt thự Nghiêm gia, mấy ngày nay căn nhà vắng vẻ chỉ có mình anh, vậy nên đã từ lâu tủ lạnh không còn đầy ắp thực phẩm. Hiện tại Nghiêm Hạo cũng chẳng để ý là ăn gì, anh đói đến mức cồn cào ruột gan, liền cầm bánh mì cắn mấy miếng thật to, tay kia cũng hoạt động hết công suất, lấy cốc ra rót ỉnh hơn nửa ly sữa tươi, nghĩ bụng tạm thời lấp dạ chút đã.

Ăn chưa được vài miếng bánh, Nghiêm Hạo lơ mơ cảm thấy có gì đó hơi kì, uống một ngụm sữa tươi thấy có vị chua chua, còn ngửi thấy một thứ mùi lạ. Nhè hết mấy thứ trong miệng ra, cầm bánh mì và sữa tươi lên, nhìn ngày tháng trên bao bì, hóa ra tất cả đều đã quá hạn sử dụng.

Ném toàn bộ vào thùng rác, nhìn căn nhà vắng lặng, Nghiêm Hạo thở dài tự giễu, ngoài thất vọng còn có cả bất lực.

Thay quần áo, đầu cũng chẳng bớt đau được bao nhiêu, day day huyết thái dương rồi cầm cặp chuẩn bị đến công ty, ra tới cửa mới phát hiện di động nằm gần đó, cau mày, lúc này anh mới nhớ hôm qua vì không muốn nghe điện thoại của Bạch Lâm nên quăng luôn di động ở đây. Khom lưng cầm di động lên, hai mươi mấy cuộc gọi nhỡ, tất cả đều là của Bạch Lâm. Khẽ nhú mày, anh biết vì liên quan tới Tô Tuyết nên Bạch Lâm mỗi ngày đều gọi cho anh vài cuộc, nhưng hôm qua gọi tận hơn hai mươi mấy cuộc có hơi nhiều, cuối cùng thấy lo lắng, Nghiêm Hạo bèn gọi lại thì bên kia lại khóa máy, di động tắt nguồn Nghiêm Hạo chuyển sang gọi vào máy bàn, chuông đổ hồi lâu cũng không ai nghe, mày càng nhú chặt, gọi lại lần nữa vẫn không có ai nghe, lặp đi lặp lại đều như thế.

Dù sao bây giờ Tô Tuyết vẫn chưa thể coi là người bình thường, anh lo là đã xảy ra chuyện, sau khi gọi điện cho thư kí Lưu, Nghiêm Hạo lập tức lái xe đến thẳng nơi ở của Tô Tuyết.

Đứng ngoài, khuôn mặt Nghiêm Nhiên vẫn còn lộ rõ vẻ sợ sệt, co người nấp sau cửa, thò đầu vào dò xét tình hình bên trong phòng.

Bạch Lâm nhẹ nhàng đắp chăn cho Tô Tuyết, vén gọn những sợi tóc xòa loạn ở hai bên má cô, chăm chú nhìn vẻ mặt điềm tĩnh khi ngủ của Tô Tuyết, thở dài một hơi rồi mới chậm rãi ra khỏi phòng, vỗ vỗ Nghiêm Nhiên đang đứng cạnh cửa, dùng khẩu hình nói nhỏ với thằng bé, “Đi thôi”. Sau đó nhẹ nhàng dắt nó đi.

Ngoài phòng, phòng khách, nhà bếp, gần như là một đồng hỗn độn, sofa nghiêng ngả, khắp sàn nhà toàn là bát đĩa, tranh treo tường cũng gãy thành hai nửa, điện thoại bị ném trên đất, dây nối và thân máy mỗi cái một nơi, rèm cửa ở cả phòng khách và phòng bếp đều bị kéo xuống, rải rác đầy đất, nồi niêu, muối thìa các thứ la liệt trên hành lang phòng bếp, muối tinh, gia vị cũng đổ một đồng trên sàn. Rất may bát đĩa đều làm từ inox, cho dù đập mạnh xuống đất thì cũng chỉ bị lõm vài chỗ chứ không có mảnh vụn thủy tinh. Để đề phòng những lúc Tô Tuyết đột ngột phát bệnh, lúc trước khi mua vật dụng gia đình và đồ dùng hàng ngày cô đã đặc biệt chọn những sản phẩm từ kim loại, và thậm chí ở phòng khách cũng không lắp đặt ti vi hay đầu đĩa.

Dựng lại sofa bị đổ, sau đó thu dọn hết bát đĩa trên đất, đúng lúc này chuông cửa vang lên, Nghiêm Nhiên tự đi ra mở cửa, thấy Nghiêm Hạo đứng ở cửa, sưng sờ mở to mắt, không nói gì.

Đối với Nghiêm Nhiên, Nghiêm Hạo trước sau vẫn còn chút khúc mắc, nghiêng người đi qua thằng bé vào trong nhà, kinh ngạc nhìn đồng hỗn độn trước mắt, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Nghe vậy Bạch Lâm ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lùng hung hăng trừng Nghiêm Hạo, cuối cùng cũng không nói gì, cúi đầu tiếp tục dọn dẹp.

“Tô Tuyết lại phát bệnh sao?” Không nhận được câu trả lời, Nghiêm Hạo dò hỏi.

Ném mạnh những đồ vừa thu dọn trên tay xuống đất, choeng một tiếng, dọa Nghiêm Nhiên giật mình rụt người lại, sợ sệt nhìn Bạch Lâm, rồi nhìn sang Nghiêm Hạo. Bạch Lâm ngẩng đầu nhìn Nghiêm Hạo, ánh mắt dường như hận không thể xoi tái anh, bất giác lớn giọng hỏi, “Anh còn tới đây làm gì, nếu đã không muốn nghe điện thoại, không muốn qua đây thì đừng tới nữa, giờ anh còn đến làm gì?”

Nghiêm Hạo có phần khó chịu xoa xoa trán, say rượu đau đầu, lại cả đau dạ dày vì nhịn đói khiến tâm trạng Nghiêm Hạo càng thêm phiền não, mệt mỏi hỏi, “Tô Tuyết sao rồi?”

“Hừ” Bạch Lâm hừ lạnh một tiếng, “Sao? Anh còn quan tâm đến sự sống chết của chị ấy cơ à? Tôi thấy anh chỉ mong sao chị ấy chết đi cho nhanh, sau này không làm phiền đến anh nữa”

Nghe Bạch Lâm nói vậy, Nghiêm Hạo đoán rằng sau khi não loạn Tô Tuyết hẳn là không có việc gì, thở dài một hơi, “Nếu đã không sao thì tôi đi trước”

Nghiêm Hạo thật sự không muốn tranh cãi nhiều với cô ta, hiện giờ chuyện của Mễ Giai gần như đã chiếm toàn bộ suy nghĩ của anh, ban đầu anh còn cảm thấy mình phải có trách nhiệm với Tô Tuyết, nhưng giờ mối quan hệ với Mễ Giai khiến anh càng ngày càng chán ghét cái trách nhiệm đó, gần đây về nhà, nhìn căn nhà quanh quẽ, anh thường nghĩ, nếu không có Tô Tuyết, anh và Mễ Giai sẽ rất tốt đẹp, bọn họ sẽ sinh con, cuộc sống gia đình sẽ rất hạnh phúc, nhưng mà hiện tại... Rối loạn, mọi thứ đều rối tung, hết thấy đều không nằm trong kế hoạch của anh, tất cả đều vượt quá tầm kiểm soát.

Bạch Lâm quả thật không thể tin nổi anh ta tới chỉ hỏi mỗi câu như vậy mà đã định đi, lúc trước anh ta còn ở lại chờ Tô Tuyết tỉnh, hoặc là vào phòng chăm sóc Tô Tuyết chẳng hạn, vậy mà hôm nay lại nói phải đi, cô vì Tô Tuyết mà thấy không đáng, “Anh muốn đi? Anh đừng quên chị ấy thành ra như bây giờ đều là do anh, chẳng lẽ anh không cảm thấy áy náy chút nào ư? Thấy chị ấy như vậy mà anh một chút cũng không thấy chột dạ hay cắn rứt lương tâm sao?”

Nghiêm Hạo nắm chặt tay, nhìn Tô Tuyết như thế, trong lòng anh đương nhiên không hề dễ chịu, nhưng cũng chính những áy náy tự trách này đang dần phá hủy mái ấm hiện tại của anh, anh yêu Mễ Giai, nên anh không thể buông tay cô ấy, vì vậy, anh cần phải cân nhắc lại thái độ của mình với Tô Tuyết. Với Tô Tuyết, anh cảm thấy áy náy, tự trách, nhưng anh cũng không thể vì thế mà không hạn chế quan tâm đến cô, như vậy rất bất công với Mễ Giai, và Tô Tuyết sẽ ỷ lại vào anh, điều đó cũng không giúp ích được gì cho bệnh tình của cô ấy.

“Hiện giờ Tô Tuyết rất ỷ lại vào tôi, đối với bệnh tình của cô ấy cũng không giúp ích gì được, hơn nữa tôi còn có gia đình của mình, tôi không thể ngày nào cũng chạy đến đây mà bỏ mặc cảm nghĩ của vợ mình” Nghiêm Hạo trả lời thẳng thắn.

“A, quá ỷ lại là không tốt” Bạch Lâm cười mỉa, kéo anh qua rồi chỉ vào đồng hồ điện, nói, “Anh thấy chưa, mới hai ngày anh không tới, chị ấy đã làm ầm ĩ đến mức này rồi đây”

“Anh có gia đình, đúng, anh vốn dĩ còn có gia đình” Cảm xúc của Bạch Lâm bắt đầu có phần kích động, “Lúc trước anh đề nghị với bác sĩ cho đón chị ấy về sao anh không nghĩ là anh còn có gia đình, vợ của anh sẽ để ý đến việc anh tới đây mỗi ngày? Là anh cảm thấy cắn rứt lương tâm nên mới muốn đưa chị tôi ra, bây giờ lại nói chị ấy phiền phức, anh coi chúng tôi là gì hả? Anh làm vậy có thấy quá đáng lắm không? Năm đó nếu không phải anh đột ngột đi Mỹ, sức khỏe bố tôi không tốt, thì chị ấy... Chị ấy cũng không đến nỗi...” Bạch Lâm nghẹn ngào bịt miệng, không thể nói tiếp.

Nghiêm Hạo siết chặt nắm tay, nhớ lại tình cảnh trong bệnh viện mấy hôm trước...

Uống thuốc xong, tình hình Tô Tuyết dần ổn định lại, an tĩnh thiếp đi trên giường, nhìn về mặt cô lúc ngủ cũng không yên, hai hàng lông mày nhỏ nhú lại, mắt nhắm chặt, trên mặt vẫn có nét căng thẳng, thỉnh thoảng tay chân lại co giật không khống chế được, miệng thường phát ra những tiếng lú lú, không nghe rõ là đang nói gì.

Nghiêm Hạo nhìn cô, ánh mắt đầy thương tiếc, giờ đây nhìn khắp khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt đó cũng không tìm nổi bóng dáng thanh thuần đáng yêu khi xưa, nếu không phải ngũ quan xinh xắn vẫn không thay

đổi mấy, anh thật sự cho rằng mình đã nhận nhầm người. “Tại sao lại thành ra thế này, rốt cuộc em đã xảy ra chuyện gì?” Cau mày, Nghiêm Hạo cúi đầu hỏi, hỏi cô cũng là hỏi chính mình.

Về sau Nghiêm Hạo gần như ngày nào cũng đến, bác sĩ Hứa nói rằng tình trạng của Tô Tuyết có phần chuyển biến tốt hơn, ít nhất cô không còn nhận lầm người, không còn cứ thấy ai cũng cho là Nghiêm Hạo rồi bỏ nhào vào ôm, chỉ là ngày nào cũng la hét ầm ĩ đòi gặp Nghiêm Hạo, có đôi khi không kiểm soát được, cuối cùng bác sĩ đành phải cho cô một liều thuốc an thần để kiềm chế cảm xúc lại.

Hôm đó lúc Nghiêm Hạo tới thì Tô Tuyết vừa bị tiêm thuốc an thần, ngủ chưa được bao lâu, Nghiêm Hạo đến bên giường cô, không biết cô mơ thấy gì mà khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ hoảng hốt sợ hãi, tay chân khua khoắng, lắc đầu liên tục, miệng không ngừng líu ríu, “Đừng lại đây... Đừng lại đây... Đừng...” Từ khóe mắt chảy xuống một giọt lệ trong suốt.

Thấy cô như vậy, Nghiêm Hạo biết hẳn là cô đang gặp ác mộng, anh vỗ nhẹ cô, mong cô tỉnh lại, gọi khẽ bên tai cô, “Tô Tuyết, Tô Tuyết... Tỉnh dậy đi em, chỉ là giấc mơ thôi, tỉnh dậy là tốt rồi”

Tô Tuyết vẫn yên lặng chìm trong cơn ác mộng của mình, lắc đầu rên rỉ, “Không muốn, tôi không muốn làm... Xin ông, thả tôi đi, tôi không muốn làm... Hạo... Hạo, anh đang ở đâu? Cứu em, Hạo...”

“Tuyết Nhi... Tuyết Nhi, tỉnh tỉnh, anh là Hạo, anh ở đây...” Vỗ nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, Nghiêm Hạo khẽ dỗ dành.

Có lẽ là nghe thấy Nghiêm Hạo gọi, Tô Tuyết từ từ mở mắt, nhìn Nghiêm Hạo trước mặt, vươn tay, không xác định hỏi, “Hạo?”

“Là anh, là anh” Nắm tay cô, Nghiêm Hạo cuống quýt gật đầu.

Xác định người trước mặt đúng là Nghiêm Hạo, Tô Tuyết bỗng chốc khóc ra tiếng, đứng dậy ôm Nghiêm Hạo, miệng nói không ngừng, “Hạo... Em rất sợ... Những người đó...”

91. Chương 91

“Được rồi, được rồi, không sao đâu, chỉ là mơ thôi, đừng sợ, anh ở đây” Nghiêm Hạo vỗ nhẹ lưng Tô Tuyết, anh có thể cảm nhận được cơ thể nhỏ bé trong lòng mình đang run rẩy, không khỏi thương tiếc, rốt cục năm đó đã xảy ra chuyện gì mà có thể khiến một người con gái hay cười thành ra thế này.

“Không phải... Không phải, không phải là mơ, bọn họ đều rất đáng sợ, em đã nói không muốn, bọn họ còn ép em, rất đáng sợ, rất đáng sợ...” Tô Tuyết vừa khóc vừa nói, cơ thể càng run hơn, “Em gọi anh rất lâu nhưng anh không xuất hiện...” Ôm lấy Nghiêm Hạo, nước mắt chan chứa.

“Là anh không tốt, là anh không tốt, được rồi, không có gì đâu, tất cả đều đã qua rồi, chúng ta không nghĩ đến nữa, không nghĩ nữa...” Nghiêm Hạo không biết năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng trước mắt cũng chỉ có thể an ủi cô như vậy.

Tô Tuyết rời khỏi vòng ôm của Nghiêm Hạo, hai mắt nhắm lệ nhìn anh, đôi mắt vô tội mở to, nức nở hỏi, “Anh... Anh chê em bẩn có phải không?”

Lúc trước anh chỉ biết Tô Tuyết là một cô gái dễ dàng khiến người ta yêu thương, bây giờ cô đang nhìn anh với vẻ mặt vô tội đến vậy, Nghiêm Hạo không khỏi tự hỏi mình, hiện giờ cô như thế này, liệu có phải chuyện năm ấy anh cũng có một phần trách nhiệm? Đưa tay dịu dàng lau đi nước mắt trên mặt cô, nhẹ nhàng an ủi, “Không đâu, sao có thể chứ, em đừng suy nghĩ lung tung”

Tô Tuyết nhìn Nghiêm Hạo, qua hồi lâu bỗng khóc lớn, miệng không ngừng nói xin lỗi, “Xin lỗi, xin lỗi Hạo, em không cố ý, em yêu anh, rất rất yêu anh, nhưng em không còn cách nào khác, lúc trước cha đột nhiên... Em thật sự không còn cách nào khác, em không thể trơ mắt nhìn cha cứ thế ra đi như vậy... Em...” Tô Tuyết nghẹn ngào, lời nói đứt quãng không rõ ràng, đây là nỗi đau tận đáy lòng cô, cho dù đã qua rất nhiều năm, cho dù tinh thần cô không còn minh mẫn như bình thường, nhưng những đả kích và sỉ nhục lúc đó đều đã

khắc sâu trong lòng, hiện tại đối mặt với người đàn ông mà cô yêu nhất, cô muốn nói rõ tất cả chuyện quá khứ, chỉ là có phần khó mở miệng.

“Tuyệt Nhi...” Nghiêm Hạo nhìn cô, Tô Tuyết hôm nay khác với hai ngày trước, nghe những lời của cô anh đoán là cô muốn nói gì đó, nhưng nhìn cô khóc lóc thê thảm như vậy, anh có thể tưởng tượng được chuyện cũ đã dả kích cô mạnh tới mức nào, nếu đến bây giờ cô ấy vẫn chưa thể buông được thì muốn cô ấy nhớ lại chẳng phải sẽ càng khiến cô đau khổ hơn sao? Việc này liệu có làm bệnh tình cô ấy nặng hơn không? Nghĩ thế, Nghiêm Hạo tiến lên ôm lấy cô, cách lớp áo choàng và mái tóc dài vỗ nhẹ lưng cô, khẽ dỗ dành an ủi, “Thôi nào, em đừng nghĩ nữa, mọi chuyện đã qua rồi, hiện giờ chúng ta đều rất tốt, không có gì đâu, ngoan, chúng ta không nghĩ đến nữa, không nghĩ nữa...”

“Hu hu hu...” Tựa vào vai anh, Tô Tuyết khóc không ngừng, nói năng lộn xộn, “Tiền thuốc của cha rất nhiều, nhà em không còn người thân nào khác, cho tới giờ mẹ chưa từng liên lạc với cha con em, em thật sự không biết mình phải làm gì, em nhìn cha nằm trong bệnh viện rất đau đớn, mấy lần ông còn đòi tháo bình ô-xy ra...” Tô Tuyết dừng lại, nói ngập ngừng, nhớ tới cha cô năm đó, trong lòng không nhin được mà co rút đau đớn, ngừng hồi lâu lại nói tiếp, “Ông không muốn liên lụy đến em, nhưng ông là người thân duy nhất của em, sao em có thể nhẫn tâm bỏ mặc ông... Tiền thuốc rất nhiều, em không thể nào gánh vác, khi đó anh lại không ở bên em, ngay cả một người để giúp em nghĩ cách cũng không có, em rất bất lực, em không biết phải làm thế nào... Nhưng bệnh viện liên tục giục trả viện phí, em không còn cách nào khác, thật sự không còn cách nào khác, em... Em mới đi khách sạn”

Khách sạn... Hai chữ này giống như một trái bom nổ tung khiến Nghiêm Hạo choáng váng, đẩy cô ra, hai tay nắm lấy vai cô, ánh mắt nhìn chằm chằm Tô Tuyết, một câu cũng không nói nên lời, anh không biết mình nên nói gì, thậm chí hiện tại Nghiêm Hạo vẫn còn chưa kịp phản ứng lại lời kể của Tô Tuyết.

“Chị...” Bạch Lâm không biết từ lúc nào đã đi đến ngoài phòng bệnh, không biết đã nghe bao lâu, nghe được bao nhiêu, đỏ mắt nhìn Tô Tuyết, nước mắt trong suốt ngấn trên vành mắt, đi tới đẩy Nghiêm Hạo ra, ôm lấy Tô Tuyết, “Không nói nữa, chị, chúng ta không nói nữa...” Nước mắt ồ ạt rơi xuống, hoàn cảnh của Tô Tuyết khiến cô rất đau lòng, tự trách mình vì lúc trước không đi tìm cha và chị sớm hơn.

Tô Tuyết cúi đầu, dựa vào lòng Bạch Lâm, nghẹn ngào nói tiếp, “Lúc đó chị thật không có cách nào khác, tiền viện phí, tiền thuốc của cha còn đang chờ, người ta nói như vậy có thể kiếm tiền nhanh, cũng kiếm được nhiều, lúc đó chị cũng không nghĩ mấy, thế nên chị...”

“Tuyệt Nhi...” Nghiêm Hạo nhìn cô, đôi mắt đỏ au, từ đáy lòng mình anh tự hỏi, vì sao lại thành như vậy? Nếu lúc trước anh không đi du học, nếu lúc trước anh nói với cô thân phận của mình, nếu... Nhưng vốn không có nếu, mọi chuyện đều đã xảy ra. Nghiêm Hạo nắm chặt tay, tự trách và áy náy khiến anh rơi vào trạng thái đau khổ cực độ, theo một ý nghĩa nào đó, Tô Tuyết lâm vào tình cảnh này anh cũng có một phần trách nhiệm, vốn dĩ có thể tránh được, chỉ vì anh đột ngột rời đi mà tất cả đều phát sinh, đối với chuyện này Nghiêm Hạo thừa nhận mình có một phần trách nhiệm không thể chối bỏ.

“Sau khi vào đó chị bắt đầu thấy hối hận, nhưng đã không còn đường lui nữa rồi, một chút cũng không có... Trong lòng chị yêu Hạo như vậy, sao có thể để người đàn ông khác chiếm lấy thân thể của chị được, chị trốn ra, chị nói với họ là chị từ bỏ, nhưng không được, bọn họ căn bản không thèm để ý, chị liều mạng kêu to lên nhưng không có ai tới cứu, không có ai hết, bọn họ không tới cứu chị, không tới...” Tự ôm lấy mình, Tô Tuyết si ngốc lắc lắc đầu.

“Chị...” Bạch Lâm ôm Tô Tuyết, nước mắt che mờ tầm nhìn của cô, không ngừng lắc đầu.

Nước mắt như đã cạn khô, ánh mắt Tô Tuyết dọi ra nhìn về phía trước, cúi đầu lẩm bẩm, “Em cảm thấy em rất bẩn, rất bẩn...” Nói xong không ngừng dùng tay chà xát toàn thân, dùng sức chà, ánh mắt bất chợt hiện lên vẻ khinh bỉ, cô tự khinh bỉ chính mình.

“Chị, đừng như vậy, em xin chị đừng như vậy...” Bạch Lâm cầm lấy hai tay đang vung loạn xạ của Tô Tuyết, khóc lóc năn nỉ.

“Em rất bẩn, rất bẩn, rất bẩn...” Tô Tuyết gạt ra, tiếp tục dùng sức chà xát toàn thân, dường như muốn lột da xuống.

Nghiêm Hạo cầm lấy tay cô, lắc đầu, “Đều đã qua rồi, Tuyệt Nhi, em đừng vậy nữa”

Tô Tuyết nhìn Nghiêm Hạo, nhìn chăm chú, hồi lâu bỗng cười thành tiếng “Ha ha, ha ha ha ha.....”Chỉ là trong nụ cười ấy tràn đầy thê lương.

Cười dứt, Tô Tuyết bắt lấy Nghiêm Hạo, nhìn anh, biểu cảm đau khổ nói, “Anh biết không? Em có con trai, thằng bé lớn lên rất giống anh, nhưng nó lại không phải con anh, mà là em trai anh, anh nói xem ngực cười cỡ nào, ha ha”

“Đừng nói nữa, Tô Tuyết, đừng nói nữa” Nghiêm Hạo đành mặt, quay đi không nhìn cô. Đương nhiên anh biết Nghiêm Nhiên là em trai mình, chỉ là đến giờ anh vẫn chưa thể chấp nhận được sự thật ấy.

“Ngày đó mama bảo bọn em đi tiếp vài ông chủ lớn, bà ta nói đây đều là những nhân vật có uy tín ở Thượng Hải, tiền bo sẽ rất nhiều, thời điểm ấy vì tiền việc gì em cũng làm, thế nên em đi, bước vào cửa nhìn những người đó em liền thấy ghê tởm, nhưng không còn cách nào khác, em muốn lấy lòng bọn họ, em muốn kiếm tiền bo từ bọn họ, em đến ngồi cạnh một người đàn ông hơn 40 tuổi, lúc bọn em tới ông ta đã uống khá say, sáng hôm sau dậy ông ta thấy em thì rất ngạc nhiên, ông ta không nhớ rõ tối qua đã xảy ra chuyện gì, thậm chí ông ta còn xin lỗi em, sau đó cho em một khoản tiền lớn rồi vội vàng rời đi, cũng nhờ số tiền đó mà một thời gian dài em không cần đi khách sạn, và cũng vì bận chăm sóc cha nên em không phát hiện cơ thể mình có chút khác thường, đến khi cái thai được năm tháng em mới phát hiện cơ thể mình đã thay đổi, nhưng mà lúc đó đi phẫu thuật không còn kịp nữa”

Nghiêm Hạo hoàn toàn không ngờ Nghiêm Nhiên lại xuất hiện như vậy, nghe Tô Tuyết nói thế thì ngay cả cha anh cũng không biết đến sự tồn tại của thằng bé.

Tô Tuyết đột nhiên kích động nắm lấy tay Nghiêm Hạo, “Nhưng vì sao anh lại là con trai của Nghiêm Vũ Dương? Anh chưa từng nói với em”. Nhìn Nghiêm Hạo, trong mắt Tô Tuyết có oán hận, nhưng nhiều hơn vẫn là tuyệt vọng, buông anh ra, biểu cảm đau khổ vừa cười vừa lẩm bẩm, “Ha ha, con tôi lại là em trai của người tôi yêu nhất...”. Ngẩng mạnh đầu nhìn về phía Bạch Lâm, nắm lấy bờ vai cô, si ngốc hỏi, “Chị yêu Nghiêm Hạo, rất yêu anh ấy, nhưng vì sao con của chị lại là em trai anh ấy? Vì sao... vì sao...”

Bạch Lâm che miệng khóc nói không ra lời, nhìn cô lắc đầu, không biết phải trả lời thế nào.

Đợi mãi không nghe được đáp án, Tô Tuyết giận dữ, nắm lấy vai cô không ngừng lay, lớn tiếng gào lên, “Nói đi, chị đang hỏi em đấy, vì sao lại như vậy, vì sao? Nói đi”

Nghiêm Hạo cố nén nước mắt, ôm Tô Tuyết vào trong ngực, hi vọng cô có thể bình tĩnh lại, nhưng cảm xúc của Tô Tuyết lúc này đã không còn khống chế được, hai tay vung vẩy, hai chân cũng không ngừng đá loạn, la hét, tình hình hiện tại bắt đầu không khống chế được, Bạch Lâm và Nghiêm Hạo không biết làm sao để ngăn cản Tô Tuyết đang phát điên, cuối cùng, dưới sự giúp đỡ của nhân viên bệnh viện, chích cho cô một mũi thuốc an thần mới làm cô bình ổn trở lại.

92. Chương 92

“Nếu không thể chịu trách nhiệm với Tô Tuyết thì ban đầu anh đừng nói với bác sĩ Hứa cho chị ấy xuất viện” Bạch Lâm vô cùng kích động, chính cô cũng không phát hiện mình nói rất to, vẻ mặt vì tức giận mà trở nên dữ tợn.

Nghiêm Nhiên chưa từng nhìn thấy Bạch Lâm như vậy, có phần sợ hãi, mở to mắt, lặng lẽ trốn sau sofa.

Bị kéo trở về từ trong hồi ức, Nghiêm Hạo nắm chặt hai tay, nét mặt đau khổ, những lời của Bạch Lâm rất đúng, Nghiêm Hạo cảm thấy áy náy và mắc nợ Tô Tuyết, nếu trước đây suy nghĩ lý trí hơn thì anh đã có thể nhận ra kỳ thực Tô Tuyết thành như thế này cũng không thể trách anh, chỉ là tình trạng của Tô Tuyết khiến anh nhìn mà đau lòng, tuy rằng không còn tình yêu nhưng vẫn có chút thương hại, bởi vì thương hại nên cảm thấy áy náy, và vì áy náy nên tự trách mình.

“Bây giờ anh định thế nào? Đón chị ấy ra nhưng lại không muốn chăm sóc phải không? Tôi nói cho anh biết, không có chuyện đấy đâu, chị ấy như vậy đều do một tay anh gây ra, anh phải chịu trách nhiệm với chị ấy” Bạch Lâm quát lên.

Nghiêm Hạo nhắm chặt hai mắt, những lời chỉ trích của Bạch Lâm làm anh càng thấy đau khổ, hiện giờ anh thật sự không biết nên làm thế nào, lần đầu tiên anh ném mùi bất lực, anh từng nghĩ sẽ giúp đỡ Tô Tuyết bằng mọi khả năng, nhưng bây giờ Mễ Giai muốn ly hôn dường như đã dồn anh vào bước đường cùng, thậm chí anh bắt đầu hoài nghi việc đưa Tô Tuyết ra viện có phải là quyết định đúng đắn hay không, nếu như không có cô ấy thì anh và Mễ Giai sẽ rất hạnh phúc, nhưng anh có thể bỏ mặc Tô Tuyết lạnh lẽo trong bệnh viện cả đời sao? Anh biết, là không thể, lương tâm anh sẽ áy náy không yên.

Bạch Lâm quát tháo bên ngoài đã đánh thức Tô Tuyết vốn ngủ không an giấc, mơ hồ mở mắt ra chỉ nghe thấy tiếng giận dữ của Bạch Lâm, cô không biết đã xảy ra chuyện gì, thậm chí cô cũng không thể nhớ nổi tối qua đã xảy ra chuyện gì, mình lại gây sự gì, hoài nghi xuống giường, mở cửa liền thấy Nghiêm Hạo và Bạch Lâm đang đứng trong phòng khách, vẻ mặt Bạch Lâm dữ tợn như muốn ăn thịt người, Nghiêm Hạo nắm chặt tay, giống như đang chịu đựng đau khổ cực độ.

Nhìn Nghiêm Hạo như vậy, Tô Tuyết cảm thấy đau lòng, dù là trong lúc thần trí mơ hồ, tình yêu cô dành cho Nghiêm Hạo đến bây giờ chưa từng thay đổi. Đang định đi ra hỏi rõ mọi chuyện thì lời nói kế tiếp lại khiến cô dừng bước.

“Anh vốn là của chị tôi, nếu lúc trước anh không đi du học thì bây giờ hai người có lẽ đã kết hôn rồi, từ trước đến nay chị ấy chỉ yêu mình anh, vốn dĩ bệnh tình của chị ấy đã thuyên giảm nhưng vì chuyện kết hôn của anh với Mễ Giai mà lại tái phát, so với trước đó còn nghiêm trọng hơn nhiều, vậy nên anh phải chịu trách nhiệm, anh... Anh ly hôn Mễ Giai đi”. Bạch Lâm nói như vậy là vì lúc trước bác sĩ Hứa có nói trong lòng chị cô không thể quên được những chuyện cũ, chính khoảng thời gian phải chịu nhiều áp lực và bị lãng nhệch đó đã khiến tinh thần chị trở nên bất thường, dễ bị tổn thương, sau này thân phận thật của Nghiêm Hạo và quan hệ của anh ta với Nghiêm Nhiên lại tác động mạnh đến thần kinh yếu ớt của chị, nhất thời không thể nào chấp nhận được, chị đã phát bệnh lần đầu. Và cũng vì trong lòng luôn tồn tại tình yêu dành cho Nghiêm Hạo, bỗng nghe tin anh ta kết hôn với người phụ nữ khác, chuyện này đã vô tình trở thành một đòn đả kích nghiêm trọng khiến bệnh của chị tái phát. Đối với Bạch Lâm, bệnh tình của chị cô thành như bây giờ đều là trách nhiệm của Nghiêm Hạo.

Nghiêm Hạo đột nhiên mở mắt ra, hiện tại hai chữ “ly hôn” này dường như đã thành một nỗi đau trong lòng anh, hung hăng trừng mắt nhìn Bạch Lâm, nghiến răng nói, “Tôi sẽ không ly hôn với Mễ Giai, không bao giờ”

“Dựa vào đâu, so với Mễ Giai thì chị tôi quen anh sớm hơn, yêu anh đến mức thành như bây giờ, anh dựa vào đâu mà không chấp nhận chị ấy” Bạch Lâm nói cùn.

“Tôi yêu Mễ Giai, tôi sẽ không ly hôn với cô ấy, cả đời này cũng không”. Mễ Giai nói muốn ly hôn, giờ lại đến Bạch Lâm ép anh ly hôn, hiện tại Mễ Giai giống như điểm tối kị của anh, một khi chạm vào anh sẽ bùng nổ. Trong lòng đau đớn cực độ khiến Nghiêm Hạo không khống chế được, nắm lấy bả vai Bạch Lâm dùng sức lắc lắc, trên trán nổi đầy gân xanh, ánh mắt phẫn nộ, giận dữ quát Bạch Lâm.

Bạch Lâm bị bộ dáng của Nghiêm Hạo dọa sợ nhưng vẫn giả bộ điềm tĩnh nói, “Anh... Anh trước đây cũng yêu chị tôi, hai người còn là mối tình đầu của nhau, không phải người ta đều nói mối tình đầu là sâu sắc nhất, khó quên nhất sao, tôi nghĩ anh vẫn còn yêu chị ấy”

“Vậy cô có biết thời gian có thể thay đổi rất nhiều thứ hay không, đúng là tôi yêu Tô Tuyết, nhưng đấy là chuyện của 10 năm trước, năm đó tôi chia tay Tô Tuyết trong cảm hận, và 10 năm nay những hận thù ấy đã tan biến từng chút từng chút một, tình yêu đối với cô ấy cũng biến mất hầu như không còn, hiện tại người tôi yêu là Mễ Giai, chỉ có Mễ Giai”. Từ từ ổn định lại cảm xúc, Nghiêm Hạo xoay người không nhìn cô ta.

“Anh... Anh không thể làm thế, chị tôi yêu anh như vậy, sao anh có thể...”

“Đủ rồi” Nghiêm Hạo ngắt lời cô ta, hai tay nắm chặt bắt đầu trở nên trắng bệch, không quay đầu lại, lạnh lùng mở miệng, “Tôi sẽ dùng hết khả năng có thể để giúp đỡ Tô Tuyết, nhưng nếu thật sự không còn cách nào... Tôi sẽ đưa cô ấy trở lại bệnh viện để tiếp tục điều trị”

“Anh....” Bạch Lâm tức giận, vọt tới trước mặt chỉ vào anh, nhưng cả nửa ngày cũng không nói được một câu.

Nghiêm Hạo lướt qua cô ta trực tiếp đi ra cửa.

Bạch Lâm trừng mắt nhìn bóng lưng của anh, chửi rủa, “Nghiêm Hạo, con mẹ nó, anh đúng là thằng khốn kiếp...” Mắng xong không nhịn được khóc nức nở thành tiếng.

Nghiêm Nhiên sợ hãi đi đến, kéo góc áo Bạch Lâm, tuy rất sợ nhưng thằng bé không muốn người dì thương yêu nó nhất phải khóc, “Dì à...”

Bạch Lâm rưng rưng nhìn Nghiêm Nhiên, nó còn nhỏ như vậy mà đã phải trải qua biết bao nhiêu chuyện, đau lòng vì thằng bé cũng hiểu hết, càng đau lòng hơn là vận mệnh đối với đứa trẻ này thật không công bằng, vội ôm chặt nó, khóc nghẹn ngào.

“Dì...”. Dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ, nhìn Bạch Lâm như vậy, Nghiêm Nhiên liền khóc theo.

Trong phòng Tô Tuyết đưa tay ôm chặt lấy mình, ngồi ở sau cửa, khuôn mặt nhỏ nhắn nhẩn nhẩn lại, ánh mắt thất thần nhìn phía trước, miệng không ngừng nói thầm, “Anh ấy không thích mình... Anh ấy nói không cần mình, nhưng mình rất yêu anh ấy mà, vì sao anh ấy lại không cần mình... Anh ấy nói anh ấy không yêu mình, anh ấy nói anh ấy yêu Mễ Giai... Vì sao không yêu mình? Vì sao...”

Tô Tuyết nghiêng đầu, biểu cảm bắt đầu rối loạn, giống như lúc trước bác sĩ Hứa đã nói, thần kinh của cô rất yếu ớt, chỉ một chút thôi cũng có thể lập tức kích động cô, nhất là những chuyện có liên quan đến Nghiêm Hạo.

“Nghiêm Hạo là của mình, anh ấy là của mình... Đừng ai nghĩ sẽ cướp được anh ấy, anh ấy là của mình... Anh ấy là của mình...” Tô Tuyết thì thào tự nói.

Ánh mắt đờ đẫn đột nhiên trở nên lạnh lẽo, đôi mắt híp lại khiến người khác nhìn sẽ cảm thấy có phần nguy hiểm, vẻ mặt cũng bắt đầu dữ tợn hơn, hai tay đang ôm lấy người siết chặt lại, móng tay cắm cả vào da thịt, nhưng dường như cô không hề cảm thấy đau đớn, “Đều là cô ta, đều là do Mễ Giai, là cô ta cướp Nghiêm Hạo đi, con đàn bà hư hỏng đáng chết”. Khi cô nói có cảm giác như đang nghiêng răng nghiêng lợi, “Giết cô ta, con đàn bà hư hỏng, phải giết cô ta... Giết cô ta rồi Nghiêm Hạo sẽ trở lại bên mình, đúng, đúng, mình sẽ giết con đàn bà kia... Giết cô ta, giết cô ta, làm cho cô ta không thể giành Nghiêm Hạo với mình, Nghiêm Hạo là của mình, là của mình... Đừng ai nghĩ sẽ tranh giành được với mình... Là của mình...”

Bên ngoài Bạch Lâm ôm Nghiêm Nhiên khóc nức nở, trong phòng ánh mắt Tô Tuyết lộ ra sát khí, vẻ mặt dữ tợn thì thào nói nhỏ.

Mễ Giai mệt mỏi xoa xoa bả vai, vừa rồi Mạc Chấn Huân gọi điện nói buổi tối có việc nên không thể đón cô tan làm, vì thế Mễ Giai bất giác cảm thấy nhẹ nhõm, âm thầm thở phào, kỳ thực cô không biết nên đối mặt với anh như thế nào.

Thở dài một hơi, bước ra chuẩn bị rời đi, lại giống như hôm qua, còn chưa đi được mấy bước, nhìn phía trước Mễ Giai dừng lại.

Nghiêm Hạo băng qua đường đi về phía cô, ánh mắt anh khóa chặt lấy cô, vẻ mặt nghiêm túc, so với hôm qua trông anh hốc hác đi nhiều.

Mễ Giai cứng rắn tự nhủ không được để bản thân mình đau lòng vì anh, xoay người bước nhanh muốn rời khỏi. Nghiêm Hạo từ xa bước nhanh tới, ôm chặt Mễ Giai từ phía sau, thở hổn hển bên tai cô.

“Buông tôi ra...” Mễ Giai giãy dụa muốn thoát ra khỏi vòng ôm của anh, cái ôm này rất dễ khiến cô lung lạc, cô không muốn mình lại lưu luyến anh, cô không muốn.

“Anh sẽ không buông tay, anh muốn ôm em, cả đời này cũng sẽ không buông tay” Nghiêm Hạo ôm cô càng chặt hơn.

“Đừng như vậy Nghiêm Hạo, xin anh, buông tôi ra...”. Đừng để cô cảm thấy anh vẫn còn yêu mình, tình yêu của anh rất dễ dàng khiến cô trầm luân, cô sợ bản thân vì yêu anh mà sẽ quên rằng anh đã từng làm mình

đau khổ đến thế nào, điều cô mong đợi rất đơn giản, đó là một người toàn tâm toàn ý yêu mình, nhưng anh lại không thể cho cô điều đó.

“Anh yêu em Mễ Giai, anh yêu em....” Nghiêm Hạo thổ lộ lời yêu bên tai cô, quay người cô lại, thấy nước mắt trên mặt cô, không khỏi đau lòng, cúi xuống hôn những giọt nước mắt ấy, động tác nhẹ nhàng cẩn trọng giống như hôn lên một thứ trân bảo.

Nụ hôn của anh, lời yêu của anh khiến Mễ Giai càng khóc dữ dội, nếu lúc trước anh nói ra những lời này sớm hơn cô sẽ rất cảm động, nhưng vì sao phải đợi đến lúc cô thấy anh ôm người phụ nữ khác, bị tổn thương sâu đậm anh mới nói, anh không nghĩ là đã quá muộn rồi sao? Mễ Giai quay mặt đi, khiến nụ hôn của anh rơi xuống bên tai, cổ nén nước mắt và đau đớn trong lòng, mở miệng nói, “Đã quá muộn rồi, tất cả đều đã quá muộn, tôi... Tôi đã không còn yêu anh nữa”. Dường như cô muốn dùng hết sức lực của mình, đẩy mạnh anh ra.

93. Chương 93

Nghiêm Hạo hung hăng nhìn chăm chăm Mễ Giai, anh không tin lời cô vừa nói là thật, anh có thể nhận ra nỗi bi thương từ trong ánh mắt cô, vậy nên không thể có chuyện cô không còn yêu anh nữa. Mễ Giai lảng tránh không dám nhìn anh, chỉ sợ ánh mắt sẽ bán đứng lòng mình. Cô chợt dạ muốn trốn chạy, “Không. . Không có chuyện gì để nói thì tôi đi trước” Dứt lời liền xoay người rời khỏi.

Vừa trước khi Mễ Giai xoay người định đi, Nghiêm Hạo đưa tay kéo cô vào trong lòng, một tay ôm chặt eo cô, một tay giữ lấy gáy cô, không cho cô nhúc nhích nửa phần. Môi mỏng hung hăng hạ xuống, ngậm lấy môi cô, Mễ Giai trợn mắt nhìn Nghiêm Hạo, hồi lâu mới định thần lại, giãy dụa đập đập vai anh.

Nghiêm Hạo không để ý đến sự phản kháng của Mễ Giai, hung hăng hôn cô, hôn như tất cả của cô đều thuộc về anh, hôn vì lời nói trái lương tâm ban nãy, nụ hôn này có phần bá đạo, xen lẫn một chút trừng phạt.

Mễ Giai đánh anh, không thể tin được trừng mắt nhìn người đàn ông đang nhắm mắt trước mặt, nhưng sức lực của đàn ông và phụ nữ vốn dĩ luôn có sự chênh lệch, cho dù Mễ Giai có giãy dụa thế nào đi nữa, vẫn không thể khiến Nghiêm Hạo buông tay nửa phần.

Đầu lưỡi anh quấy đảo kịch liệt trong miệng cô, một cảm giác quen thuộc từng chút từng chút được nhen nhóm lại, vì sợ bản thân mình sẽ trầm luân, Mễ Giai cố nhấn tâm cắn mạnh lưỡi anh, Nghiêm Hạo kêu lên rồi mở mắt, nhìn cô, nhưng không hề rút lui. Ngay tức khắc, mùi máu tươi nồng xộc vào khoang miệng Mễ Giai, nhìn Nghiêm Hạo vẫn đứng im trước mặt, Mễ Giai có chút đau lòng, lại đưa răng cắn đầu lưỡi anh, Nghiêm Hạo không né tránh, ánh mắt sắc bén nhìn cô chăm chăm, ánh mắt ấy giống như một ngọn lửa, dần dần làm tan chảy trái tim sắt đá của Mễ Giai.

Nhìn anh, trong mắt Mễ Giai lại ngẩn lệ, hàm răng đang cắn chặt đầu đầu lưỡi anh cũng từ từ nhả ra. Như là một sự cổ vũ cho Nghiêm Hạo, cánh tay anh ôm ở eo cô cũng buông lỏng vài phần, đầu lưỡi trong miệng cô lại lần nữa đoạt lấy, quấn quýt lưỡi cô cùng nhau nồng nhiệt, nhưng khác với lúc bắt đầu, hiện tại anh dịu dàng hơn, nâng niu hơn.

Đúng là cô vẫn còn yêu anh, cuối cùng cũng chìm đắm vào nụ hôn của anh, hai tay để trước ngực anh chậm rãi hướng lên ôm lấy cổ anh, nhắm mắt lại, từng chút từng chút bắt đầu đáp lại anh.

Không biết đã hôn bao lâu, Mễ Giai mơ hồ nghe thấy những tiếng huyết sáo ồn ào bên cạnh, cuống quýt đẩy Nghiêm Hạo ra, ngẩng đầu mới biết thì ra bọn họ sớm đã bị bao nhiêu người vây quanh, có người cười ái muội nhìn bọn họ, rồi cúi đầu nói gì đó với nhau, cũng có mấy chàng trai trẻ đứng bên huyết sáo trầm trồ khen ngợi, Mễ Giai đỏ bừng mặt, trốn vào trong ngực Nghiêm Hạo, tay còn buồn bực đánh lên vai anh.

Nhìn Mễ Giai thẹn thùng trong lòng, Nghiêm Hạo nở nụ cười hiếm thấy mấy ngày nay, nửa ôm Mễ Giai hiên ngang đi về phía ô tô đỗ cách đó không xa.

Vừa lên xe, Mễ Giai liền vùi đầu vào giữa hai lòng bàn tay, thật quá mất mặt, cô thế mà lại ôm hôn Nghiêm Hạo giữa đường lớn, còn ở trước cổng công ty, vừa ngẩng đầu lên đã trông thấy mấy đồng nghiệp cùng văn phòng luật lẫn trong đám người vây xem, trời ơi, thế này thì ngày mai sao cô dám đi làm chứ, như bây giờ thật sự không còn mặt mũi nào mà gặp người khác.

Nghiêm Hạo mở cửa xe bên kia vào, nhìn bộ dạng Mễ Giai ảo não ôm mặt, không khỏi cười nhẹ dõ dằn, “Thôi nào, đã ở trên xe rồi, hiện giờ không có ai nhìn em nữa đâu, ngẩng đầu lên đi”

Nghe vậy, Mễ Giai mới ngẩng đầu lên, tức giận lườm anh, nếu không phải tại anh thì cô đâu có bê mặt như thế, vừa nghĩ vừa ra sức mắng anh trong lòng, nhưng nghĩ đến việc bản thân không thể khống chế được, cuối cùng vẫn lạc lối trong nụ hôn của anh, lại thêm ảo não không thôi.

Nhìn cô nhú mày, bĩu môi, vẻ mặt oán hận nhìn mình, đôi môi đỏ mọng còn vì nụ hôn vừa rồi nên hơi sưng đỏ, kiều diễm ướt át như muốn quyến rũ người ta, trong lòng vừa nghĩ thầm như vậy, hành động đã nhanh hơn một bước, ánh mắt tối lại, Nghiêm Hạo cúi người một lần nữa hôn lên đôi môi anh đào, nhẹ nhàng day đưa.

Động tác của Nghiêm Hạo quá nhanh, Mễ Giai còn chưa kịp phản ứng thì lưỡi anh đã luồn vào trong miệng cô, Mễ Giai thất thần ngây ngốc ngồi yên, dán trên môi cô, Nghiêm Hạo nhếch miệng cười, đưa tay che lại ánh mắt sát phong cảnh của cô, quần quýt khiến cô chìm đắm trong nụ hôn của mình, trời biết đã bao lâu anh chưa được hôn cô như vậy.

Như mong muốn khiến Mễ Giai sa vào nụ hôn của mình, dán ở cánh môi cô, Nghiêm Hạo cười đắc ý, “Còn nói không yêu anh”

Mễ Giai thậm chí không biết mình đã về nhà cùng anh như thế nào, vẫn đang ngỡ ngàng thì anh đã đưa cô về nhà, nơi mà bọn họ đã từng chung sống gần 4 năm.

Trong nhà có hơi bữa bộn, giống như đã một thời gian không ai quét dọn, Mễ Giai nhìn xung quanh một vòng cũng không thấy Vu Phân Phương và di quần gia đâu.

“Ngày đó sau khi em bỏ đi mẹ đã dẫn di quần gia cùng quay về biệt thự” Như là hiểu thấu điều cô đang nghĩ trong lòng, Nghiêm Hạo chủ động giải thích.

Mễ Giai sững sờ gật gật, không nhìn anh, lại bắt đầu ảo não vì sao còn cùng anh trở về, rõ ràng đã tự hứa nhất định sẽ rời đi, cô cúi đầu, phiền muộn và hối hận đều thể hiện rõ trên mặt.

Nhìn cô, Nghiêm Hạo tiến tới nhẹ nhàng ôm Mễ Giai vào lòng, hôn lên đỉnh đầu cô, trầm giọng, “Nghe anh nói được không, cho anh một cơ hội để giải thích, đừng vội vàng phán anh tội tử hình như vậy”

Mễ Giai để mặc anh ôm, hai tay buông thõng, nghe giọng nói trầm thấp của anh từ trên đầu truyền đến, lẩm bẩm nói, “Suy nghĩ lâu như vậy chỉ là để nghĩ ra một cái cớ hoàn mỹ”

Nghiêm Hạo thở dài, “Không phải anh viện cớ, Tô Tuyết. . . Tinh thần có chút vấn đề, ngày đó không về cùng em là vì sợ kích thích cô ấy, xin lỗi Mễ Giai, đã làm em chịu nhiều tổn thương như vậy”

Mễ Giai đẩy Nghiêm Hạo ra, sững sờ nhìn anh không biết nên tin lời anh hay là. . .

Nghiêm Hạo kéo cô ngồi xuống sofa, kể hết mọi chuyện cho cô nghe, “10 năm trước anh tốt nghiệp Đại học, rồi theo sự sắp xếp của gia đình sang Mỹ du học, lúc đó anh và Tô Tuyết. . .”

Anh nói lúc trước anh không kể với Tô Tuyết về thân phận và hoàn cảnh gia đình mình, anh nói năm đó sau khi anh đi nhà Tô Tuyết đột nhiên có biến cố khiến cô ấy bất đắc dĩ phải bán mình, anh nói cha chồng trong một lần xã giao say rượu đã làm Tô Tuyết mang thai Nghiêm Nhiên, anh nói Tô Tuyết ngẫu nhiên phát hiện ra thân phận của anh, mối quan hệ rối rắm giữa anh và Nghiêm Nhiên đã đẩy cô ấy vào ngõ cụt, anh nói Tô Tuyết bị bệnh tâm thần, anh đã gặp lại cô ấy ở bệnh viện tâm thần. Anh nói anh thật sự cảm thấy áy náy nhưng hiện giờ anh đối với Tô Tuyết chỉ là sự thương hại, hoàn toàn không có tình yêu. Anh còn nói, lúc trước anh không kể với cô mà lựa chọn giấu diếm, thứ nhất là vì anh thật sự không biết nói thế nào về việc gặp lại Tô Tuyết, thứ hai là anh không muốn cô phải suy nghĩ nhiều rồi bị áp lực.

Nghe xong lời anh nói, Mễ Giai thất thần nhìn anh hồi lâu, im lặng không nói câu gì, biểu cảm trên khuôn mặt cũng không thể nhìn ra cảm xúc. Cô tin những lời anh nói đều là thật, nhưng cô lại chẳng hề cảm thấy

vui vẻ hơn chút nào.

“Mẽ Giai. . .” Nghiêm Hạo dè dặt gọi cô, “Em vẫn không tin sao?”

Mẽ Giai vẫn ngồi nhìn anh không nói, hành động này của cô được Nghiêm Hạo xem như câu trả lời, anh cười chua xót, nhắm mắt lại không nhìn cô, nếu cô vẫn không tin những lời giải thích này, thật sự anh không biết mình nên làm gì bây giờ nữa. Huyệt thái dương đau đớn như bị kim đâm, say rượu quả là kinh khủng, đã gần hết một ngày mà đầu anh còn đau như búa bổ, mãi không dứt.

Xung quanh yên tĩnh đến rợn người, Nghiêm Hạo nhắm mắt, nắm chặt hai tay, Mẽ Giai nhìn anh, hồi lâu mới chậm rãi mở miệng, “Anh lúc nào cũng vậy, có xảy ra chuyện gì cũng không nói với em, luôn khiến em phải đoán già đoán non xem trong lòng anh đang nghĩ gì mà không hề biết rằng việc đó làm em cảm thấy rất mệt mỏi”

Nghiêm Hạo từ từ mở mắt ra, nhìn Mẽ Giai ngồi bên cạnh, có chút không hiểu ý cô, rốt cuộc là cô tin hay không tin?

“Lúc trước công ty xảy ra chuyện lớn như vậy anh cũng không nói với em, Nghiêm Nhiên là do Bạch Lâm đưa đến cũng không nói với em, còn chuyện của Tô Tuyết nếu như em không bắt gặp thì anh cũng định giấu em đến cùng, anh nói không muốn em phải lo lắng, không muốn để em phiền não, nhưng có bao giờ anh nghĩ rằng, em là vợ anh, em có nghĩa vụ cùng anh sẽ chia muộn phiền, em cũng sẵn lòng thay anh gánh vác tất cả” Mẽ Giai nhìn anh, giọng điệu vô cùng bình tĩnh, nhưng trong mắt lại ngân ngấn nước.

“Mẽ Giai. . .” Nhìn cô như vậy, Nghiêm Hạo có phần luống cuống, “Anh. . .” Há miệng nhưng lại nói không ra lời.

“Biết vì sao em rất ghét anh hút thuốc không? Bởi vì khi anh có tâm sự sẽ tự nhốt mình trong thư phòng hút thuốc, em hi vọng anh sẽ nói với em, nói ra chúng ta có thể cùng nhau đối mặt, em rất ghét anh cứ luôn để mọi chuyện trong lòng. Nhưng anh có hiểu không, anh không nói em sẽ không biết, anh không nói em sẽ hiểu lầm anh” Một giọt lệ trong suốt từ đáy mắt cô chảy xuống, rơi trên mu bàn tay Mẽ Giai.

“Mẽ Giai, anh. . .” Những giọt nước mắt của cô khiến Nghiêm Hạo hoảng loạn, anh luôn nghĩ rằng mình làm vậy là vì tốt cho cô, muốn dành cho cô những điều tốt đẹp nhất, không muốn để cô phải chịu một chút tổn thương nào, nhưng anh thật sự không ngờ là cô tình nguyện thay mình gánh vác hết thảy. Đưa tay nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt cô, đau lòng nói, “Anh xin lỗi. . . Đừng khóc, là anh không tốt, là anh không tốt. . .”

Mẽ Giai hoảng loạn lau nước mắt, vẫn còn nức nở, “Muộn rồi , em. . . Em về trước” Lập tức đứng dậy chuẩn bị rời đi.

“Mẽ Giai. . .” Nghiêm Hạo định kéo cô lại, nhưng động tác của Mẽ Giai quá nhanh, anh chưa nắm được tay cô thì cô đã đứng lên chuẩn bị rời đi, Nghiêm Hạo muốn đứng lên giữ cô, bỗng chốc lại cảm thấy hoa mắt chóng mặt, cả người ngã sầm xuống đất.

Mẽ Giai quay đầu, thấy Nghiêm Hạo nằm trên sàn nhà, hoảng hốt kêu lên, “Nghiêm Hạo. . .”

94. Chương 94

Ban nãy Nghiêm Hạo bỗng té xỉu khiến cô vô cùng lo sợ, chạy tới mới phát hiện nhiệt độ cơ thể anh cao đến dọa người. Bác sĩ La nói anh không chỉ sốt à thân thể còn suy nhược rất nhiều, có lẽ là do thời gian vừa rồi không nghỉ ngơi và ăn uống đầy đủ.

Tiến bác sĩ La ra tận cửa Mẽ Giai mới quay lại phòng, nhìn Nghiêm Hạo yên tĩnh nằm ngủ trên giường, mặc dù đang ngủ nhưng hàng lông mày của anh vẫn nhíu chặt, anh gầy đi nhiều, cằm đầy râu mới mọc, cả người trông tiêu tụy hẳn.

Nhìn khuôn mặt tái nhợt của anh, Mễ Giai không khỏi đau lòng, đưa tay định vuốt lên hàng lông mày của anh, Nghiêm Hạo lại giật mình tỉnh dậy, anh than nhẹ một tiếng, bắt lấy tay cô, mí mắt đã nặng trĩu nhưng vẫn cố gắng mở ra, nhìn cô yếu ớt nói, “Đừng đi....”

Mễ Giai giật giật khoe miệng, nhìn anh mỉm cười, lắc đầu, “Em không đi đâu, anh yên tâm ngủ đi”

Tay Nghiêm Hạo vẫn không buông ra, ánh mắt nhìn chăm chăm vào cô, anh sợ nếu mình buông tay thì cô sẽ đi mất.

Mễ Giai khẽ thở dài, cúi người hôn xuống trán anh, “Em thật sự không đi, anh cứ yên tâm nghỉ ngơi cho tốt, bác sĩ La nói do thời gian gần đây anh không nghỉ ngơi đầy đủ, rồi ăn uống cũng thất thường nữa” Giọng điệu có phần bất mãn, còn mang ý trách cứ nhẹ nhàng.

Nghiêm Hạo không nói gì, nở nụ cười vui vẻ.

Mễ Giai tức giận lườm anh, gạt mấy sợi tóc lòa xòa trên trán anh ra, dịu dàng hỏi, “Muốn ăn gì, em làm cho anh”

“Gì cũng được, chỉ cần là em nấu” Nhìn cô, Nghiêm Hạo nghiêm túc trả lời.

Thế này có tính là lời đường mật không? Mễ Giai coi là vậy, mỉm cười gật gật đầu, “Anh ngủ một giấc đi, lúc nào xong em sẽ gọi”

Nghe được lời cam đoan của cô, Nghiêm Hạo ngoan ngoãn gật đầu, nhắm mắt yên tâm ngủ. Anh thật sự rất mệt, khoảng thời gian này là khoảng thời gian khó khăn nhất của anh, hầu như không đêm nào là anh có thể yên giấc. Biết Mễ Giai ở bên cạnh, tảng đá trong lòng anh mới được trút xuống, nhắm mắt lại thoáng chốc đã ngủ say.

Mễ Giai nhìn anh một lát, nhẹ nhàng hôn lên mặt anh, rồi xoay người rời khỏi phòng.

Mở tủ lạnh ra, bên trong gần như trống không, chỉ có mấy quả trứng gà nằm ngay ngắn trong đó. Vì Nghiêm Hạo đang sốt nên Mễ Giai nấu chút cháo trắng, đập trứng gà vào rồi nguấy đều, nấu gần xong liền quay về phòng, thấy Nghiêm Hạo vẫn đang ngủ say, biết anh vì quá mệt mỏi nên cô cũng không gọi anh dậy ngay. Nhân tiện không làm gì, cô tranh thủ dọn dẹp qua loa toàn bộ căn nhà, đem quần áo bẩn bỏ vào trong máy giặt giặt sạch và tưới nước ấy chậu cây cảnh trên ban công. Nhìn đồng hồ rồi lại nhìn cánh cửa phòng đóng chặt, Mễ Giai quyết định ra siêu thị gần nhà mua một ít đồ ăn và vật dụng hàng ngày. Về nhà cô lập tức đem tất cả đồ đạc vừa mua sắp xếp cẩn thận, sau đó gọi điện thoại cho La Lệ, giờ Nghiêm Hạo thế này, cô không yên tâm mà đi.

“Cậu không về? Bây giờ cậu đang ở đâu?” La Lệ hét như là mẹ cô vậy, giọng điệu không khác gì một người mẹ đang tra hỏi con mình.

“Tớ... Một người bạn của tớ bị ốm, tớ, tớ nay tớ ở lại chăm sóc cậu ấy” Mễ Giai nói dối, cô biết La Lệ hiện giờ rất bất mãn với Nghiêm Hạo, nếu có thể cô ấy sẽ đến mắng cho Nghiêm Hạo một trận. Nhưng lời vừa nói ra khỏi miệng Mễ Giai đã vội hối hận, sao cô lại có thể quên rằng bạn bè của cô La Lệ đều biết hết, cô ấy tùy tiện hỏi thăm chẳng phải sẽ lộ sao.

“Bạn? Bạn nào?” La Lệ nhún mày, giọng điệu rõ ràng là nghi ngờ. Cô biết Mễ Giai không có bạn, cho dù là bạn cùng đại học trước kia, cô cũng đều biết hết.

“À... Ừm... Là đồng nghiệp tớ mới quen thôi, cậu, cậu không biết đâu” Mễ Giai mạnh miệng trả lời.

“Mễ Giai, cậu nói dối” Đầu bên kia điện thoại La Lệ rất tức giận, không nể mặt vạch trần.

“Haizz, dù sao tớ nay tớ cũng không về, cậu không cần chờ nữa đâu” Mễ Giai biết mình không giỏi nói dối, vẫn nên nhanh chóng gác máy thì hơn.

“Không phải cậu đang ở cùng Mạc Chấn Huân đấy chứ?” La Lệ đột nhiên hỏi, giọng điệu có chút ái muội.

“Sao có thể” Mễ Giai thở dài, giọng điệu trở nên nghiêm túc, “La Lệ, tớ và Mạc Chấn Huân chắc chắn không có khả năng, về sau cậu đừng đùa như vậy nữa, cho dù tớ và Nghiêm Hạo thật sự ly hôn, tớ cũng không thể ngay lập tức nhào vào lòng một người đàn ông khác, huống chi tớ đối với Nghiêm Hạo...”

Sau một hồi trầm mặc, La Lệ chợt hỏi, “Người kia không phải Nghiêm Hạo chứ?”

Mễ Giai lặng thinh không đáp.

Sự im lặng của Mễ Giai đã cho cô một câu trả lời quá rõ ràng. La Lệ bắt đầu nổi giận, giận cô ấy không có tiền đồ, gần như nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Mễ Giai, cậu đúng là đại ngốc”

“Anh ấy giải thích với tớ, anh ấy và Tô Tuyết...” Mễ Giai nhỏ giọng nói.

La Lệ ngắt lời không để Mễ Giai kịp nói hết, “Cậu chính là đứa đại ngốc, người ta chỉ nói vài câu ngon ngọt đã dễ được cậu về”

“Anh ấy bị ốm, trong nhà không có người, nên tớ...” Mễ Giai còn chưa nói xong thì đầu bên kia điện thoại đã truyền đến tiếng cúp máy “Tút... Tút...”

Mễ Giai bất đắc dĩ thở dài, lắc đầu cắt điện thoại, vừa ngẩng đầu lên liền thấy Nghiêm Hạo đầu tóc rối tung, không biết anh đã dậy từ khi nào, đang đứng ở hành lang giữa phòng khách và phòng ngủ, trên mặt không giấu được vẻ kích động.

Mễ Giai đi tới bên cạnh anh, hỏi, “Sao anh lại ra đây?”

Nghiêm Hạo vòng tay ôm lấy cô, ôm rất chặt, ghé vào bên tai cô nói, “Anh không thấy em, anh nghĩ... Anh nghĩ là em về rồi...” Hiện giờ trông Nghiêm Hạo luống cuống như một đứa trẻ.

Mễ Giai giận dữ mắng, “Đồ ngốc” Nhưng khoe miệng lại mang theo nét cười mơ hồ, vỗ vỗ lưng anh, “Đã dậy thì ra ăn cơm đi. Bác sĩ La dặn ăn xong mới có thể uống thuốc” Nói rồi kéo tay anh đi về phía nhà ăn.

Nghiêm Hạo không kháng nghị, thuận theo Mễ Giai đi tới phòng ăn, ăn cháo trắng mà cô nấu. Từ hôm qua đến giờ gần như không ăn hạt cơm nào, Nghiêm Hạo cảm thấy rất đói, tất cả chỗ cháo trắng đều vào hết bụng anh.

Cơm nước xong, Mễ Giai để anh nằm trên giường, còn mình đi đến phòng bếp rót cốc nước ấm, cầm gói thuốc đưa cho anh, “Anh uống thuốc đi rồi ngủ tiếp”

Nghiêm Hạo cứ nhìn cô chăm chăm, không nhận lấy nước và thuốc trong tay cô.

Mễ Giai nhú mày, nhét cốc nước vào tay anh, thúc giục, “Uống thuốc đi”

“Em dứt cho anh” Môi mỏng khẽ cười, Nghiêm Hạo nói như thể đó là chuyện đương nhiên.

“Anh...” Mễ Giai nhìn anh, không thể tin được, sao cô lại cảm thấy Nghiêm Hạo lúc này có chút vô lại, kém xa một Nghiêm Hạo nói năng thận trọng, lạnh lùng nghiêm túc trước kia.

Bĩu môi, có chút bất mãn, mở gói thuốc ra lấy thuốc nhẹ nhàng dứt vào miệng anh, trong mắt Nghiêm Hạo mang theo í cười, uống một ngụm nước nuốt trôi thuốc, thậm chí anh không cảm thấy một chút vị đắng nào.

Để cốc nước lên tủ đầu giường, Mễ Giai đưa tay sờ trán anh, vẫn còn âm ẩm nhưng so với lúc trước đã đỡ hơn nhiều, “Được rồi, ngủ thêm một giấc, ngày mai sẽ khá hơn”. Đắp cho anh chiếc chăn mỏng, tắt điều hòa trong phòng, người ta bảo bị sốt mà toát mồ hôi cũng có tác dụng y như uống thuốc vậy.

Làm xong hết thấy cô mới xoay người chuẩn bị rời đi, nhưng tay đã bị anh nhanh chóng bắt lấy.

Hai mắt nhìn chăm chăm Mễ Giai, vẻ mặt đề phòng hỏi, “Em định đi đâu?”

“Em sang phòng khách ngủ” Cả một buổi tối, cô cũng thấy mệt.

Sắc mặt Nghiêm Hạo bỗng chốc u ám, ngồi dậy kéo Mễ Giai lên giường, ôm chặt cô vào trong ngực, “Em là vợ anh, là bà chủ toàn bộ căn nhà này, sao lại ra phòng khách ngủ?” Nghiêm Hạo không vui, rất không vui, giọng điệu vô cùng bất mãn.

“Chúng ta đang chiến tranh lạnh, vẫn còn đang thương lượng ly hôn” Mễ Giai bĩu môi nói, nhưng không đẩy tay anh đang đặt ở eo mình ra.

“Chết tiệt, đừng nhắc đến hai chữ ‘ly hôn’ trước mặt anh, anh nói rồi, anh sẽ không bao giờ ly hôn với em” Dứt lời môi mỏng vội áp chế, hung hãn hôn lên cái miệng nhỏ nhắn quật cường của cô, để không phải nghe những lời anh không thích và không muốn nghe. Nụ hôn này có phần mạnh bạo, mang theo trừng phạt, điều duy nhất còn thiếu là một chút dịu dàng.

Mễ Giai đánh đánh lên vai anh, đến tận lúc cảm thấy cô sắp ngạt thở Nghiêm Hạo mới chậm rãi buông ra, nhưng trong ánh mắt nhìn Mễ Giai còn mang theo lửa giận, hiển nhiên là anh vẫn chưa hết giận dữ.

“Ngang ngược” Mễ Giai hờn dỗi trừng mắt lườm Nghiêm Hạo, hiển nhiên là cô rất bất mãn với hành vi vừa rồi của anh.

Nghiêm Hạo đứng là không có cách nào giận cô cho được, thở dài một tiếng, ôm cô vào lòng, tựa cằm lên đỉnh đầu cô, dịu dàng nói, “Về sau đừng dễ dàng nói ra hai chữ kia. Em không biết hôm đó lúc nhận được đơn ly hôn em gửi đến anh đau đớn như thế nào đâu, đau đến mức tê tâm liệt phế”

Mễ Giai không nói gì, sao cô lại không biết, lúc quyết định gửi đơn ly hôn, quyết định kết thúc cuộc hôn nhân của hai người, cô cũng đau lòng không kém anh, đương nhiên cô hiểu được loại đau đớn tê tâm liệt phế ấy.

“Là do anh không tốt, bởi vì muốn mang đến cho em những điều tốt đẹp nhất, không muốn em phải chịu tổn thương nên mới không nói với em, lại thành ra không nghĩ đến cảm giác của em. Nhưng Mễ Giai, em cũng đừng cố đoán những suy nghĩ trong lòng anh, có gì cứ trực tiếp hỏi anh, em không hỏi anh sẽ nghĩ em không biết, rồi cho rằng bản thân mình làm đúng. Vậy nên, từ nay về sau chúng ta hãy thẳng thắn với nhau, được không?”

Giọng nói trầm ấm của Nghiêm Hạo truyền đến từ đỉnh đầu, không thể phủ nhận, Mễ Giai biết trong chuyện này cô cũng có một phần trách nhiệm, cô có suy đoán, có hoài nghi nhưng lại không xác minh rõ ràng nghi vấn của bản thân, một mực muốn anh tự nói ra, cô không ngừng tìm kiếm sơ hở từ những hành động của anh rồi nghĩ anh phản bội mà không hiểu rằng hôn nhân không phải một trò chơi đoán mò, nó cần sự trung thực và thẳng thắn bày tỏ giữa hai người.

“Hừm?” Không thấy cô trả lời, Nghiêm Hạo lẳng lặng hỏi lại không chắc chắn.

Tay đặt ở thắt lưng ôm lấy anh, đầu chôn trong ngực anh gật gật, xem như là đáp lời.

Trên mặt lộ ra ý cười, hôn lên tóc cô, ôm lấy cô xoay người nằm xuống, giúp cô điều chỉnh một tư thế thoải mái trong lòng mình, giống như lúc trước, nói, “Ngủ đi” Nghiêm Hạo biết đêm nay anh sẽ ngủ rất ngon.

Nằm trong ngực anh không bao lâu Mễ Giai cũng bắt đầu buồn ngủ, trước khi chìm vào giấc ngủ say, Mễ Giai thầm nghĩ trong lòng, thì ra cô vẫn không thể chối bỏ vòng ôm của anh.

95. Chương 95

Khi ánh mặt trời đầu tiên xuyên qua rèm cửa sổ chiếu vào phòng, Mễ Giai từ từ tỉnh dậy, nhìn đồng hồ báo thức gần đây, lại nhìn người đang ngủ say bên cạnh, đưa tay sờ trán anh, xác nhận anh đã hạ sốt rồi, trong lòng cô mới cảm thấy nhẹ nhõm. Nhấc tay anh đang đặt ở eo mình ra, Mễ Giai cẩn trọng xuống giường đi chuẩn bị bữa sáng cho anh.

Nghiêm Hạo mơ mơ màng màng tỉnh lại, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mặt trời chiếu qua rèm cửa sổ bằng lụa mỏng nhưng vẫn đẹp rực rỡ, khiến anh miễn cưỡng mở mắt. Vươn tay muốn ôm người bên cạnh vào lòng, nhưng sờ soạng cả nửa ngày chẳng thấy đâu, anh mở bừng mắt, ngồi bật dậy, bên cạnh sớm đã không còn bóng dáng Mễ Giai. Choàng áo khoác vào, Nghiêm Hạo vội vã chạy ra ngoài.

Nhìn thấy cô đang ở trong bếp chiên trứng gà, tâm trạng phiền não bất an của anh cuối cùng cũng bình tĩnh lại. Tất cả mọi chuyện từ tối qua cho đến bây giờ anh vẫn cảm thấy có chút không thực, anh luôn không tự

chủ mà lo lắng Mễ Giai sẽ đột nhiên rời đi lần nữa. Nhẹ nhàng đi tới, ôm lấy cô từ phía sau, tựa đầu lên vai cô.

“Hừ...” Hành động bất ngờ này của anh làm Mễ Giai phát hoảng, quay đầu nhìn lại hóa ra là anh, đánh nhẹ lên tay anh trách, “Anh muốn dọa chết em à”

“Ai bảo em dậy trước, em phải chờ anh cùng dậy chứ” Nghiêm Hạo bất mãn cắn nhẹ lên cằm cổ trắng mịn của cô.

Mễ Giai cười né tránh miệng anh, nói, “Được rồi, anh ra kia ngồi trước đi, bữa sáng sắp xong rồi đây”

Nghiêm Hạo vẫn đứng yên, ôm chặt lấy eo cô như không có ý định rời đi.

“Đi đi” Mễ Giai đẩy đẩy anh.

“Anh muốn ôm em thế này” Nghiêm Hạo không buông tay, cứ mặt dày đứng ỳ ra đấy.

Mễ Giai bất đắc dĩ đành để mặc anh ôm như vậy mà làm xong bữa sáng, vẻ mặt tuy là bất đắc dĩ nhưng trong lòng lại cảm thấy rất ngọt ngào. Hai người yên tĩnh hưởng thụ bữa sáng, ánh mắt tiếp xúc, cùng nhìn nhau cười, không có những lời dư thừa, nhưng khung cảnh yên tĩnh này lại khiến người ta cảm thấy ấm áp lạ kì.

Di động trên bàn đột nhiên vang lên, phá tan không khí ấm áp. Nghiêm Hạo nhún mày không vui, cầm lấy di động, không hề bất ngờ khi người gọi là Bạch Lâm. Mày càng nhăn chặt, theo kinh nghiệm nhiều ngày qua thì chắc chắn có liên quan đến Tô Tuyết, hơn nữa khẳng định là chẳng phải chuyện gì lớn, đơn giản chỉ là Tô Tuyết lại ầm ĩ đòi gặp anh. Không nghĩ nhiều, lập tức nhấn nút đỏ, tiếng chuông phiền não kia cũng ngắt theo.

Mễ Giai nghiêng đầu, khó hiểu nhìn anh, hỏi, “Sao anh không nghe máy?”

Nghiêm Hạo cười cười, hơi xấu hổ, lắc đầu nói, “Không có gì quan trọng đâu”

Mễ Giai nghiêm túc nhìn anh một lát, khẽ nhếch môi, gật gật đầu, trong lòng ít nhiều cũng đoán được cú điện thoại kia là ai gọi tới.

Yên lặng không quá một phút, di động trên bàn lại tiếp tục vang lên, Mễ Giai nhìn anh, “Anh nghe đi, không chừng cô ấy tìm anh là có chuyện quan trọng”

Nghiêm Hạo một lần nữa tắt điện thoại, tiện tay tắt luôn nguồn. Vươn tay nắm lấy tay cô, ánh mắt thâm tình nhìn cô, nghiêm túc nói, “Ngày nào anh cũng nhận vài cuộc điện thoại như vậy, mới đầu anh cho rằng cô ấy có chuyện gì quan trọng, sau này mới biết chỉ cần Tô Tuyết náo loạn một chút là Bạch Lâm nhất định sẽ gọi điện cho anh. Đón Tô Tuyết từ trong bệnh viện ra là vì anh cảm thấy áy náy với cô ấy, không muốn cả đời cô ấy cứ thế chôn vùi nơi bệnh viện lạnh lẽo, hi vọng cô ấy có thể tốt hơn, dần trở lại như bình thường. Nhưng anh đâu phải bác sĩ, cứ hề chuyện gì cũng tìm anh, vì dung túng như vậy nên từ đó cô ấy luôn bám lấy anh không rời, đây không phải điều anh muốn, anh hi vọng cô ấy được tốt hơn, muốn cô ấy có thể tự làm mọi việc và sống một cuộc sống bình thường như bao người, vậy nên anh đang để mình dần dần rời xa cuộc sống của cô ấy, em hiểu không?”

Mễ Giai lẳng lẳng nhìn anh, hồi lâu mới hỏi, “Đây là anh đang cam đoan với em sao?”

“Là hứa hẹn với em” Nghiêm Hạo nghiêm túc trả lời. Nói rõ hơn, anh không muốn cô phải chịu tổn thương và uất ức.

“Vậy em đây nên hào phóng nói, anh đi thăm cô ấy nhiều một chút, em vẫn ổn” Mễ Giai tự giễu.

Nghiêm Hạo nở nụ cười, đứng lên, cúi người về phía trước, tựa trán mình lên trán cô, cười nói, “Không cần thiết, em chỉ cần tin rằng anh yêu em là được rồi” Dứt lời liền hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô.

Dùng xong bữa sáng thấy thời gian cũng không còn sớm, Nghiêm Hạo đưa Mễ Giai đi làm trước, xe dừng lại ở góc phố cách văn phòng luật một đoạn.

“Được rồi, được rồi, dừng ở chỗ này đi” Mễ Giai vừa nói vừa cầm túi xách chuẩn bị xuống xe.

Nghiêm Hạo dừng xe lại, “Hay để anh đưa em vào, tiện thể xem qua chỗ làm của em”

“Đừng mà, chiều qua ở trước công ty như vậy, người ta đều thấy hết rồi” Nhớ lại màn ôm hôn trước cổng công ty chiều qua, mặt Mễ Giai bất giác đỏ ửng.

“Vậy thì sao, em là vợ anh, anh hôn vợ mình không được ư?” Nghiêm Hạo không chút để ý, vẻ mặt hết sức thản nhiên.

Mễ Giai tức giận lườm anh, “Là vợ chồng thì có thể ôm ấp hôn hít trên đường, thế chẳng phải cũng có thể làm mấy chuyện thân mật ngoài đường luôn à” Nói xong mặt cô cũng đỏ lên.

“Đương nhiên là không rồi”. Buồn cười, vợ của anh đương nhiên không thể để người khác nhìn được nửa phần, sau đó liếc cô cười gian xảo, ghé sát tai cô nói, “Tiếp xúc thân mật như vậy đương nhiên chỉ anh mới được nhìn, sao có thể để người khác hưởng lợi”

Hơi ẩm thổi vào tai Mễ Giai khiến cô không khỏi run rẩy, khuôn mặt đã đỏ lại càng đỏ hơn, toàn thân cũng bắt đầu nóng lên. Cuồng quýt đẩy anh ra, cô hờn dỗi, “Quý háo sắc”. Rất nhanh hôn nhẹ lên má anh, nhân lúc Nghiêm Hạo chưa kịp phản ứng, Mễ Giai ngay lập tức mở cửa xuống xe, nói qua kính xe, “Em vào đây, anh lái xe cẩn thận, giữa trưa bảo thư ký Lưu gọi chút đồ ăn nhẹ, ăn xong nhớ uống thuốc”

Nghiêm Hạo cười thỏa mãn, gật gật đầu, “Tuân lệnh bà xã, mau đi đi, chiều anh tới đón em”

Mễ Giai cười cười, không đồng ý cũng không từ chối, quay đầu đi về phía văn phòng luật.

Nghiêm Hạo nhìn theo đến khi cô biến mất ở góc phố mới khởi động xe rời đi, trên mặt từ nãy tới giờ vẫn luôn thường trực nụ cười hạnh phúc.

Khuôn mặt Mễ Giai tươi cười ửng đỏ, vừa vào văn phòng đã gặp ngay Trương Dương ở dưới tầng.

Hai người mỉm cười chào nhau, buông bỏ quá khứ, Trương Dương cũng không muốn gây thêm phiền phức cho Mễ Giai, hiện giờ hai người ngoài là đồng nghiệp ra thì cũng coi như bạn bè.

“Thần sắc em hôm nay không tệ” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn phiếm hồng của Mễ Giai, Trương Dương nói, nhìn qua trông anh có vẻ cũng rất tốt.

“Vậy sao, ha ha” Mễ Giai ngượng ngùng sờ sờ mặt, hỏi, “Anh hôm nay tâm trạng cũng không tồi nha, có liên quan đến Khả Huyền?”. Mễ Giai biết anh gần đây luôn bề bộn vì chuyện Mạc Khả Huyền, giờ cô ấy mang thai, nói không chừng bởi vậy mà mối quan hệ của hai người có chuyển biến tốt, nếu thật sự như thế cô cũng mừng thay bọn họ, thật tâm chúc phúc cho bọn họ.

Trương Dương gật gật đầu không chút che giấu tâm trạng vui sướng của bản thân, “Ừ, Khả Huyền đồng ý cho anh thêm một cơ hội, bọn anh bắt đầu lại một lần nữa”. Cũng là sau khi ly hôn anh mới nghiệm ra được những điều mà trước kia mình đã bỏ qua, năm đó anh vì lợi ích bản thân và cái gọi là tiền đồ mà bỏ lỡ Mễ Giai, lúc anh quay đầu lại thì người đã sớm rời xa. Hiện tại lúc anh đẩy Khả Huyền ra, ông trời lại dùng đứa con đưa bọn họ một lần nữa đến bên nhau, có lẽ giữa bọn họ thật sự có duyên phận. Khi trái tim đã dần nguội lạnh, anh đột nhiên phát hiện Khả Huyền cũng có điểm đáng yêu riêng, cô tuy rằng không dịu dàng hiền thực như Mễ Giai, nhưng so với Mễ Giai lại có phần nhanh nhẹn, xinh đẹp hơn.

Mễ Giai nhìn anh, cũng vui vẻ thay anh, “Ừm, lần này anh hãy cố gắng nắm chắc, nhận ra được Khả Huyền là cô gái tốt, đáng để anh bảo vệ cả đời”. Chỉ mãi nói chuyện với anh mà quên đi ý đường đi, Mễ Giai không cẩn thận ngã về phía trước.

“Cẩn thận!” Trương Dương nhanh tay đỡ lấy thất lưng cô, dùng sức ôm vào trong ngực mình.

Một chiếc taxi chậm rãi dừng lại bên đường, thai phụ trong xe nói với tài xế, “Bác tài, bác chờ ở đây một lát, tôi vào rồi ra ngay”. Tối qua Trương Dương ngủ lại nhà cô, anh vừa đi khỏi cô mới phát hiện di động anh để quên trên bàn, sợ anh có việc quan trọng nên vội vàng gọi xe đem điện thoại tới cho anh.

“Được, vậy cô nhanh nhanh chút” Bác tài nói, nghề này của bọn họ cực kì để ý thời gian, chỉ 10 phút đồng hồ cũng đã có thể đi được cả một đoạn đường.

“Vâng, tôi biết” Mạc Khả Huyền gật đầu, quay sang vừa định mở cửa xuống xe lại trông thấy hai người đang ôm nhau phía trước, động tác bỗng ngưng lại, giống như cổ nhân bị điểm huyệt, sững sờ nhìn chằm chằm hai người đang ôm nhau trước mắt.

“Cô à, sao cô còn chưa xuống xe?” Bác tài đợi nửa ngày cũng không thấy phía sau có động tĩnh gì, mắt kiên nhẫn quay xuống hỏi.

“Hả...” Mạc Khả Huyền quay lại, có phần hoang mang, hai tay nắm chặt vào nhau, không dám nhìn cảnh tượng bên ngoài thêm lần nữa, bắt đầu luống cuống, lắp bắp nói, “Lái, lái, lái xe đi... Quay lại, quay lại chỗ vừa rồi”

Lái xe nhíu mảy khó hiểu, nhưng cũng không hỏi nhiều, dù sao trách nhiệm của mình cũng chỉ là chở khách và kiếm tiền, còn chuyện của khách là chuyện riêng nhà người ta, chẳng ảnh hưởng gì đến mình, lập tức khởi động xe rồi đi.

Mạc Khả Huyền không quay đầu lại, đúng hơn thì là không đủ can đảm quay đầu, vậy nên cô không hề biết khi cô quay đi, Trương Dương và Mễ Giai vội tách ra, lúc đó về mặt Mễ Giai vẫn còn sợ hãi, vỗ ngực hồi lâu mới định thần lại. Vỗ về cái bụng đã nhô cao, nước mắt âm thầm lặng lẽ rơi trên má.

96. Chương 96

Tô Tuyết ngồi trên sàn, bên cạnh có một hộp giấy, trong đó chứa la liệt báo và tạp chí.

Nhìn người đàn ông anh tuấn trên bìa tạp chí đang cầm trong tay, ánh mắt Tô Tuyết bất giác hiện lên vẻ yêu thương, vô thức đưa tay ra vuốt ve gương mặt anh tuấn trên mặt báo, nghiêng đầu, cười ngây ngô, miệng bất giác gọi khẽ, “Hạo...”. Rồi cầm tờ báo dán vào môi, hôn điên cuồng. Đột nhiên có một giọng nói vang lên bên tai cô, anh nói, “Tôi yêu Mễ Giai, tôi sẽ không ly hôn với cô ấy, cả đời này cũng không”.

Anh còn nói, “Vậy cô có biết thời gian có thể thay đổi rất nhiều thứ hay không, đúng là tôi yêu Tô Tuyết, nhưng đây là chuyện của mười năm trước, năm đó tôi chia tay Tô Tuyết trong cảm hận, và mười năm nay những hận thù ấy đã tan biến từng chút từng chút một, tình yêu đối với cô ấy cũng biến mất hầu như không còn, hiện tại người tôi yêu là Mễ Giai, chỉ có Mễ Giai”.

Anh còn nói, “Tôi sẽ dùng hết khả năng có thể để giúp đỡ Tô Tuyết, nhưng nếu thật sự không còn cách nào... Tôi sẽ đưa cô ấy trở lại bệnh viện để tiếp tục điều trị”.

Những lời nói ngày hôm đó lại văng vẳng bên tai cô, ném tờ báo trong tay đi, Tô Tuyết hoảng hốt ôm đầu, lắc lắc không ngừng, miệng liên tục lẩm bẩm, “Tôi không muốn... Tôi không muốn quay về nơi đó, không muốn, không muốn về...”.

“Là cô ta. Đều là do cô ta... Đều là tại Mễ Giai, là cô ta cướp Nghiêm Hạo của mình, nên Nghiêm Hạo mới không cần mình... Con đàn bà hư hỏng, dám cướp Nghiêm Hạo của tao...”. Lẩm bẩm dứt lời, trong ánh mắt lộ ra một tia ngoan độc.

Đột nhiên nghĩ tới điều gì, Tô Tuyết bò lên phía trước mở hết hộp giấy ra, lật xem, bên trong hầu như toàn là những thông tin về Nghiêm Hạo được cắt ra từ nhiều tờ báo, gần như báo nào cũng có. Tô Tuyết cầm một bài báo từ mấy tháng trước lên, trên đó Nghiêm Hạo đang tươi cười, so với vẻ mặt lạnh lùng trước kia trông đẹp hơn rất nhiều, khác với những lần trước, lần này Nghiêm Hạo còn ôm eo một cô gái thanh tú, động tác của anh rõ ràng như muốn che chở cho cô gái trong lòng. Bài báo này chính là đưa tin Nghiêm Hạo và Mễ Giai công khai quan hệ trước báo giới mấy tháng trước.

Nhìn ảnh chụp Mễ Giai trên báo, Tô Tuyết tức giận trừng mắt, sau đó đột nhiên xé rách bài báo, hung hăng như là đang phát tiết cảm xúc của bản thân, động tác tay liên tục, miệng cũng không ngừng nghiêng răng nghiêng lợi, “Đều tại mày, tất cả là tại con tiện nhân mày, ày cướp Nghiêm Hạo, ày cướp Nghiêm Hạo của tao này, xấu xa, mày là loại xấu xa... Xé mày... Tao, tao xé mày, ày cướp... Tao ày cướp này...”.

“Chị...”. Bạch Lâm bưng bát chè, gõ cửa đi vào, “Hôm nay em nấu tuyệt lê bách hợp[1], vừa mới lấy trong tủ lạnh...”. Chưa nói hết lời chợt ngừng lại, trước mắt đầy mảnh báo vụn rơi khắp sàn nhà, Bạch Lâm có chút kinh ngạc, cô biết Tô Tuyết coi những bài báo có liên quan tới Nghiêm Hạo được cắt ra ấy như bảo

bồi, bình thường cho tới bây giờ đều không để ai khác chạm vào, hôm nay sao lại tự tay hủy hoại hết những thứ trân quý này?

Tuy có nhiều nghi vấn nhưng sợ rằng sẽ kích động Tô Tuyết, Bạch Lâm chỉ dè dặt hỏi, “Chị... Sao lại thế này?”.

Tô Tuyết nhìn cô, không trả lời, nhận lấy bát tuyết lê bách hợp ướp lạnh trên tay cô, cứ thế uống.

Thấy chị mình không muốn nói, Bạch Lâm cũng không hỏi nhiều, dù sao Tô Tuyết không phải người bình thường, làm một vài chuyện không bình thường cũng không nhất thiết phải có lý do, nhìn cô ấy như thế, bất đắc dĩ lắc đầu, xoay người vừa định đi ra ngoài thì phía sau truyền đến giọng nói rầu rĩ của Tô Tuyết.

“Vì sao gần đây Nghiêm Hạo không tới thăm chị?”. Bĩu môi, mở to đôi mắt vô tội hỏi Bạch Lâm, khiến người ta nhìn mà không khỏi cảm thấy thương tiếc trong lòng.

“Nghiêm Hạo, Nghiêm Hạo anh ấy... Gần đây anh ấy bận việc công ty, cho nên... Cho nên mới không có thời gian tới thăm chị”. Ngồi xổm xuống trước mặt Tô Tuyết, Bạch Lâm nói dối trấn an.

“Thật không?”. Khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ hoài nghi xen lẫn mất mát.

Không đành lòng nhìn vẻ mặt đầy thất vọng ấy, Bạch Lâm cười nói, “Đúng thế, chị nghĩ xem, Nghiêm Hạo yêu chị như vậy, cho nên nhất định là công ty quá nhiều việc nên mới không có thời gian tới thăm chị”.

“Thật sao?”. Nghe Bạch Lâm nói, Tô Tuyết dường như rất tin tưởng, ánh mắt sáng lên.

“Ừ”. Bạch Lâm mỉm cười gật gật đầu, thật ra liên tục hai ba ngày nay Nghiêm Hạo không nhận điện thoại của cô, bất kể cô gọi thế nào cũng vô ích, nếu không phải cô không tiện ra ngoài thì có lẽ cô đã sớm chạy tới công ty hoặc tới nhà riêng tìm anh ta.

“Vây... Vây chúng ta đi tìm anh ấy được không?”. Tô Tuyết kéo tay cô, ánh mắt đầy chờ mong.

“Việc này...” Bạch Lâm có phần khó xử nhìn Tô Tuyết, thân phận cô bây giờ nào dám chạy loạn khắp nơi, đi mua đồ ăn đều phải hóa trang, trời nóng nực vẫn phải đội mũ lưới trai, chỉ sợ người khác nhận ra mình, càng đừng nói tới việc đến công ty tìm Nghiêm Hạo, không phải là tự chui đầu vào lưới sao. “Việc này không ổn lắm đâu, chúng ta, chúng ta làm vậy sẽ quấy rầy anh ấy giải quyết công việc, chị cũng không muốn làm phiền anh ấy đúng không?”. Bạch Lâm khuyên nhủ, hy vọng có thể dập tắt ý nghĩ này trong đầu Tô Tuyết.

Tô Tuyết bĩu môi gật gật đầu, cúi đầu nghịch ngón tay mình, trông có phần bất lực.

Ngay lúc Bạch Lâm cho rằng mình đã thuyết phục chị thành công, Tô Tuyết đột ngột ngẩng đầu lên, mỉm cười, thần bí đến gần tai cô nói thầm, “Vây thì chúng ta đi lén lút, đứng ở xa nhìn anh ấy một chút, không để anh ấy phát hiện ra, cũng không quấy rầy công việc của anh ấy, được không?”.

“Chuyện này...”. Bạch Lâm nhìn Tô Tuyết, không nỡ từ chối, đành thỏa hiệp, “Chúng ta chờ muộn muộn rồi đi, đợi mọi người ra về thì đứng từ xa nhìn anh ấy một chút được không?”.

“Ừ... Ừ”. Tô Tuyết vui mừng gật gật đầu.

Chờ muộn một chút lúc mọi người tan tầm đi chắc sẽ không có vấn đề gì đâu? Nhìn lúm đồng tiền trên khuôn mặt đơn thuần kia, Bạch Lâm nghĩ trong lòng.

Bạch Lâm dẫn theo Tô Tuyết ngồi ở ghế sau taxi, nhìn dòng người ồ ạt ra khỏi cao ốc Vũ Dương, các cô đang đợi, đợi đến khi mọi người về hết.

“Cô à, hai người đã đến được một lúc rồi, sao còn chưa xuống xe, tôi còn phải đón khách khác nữa, chờ như vậy làm ăn thế nào được chứ”. Bạch Lâm và Tô Tuyết chậm chạp không xuống xe khiến tài xế mất kiên nhẫn quay đầu nói. Hiện tại vừa đúng giờ cao điểm, vài người muốn gọi xe nhưng thấy trong xe anh có người đều chuyển sang xe bên cạnh, hại anh mất không ít khách.

Bạch Lâm trừng mắt lườm lái xe, lạnh lùng nói, “Chúng tôi ngồi lâu sẽ trả thêm tiền cho anh là được chứ gì, nói vô nghĩa”.

Tài xế sờ sờ mũi, toét miệng cười, nói thẳng, “Được, được, haha”. Xã hội bây giờ, có tiền là trên hết, cô ấy đã nói sẽ trả thêm tiền cho anh, vậy có gì mà không được, không cần phải chạy xe đón khách, vừa có thể

ngủ ngơi lại còn được tiền, điều kiện tốt như vậy đương nhiên anh hài lòng, ra đời mưu sinh cũng chỉ vì kiếm cơm ăn áo mặc, chẳng ai thấy tiền mà lại bỏ qua.

Dòng người dần dần ra về hết, chỉ còn lác đác vài người chậm rãi từ trong công ty đi ra, Bạch Lâm cảm thấy thời gian vừa đúng, quay đầu chuẩn bị dẫn Tô Tuyết đi vào tìm Nghiêm Hạo, vừa quay đầu liền nghe thấy Tô Tuyết kéo tay cô hét lớn, “Lâm Lâm, em xem em xem, là Hạo, là Nghiêm Hạo, anh ấy, anh ấy đi ra rồi, đi ra rồi”.

Bạch Lâm quay đầu, thấy Nghiêm Hạo đang nói chuyện điện thoại, bước chân vội vội vàng vàng, mở cửa xe đang đỗ trước cổng công ty, chuẩn bị rời đi.

“Bác tài, đuổi theo chiếc xe phía trước”. Bây giờ có xuồng cũng không chặn được người, Bạch Lâm nói quyết đoán.

Tài xế nhíu mày nhưng cũng không hỏi nhiều, lập tức đuổi theo xe Nghiêm Hạo.

Xe dừng lại trước phòng kế toán dưới lầu của một văn phòng luật, Bạch Lâm nhíu mày, Vũ Dương là một tập đoàn lớn, trong công ty cũng đầy đủ mọi ban ngành, đâu cần phải tới một văn phòng luật tư nhân để tìm kế toán. Trong lòng chớm hoài nghi, vừa ngẩng lên đúng lúc nhìn thấy Mễ Giai xách túi mỉm cười từ bên trong đi ra. Cô thấy Nghiêm Hạo vội vàng tiến lên, mỉm cười cầm lấy túi xách trong tay Mễ Giai, vô cùng thân mật hôn lên má cô ấy, Mễ Giai đỏ bừng mặt hờn dỗi nhìn anh như oán trách, nhưng khóe miệng lại như cười, Nghiêm Hạo ôm eo Mễ Giai cùng đi về phía chiếc xe đậu bên đường, Nghiêm Hạo còn ga lăng mở cửa cho Mễ Giai, đợi cô ấy ngồi vào mới vòng qua bên kia mở cửa lên xe.

Tất cả chuyện này đều lọt vào mắt Bạch Lâm và Tô Tuyết, vẻ mặt Tô Tuyết ngoan độc, ánh mắt trở nên hung ác, hai tay nắm chặt vào nhau.

Bạch Lâm lo lắng nhìn Tô Tuyết, chỉ sợ chị ấy không thể khống chế được lại phát điên, có phần bất an nói, “Chị... Chuyện này, chuyện này có thể là Nghiêm Hạo đi đón khách hàng, chị, chị đừng để trong lòng...”.

“Cô ta là Mễ Giai, con tiện nhân, con hồ ly tinh, là cô ta quyến rũ lấy Nghiêm Hạo, là cô ta... Chính là cô ta, cái con hồ ly tinh cướp Nghiêm Hạo của mình”. Tô Tuyết nhìn chằm chằm vào chiếc xe đang chuẩn bị rời đi, tâm tình bắt đầu kích động.

“Chị...”. Bạch Lâm bắt đầu hồi hận trong lòng, biết rõ chị ấy gặp những chuyện có liên quan tới Nghiêm Hạo là rất dễ dàng bị kích động, cô thật sự không nên đưa chị ra ngoài.

“Là cô ta, chính là cô ta, mình muốn giết cô ta, mình muốn giết con tiện nhân kia, Nghiêm Hạo là của mình, Nghiêm Hạo là của mình, đừng ai mong cướp đi, đừng mong”. Tô Tuyết bắt đầu lẩm bẩm, yên lặng chìm trong ảo tưởng của bản thân.

Tài xế nhìn thấy xe phía trước chuẩn bị đi, quay đầu hỏi, “Bọn họ đi rồi, có đuổi theo không?”. Anh chợt nghĩ, hay thật, hôm nay lại được chứng kiến một màn bắt gian, chờ chút nữa nói không chừng còn có kịch vui để xem ấy chứ.

“Không cần đuổi theo, quay lại chỗ tôi vừa lên xe”. Bạch Lâm ôm lấy Tô Tuyết đang run rẩy lẩm bẩm, cô chỉ sợ Tô Tuyết bị kích động lại làm loạn trên xe, vẫn nên quay về rồi hãy nói.

“A!”. Tài xế vốn muốn xem kịch hay, nhưng không ngờ rằng người ta lại không đuổi theo nữa.

“A cái gì, mau lái xe”. Bạch Lâm đương nhiên biết trong lòng bác tài đang nghĩ gì, sắc mặt không tốt thúc giục.

“Mình muốn giết cô ta, con tiện nhân, con hồ ly tinh, giết cô ta, giết cô ta...”.

Nhìn Tô Tuyết cứ lẩm bẩm như vậy, Bạch Lâm bất đắc dĩ lắc đầu, trong lòng càng thêm căm hận Nghiêm Hạo.

[1] Lê và bách hợp nấu nước đường.

97. Chương 97

Cầm báo biểu trong tay, Mễ Giai lễ phép gõ cửa văn phòng Trương Dương, không thấy trả lời, lại gõ lần nữa, vẫn không nghe được động tĩnh gì từ bên trong. Hơi nhú mày, cô nhớ rõ là sáng nay có thấy Trương Dương đến văn phòng, hơn nữa trong khoảng thời gian này cũng không thấy anh đi ra ngoài, hẳn là phải ở bên trong mới đúng, nhưng sao lại không có ai trả lời?

Chưa từ bỏ ý định, Mễ Giai lại gõ cửa lần nữa, lần này cô lên tiếng, “Kế toán Trương? Anh có trong đó không?”.

“Vào đi”. Ngay lúc Mễ Giai lắc đầu định rời đi, bên trong truyền ra tiếng nói của Trương Dương, giọng điệu nghe có vẻ mệt mỏi.

Mễ Giai đẩy cửa đi vào, nhìn Trương Dương trông rất mệt mỏi, tóc rối bù, quần áo cũng có nếp nhăn, không giống kiểu người chỉ chu hay chú ý tới dáng vẻ của mình như trước.

“Đây là báo biểu và tài liệu về việc kinh doanh tháng này công ty vừa chuyển xuống, em đã chuẩn bị chứng từ kế toán rồi”. Mễ Giai đem tư liệu trên tay đưa lên.

“Đỡ đẩy đi”. Trương Dương đưa tay ấn ấn huyệt thái dương, không ngẩng đầu, khàn khàn nói.

“Anh... Đã xảy ra chuyện gì vậy?”. Nhìn Trương Dương thất hồn lạc phách, trực giác của Mễ Giai linh cảm anh nhất định đã xảy ra chuyện gì đó, đứng ở vị trí bạn bè, cô suy đoán, “Thân thể không thoải mái sao?”.

Trương Dương cười chua xót, lắc đầu, hai ngày nay anh đi tìm Khả Huyền nhưng lần nào cũng bị từ chối ngay ngoài cửa, anh không biết vì sao, Khả Huyền nói không muốn gặp anh, sau này cũng không, anh ở ngoài đợi nguyên một đêm, nhưng dường như cô quyết tâm không mở cửa cho anh. Rõ ràng mấy ngày trước mọi chuyện vẫn tốt đẹp, thậm chí bọn họ còn cùng nhau chuẩn bị đón chào đứa bé, bắt đầu lên kế hoạch cho tương lai của ba người, nhưng chỉ mới qua hai ngày, vì sao tất cả đều thay đổi, anh đã suy nghĩ cả một buổi sáng, cẩn thận không dám bỏ qua một chi tiết nào, rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu? Anh cũng không biết nữa.

“Anh...”. Mễ Giai muốn nói tiếp lại bị Trương Dương ngắt lời.

“Anh không sao, em ra ngoài trước đi”. Hiện giờ anh đang rất rối loạn, thái độ của Khả Huyền khiến anh sợ hãi, anh muốn yên tĩnh một chút, cẩn thận suy nghĩ xem vấn đề nằm ở đâu? Thì ra không biết từ bao giờ Khả Huyền đã chiếm một vị trí vô cùng quan trọng trong lòng anh, vị trí ảm áp mềm mại nhất tận đáy lòng, chỉ là anh chậm chạp đến bây giờ mới nhận ra.

Biết anh không muốn nói, Mễ Giai cũng không tiện hỏi thêm, vừa ra đến cửa, quay đầu mỉm cười nhìn anh, “Có việc gì cần em giúp cứ nói, nếu giúp được em nhất định sẽ giúp, chúng ta là bạn bè mà”.

Trương Dương nhìn cô, cười đau khổ, nói thật tình, “Cảm ơn em, nhưng... Chuyện này không ai có thể giúp anh được”. Chuyện tình cảm ai có thể giúp đây?

Mễ Giai đảo mắt, nhú mày, mỉm cười, “Em hiểu rồi”. Xoay người đi ra ngoài.

Mễ Giai cầm túi, đứng ở ngoài cổng, Nghiêm Hạo vừa gọi điện bảo đang trên đường tới, tối nay bọn họ hẹn nhau cùng về biệt thự lớn thăm Vu Phân Phương.

La Lệ bảo cô quá mềm lòng, Nghiêm Hạo mới nói vài câu ngọt ngào đã dỗ được cô về, cứ nhìn anh thất hồn lạc phách là cô lại đau lòng, cho dù trước đó anh đã từng làm tổn thương cô như thế nào, cô vẫn tha thứ cho anh. La Lệ nói cô để Nghiêm Hạo ăn sạch sành sanh, giống y như lúc trước bị Trương Dương lén lút một chân đạp hai thuyền. La Lệ còn nói, cô hết lòng vì tình yêu, cũng rất cố chấp lao vào, để rồi sau đó lại khiến mình đầy thương tích.

Mễ Giai biết La Lệ nói không sai, cô rất dễ mềm lòng, chỉ cần nhìn bộ dáng mệt mỏi tiêu tụy của Nghiêm Hạo, cô sẽ đau lòng. Thật ra từ khi cô rời bỏ anh, lòng cô chưa bao giờ ngừng đau đớn, đã biết rõ cả hai đều như vậy, tại sao lại không cho anh và ỉn một cơ hội, thế nên cô lựa chọn tin tưởng, cho tình yêu và

cuộc hôn nhân của hai người một cơ hội cuối cùng, cố gắng lần cuối cùng, nếu không được, lần sau, lần sau cô nhất định sẽ dứt khoát buông tay.

“Mẽ Giai”. Một giọng nói trầm ấm từ phía trước truyền đến, cô ngẩng đầu, Mạc Chấn Huân mỉm cười tao nhã đi tới từ phía đối diện.

Từ sau hôn anh thổ lộ, đây là lần đầu tiên hai người gặp lại, cô không để ý vì sao mấy ngày nay anh không xuất hiện, mấy ngày nay cô luôn đắm chìm trong hạnh phúc ngọt ngào Nghiêm Hạo mang đến, căn bản là không rảnh bận tâm những chuyện khác.

“Chấn Huân...”. Mẽ Giai nhìn anh, có chút bất ngờ.

“Tan làm rồi sao? Cùng nhau ăn cơm đi”. Mạc Chấn Huân đi đến trước mặt cô, khẽ cười nói, đưa tay vuốt những sợi tóc bị gió thổi loạn trước trán cô ra sau mang tai, giữa hai người cũng chưa hẳn là thân thiết, nhưng anh lại làm rất tự nhiên như đã quen thuộc.

Mạc Chấn Huân có chút kinh ngạc nhìn Mẽ Giai, đột nhiên nhớ tới Liên Huyền, anh với Liên Huyền từ nhỏ tình cảm đã đặc biệt tốt, nhìn bề ngoài Liên Huyền dường như là một người phụ nữ năng động khôn khéo, thật ra cô lại luôn mơ màng, trước kia lúc anh còn ở nhà, ngày nào cũng trông thấy bộ dáng buồn ngủ của Liên Huyền, đánh răng qua loa, mặt cũng chưa rửa đã ngồi ngay vào bàn ăn sáng, tóc lúc nào cũng rối tung, có đôi khi cắn bánh mì còn cắn luôn cả tóc. Mỗi lần như vậy anh đều khuyên bảo cô, nhưng thói quen cũng không phải ngày một ngày hai mà thành, nói nhiều rồi anh cũng thôi, cứ trông thấy bộ dáng mơ màng kia của cô là lại không nhịn được giúp cô vén tóc lên, động tác cũng vì vậy mà thuần thục, tự nhiên.

“Á...”. Trừ Nghiêm Hạo ra Mẽ Giai không có thói quen cùng người đàn ông khác thân mật như thế, mắc cỡ đỏ mặt vội đẩy ra.

Mạc Chấn Huân hơi sững sốt, có phần kinh ngạc vì bản thân lại coi Mẽ Giai thành Liên Huyền, lắc đầu cười cười, thu tay về mở lời, “Mấy ngày qua phải gấp rút hoàn thành một bản thiết kế, đến hôm nay cuối cùng cũng xong, ăn với anh một bữa cơm đi, mấy ngày nay không ăn được bữa nào tử tế”. Mạc Chấn Huân nói qua lý do về sự biến mất của anh dạo vừa rồi.

“Em... Em đã có hẹn”. Mẽ Giai cười nói, sau khi biết tâm ý anh, hiện giờ cô không có cách nào coi anh như bạn bè bình thường, Mẽ Giai biết mình không thể dành tình cảm cho anh, vì thế nên cô duy trì khoảng cách với anh để tránh gây ra những hiểu lầm không đáng có.

Mạc Chấn Huân nhún mày, cười nói, “Những lời anh nói hôm ấy làm em sợ?”.

“Chúng ta... Chúng ta vốn không thể, ngày đó em không nghe thấy gì hết”. Mẽ Giai xấu hổ cười cười, quay đầu không nhìn anh, nghĩ sao Nghiêm Hạo mãi vẫn chưa tới.

“Anh nói rất rành mạch, em cũng nghe rõ ràng, sao lại bảo không nghe thấy gì chứ”. Trực giác cảm thấy Mẽ Giai đang cố ý trốn tránh, Mạc Chấn Huân buồn cười vận lại.

Dây dưa như vậy không bằng nói thẳng cho rõ, nghĩ thế, Mẽ Giai nhìn anh, nói nghiêm túc, “Anh là một ông chủ tốt, cũng là một người bạn rất tốt, nhưng em đối với anh không có cảm giác này, có lẽ là do thời điểm không thích hợp hoặc có lẽ là do nguyên nhân nào khác, em cũng không biết phải nói sao. Em yêu Nghiêm Hạo, điều này em dám khẳng định chắc chắn, em cũng tin rằng anh sẽ tìm được một người tốt hơn em, một người con gái thích hợp với anh hơn em, vậy nên mong anh đừng lãng phí thời gian vì em nữa”.

Mạc Chấn Huân có vẻ không vui nhún mày, “Cho dù Nghiêm Hạo phản bội em, làm em tổn thương, em vẫn yêu anh ta?”.

“Lúc trước bọn em có chút hiểu lầm”.

“Biết rõ anh ta là hạng người gì rồi mà vẫn còn rơi vào bẫy, em đúng là ngu ngốc, tự lừa mình dối người”. Mạc Chấn Huân nói nghiêm khắc, không phải vì chuyện khác, chỉ là vì anh tức giận, tức Mẽ Giai đã bị Nghiêm Hạo làm tổn thương như vậy mà vẫn còn tha thứ cho anh ta, anh thấy không đáng thay cô.

“Không phải như thế...”. Mẽ Giai vội giải thích.

“Mế Giai”. Nghiêm Hạo mỉm cười đi về phía cô, cố tình không nhìn Mạc Chấn Huân, ở trước mặt anh ta ôm chầm lấy eo Mế Giai, khẽ hôn má cô vô cùng thân thiết, có phần áy náy dịu dàng hỏi, “Anh bị tắc đường nên tới chậm, em chờ lâu không?”.

Mế Giai cười nhẹ, lắc đầu, “Không đâu”. Về mặt then thùng hồng hào, nhìn rất ngọt ngào hạnh phúc.

Mạc Chấn Huân nhìn hai người, mày càng nhíu chặt.

Nghiêm Hạo quay đầu, mỉm cười nhìn Mạc Chấn Huân, làm bộ kinh ngạc nói, “A, hóa ra là Mạc tổng ở đây, ngại quá, vừa rồi không nhìn thấy anh”.

Mạc Chấn Huân nhìn Nghiêm Hạo, không nói gì, hai tay nắm chặt thành quyền.

“Xin lỗi, bà xã tôi làm việc cả ngày nên có chút mệt mỏi, chúng tôi về trước”. Nghiêm Hạo cười đắc ý, giọng nói chứa đựng vài phần khiêu khích.

Mế Giai kéo anh, những hành động vừa rồi của Nghiêm Hạo tuy hơi trẻ con nhưng lại khiến cô cảm thấy ấm áp. Quay đầu nói với Mạc Chấn Huân, “Bọn em còn có việc, đi trước”. Dứt lời liền kéo Nghiêm Hạo xoay người định rời đi.

Vào khoảnh khắc Mế Giai xoay người, Mạc Chấn Huân chuẩn xác bắt lấy tay cô, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cô.

“Mạc Chấn Huân, anh buông ra”. Bà xã của mình bị người đàn ông khác nắm tay, trong mắt Nghiêm Hạo bắt đầu bốc hỏa.

Mạc Chấn Huân không để ý tới Nghiêm Hạo, đôi mắt sáng như đuốc nhìn thẳng vào Mế Giai, hỏi, “Anh ta làm em tổn thương như vậy, em vẫn quay lại?”.

“Lúc trước chúng em có vài hiểu lầm, nhưng giờ mọi chuyện đã được làm sáng tỏ, không phải như em nghĩ, em biết anh ấy yêu em, vì vậy đương nhiên em sẽ quay về. Hơn nữa em biết em yêu anh ấy, rất rất yêu, điều này cũng mong anh nhớ kỹ”. Kéo tay anh đang nắm lấy tay mình ra, nhìn vào mắt anh, Mế Giai nói kiên định.

Mạc Chấn Huân nhìn cô, mím chặt môi, cả người trở nên cứng ngắc.

Nghiêm Hạo thì ngược lại, khóe miệng mỉm cười đầy hạnh phúc, có phần kích động vì những lời vừa rồi của Mế Giai, nắm lấy tay cô, xúc động khẽ gọi, “Mế Giai...”.

Mế Giai nhìn anh cười, vươn tay nắm chặt tay anh, dịu dàng nói, “Đi thôi, mẹ đang ở nhà chờ chúng mình”.

“Ừ”. Ôm lấy cô cùng đi về phía ô tô.

Mạc Chấn Huân nhìn hai người đi xa, đau khổ nhắm chặt mắt, tay đập mạnh vào bức tường bên cạnh.

98. Chương 98

Bỏ mũ lưỡi trai đang đội trên đầu xuống, tháo chiếc kính râm che hơn nửa khuôn mặt ra, Bạch Lâm để đồng hồ vừa mua ở siêu thị sau khi đưa Nghiêm Nhiên đến trường lên bàn. Trên bàn, bánh sandwich cô chuẩn bị cho Tô Tuyết vẫn còn nguyên trong khay, quay đầu nhìn cửa phòng đóng chặt, Bạch Lâm nghi hoặc nhíu mày, bình thường giờ này Tô Tuyết phải dậy từ lâu rồi mới đúng, hôm nay chẳng lẽ còn chưa dậy? Bạch Lâm nghĩ trong lòng.

Sau khi phân loại các thứ cất vào tủ lạnh, Bạch Lâm bưng sandwich đi đến trước cửa phòng Tô Tuyết, gõ cửa gọi, “Chị, chị chưa dậy ư?”.

Bên trong không ai trả lời.

“Chị?”. Bạch Lâm tiếp tục gọi, lần này gõ cửa mạnh hơn, nhưng vẫn im ắng như trước.

Cau mày, đưa tay trực tiếp mở cửa đi vào, trong phòng không có ai, cửa sổ còn hơi hé mở, gió lạnh khe thổi vào.

Cạch một tiếng, chiếc khay inox đựng sandwich rơi xuống đất, Bạch Lâm nhìn căn phòng không một bóng người nhất thời không kịp phản ứng. Sững sờ gần một phút, Bạch Lâm phục hồi lại tinh thần, ra ngoài tìm Tô Tuyết khắp nhà, miêng không ngừng gọi to, “Chi. . . Chi ở đâu? Mau ra đây đi. . . Chi. . .”.

Tim toàn bộ các phòng không thấy bóng dáng Tô Tuyết đâu, cũng không nghe được một lời đáp lại, trong lòng Bạch Lâm càng lúc càng thêm sợ hãi, không thấy Tô Tuyết, không lẽ chị đã đi ra ngoài? Bởi vì căng thẳng và lo sợ nên suy nghĩ vô cùng rối loạn, hiện tại cô thật sự không nghĩ được gì.

Bạch Lâm không biết mình nên làm gì bây giờ, cô muốn đi tìm nhưng mà Tô Tuyết đã đi đâu chứ? Cô không có lấy một chút đầu mối nào, trong cơn hoảng loạn cô chợt nhớ tới Nghiêm Hạo, vội lấy di động ra ấn một dãy số quen thuộc.

Mẽ Giai chuyên chú nhìn khách hàng lấy hóa đơn ra, cẩn thận đóng dấu chứng từ kế toán, đột nhiên bàn làm việc bị người nào đó gõ gõ, ngẩng đầu liền thấy Mac Liên Huyền đang mỉm cười nhìn cô.

“Liên Huyền?”. Thấy Mạc Liên Huyền, Mễ Giai có hơi bất ngờ, nhưng đồng thời cũng rất vui mừng. “Sao cô lại đến đây?”.

"Tôi đến tìm Trương Dương, tôi gọi điện thoại cho cậu ta thì tắt máy, nên tôi trực tiếp lên đây, cậu ta có đây không?". Cô không hiểu rốt cục là Trương Dương lại làm gì, khoảng thời gian trước cậu ta với Khả Huyền vẫn rất tốt đẹp, nhưng hôm qua cô đến thăm Khả Huyền mới phát hiện con bé gần đây lại gầy hơn lúc trước, người thì buồn bã ỉu xìu, hốc mắt còn phình hồng, đi khám thai bác sĩ bảo cảm xúc của con bé không ổn định, dễ ảnh hưởng đến thai nhi trong bụng. Cô truy hỏi một hồi, Khả Huyền mới khóc nói với cô rằng trái tim của Trương Dương vốn dĩ không trở về, cậu ta vẫn còn yêu Mễ Giai. Cô liền phản đối nói không thể có chuyện đó, lúc trước Trương Dương đã hứa với cô sẽ chăm sóc tốt cho Khả Huyền cả đời, biểu cảm nghiêm túc, kiên định của cậu ta khiến cô tin lời hứa đó là chân thành. Nhưng Khả Huyền phản bác nói con bé đã tận mắt nhìn thấy Trương Dương và Mễ Giai ôm nhau, nói Trương Dương quay về chỉ là vì đứa bé trong bụng, một người chồng như vậy nó thà không có còn hơn. Cô không nỡ nhìn em gái mình đau khổ, cho nên hôm nay mới đến đây tìm Trương Dương để hỏi cho ra nhẽ.

“Á. . . Sáng nay Trương Dương đã đi ra ngoài rồi, hôm nay diễn ra một hội nghị tài chính, anh ấy có tham dự”. Mễ Giai nói.

“Vây à. . .”. Mạc Liên Huyền nhíu mày, trông có vẻ khó xử, mục đích hôm nay cô đến đây là tìm Trương Dương, ngày mai cô còn phải bay sang Mĩ đàm phán hợp đồng, cô muốn giúp Khả Huyền hỏi cho rõ càng sớm càng tốt, nếu không con bé sẽ cực kì suy sụp.

Nhìn bộ dáng khó xử của cô, Mễ Giai nhiệt tình nói, “Cô vội tìm Trương Dương sao, hay cô cứ nói với tôi, buổi chiều anh ấy về tôi sẽ chuyển lời, không thì khi nào Trương Dương về văn phòng tôi sẽ nhắc anh ấy gọi điện lại hoặc trực tiếp đến tìm cô”.

Mạc Liên Huyền nhìn Mễ Giai, nghĩ nghĩ rồi cười nói, “Thật ra cũng không có gì, nhưng chuyện này lại có chút liên quan đến cô”.

“Liên quan đến tôi?”. Mễ Giai mở to hai mắt nhìn Liên Huyền, chỉ vào mình, kinh ngạc hỏi. Chuyện gì mà khiến cô ấy đến tận đây tìm Trương Dương, lại còn liên quan đến mình, Mễ Giai suy nghĩ trong lòng.

Nhìn biểu cảm kinh ngạc không biết phải làm sao của Mễ Giai, Mạc Liên Huyền nở nụ cười, “Không có gì, khả năng là Khả Huyền hiểu lầm đôi chút”. Cô tuyệt đối tin tưởng Mễ Giai không có ý gì với Trương Dương, còn về phần Trương Dương thế nào thì cô phải tự mình hỏi cho rõ ràng.

“Mac Khả Huyền hiểu làm tôi? Là. . . Là sao?”. Mễ Giai nghe vậy càng thêm nghi hoặc, vì sao Mac Khả Huyền lại hiểu làm cô, hơn nữa là hiểu làm cái gì? Đột nhiên nghĩ đến, không thể tin được mở to mắt nhìn Mac Liên Huyền, “Cô ấy. . . Mac Khả Huyền, không lẽ cô ấy hiểu làm tôi và Trương Dương có gian tình?”.

[illegible]

“Tôi và Trương Dương ôm nhau?”. Sao có thể.

Hiểu được ý nghĩ của cô, Mạc Liên Huyền giải thích, “Ngày đó Trương Dương để quên di động ở chỗ Khả Huyền, Khả Huyền sợ có người cần tìm gấp nên vội vàng mang đến văn phòng cho cậu ta, không ngờ lại nhìn thấy hai người ôm ấp ngay ở cửa”.

Mễ Giai vỗ vỗ trán, nhụt chí nói, “Hiểu lắm, hiểu lắm, tuyệt đối là hiểu lắm, hôm đó tôi gặp Trương Dương ở cửa, đứng lại hàn huyên vài câu, lúc tôi đi không để ý bậc thang nên suýt ngã, may có Trương Dương đỡ kịp, tôi mất trọng tâm mới ngã vào lòng anh ấy, tôi và anh ấy thật sự không có gì. Trời ạ! Sao lại như vậy chứ”.

“Ha ha, tôi đã nói mà, là do nha đầu kia nghĩ nhiều”. Thì ra là vậy. Aizz! Xem ra con bé Khả Huyền kia vẫn không tin tưởng vào bản thân.

“Hắn nào, mấy ngày nay tôi thấy Trương Dương luôn rầu rĩ không vui, người cũng buồn bã ỉu xìu, có lẽ là Mạc Khả Huyền không để ý đến anh ấy”. Mễ Giai nói thầm, nhớ tới bộ dáng thất hồn lạc phách của Trương Dương mấy ngày nay, cô nghĩ chắc anh ấy đã yêu Mạc Khả Huyền mất rồi.

Mạc Liên Huyền lắc đầu, bất đắc dĩ than thở, “Khả Huyền không cho Trương Dương vào nhà, không thèm để ý đến cậu ta. Nhưng sau đây lại trốn trong nhà khóc, đang mang bầu mà cảm xúc bất ổn như vậy, lúc đi khám bác sĩ còn tưởng nó mắc chứng uất ức tiền sản, hai đứa này cũng thật là, nói thì không nói, cứ đoán mò lung tung, không biết đến bao giờ mới có thể suy nghĩ chín chắn được”.

“Đúng vậy, có một số việc cần phải nói ra, bằng không có bỏ lỡ cũng không biết”. Cùng Nghiêm Hạo trải qua chuyện lúc trước, Mễ Giai xúc động nói.

“Đúng rồi, cô và Nghiêm Hạo. . . Vẫn ổn chứ?”. Cô nhớ thời gian trước gặp Nghiêm Hạo trông tên kia không được tốt lắm, ngay cả chuyện Mễ Giai ra ngoài làm việc cũng không biết.

Nghĩ đến Nghiêm Hạo, nét mặt Mễ Giai lộ vẻ hạnh phúc ngọt ngào, mỉm cười đáp, “Rất tốt”.

Mạc Liên Huyền nhìn Mễ Giai, nghe giọng điệu và biểu cảm của cô ấy không giống như đang giả vờ, có lẽ là sau cơn mưa trời lại sáng.

Mễ Giai nhìn đồng hồ, đã hơn mười một giờ, mấy phút nữa là đến giờ nghỉ trưa, “Tôi thấy hay là thế này đi, bây giờ cũng đã giữa trưa, nhân tiện cô đưa tôi tới chỗ Mạc Khả Huyền, làm rõ chuyện hiểu lầm này, hiện giờ cô ấy đang mang thai, cảm xúc không nên chịu kích động, hơn nữa tôi thấy Trương Dương như vậy cũng không ổn, cả ngày như người mất hồn, hướng hồ việc này cũng có liên quan đến tôi, tôi nên đến giải thích cho rõ ràng”. Mễ Giai nói nghiêm túc, cô thật sự hy vọng Trương Dương và Mạc Khả Huyền hòa hợp lại.

Nắm tay cô, Mạc Liên Huyền thật lòng cảm tạ, “Cảm ơn cô”.

Tô Tuyết ngồi trong chiếc Santana thanh lý đã có phần cũ nát, ánh mắt oán hận nhìn chằm chằm phía trước, sáng nay nhân lúc Bạch Lâm đưa Nghiêm Nhiên đến trường, cô đã lấy trộm ít tiền trong ngăn kéo bàn trang điểm trong phòng Bạch Lâm, mấy ngày nay trong đầu cô chỉ có một ý nghĩ, phải giết Mễ Giai, là Mễ Giai cướp Nghiêm Hạo nên mấy ngày nay Nghiêm Hạo mới không đến thăm cô, đáng giận hơn là Mễ Giai còn bảo Nghiêm Hạo đuổi cô về bệnh viện, cô không muốn về nơi đó, nơi đó toàn là người điên, cô không có bệnh, cô, cô không muốn về. Cô nghĩ nếu không có Mễ Giai, Nghiêm Hạo chắc chắn sẽ quay về bên cô, chắc chắn là như vậy, cho nên, cho nên cô nhất định phải giết Mễ Giai, Nghiêm Hạo là của cô, đừng ai mong cướp được, đừng hòng.

Cô nhớ lần trước đi theo sau Nghiêm Hạo thấy anh đến đây đón Mễ Giai, cô khẳng định Mễ Giai làm việc ở trong này, vậy nên sáng nay cô lấy tiền, đến chỗ cho thuê ô tô thuê chiếc xe này, cô đang đợi, đợi Mễ Giai đi ra, sau đó sẽ lao đến. Tô Tuyết nhìn chằm chằm phía trước không chớp mắt, dường như sợ chỉ nháy mắt là mục tiêu sẽ biến mất.

Mễ Giai và Mạc Liên Huyền cười nói theo đám nhân viên trong văn phòng đi ra, xe của Mạc Liên Huyền đỗ bên đường, hai người chuẩn bị đến chỗ Khả Huyền.

Đường như Mễ Giai vừa ra khỏi cửa Tô Tuyết đã trông thấy ngay, hung hăng nhìn chằm chằm Mễ Giai, khẽ nhếch miệng, nhìn cô đi từ từ xuống bậc tam cấp, bắt đầu khởi động xe, chuẩn bị sẵn sàng.

Mễ Giai và Mạc Liên Huyền đều không để ý đến chiếc xe đỗ cách đó không xa, vừa đi vừa trò chuyện, sau đó đi về phía chiếc xe hơi cao cấp màu đỏ đỗ bên đường.

Thấy hai người đã xuống hết bậc tam cấp, từng bước đi tới gần, Tô Tuyết biết thời cơ để mình ra tay đã đến, nhấn mạnh chân ga, đồng hồ số nhảy liên tục, cách mục tiêu càng ngày càng gần, ý cười nơi khóe miệng Tô Tuyết cũng khuếch trương hơn, hiện tại trong đầu cô không nghĩ được gì, cô chỉ biết là đâm chết Mễ Giai thì Nghiêm Hạo sẽ thuộc về mình.

Mễ Giai còn đang nói chuyện, Mạc Liên Huyền bỗng nghe thấy một âm thanh kỳ quái, vội nhìn về phía Mễ Giai, một chiếc xe hơi màu đen đang lao về phía hai người với tốc độ kinh hoàng, dường như mục tiêu của nó chính là các cô, theo bản năng hét lên, “Cẩn thận. . .”.

Mễ Giai quay đầu, phía bên phải có một chiếc ô tô đang lao nhanh về phía cô, do quá sợ hãi, Mễ Giai nhất thời hoàn toàn quên phản ứng, chỉ cảm thấy phía sau bị đẩy mạnh một cái, cả người ngã xuống đường.

99. Chương 99

“Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Sao tự nhiên lại không thấy Tô Tuyết?”. Nghiêm Hạo cau mày, nắm chặt vô lăng, các đốt ngón tay dần trở nên trắng bệch. Sáng nay Bạch Lâm gọi điện cho anh, ban đầu anh vẫn lơ đãng không muốn nghe máy, sau đó cô ta lại gọi trực tiếp vào điện thoại trong văn phòng, anh có linh cảm là đã xảy ra chuyện, quả nhiên vừa mới nghe máy liền nghe thấy tiếng khóc nức nở của Bạch Lâm ở đầu dây bên kia, nói không thấy Tô Tuyết đâu.

Bạch Lâm sốt ruột ngồi bên cạnh, tình trạng của Tô Tuyết có phần đặc biệt, chị lại là người thân duy nhất của cô, hiện giờ bỗng không thấy chị đâu, bảo cô làm sao mà không lo lắng. Quay đầu nhìn Nghiêm Hạo ở ghế lái, nghĩ nếu không phải năm đó anh ta đột ngột rời đi, nếu không phải gần đây anh ta cố ý tránh mặt, Tô Tuyết cũng sẽ không đến nông nỗi này, hiện tại cũng sẽ không đột nhiên biến mất.

Tất cả bất an và sợ hãi đều hóa thành oán hận đối với Nghiêm Hạo, tức giận lờm anh, rít lên, “Vì sao không thấy. . . Vì sao không thấy, câu này phải hỏi anh mới đúng, thời gian này anh đi đâu, sao tôi gọi điện cho anh anh không nghe máy, anh có biết chị tôi rất nhớ anh không, hôm nay không thấy chị chắc chắn cũng bởi vì anh. Nghiêm Hạo, tôi nói cho anh biết, nếu chị ấy có mệnh hệ gì, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho anh, nhất định không”.

Nghiêm Hạo mím môi, tay nắm chặt vô lăng hơn, cho thấy tâm trạng hiện tại của anh. Giờ phút này Nghiêm Hạo bắt đầu hối hận về hành động của mình, bởi vì gần đây vừa làm hòa với Mễ Giai, anh không muốn phá hỏng mối quan hệ mà vất vả lắm hai người mới khôi phục lại được, vậy nên theo bản năng anh bài xích điện thoại của Tô Tuyết, chỉ sợ cô quấy rầy cuộc sống hiện tại của mình. Nhưng anh không nghĩ được rằng mình cự tuyệt đột ngột như vậy sẽ khiến Tô Tuyết nhất thời khó có thể chấp nhận, lẽ ra anh nên từ từ, từng chút từng chút một rời khỏi cuộc sống của cô, còn thế này là quá nhanh, anh cảm thấy hối hận vì đã lo lắng không chu toàn.

Không khí trong xe dần ổn định hơn, bọn họ hoàn toàn không hiểu tư duy logic của Tô Tuyết nên không đoán được cô ấy đã đi đâu, đến bước đường cùng chỉ biết lái xe tìm dọc đường lớn, xe đi rất chậm, mỗi người chú ý nhìn một bên, cố gắng không bỏ sót bất kỳ manh mối nào.

Không biết là ở đâu xảy ra chuyện, xe cấp cứu của bệnh viện réo còi inh ỏi chạy qua, không bao lâu lại có xe cảnh sát chạy theo sau, còi xe cảnh sát kêu ầm ĩ, người ta nghe xong tâm trạng càng thêm phiền não.

Tìm người vô định như thế này chẳng khác nào mò kim đáy biển, sáng nay sau khi nhận điện thoại lập tức đi tìm, nhưng đến giờ đã gần chiều mà vẫn chưa có chút manh mối nào.

Nghiêm Hạo phiến chán dừng xe bên đường, tay đập mạnh lên vô lăng, mắt kiên nhẫn rửa thầm, “Chết tiệt, rốt cuộc là cô ấy đã đi đâu?”.

“Nếu chị tôi thật sự xảy ra chuyện gì, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho anh, nhất định không”. Bởi vì lo lắng và sợ hãi, hai tay Bạch Lâm nắm chặt vào nhau, nhìn Nghiêm Hạo oán hận nói.

Khởi động xe chuẩn bị tiếp tục đi tìm tung tích Tô Tuyết, đúng lúc này di động trong túi vang lên, là Mễ Giai gọi tới.

Ấn phím nghe, “Alo, Mễ Giai?”. Mễ Giai rất ít khi gọi điện cho anh khi vẫn đang trong giờ làm.

“Hạo. . . Em. . .”. Đầu dây bên kia Mễ Giai vừa khóc vừa nói, có lẽ là vì cô quá sợ hãi, nói chuyện đứt quãng, khóc nức nở, chỉ một câu mà nói mãi không hoàn chỉnh.

“Mễ Giai, đã xảy ra chuyện gì? Em đừng khóc, từ từ nói cho anh”. Nghe tiếng khóc bất lực của Mễ Giai, Nghiêm Hạo có phần hoảng loạn, anh không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thấy Mễ Giai khóc như vậy anh rất đau lòng.

“Hạo. . . Em. . . Bây giờ em đang ở trong bệnh viện, em, em rất sợ”.

“Đã xảy ra chuyện gì, Mễ Giai, sao em lại ở bệnh viện?”. Nghe cô nói đang ở bệnh viện, tim Nghiêm Hạo càng đập nhanh hơn.

“Máu. . . Rất nhiều máu. . . Liên Huyền đã cứu em, nhưng cô ấy. . .”. Mễ Giai nghẹn ngào, chỉ có thể cầm điện thoại khóc rầm rức.

Buộc bản thân phải tỉnh táo, tự an ủi mình là Mễ Giai còn có thể gọi điện thoại tức là không có việc gì, “Mễ Giai, ngoan, không khóc nữa, nói cho anh biết em đang ở bệnh viện nào, anh lập tức đến ngay”.

Mễ Giai đọc địa chỉ bệnh viện cho Nghiêm Hạo.

Nghiêm Hạo khởi động xe, chuẩn bị quay đầu đi về phía bệnh viện, Bạch Lâm bên cạnh bắt lấy tay anh, tức giận chất vấn, “Anh định đi đâu, bây giờ anh muốn đến chỗ Mễ Giai, vậy chị tôi phải làm sao?”.

Hất tay cô ta ra, hiện giờ trong đầu anh chỉ nghĩ đến bộ dáng bất lực của Mễ Giai, bên tai cũng đều là giọng nói của Mễ Giai, anh muốn đến bên cạnh Mễ Giai càng nhanh càng tốt, xác nhận là cô bình an vô sự, những việc khác anh không quan tâm. Hất tay Bạch Lâm đang nắm lấy tay mình ra, mặt nghiêm nghị, lạnh lùng nói, “Tôi sẽ phái người tiếp tục đi tìm Tô Tuyết, cô có thể về trước, nói không chừng cũng có khả năng là Tô Tuyết đã về nhà, hiện giờ vợ tôi đang gặp chuyện, tôi phải đến bệnh viện”.

“Anh. . .”. Bạch Lâm chán nản chỉ vào anh, “Anh không thể làm vậy, chúng ta phải tìm được chị tôi trước, bằng không chị ấy xảy ra chuyện thì làm sao, dù gì, dù gì chị ấy cũng không phải một người bình thường”.

Nghiêm Hạo không có thời gian nói nhiều với cô ta, anh phải nhanh đến bên cạnh Mễ Giai.

“Xuống xe”. Ngực khí độc đoán, không cho phép người khác cự tuyệt mệnh lệnh của mình.

“Anh. . .”. Bạch Lâm trừng mắt lườm anh, không nói nên lời.

“Tôi bảo xuống xe”. Nghiêm Hạo quát cô ta, Nghiêm Hạo biết anh lớn tiếng với một người phụ nữ như vậy là không nên, anh cũng biết gạt chuyện Tô Tuyết mất tích sang một bên đường như có phần bất nhân, nhưng hiện giờ anh mặc kệ tất cả, anh không biết Mễ Giai thế nào, tâm trạng anh đang rất hoảng loạn, anh sợ hãi, anh lo lắng.

Bạch Lâm bị dọa, sững sờ nhìn anh, sau đó máy móc mở cửa xuống xe. Bạch Lâm vừa đóng cửa xe, Nghiêm Hạo lập tức lái xe rời đi rất nhanh.

Nghiêm Hạo và Mạc Chấn Huân gặp nhau ở cổng bệnh viện, hai người không ai nói gì, chạy thẳng đến trước phòng phẫu thuật, chỉ thấy mình Mễ Giai ngồi trên ghế dài ngoài phòng mổ, hai mắt sưng đỏ, bên cạnh còn có một nữ cảnh sát đưa khăn giấy cho cô, tay kia cầm laptop và bút, như đang thẩm vấn.

“Mễ Giai. . .”. Nghiêm Hạo kích động gọi, nhìn cô không có việc gì ngồi ở đó, anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Mễ Giai ngẩng đầu, nhìn Nghiêm Hạo đứng cách đó không xa, nước mắt khó khăn lắm mới kìm nén được lại tràn ra, đứng dậy chạy về phía anh, vùi vào lòng anh. Có lẽ là vừa trải qua kinh sợ, giờ Mễ Giai chỉ biết khóc thút thít và gọi tên Nghiêm Hạo, “Hạo. . . Hạo. . .”.

Nhớ lại tình cảnh vừa rồi, đến giờ tâm trạng Mễ Giai vẫn chưa thể bình tĩnh lại, chiếc xe kia lao nhanh về phía các cô, chờ đến khi cô phản ứng thì đã không kịp né tránh, phía sau đột nhiên chịu một lực lớn, Mạc Liên Huyền đẩy mạnh cô ra, cô chỉ cảm thấy mình ngã nhào xuống đường, dường như cùng lúc đó, cô trở mắt nhìn chiếc xe kia lao tới đâm vào Mạc Liên Huyền, sau cú va chạm, cả người Mạc Liên Huyền bị văng xa vài mét rồi rơi xuống đường, chảy rất nhiều máu, người kia không xuống xe, dừng lại một lát sau đó nhanh chóng lái xe bỏ đi. Đến lúc cô đứng lên chạy tới, chỉ thấy miệng Mạc Liên Huyền rỉ máu, người đã bất tỉnh nhân sự.

“Ổn rồi ổn rồi, không có việc gì đâu, không sao nữa rồi. . . Anh ở ngay bên cạnh em, đừng sợ . . . Đừng sợ . . .”. Nghiêm Hạo vỗ nhẹ lưng cô trấn an.

Mạc Chấn Huân đi tới tách bọn họ ra, nắm lấy bả vai Mễ Giai hỏi, “Liên Huyền. . . Liên Huyền thế nào? Nói cho tôi Liên Huyền ở đâu? Nói cho tôi”. Lúc này vẻ mặt Mạc Chấn Huân vô cùng kích động, hai tay nắm vai Mễ Giai còn run run, anh đang sợ, từ lúc cảnh sát gọi điện báo Liên Huyền bị tai nạn, dọc theo đường đi không hiểu sao anh rất sợ hãi, lo lắng, Liên Huyền là em gái anh thương yêu nhất.

“Tôi. . . Tôi. . . Xin lỗi, Liên Huyền cô ấy vì cứu tôi mới. . . Xin lỗi, xin lỗi. . .”. Mễ Giai hai tay che miệng, nước mắt không ngừng rơi, lắc lắc đầu, cố gắng nói xin lỗi.

Mạc Chấn Huân đẩy mạnh cô ra, lắc đầu lăm bầm, “Không, Liên Huyền sẽ không sao hết”.

Nghiêm Hạo đỡ được Mễ Giai đang lảo đảo, ôm chặt cô vào lòng.

Không lâu sau, vợ chồng Mạc Vinh Quân cũng chạy đến, mấy người sốt ruột chờ ngoài phòng mổ.

Ca mổ vẫn đang tiến hành, cửa phòng mổ đột nhiên bị mở ra, một y tá tay đầy máu từ bên trong đi ra, vội vàng chạy qua, sau đó cầm một túi máu lớn quay lại phòng mổ. Mọi người đều biết máu đó là của Liên Huyền, Mễ Giai che miệng tựa vào lòng Nghiêm Hạo. Mạc Chấn Huân cả người căng cứng, hai tay nắm chặt đứng một bên, Mạc Vinh Quân gắt gao nắm tay vợ.

Không lâu sau, cửa phòng mổ lại bị mở ra một lần nữa, một y tá đeo khẩu trang mở miệng hỏi, “Trong mấy người ai là người nhà bệnh nhân?”.

“Là tôi, tôi là anh trai em ấy”. Mạc Chấn Huân bước nhanh đến, cầm tay y tá hỏi, “Em gái tôi sao rồi?”.

“Đúng đúng, con gái tôi thế nào, con bé không có việc gì chứ?”. Vợ chồng Mạc Vinh Quân cũng bước lên, sốt ruột hỏi.

“Bệnh nhân mất quá nhiều máu, lượng máu O dự trữ trong kho máu của bệnh viện không đủ, bây giờ mấy người đi theo tôi chuẩn bị tiếp máu”.

“Tôi đi tôi đi”. Mạc Chấn Huân xắn tay áo, nhìn y tá nói kiên định, “Tôi tiếp máu cho em ấy”.

“Vậy anh đi theo tôi”. Y tá nhìn anh, xoay người dẫn anh đi lấy máu.

“Chờ, chờ một chút, Chấn Huân, con. . . Con là nhóm máu B. . .”. Mạc Vinh Quân gọi anh lại, khó nhọc mở miệng.

100. Chương 100

Mạc Chấn Huân khó hiểu nhìn cha.

“Nhóm máu B?”. Y tá nhíu mày, “Nhóm máu B không được, phải là nhóm máu O, trong mấy người ai có nhóm máu O thì nhanh đi theo tôi, bệnh nhân còn đang chờ”.

“Tôi, tôi là anh trai em ấy, vì sao máu tôi lại không được, nhất định là được, nhất định là được”. Mạc Chấn Huân nắm lấy vai y tá, kích động nói.

“Anh đừng kích động như vậy, nhóm máu của anh không phù hợp, có lẽ do nhóm máu anh giống cha, còn nhóm máu của em gái anh lại giống mẹ, chuyện này cũng bình thường thôi”. Làm việc ở bệnh viện đã lâu, đương nhiên y tá đã quá quen với những tình huống này, trấn an Mạc Chấn Huân xong liền quay sang nói với vợ chồng ông bà Mạc, “Hai người ai là nhóm máu O thì nhanh đi theo tôi, bệnh nhân vẫn đang chờ bên trong”.

Bà Mạc từ lúc nghe y tá nói con gái mình nhóm máu O cũng đã ngỡ ngàng, bà và chồng đều là nhóm máu B, theo lý mà nói thì con gái của hai người phải có nhóm máu B mới đúng, nhưng. . . Vì sao nhóm máu của Liên Huyền lại không giống nhóm máu của bọn họ, bà bất lực nhìn chồng mình, hy vọng có thể tìm được đáp án từ ông.

Mạc Vinh Quân cúi đầu mím môi, tay nắm chặt, không thể nói nên lời, bí mật này ông đã cất giữ hai mươi mấy năm, không ngờ rằng cuối cùng cũng bị vạch trần.

Thấy bọn họ không ai nói gì, y tá nhăn mày sốt ruột, có phần khó chịu thúc giục, “Rất cuộc là mấy người tính sao đây, con gái các người còn đang chờ bên trong kia, đến cùng là ai có nhóm máu O thì nhanh đi theo tôi”.

“Tôi, có tôi, tôi là nhóm máu O, hãy lấy của tôi, lấy của tôi”. Tránh khỏi vòng ôm của Nghiêm Hạo, Mễ Giai vội vàng xông lên phía trước nói với y tá. Bây giờ muốn cô làm gì cũng được, chỉ cần có thể cứu sống Liên Huyền.

Y tá bất mãn nhìn vợ chồng ông bà Mạc, nói với Mễ Giai, “Vậy cô đi theo tôi”.

Nghiêm Hạo tiến lên, nắm lấy vai cô như muốn tiếp sức cho cô, nhìn Mễ Giai nói kiên định, “Anh đi cùng em”.

Mễ Giai gật đầu, hai người đi theo y tá đến phòng lấy máu.

Đợi mấy người Mễ Giai đi xa, bà Mạc – Lưu Ngọc Trân quay sang nhìn chồng, bất lực hỏi, “Sao có thể như vậy. . . Tại sao lại như vậy. . . Liên Huyền con bé sao có thể...”. Liên Huyền rõ ràng là đứa bé do chính bà mang thai chín tháng mười ngày sinh ra, vì sao lại không giống nhóm máu của bà? Vậy là thế nào?

Mạc Vinh Quân nhìn vợ, ông thật sự nói không nên lời.

Mạc Chấn Huân cũng tiến lên phía trước, vừa nãy anh đúng là đã phát điên mà quên mất nhóm máu của mình, anh biết cha mẹ đều là nhóm máu B, đương nhiên anh cũng giống thế, nhưng vì sao Liên Huyền lại là nhóm máu O? Là bác sĩ nhầm lẫn? Nhưng anh hiểu rõ sai sót cơ bản như vậy là không có khả năng. Nhìn biểu hiện của cha, anh có cảm giác ông đã che giấu điều gì, “Cha, có phải cha biết điều gì đó không? Chuyện này. . . Rất cục là sao vậy?”.

“Đừng hỏi nữa, cả đời này Liên Huyền vẫn mãi là một thành viên của Mạc gia”. Xoay người sang chỗ khác, không dám nhìn bọn họ.

Lưu Ngọc Trân vội đi theo, đứng đối diện với chồng mình, ánh mắt nhìn thẳng vào ông, hỏi, “Ông nói thế là có ý gì?”.

Mạc Vinh Quân đau đớn nhắm chặt mắt, mím môi không nói một câu.

Thấy ông không nói, Lưu Ngọc Trân lớn tiếng quát, “Nói đi, ông nói mau!”. Cả người cũng vì giận dữ mà bắt đầu run rẩy, hai tay nắm chặt càng run hơn.

“Mẹ. . .”. Thấy mẹ mình như vậy, Mạc Chấn Huân lập tức bước lên đỡ lấy bà.

Lưu Ngọc Trân đẩy Mạc Chấn Huân ra, đi đến cầm lấy áo chồng, lắc lắc ông, ép hỏi, “Nói đi, ông mau nói đi, đến cùng là ông đã giấu tôi chuyện gì, nói đi. . .”.

Mọi chuyện đã thành thế này cũng không thể giấu diếm thêm nữa, hít một hơi thật sâu, dường như hạ quyết tâm rất lớn, Mạc Vinh Quân chưa chút mở miệng, giọng điệu đau khổ cực độ, “Liên Huyền. . . Con bé. . . Không phải con gái ruột của chúng ta. . .”.

“Không thể, Liên Huyền là do chính tôi mang thai chín tháng mười ngày sinh ra, ngày con bé chào đời ông cũng có mặt, con bé sao có thể không phải con tôi, sao có thể! !”. Lưu Ngọc Trân nắm lấy cổ áo ông, quát ông, cảm xúc vô cùng kích động.

Mạc Chấn Huân sững sờ nhìn cha mình, trong đầu liên tục vọng lại câu nói vừa rồi của ông, ‘Liên Huyền không phải con gái ruột của chúng ta, Liên Huyền không phải con gái ruột của chúng ta. . . .’. Sao có thể, rõ ràng cô là em gái anh, hai mươi bảy năm qua luôn luôn là vậy, giờ đột nhiên lại bảo không phải?

“Năm đó bà thật sự có sinh con gái, chỉ là. . . Chỉ là đứa bé mới sinh ra không bao lâu thì chết non. . .”. Nếu có thể, ông không hề muốn nói sự thật này với bọn họ, nếu có thể, ông tình nguyện giữ bí mật này cả đời, với ông mà nói, có cùng hay không cùng nhóm máu với bọn họ không quan trọng, ông vẫn luôn xem Liên Huyền là con gái mình, con gái ruột của mình.

“Tôi biết lúc trước bà kỳ vọng rất lớn vào đứa bé kia, tôi sợ rằng sau khi bà biết sự thật sẽ không chịu nổi, cho nên khi bác sĩ nói với tôi con của chúng ta không còn, tôi đã ngồi bên ngoài cả một buổi trưa, tôi. . . Tôi không dám đi vào đối mặt với bà”. Dứt lời, một người đàn ông luôn rắn rỏi kiên cường không cảm lòng được mà chảy nước mắt, “Trong hôm ấy, cũng có một người phụ nữ chưa kết hôn sinh con gái đã trốn đi bỏ đứa bé lại, đứa bé bị bỏ lại ấy. . . Chính là Liên Huyền của chúng ta”. Ngày đó đứng trong hành lang nghe thấy nhóm y tá bàn tán chuyện này, lúc ấy ông không nghĩ được nhiều, chỉ nghĩ sau khi vợ mình tỉnh lại có thể thấy đứa bé nằm bên cạnh, bằng không ông thật sự sợ bà sẽ chịu không nổi, vậy nên ông đã chủ động tìm bệnh viện, nói ông muốn nhận nuôi đứa bé này. Đứa bé rất đáng thương, từ nhỏ đã bị người thân vứt bỏ, ông cũng không nghĩ nhiều, lập tức đặt tên cho đứa bé là Liên Huyền, chuyện đã qua nhiều năm như vậy, nếu không vì tai nạn xe lần này, dường như chính ông cũng đã quên Liên Huyền không phải con đẻ của mình.

Mạc Chấn Huân kinh hãi nhìn cha đang che mặt khóc, ngoài kinh hãi cũng chỉ có kinh hãi, em gái hai mươi mấy năm của anh thì ra lại không phải em gái ruột, Liên Huyền không phải em gái anh. . .

Lưu Ngọc Trân đang nắm áo chồng bỗng chốc như mất hết sức lực, suy sụp quy xuống, hóa ra Liên Huyền thật sự không phải con gái bà, hóa ra con gái bà đã chết từ hai mươi bảy năm trước, hóa ra. . . Đau thương dồn nén trong lòng đột ngột dâng lên, bà ôm chặt lấy ngực, trước mắt đột nhiên tối sầm, cả người ngã ra phía sau, Mạc Chấn Huân và Mạc Vinh Quân đồng thời hô lên.

“Mẹ. . .”.

“Ngọc Trân. . .”.

Bạch Lâm mò kim đáy biển tìm kiếm một ngày vẫn không tìm được Tô Tuyết, nghĩ rằng Nghiêm Hạo không hề để ý đến sự sống chết của chị mình, bởi chỉ cần một cuộc điện thoại của Mã Giai là đã nhanh chóng chạy đến bên cạnh cô ta, Bạch Lâm càng thêm oán hận anh ta, miệng không ngừng chửi rủa Nghiêm Hạo, vẫn chưa tìm thấy Tô Tuyết, ngày mai cô phải làm sao đây, nhìn lại tình hình bản thân, hiện giờ cô muốn đi báo cảnh sát có người mất tích cũng không dễ dàng.

Cứ tìm trong vô vọng như thế này cũng không phải là cách hay, Thượng Hải tuy rằng không lớn, nhưng cũng là thành phố có hơn ngàn vạn dân, muốn tìm một người quả thực nói dễ hơn làm. Vậy nên cuối cùng cô chỉ có thể hy vọng Tô Tuyết chỉ ra ngoài đi dạo một lát, không chừng bây giờ đã về nhà. Nghĩ vậy, Bạch Lâm vội vàng gọi xe về nhà, trong lòng thầm cầu nguyện là Tô Tuyết đã về.

Vội vàng lên lầu, mở cửa, Tô Tuyết quả nhiên đã trở về, đang ngồi trong phòng khách ôm những mẫu tin về Nghiêm Hạo tìm được lúc trước, ngây ngốc xem, miệng còn mỉm cười hồn nhiên, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, giống như vẫn chưa từng rời đi, giống như hôm qua vẫn luôn ở nhà không đi ra ngoài.

Nhìn thấy Tô Tuyết, Bạch Lâm theo bản năng thở phào nhẹ nhõm, tiến lên ôm chị, có hơi kích động vừa khóc vừa nói, “Chị, rốt cuộc là cả ngày nay chị đã đi đâu, em tìm chị mãi chị có biết không, chị có biết không. . .”.

“Chị. . . Chị luôn ở đây mà!”. Tô Tuyết mở to mắt, trả lời rất vô tội, đôi mắt đen láy trong veo như một đứa trẻ, không một chút hỗn tạp, bất kể ai cũng sẽ tuyệt đối tin tưởng lời cô nói là thật. “Xảy ra chuyện gì sao?”. Cau mày, vẻ mặt buồn bực.

“Chị. . .”. Bạch Lâm đang định nói, đột nhiên ý thức được dù mình có nói thêm gì đều vô dụng, bởi Tô Tuyết vốn không phải người bình thường, cô làm sao có thể yêu cầu chị ấy như yêu cầu người bình thường. Dịu dàng cười nói với chị, “Không có gì, đói bụng rồi sao, em đi nấu vài món cho chị ăn”. Chị trở về là quá tốt rồi, trải qua chuyện này cô cũng tự nhắc mình về sau cần phải trông chừng chị ấy chặt hơn.

“Ừ ừ”. Tô Tuyết gật đầu lia lịa, khó hiểu hỏi, “Rất đói, sáng nay chị không ăn gì ư, vì sao lại đói như vậy?”.

Đối với việc Tô Tuyết nũng nịu như trẻ con Bạch Lâm cũng đã sớm quen, so với bộ dáng lúc chị ấy phát điên thì cô thích Tô Tuyết như thế này hơn, vừa yêu quý vừa thấy đau lòng, không trả lời câu hỏi của chị, nói, “Em xuống bếp đây, rất nhanh sẽ có đồ ăn”.

“Được”. Cũng không so đo vì sao Bạch Lâm không trả lời mình, nhu thuận gật gật đầu, ánh mắt lần nữa lại rơi xuống những mẫu tin về Nghiêm Hạo được cắt ra từ báo trong tay.

Ca mổ của Mạc Liên Huyền kéo dài suốt năm giờ đồng hồ, lúc được các y tá đẩy ra sắc mặt dường như không có chút huyết sắc, cả người tái nhợt như tờ giấy trắng, trên đầu còn quấn đầy băng gạc. Sau đó lập tức được đẩy vào phòng chăm sóc đặc biệt.

Bác sĩ nói tạm thời đã giữ được tính mạng, nhưng vẫn chưa qua thời kì nguy hiểm, nếu hai ngày tới không bị sốt cao và xuất hiện biến chứng thì mới tính là đã qua hẳn thời kì nguy hiểm.

Mạc Chấn Huân nắm chặt hai tay đứng bên cửa sổ, xuyên thấu qua lớp kính trong suốt thấy toàn thân Liên Huyền cắm đầy các loại ống dẫn, nhìn đồng hồ số liệu chọt lên chọt xuống trên máy móc bên cạnh, tay lại nắm chặt thêm vài phần, các khớp xương ma sát với nhau phát ra thành tiếng, nếu có thể, anh tình nguyện chịu đựng tất cả mọi tra tấn đau đớn này thay cô.

101. Chương 101

Nghiêm Hạo đỡ Mễ Giai quay lại, vì lấy máu truyền cho Mạc Liên Huyền nên sắc mặt cô thoát nhìn cũng tái nhợt, hai hốc mắt vẫn còn sưng đỏ. Cánh tay quấn băng gạc, đó là vết trầy xước lúc Mạc Liên Huyền đẩy cô ngã.

“Rất xin lỗi. . .”. Hôm nay cô không biết đã nói ba chữ này bao nhiêu lần, nhưng ngoại trừ ba chữ này ra, cô không thể tìm được từ nào khác để diễn tả tâm trạng của mình.

Mạc Chấn Huân không nói gì, cũng không quay lại, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Mạc Liên Huyền đang nằm trên giường bệnh. Hai tay nắm chặt, móng tay cắm sâu vào thịt.

Đối với lời xin lỗi của Mễ Giai anh có thể nói gì? Làm gì? Quay đầu mỉm cười bảo cô ấy không cần day dứt? Anh không làm được, dù sao cũng vì cô nên hiện giờ Liên Huyền mới phải nằm trong phòng bệnh, thậm chí đã qua thời kỳ nguy hiểm hay chưa bác sĩ cũng không thể nói chính xác, sinh mệnh của em ấy vẫn đang lay lắt, anh không cao thượng đến mức có thể nói với cô lời tha thứ. Còn trách cứ cô ư, quay sang quát tháo cô vì sao lại khiến Liên Huyền như thế, vì sao nhìn thấy mà không tự tránh ra, vì sao để liên lụy đến Liên Huyền? Mạc Chấn Huân hít mạnh một hơi, cố gắng đè nén sự kích động trong lòng, anh có thể làm vậy không? Anh không thể, cũng không thể nói rằng Liên Huyền vốn không nên ra tay cứu cô.

Tay nắm mạnh lên tường như muốn phát tiết cảm xúc trong lòng, không quay lại, Mạc Chấn Huân cắn răng hỏi, “Không bắt được kẻ đã gây tai nạn sao?”.

“Kẻ đó đã chạy trốn, cảnh sát đang bắt đầu triển khai điều tra, rất may là đoạn đường này có lắp camera, sẽ nhanh chóng tìm được manh mối”. Ôm lấy Mễ Giai, Nghiêm Hạo trả lời.

Vừa rồi anh cũng đã tới bên cảnh sát tìm hiểu tình hình, phía cảnh sát nghi ngờ rằng đây không phải là một vụ tai nạn đơn giản, nơi xảy ra sự cố là đường dành cho xe thô sơ, vì thế họ cho rằng một chiếc xe hơi đi trên đoạn đường này với tốc độ đó, cộng thêm nhân chứng tại hiện trường cũng khai, chiếc xe có dừng lại một lúc, sau đó đột nhiên khởi động rồi một tiếng hét vang lên, lập tức xảy ra tai nạn. Dựa vào những điều

đó, họ ngờ rằng đây không phải là một vụ tai nạn đơn giản, mà là có người đứng đằng sau. Nghe xong lời của cảnh sát, Nghiêm Hạo không khỏi căng thẳng, đây là một âm mưu? Vậy rốt cuộc là ai muốn đẩy Mễ Giai vào chỗ chết?

“Có tiến triển gì thì cho tôi biết”. Mạc Chấn Huân mấp môi, giọng điệu lạnh lẽo tàn nhẫn.

“Anh. . .”. Mạc Khả Huyền ôm bụng, vẻ mặt kích động chạy tới, Trương Dương cũng vội vàng theo sát phía sau cô.

Mạc Khả Huyền chạy tới, nắm chặt lấy áo Mạc Chấn Huân hỏi, “Anh. . . Chị, chị thế nào rồi? Có sao không? Tại sao tự nhiên lại bị tai nạn, sao lại như vậy. . . Hôm qua. . . Hôm qua lúc chị đến thăm em vẫn rất ổn mà, hôm nay sao lại. . . Sao lại. . .”. Mạc Khả Huyền che miệng, có phần khó nói, nước mắt không kìm nén được chảy xuống. Cô vừa mới gọi điện thoại về nhà, vì Trương Dương dường như mỗi ngày đều đến ngồi ngoài cửa nhà cô, cho nên cô muốn dọn về nhà cha mẹ ở vài ngày, lại không nghĩ rằng nghe được tin Liên Huyền gặp chuyện không may.

“Khả Huyền, em đừng kích động, cẩn thận đứa bé trong bụng”. Trương Dương tiến lên trấn an vợ, chỉ sợ cô nhất thời kích động lại xảy ra chuyện.

“Anh. . . Anh. . .”. Mạc Khả Huyền hai mắt đẫm lệ nhìn anh trai mình, cô muốn nghe tin chị mình không có việc gì từ chính miệng anh.

Mạc Chấn Huân quay lại nhìn em gái, hốc mắt hồng lên, ôm lấy cô, kiên định nói bên tai cô, “Liên Huyền rất tốt, em ấy sẽ không có chuyện gì, sẽ không có chuyện gì đâu”. Lời này anh nói với Mạc Khả Huyền cũng như đang tự an ủi chính mình.

Nhìn hai người, trong lòng Mễ Giai càng thêm tự trách, rơi lệ dụi đầu vào ngực Nghiêm Hạo.

Lo lắng Mạc Khả Huyền đang mang thai, buổi tối Mạc Chấn Huân bảo Trương Dương đưa cô về trước, hai ngày tới là thời kỳ nguy hiểm của Liên Huyền, anh không thể đi đâu được. Nhớ hồi nãy mẹ vì chuyện thân phận thật của Liên Huyền mà té xỉu, không biết hiện giờ thế nào rồi. Nghĩ vậy, Mạc Chấn Huân chuẩn bị đi qua thăm mẹ. Quay đầu thấy Mễ Giai và Nghiêm Hạo vẫn ngồi ở ghế chưa rời đi.

“Hai người cũng về trước đi”. Mạc Chấn Huân lạnh nhạt mở miệng.

“Không. . . Tôi muốn ở đây chờ Liên Huyền tỉnh lại”. Nước mắt đã không chảy nữa nhưng hốc mắt vẫn còn sưng đỏ, tựa vào vai Nghiêm Hạo, Mễ Giai lắc đầu nói.

Nghiêm Hạo có thể hiểu được tâm trạng hiện giờ của Mễ Giai, nhưng cô cứ suy sụp như vậy cũng không ổn, vừa mới mua chút đồ về, cô đều không ăn một miếng, anh lo rằng còn chưa đợi được Liên Huyền tỉnh lại thì cô đã quy trước rồi, cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô, lại nhìn lớp băng gạc trên cánh tay, anh thấy đau lòng, giọng điệu dịu dàng, đưa tay vén gọn tóc trên má cô, phụ họa theo lời của Mạc Chấn Huân, dỗ dành cô, “Chúng ta về trước, sáng mai lại đến, được không?”.

“Không đâu. . . Em chờ ở đây, em muốn chờ Liên Huyền tỉnh lại”. Mễ Giai nói quật cường, trong lòng tự trách khiến cô không có cách nào rời đi, cô phải xác định Liên Huyền không có việc gì trước đã.

Nhìn bộ dáng nửa sống nửa chết của cô, sắc mặt tái nhợt, nếu không có Nghiêm Hạo đỡ, Mạc Chấn Huân nghi ngờ cô ngồi cũng không nổi. Anh đau đớn nhắm chặt mắt, sau khi mở mắt hung dữ nhìn cô, quát lớn, “Cô ở lại đây thì làm được gì? Cô là bác sĩ hay y tá? Cô có ở lại cũng chẳng giúp được gì, cô cút về cho tôi, hiện giờ tôi không muốn nhìn thấy cô, nếu không do cô thì Liên Huyền cũng không đến mức phải nằm trong này”.

Mễ Giai run rẩy, vì lời nói của Mạc Chấn Huân nên tự trách trong lòng lại dâng lên, bắt đầu lẩm bầm, “Đúng, đúng, đều do tôi đều do tôi, nếu không vì tôi thì Liên Huyền cũng sẽ không thành như vậy, đều tại tôi, đều tại tôi. . .”.

“Mạc Chấn Huân!”. Buông Mễ Giai ra, Nghiêm Hạo tức giận nắm lấy cổ áo Mạc Chấn Huân, anh có thể hiểu được tâm trạng hiện giờ của anh ta, nhưng anh ta có nhất thiết phải quá đáng như vậy không, rõ ràng đã biết Mễ Giai đang rất khổ sở tự trách, bây giờ anh ta nói vậy khác nào càng khiến cô ấy cảm thấy tội lỗi hơn.” Anh. . .”.

“Tôi làm sao? Tôi nói sai à?”. Mạc Chấn Huân không hề sợ hãi trừng mắt với Nghiêm Hạo, gạt mạnh hai bàn tay đang nắm lấy cổ áo mình ra, sau đó quay sang Mễ Giai đang ngồi trên ghế mắng, “Cô nhìn bộ dáng hiện giờ của cô xem, chỉ biết tự trách với xin lỗi thì có ích gì, Liên Huyền sẽ vì thế mà khỏe lên sao? Ha! Sớm biết như vậy tôi thấy Liên Huyền vốn không nên cứu cô”.

Mễ Giai nhìn anh, nước mắt không kìm nén được chảy xuống, anh nói không sai, Liên Huyền vốn không nên cứu cô.

Nghiêm Hạo tiến lên đẩy Mạc Chấn Huân ra, ôm Mễ Giai vào lòng, tức giận nói với Mạc Chấn Huân, “Tôi có thể hiểu được tâm trạng hiện giờ của anh, nhưng anh cũng đừng quá đáng”.

“Hừ”. Hừ lạnh một tiếng, “Đều cút hết cho tôi, tôi không cần một kẻ chỉ biết khóc sụt mướt ở lại đây, khiến người khác cảm thấy phiền phức”. Nói xong cũng không quay đầu lại xoay người rời đi.

“Không sao không sao, nín đi nín đi, Mạc Chấn Huân chỉ là lo lắng cho Liên Huyền thôi, anh ta không có ý đồ đâu. . .”. Thở dài, Nghiêm Hạo vỗ nhẹ lưng cô trấn an. “Chúng ta về trước, rửa mặt rồi ngủ một giấc, ngày mai lúc quay lại Liên Huyền sẽ tỉnh, tin anh đi, Liên Huyền cô ấy nhất định sẽ không có việc gì đâu”.

Nước mắt còn chảy dài trên má, Mễ Giai ngẩng đầu lên từ trong lòng anh, nghiêm túc nhìn anh, hỏi vô định, “Thật ư?”. Hiện giờ cô cần được an ủi, cho dù là nói dối, chỉ cần nói với cô Liên Huyền sẽ không sao là tốt rồi.

“Thật chứ, Liên Huyền nhất định sẽ không có việc gì, mọi chuyện sẽ ổn thôi”. Nghiêm Hạo gật đầu khẳng định.

“Ừm. . .”. Mễ Giai nhìn anh, mắt vẫn còn vương lệ, cố gượng cười, không ngừng gật đầu, cô tin, cô tin Liên Huyền sẽ không có chuyện gì, sẽ nhanh chóng khỏe lên, nhất định là thế.

“Chúng ta về trước, sáng mai quay lại thay cho Mạc Chấn Huân, được không?”. Nghiêm Hạo nhẫn nại dỗ dành.

“Sáng mai quay lại”. Mễ Giai nhìn Nghiêm Hạo, nói nghiêm túc.

“Ừ, sáng mai quay lại”. Nghiêm Hạo cười trấn an, gật đầu cam đoan, sau đó ôm Mễ Giai đi về phía thang máy.

Trên bãi đất trống dưới lầu Mạc Khả Huyền và Trương Dương đang đứng giằng co, Mạc Khả Huyền ôm bụng, đôi mắt sưng đỏ oán hận lườm Trương Dương.

Trương Dương có phần bất đắc dĩ, đưa tay muốn kéo cô lại bị Mạc Khả Huyền xoay người tránh đi. Thấy vậy, Trương Dương mỗi mết mở miệng, “Khả Huyền, đừng náo loạn nữa, đã muộn rồi, để anh đưa em về”.

“Không cần phiền anh, tôi có thể tự về”. Mạc Khả Huyền không nhìn anh, bởi vì vừa mới khóc nên giọng mũi rất nặng, nhưng vẫn có thể nghe ra giọng điệu lạnh lùng.

“Khả Huyền. . .”. Trương Dương tiến lên, nắm lấy vai cô, bắt cô nhìn thẳng vào anh, “Để anh đưa em về”.

Mạc Khả Huyền hất tay anh ra, “Tôi bảo không cần!”. Lớn tiếng quát lại, “Anh về sau yêu ai thì đi mà tìm người đó, đừng tới tìm tôi, tôi không muốn gặp lại anh”. Nói xong xoay người định rời đi.

“Em náo loạn đã đủ chưa, sao tự nhiên lại trở nên ngang ngược như vậy”. Trương Dương nắm tay cô, sự nhẫn nại của anh cũng đã dần cạn kiệt, thời gian này cho dù anh đến tìm cô thế nào cô vẫn đóng cửa coi như không thấy, nếu không phải hôm nay Mạc Liên Huyền xảy ra chuyện, cô khóc lóc chạy đến, phỏng chừng anh vẫn không có cách nào gặp được cô. Nếu anh thật sự làm sai việc gì, anh sẵn sàng xin lỗi cô, nhưng cô một câu cũng không nói với anh, anh không biết mình phải làm gì nữa, vì sao thái độ của cô bỗng thay đổi một trăm tám mươi độ như vậy, tục ngữ có câu trước khi phẫn tội chết phải cho bị can cơ hội kháng cáo.

Trương Dương dùng lực hơi mạnh, khiến cổ tay cô thấy đau, Mạc Khả Huyền nhìn anh, tủi thân trong lòng dâng lên, nhưng người quật cường kiêu ngạo như cô vẫn cố nén nước mắt, “Đúng, tôi ngang ngược như vậy đây, anh đi mà tìm người khác, còn nói với tôi làm gì, buông tôi ra, buông ra. . .”. Nói xong giả vờ muốn thoát khỏi tay anh.

“Khả Huyền, giờ em đang mang thai, đừng tức giận mà ảnh hưởng đến con, muộn thế này sao anh có thể để em đi về một mình được, để anh đưa em về, được không?”. Sợ cô quá kích động sẽ ảnh hưởng đến đứa bé trong bụng, Trương Dương thấp giọng dỗ dành.

Đứa bé, đứa bé, anh chỉ nghĩ cho đứa bé, vì sao cô làm nhiều chuyện thế nào anh cũng coi như không thấy, trái tim anh vẫn luôn hướng về Mễ Giai, trở về bên cạnh cô cũng chỉ vì cô mang thai con của anh, nếu không có đứa bé, có lẽ anh sẽ chẳng đoái hoài gì đến cô. Trong lòng nghĩ vậy, Mạc Khả Huyền càng cảm thấy tủi thân, đẩy mạnh anh ra, anh không thể cho cô tình yêu như cô mong đợi, vậy cô cũng không cần sự thương hại bố thí của anh, “Đứa bé là của tôi, không liên quan gì đến anh hết”.

“Nó là con của chúng ta, sao lại không quan hệ gì đến anh?”. Trương Dương nắm lấy vai cô, trợn mắt quát cô, thật sự anh bị thói ngang bướng cố tình gây sự của cô bức điên rồi.

Mạc Khả Huyền bị sự giận dữ của anh dọa sợ, tủi thân khóc òa, đưa tay đánh anh, tất cả ức chế và bất mãn đều phát tiết ra, “Anh vẫn luôn yêu Mễ Giai, anh tới tìm tôi chỉ vì tôi mang thai đứa bé, anh vốn không thương tôi, anh vốn không yêu tôi. . .”. Mấy câu nói đó dường như Mạc Khả Huyền đã dùng hết sức hết lên.

Đúng, không thể phủ nhận, ban đầu anh cũng cho rằng mình vẫn còn yêu Mễ Giai, sau khi ly hôn với Khả Huyền mới nhận ra những điểm tốt của cô, mới hiểu rằng Mễ Giai đối với anh mà nói chỉ là một giấc mộng đẹp thời tuổi trẻ, có lẽ lúc trước anh có cơ hội biến nó thành hiện thực, nhưng chính anh đã buông bỏ, hiện tại tại giấc mộng đó đã quá xa xôi không thể chạm tới, còn người luôn ở bên cạnh anh, cùng anh dựng xây hạnh phúc là cô, con người luôn phải đợi đến sau khi mất đi rồi mới biết quý trọng, đạo lý này sau khi ly hôn với cô anh mới hiểu, rất may vẫn còn kịp, đứa bé đã mang bọn họ quay trở lại bên nhau một lần nữa, lần này anh sẽ không buông tay.

“Anh không có”. Trương Dương phủ nhận. “Anh. . .”. Định nói thì bị Mễ Giai đi từ phía sau tới ngắt lời.

“Trương Dương, Mạc tiểu thư”. Mễ Giai cùng Nghiêm Hạo xuống dưới, từ xa đã nghe thấy tiếng tranh cãi của bọn họ.

“Mễ Giai. . .”. Trương Dương có chút bất ngờ quay đầu nhìn Mễ Giai, bên cạnh cô còn có Nghiêm Hạo.

Mạc Khả Huyền nhìn Mễ Giai, lau mặt, xoay người bỏ đi.

Trương Dương cười áy náy với bọn họ, xoay người chuẩn bị đuổi theo.

“Chờ, chờ một chút”. Mễ Giai rời khỏi vòng ôm của Nghiêm Hạo, chạy chậm về phía trước, đến trước mặt Mạc Khả Huyền nói, “Chúng ta. . . Chúng ta có thể nói chuyện một lát không?”.

Mạc Khả Huyền lạnh nhạt nhìn cô, quay đi, lạnh lùng đáp, “Chúng ta không có gì để nói hết”.

“Trưa nay tôi và Liên Huyền vốn là đến tìm cô để nói chuyện”. Sợ Mạc Khả Huyền đi mất, Mễ Giai vội vàng nói.

Mạc Khả Huyền quay ngoắt lại, chị đến tìm cô? Trưa nay hai người vốn cùng nhau đến tìm cô? Hai hàng lông mày hơi nhăn lại, hoài nghi nhìn Mễ Giai.

“Chúng ta tâm sự chút đi, có một số chuyện có lẽ là cô đã hiểu lầm”. Giữa trưa vốn định đến tìm cô ấy, ai ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, hiện giờ gặp nhau ở đây, Mễ Giai cảm thấy nên giải thích những hiểu lầm này cho rõ ràng. Quay đầu bảo Trương Dương, “Học trưởng, để em và cô ấy nói chuyện một lát”.

Hai người ngồi xuống một cái ghế đá nhỏ bên cạnh bãi đất trống của bệnh viện, hai người đàn ông đứng cách đó không xa cùng nhìn về phía này.

Mễ Giai chậm rãi mở miệng, “Kỳ thực tôi và Trương Dương không hề có gì, hy vọng cô không hiểu lầm, tôi. . .”.

“Không cần nói với tôi những lời đó, cô bảo trưa nay chị tôi vốn định dẫn cô đến tìm tôi, để làm gì?”. Mạc Khả Huyền lập tức ngắt lời Mễ Giai, vừa này thấy cô ta và Nghiêm Hạo ôm nhau, cô tin rằng Mễ Giai không có ý gì với Trương Dương, nhưng việc này không có nghĩa là trong lòng Trương Dương không có cô

ta, không còn yêu cô ta. Nếu đã không thể có được tình yêu của anh thì giữ anh bên cạnh còn có ý nghĩa gì, như vậy chẳng bằng buông tay.

Nhìn cô một hồi lâu, Mễ Giai mới nói, “Liên Huyền tới tìm tôi là vì chuyện của cô và Trương Dương, trưa nay muốn đến tìm cô là để làm rõ hiểu lầm giữa cô và anh ấy”.

Mạc Khả Huyền có chút bất ngờ nhìn Mễ Giai, chị là vì cô mới. . . .

Mễ Giai nói tiếp, “Thật ra cô ấy vốn là đến tìm Trương Dương, nhưng lúc ấy Trương Dương lại đi ra ngoài, cô cũng biết, hiện giờ tôi và anh ấy cùng làm việc trong một văn phòng luật, vậy nên chúng tôi có nói về chuyện của cô và Trương Dương, kỳ thực hết thấy đều là hiểu lầm, hôm đó do tôi đi đứng không cẩn thận, cũng may có Trương Dương kịp thời đỡ lại, thật sự không có gì hết”.

“Cứ cho là vậy đi, nhưng thế thì sao chứ, trong lòng Trương Dương vẫn nhớ đến cô, anh ấy vẫn còn yêu cô, trở về bên cạnh tôi chỉ vì tôi mang thai, muốn chịu trách nhiệm mà thôi, người đàn ông như vậy tôi không cần”. Mạc Khả Huyền nắm chặt làn váy, cả người có hơi cứng ngắc, cô để ý chẳng phải một cái ôm ấp kia, mà là trái tim của anh.

Mễ Giai nắm tay Mạc Khả Huyền, nhìn thẳng vào mắt cô, nói nghiêm túc, “Trương Dương anh ấy yêu cô”.

Mạc Khả Huyền rút tay về, quay đầu nhìn xa xăm, đường xá vẫn sáng đèn, hiện giờ vẫn chưa quá muộn, trong bệnh viện còn có vài người đi qua đi lại. Trương Dương yêu cô, ha, Mạc Khả Huyền nhếch miệng tự giễu, “Trương Dương yêu hay không yêu tôi, trong lòng tôi rất rõ, trong lòng anh ấy cũng vậy”. Quay lại nhìn vào mắt Mễ Giai, “Trong lòng cô cũng biết”.

“Tôi. . .”. Mễ Giai muốn nói lại bị Mạc Khả Huyền ngắt lời.

“Lúc trước vì sao anh ấy chia tay cô để cưới tôi trong lòng cô hẳn rõ, sau này gặp lại biểu hiện tình cảm của anh ấy và anh ấy để ý đến cô thế nào cô cũng không phải không biết, vì cô, anh ấy không tiếc ly hôn với tôi, từ bỏ mọi thứ lúc trước anh ấy đã cố gắng theo đuổi. . . . Cô nói xem trong tim anh ấy có tôi sao?”. Mạc Khả Huyền hỏi cô, Mễ Giai có thể trông thấy những giọt nước mắt lấp lánh trong mắt cô ấy.

“Không, không phải như thế. . .”. Cô cảm giác được mấy ngày này Trương Dương đã thay đổi, tuyệt đối không phải như Mạc Khả Huyền nói là anh không có tình cảm với cô ấy.

“Cô đừng nói nữa, tôi không muốn nghe, vì sao vì sao, nếu không phải tại tôi, chị ấy sẽ không. . .”. Nghĩ đến Liên Huyền là vì mình mà đến tìm Mễ Giai nên mới xảy ra tai nạn xe, trong lòng Mạc Khả Huyền không khỏi tự trách, nước mắt cũng không kìm nén được rơi xuống, che miệng nghẹn ngào, “Tôi. . . Tôi lẽ ra không nên nói với Liên Huyền, nếu không phải vì tôi, chị ấy, chị ấy cũng sẽ không. . . .”.

“Cô hiểu lầm rồi, Trương Dương yêu cô, chúng tôi làm cùng một công ty nên thời gian tiếp xúc cũng tương đối nhiều, nhưng gần đây tôi thấy anh ấy như người mất hồn, cả ngày cứ lơ đãng, đôi khi gọi anh ấy vài lần cũng không có phản ứng. Hôm qua tôi nghe Liên Huyền nói mới biết anh ấy là vì cô, vì cô không để ý đến nên anh ấy mới thành như vậy, thử hỏi, nếu một người không thêm để ý đến người kia, thì sao anh ấy có thể như thế, cô nói xem là vì sao?”. Mễ Giai khuyên, “Khả Huyền, đừng nghĩ đến những chuyện trước kia nữa, ngẫm lại hiện giờ anh ấy đối với cô như vậy, chẳng lẽ cô thật sự không cảm giác được chút nào ư?”.

Mạc Khả Huyền nhìn Mễ Giai, có chút nghẹn lời, không thể phủ nhận trong thời gian này Trương Dương đối với cô rất tốt, sẵn sàng chu đáo cẩn thận, ánh mắt nhìn cô cũng mang theo vẻ dịu dàng mà trước nay chưa từng có, cũng chính bởi vậy nên cô mới tự thuyết phục mình cho hai người cơ hội bắt đầu lại một lần nữa, nhưng anh thật sự có thể quên Mễ Giai sao? Cô không chắc cũng không dám tự tin.

Thấy Mạc Khả Huyền không nói Mễ Giai tiếp tục khuyên, “Thời gian trước tôi thấy tâm trạng Trương Dương không tệ, hỏi anh ấy có chuyện gì mà vui vẻ như vậy, anh ấy cười nói với tôi là cô đồng ý bắt đầu lại với anh ấy, Trương Dương còn nói lần này sẽ rất quý trọng, lúc anh ấy nói câu này vẻ mặt rất tha thiết chân thành, tôi nhìn ra được là anh ấy thật lòng, Trương Dương trở lại bên cạnh cô chắc chắn không phải chỉ vì đứa bé, mà quan trọng hơn là anh ấy biết anh ấy yêu cô”.

Mạc Khả Huyền nhìn Mễ Giai, có phần bất định, hoài nghi hỏi, “Cô nói. . . . Đều là thật?”.

Mễ Giai nắm tay Mạc Khả Huyền, quay đầu nhìn hai người đàn ông đứng cách đó không xa, “Cô nhìn anh ấy bây giờ đi, so với lúc trước quả thực là một bên thiên đường, một bên địa ngục, như vậy cô còn chưa tin anh ấy yêu cô ư?”

Mạc Khả Huyền quay đầu nhìn Trương Dương, đương nhiên cô biết mấy ngày nay anh tiêu tụy đi nhiều, nhưng anh thật sự giống như Mễ Giai nói sao? Lắc đầu, “Tôi không biết. . .”

“Lúc trước tôi cùng Nghiêm Hạo kết hôn không hề có chút tình yêu nào, nhưng hiện thời anh ấy chính là người đàn ông tôi yêu và muốn dựa dẫm cả đời này”. Mễ Giai nói kiên định.

“Cô. . .”. Mạc Khả Huyền kinh ngạc nhìn Mễ Giai, không biết nên nói gì.

Mễ Giai cười nhẹ, nói, “Có lẽ cô không biết, ngày tốt nghiệp năm đó Trương Dương nói chia tay tôi, khi tôi còn chưa kịp thương tiếc mối tình đầu của mình thì lại nhận được tin cha tôi vừa qua đời, khi đó dường như bầu trời của tôi bỗng chốc sụp đổ, nhanh đến mức khiến người ta không kịp chuẩn bị, người đâm chết cha tôi sau này lại thành cha chồng tôi”.

“Trời ạ, sao có thể. . .”. Mạc Khả Huyền kinh hô, chuyện này làm người ta khó có thể tin được.

“Lúc đó cha chồng tôi đang từ sân bay về, cha tôi vì vội vàng đến tham gia lễ tốt nghiệp của tôi nên đã vượt đèn đỏ, và chuyện không may xảy ra. Tôi biết việc này cũng không thể trách cha chồng tôi, khi đó tôi chỉ tự dằn vặt mình, nếu không phải vì tôi, có lẽ cha tôi đã không. . .”. Mặc dù chuyện đã qua từ lâu, nhưng khi nhắc lại cô vẫn có cảm giác muốn rơi lệ. Ngẩng đầu nhìn trời, đêm mùa hè luôn có thể nhìn thấy rất nhiều sao sáng, hôm nay cũng không ngoại lệ.

“Lúc trước cha chồng tôi vì muốn bồi thường cho tôi nên đã đề nghị tôi gả cho Nghiêm Hạo, Nghiêm Hạo bị ép cưới tôi, vào thời điểm đó anh ấy giống như một đoạn gỗ trôi, xuất hiện đúng lúc tôi cần nhất, hôn nhân của chúng tôi bắt đầu không hề có tình yêu, anh ấy không thương tôi, tôi cũng không cần anh ấy, vậy nên cuộc hôn nhân này không được công khai”. Nhìn Mạc Khả Huyền nói nghiêm túc, “Nhưng thời gian thật sự có thể thay đổi rất nhiều chuyện, ví dụ như là tình cảm của con người, hai con người vốn không hề có tình cảm, sống lâu cùng nhau, hiểu từng thói quen của nhau, không biết từ lúc nào đã cất đối phương vào đáy lòng, bất tri bất giác yêu thương. Cho nên tôi muốn nói, lâu ngày nảy sinh tình cảm nhất định là đạo lý, huống chi là vợ chồng chung sống cùng nhau. Tôi và Nghiêm Hạo có thể, vì sao cô và Trương Dương lại không?”

Mạc Khả Huyền nhìn Mễ Giai, trong lòng nghĩ về những lời cô vừa nói, cô ấy nói thật ư? Trương Dương đối với cô cũng là lâu ngày sinh tình sao?

“Đừng tự dằn ép mình, cũng đừng không tin bản thân mình hay không tin Trương Dương như vậy, hãy lắng nghe anh ấy nói, có một số việc thật ra rất đơn giản, chỉ là do chúng ta cứ nghĩ nó phức tạp, nói chuyện rõ ràng là xong hết”. Đây cũng là kinh nghiệm mà cô cùng Nghiêm Hạo mới học được, có đôi khi tất cả những suy đoán nghi ngờ, chỉ cần vài câu nói là có thể sáng tỏ hiểu lầm, “Cho người khác cơ hội cũng là ỉnh một cơ hội. Hạnh phúc không dễ có được, nhất thời buông lỏng nó sẽ lập tức chạy đi rất xa, đến lúc đó muốn bắt lại cũng không còn dễ dàng nữa”.

Mạc Khả Huyền nhìn Mễ Giai, không nói gì, hiện giờ cô vẫn còn băn khoăn, không biết liệu có đúng như Mễ Giai nói hay không, tay nắm chặt làn váy, mím môi.

Biết Mạc Khả Huyền cần thời gian suy nghĩ cẩn thận, Mễ Giai cũng không giục cô, nói, “Được rồi, giờ cũng không còn sớm nữa, cô mang bầu lớn như vậy, một mình đi về thật sự không tiện, đừng nói Trương Dương sẽ lo lắng, đến chúng tôi cũng không yên lòng. Chưa cần nghĩ đến những chuyện khác, chỉ nghĩ vì đứa bé trong bụng mà để Trương Dương đưa cô về được không?”

Trầm mặc hồi lâu, Mạc Khả Huyền vẫn như trước không nói gì, khó khăn đứng lên, đi về phía hai người đàn ông đứng cách đó không xa.

Thấy các cô đi tới, hai người đàn ông đang đứng chờ vội vàng tiến lên.

“Học trưởng, anh đưa Khả Huyền về đi, cô ấy có chút mệt mỏi”. Mễ Giai nói với Trương Dương.

Trương Dương nhìn cô rồi lại nhìn Mạc Khả Huyền, chỉ thấy Mạc Khả Huyền cứ nhìn chằm chằm cổng bệnh viện cách đó không xa, không nói đồng ý nhưng cũng không phản đối, vội vàng gạt đầu liên tục, nói với bọn họ, “Vậy bọn anh về trước”. Nói xong cẩn thận ôm lấy Mạc Khả Huyền đi thẳng về phía cổng bệnh viện.

Nghiêm Hạo ôm lấy vai Mễ Giai, nói, “Chúng ta cũng đi thôi”.

Mễ Giai gạt đầu, theo anh đi đến bãi đỗ xe bệnh viện.

Dọc đường về Mễ Giai chỉ im lặng, đầu dựa vào cửa sổ không biết đang nghĩ gì, cả người như mất hết tinh thần. Trên đường có đi qua một tiệm cháo, lo lắng Mễ Giai cả ngày nay chưa ăn gì, Nghiêm Hạo liền dừng xe mua một ít cháo trắng và mấy món điểm tâm, nghĩ về nhà phải thuyết phục cô ăn một chút, bằng không anh thật sự lo là cơ thể cô sẽ không chịu được mà ngã quỵ.

Xe chậm rãi tiến vào tầng hầm ngầm, đỗ xe, tắt máy, rút chìa khóa ra, Nghiêm Hạo cầm cháo chuẩn bị xuống xe, lại thấy Mễ Giai vẫn ngồi bất động, vẫn một tư thế cũ, đầu tựa vào cửa sổ xe, ánh mắt thất thần, không có mục tiêu.

“Mễ Giai. . .”. Nghiêm Hạo khẽ gọi, tay xoa nhẹ khuôn mặt Mễ Giai, mang theo chút thương tiếc.

Mễ Giai từ từ quay lại, nhìn ánh mắt đau đớn của Nghiêm Hạo, hồ hững không nói gì.

Nghiêm Hạo cố gắng mỉm cười một cái, dịu dàng nói, “Về nhà rồi em”.

Mễ Giai gạt đầu, không nói gì, đưa tay tháo dây an toàn, mở cửa xuống xe, tất cả những hành động này đều cứng nhắc không một chút cảm xúc.

Mở cửa vào, để Mễ Giai ngồi xuống sofa, Nghiêm Hạo xuống bếp đổ cháo ra bát, bày biện những món điểm tâm vừa mua lên bàn, sau khi đã chuẩn bị xong, anh dắt Mễ Giai đi về phía nhà ăn.

Mễ Giai máy móc cảm thìa xúc từng miếng từng miếng đưa vào miệng. Nghiêm Hạo xót xa nhìn Mễ Giai, đưa tay nắm lấy tay cô, “Đừng như vậy Mễ Giai, em như vậy khiến anh rất đau lòng”.

Mễ Giai sững sờ nhìn anh, trong mắt bất giác ánh lệ.

“Liên Huyền sẽ tốt thôi, đó không phải lỗi của em, không phải”. Biết hiện giờ trong lòng cô đang nghĩ gì, Nghiêm Hạo cũng chỉ có thể an ủi như vậy.

Mễ Giai lắc đầu, nước nỡ nói, “Không phải. . . . Là em, là lỗi của em, nếu không vì em thì bây giờ Liên Huyền cũng sẽ không nằm trong bệnh viện, anh nói đi sao em lại xấu xa như vậy, lúc trước cha cũng vì em nên mới vượt đèn đỏ, giờ lại đến Liên Huyền. . .”.

“Không phải, là ngoài ý muốn, mọi chuyện đều là ngoài ý muốn, em không muốn, chúng ta ai cũng không muốn như vậy”. Nghiêm Hạo vòng qua bàn, ngồi xuống cạnh cô, nhẹ lau nước mắt trên mặt cô.

“Mạc Chấn Huân nói không sai, là tại em, Liên Huyền không nên cứu em, nếu em bị chiếc xe kia đâm thì hiện tại người nằm ở đó hẳn là em, hẳn là em, là em hại Liên Huyền, là em hại cô ấy. . .”.

Nghiêm Hạo quay người cô lại, để cô đối diện với anh, tức giận quát, “Anh không cho phép em nói vậy. Nếu em thật sự xảy ra chuyện, em bảo anh phải làm sao đây, em bảo anh phải làm sao hả?”. Nếu cô thật sự có chuyện, anh sẽ phát điên mất.

Mễ Giai nhìn người đàn ông đang giận dữ trước mắt, khóc nức lên, “Hạo. . . . Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, Liên Huyền còn đang nằm trong bệnh viện. . .”.

Nghiêm Hạo thương tiếc kéo cô vào trong ngực mình, hốc mắt cũng bắt đầu phấp phồng, đau lòng nhẹ vuốt tóc cô, không ngừng nói với cô, “Không có chuyện gì, sẽ không có chuyện gì đâu, Liên Huyền nhất định sẽ khỏe lên, sẽ khỏe lên. . .”.

Dựa vào ngực anh, Mễ Giai khóc nức nỡ, cô biết Nghiêm Hạo đang an ủi mình, cô cũng hy vọng những lời Nghiêm Hạo nói sẽ thành sự thật, nhưng trong lòng cô vẫn day dứt không thể an tâm.

Bé Mễ Giai đã ngủ vì khóc mệt lên giường, Nghiêm Hạo một mình vào thư phòng, đóng chặt cửa, không bật đèn, sờ soạn lấy ra một liều thuốc trong ngăn kéo, châm lửa, hít một hơi thật sâu, mùi khói thuốc nồng đậm tràn ngập trong phòng.

Cảnh sát nói không phải chỉ là một vụ tai nạn xe đơn giản, vậy cuối cùng là ai muốn đẩy Mễ Giai vào chỗ chết, tính tình Mễ Giai lúc nào cũng ôn hòa, hẳn là sẽ không gây thù chuốc oán với ai đến mức ấy, nhưng vì sao. . . Có lẽ ngày mai anh nên đến cục cảnh sát, nếu thật sự đúng như cảnh sát nói, kẻ gây tai nạn ngày nào chưa sa lưới thì ngày đó anh chưa thể an tâm.

Sáng sớm hôm sau Mễ Giai tự động thức dậy, đã nói cùng đến bệnh viện xem tình hình, Nghiêm Hạo cũng không ngăn cản, thay quần áo rồi lập tức đưa cô đến bệnh viện, còn mình thì tới sở cảnh sát.

“Đồng chí cảnh sát, vụ án có tiến triển gì không?”. Nghiêm Hạo vừa vào cửa liền hỏi.

Một vị cảnh sát trung niên ngẩng đầu nhìn Nghiêm Hạo, nói, “Anh đến rất đúng lúc, chúng tôi cũng đang định đến tìm các anh”.

“Vụ án có tiến triển gì ư?”. Nghiêm Hạo vội vàng hỏi.

“Anh đừng vội, không nhanh như vậy, nhưng đã có chút manh mối”. Mời Nghiêm Hạo ngồi xuống, sau đó rót nước đưa cho anh.

“Có manh mối gì?”. Hiện giờ chuyện Nghiêm Hạo quan tâm nhiều nhất vẫn là tin tức về vụ án.

Cảnh sát Trần đưa một xấp ảnh màu vừa in ra từ máy tính cho Nghiêm Hạo, giải thích, “Đây là những bức ảnh vừa in ra, cắt từ video mà camera gắn trên đường quay được, thông qua những bức ảnh này chúng tôi có thể xác định người lái xe là một phụ nữ, anh xem xem có quen biết cô ta không”.

Nghiêm Hạo cầm lấy xấp ảnh, ảnh được phóng to, cơ bản đã có chút sai lệch, mờ mờ khó nhìn, hơn nữa người phụ nữ kia lại ngồi trong xe, không thể nhìn rõ qua cửa sổ xe, Nghiêm Hạo cau mày, xem cả nửa ngày cũng không nhìn ra được gì.

“Có thể nhận ra không? Là người anh quen biết ư?”. Cảnh sát Trần hỏi.

Nghiêm Hạo lắc đầu đáp, “Rất mơ hồ, nhìn không rõ lắm”. Nhưng nhìn xa anh cảm thấy hình dáng này có phần quen thuộc, nhưng không thể nhớ là đã gặp ở đâu.

Cảnh sát Trần gật đầu, ảnh chụp quả thật mơ hồ, muốn anh nhận dạng chẳng khác nào làm khó, thở dài một tiếng, “Vậy thì đành phải lần dấu vết từ chiếc xe này”. Chỉ sợ có kẻ đã lên kế hoạch từ trước, biến số xe rất có khả năng là giả, nếu đúng như vậy, vụ án sẽ gặp khá nhiều khó khăn, thời điểm vụ án xảy ra vẫn đang là giờ hành chính, xung quanh người chứng kiến không nhiều, hơn nữa sau khi gây tai nạn kẻ kia đã lập tức lái xe bỏ trốn khỏi hiện trường, nếu biến số xe đã được chuẩn bị tốt từ trước đó thì manh mối này sẽ bị chặt đứt. “Anh nhìn kĩ lại xem, thật sự không có một chút ấn tượng nào sao?”.

Nghiêm Hạo cẩn thận xem lại, vẫn chỉ lắc đầu, “Thật sự không có ấn tượng gì, hơn nữa vợ tôi quan hệ xã giao không nhiều, tính cách cô ấy luôn ôn hòa, tôi không thể nghĩ được có ai đó lại mang thâm thù đại hận với cô ấy, cảnh sát Trần, ngài chắc chắn đây không phải chỉ là một vụ tai nạn đơn giản sao?”. Đến bây giờ Nghiêm Hạo vẫn không thể tin là có người cố ý lái xe đâm Mễ Giai, dồn cô vào chỗ chết.

“Dựa vào hai mươi mấy năm làm cảnh sát, tôi có thể khẳng định vụ tai nạn này không đơn giản”. Cảnh sát Trần khẳng định.

Tay Nghiêm Hạo nắm chặt thành quyền, nặng nề hít vào một hơi, quay đầu nói với cảnh sát Trần, “Vậy xin nhờ ngài, có tin tức gì cảm phiền thông báo trước với tôi”.

Nghiêm Hạo đi ra từ sở cảnh sát, tuy rằng không nhìn thấy mặt người trong ảnh nhưng anh có cảm giác người phụ nữ đó rất quen thuộc, không thể nói rõ.

Lúc Nghiêm Hạo trở lại bệnh viện, bác sĩ đang đẩy Mạc Liên Huyền từ phòng bệnh sang phòng cấp cứu. Buổi sáng Mạc Liên Huyền đột nhiên sốt cao, nhịp tim và hô hấp bắt đầu giảm xuống, rất may là y tá phát hiện kịp thời, hiện tại bác sĩ đang cấp cứu. Ngoài phòng bệnh cũng bắt đầu hỗn loạn, vợ chồng Mạc Thị, Mạc Khả Huyền và Trương Dương, tất cả đều có mặt, vẻ mặt ai cũng sốt ruột, lo lắng, Mạc Chấn Huân nắm chặt tay, ánh mắt nhìn chăm chăm phòng cấp cứu, Mễ Giai một mình ngồi trên băng ghế, tay trái rồi rầm cầm lấy tay phải.

Nghiêm Hạo tiến lên ôm Mễ Giai vào lòng, anh có thể cảm nhận được cơ thể nhỏ bé của Mễ Giai đang run rẩy.

Hồi lâu rồi cuộc bác sĩ cũng đi ra, Mạc Chấn Huân tiến lên đầu tiên, cả ngày hôm qua anh ở đây không về, tóc bù xù, mắt đầy tơ máu, có lẽ anh rất mệt mỏi, nhưng bộ dáng hiện tại xem ra lại không hề như vậy, chỉ có phần tiêu tụy, vội vàng tiến lên, sốt ruột hỏi, “Bác sĩ, em gái tôi thế nào rồi?”.

Bác sĩ tháo khẩu trang xuống, “Tạm thời không có gì nguy hiểm, nếu lại tiếp tục thế này sẽ rất khó nói”.

Trong lòng Mạc Chấn Huân co rút đau đớn, “Tôi có thể vào thăm em ấy không?”. Anh muốn vào nhìn cô, trò chuyện với cô.

“Một ngày chỉ có thể thăm bệnh ba lần, mỗi lần chỉ có thể ột người vào, mỗi lần cũng không thể quá hai mươi phút, trước khi vào phải khử trùng toàn thân”. Bác sĩ trả lời.

“Được được được, vậy giờ tôi có thể vào thăm em ấy sao?”. Mạc Chấn Huân liên tục gật đầu.

Bác sĩ nhìn anh rồi quay sang nói với y tá bên cạnh, “Cô dẫn anh ta đi khử trùng”.

“Vâng”. Y tá gật đầu, bảo Mạc Chấn Huân, “Đi theo tôi”.

Cả người Mạc Chấn Huân bị bao kín lại, nhìn Liên Huyền nằm trên giường, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, không có sức sống, anh đau lòng vô tận, anh muốn đưa tay chạm vào cô nhưng lại sợ rằng mình vừa đụng vào sẽ làm vỡ, hiện giờ Liên Huyền giống như búp bê sứ không có sức sống, khiến cho người ta có cảm giác chỉ cần chạm vào là cô sẽ vỡ tan.

Đây vẫn là cô bé lúc trước dựa vào lòng anh tươi cười ngọt ngào sao? Mạc Chấn Huân tự hỏi thầm trong lòng hết lần này đến lần khác, không giống, một chút cũng không giống. Liên Huyền từng dựa vào trong lòng anh chưa từng tái nhợt thế này, cô luôn luôn nói cười, chưa từng yên tĩnh như vậy, anh rất muốn lớn tiếng gọi cô dậy, anh không muốn nhìn cô yếu ớt nằm trên giường bệnh như thế này.

Rốt cuộc anh vẫn đưa tay nắm lấy tay cô, để tay cô dán chặt bên tai mình, không cảm giác được độ ấm như trước kia, hiện tại hai bàn tay này ngoài lạnh như băng thì vẫn là lạnh như băng.

Lúc cha nói cô không phải là đứa trẻ của Mạc gia, mẹ bất tỉnh, anh có bất ngờ nhưng không hề kích động, chuyện này đối với anh không quan trọng, mặc kệ cô có phải hay không phải là em gái anh, anh biết, những yêu thương dành cho cô trong lòng mình nhất định sẽ không vì quan hệ huyết thống mà thay đổi, trước kia thế nào, về sau vẫn sẽ như vậy. Chỉ là cô nằm trên giường bệnh khiến anh sợ hãi, khiến anh hoảng hốt, anh sợ sau này sẽ không thể yêu thương cô nữa. . .

Sau khi ra khỏi sở cảnh sát, trong lòng Nghiêm Hạo cứ luôn nghĩ về người phụ nữ trong ảnh chụp từ video, cô ta nhìn vô cùng quen mắt, anh biết nhất định mình đã gặp ở đâu đó, chỉ là hình dáng rất mơ hồ.

Tĩnh. . .

Tiếng chuông di động vang lên, Nghiêm Hạo đang đắm chìm trong suy nghĩ nên không nghe thấy. Mễ Giai đẩy đẩy anh, “Điện thoại của anh kìa”.

Nghiêm Hạo lúc này mới ý thức được, là công ty gọi tới, ngày hôm qua anh cùng Bạch Lâm ra ngoài tìm Tô Tuyết, hôm nay cũng chưa ghé qua công ty lần nào, buổi sáng vội vàng đến sở cảnh sát hỏi thăm tình hình, quên không gọi cho thư kí Lưu.

“Alo?”. Nghiêm Hạo đi đến một góc hành lang.

“Nghiêm tổng, hôm nay ngài có đến công ty không? Buổi chiều có một cuộc họp, có cần tôi hoãn lại không ạ?”. Đầu dây bên kia thư kí Lưu cung kính dò hỏi.

Nghiêm Hạo quay đầu nhìn Mễ Giai ngồi trên băng ghế, “Hai ngày này tôi không đến công ty, giúp tôi hoãn cuộc họp, có chuyện gì cứ trực tiếp gọi điện thoại cho tôi”. Phòng chừng Mạc Liên Huyền không có chuyển biến tốt, Mễ Giai hẳn sẽ túc trực trong bệnh viện.

“Vâng, tôi hiểu rồi, à còn. . .”. Thư kí Lưu ậm ừ.

Nghiêm Hạo nhíu mày, hỏi, “Có vấn đề gì sao?”.

“Buổi sáng có mấy người bên tư pháp đến hỏi về chuyện của trưởng phòng Bạch lúc trước. . .”. Thư kí Lưu cẩn thận trả lời, ngày hôm qua Bạch Lâm gọi điện đến cho cô, thiếu chút nữa dọa cô nhảy dựng lên, cô cho rằng Bạch Lâm mãi vẫn chưa bị cảnh sát bắt được là do cô ta đã trốn ra nước ngoài, không ngờ cô ta vẫn ở Thượng Hải, còn quang minh chính đại gọi điện đến công ty nói muốn tìm Nghiêm Hạo, hơn nữa sau khi nghe điện Nghiêm Hạo lại vội vàng ra ngoài, quan hệ của bọn họ thật không bình thường chút nào! Nếu quả thật là như vậy, thư kí Lưu nghĩ việc buổi sáng có người tới hỏi chuyện về Bạch Lâm vẫn nên nói với Nghiêm Hạo một tiếng, để anh có sự chuẩn bị, dù sao cô cũng chỉ là người làm công, chuyện của cấp trên không nên hỏi nhiều, cô vẫn có phần tự giác ấy.

Nếp nhăn trên lông mày càng chặt, đối với Bạch Lâm, lúc trước anh nên giao cô ta cho cảnh sát, nhưng vì áy náy với Tô Tuyết thành ra việc này vẫn bị hoãn lại, lạnh nhạt hỏi, “Cô nói thế nào?”.

“Tôi chưa nói gì hết”. Thư kí Lưu nhanh miệng giải thích.

“Tôi biết rồi”. Đột nhiên lại nghĩ đến điều gì, hỏi, “Bạch Lâm còn gọi điện đến không?”. Không rõ cô ta đã tìm được Tô Tuyết hay chưa.

“Dạ. . . Không, không có”. Bọn họ không phải là đi cùng nhau sao?

“Ừ”. Không gọi điện thoại cho anh, cũng không gọi tới công ty, xem ra cô ta đã tìm được Tô Tuyết.

Nghĩ vậy, Nghiêm Hạo trao đổi thêm vài câu về công việc với thư kí Lưu rồi mới gác máy.

Căn cứ vào chiếc xe để điều tra, chiếc Santana kia là của một công ty cho thuê ô tô nhỏ. Cảnh sát Trần dẫn một vài cấp dưới đặc lực đến công ty cho thuê ô tô này, cô gái lễ tân thấy cảnh sát có phần nghi hoặc, công ty bọn họ làm dịch vụ cho thuê ô tô, bình thường không dính vào mấy chuyện trái pháp luật, đột nhiên hôm nay cảnh sát lại tìm đến cửa là đã xảy ra chuyện gì đây.

“Xin. . . Xin hỏi, có chuyện gì sao?”. Cô gái lễ tân cẩn thận hỏi, thuận tiện mời bọn họ ngồi xuống.

Cảnh sát Trần xua tay, “Hôm nay chúng tôi đến chủ yếu là muốn hỏi một chút thông tin....”.

“Thông. . . Thông tin gì?”.

Một đồng chí cảnh sát trẻ tiến lên, lấy ra xấp ảnh chụp cắt từ video, đưa tới trước mặt cô gái, “Chiếc xe này có phải của công ty các cô?”.

Cô gái lễ tân cẩn thận nhìn những tấm ảnh, ảnh chụp tuy không quá rõ nhưng kiểu dáng và hình xe vẫn có thể phân biệt tốt, hơn nữa biển số xe cũng được bọn họ phóng to, có thể nhìn được vài chữ số.

“Loại xe này quả thật là chúng tôi có, nhưng tôi cần kiểm tra lại biển số xe cho chính xác”. Mở máy tính ra tra danh sách những chiếc xe cho thuê, đúng là có một chiếc xe như vậy, hơn nữa sáng sớm hôm qua đã có người đến thuê. “Chiếc xe này đúng là của công ty chúng tôi, nhưng sáng hôm qua đã có người tới thuê, đến giờ vẫn chưa trả lại, xin hỏi là đã xảy ra chuyện gì sao?”.

“Trưa hôm qua chiếc xe này đã gây tai nạn trên đường, lái xe hiện đang lẫn trốn, vậy nên mong cô cung cấp cho chúng tôi một số thông tin về người đã thuê chiếc xe này nhằm phục vụ công tác điều tra”. Cảnh sát Trần nói nghiêm túc.

Ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, cô gái lễ tân liên tục gật đầu, in những tài liệu có trong máy tính ra, lấy cả chứng minh thư của đương sự giao cho bọn họ.

“Tô Tuyết. . .”. Nhìn chứng minh thư trong tay, cảnh sát Trần thì thầm, trên chứng minh thư là một cô gái tương đối trẻ tuổi. Sau đó lớn tiếng phân phó, “Chúng ta đến tìm Tô Tuyết một chuyến”.

“Theo phóng viên chúng tôi đã đưa tin, trưa ngày hôm qua có xảy ra một tai nạn xe cộ, thiên kim Mạc Thị đồng thời là tổng giám đốc đương nhiệm tập đoàn Mạc Thị Mạc Liên Huyền đã bị một chiếc xe ô tô đâm phải, căn cứ vào ảnh chụp và video quay lại hiện trường có thể thấy vụ việc này tương đối nghiêm trọng, theo tin tức phóng viên mới chuyển về, Mạc Liên Huyền trước mắt vẫn đang hôn mê trong bệnh viện, người nhà Mạc gia chưa có bất kì phản ứng nào, nhân đây chúng tôi cũng xin chúc cô Mạc Liên Huyền mau chóng

bình phục. Tin tức tiếp theo. . .”. Trong bản tin của đài truyền hình Đông Phương phát trên ti vi có đưa vài tin tức cơ bản về tai nạn của Mạc Liên Huyền trưa hôm qua.

Bạch Lâm tỉnh mắt phát hiện Mễ Giai trên màn hình ti vi, thì ra tai nạn hôm qua có liên quan đến Mễ Giai nên sau khi nghe điện thoại Nghiêm Hạo đã vội vàng chạy đi. Nhưng điều này cũng chẳng quan hệ gì với cô nữa, may mắn là hôm qua Tô Tuyết đã trở về. Tắt ti vi đứng dậy chuẩn bị vào xem Tô Tuyết đang ở một mình trong phòng.

Vừa đẩy cửa vào liền thấy Tô Tuyết thất thần ngồi dưới đất, trong tay còn cầm mấy mẩu tin tức về Nghiêm Hạo lúc trước.

“Chị. . .”. Bạch Lâm khẽ gọi, mấy ngày nay Tô Tuyết có phần yên tĩnh hơn trước, tuy rằng vẫn còn cầm mấy mẩu tin tức về Nghiêm Hạo cắt ra từ báo ngày gốc xem, nhưng những tình huống bất thành hình phát triển càng ngày càng ít, cô không biết như vậy có được tính là chuyện tốt hay không, nhưng cô đang cân nhắc lúc nào đó muốn dẫn Tô Tuyết đến chỗ bác sĩ Hứa tái khám, xác định lại bệnh tình của chị, nếu kết quả tốt như mong đợi, cô sẽ suy nghĩ về việc rời khỏi Thượng Hải.

Tô Tuyết định thần lại, chu miệng mắt hững hờ, “Lâu lắm rồi chị chưa gặp Nghiêm Hạo, có phải anh ấy không cần chị nữa không?”.

“Không đâu, anh ấy bề bộn nhiều việc, hôm qua em đã gọi điện thoại cho anh ấy, gần đây anh ấy đang đi công tác nên mới không đến thăm chị được”. Đối với việc nói dối để dỗ dành chị Bạch Lâm đã rất thuần thục, lời nói cực kì tự nhiên.

“Chị rất nhớ anh ấy. . .”. Tô Tuyết nhìn mấy tin tức trong tay, vẻ mặt tủi thân nói, biểu cảm làm người ta thương tiếc.

“Yên tâm đi, anh ấy trở về sẽ lập tức đến thăm chị”. Bạch Lâm sờ sờ đầu Tô Tuyết trấn an, trong lòng nghĩ thầm mặc kệ làm thế nào cũng phải khiến Nghiêm Hạo đến đây thăm chị.

“Ừ”. Tô Tuyết gật gật, rồi nghiêng đầu nói quỵ dị, “Anh ấy về sẽ đến tìm chị, con đàn bà thối tha kia đã bị chị đâm chết, không bao giờ còn giành Nghiêm Hạo với chị nữa”. Nói xong cười ngây ngốc, “Nghiêm Hạo trở về sẽ đến tìm chị, haha. . .”.

“Chị, chị. . . Nói gì vậy?”. Bạch Lâm nghi hoặc, không nghe rõ Tô Tuyết lắm bầm.

Tô Tuyết nắm lấy vai cô, hưng phấn nói, “Em biết không? Con đàn bà thối tha kia đã chết, bị chị đâm chết, haha. . . Nghiêm Hạo về sau là của chị. . . Haha. . .”.

Bạch Lâm nhăn mày, đang định hỏi thêm thì bỗng chuông cửa đúng lúc không thích hợp vang lên, không cố gắng hỏi nữa, vội vàng chạy ra mở cửa, thấy những người đứng ngoài cửa, Bạch Lâm có phần sững lại, cảnh sát Trần dẫn theo một vài người đang đứng trước cửa.

Bạch Lâm chợt dạ, đóng mạnh cửa lại, bọn họ đến, bọn họ đến bắt cô, lần trốn lâu như vậy vẫn không thể thoát. Trong lòng hoảng loạn nghĩ, gắt gao đề cửa, cả người bắt đầu run lấy bẩy.

“Rầm rầm rầm. . .”. Bên ngoài nhóm người cảnh sát Trần liều mạng đập cửa, lớn tiếng hô, “Mở cửa, nếu không mở chúng tôi sẽ phá cửa xông vào, mở cửa. . .”. Bọn họ đến tìm Tô Tuyết, mở cửa không phải Tô Tuyết nhưng vừa thấy bọn họ đã lập tức đóng cửa lại, thế này xem ra hẳn là không nhầm.

Bạch Lâm đề cửa, cuống quýt cắn đầu ngón tay, “Làm sao bây giờ. . . Làm sao bây giờ. . .”. Cúi đầu liên tục tự hỏi.

Ngoài cửa lại truyền đến tiếng gào của bọn họ, “Tôi đếm đến ba, nếu cô vẫn không mở cửa chúng tôi sẽ phá cửa xông vào. Một, hai. . .”.

Tiếng “ba” còn chưa hô lên, Bạch Lâm đã chủ động mở cửa cho bọn họ đi vào.

“Cô đóng cửa làm gì, đã làm gì trái với lương tâm sao?”. Cảnh sát Trần nhìn cô nói nghiêm khắc.

Bạch Lâm cúi đầu, im lặng, nghĩ rằng dù sao cũng đã bị họ tìm ra, cô không còn lời nào để nói.

Thấy cô không nói gì, cảnh sát Trần lại hỏi, “Tô Tuyết ở đâu?”.

Bạch Lâm ngẩng phắt lên, có chút bất ngờ nhìn ông ta, bọn họ không phải đến tìm cô sao, thế nào lại hỏi Tô Tuyết đâu?

Thấy cô hồi lâu không trả lời, một cảnh sát trẻ tuổi nổi giận lớn tiếng, “Hỏi cô đấy, rốt cuộc là Tô Tuyết đang ở đâu?”.

“Ngài. . . Các ngài tìm Tô Tuyết làm gì?”. Bạch Lâm lo lắng hỏi, không rõ vì sao bọn họ lại tìm Tô Tuyết.

Cảnh sát Trần đưa chứng minh thư của Tô Tuyết ra, “Chắc hẳn cô quen người này, cô và cô ta có quan hệ gì?”.

“A. . . Chứng minh thư của chị tôi sao lại ở chỗ ngài?”. Nhận lấy chứng minh thư, Bạch Lâm kỳ quái hỏi.

“Chúng tôi nghi ngờ chị cô, cũng chính là Tô Tuyết có liên quan đến một vụ tai nạn xe gần đây, hiện giờ cô ta đang ở đâu, chúng tôi có vài điều muốn hỏi rõ”.

“Sao, sao có thể, chị tôi sao có thể liên quan đến vụ tai nạn xe, không có khả năng, nhất định là các ngài nhầm rồi”. Bạch Lâm phản bác, không tin vào lời nói của bọn họ.

“Xe chúng tôi đã tìm được dưới tầng, hơn nữa chúng tôi cũng đã đến công ty cho thuê ô tô, chứng minh thư là do bên họ cung cấp, chúng tôi có đầy đủ bằng chứng để nghi ngờ kẻ đã bỏ chạy sau khi gây tai nạn hôm qua chính là chị cô – Tô Tuyết, mong cô dẫn chúng tôi đi gặp cô ta, nếu thật sự không liên quan đến cô ấy chúng tôi đương nhiên sẽ không bắt bừa người”.

“Không có khả năng, nếu là người bình thường thì còn có thể nhưng chị tôi. . .”. Đột nhiên nghĩ đến điều gì, vừa nãy Tô Tuyết có nói “con đàn bà thối tha kia đã bị chị đâm chết, không bao giờ còn giành Nghiêm Hạo với chị nữa”, chị còn nói, “Em biết không? Con đàn bà thối tha kia đã chết, bị chị đâm chết, haha. . . Nghiêm Hạo về sau là của chị. . . Haha. . .”, hơn nữa hôm qua chị còn biến mất gần một ngày. Bạch Lâm lắc lắc đầu, miệng không ngừng nói thảm, “Sẽ không, sẽ không, chị làm sao có thể. . .”. Dứt lời liền khóc nức lên.

Nhóm người cảnh sát Trần trao đổi ánh mắt, tuy rằng không rõ vì sao Bạch Lâm đột nhiên như vậy, nhưng việc tìm người vẫn quan trọng hơn, lập tức phân phó, “Các cậu lục soát, tìm xem Tô Tuyết có ở trong này hay không”.

“Rõ”. Mọi người đồng thanh đáp, sau đó chia nhau đi tìm từng phòng một.

Thấy bọn họ đi về phía phòng Tô Tuyết, Bạch Lâm đột nhiên chạy tới chắn ở cửa, sống chết không cho bọn họ vào, vội vàng nói, “Không phải chị tôi, không phải chị ấy, chị ấy không có ở đây, các ngài tìm nhầm người, các ngài tìm nhầm người rồi. . . Đi, ra khỏi nhà tôi ngay. . .”.

Thấy vậy mọi người đều đã hiểu, kéo cô ra, trực tiếp đẩy cửa vào, Tô Tuyết vô tội ngồi dưới đất, thấy bọn họ đi vào, hồ hững nhịu mày, ánh mắt lại quay về mẩu tin tức trong tay.

“Đưa cô ta đi”. Cảnh sát Trần lớn tiếng nói, hai cảnh sát trẻ lập tức tiến lên nâng Tô Tuyết đi ra ngoài cửa.

“Các ông làm gì. . . Buông tôi ra, buông ra. . .”. Tô Tuyết giãy dụa muốn thoát khỏi sự kiểm chế của bọn họ, nhưng đều vô ích.

Trước khi đi, cảnh sát Trần quay đầu lại chăm chú nhìn Bạch Lâm, cuối cùng cau mày rời đi.

Tô Tuyết bị mang đi, Bạch Lâm bắt đầu hoảng loạn, vốn tưởng rằng bọn họ tới bắt mình, lại không ngờ bọn họ dẫn Tô Tuyết đi, rốt cuộc hôm qua Tô Tuyết đã làm gì, tai nạn xe đó thật sự do chị gây ra sao? Cô không biết, cô rất loạn, rất rối loạn.

102. Chương 102

Nghiêm Hạo nghe điện thoại của Bạch Lâm, cô ta nói Tô Tuyết đã bị cảnh sát giải đi, ngay lúc anh đang đi trên đường, cảnh sát Trần cũng gọi điện tới, bảo đã bắt được kẻ gây tai nạn về quy án, muốn anh đến nhận điện, người đó chính là Tô Tuyết. Nghiêm Hạo cảm giác đầu mình trong phút chốc như bị nổ tung, kẻ gây tai nạn rồi bỏ trốn là Tô Tuyết, nói cách khác người đã lên kế hoạch đâm chết Mễ Giai chính là Tô Tuyết. Tay nắm chặt vô lăng, ánh mắt đầy đau khổ, nhiều hơn là phẫn nộ, Tô Tuyết cô ta dựa vào đâu, dựa vào đâu mà dám làm vậy.

Đạp mạnh chân ga, phóng nhanh tới sở cảnh sát.

“Mười một giờ trưa ngày hôm qua cô ở đâu? Làm gì?”. Cầm bản ghi chép, một nữ cảnh sát nghiêm khắc hỏi.

“Thả tôi ra, thả tôi ra. . .”. Tô Tuyết giãy dụa, phát điên, để đề phòng cô ta chạy trốn, cảnh sát đã cố ý còng tay cô ta vào ghế.

Rầm một tiếng cửa bị mở ra, vẻ mặt Nghiêm Hạo vô cùng tức giận hung hăng lườm Tô Tuyết.

Thấy Nghiêm Hạo tới, Tô Tuyết vui mừng đứng lên, “Hạo. . . Anh đến, anh đến thăm em, Hạo, em rất nhớ anh, Hạo. . .”. Muốn chạy về phía Nghiêm Hạo nhưng không thể vì tay đang bị trói buộc, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy oan ức, đáng thương nói, “Hạo, bọn họ rất xấu, bọn họ đều bắt nạt em. . .”. Nói xong nước mắt cứ thế rơi xuống, nhân viên cảnh sát đứng bên cạnh nhìn mà choáng váng, người phụ nữ này, bọn họ kiểu gì cũng cảm thấy cô ta không giống người bình thường.

Nếu là trước đây, Nghiêm Hạo có thể sẽ đồng cảm thương tiếc cô ta, nhưng hiện tại, anh đối với cô ta chỉ có oán hận và oán hận, thậm chí ngay cả lúc trước tận mắt nhìn thấy cô ta với người đàn ông khác nằm trên giường cũng không phẫn nộ như bây giờ, tiến lên, nắm lấy vai cô ta, trong mắt tràn ngập lửa giận, nhiệt độ phát ra dường như có thể làm thương tổn người khác, gầm quát Tô Tuyết, “Cô muốn giết Mễ Giai, cô lại dám giết Mễ Giai, dựa vào đâu, cô dựa vào đâu mà làm vậy?”. Nghiêm Hạo kích động, lực trên bả vai Tô Tuyết càng tăng thêm, móng tay đâm vào thịt cô ta. Chỉ cần nghĩ đến việc Tô Tuyết dám lái xe muốn đâm chết Mễ Giai là anh lại như phát điên lên.

Nghiêm Hạo làm đau cô ta, vẻ mặt Tô Tuyết đau đớn kêu, “Hạo. . . Đau. . .”.

“Tô Tuyết, tôi nói cho cô biết, Mễ Giai là vợ tôi, tôi yêu cô ấy, nếu cô động vào một sợi tóc của cô ấy tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cô”. Dứt lời đẩy mạnh cô ta ngồi xuống ghế.

Nghe thấy tên Mễ Giai, Tô Tuyết đột nhiên phát điên, ngồi trên ghế biểu cảm quỷ dị nói, “Mễ Giai đáng chết, con đàn bà thói tha đó đáng chết, ai bảo cô ta muốn tranh với em, anh là của em, anh là của em. . .”. Nói xong lại kích động đứng lên.

“Tôi không phải của cô, cho tới bây giờ vẫn không, tôi đối với cô lúc trước chỉ có áy náy, thương hại, nhưng hiện tại thì không có gì hết, tôi sẽ không thương hại một kẻ có âm mưu giết vợ tôi”.

“Anh là của em, anh là của em, Hạo. . . Em yêu anh như vậy, vì sao anh lại không cần em. . . Đừng không cần em, trở lại bên em được không, em thật sự rất yêu anh. . .”. Tô Tuyết khóc, đưa tay muốn nắm lấy tay Nghiêm Hạo.

Cảnh sát ở đây cũng hiểu được phần nào, động cơ của Tô Tuyết đã rõ, hiện giờ nhân chứng, vật chứng đầy đủ, không nghĩ rằng vụ án này lại thuận lợi như vậy, chỉ là bọn họ vẫn cảm thấy Tô Tuyết có chút không bình thường.

“Nghiêm Hạo, anh đúng là khốn nạn, anh phải kích động chị ấy như vậy sao, anh có biết là chị ấy có bệnh không?”. Bạch Lâm không biết đã chạy tới từ lúc nào, toàn bộ cuộc đối thoại giữa Nghiêm Hạo và Tô Tuyết vừa rồi cô đều nghe được hết, bảo vệ cho chị, xông lên phía trước đâm đá Nghiêm Hạo, miệng không ngừng mắng, “Mẹ nó, anh là loại khốn nạn, chị tôi yêu anh bao nhiêu, anh lại đối xử với chị ấy như vậy, khốn kiếp, thử xem xem anh đã làm chị ấy thành cái dạng gì, nếu không phải vì anh thì chị ấy sẽ thành ra thế này sao? Đồ khốn nạn, khốn nạn, anh sẽ không được chết tử tế đâu. . .”.

Tình hình bắt đầu có phần hỗn loạn, để tránh việc càng thêm ầm ĩ, cảnh sát vội vàng tiến lên kéo Bạch Lâm ra xa Nghiêm Hạo.

“Đủ rồi Bạch Lâm, tôi nợ cô ta cái gì, tôi nói cho cô hay tôi không nợ chị em cô cái gì hết, không nợ bất cứ gì hết. . .”. Nghiêm Hạo thật sự đã bị chọc giận, nghĩ đến việc Mẹ Giai đang đi trên đường lại có một chiếc ô tô muốn dồn cô vào chỗ chết là anh thấy sồn tóc gáy.

“Tên khốn này, đến bây giờ mà anh vẫn còn định trốn tránh trách nhiệm”. Bạch Lâm trợn mắt, biểu cảm bắt đầu vụn vỡ dữ tợn.

“Trách nhiệm, trách nhiệm gì, cô ta thành như thế này là trách nhiệm của tôi sao, nếu trước đây không phải cô ta tự luẩn quẩn trong lòng, liệu cô ta có đến mức sa vào con đường đó không? Hơn nữa, cô là em gái cô ta, người nằm trên giường bệnh là cha cô, vậy xin hỏi lúc ấy cô đang làm gì, cô đang ở đâu? Dựa vào đâu mà giờ lại bắt tôi chịu trách nhiệm, dựa vào đâu mà lại bắt tôi thay cô gánh chịu sai lầm của các người”. Nghiêm Hạo rống lên giận dữ, gân xanh nổi đầy trán, nhìn có chút dọa người.

“Anh. . .”. Bạch Lâm biết anh ta nói không sai, chính là cô đang trốn tránh, cô hối hận vì mình không sớm đi tìm Tô Tuyết, không ở bên cạnh cha lúc ông gặp khó khăn nhất, tự trách cùng hối hận dường như bức cô vào đường cùng, cô thật sự không có cách nào thừa nhận, cho nên cô đem tất cả trách nhiệm đổ lên đầu Nghiêm Hạo, làm vậy mới có thể giúp cô nhẹ nhõm hơn một chút.

Những vấn đề khó thừa nhận những chỉ trích từ Nghiêm Hạo, Bạch Lâm lắc đầu, già mồm cãi, “Nếu lúc trước anh ở lại bên cạnh chị ấy thì chị ấy cũng không đến mức phải đến nơi đó, cũng không đến mức sau này không thể chấp nhận được quá khứ của mình mà phát điên”.

“Tôi là gì của cô ta, tôi cùng lắm chỉ là bạn trai của cô ta, hơn nữa khi tôi rời đi cô ta vẫn sống tốt, không có chuyện gì, hơn nữa nếu lúc trước cô ta không gặp tôi, cô có dám cam đoan cô ta sẽ không thành ra nông nổi này không, cô dựa vào đâu mà bắt tôi gánh vác trách nhiệm này cả đời, hai chị em cô có phải quá mức ích kỷ hay không”. Vì cô ta và Tô Tuyết, công ty anh vô duyên vô cớ bị trộm mất hơn một ngàn vạn, vì cô ta và Tô Tuyết, đứa bé của anh với Mẹ Giai không còn, vì cô ta và Tô Tuyết, mẹ đến giờ vẫn chưa thể tha thứ cho cha, vì cô ta và Tô Tuyết, thiếu chút nữa cuộc hôn nhân của anh với Mẹ Giai bị bức đến tận cùng, tất cả những chuyện đó anh đều có thể thông cảm vì thương hại, không đành lòng khi thấy tình trạng Tô Tuyết như vậy, cảm thấy mình cũng có một phần trách nhiệm, cho nên anh tự trách, anh hối hận, nhưng lần này cô ta lại muốn lái xe đâm chết Mẹ Giai, bảo anh phải tha thứ thế nào đây?

“Nếu có anh bên cạnh chị ấy sẽ tìm được lối đi khác, người đàn ông chị ấy yêu ở bên cạnh chị ấy khi chị ấy cần nhất, chị ấy sẽ không lạc lối mà thành ra thế này”. Bạch Lâm cố chấp nói.

Nhóm cảnh sát đứng đó há hốc mồm, tuy rằng bọn họ không hiểu rõ ngọn nguồn sự việc, nhưng trình độ cả vú lấp miệng em của Bạch Lâm thật sự đã đạt đến cảnh giới, kiểu gì cô ta cũng nói được.

“Được rồi được rồi, đừng ầm ĩ nữa, đủ rồi, mấy người làm gì vậy, nói ấy người biết, đây là sở cảnh sát chứ không phải là nơi để mấy người cãi nhau”. Một cảnh sát trẻ lên tiếng can ngăn.

Nghiêm Hạo quay đầu, cảm thấy bất lực khi tranh cãi với cô ta, nói với mọi người, “Cô ta đã thừa nhận là người gây tai nạn, mong các anh xử lý vụ này theo pháp luật”.

“Nghiêm Hạo, anh. . .”. Bạch Lâm cắn răng trừng mắt với Nghiêm Hạo, biểu cảm như muốn ăn tươi nuốt sống anh.

“A. . . .”. Tô Tuyết lại đột ngột phát điên, khiến mọi người đều giật nảy mình. Tay không ngừng khua khoắc, chân cũng đá lung tung.

“Chị. . .”. Bạch Lâm lo lắng nhìn về phía Tô Tuyết, cô biết bệnh tình của chị lại bắt đầu phát tác.

“Đừng kêu nữa, ầm ĩ chết mất”. Một nữ cảnh sát tiến lên định chế trụ cô, không để cô lộn xộn, ai ngờ vừa mới giơ tay, Tô Tuyết đã với ra bắt lấy tay nữ cảnh sát, há miệng cắn mạnh xuống.

“A. . . Cô, cô mau nhả ra”. Một cảnh sát đứng bên cạnh vất vả lắm mới tách được hai người ra, tay của nữ cảnh sát bị cắn đến chảy máu, trên mu bàn tay còn in một dấu răng sâu hoắm, nữ cảnh sát đau đến mức

chảy nước mắt, phần nộ nhìn Tô Tuyết, không thể trừng phạt, chỉ có thể trút giận qua lời nói, “Đồ điên, cô cầm tinh con chó à mà cắn người như thế”.

Bạch Lâm vùng ra chạy tới che cho Tô Tuyết, cảm tức quát bọn họ, “Cô mới là đồ điên, không có việc gì bắt người bừa bãi, không có mắt hử, chị tôi sao có thể lái xe đâm người, thả chị ấy ra, thả chị ấy ra, các người dựa vào đâu mà tra tấn chị ấy như vậy?”.

“Bạch Lâm”. Cảnh sát Trần từ bên ngoài tiến vào, trong tay còn cầm mấy tập văn kiện. Nhìn Bạch Lâm, nói với những người khác, “Bắt lấy cô ta”.

“Ồ. . .”. Mọi người kinh ngạc, có phần không hiểu ý của cấp trên.

“Một ngàn vạn công quỹ của Kiến trúc Vũ Dương bị trộm mất, kẻ phạm tội còn lại đang lẩn trốn chính là cô phải không?”. Không để ý đến sự kinh ngạc của những người khác, cảnh sát Trần nhìn Bạch Lâm hỏi.

Tay nắm chặt, không trả lời, hiện giờ cô cũng chẳng còn lời nào để nói. Cuối cùng cô vẫn bị bắt, thật ra lúc trước Bạch Lâm đã có sự chuẩn bị, ở Thượng Hải thêm một ngày là thêm một mối nguy hiểm, nhưng sao cô có thể bỏ mặc Tô Tuyết.

Nghiêm Hạo nhìn hai chị em họ, đau khổ nhắm chặt mắt, nắm chặt hai tay nói với cảnh sát Trần, “Thần trí Tô Tuyết có chút vấn đề, còn những cái khác các ngài cứ xử lý theo pháp luật”. Không để ý đến biểu cảm kinh ngạc của mọi người, dứt lời xoay người rời đi không chút lưu luyến. Những gì có thể giúp họ anh đều đã làm, nhưng rốt cục vẫn chẳng thay đổi được gì, thôi đành vậy.

Lúc Nghiêm Hạo quay lại bệnh viện bác sĩ đang kiểm tra cho Mạc Liên Huyền, xác định đã hạ sốt, tình trạng dần ổn định hơn, không còn nguy hiểm đến tính mạng, sau đó chuyển cô tới phòng bệnh phổ thông dành ột người. Chỉ là Mạc Liên Huyền vẫn chưa tỉnh lại, bác sĩ nói bởi vì lúc trước mất máu quá nhiều nên thể trạng của bệnh nhân có phần suy yếu, cần thêm một hoặc hai ngày nữa mới có thể tỉnh lại. Tuy vậy, nhưng thấy bác sĩ nói Mạc Liên Huyền đã qua thời kỳ nguy hiểm, mọi người đều như trút được tảng đá trong lòng, Mễ Giai không che giấu được sự kích động vừa khóc vừa cười ôm Nghiêm Hạo. Trong phòng bệnh, Mạc Chấn Huân nắm chặt tay Mạc Liên Huyền, vẻ mặt tuy không biến hóa nhiều nhưng cả người nhìn qua rõ ràng đã thở phào nhẹ nhõm. Mạc Khả Huyền dựa vào lòng Trương Dương, nắm lấy tay anh, tâm trạng có hơi kích động, vợ chồng ông bà Mạc đứng một bên, tâm tình cũng rất phức tạp.

Nghiêm Hạo ôm lấy Mễ Giai từ phòng bệnh đi ra, ngồi xuống băng ghế bên ngoài, “Đã có thể yên tâm rồi”. Nghiêm Hạo cầm khăn giấy giúp cô lau hết nước mắt, động tác rất dịu dàng như đang chà lau một báu vật, dè dặt cẩn trọng.

“Ừ ừ”. Mễ Giai nín khóc mỉm cười, liên tục gật đầu, lấy tay quẹt quẹt nước mắt, Liên Huyền không có việc gì là tốt rồi, điều này khiến cảm giác tội lỗi trong lòng cô vơi đi rất nhiều.

“Nhìn em này, sắp biến thành mèo hoa rồi”. Nghiêm Hạo mỉm cười, kéo tay cô xuống, cẩn thận giúp cô lau mặt sạch sẽ, sau khi lau xong bèn hôn trộm một cái lên má cô, ôm lấy cô, cảm nhận được sự tồn tại của cô, loại cảm giác này thật sự rất tuyệt.

Đối với hành động thân thiết giữa hai người, Mễ Giai vẫn rất dễ đỏ mặt, thay đổi đề tài, hỏi, “Ừm. . . Công ty có ổn không, khi này trông anh rất vội”.

Ánh mắt Nghiêm Hạo lạnh đi, hai mắt vốn đang tràn đầy nhu tình thoáng chốc đã trở nên lạnh lẽo, ôm chặt Mễ Giai vào ngực, đầu chôn sâu ở cổ cô, hô hấp bắt đầu dồn dập, có phần nặng nề.

“Anh sao. . . Sao vậy?”. Sự thay đổi của anh rất rõ ràng, không có lý do gì Mễ Giai lại không cảm nhận được, vỗ vỗ vai anh, nhẹ giọng hỏi, “Công ty xảy ra chuyện gì sao?”. Mễ Giai đoán theo trực giác.

Lắc đầu, anh không muốn giấu cô, thở dài một tiếng, mở miệng, “Vừa nãy anh không đến công ty, mà là đến sở cảnh sát. . .”.

Mễ Giai đẩy anh ra, hỏi, “Đã bắt được kẻ gây tai nạn?”.

Nghiêm Hạo khó khăn gật đầu, “Là Tô Tuyết lái xe”.

Mễ Giai tròn mắt khó tin, lắc lắc đầu, “Sao, sao có thể. . . Cô ấy không phải. . . Sao có thể như vậy, có phải cảnh sát nhầm lẫn gì không, em với Tô Tuyết vốn chưa tiếp xúc, sao cô ấy đột nhiên lại lái xe đâm em?”. Tính đúng ra thì cô và Tô Tuyết mới chỉ gặp qua một lần, sao cô ấy có thể. . .

Nghiêm Hạo áy náy nói, “Là tại anh, chuyện của Tô Tuyết anh không xử lý tốt nên mới liên lụy đến em, còn làm hại đến Liên Huyền. . . Anh xin lỗi”.

Mễ Giai vẫn chưa thể tiếp nhận, nhưng qua biểu cảm và lời nói của Nghiêm Hạo, cô biết những lời anh nói đều là thật, sau hồi lâu, Mễ Giai hỏi, “Vậy, vậy hiện giờ Tô Tuyết. . .”.

“Ở sở cảnh sát, cảnh sát sẽ căn cứ vào tình trạng của cô ta để xử lý theo pháp luật”. Ngữ khí vô cùng lạnh nhạt.

“Anh. . .”. Mễ Giai nhìn anh, lời nói đã đến miệng lại nuốt vào bụng, chắc anh sẽ giúp Tô Tuyết, có lẽ. . . Trong lòng anh hẳn vẫn không thể bỏ xuống được. . . Đoán thăm trong lòng, Mễ Giai quay đầu không nhìn anh.

Như hiểu được trần trở trong lòng cô, quay người cô lại, để cô nhìn thẳng vào mình, Nghiêm Hạo nói nghiêm túc, “Cô ta cần phải chịu trách nhiệm về những hành động của bản thân, vụ này hoàn toàn do cảnh sát phụ trách, hơn nữa, chỉ cần nghĩ đến việc cô ta định làm với em, cả đời này anh không thể nào tha thứ, những gì có thể giúp cô ta lúc trước anh đều đã làm, hiện tại anh không còn nợ nần cô ta bất cứ gì, vậy nên em đừng suy nghĩ lung tung, được không?”.

Mễ Giai nhìn anh, hồi lâu mới mở miệng hỏi dò, “Anh. . . Thật sự có thể buông cô ấy?”.

“Anh không thể tha thứ cho kẻ muốn giết vợ mình”. Anh thương cảm Tô Tuyết, cũng có phần áy náy với cô ta, nhưng nếu chỉ vì chút áy náy này mà khiến Mễ Giai bị thương tổn thì anh tình nguyện trở thành một người máu lạnh vô tình. Nâng mặt cô lên, Nghiêm Hạo vô cùng nghiêm túc nói với cô, “Anh yêu em, Mễ Giai”.

Mễ Giai mỉm cười dịu dàng, trong mắt mơ hồ ánh lệ, đó là cảm động, là hạnh phúc.

Vòng tay ôm anh, ghé vào tai anh khẽ nói, “Em cũng yêu anh, Nghiêm Hạo”.

Bọn họ không hay nói yêu, thậm chí sau khi hiểu lòng đối phương cũng không thường nói những lời này, nhưng có đôi khi yêu rất cần nói ra miệng, không phải là khác người, mà vì nói ra đối phương mới biết, mới có thể an tâm.

Đi về phía bác sĩ xác nhận lại lần nữa, bác sĩ nói rằng Mạc Liên Huyền hồi phục rất tốt, có thể một đến hai ngày nữa sẽ tỉnh lại. Mễ Giai nhắm tính trong lòng rồi thở phào nhẹ nhõm, đến lúc an tâm rồi mới phát hiện mình đã hoảng sợ đến mức nào, hơn nữa cũng đã bắt đầu thấy đói bụng. Nghiêm Hạo cười yêu chiều, nắm lấy tay cô chuẩn bị đưa cô đi ăn chút gì đó trước, sau rồi về nhà ngủ một giấc no say.

Lúc hai người vừa đi thang máy xuống dưới tầng một, bên ngoài cũng đồng thời có một chiếc xe cứu thương đi tới, các bác sĩ và y tá không hề hoảng loạn chạy ra, bên cạnh là một đám người vây xem, cúi đầu nhỏ giọng bàn tán, hình như lại là một tai nạn xe. Cổng vừa mở, xe cứu thương lập tức dừng lại, Nghiêm Hạo ôm Mễ Giai đứng ở một bên. Người bị thương được nâng xuống, không hề có người nhà đi cùng, nhìn thoáng qua, cơ thể kia rõ ràng vẫn chỉ là một đứa trẻ, hẳn là chảy rất nhiều máu, drap trắng bị nhuộm thành đỏ tươi, Nghiêm Hạo vội che mắt Mễ Giai, lo rằng quá nhiều máu sẽ khiến cô sợ.

Ngay khi nâng cáng từ trong xe xuống dưới, người bị thương được khiêng lên xe đẩy đã chuẩn bị sẵn trước đó, lúc xe đẩy đi ngang qua họ, Nghiêm Hạo lơ đãng liếc mắt, anh ngây ngẩn cả người, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy máu kia làm anh chấn kinh, sao có thể. . .

“Vẫn chỉ là một đứa trẻ, chảy nhiều máu như vậy, trông ghê quá, không biết là có thể cứu sống hay không nữa”.

“Đúng vậy, nghe nhân viên cấp cứu nói là đến bây giờ vẫn chưa liên lạc được với cha mẹ đứa bé, bà xem trời tối thế này, sao lại để thằng bé đi ra đường một mình vậy chứ, cha mẹ đúng thật vô trách nhiệm”.

“Là ai đâm thằng bé. . .”.

Đám người vây xem bàn tán xôn xao, Nghiêm Hạo một tiếng cũng nghe không vào. Mễ Giai kéo tay Nghiêm Hạo, những lời bàn tán bên cạnh cô đều nghe được, người bị thương vẫn chỉ là một đứa trẻ, trong lòng yên lặng thầm cầu nguyện cho thằng bé, hy vọng nó sẽ tai qua nạn khỏi. Thấy bác sĩ và y tá đã đi xa, cửa xe cứu thương đóng lại chuẩn bị rời đi, đám người vây quanh cũng chậm rãi tản ra mở đường, Mễ Giai kéo tay Nghiêm Hạo, nhưng không thấy anh có phản ứng gì, nghi hoặc quay lại nhìn, mới phát hiện vẻ mặt Nghiêm Hạo đang dại ra, cả người như đờ đẫn, không có một chút phản ứng.

“Anh sao vậy?”. Mễ Giai quan tâm hỏi.

Nghiêm Hạo dần định thần lại, cảm xúc bắt đầu kích động, ánh mắt nhìn Mễ Giai có một loại đau đớn không nói nên lời.

“Đã xảy ra chuyện gì, Nghiêm Hạo?”. Phản ứng của Nghiêm Hạo quá mức khác thường, rõ ràng vừa nãy vẫn còn tươi cười, sao bây giờ lại. . .

Cảm xúc dao động khiến hơi thở anh có chút bất ổn, nắm lấy vai Mễ Giai, thở gấp nói, “Đứa trẻ kia. . . Đứa trẻ kia là Nghiêm Nhiên”. Nói xong không đợi Mễ Giai phản ứng, vội vàng chạy về phía phòng phẫu thuật.

“Sao có thể như vậy. . .”. Đứa bé kia là Nghiêm Nhiên? Nghiêm Nhiên bị tai nạn xe?

“Bác sĩ, tình hình đứa bé này thế nào?”. Nghiêm Hạo ngăn bác sĩ đang chuẩn bị vào phòng mổ lại, sốt ruột hỏi.

“Cụ thể vẫn chưa rõ, mấy người cứ chờ bên ngoài đi”. Không nhiều lời, bịt khẩu trang lướt qua anh đi vào phòng mổ.

Nghiêm Hạo bỗng cảm thấy trong lòng rất hỗn loạn, toàn bộ đầu óc cũng rối rắm, thậm chí anh còn không biết nên làm gì bây giờ.

“Anh là thế nào với bệnh nhân?”. Thấy anh đứng trước cửa phòng mổ, một nữ y tá chuẩn bị vào hỗ trợ phẫu thuật hỏi.

“Tôi. . .”. Câu hỏi đột ngột khiến Nghiêm Hạo ngây ngẩn cả người, là thế nào với bệnh nhân? Nói là anh trai sao, anh nói không nên lời. . .

“Chúng tôi là bạn của cha mẹ đứa trẻ, cha mẹ thằng bé đang đi công tác”. Mễ Giai tiếp lời.

Nghiêm Hạo quay đầu nhìn Mễ Giai, nói không ra lời.

“Vậy hai người đi làm thủ tục nhập viện đi, còn nữa đừng đứng chắn trước cửa thế này, chúng tôi ra vào bất tiện”. Dứt lời bùng khay dụng cụ phẫu thuật đã chuẩn bị tốt mở cửa vào trong.

Mễ Giai cầm tay anh, nhẹ nhàng vỗ vỗ, dắt anh đến hàng ghế bên cạnh ngồi xuống, còn mình thì đi làm thủ tục nhập viện cho Nghiêm Nhiên. Lúc quay lại thấy Nghiêm Hạo cau mày ngồi trên băng ghế, tư thế dường như vẫn giống hết lúc cô rời đi, không hề thay đổi.

Mễ Giai ngồi xuống bên cạnh anh, đôi tay nhỏ bé trườn lên hai tay anh đang nắm chặt. Dịu dàng an ủi, “Không có việc gì đâu”.

Nghiêm Hạo quay đầu nhìn cô, vẻ mặt luống cuống như một đứa trẻ, nắm lấy tay cô, “Anh. . . Anh không biết vì sao, rõ là anh không có cách nào chấp nhận nó, nhưng. . . Nhưng nhìn khuôn mặt đầy máu của nó, anh. . .”. Lại lo lắng, sợ hãi, anh không biết thế này là thế nào, lúc trước anh vô cùng bài xích sự tồn tại của thằng bé, nhưng hiện giờ lại rất lo lắng, sợ hãi.

“Thằng bé là người thân của anh, dù sao hai người cũng không thể chối bỏ quan hệ huyết thống, anh lo sợ là chuyện bình thường”.

“Nhưng nó. . .”.

“Bất luận có thể hay không thể chấp nhận thân phận của thằng bé thì sự tồn tại của nó vẫn luôn là thật, không thể thay đổi, không thể xóa bỏ. Huyết thống tình thân là một điều kỳ diệu, dù anh có bài xích, có

không thể chấp nhận, trong lòng tự nhiên vẫn sẽ nảy sinh sự quan tâm dành cho người thân của mình”. Mẹ Giai nắm chặt tay anh, “Yên tâm đi, thằng bé sẽ không sao đâu”.

Ngửa đầu, Nghiêm Hạo đau đớn nhắm chặt mắt, thống khổ mở miệng, “Là anh khiến nó thành như vậy”.

“Chuyện này không liên quan đến anh”. Mẹ Giai phản bác.

“Anh sớm nên biết nếu Tô Tuyết và Bạch Lâm đều bị bắt, Nghiêm Nhiên sẽ không có ai chăm sóc, nhưng anh một chút cũng không quan tâm đến nó, vậy nên mới làm nó bị tai nạn xe đến giờ còn chưa biết sống chết thế nào”.

“Chúng ta đều là người thường, có một số việc chúng ta không có cách nào biết trước được, và không có ai muốn chuyện này xảy ra hết”. Nhìn về tự trách của anh, trong lòng Mẹ Giai cũng nhói đau.

Hai người không nói gì thêm, ngồi chờ yên lặng trên băng ghế, không biết qua bao lâu, đèn phòng mổ cuối cùng cũng tắt, sau đó cửa từ từ mở ra, bác sĩ đi ra đầu tiên, Mẹ Giai và Nghiêm Hạo vội vàng tiến lên, sốt ruột hỏi, “Bác sĩ, thằng bé, thằng bé sao rồi?”.

Tháo khẩu trang xuống, bác sĩ nói, “Đưa tới bệnh viện kịp thời, hiện tại không có gì đáng ngại, chỉ là đầu bị chấn thương nặng, cụ thể có di chứng gì không thì còn phải chờ sau khi nó tỉnh lại rồi kiểm tra thêm, đợi thuốc gây mê hết tác dụng là ngày mai sẽ tỉnh thôi”.

“Cảm ơn bác sĩ”. Mẹ Giai chân thành nói lời cảm tạ.

Một đêm này Mẹ Giai và Nghiêm Hạo không ai về nhà, ở bệnh viện trông Nghiêm Nhiên vền vẹn cả đêm.

Nắng sớm chiếu qua cửa sổ, Mẹ Giai ngủ gục một bên giường, một tay còn nắm lấy tay Nghiêm Nhiên, trên người đắp áo khoác của Nghiêm Hạo. Nghiêm Hạo đứng cạnh cửa sổ, vẻ mặt đắm chiêu nhìn ra bên ngoài như suy nghĩ điều gì. Hiện giờ Tô Tuyết và Bạch Lâm phải chịu trách nhiệm hình sự, trước mắt xem ra không thể tránh khỏi việc ngồi tù, đến lúc đó Nghiêm Nhiên biết làm sao đây, nó vẫn chỉ là một đứa trẻ.

Hàng mi dài khê rung rung, bàn tay Mẹ Giai đang nắm cũng bắt đầu có chút phản ứng, tuy rất nhẹ nhưng vẫn có thể cảm nhận được. Mẹ Giai bị rung động nhỏ này làm tỉnh giấc, ngẩng mạnh đầu lên thấy mắt Nghiêm Nhiên khê chớp, mừng vui kích động gọi, “Thằng bé cử động, Hạo, Nghiêm Nhiên tỉnh rồi”.

Nghiêm Hạo vội xoay người, bước nhanh đến bên giường, con mắt còn lại của Nghiêm Nhiên cũng bắt đầu chớp chớp, cổ hết sức nâng mí mắt lên, rồi mở cả hai mắt.

Mẹ Giai ấn chuông ở đầu giường gọi bác sĩ trực ban và y tá đến.

“Sao cơ, ý ông là thằng bé mất trí nhớ?”. Đúng là sóng trước chưa qua sóng sau đã tới, vừa nãy bác sĩ làm kiểm tra toàn diện cho Nghiêm Nhiên xác định thằng bé không có vấn đề gì, nhưng bác sĩ mới đi không bao lâu, bọn họ liền phát hiện một vấn đề vô cùng nghiêm trọng, Nghiêm Nhiên dường như không nhận ra bọn họ, thậm chí bản thân là ai nó cũng không biết. Bác sĩ trả lời đơn giản là vì tai nạn xe làm đầu nó bị va đập mạnh, do đó bị tụ máu, khối máu này đè lên dây thần kinh nên gây ra hiện tượng mất trí nhớ như bây giờ.

“Đúng vậy”. Bác sĩ gạt đầu xác định.

“Vậy. . . Vậy có cách nào lấy khối máu đó ra không?”. Mẹ Giai hỏi.

“Có thể mổ để lấy khối máu đó ra, nhưng phẫu thuật mở hộp sọ vô cùng nguy hiểm, chúng tôi cũng không khuyến gia đình làm vậy”. Bác sĩ trả lời đúng trọng tâm.

“Thằng bé chỉ mất trí nhớ tạm thời, về sau vẫn có thể khôi phục lại phải không bác sĩ?”. Nghiêm Hạo hỏi.

“Việc này rất khó nói, đến khi khối máu kia tan đi thì trí nhớ của thằng bé có thể khôi phục, nhưng nếu hai người muốn hỏi cần bao lâu, chúng tôi thật sự không dám khẳng định, có lẽ là vài ngày, vài tháng, cũng có thể là vài năm, vài chục năm, hoặc thậm chí cả đời này cũng không thể khôi phục được, tất cả đều có khả năng”. Bác sĩ trả lời một cách máy móc, nhưng đều là thật.

Mẹ Giai quay đầu nhìn Nghiêm Nhiên nằm trên giường, trên đầu còn quấn băng gạc, đôi mắt đen láy nhìn chăm chăm về phía bọn họ. Trong lòng Mẹ Giai bỗng nảy sinh một thứ tình cảm như tình thương của mẹ, dần lan tỏa, cô đau lòng thay đứa trẻ này.

Đút cháo cho Nghiêm Nhiên ăn, chờ nó ngủ lần nữa, Mễ Giai mới nhẹ nhàng ra khỏi phòng, tìm thấy Nghiêm Hạo ở cuối hành lang.

Nghiêm Hạo cau mày nhìn xa xăm, trong tay còn kẹp điều thuốc. Hiện giờ anh rất rối loạn, anh không biết phải thu xếp cuộc sống sau này cho Nghiêm Nhiên như thế nào, anh càng không thể không quan tâm đến nó, tuyệt tình như vậy anh không làm được.

“Mỗi khi anh có tâm sự là lại trốn đi hút thuốc một mình”. Mễ Giai khê trách, đi đến bên cạnh anh, cùng đứng với anh, hai mắt nhìn phía trước.

Nghiêm Hạo nhớ Mễ Giai không thích anh hút thuốc, vội dập nửa điều thuốc còn lại, thở dài, “Anh không biết phải làm gì với Nghiêm Nhiên bây giờ”.

Mễ Giai xoay người, nhìn anh, nói nghiêm túc, “Chúng ta nhận nuôi Nghiêm Nhiên đi”.

Nghiêm Hạo thoáng sửng sốt, hồi lâu mới phản ứng lại, “Em nói gì?”.

“Em nói chúng ta nhận nuôi Nghiêm Nhiên đi”. Mễ Giai nhần nại lặp lại lần nữa.

“Em có biết em đang nói gì không?”. Nhận nuôi Nghiêm Nhiên, mẹ tuyệt đối sẽ không đồng ý, hơn nữa anh cũng không chắc chắn bản thân có thể tự nhiên đối mặt với Nghiêm Nhiên.

“Hiện giờ Bạch Lâm ngồi tù, Tô Tuyết phỏng chừng cũng không khá hơn là bao, Tô Tuyết có thể vì thần kinh không bình thường mà được phán vô tội, nhưng giao thẳng bé cho cô ta cả anh và em đều không yên tâm, nếu chúng ta không nuôi thẳng bé thì nó còn có thể đi đâu?”.

“Nó có thể đến. . .”.

“Anh định đưa nó vào cô nhi viện sao?”. Mễ Giai ngắt lời anh.

“Anh. . .”. Nghiêm Hạo ghen lời, đúng là anh đã từng nghĩ như vậy.

“Nghiêm Hạo, thẳng bé còn có người thân, nó không phải cô nhi, chúng ta không thể đối xử với nó như vậy. Chúng ta có khả năng nuôi nấng nó, hơn nữa chúng ta cũng nên chăm sóc nó, không phải sao?”.

Xoay người sang chỗ khác, hai tay nắm lại, ngửa đầu đau đớn nhắm chặt mắt, “Mẹ, mẹ sẽ không đồng ý, hơn nữa anh. . . Anh, anh cũng...”.

“Chẳng phải anh đã buông được Tô Tuyết rồi ư? Vậy sao còn để ý đến việc Nghiêm Nhiên là con của cô ta, huống hồ anh cũng rõ là năm đó cha vô ý mới phạm sai lầm, thậm chí chính ông cũng không biết mình có thêm một đứa con trai, đã như vậy vì sao anh không thể suy nghĩ thoáng hơn mà chấp nhận Nghiêm Nhiên, huống hồ nó mới chỉ là một đứa trẻ”. Mễ Giai giữ chặt lấy anh, ép anh nhìn thẳng vào mình, “Hơn nữa em tin là chúng ta có thể nói chuyện này với mẹ, giải thích ẹ”.

Nghiêm Hạo vẫn cau mày im lặng.

Mễ Giai nói tiếp, “Thật ra em cảm thấy hiện tại Nghiêm Nhiên mất trí nhớ vừa đúng lúc, là ông trời cho chúng ta cơ hội, em không biết bình thường Bạch Lâm và Tô Tuyết dạy thẳng bé những gì, nhưng khi trước rõ ràng nó có định kiến với chúng ta, bây giờ mất trí nhớ cũng tốt, chúng ta có thể bắt đầu lại lần nữa, khiến thẳng bé chấp nhận chúng ta”.

“Thật sự có thể chứ?”. Nghiêm Hạo hỏi, giọng điệu bất định.

“Có thể, trong lòng anh vẫn lo lắng cho nó, anh không thể đưa nó vào cô nhi viện”. Mễ Giai biết, anh không phải là một kẻ máu lạnh.

Nghiêm Hạo ôm Mễ Giai, gắt gao ôm chặt, thì thầm bên tai cô, “Cảm ơn em”.

Mễ Giai không nói gì, khước miệng khê cong lên đẹp mắt, ôm lại anh, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng anh, hai người cứ yên lặng ôm nhau như vậy một hồi lâu, sau đó mới cùng quay về phòng bệnh của Nghiêm Nhiên.

Mạc Liên Huyền sau năm ngày hôn mê rốt cục đã từ từ tỉnh lại.

Mắt phải cố hết sức mới mở được ra, cổ họng khô khốc, muốn nói cũng có phần khó khăn. Mạc Liên Huyền không biết mình đã ngủ bao lâu, cô chỉ nhớ bản thân chìm trong bóng đêm rất lâu, xung quanh tối mù, vô cùng sợ hãi, cô muốn gọi nhưng không thể kêu lên thành tiếng, cô có thể cảm giác được đâu đó có một giọng nói vẫn luôn trò chuyện với cô, nhưng khi cô quay lại thì không nhìn thấy bất cứ gì. Cố gắng mở mắt, tầm mắt còn có chút mơ hồ, cô cảm thấy đau ở vùng thắt lưng, rồi dường như toàn thân đều đau đớn. Cô nhớ lúc đó cô cùng Mễ Giai đi ra, còn chưa đi tới chỗ đỗ xe, trên lối đi bộ đột nhiên có một chiếc ô tô lao vọt tới, tốc độ tương đối nhanh, theo bản năng cô đẩy Mễ Giai ra, sau đó chỉ cảm thấy người như bị một vật nặng đập vào, cả người bị hất lên giữa không trung trong nháy mắt rồi rơi mạnh xuống đất, còn chưa kịp cảm thấy đau đớn thì trước mắt bỗng tối sầm, sau đây cô không nhớ gì nữa.

Chờ mắt thích ứng với ánh sáng trong phòng, thử nâng tay lên, rất nặng, như là bị cái gì đè lên vậy. Ánh mắt chậm rãi nhìn xuống, tay cô đang bị một bàn tay khác nắm lấy, Mạc Chấn Huân tựa vào bên mép giường ngủ, sắc mặt có phần tiêu tụy, cằm lún phún đầy râu như vài ngày chưa cạo. Anh vẫn luôn ở đây ư? Giọng nói luôn trò chuyện với cô là anh sao? Mạc Liên Huyền tự hỏi trong lòng.

Hành động rất nhỏ của Liên Huyền khiến Mạc Chấn Huân vốn ngủ không sâu tỉnh giấc, mở to hai mắt nhập nhèm, vừa hay đối diện với đôi mắt của Mạc Liên Huyền, sững sờ, có chút bất ngờ không thể tin được, không xác định gọi khẽ, “Liên Huyền?”.

Mạc Liên Huyền giật giật khóe miệng, khó khăn đáp lời, “Anh. . .”.

Giọng nói của cô còn khô ráp, yếu ớt, nhưng Mạc Chấn Huân vẫn nghe rành mạch, trên mặt hiện lên nụ cười hiếm thấy mấy ngày nay, kích động cầm lấy tay cô đưa lên môi hôn, vui mừng đến chảy nước mắt, miệng không ngừng nói, “Em tỉnh rồi. . . Cuối cùng em cũng tỉnh rồi, tỉnh rồi. . .”.

“Anh. . . Khụ khụ. . .” Mạc Liên Huyền muốn hỏi bây giờ là lúc nào? Cô đã ngủ bao lâu? Mễ Giai có sao không? Có rất nhiều rất nhiều chuyện muốn hỏi anh, nhưng trong một thời gian dài không ăn uống gì làm cô mở miệng nói chuyện rất khó nhọc.

Mạc Chấn Huân vội vàng rót cho cô cốc nước, giúp cô uống xong, sau đó ấn mạnh chuông trên đầu giường.

Nghe tin Liên Huyền tỉnh lại Mễ Giai dường như mừng phát điên, nhìn cô ấy khỏe lại mỉm cười ngồi trên giường, Mễ Giai xúc động nói không nên lời, trong lòng không ngừng tự lặp lại, Liên Huyền rốt cục đã tỉnh rồi.

“Mễ Giai. . .” Mạc Liên Huyền vẫn còn phải cố hết sức mới nói được, nhưng so với lúc trước đã khá hơn nhiều.

“Cậu tỉnh là tốt rồi, tỉnh là tốt rồi. . .” Mễ Giai ngồi xuống bên cạnh cô, nắm lấy tay cô, nói chuyện có hơi kích động, nước mắt bất giác rơi xuống. “Cậu ngủ yên yên năm ngày, dọa chúng tớ sợ muốn chết”.

“Rất xin lỗi. . .” Đã làm mọi người lo lắng.

“Người cần nói xin lỗi là tớ mới đúng, nếu không vì tớ, cậu cũng không. . .” Nghĩ tới chuyện này, Mễ Giai vẫn áy náy nói không nên lời.

“Nếu đổi lại là cậu, cậu cũng sẽ làm vậy”. Mạc Liên Huyền nói chắc chắn, “Cậu xem, tớ bây giờ không phải rất tốt sao”.

Mễ Giai dùng sức gật gật đầu, tiến lên ôm lấy cô, “Cảm ơn cậu, Liên Huyền”.

“Được rồi, đâu cần nhiều lời như vậy, bác sĩ đã dặn em cần nghỉ ngơi thêm”. Mạc Chấn Huân đứng một bên nói, dù sao cũng chỉ vừa mới tỉnh lại, anh lo rằng nói nhiều sẽ khiến cơ thể Liên Huyền chịu không nổi.

“Anh, anh về đi, để Mễ Giai ở đây với em, chúng em sẽ nói chuyện nhỏ thôi, hơn nữa lát mẹ cũng tới mà”. Về tiêu tụy của anh khiến người ta đau lòng, nghe mẹ nói mấy ngày nay anh luôn ở bệnh viện trông cô, chưa từng về nhà, cô muốn anh về ngủ một giấc thật say.

“Anh ở đây với em”. Mạc Chấn Huân kiên trì.

“Anh nhìn râu anh kìa, hiện giờ em nhìn anh mà không nhận ra luôn, anh về tắm rửa cạo râu đi, ngày mai lại đến. Bằng không thì đừng đi vào phòng này, em không muốn thấy người rừng cứ đi qua đi lại trước mặt

em đâu”. Mạc Liên Huyền cố ý xụ mặt, không vui nói.

Sờ sờ chiếc cằm lún phún đầy râu, Mạc Chấn Huân nhíu mày, “Thật sự phải về?”

Mạc Liên Huyền nghiêm túc gật gật đầu, thái độ kiên quyết.

“Ừm. . . Vậy được rồi, em đừng nói nhiều, lát nữa nhớ nằm xuống nghỉ ngơi, tối anh lại đến”. Mạc Chấn Huân thỏa hiệp.

“Tối anh không cần đến, ở nhà ngủ một giấc đi”.

Bỏ ngoài tai lời cô nói, quay đầu dặn Mễ Giai, “Em giúp tôi trông nó, đừng để nó nói nhiều”.

Mễ Giai nhìn anh quái dị, lại quay đầu nhìn Mạc Liên Huyền, mỉm cười gật đầu, “Em biết rồi”.

Đợi Mạc Chấn Huân rời đi, Mễ Giai nhìn Mạc Liên Huyền, nói, “Cậu gặp chuyện không may hôn mê vài ngày nay, anh ấy chưa từng rời đi nửa bước”.

“Từ nhỏ anh ấy đã rất yêu thương tớ”. Mạc Liên Huyền mỉm cười, chỉ là nụ cười có phần bất đắc dĩ.

“Thật ra cậu và Mạc Chấn Huân. . .”. Mễ Giai muốn nói lại bị Mạc Liên Huyền ngắt lời.

“Ấy zza, không nói về anh ấy nữa, sáng nay Khả Huyền đến cùng với Trương Dương, cậu đã nói chuyện với con bé rồi?”. Mạc Liên Huyền chuyển đề tài.

“Ừ, bọn họ đều yêu nhau, chẳng qua có chút hiểu lầm, giải thích là được rồi”. Mễ Giai cười đáp. Có một số việc nên để bọn họ tự mình nói rõ, hướng hồ trong chuyện này cô và Liên Huyền cũng chỉ là người ngoài không tiện nói nhiều, hết thấy đành trông chờ vào duyên phận giữa hai người họ.

Bạch Lâm bị cảnh sát tạm giữ, Tô Tuyết vì phạm tội trong trạng thái tinh thần có vấn đề nên cảnh sát không truy cứu trách nhiệm hình sự, nhưng sau khi kiểm tra, cảnh sát quyết định đưa Tô Tuyết vào bệnh viện tâm thần, bác sĩ điều trị vẫn là bác sĩ Hứa, bác sĩ Hứa nói bệnh tình của cô ta so với lúc trước lại nghiêm trọng hơn.

Cách song sắt, Bạch Lâm và Nghiêm Hạo ngồi đối diện, tóc rối bù, sắc mặt tái nhợt, hai mắt vô thần, trên người mặc áo phạm nhân màu da cam, thoạt nhìn Bạch Lâm trông già đi nhiều, có phần nhếch nhác thảm hại.

“Tôi như vậy, chắc anh rất đắc ý”. Nhìn Nghiêm Hạo, Bạch Lâm mỉa mai, ánh mắt lộ vẻ u oán.

“Không hề”. Nghiêm Hạo lạnh nhạt phun ra hai chữ, không có gì hay mà đắc ý, hai chị em họ thành thế này không phải điều anh muốn, nếu có thể anh rất muốn giúp họ một lần nữa, nhưng không thể, đã làm chuyện phạm pháp thì phải tự chịu trách nhiệm, cứ bao che dung túng cho họ sẽ chỉ càng khiến họ phạm nhiều sai lầm hơn mà thôi.

“Haha, thật ư?”. Bạch Lâm cười lạnh, “Hôm nay anh đến chẳng phải là muốn nhìn bộ dạng chật vật của tôi hay sao, được, hiện giờ thấy rồi đấy, tôi đã đủ thảm hại rồi, hẳn là anh đã vừa lòng”.

Nghiêm Hạo im lặng nhìn cô ta, anh biết dù anh có nói gì Bạch Lâm cũng không tin, đã vậy, anh cũng không cần nhiều lời.

“Nghiêm Hạo, anh thật bỉ ổi, vốn không muốn chịu trách nhiệm với chị tôi, anh cần gì phải làm bộ làm tịch nói muốn giúp chị ấy, kết quả là anh cảm thấy chị ấy phiền phức, nếu không phải anh lâu không tới thăm chị ấy, sao chị ấy có thể suy nghĩ cực đoan là giết Mễ Giai, vậy cảnh sát cũng sẽ không tìm tới tận cửa, tôi cũng sẽ không bị nhốt ở cái nơi quỷ quái này”. Bạch Lâm nói, giọng điệu có phần kích động.

“Cô luôn đổ hết tất cả trách nhiệm lên đầu người khác, đôi khi cô nên học cách tìm ra nguyên nhân từ chính bản thân mình, nếu lúc trước cô không cùng Diêu Mẫn trộm khoản tiền kia thì cô cũng đâu có ngày hôm nay”. Nghiêm Hạo nói lạnh nhạt.

“Vì sao tôi phải trộm khoản tiền đó, haha”. Bạch Lâm cười lạnh, vừa dứt tiếng cười ánh mắt chợt tối lại, âm ngoan trừng Nghiêm Hạo, “Nếu không phải lúc trước anh tuyệt tình, hai chị em tôi cũng sẽ không lạc vào con đường ngày hôm nay”. Trong lòng càng nghĩ càng tức giận, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Anh sẽ gặp báo ứng, anh sẽ gặp báo ứng Nghiêm Hạo, sẽ gặp. . .”.

Nhắm chặt mắt, thở dài, “Hôm nay tôi đến đến không phải để nghe cô oán trách, hôm nay tôi đến chủ yếu là muốn nói với cô về chuyện của Nghiêm Nhiên”. Hiện giờ Nghiêm Nhiên đã mất trí nhớ, những việc xảy ra trong quá khứ hết thảy đều không nhớ gì, đó cũng không hẳn là chuyện xấu, anh muốn cho Nghiêm Nhiên một sự khởi đầu mới, quyết định nhận nuôi nó, như vậy cần Bạch Lâm chuyển giao quyền giám hộ.

“Nhiên Nhiên. . .”. Mấy ngày nay cô đang dần thích ứng với cuộc sống trong tù, nghĩ về những chuyện của bản thân và Tô Tuyết, nếu không phải hôm nay Nghiêm Hạo nhắc tới, cô dường như đã quên mất sự tồn tại của Nghiêm Nhiên, vội hỏi, “Nhiên Nhiên, Nhiên Nhiên sao rồi?”.

“Ngày đó cô không đi đón nó, thằng bé một mình đi về, lúc qua đường không cẩn thận bị tai nạn xe”. Nghiêm Hạo nói qua sự tình với cô ta, cô ta có quyền được biết.

“Sao có thể?”. Bạch Lâm kinh hô, kích động đứng lên.

“Số 28, ngồi xuống”. Cảnh ngục nghiêm khắc khiển trách.

Hậm hực ngồi xuống, nhìn Nghiêm Hạo, hỏi, “VẬY. . . VẬY Nhiên Nhiên nó không có việc gì chứ?”.

“Hiện tại đã không còn gì đáng ngại, nhưng mà nó. . .”.

“Nhưng mà cái gì?”. Bạch Lâm sốt ruột hỏi.

“Bác sĩ nói lúc gặp tai nạn đầu nó bị va đập mạnh, nó mất trí nhớ, đối với những chuyện lúc trước nó hoàn toàn không có ấn tượng, bao gồm. . . Cả cô”.

Giống như hết hơi ngồi sững trên ghế, Nhiên Nhiên không nhớ cô, Nhiên Nhiên mất trí nhớ . . .

“Thật ra việc này đối với nó mà nói chưa hẳn là không tốt, nó có thể bắt đầu một cuộc sống mới”. Nghiêm Hạo nói tiếp, “Tôi và Mễ Giai đã bàn bạc, chúng tôi muốn nhận nuôi Nghiêm Nhiên, hôm nay đến chủ yếu là để thông báo với cô một tiếng, nhân tiện nhờ cô chuyển giao quyền giám hộ Nghiêm Nhiên cho chúng tôi, hơn nữa tình hình bây giờ của cô và Tô Tuyết căn bản không có khả năng chăm sóc Nghiêm Nhiên, tôi có thể cam đoan với cô, chúng tôi sẽ đối xử tốt với Nghiêm Nhiên”.

Bạch Lâm tựa lưng vào ghế, đau khổ nhắm mắt lại, cô biết cô như bây giờ không thể nào chăm lo cho Nhiên Nhiên.

Nhìn cô ta như thế, Nghiêm Hạo lại mở miệng, “Cô có thể cẩn thận suy nghĩ, nếu kiên quyết không đồng ý thì Nghiêm Nhiên sẽ bị đưa đến cô nhi viện, hơn nữa cô yên tâm, dù sao Nghiêm Nhiên cũng là đứa trẻ của Nghiêm gia, chúng tôi sẽ nuôi nấng nó, cho nó một cuộc sống tốt nhất”.

Bạch Lâm nắm chặt hai tay, dường như rất khó khăn để quyết định.

Thấy cô ta không nói, Nghiêm Hạo cho rằng cô ta cần thời gian, “Cô cứ suy nghĩ đi, vài ngày sau tôi lại đến”. Dứt lời đứng dậy chuẩn bị rời đi.

“Tôi đồng ý”. Phía sau truyền đến tiếng nói của Bạch Lâm.

Nghiêm Hạo kinh ngạc nhìn cô ta, có chút bất ngờ khi cô ta đồng ý dễ dàng như vậy.

“Tôi đồng ý, tôi đồng ý chuyển giao quyền giám hộ Nhiên Nhiên cho anh”. Giống như anh ta nói, thật ra Nghiêm Nhiên mất trí nhớ cũng không hẳn là không tốt, ít nhất thằng bé có thể quên đi tuổi thơ không mấy vui vẻ lúc trước, đến Nghiêm gia cô tin rằng nó sẽ có một cuộc sống sung túc ổn định, nếu làm thế tốt cho thằng bé thì cứ như vậy đi, dù sao bản thân cô bây giờ không thể cho Nghiêm Nhiên được gì, thậm chí những quan tâm nhỏ nhất nhất cũng không thể.

“Cô. . .”. Nghiêm Hạo muốn nói nhưng lại không biết nói gì.

“Nghiêm Nhiên lúc trước sống không mấy vui vẻ, mong anh. . . Mong anh về sau hãy đối xử tốt với thằng bé”. Bạch Lâm khó khăn nói, dứt lời liền đứng dậy đi theo cảnh ngục trở về.

Nghiêm Hạo đưa Mễ Giai và cả Nghiêm Nhiên cùng về biệt thự Nghiêm gia, trước đó Nghiêm Hạo và Mễ Giai cũng đã về một lần, giải thích rõ ràng mọi hiểu lầm, nhân tiện đề cập đến chuyện Nghiêm Nhiên, lúc mới mở lời thái độ của Vu Phân Phương rất cứng rắn, kiên quyết phản đối bọn họ nhận nuôi Nghiêm Nhiên,

bà phản ứng như vậy tất là lẽ thường, dường như sự tồn tại của Nghiêm Nhiên cũng đồng thời nhắc nhở Vu Phân Phương sự thật là Nghiêm Vũ Dương đã phản bội bà.

“Mẹ không đồng ý, nếu các con thật sự muốn nhận nuôi nghiệt chủng kia thì coi như các con không cần người mẹ này nữa”. Vu Phân Phương có hơi kích động, giọng nói bỗng chốc cao vút lên.

“Nghiêm Nhiên dù sao cũng là đứa trẻ của Nghiêm gia, hiện giờ Bạch Lâm và Tô Tuyết như vậy, căn bản không có cách nào chăm sóc thằng bé”. Nghiêm Hạo thử khuyên, “Nghiêm Nhiên mới hơn tám tuổi, vẫn chỉ là một đứa trẻ, lại vừa bị tai nạn xe, nó vốn không đủ khả năng để sống tự lập”.

“Có thể đưa nó vào cô nhi viện, hàng năm Nhà nước cấp cho nhiều tiền như vậy đều là vô ích ư? Một đứa trẻ cũng không chứa nổi hay sao mà lại cần con phải quan tâm”. Vu Phân Phương lườm Nghiêm Hạo rồi xoay người sang chỗ khác không thèm nhìn anh.

“Mẹ! Mẹ. . .”. Nghiêm Hạo còn muốn nói lại bị Mễ Giai kéo áo, ra hiệu bằng ánh mắt cho anh, ý nhắc anh chớ lên tiếng.

Đi qua anh, ngồi vào bên cạnh Vu Phân Phương, cầm tay bà, vô cùng thân thiết gọi, “Mẹ”.

“Con đừng mất công năn nỉ mẹ, chuyện nhận nuôi Nghiêm Nhiên mẹ tuyệt đối không đồng ý, các con. . .”. Vu Phân Phương xoay người sang chỗ khác, tủi thân nói, “Các con cũng nên đứng ở vị trí của mẹ mà suy nghĩ, Nghiêm Nhiên là ai, nó. . . Nó chính là bằng chứng cha các con phản bội mẹ, cứ nhìn thấy Nghiêm Nhiên là mẹ lại giống như bị người ta tát mạnh một cái, các con muốn mẹ phải đối mặt với nó thế nào, tại sao các con không hiểu cho cảm giác của mẹ”. Dứt lời, tủi thân chảy nước mắt.

“Mẹ”. Khẽ gọi một tiếng, Mễ Giai đưa khăn giấy qua để bà lau nước mắt. An ủi, “Thật ra người cha yêu nhất vẫn là mẹ, điều này mẹ không thể nghi ngờ”.

“Yêu mẹ nhất mà ông ấy còn có đứa con riêng lớn như vậy ư”. Vu Phân Phương nói thầm.

“Cha đâu hề biết mình có một đứa con riêng, mẹ cũng biết cha là người làm ăn, khó tránh khỏi những dịp gặp gỡ xã giao, nhưng lòng cha vẫn luôn chung thủy với mẹ. Hơn nữa Tô Tuyết đã nói, lúc trước là cha uống say, ngay cả bản thân mình làm gì đều không biết, tỉnh lại nhìn thấy cô ta còn hoảng hốt, vội vàng rời đi, thậm chí Tô Tuyết trông như thế nào ông cũng không nhớ”.

Vu Phân Phương khịt khịt mũi, không nói gì.

Thấy bà im lặng, Mễ Giai nói tiếp, “Làm người vốn dĩ không thể tránh khỏi những lúc phạm sai lầm, cha chẳng qua chỉ vô tình, sao chúng ta không thể tha thứ cho ông. Lúc trước cha không nói với mẹ vì cha nghĩ đến cảm giác của mẹ, sau đó ông cũng chưa bao giờ đi tìm Tô Tuyết, thậm chí còn không biết mình có thêm một đứa con, chứng tỏ ông không hề để ý đến Tô Tuyết, nếu đã vậy sao mẹ không thể tha thứ cho lỗi lầm vô ý đó của cha, huống chi hiện giờ ông đã qua đời”.

“Mẹ, mẹ có thể tha thứ cho ông ấy, nhưng. . . Mẹ không có cách nào chấp nhận đứa trẻ kia”. Giọng điệu của Vu Phân Phương đã bắt đầu dịu đi.

Mễ Giai cong khóe miệng, nhưng rất nhanh liền biến mất, nặng nề than một tiếng, có chút bi thương, “Thật ra Nghiêm Nhiên cũng là một đứa trẻ không may mắn, từ nhỏ Tô Tuyết đã không thích nó, hơn nữa thần trí Tô Tuyết còn không bình thường, thậm chí thường xuyên đánh chửi thằng bé, lần này bởi vì không có người đón nó sau khi tan học, phải tự qua đường một mình nên mới bị ô tô đụng trúng, lúc bác sĩ kiểm tra mũi khâu ở miệng vết thương, tìm thấy trên người thằng bé rất nhiều vết bầm tím lớn nhỏ, phỏng chừng đều là do lúc trước bị Tô Tuyết đánh”.

Nghe vậy Vu Phân Phương quay lại nhìn Mễ Giai, vẻ mặt đã có chút dao động, Nghiêm gia chỉ có đứa con duy nhất là Nghiêm Hạo, trước đây còn chưa từng bị mắng to chứ đừng nói là để lại thương tích, trên người không có lấy một vết sẹo. Vậy mà Nghiêm Nhiên mới bằng chừng đó, sao lại có người tàn nhẫn nỡ ra tay đánh đập, bà không khỏi có chút đau lòng về hoàn cảnh của Nghiêm Nhiên.

“Bác sĩ nói lúc gặp tai nạn đầu nó bị va đập mạnh, làm máu tụ ở não, cho nên thằng bé bị mất trí nhớ, tất cả ký ức đều trống rỗng, phải bắt đầu lại một lần nữa. Mẹ xem Nghiêm Nhiên như vậy, sao chúng con có

thể nhấn tâm đưa nó vào cô nhi viện, sao mà yên tâm được”. Mễ Giai kéo tay Vu Phân Phương, vẻ mặt nghiêm trọng nhìn bà.

Vu Phân Phương có chút quẫn bách quay đầu đi, bà không muốn để Mễ Giai thấy mình đã mềm lòng.

“Chẳng lẽ mẹ thật sự muốn chúng con đưa thằng bé vào cô nhi viện sao?”. Mễ Giai truy vấn.

Vu Phân Phương đứng lên, trốn về phòng mình, đúng là bà vẫn mềm lòng, giống như Mễ Giai đã nói, bà chẳng qua chỉ mạnh miệng bên ngoài chứ trong lòng luôn yếu mềm.

Nhìn bà chạy trốn không nói một lời, Mễ Giai biết bọn họ đã thành công một nửa, khoe miệng khê nhếch lên.

“Hóa ra bà xă của anh lợi hại như vậy”. Nghiêm Hạo ngồi xuống cạnh cô, kéo cô qua, tranh thủ hôn trộm một cái vào má cô.

“Mẹ lúc nào cũng nói năng chua ngoa nhưng trái tim lại mềm như đậu phụ vậy, thuyết phục bà thật ra không khó chút nào”. Vu Phân Phương là người hiểu lẽ phải, biết rõ đầu đuôi câu chuyện bà đương nhiên sẽ tha thứ cho Nghiêm Vũ Dương, sau đó kể hoàn cảnh của Nghiêm Nhiên đáng thương một chút, khiến bà xúc động, như vậy là giải quyết xong xuôi.

“Làm người vốn dĩ không thể tránh khỏi những lúc phạm sai lầm, cha chẳng qua chỉ vô tình, sao chúng ta không thể tha thứ cho ông. Ấy zaa! Những lời này quả thực là quá chuẩn”. Nghiêm Hạo ôm cô bù nhìn nói.

Đang dựa vào lòng anh, Mễ Giai nhú mày, ngồi dậy, chọc chọc vào ngực anh, vờ giận hờn, “Đổi lại nếu anh là cha, làm ra chuyện như vậy, đổi lại em là mẹ, em nhất định không tha thứ cho anh”.

“Anh sẽ không như vậy, anh chỉ yêu em, cả đời này đều không có khả năng chạm vào người phụ nữ khác”. Nghiêm Hạo ngồi thẳng lên, vội vàng cam đoan.

Vu Phân Phương từ lúc đó cho đến lúc Nghiêm Hạo và Mễ Giai về cũng không đi ra lần nào, hai ngày sau mới bảo dì quản gia gọi điện cho Mễ Giai, đợi thân thể Nghiêm Nhiên khỏe lên thì cả nhà đến biệt thự Nghiêm gia cùng ăn bữa cơm.

Mấy ngày này Mễ Giai đặc biệt dẫn Nghiêm Nhiên đi mua sắm quần áo mới, hôm nay diện cho thằng bé bộ đồ trông như một quý ông nhỏ, ai nhìn cũng yêu. Nghiêm Hạo lái xe chở Mễ Giai và Nghiêm Nhiên đến biệt thự, Nghiêm Nhiên vẫn còn hơi rụt rè, không được tự nhiên, nắm chặt lấy tay Mễ Giai, có vẻ rất hồi hộp. Mễ Giai ngồi ở ghế sau với thằng bé, trò chuyện cùng nó, giúp nó bình tĩnh lại.

Dì quản gia làm một bàn lớn toàn những món ăn mà Nghiêm Hạo và Mễ Giai thích, nhưng Mễ Giai cũng để ý, ngoài ra còn có một đĩa to cánh gà chua ngọt, đó là món ăn sở trường của Vu Phân Phương, lúc trước khi Nghiêm Nhiên còn ở nhà bọn họ, Vu Phân Phương rất yêu chiều nó, hề rảnh là lại xuống bếp nấu đủ mọi món cho thằng bé ăn đổi bữa, mà món ăn Nghiêm Nhiên thích nhất chính là cánh gà chua ngọt Vu Phân Phương làm, lần nào ăn cũng rất vui vẻ.

Vu Phân Phương từ trên tầng đi xuống, ăn mặc trang điểm hoàn mỹ khiến bà trông chỉ như mới hơn bốn mươi tuổi, không thể nhìn ra là bà đã gần sáu mươi.

Nghiêm Nhiên nhìn Vu Phân Phương, lại quay đầu nhìn Mễ Giai, như muốn xác định điều gì.

Mễ Giai gật đầu mỉm cười cổ vũ thằng bé.

Nghiêm Nhiên sợ hãi nhìn về phía Vu Phân Phương, nhỏ giọng mở miệng, “Con chào bà nội”.

Vu Phân Phương trong lòng hồi hộp, dừng lại một chút, lạnh lùng mở miệng, “Cùng ngồi xuống ăn cơm đi”. Bà che giấu rất tốt, chỉ là hai bàn tay nắm chặt đã tố cáo tâm trạng căng thẳng của bà.

Sau khi ăn xong, Nghiêm Hạo ngồi trong phòng khách trò chuyện cùng Vu Phân Phương, Mễ Giai giúp dì quản gia thu dọn, Nghiêm Nhiên im lặng đi theo sau cô.

“Dạo này công ty thế nào?”. Vu Phân Phương thuận miệng hỏi.

“Cũng không tệ, song gần đây giá nhà bắt đầu có chút dao động, phỏng chừng phiên giao dịch nhà mới sẽ phải để sau một thời gian nữa”. Khoảng thời gian trước chuyện Mạc Liên Huyền gặp tai nạn cũng có ảnh

hưởng nhất định tới giá cổ phiếu của Mạc Thị, mà bọn họ lại đang cùng hợp tác nên đương nhiên Vũ Dương cũng không tránh khỏi bị ảnh hưởng, có điều trong thời gian này giá cổ phiếu đã bắt đầu tăng trở lại, hơn nữa đầu cơ ngoài bất động sản rất mạnh, chính phủ cũng đưa xuống một loạt chính sách, vì thế mấy ngày hôm trước anh đã thương lượng với Mạc Chấn Huân, cuối cùng quyết định đầu xuân năm sau mới chính thức bắt đầu phiên giao dịch.

“Ừ, như vậy cũng tốt, con cũng có nhiều thời gian ở bên cạnh Mẹ Giai”. Vu Phân Phương gật đầu.

“Mẹ, bây giờ mẹ đối với Mẹ Giai còn tốt hơn con nữa”. Nghiêm Hạo cười nói, anh còn nhớ rõ ngày đó mẹ không hề vừa lòng Mẹ Giai, vì thế lúc trước luôn soi mói xét nét cô, hơn nữa còn vì mấy vấn đề trong hôn nhân của anh mà cãi vã với cha.

“Mẹ anh lòng tựa gương sáng, Mẹ Giai là người con dâu thế nào đương nhiên mẹ hiểu, mẹ cảnh cáo con, nếu sau này con dám làm chuyện gì có lỗi với Mẹ Giai, mẹ tuyệt đối không tha cho con, dù con là con mẹ mẹ cũng không bao che”. Vu Phân Phương nhìn anh, khẩu khí có phần uy hiếp.

Nghiêm Hạo mỉm cười, cam đoan, “Mẹ yên tâm đi, con tuyệt đối sẽ không làm gì có lỗi với cô ấy”.

Hai người nhìn nhau cười, cười xong, Vu Phân Phương không khỏi cảm thán, “Haizz, ngẫm lại thời gian qua thật là nhanh, con đã ba mươi tư tuổi, kết hôn đã gần bốn năm, đúng rồi, tháng sau có phải là kỉ niệm bốn năm ngày kết hôn của hai đứa?”.

“Vâng”. Nghiêm Hạo mỉm cười gật gù, về ngày đó, anh đã sớm chuẩn bị.

“Vậy lần này con đưa Mẹ Giai ra ngoài chơi một chuyến, lúc trước tũ thân con bé, không hôn lễ không tuần trăng mật, lần này cố gắng bồi thường cho nó”.

Nghiêm Hạo mỉm cười, không nói gì.

“Hai người đang nói gì vậy?”. Mẹ Giai bưng hoa quả dắt Nghiêm Nhiên đi tới, cười hỏi.

“Mẹ hỏi em chừng nào thì sinh cho bà một đứa cháu bự bẫm”. Kéo Mẹ Giai để cô ngồi xuống bên cạnh mình.

Mẹ Giai mặt đỏ bừng, giận dữ đẩy đẩy Nghiêm Hạo, không dám nhìn Vu Phân Phương.

Vu Phân Phương thấy Mẹ Giai như thế, vui vẻ cười phụ họa Nghiêm Hạo, “Đúng vậy, các con đều đã lớn cả rồi, cần phải tranh thủ thời gian, đẩy nhanh tiến độ”.

“Mẹ. . .”. Mẹ Giai cảm thấy mình không còn mặt mũi nào gặp người khác nữa, ra sức cầu véo Nghiêm Hạo.

Nghiêm Hạo đau, cố nhịn cười giả bộ nghiêm trang nói, “Chuẩn. . . Mẹ nói quá chuẩn, chúng mình cần phải đẩy nhanh tiến độ”.

“Nghiêm Hạo!”. Mẹ Giai giận dữ nhìn anh, đứng dậy, “Con. . . Con đi giúp dì quản gia”. Dứt lời đi như chạy trốn. Nghiêm Nhiên ngồi đó không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng thấy Mẹ Giai rời đi, cũng đứng lên đi theo cô.

Hiểu con không ai bằng mẹ, Vu Phân Phương nhìn Mẹ Giai, rồi lại quay đầu nhìn Nghiêm Hạo, khóe miệng nhếch lên, hỏi, “Có chuyện gì mà không thể cho Mẹ Giai biết? Đã biết con bé da mặt mỏng, còn cố ý trêu nó để nó trốn đi”.

“Không có gì ạ”. Nhìn Mẹ Giai chạy đi, Nghiêm Hạo chỉ cười không nói.

Vu Phân Phương nhíu mày, quỷ dị hỏi, “Định làm gì để kỉ niệm bốn năm ngày kết hôn của hai đứa?”.

Nghiêm Hạo nhìn mẹ, ý cười ở khóe miệng không giảm, “Đến lúc đó mẹ sẽ biết”.

Thấy biểu hiện của anh, Vu Phân Phương cũng không hỏi thêm. Như thế xem ra anh đã chuẩn bị chu đáo, không cần bà phải lo lắng, Vu Phân Phương trầm nghĩ trong lòng.

Tháng tám, Thượng Hải vẫn đang là mùa hè nóng bức, mọi người nói thời tiết oi bức luôn dễ dàng khiến cho người ta bực bội phiền chán, nhưng hôm nay lại phá lệ râm mát, Mẹ Giai vẫn tức giận trề môi, nguyên nhân rất đơn giản, là vì có người chọc cô mất hứng, cực kì mất hứng. Tối qua trước khi đi ngủ cô hỏi Nghiêm Hạo tối nay có thể cùng cô ra ngoài ăn cơm hay không, đã lâu rồi bọn họ không ra ngoài ăn. Nhưng tên kia

lại không hề nghĩ ngợi đã vội từ chối, nói hôm nay có việc rất quan trọng nên buổi tối không thể cùng cô ăn cơm, sau đó nằm xuống chưa được vài phút đã ngủ khì. . Cô thiếu chút nữa là tức chết, đâu phải cô rảnh rỗi làm nũng muốn anh đi cùng, dùng đầu ngón chân mà nghĩ cũng biết đột nhiên rủ anh đi ăn chắc chắn là có chuyện quan trọng, thế nhưng anh không cần suy nghĩ đã từ chối, không hề nhớ hôm nay là ngày kỉ niệm bốn năm kết hôn của bọn họ, lúc trước không cho cô một hôn lễ như trong mơ còn chưa tính, vậy mà đến ngày kết hôn của hai người anh cũng không nhớ luôn, đúng là làm cô tức chết.

Thật sự là càng nghĩ càng bực mình, Mễ Giai nặng nề khép lại cặp hồ sơ trong tay, nhìn quanh một lúc, không thấy đồng nghiệp nào, kỳ lạ, đã hơn chín giờ rồi, sao bọn họ còn chưa ai đến.

Vừa nghĩ thế, điện thoại trên bàn đột nhiên vang lên, làm cô giật mình. Không gian rộng lớn thế này lại chỉ có mình cô, điện thoại bỗng đổ chuông như vậy, quả là có chút dọa người.

Lấy lại bình tĩnh mới nghe điện, “Alo?”.

“Mễ Giai, sao cậu lại tắt máy, tớ gọi mấy cuộc đều vào hộp thư thoại”. Vừa nhắc máy, La Lệ đã tuôn một tràng.

“Á. . .”. Mất hứng vì người nào đó đã quên mất ngày quan trọng, buổi sáng Mễ Giai tắt di động, miễn cho người nào đó đột nhiên nhớ ra cái gì mà gọi điện cho cô, hừ, cô sẽ không nghe đâu. Không nghĩ rằng chưa đợi được điện thoại của người nào đó thì bà tám La Lệ này đã gọi tới, con người đen lấy đảo vòng tròn, đánh trống lảng hỏi ngược lại, “Cậu tìm tớ có việc gì?”.

“Ầy zaa, cậu nhanh chạy xuống dưới, tớ đang ở dưới công ty cậu”. Dứt lời lập tức gác máy. Không có thời gian nói nhiều với cô ấy, mọi người bên kia đều đã chuẩn bị xong xuôi, chỉ còn thiếu mỗi nhân vật chính, bây giờ còn phải đưa cô ấy đi thay lễ phục với trang điểm, không thừa thời gian để lãng phí.

Mễ Giai sững người nhìn điện thoại, rốt cục là chuyện gì mà La Lệ lại gấp gáp như vậy. Không nghĩ nhiều, đứng dậy vội vàng chạy ra thang máy.

“La Lệ, cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì vậy? Ôi. . . Cậu, cậu đừng lời tớ”. Chưa kịp hỏi rõ, người đã bị lôi lên taxi.

“Bác tài, quay lại chỗ lên xe”. Cửa vừa đóng lại, La Lệ liền bảo tài xế.

“La Lệ cậu làm gì vậy, tớ còn đang đi làm”. Xe lăn bánh, Mễ Giai có chút nóng nảy, túi xách, di động của cô vẫn để ở trên lầu, hiện giờ trong văn phòng lại chẳng có ai, không biết có chuyện gì không nữa.

“Đừng âm ỉ, còn không phải vì giúp cậu, tự nhiên lại tắt máy, nếu đến muộn, sẽ có người hận không thể giết tớ mất”. La Lệ tức giận lườm Mễ Giai.

“Ai cơ? Còn nữa, chúng ta đi đâu đây?”. Hiện tại Mễ Giai thực sự không hiểu tình huống này là thế nào, một cuộc điện thoại bất ngờ, rồi đột nhiên bị người khác lôi lên xe, rốt cục đi đâu và làm gì cô hoàn toàn không biết.

“Bây giờ chúng ta đến. . .”. Chưa nói xong, di động trong túi liền vang lên, là Mạc Liên Huyền gọi tới.

“Alo, Liên Huyền, tớ đã đón cô ấy rồi, năm phút nữa là đến, cậu bảo bọn họ chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ đi, khi nào chúng tớ đến là lập tức hoá trang”. Không đợi người ở đầu dây bên kia lên tiếng, La Lệ trực tiếp nói thẳng.

Liên Huyền? Mễ Giai hồ nghi nhìn La Lệ, tuy rằng sau khi khỏe lại Mạc Liên Huyền có từng cùng cô đi uống trà với La Lệ, nhưng dù sao cũng mới chỉ gặp qua một lần, từ khi nào hai người họ lại có quan hệ tốt như vậy, còn cho nhau số điện thoại.

“Cậu và Liên Huyền từ khi nào trở nên thân thiết như vậy?”. Thấy La Lệ cúp điện thoại, Mễ Giai lập tức hỏi.

“Ôi dào, chuyện này nói sau, bây giờ tớ cần gọi điện thoại”. Dứt lời lại ấn tiếp vài con số, điện thoại thoảng chốc liền kết nối, “Alo, Tiểu Thôi, chỗ anh thế nào rồi. . . Được, bên em còn vài việc nữa, có lẽ là kịp. . . . Ok, em biết rồi, đến lúc đó gặp”.

Mễ Giai há hốc mồm nhìn cô ấy, ai làm ơn nói cho cô biết hiện tại là tình huống gì đi!

Xe từ từ dừng lại trước một ảnh viện áo cưới cao cấp, Mễ Giai kinh ngạc nhìn phía trước, lại quay đầu nhìn La Lệ.

“Giời ạ, cậu đừng nhìn nữa, còn phải thay lễ phục với trang điểm, không nhanh lên thì không kịp mất”. Nói xong liền đẩy Mễ Giai đi thẳng vào trong. Vừa vào cửa, Mạc Liên Huyền tươi cười cùng mấy nhân viên của cửa hàng áo cưới đã đứng đó chờ cô, thấy cô vào vội vàng đón tiếp, không đợi cô hỏi nhiều lập tức vài người đến vây quanh cô hùng hù hù hóa trang tạo hình, La Lệ và Mạc Liên Huyền cũng ngồi bên cạnh giúp đỡ. Mễ Giai bị vây ở giữa nhin không được hỏi, “Rất. . . Rất cục là làm gì đây?”.

Vài nhân viên trang điểm đứng sau cười trộm, Mạc Liên Huyền và La Lệ càng ăn ý đồng thanh nói, “Bí mật”. Nếu để lộ chuyện sẽ mất vui, thế nên mọi người đều ra vẻ bí ẩn.

Lúc lấy lễ phục ra, Mễ Giai chỉ nhìn một cái liền thích ngay, lễ phục thuộc kiểu váy quây ngực, không có nhiều hoa văn, thân váy vô cùng đơn giản, trên tà váy đính rất nhiều đá thủy tinh nhỏ, đằng sau dài thướt tha. Kỳ diệu là bộ lễ phục này vô cùng vừa vặn, không rộng không chật như là may riêng cho cô vậy.

Đợi Mễ Giai thay lễ phục đi ra, Mạc Liên Huyền và La Lệ cũng đã thay xong quần áo, nhìn Mễ Giai, Mạc Liên Huyền không khỏi tán thưởng, “Đẹp quá. . .”.

“Xem ra con mắt tên kia quả không tồi”. La Lệ nhỏ giọng nói thầm.

Mễ Giai chưa kịp soi gương đã bị La Lệ và Mạc Liên Huyền lập tức tha ra cửa, phía sau người phụ giúp cô dâu vội vàng nâng tà váy lên, chỉ sợ bộ lễ phục hoàn mỹ như vậy bị làm hỏng. Ngoài cửa xe đón dâu đã chờ sẵn, là một chiếc Lincoln hào nhoáng, trên đầu xe gắn tượng hai em bé vui mừng hạnh phúc ôm nhau, tất cả nhìn qua đều vô cùng tốt đẹp. Mễ Giai quan sát hết thấy, trong lòng đã đoán được một chút, nhưng mọi thứ này đều là thật ư, vì sao cô lại có cảm giác mình như đang nằm mơ vậy.

Trên xe, Mễ Giai ngây ngốc hỏi, “Các cậu chắc chắn tớ không nằm mơ chứ?”. Cảm giác rất không chân thực.

“Cậu đang nằm mơ, chìm trong mộng đẹp”. Mạc Liên Huyền trêu đùa.

Ngay khi xe gần đến nơi, tâm trạng Mễ Giai đột nhiên hồi hộp, cầm chặt tay Mạc Liên Huyền và La Lệ, vẻ mặt có phần luống cuống.

Mạc Liên Huyền cùng La Lệ nhìn nhau cười lớn, La Lệ không khách khí nói, “Đã sống với nhau gần bốn năm, cậu còn nghĩ mình là đại cô nương lần đầu lên kiệu hoa sao?”.

Mễ Giai được Mạc Liên Huyền và La Lệ đỡ xuống xe, mới vừa xuống xe, Nghiêm Nhiên ăn vận giống như một quý ông nhỏ cùng một tiểu mỹ nữ tầm tuổi nó tươi cười vui vẻ chạy về phía cô, nhận lấy tà váy trong tay người phụ giúp, thắm đỏ trải dài từ ngoài đường vào tận trong giáo đường, hết thấy đều vô cùng trang trọng và thiêng liêng. Mạc Liên Huyền đưa cho Mễ Giai bó hoa cưới đã chuẩn bị từ trước, nhỏ giọng nói bên tai cô, “Anh ấy đang đợi cậu, mau vào đi”.

Mễ Giai hít một hơi thật sâu, cầm hoa cưới đi vào trong giáo đường. Nghiêm Nhiên với tiểu mỹ nữ nâng váy đi phía sau, Mạc Liên Huyền và La Lệ đi cuối cùng.

Bên trong Nghiêm Hạo phong thái hiên ngang đứng đó, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm cổng giáo đường, khúc ca mừng lễ cưới bắt đầu vang lên, nói cách khác là Mễ Giai đã tới, nụ cười trên mặt vẫn y nguyên, nhưng anh biết rõ trong lòng mình hồi hộp đến chừng nào.

Cửa từ từ mở ra, Mễ Giai xuất hiện trước mắt mọi người, ở đây có đồng nghiệp của cô ở Tân Nhã, cũng có đồng nghiệp hiện giờ ở phòng kế toán văn phòng luật, còn có một bộ phận nhân viên của Kiến trúc Vũ Dương, ngoài ra còn mấy phóng viên bên tòa soạn Nghiêm Hạo cố ý mời tới. Nhưng trong mắt cô lúc này không để ý tới bất cứ ai, chỉ nhìn chăm chăm người đàn ông anh tuấn khôi ngô đang đứng đằng trước, dường như cả vũ trụ chỉ có mình anh, chậm rãi đi từng bước một về phía trước, khuôn mặt mỉm cười, giờ phút này cô đã quên hồi hộp, quên luôn sợ hãi, như có một tiếng nói dẫn đường chỉ lối cho cô, hãy đi về phía trước, đi về phía người đàn ông kia.

Lúc cha sứ tuyên bố bọn họ kết thành vợ chồng, Nghiêm Hạo cúi đầu hôn cô dâu của mình, thì thầm bên tai cô, “Anh yêu em, bà xã của anh”.

Khuôn mặt không giấu được nét ửng hồng, tràn ngập hạnh phúc, đón lấy nụ hôn say đắm của anh, nói trên môi anh, “Em cũng yêu anh, ông xã của em”.

Tất cả đều hoàn mỹ như kế hoạch của Nghiêm Hạo, giữa lúc mọi người chúc mừng bọn họ, mục sư tuyên thệ thiêng liêng, hai người thành vợ chồng, anh tuyên bố với toàn thể giới cô là vợ anh, anh còn đền cho cô một hôn lễ đáng lẽ đã phải diễn ra từ bốn năm trước.

“Đứng vững nhé”. Mễ Giai quay lưng về phía các cô gái, tay nâng cao hoa cưới, cao giọng hô.

“Được rồi được rồi, cậu mau ném đi”. La Lệ đứng sau Mễ Giai, thế này Mễ Giai có thể ném vào tay cô, hôn lễ của cô và Tiểu Thôi đã định vào tháng mười tới, hiện tại bắt được hoa cưới coi như là lấy may.

“Tớ bắt đầu ném đây”. Mễ Giai trong lòng nhắm đếm một hai ba, rồi hăng hái ném hoa về phía sau.

Đúng là buồn cười, người càng muốn lấy lại càng không dễ dàng lấy được, người chẳng thiết tranh giành thì hoa lại như cố ý rơi trúng. Mạc Liên Huyền nhìn bó hoa cưới rơi trên tay mình, có chút thất thần.

“Ầy zaa, sao lại rơi ra chỗ Liên Huyền vậy chứ”. La Lệ bất mãn hét lên, rõ ràng cô thấy bó hoa sắp rơi xuống tay mình, thế quái nào lại đột nhiên thay đổi lộ trình rơi trúng tay Mạc Liên Huyền đang đứng bên cạnh. “Liên Huyền, cậu có đối tượng à?”.

“Tớ. . .”. Mạc Liên Huyền bất giác liếc về phía Mạc Chấn Huân, vừa vặn chạm tới ánh mắt cười của anh, đỏ mặt, đưa hoa cưới trong tay cho La Lệ, “Tớ chưa có ý định kết hôn, bó hoa này cho cậu”. Nói xong lập tức chạy đi.

“Ồ. . . Đây là cậu bắt được mà, rất có thể người tiếp theo kết hôn chính là cậu, nghe nói cái này linh nghiệm lắm”. La Lệ lớn tiếng hét lên với bóng lưng Mạc Liên Huyền, chạy chậm đuổi theo muốn trả hoa lại cho cô ấy.

Buổi tối, ngoài cửa sổ ánh sao rực rỡ, trong phòng cảnh xuân kiều diễm.

“Vì sao hôm qua em hỏi anh không nói gì?”. Mễ Giai khẽ cắn vai anh, nghĩ đến mình buổi sáng còn vì chuyện anh quên mất hôm nay là kỉ niệm tròn bốn năm ngày kết hôn của bọn họ mà bất mãn lại cảm thấy buồn cười.

“Muốn cho em ngạc nhiên”. Nghiêm Hạo dùng lưỡi nhẹ liếm vành tai cô, khẽ thổi khí vào tai cô, khiến Mễ Giai bất giác run rẩy, ưm thành tiếng. Vừa lòng với ảnh hưởng mình gây ra cho cô, tinh tế hôn lên khuôn mặt cô, từ mắt, lông mi đến mũi, miệng, không buông tha một chỗ nào.

Cánh tay trắng nõn từ từ vòng lên cổ anh, Mễ Giai ngẩng đầu, nhẹ giọng ghé vào tai anh thì thầm, “Cảm ơn điều ngạc nhiên của anh, em rất thích, em yêu anh, Nghiêm Hạo”.

Lực ôm cô lại tăng thêm một chút, mặt sát vào cô, không keo kiệt đáp lại, “Anh cũng yêu em, Mễ Giai”.

Ngoài cửa sổ ánh sao lưu chuyển, vầng trăng trốn sau đám mây, nhìn trộm đôi tình nhân trong phòng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-vo-bi-mat>